

Cưỡng Đoạt

Contents

Cưỡng Đoạt	2
1. Chương 1: Cốc Vũ...	3
2. Chương 2: Diệp Đồng...	5
3. Chương 3: Học Sinh Chuyển Trường...	7
4. Chương 4: Bắt Đầu Dây Dưa...	10
5. Chương 5: Lăng Sóc...	12
6. Chương 6: Mua Sắm...	15
7. Chương 7: Mùi Vị...	17
8. Chương 8: Nghi Án Hẹn Hò...	20
9. Chương 9: Trong Công Viên Nhỏ...	22
10. Chương 10: Tìm Tới Tận Cửa...	25
11. Chương 11: Bạn Bè...	28
12. Chương 12: Diệp Đồng Hôn Mê...	30
13. Chương 13: Sự Khác Biệt...	33
14. Chương 14: Lăng Sóc Thăm Bệnh...	35
15. Chương 15: Bỏ Hoa Tai Vạ...	38
16. Chương 16: Nghèo Khó...	41
17. Chương 17: Ngắt Xiu...	43
18. Chương 18: Tiếp Nhận...	46
19. Chương 19: Đáp Máy Bay Đến Thăm...	49
20. Chương 20: Theo Dõi...	51
21. Chương 21: Chia Khóa...	54
22. Chương 22: Ăn Sáng Bằng Cháo Trắng...	56
23. Chương 23: Dạy Vợ...	59
24. Chương 24: Chặn Đường...	62
25. Chương 25: Bị Thương Nặng...	65
26. Chương 26: Bất Tỉnh	67
27. Chương 27: Chia Tay...	70
28. Chương 28: Phẫu Thuật...	73
29. Chương 29: Nằm Viện...	75
30. Chương 30: Quà Tặng...	78
31. Chương 31: Điện Thoại Di Động...	80
32. Chương 32: Đồ Ngốc Lương Thiện...	83
33. Chương 33: Khai Giảng...	86
34. Chương 34: Yến Tổ Nhi...	88
35. Chương 35: Thân Thế...	91
36. Chương 36: Điện Thoại...	94
37. Chương 37: Định Hôn...	96
38. Chương 38: Đeo Nhẫn...	99
39. Chương 39: Sốt Cao...	102
40. Chương 40: Chồng Sắp Cưới...	106
41. Chương 41: Gặp Người Lớn...	109

42. Chương 42: Tết...	112
43. Chương 43: Leo Núi...	116
44. Chương 44: Cổ Máy Thu Hút Phiền Toái...	120
45. Chương 45: Nguyên Tiêu Sum Vầy...	124
46. Chương 46: Nhà Hàng Xoay...	128
47. Chương 47: Sau Ngày Sinh Nhật...	131
48. Chương 48: Kỳ Thi Kết Thúc...	136
49. Chương 49: Quả Thật Có Thai...	141
50. Chương 50: Bạn Bè Đến Thăm...	145
51. Chương 51: Gián Đoạn...	149
52. Chương 52: Kiên Cường...	155
53. Chương 53: Bản Tin Tân Sinh Viên...	159
54. Chương 54: Tập Quân Sự...	164
55. Chương 55: Tự Tiến Cử...	168
56. Chương 56: Khách...	173
57. Chương 57: Điểm Tâm...	179
58. Chương 58: Ôm...	184
59. Chương 59: Thích...	190
60. Chương 60: Sinh Non...	195
61. Chương 61: Bảo Bảo	200
62. Chương 62: Ảnh Chụp	204
63. Chương 63: Mẫu Tử Liên Tâm	209
64. Chương 64: Cục Cưng Bị Bệnh	214
65. Chương 65: Thi Đấu...	219
66. Chương 66: Trở Lại Xinh Đẹp	223
67. Chương 67: Kết Hôn	228
68. Chương 68: Té Xuống Hồ	233
69. Chương 69: Sữa	237
70. Chương 70: Tụ Họp	241
71. Chương 71: Tắm Tắm	246
72. Chương 72: Bại Lộ...	250
73. Chương 73: Gặp Mặt	255
74. Chương 74: Phùng Minh Nghị	259
75. Chương 75: Hiển Nhiên	264
76. Chương 76: Trở Về	268
77. Chương 77: Cha	273
78. Chương 78: Dẫn “sói” Về Nhà	277
79. Chương 79: Đổi Mặt Rồi...	280
80. Chương 80: Cha	285
81. Chương 81: Kết Thúc Chính Văn...	289

Cường Đoạt

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, sinh tử văn, HEEditor: Maru ChanNhân vật chính: Lăng Sóc| Cốc VũChuyện kể về Cốc Vũ, một đứ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-doat>

1. Chương 1: Cốc Vũ...

Cậu nhấc tay đem hai túi thuốc Đông y cùng đồ ăn tối đặt lên chiếc bàn cũ kĩ, sau đó đem túi đựng sách vở đeo xéo trên người móc lên thành ghế, nghe thấy âm thanh rất nhỏ của TV cùng tiếng ho khan từ trong phòng vọng ra, cậu nhanh nhẹn đi vào, vén tấm rèm che cửa, nói: “Mẹ ơi, con về rồi.”

Người phụ nữ gầy gò ngồi ở đầu giường mặt mũi nhợt nhạt, mái tóc hơi rối khiến cho mẹ có vẻ già nua, nhưng mà từ nụ cười bình yên từ khóe môi của mẹ cũng không khó để nhận ra khi còn trẻ mẹ cũng là một mỹ nhân.

Mẹ cầm lấy remote đặt ở trên chân tất TV, đồng thời vén chăn định bước xuống giường, bên cạnh đó vừa dịu dàng cười hỏi, “Vũ Nhi, về rồi hả con? Hôm nay con về hơi trễ. Mẹ đã nấu cơm xong rồi, chỉ cần Vũ Nhi về nấu đồ ăn thôi.”

Cốc Vũ vội vàng chạy đến, đỡ lấy người phụ nữ đang định xuống giường, nói nhanh: “Mẹ, mẹ định xuống giường làm gì? Để con lại là được rồi mà.”

Mẹ đưa bàn tay khô gầy không có cảm giác mềm mại của da thịt vuốt tóc Cốc Vũ, cố nén tiếng thở dài, nói: “Vũ Nhi, mẹ muốn xem thử hôm nay Vũ Nhi mua gì để nấu ăn, mẹ chỉ xem chút thôi.”

Cốc Vũ đương nhiên cũng biết mẹ cậu một thân một mình ở nhà thì có bao nhiêu cô đơn cùng tịch mịch, cậu cũng rất muốn ở cùng với mẹ trong căn nhà bé nhỏ nhưng ấm áp nhất thế gian này, bởi vì thế giới bên ngoài đối với cậu mà nói, thật sự quá mức kinh khủng, kinh khủng đến mức cậu lúc nào cũng cúi thấp đầu mà đi, không có can đảm ngẩng lên.

Không một ai thích cậu, từ nhỏ đến lớn, cậu đều phải nhận lấy phần bị bắt nạt. Cho đến bây giờ đã mười sáu tuổi rồi, đã là học sinh trung học, nhưng những vết thương trên người sắp biến mất đi thì liền bầm tím trở lại. Chỉ là cậu đã học được cách giấu diếm. Bởi vì cậu không muốn người mẹ đang ngã bệnh ở nhà còn phải lo lắng thêm về cậu. Mẹ chỉ mong cậu cố gắng học tập, tương lai có thể dùng kiến thức học được để tự nuôi sống bản thân. Cho nên, cậu luôn cố gắng học, sẽ không khiến cho mẹ phải thất vọng.

Sau khi dùng cơm tối xong, Thi Lệ thúc giục Cốc Vũ đi làm bài tập, chén bát thì cứ để cho mẹ rửa.

Nhưng Cốc Vũ làm sao có thể để như vậy? Đi ra bên ngoài mái hiên được sửa lại thành nhà bếp nhỏ xem chừng nước lạnh đã được đun sôi, đỡ Thi Lệ lại giường, lấy thùng nước tắm ra, múc vào đó vài ca nước, nói: “Mẹ, không phải hồi sáng mẹ nói trong người bị ngứa sao? Tắm một chút nha. Chén bát lát nữa con rửa cho. Không cần lo lắng chuyện làm bài tập của con, con đã làm hết ở trên lớp rồi.”

Thi Lệ cố nén ánh mắt xót xa, gật đầu, ngừng một lúc lâu mới nói với Cốc Vũ đang quay lưng về phía mẹ chọn áo quần trong tủ giúp mình: “Vũ Nhi rất biết quan tâm nha, sau này ai cưới được Vũ Nhi, nhất định sẽ rất hạnh phúc cho coi.”

Đúng là như vậy, con trai của mẹ, tinh tế hiểu biết khiến cho mẹ rất đau lòng! Mẹ làm sao không biết chuyện con ở trong trường bị bắt nạt chứ? Nếu như đã trễ rồi mà con còn chưa về, lòng của mẹ liền đau nhói! Nhưng mẹ chỉ có thể chịu đựng, giả bộ như cái gì cũng không biết! Mẹ không muốn con nhìn thấy sự khổ sở trong mắt mình, không muốn khiến cho con ngay cả ở nhà mình cũng không ngẩng đầu lên được. Cho nên, mẹ vẫn một mực lặng yên chịu đựng, dùng trái tim khoan dung mà nói với con không cần oán hận, chuyện tốt đẹp rồi cũng sẽ đến.

Những kẻ đó, thật sự rất nông cạn, chỉ biết nhìn đến chân trái tàn tật cùng vết bớt trên mặt con mẹ, nhưng lại không nhìn thấy được trái tim thiện lương thuần khiết của con.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy? Con mới mười sáu tuổi mà, hơn nữa con vẫn muốn ở với mẹ, mới không cần lấy người khác.” Cốc Vũ mắc cỡ đỏ mặt, xấu hổ nói. Thường thì, khi cậu về nhà liền bỏ mắt kính xuống, màu sắc của cái bớt trên mắt trái càng thêm đậm nét, xấu xí khiến cho người ta không đành lòng nhìn lại.

Thi Lệ tiếp tục trêu ghẹo nói: “Ôi, nếu Vũ Nhi là bé gái thì tốt quá rồi. Nhưng mà, là bé trai cũng rất tốt, vẫn là người mà mẹ yêu thương nhất. Chỉ thương Vũ Nhi là bé trai mà phải làm những chuyện bé gái mỗi khi làm còn phải mắc cỡ.”

Cốc Vũ lấy áo ngủ cùng đồ lót để lên giường, trên mặt cũng khôi phục lại màu sắc như ban đầu, chỉ là trong giọng nói vẫn nghe thấy chút xấu hổ: “Mẹ, mẹ là mẹ của con, con là con của mẹ mà, làm bất kì điều gì cho mẹ cũng đâu có gì phải mắc cỡ đâu.”

Thật ra chỉ có một chút thôi, chỉ bất quá khi mới bắt đầu thì còn quá nhỏ, chỉ có sáu tuổi, chưa hiểu rõ cho lắm; sau này từ từ lớn lên, học về giới tính, biết là có chuyện gì, mặc dù có chút mắc cỡ, nhưng khi đó đã thành thói quen rồi, kể cả việc cậu giặt đồ lót bẩn cho mẹ. Chỉ có mỗi lần đi đến cửa tiệm nhỏ gần đầu ngõ nhà chú Hoàng mua đồ vệ sinh cho mẹ thì cậu mới hơi quẫn bách.

Bình thường, Thi Lệ nằm ở trên giường vẫn thường nghĩ ngợi, nếu như không phải mẹ đã sinh được một người con hiếu thảo thì có thể mẹ đã sớm tìm đến cái chết ở nơi đây khi người đàn ông kia một đi không trở lại bỏ rơi hai mẹ con mẹ, chứ không phải vẫn cố giữ lấy chút hơi tàn kéo dài thân thể bệnh tật này. Đó là bởi vì trong lòng mẹ, không thể bỏ được đứa con mới có vài tuổi của mình! May mà mẹ vẫn một mình chống đỡ được hơn mười năm qua, chỉ tội cho con của mẹ, chẳng những vừa đi học lại còn phải chăm sóc bà quanh năm bệnh tật.

Mẹ cũng chẳng ước ao gì nhiều, dù là phải sống trong mệt mỏi, nhưng vẫn hi vọng có thể nhìn thấy được ngày con lớn lên thành người, hi vọng có một cô gái không để ý đến vẻ bề ngoài cùng con chia sẻ cuộc sống! Nhưng tất cả đều là hi vọng xa vời của mẹ, bởi vì mẹ biết, cho dù có người nhìn thấu sự lương thiện của con, cũng sẽ vì gia cảnh nghèo nàn của cái nhà này mà tránh xa.

Cho nên, lúc con nói không cần học trung học nữa, mẹ đã mắng con một trận rất hung dữ, sau đó ba ngày liền cũng không để ý đến con, mãi cho đến khi con chịu “Hồi tâm chuyển ý” hứa với mẹ sẽ đi học lại.

Mẹ không mong ước con mẹ học giỏi, chỉ cần sau này con thi đậu đại học thì mẹ có thể an tâm nhắm mắt. Ít nhất, con có kiến thức, có thể tìm được một công việc không cần đến dung mạo rồi tự nuôi sống bản thân.

Thành tích của Cốc Vũ không được tốt lắm, cũng chỉ ở mức bình thường, một trong những nguyên nhân là bởi vì cậu nếu không chăm sóc mẹ thì cũng chỉ có học bài. Nhưng mà cậu ở trong trường không có bạn, nếu gặp chỗ nào không hiểu cũng không dám hỏi giáo viên, chỉ có thể tự mình mò mẫm ở trong sách. Được cái may mắn là hai mắt cậu không có vì đọc sách nhiều mà cận thị. Cặp mắt kính của cậu chỉ là để che đi một phần cái bớt cùng sự tự ti của cậu trước những ánh mắt kinh hãi khác.

Cốc Vũ gấp sách lại, đứng dậy cúi người mở vòi nước, sau đó thấm ướt một miếng vải bố, bưng siêu thuốc từ trên bếp xuống đem vào cái bàn trong nhà, rót ra gần nửa chén, cẩn thận đem siêu thuốc để xuống đất gần chỗ tủ chén, sau đó lại lấy một cái thùng không cùng ca mức nước đi vào, tiến đến phòng của mẹ.

Thi Lệ đang nằm trên giường xem TV, thấy Cốc Vũ cả người thơm thơm mùi thuốc Đông y đi vào, nói: “Vũ Nhi, nếu mệt quá thì ngày mai hãy mang nước ra con.”

Cốc Vũ lắc đầu, một bên lấy ca mức nước mà Thi Lệ đã tắm xong trút vào trong thùng, nói: “Mẹ, con không mệt mà. Con xong ngay bây giờ nè.”

“Uh, vậy Vũ Nhi cứ từ từ thôi, đừng xách nhiều quá, cẩn thận đau chân.”

“Dạ.”

Đi qua đi lại vài lần như vậy, Cốc Vũ cũng đem được toàn bộ nước tắm bưng ra ngoài, rồi lại đem nửa thùng nước lạnh vào, rửa thùng nước tắm một lần, dùng khăn sạch lau khô cất vào trong góc phòng; rồi lại lau hết nước bị nhỏ xuống nền nhà trong lúc xách nước ra.

Mặc dù đang giữa mùa đông, nhưng trên trán Cốc Vũ cũng rịn ra không ít mồ hôi.

Thi Lệ nhìn con ra ra vào vào, trong mắt lại ứa lệ, cũng chỉ biết tự trách bản thân, nếu như người mẹ khỏe một chút, con cũng không bị khổ như vậy.

Sau khi lau chùi dọn dẹp xong Cốc Vũ lại bưng lên một chén thuốc Đông y đi vào, nói: “Mẹ, thuốc nguội rồi, uống được rồi.”

Thi Lệ mặt không nhăn lấy một cái, một hơi uống hết thuốc vào trong bụng, đưa trả chén lại cho Cốc Vũ, rồi nhận lấy khăn trên tay Cốc Vũ lau nhẹ môi.

Cốc Vũ chờ mẹ cậu lau miệng xong mới nhận lấy khăn có dính thuốc đi ra, khi dắt xe ra cửa cậu cũng không có quay lại, chỉ nói: “Mẹ, mẹ đừng xem TV khuya quá nha. Con đi tắm xong rồi cũng ngủ, mai là thứ bảy, con phải qua bên nhà dì Diệp phụ việc cả ngày. Có gì thì mẹ gọi con.”

“Uh, mẹ biết rồi, con đi tắm xong rồi cũng ngủ đi. Trước khi ngủ nhớ lấy thêm chút than bỏ vào trong lò.” Thi Lệ dặn dò.

Sáng hôm sau, Cốc Vũ bận rộn làm xong hết những việc cho mẹ, ăn chút cháo nấu từ cơm còn dư của tối hôm qua, chào mẹ một tiếng, rồi đi đến tiệm cơm nhỏ của nhà dì Diệp làm công.

2. Chương 2: Diệp Đồng...

Cốc Vũ chà mạnh bên trong, tay giữ lấy bên ngoài chén, rồi lại dùng sức cọ rửa thêm mấy cái, sau khi đã sạch sẽ hoàn toàn mới đứng dậy, cẩn thận đem chén bát đã rửa sạch úp vào tủ sấy.

Dì Diệp cầm theo trên tay hai hộp cơm đựng trong hộp nhựa màu trắng đi từ nhà bếp sát bên cạnh vào trong phòng, nhìn thấy Cốc Vũ cẩn thận rửa chén rồi úp vào tủ sấy, trong mắt dì tràn đầy thương xót cùng cảm thông, nói: “Tiểu Vũ, ở đây còn chút đồ ăn dư, con mang về nha.” Sau đó rút ra một trăm đồng ở túi đeo trước bụng, nói tiếp, “Đây, tiền công tuần này của con, dì đã trừ đi phần con mượn rồi. Cầm lấy đi, cẩn thận đừng làm rớt.”

Cốc Vũ lau lau hai tay lên người, cúi đầu nhận lấy một trăm đồng, vuốt lại thẳng thớm, cất vào trong túi, đôi mắt nhìn qua hộp cơm đặt ở trên bàn, nhút nhát đưa tay xách lên, cất giọng nói nhỏ xiu gần như không thể nghe thấy: “Cảm ơn dì Diệp.”

Dì Diệp thầm than một tiếng, nếu như thằng con nhà dì hiểu chuyện chỉ cần bằng một nửa đứa trẻ này thôi, dì liền có thể bớt lo rồi, rõ ràng là bằng tuổi nhau, tại sao Cốc Vũ lại hiểu chuyện đến vậy, mà thằng con nhà dì thì suốt ngày chỉ biết chơi rông ở bên ngoài, có khi đến giờ cơm cũng chẳng chịu về nhà ăn, còn đừng nói là kêu nó phụ giúp chuyện trong tiệm.

Ôi, đều do ông chồng nát rượu của dì, luôn nuông chiều thằng nhóc kia! Giống như là nhớ ra cái gì đó, dì Diệp cười thông cảm, tuy nói thằng bé nhà mình không hiểu chuyện như Cốc Vũ, nhưng thỉnh thoảng, nó cũng sẽ dùng tiền mà dì cùng chồng cho tiêu vặt để mua quà tặng cho dì cùng chồng, làm cho hai vợ chồng mừng phát khóc. Huống chi, gia cảnh nhà dì tốt hơn nhà Cốc Vũ nhiều, cũng không nhất thiết phải cần con cái trong nhà phụ giúp, cứ để cho đứa trẻ kia vui chơi đi.

Sau đó, dì Diệp cũng không nghĩ ngợi thêm, mùa đông như thế này, vốn trong tiệm cũng có một nhân công rửa chén nhưng bởi vì quá lạnh mà người đó nghỉ việc, trùng hợp sao Cốc Vũ bởi vì không có đủ tiền học phí mà ngượng ngùng đến vay tiền, nên dì để cho cậu ở làm việc trong tiệm rửa dần, mỗi tuần ba trăm đồng, trong đó trừ đi hai trăm tiền mượn đóng học phí lúc đầu, còn lại một trăm đồng tiền công.

Nơi Cốc Vũ ở vốn là vùng giáp ranh với Thành Hương, đây là dãy nhà vừa cũ lại thấp, lúc nào cũng có nguy cơ bị giải tỏa. Ngay cả bên chính quyền cùng những công ty bất động sản háms lợi lúc nào cũng ngấp nghé để mắt đến khu này.

Cốc Vũ cầm theo hai hộp cơm đựng thức ăn dư dì Diệp cho, cũng không định ra chợ mua thức ăn nữa.

Vào mùa đông, chưa đến sáu giờ, trời đã tối sầm, trên đường chẳng có mấy người qua lại, ngẫu nhiên cũng có người đi lướt qua cậu, cũng chỉ lạnh nhạt liếc mắt nhìn cậu một cái rồi vội vã đi nhanh.

Đến công viên nhỏ ngày nào cũng đi ngang qua, Cốc Vũ dừng bước, đôi mắt nhìn chăm chăm vào xích đu bởi vì bị gió thổi qua mà khê đu đưa. Thật muốn ngồi xuống đó một chút! Nếu như nó bay cao lên, cậu có thể ngẩng đầu lên được, nhìn thấy bầu trời?

Cậu mới bước đi chưa đầy một bước đã dừng lại cứng ngắc, bởi vì cậu thấy phía sau xích đu tối om có một đốm sáng màu đỏ.

Có người đang hút thuốc ở đó!

Cốc Vũ dùng tốc độ nhanh nhất quay người đi, cậu rất sợ người hút thuốc, hay là nói, cậu có rất nhiều nỗi sợ, cho dù chỉ là một con chó hoang ở ven đường nhảy ra cũng khiến cho cậu sợ đến mặt mũi trắng bệch.

“Ôi, đây không phải là Vũ què trong hẻm cụt sao? Sao vậy, nhìn thấy tao liền quay người đi, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, có phải là không muốn rửa chén ở nhà tao nữa hả? Vũ què?”

Một giọng nói thô thiển của con trai vang vang lên kéo Cốc Vũ lại.

Cốc Vũ thật không ngờ người lén trốn trong công viên nhỏ hút thuốc lại là Diệp Đồng, cho nên, sau khi Diệp Đồng lên tiếng, cậu không dám đi, cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể ngốc nghếch mà đứng yên đó.

Lại nói thêm, cậu cùng Diệp Đồng là bạn cùng lớp, chỉ có điều ở trong trường, Diệp Đồng cho tới lúc này cũng chưa từng liếc mắt nhìn cậu một cái, khi mà cậu bị bạn học bắt nạt, Diệp Đồng còn cười nhạo báng hùa theo, những bạn học này còn tay đầm chân đá thêm mấy cái không nặng cũng chẳng nhẹ lên người cậu.

Có lẽ Diệp Đồng cũng biết, Cốc Vũ không có tiền, cho nên những kẻ đó nhìn Cốc Vũ yếu đuối nhất gan thì không ưa được, cho dù tay đầm chân đá nặng cỡ nào, từ ngữ tục tĩu khó nghe ra sao, Cốc Vũ cho đến lúc này vẫn đều đặn lặng im chịu đựng, cũng không phản kháng, lại càng không chịu hé răng. Cho nên, lại càng khiến cho những kẻ đánh cậu thêm khó chịu. Cũng may là chỉ xả giận trên người Cốc Vũ chứ chưa có can đảm gây ra án mạng, hơn nữa, còn có Diệp Đồng là đại ca cũng sẽ quản lý những kẻ đó.

Một tay Diệp Đồng rút ở trong túi, tay còn lại thì dùng hai ngón kẹp lấy điếu thuốc hút một hơi, sau đó đi đến bên cạnh Cốc Vũ đang đứng cứng ngắc ở công viên, phun khói lên mặt Cốc Vũ, cất giọng lưu manh: “Ồ, Vũ què, mày nghĩ gì đó? Có phải nghĩ định chạy tới mẹ tao, nói là tao hút thuốc hả?”

Cốc Vũ rụt cổ, khoe mắt được tóc mai thật dài cùng kính mắt che lại nhẹ nhàng chau lại, cảm giác bị khói thuốc xộc thẳng vào mũi thật khó chịu, nhìn xuống cảm giác bị sắc nơi cổ họng, mím môi, không trả lời, bởi vì cậu căn bản không biết phải trả lời như thế nào. Cho dù nhìn thấy Diệp Đồng hút thuốc thì sao chứ? Cậu không phải người tọc mạch chuyện của người khác! Không tọc mạch cũng đã bị đánh rồi, nếu mà xen vào nữa, không phải tự đưa đầu để ăn đòn sao?

Diệp Đồng ghét cay ghét đắng bộ dạng ngoan ngoãn như gà rù của Cốc Vũ, điều này làm cho từ trong đáy lòng của cậu ta trỗi lên khao khát muốn đánh người, nhưng mà nghĩ đến hành vi này của bản thân chính là bắt nạt kẻ yếu, lại phải mạnh mẽ ép nó xuống. Chỉ bất quá nhìn thấy mấy đàn em của mình không có việc gì làm liền lôi Cốc Vũ vào phòng học hoặc một góc nào đó ở ngoài trường mà đánh đá, cậu ta là đại ca, cũng chẳng tiện ra tay, nhưng mà lúc này cậu ta cũng chẳng mở miệng răn đe bọn đàn em, nhưng khi mấy tên đó vừa ra tay một cái, cậu ta cũng sợ cái đứa què quặt ốm nhách chỉ cao đến vai mình gặp chuyện không may, không thể không ngăn cản mấy tên kia, tự mình ra tay, kiểu gì cũng đỡ hơn làm cho tên què này bị đánh đến phải đi cấp cứu.

“Nói chuyện coi, mày bị cảm điếc à! Coi chừng tao đập mày giờ!” Diệp Đồng nổi điên nói, ném điếu thuốc trên tay xuống đất, hung hăng dẫm nát, cậu ta cảm thấy được cậu ta rất muốn nghiền nát Cốc Vũ cho rồi đời!

Cốc Vũ cắn chặt môi dưới, cúi đầu thật thấp, ấp úng nói: “Tôi... Tôi cái gì... Cũng không có nhìn thấy.” Cậu lúc này cả người gầy còm run rẩy, không phải chỉ bởi vì lạnh, mà còn bởi vì bị bộ dạng của Diệp Đồng hù dọa.

Diệp Đồng quay đầu phun một bãi nước miếng, hai con mắt nhìn tới hai hộp cơm màu trắng Cốc Vũ đang cầm trên tay, khoe miệng mỉa mai, nói: “Nhà mày đúng là chết đói, hay là đồ ăn bọn công nhân hôi hám bỏ bữa lại thì ăn ngon hơn?”

Tay Cốc Vũ nắm chặt lấy hộp cơm, nói: “Không... Không phải vậy, đây là diệp sót lại đồ ăn của mỗi bàn chứa lại cho tôi. Tôi nói thật đó.”

“A, ý mày là mẹ tao lén xén bớt đồ ăn bán cho khách hả?”

Mồ hôi lạnh của Cốc Vũ không ngừng túa ra, nói: “Không... Không phải vậy, là... Là mẹ bạn nấu dư ra một ít đồ ăn rồi cho tôi, không có... không có xen bột thức ăn của khách.”

“Hay nhỉ, tao mặc kệ, đồ ăn mày cầm trên tay đều là mẹ tao cố tình để lại cho mày! Mẹ tao còn chưa có chừa đồ ăn cho tao! Đưa đây coi!” Vừa nói, Diệp Đồng vươn tay cướp lấy hộp thức ăn trên tay Cốc Vũ.

Cốc Vũ vô thức mà tránh đi, nhưng trong lúc này, Diệp Đồng rút tay trái ra khỏi túi quần, khi Cốc Vũ rơi vào trong tầm với liền xô mạnh một cái.

Cốc Vũ làm sao có thể chịu được sức mạnh lớn như vậy? Cả người cậu không giữ được thăng bằng mà té sấp xuống đất, hộp cơm được cậu bưng cẩn thận cũng rơi xuống, toàn bộ đổ hết ra ngoài, trong cơn gió lạnh đêm đông, mùi hương tỏa ra rồi tan đi rất nhanh.

Diệp Đồng lặng đi một chút, có chút áy náy, không biết là vì đồ ăn của mẹ mình làm bị đổ mất hay là bởi vì bờ vai trên cơ thể gầy gò đang run run vì té ngã.

“Đồ vô dụng! Mày rốt cuộc có phải là đàn ông không vậy!? Nếu mày dám khóc, tao đập mày liền đó!” Mắt nhìn thấy đằng xa có hai người đang đi lại, Diệp Đồng thấp giọng rít lên: “Còn chưa chịu đứng dậy hả! Chẳng phải chỉ là mấy miếng đồ ăn thừa sao?”

Cốc Vũ không dám lau đi đôi mắt sau cặp kính, ra sức chớp chớp mấy cái, đem nước mắt trong đó chặn lại, sau đó, dùng ánh mắt còn mờ mịt mà nhìn thức ăn đã lạnh ngắt trên mặt đất, rất muốn nhặt lại bỏ vào trong hộp, nhưng mà đã dính đất cát hết rồi, chẳng thể ăn được nữa. Nhưng Cốc Vũ vẫn nhặt hết đồ ăn lên, khi hai người qua đường sắp đến gần, cậu cũng đứng dậy, đem cả hộp lẫn đồ ăn dính đầy cát bỏ vào trong thùng rác cách đó mấy bước chân.

Hai người đi đường hiếu kì nhìn Cốc Vũ cùng Diệp Đồng, bị Diệp Đồng hung hăng trừng mắt nhìn trở lại, hai người đó sợ đến mức chân như mọc cánh, chạy biến đi rất nhanh.

Chờ khi hai người kia đi xa, Diệp Đồng giật mạnh tay Cốc Vũ, lôi cậu vào trong công viên nhỏ.

Cốc Vũ “Á” một tiếng hoảng sợ ngẩn ngui, bị đôi mắt trong bóng tối lóe rực lên chẳng khác nào thú hoang của Diệp Đồng khiến cho bất kì ai cũng sợ đến tắt tiếng kia khiến cho chẳng còn nói được từ nào.

Qua một lúc lâu, Cốc Vũ vẫn ở trong tình trạng hồn lìa khỏi xác, mãi đến khi Diệp Đồng mở vòi nước ở bên ngoài Toilet công cộng của công viên, giật mạnh tay cậu đặt dưới dòng nước lạnh lẽo, Cốc Vũ mới giật mình tỉnh táo trở lại.

“Hừ! Mày nghĩ tao sẽ đánh mày sao? Mặc dù tao cũng rất muốn đập, nhưng mà tao còn chưa có ăn cơm chiều, không có sức!” Diệp Đồng lại thấy khó chịu, tại sao lại muốn kéo cậu đến đây rửa tay chứ?

Sau đó giận dữ thả đôi tay lạnh lẽo không có lấy một chút ấm áp kia, nói: “Tự rửa đi! Rửa xong đi uống rượu với tao!”

Cốc Vũ giật mình khi đôi tay bị nước lạnh dội vào đến mắt cảm giác, cuống quýt cất giọng sợ hãi: “Không... Không được, tôi phải về nhà, mẹ tôi đang đợi tôi.”

Diệp Đồng hít sâu hai hơi, giơ chân lên đá mạnh vào tường, quay người bỏ đi, cậu ta sợ nếu không đi, thì thật sự sẽ đánh người.

Cốc Vũ khóa vòi nước, rút lấy khăn tay mẹ thêu cho để ở trong túi ra lau khô tay, rồi lại lau mắt một chút, hít hai hơi thật sâu, trong lòng tự cổ vũ, chậm chạp nhìn lại, không còn nhìn thấy Diệp Đồng, lại thở phào một hơi, dùng tốc độ rạng nhanh được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu khắp khiêng bỏ chạy.

Nhưng mà Cốc Vũ không biết, Diệp Đồng trốn ở sau gốc cây nhìn theo bóng cậu bỏ chạy rất lâu.

3. Chương 3: Học Sinh Chuyên Trường...

Cốc Vũ dựa vào bàn làm bài tập lịch sử chiều nay sẽ kiểm tra, chỗ ngồi của cậu ở bàn cuối tuy có thể tận hưởng ánh nắng mùa đông ấm áp, nhưng cũng khá xa bảng đen làm cho người nhỏ con như cậu nhìn lên bảng có chút bất tiện. Thành ra, mỗi giờ học cậu đều phải chú ý mười phần.

Vốn cậu cũng từng ngồi ở phía trước, nhưng mà mấy lần bạn học ngồi ở phía trước hoặc bên cạnh cậu nói trên người cậu có mùi khó ngửi, sau đó từ khi cậu lên trung học, đều ngồi ở cuối lớp. Thật ra cái mùi nói khó ngửi kia vốn là mùi thuốc đông y đọng lại lên người khi cậu nấu thuốc cho mẹ mấy năm qua.

Nhưng mọi người kể cả giáo viên đều rất chán ghét cậu, xem thường cậu, cho dù có chút thông cảm với cậu, nhưng mà vẫn dễ dàng bị người xung quanh ảnh hưởng mà hùa theo, trở nên ghét bỏ cậu. Rồi cứ như thế, giáo viên cũng chẳng thể làm gì khác hơn ngoài sắp xếp cho cậu ngồi ở vị trí cuối lớp, để mặc cho cậu “tự sinh tự diệt”.

Mấy học sinh nữ ngồi phía trên hai bàn đang lúi lo bàn tán chuyện học sinh mới chuyển trường... Nhìn vẻ mặt của những cô gái này sáng rực khi nói đến chủ đề này thì có thể đoán được học sinh vừa chuyển đến kia là người cực kì đẹp trai.

Cốc Vũ rất muốn ngẩng đầu lên nhắc các bạn nói nhỏ một chút, nhưng mà có cho cậu mười lá gan, cũng không dám hé miệng nửa câu. Học sinh nữ ở trong lớp thậm chí toàn bộ học sinh nữ ở trong trường đều vô cùng đáng sợ, so với đám học sinh nam hờ cái là lời cậu ra đánh còn đáng sợ hơn. Cho nên, cậu chỉ nghĩ một chút mà thôi.

Huống chi là bây giờ cũng không phải là thời gian học.

Chuông vào học vang lên, Cốc Vũ vội vàng cất tập lịch sử, đem tập sách tiếng Anh của tiết buổi chiều lấy ra, cúi đầu xuống, ánh mắt xuyên qua kẽ hở của tóc mai mà nhìn qua khe cửa lớp học.

Hoặc nói là ánh mắt lén lút này của cậu giống như ánh mắt lăm lét của mấy con thỏ đế, khiến cho mọi người cũng không thích cậu đi.

Nhưng mà cậu cũng chỉ là một con thỏ đế, chỉ cần có ai hơi nhìn cậu, cậu liền hoảng hốt thụt lùi lại, giống như là một con thỏ nhu nhược nhất gan lại đầy tự ti!

Cốc Vũ làm sao mà không muốn ngẩng mặt nhìn mọi người chứ, nhưng mỗi lần cậu ngẩng đầu, tất cả ánh mắt xung quanh đều nhìn chăm chăm vào cái bốt to bằng nửa cái trứng gà nơi phần trán trên mắt trái của cậu, học sinh nữ thì sợ đến hít phải khí lạnh, hét chói tai. Khi còn nhỏ khiến cho mấy bạn khác khóc thét, còn bị người lớn tìm đến mắng vốn, nói gì xấu vậy còn đi ra hù dọa người khác, đúng là vô đạo đức. Khi đó, cậu khóc hỏi tại sao, mẹ cậu cũng khóc... Sau này từ từ lớn lên, cậu cũng không hề hỏi lại, chỉ càng lúc càng tự ti.

Cốc Vũ chỉ là muốn nhìn thử người học sinh mới chuyển đến kia, lúc này nghe mấy học sinh nữ nói chuyện, học sinh kia sẽ chuyển đến lớp 10A3 của bọn họ.

Cốc Vũ nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm họ Chu của lớp (Nữ, 35 tuổi) ôm sách giáo khoa đi vào, đặt sách lên bàn, đẩy đẩy kính mắt, liếc mắt quét khắp lớp một lần, mấy học sinh nữ đang nói chuyện riêng đều lập tức ngưng lại, dùng ánh mắt có thể gọi là nóng rực mà nhìn cô giáo Chung.

Cô giáo Chung mỉm cười nói: “Hôm nay có một bạn mới chuyển đến lớp chúng ta, mọi người cố gắng hòa đồng với nhau. Được rồi, chúng ta chào đón bạn mới đi.” Sau đó quay đầu, nói ra ngoài cửa lớp, “Học trò Lãng, em vào đi.”

Cả lớp đồng loạt nhìn ra cửa, rất tò mò học sinh chuyển đến có bộ dạng thế nào, khiến cho giáo viên chủ nhiệm phải dùng lời lẽ dè dặt gần như là nịnh hót mà nói chuyện.

Nhưng mà, đợi một hồi lâu, ngoài cửa lớp cũng chẳng thấy học sinh vừa chuyển đến kia đi vào.

Mặt cô giáo Chung khê thay đổi, có chút mất tự nhiên, nói: “Đừng nhìn nữa, khi nào cậu ta muốn vào thì sẽ vào.”

Khóe mắt các học sinh nữ liền sáng rực, bắt đầu nói chuyện riêng.

“Oa, người mới chuyển đến rất giỏi nha!”

“Chẳng lẽ thật là ở nước ngoài rồi quay về học lại sao?”

“A—! Mình hạnh phúc chết mất thôi, là học sinh nước ngoài sao!”

“Đừng kích động, tin tức chỉ chính xác khoảng 90% thôi! Nếu gặp chắc là xui mất.”

“Đúng vậy nha, nếu như cậu ta là người nước ngoài, như vậy không phải rất giỏi anh văn sao? Hô hô, tôi muốn hỏi cậu ta bài tập tiếng anh!”

“Thật vậy sao, cầu trời cho cậu ta dễ coi một chút!”

...

“Ồ ào quá đi! Mấy đứa con gái này, còn chưa biết có phải dễ coi hay không? Liền gào lên quàng quạc vậy! Cho dù có dễ coi đi nữa, nhìn thấy mấy bà như vậy, cũng sẽ sợ xanh mặt! Còn đâu mặt mũi người Trung Hoa nữa chứ!” Diệp Đồng giận dữ nói.

Thật chẳng biết mấy đứa con gái này hưng phấn gì chứ, cậu ta đẹp trai như vậy lại không theo đuổi, lúc nào cũng nói ở trường nào đó có trai vừa đẹp vừa dịu dàng nhiều như cỏ dại, thật là tức chết cậu ta mà!”

“Ai khiến ông lo! Trong mắt chúng tôi ông chỉ là thằng ngốc mà thôi!”

“Mấy bà là đồ háo sắc!”

“Đồ ngu học tập dở tệ! So với Vũ què còn ngu hơn!”

Cốc Vũ ráng sức co người lại, lại bị vạ lây rồi.

“Mấy bà muốn ăn đòn hả?!”

...

Cô giáo Chung đứng trên bục giảng nghe học trò hồn nhiên cãi nhau, mặt đen sì, cầm lấy thước đập lên bảng, nghiêm khắc la: “Đủ rồi, các em hay quá nhỉ! Bây giờ đang là giờ học, đây không phải là cái chợ! Im lặng đi!”

Các học sinh nữ vẫn còn cãi nhau cùng với Diệp Đồng, không để ý lời cô giáo Chung nói.

Vừa lúc này học sinh chuyển trường đang đi đến cửa. Trên tay vẫn cầm điện thoại di động, hình như là đang có điện thoại.

Học sinh vừa chuyển đến lạnh lùng quét mắt liếc khắp lớp học một cái, lời nói có chút khô khốc: “Các người ồn ào quá đi!” Sau đó lại áp điện thoại lên tai, cau mày không kiên nhẫn mà nói một câu bằng tiếng Anh với người ở đầu bên kia của điện thoại: “Biết rồi. Tắt máy đây.”

Thật không ngờ lời học sinh mới đến đang đứng trước cửa kia thật sự cực kì đẹp trai!

Hai con mắt của học sinh nữ trong lớp đều biến thành hình trái tim, mà các học sinh nam còn lại thì ánh mắt đều tràn ngập “Hâm mộ cùng cảm ghét.”

Đơn giản là vì học sinh mới đến đang đứng trước cửa kia thật sự cực kì đẹp trai!

Cứ nhìn mái tóc ngắn vàng đậm mềm mại của anh ta đi; cái trán cao ráo, chân mày rậm, đôi mắt xanh thăm sâu hút, sống mũi cao thẳng; đôi môi mỏng hơi mím lại; cái cằm hoàn mỹ; khuôn mặt như điêu khắc kia vừa mang theo nét sắc bén của người Phương Tây lại mang theo cảm giác ôn hòa của phương Đông. Cái này thật giống như là hoàng tử điện hạ bước từ truyện tranh ra ngoài cuộc sống thực mà! Oh, còn có chiều cao của anh ta, cũng phải cao trên 185cm, trong lớp, cũng chỉ có Diệp Đồng không được lòng phái nữ là cao trên 180cm thôi.

Điều này sao không làm cho học sinh nữ thì mừng thầm còn học sinh nam thì “Hâm mộ lẫn thù hận” chứ?

Nhìn thấy học sinh mới đã đến, cô giáo Chung vội vàng nhường bục giảng.

“Tôi tên Lăng Sóc.”

Mọi người dưới bục giảng tròn tròn mắt, cô giáo Chung cũng ngơ ngác.

Cái này cũng quá đơn giản đi?

Mấy học sinh nữ đều sốt hết cả ruột, mặc kệ Lăng Sóc từ bục giảng đi xuống tìm chỗ ngồi, liền hỏi ngay sau đó.

“Xin hỏi thái tử Lăng là người nước ngoài à? Sao lại đến Trung Quốc học rồi còn đặt biệt chọn tên tiếng Trung?”

Ặc, mấy học sinh nữ này kia thật đúng là làm như đúng rồi, da mặt rất dày, ngay cả cái biệt danh khiến người ta nổi hết da gà kia cũng dám dùng để gọi Lăng Sóc. Diệp Đồng tự chế giễu trong lòng.

“Xin hỏi thái tử Lăng thích vẽ đẹp... như thế nào?” Thật ra là muốn hỏi thích dạng học sinh nữ nào đi.

“Xin lỗi thái tử Lăng sinh nhật ngày mấy?” Động cơ hơi không trong sáng nha!

“Thái tử Lăng, anh là người nước nào?” Câu này cũng bình thường chút.

...

Lăng Sóc bình thần liếc mắt nhìn qua mấy học sinh nữ một cái, đem mắt quay lại về phía cô giáo Chung, hỏi: “Tôi ngồi ở đâu?”

Không có câu trả lời, các học sinh nữ kia cũng chẳng giận, lại còn nhìn nhau hét lên nho nhỏ: á á á, thái tử Lăng của chúng ta thật sự đẹp trai quá xá!

Tất cả học sinh nam trong lớp mờ mờ đều đổ rùng rùng, khi nào mà học sinh mới chuyển tới lớp đã trở thành thái tử Lăng rồi? Đúng là phải khinh bỉ trầm trọng mấy đứa con gái này! Uh, không tính đến Cốc Vũ cùng Lăng Sóc đang trên bục giảng kia.

Cô giáo Chung chớp mắt vài cái, học sinh lớp này, đặc biệt là học sinh nữ, hoạt bát quá sức rồi, khiến cho cô cảm thấy thật sự bị hù, nhưng mà, Lăng Sóc này thật sự quá tuần mã, nếu như cô trẻ lại hai mươi tuổi, cũng sẽ giống y như mấy học trò nữ ở dưới lớp. Cho nên, nhất thời cũng quên mất phải trả lời câu hỏi của Lăng Sóc.

Lăng Sóc cũng không phải nghe không hiểu lời của mấy cô bé này, chỉ là trong lòng hắn đang ghen ghen cục hặn, không muốn để ý đến người khác. Nghĩ coi hắn đang học hành ở Mĩ rất là tốt, qua mấy tháng nữa là mười tám tuổi thì hắn cũng chuẩn bị thi đại học luôn rồi, vậy mà tự nhiên ông nội của hắn lại gọi điện thoại qua Mĩ, ra tối hậu thư ép hắn phải về nước học, lại còn bắt đầu học lại trung học! Điều làm sao có thể làm cho Lăng Sóc không bị ghen ghen cục hặn?

Lăng Sóc vừa nhớ lại cuộc điện thoại với bà ngoại lúc nãy, vừa tìm chỗ ngồi, sau đó thấy phía trước Cốc Vũ còn chỗ trống, liền đi thẳng đến đó.

Diệp Đồng vốn ngồi cách Cốc Vũ hai bàn nhìn thấy Lăng Sóc đi đến vị trí còn trống kia, không chút nghĩ ngợi, cầm lấy cặp sách trên bàn, lướt qua mấy tên đàn em, quảng cặp lên vị trí còn trống kia, nói với Lăng Sóc vừa đi tới, “Tôi muốn ngồi ở đây, cậu ngồi ở chỗ tôi đi!”

4. Chương 4: Bắt Đầu Dây Dưa...

Diệp Đồng cũng không hiểu tại sao đầu mình lại nhất thời sôi máu, khi tỉnh táo lại, cặp sách của cậu ta đã quảng lên cái bàn trống trước chỗ Cốc Vũ.

Lăng Sóc nhướng mi, quay đầu nhìn chỗ ngồi của Diệp Đồng một chút, rồi lại nhìn đến vị trí đã bị cặp sách chiếm mất, xoay người đi như chẳng có gì, bộ dạng chẳng thèm tranh chấp với mấy đứa con nít.

Rõ ràng là thắng, nhưng khi nghe mấy đứa con gái gào lên “Quá giỏi quá giỏi” để nói về Lăng Sóc, mấy tên đàn em của cậu ta xĩa thẳng ngón tay cái lên cậu ta cũng làm như không nhìn thấy, Diệp Đồng tức giận đến xém nữa đá bậy, quay đầu lại hung ác quát mắng trừng Cốc Vũ đang cúi gục đầu xuống muốn đụng mặt bàn.

Cốc Vũ tất nhiên cảm nhận được ánh mắt hung thần ác sát như muốn ăn thịt người tới nơi của Diệp Đồng, nhưng cậu có thể nói cái gì bây giờ? Ngay cả về mặt vô tội còn không làm được, chỉ có thể cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của bản thân được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Cốc Vũ bị Diệp Đồng ngồi che ở phía trước, nhìn lên bảng đều bị thân người cao to của Diệp Đồng che mất, nhưng mà cậu cũng vốn không dám nhờ giáo viên đổi giúp chỗ ngồi... Cũng không dám nói Diệp Đồng ngồi dịch ra một chút, để cho cậu có thể nhìn thấy bản. May mà, Diệp Đồng thường hay cúp tiết, lúc đi học cũng đều gục xuống dưới bàn ngủ là chính.

Cứ như vậy, cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Cốc Vũ cứ thế mà ngồi ở bàn chót ra sức học tập.

Nếu như định hỏi cậu chuyện bạn học Lăng Sóc mới chuyển đến, xấu hổ quá, cậu căn bản là không biết, cũng không rảnh để chú ý mấy chuyện đó.

Cái ngày mà Lăng Sóc đi đến vị trí trước chỗ của cậu, cậu cũng không có nhìn thấy rõ, bởi vì cậu đã sợ hãi cúi gằm mặt thành thói quen rồi, chỉ thông qua tiếng hét nho nhỏ của mấy học sinh nữ mà biết được học sinh chuyển đến là một anh đẹp trai, hình như biệt danh là thái tử Lăng, Cốc Vũ còn nghĩ đúng là cái biệt danh quái lạ.

Trước khi Diệp Đồng ngồi ở trước cậu, Cốc Vũ lúc nào cũng lúi vào trong góc có khi cũng sẽ nghe được mấy chuyện linh tinh mà các học sinh nữ trao đổi với nhau, nhưng từ khi Diệp Đồng ngồi trước cậu, đuổi mấy bạn nữ kia đi thật xa, cũng chẳng nghe thấy được mấy chuyện linh tinh dễ thương nữa.

Điều này làm cho Cốc Vũ mất mát mấy ngày. Bởi vì ở trong trường cậu không có bạn, chỉ có thể thấy phương thức chẳng ai hoan nghênh này để mà cảm nhận bầu không khí trong trường. Như vậy, cậu cũng sẽ cảm thấy cậu hòa nhập vào trong ngôi trường này. Suy nghĩ lừa mình dối người này còn có một lí do khác, bởi vì khi cậu về nhà có thể tâm sự với mẹ chuyện đi học, để cho mẹ cậu không cần lo lắng về việc học của cậu, giống như là cậu thật sự nói chuyện phiếm với bạn bè trong lớp.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến thời điểm thi học kì của lớp 11.

Thi Lệ đau lòng nhìn con, thấy con mỗi ngày từ bên tiệm cơm nhà dì Diệp trở về còn phải chuẩn bị cơm nước, rồi nấu thuốc này nọ cho mẹ, chăm sóc đến khi mẹ lên giường nghỉ ngơi thì quay ra dọn dẹp nhà cửa, sau đó mới học bài. Mẹ thật sự không biết đứa bé này làm sao có thể sắp xếp thời gian sít sao như vậy mà vẫn còn có thể cười nói với mẹ không có việc gì, còn nói là sẽ thi tốt, sẽ không bị rớt đâu.

Học xong hết Cốc Vũ gấp sách lại, xoa xoa đôi mắt cay xè, nghiêng tai nghe ngóng trong phòng, không nghe thấy tiếng TV, động tác của cậu càng rộn rên, sau khi tắt đèn, nhẹ nhàng cởi quần áo, leo lên cái giường đơn của cậu, cuộn tròn lại, thật lâu sau cơ thể ấm áp lên thì người cũng đã ngủ.

Năm giờ rưỡi sáng, chẳng cần đến đồng hồ báo thức, Cốc Vũ liền mở mắt.

Ngủ nguyên một đêm thế mà chăn nệm chẳng ấm lên được bao nhiêu, nhưng vẫn đỡ hơn bên ngoài, ở trong này dễ chịu hơn nhiều lắm.

Cốc Vũ cho đến lúc này cũng chưa từng ngủ nướng, cũng không có thời gian để ngủ nướng, thành ra, hơi vuốt vuốt tấm chăn ấm một chút, liền ngồi dậy.

Nhanh chóng mặc vào quần áo gấp sẵn để trên ghế tối hôm qua, mở cửa, ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời vẫn còn tối, rồi đóng cửa lại, để phòng gió lùa vào trong nhà.

Trước tiên Cốc Vũ đem lò than đá trên cửa thông gió lấy xuống, nấu một ấm nước, sau đó quay người chải răng rửa mặt bằng nước lạnh, vệ sinh cá nhân xong thì nước trên lò cũng đã sôi, trút đầy vào hai cái bình thủy, chuẩn bị bữa sáng.

Sáng nào cũng là cháo loãng, có bỏ thêm một ít dưa muối cậu làm.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi cậu cùng mẹ ăn sáng thì cậu lại bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, lấy thức ăn tối hôm trước đã sơ chế chuẩn bị cho hai người ăn, lúc này, mẹ cậu cũng thức dậy.

Cốc Vũ không vội nấu đồ ăn, mà đem nước ấm vào trong phòng để mẹ chải răng rửa mặt, sau đó đem xô cậu để trong phòng mẹ đem hôm trước đem vào Toilet, tẩy rửa sạch sẽ, mẹ cậu cũng đã làm vệ sinh xong, sẽ đợi cậu đi đổ nước rửa mặt và cùng nhau ăn sáng.

Ăn xong bữa sáng, cơm trong nồi cơm điện cũng đã chín, Cốc Vũ không nhanh không chậm dọn dẹp chén bát bỏ vào trong thau rửa chén, nấu đồ ăn trưa, chia làm hai phần, một phần bỏ vào trong hộp cơm giữ nhiệt để cậu ăn trưa, một phần thì đặt vào trong một nồi cách nhiệt bằng nhôm. Cậu sẽ đặt nồi cách nhiệt lên lò than đá nơi lỗ thông gió. Như vậy đến trưa mẹ cậu vẫn sẽ có thức ăn nóng để dùng.

Cốc Vũ lại rửa hết chén trong thau, dọn dẹp nhà bếp, lau khô tay, cầm lấy hộp cơm đi vào trong phòng.

“Vũ Nhi, hôm nay có phải ngày thi cuối không con? Thi cả buổi hả con?” Thi Lệ nghi hoặc hỏi.

Hộp cơm cùng cặp sách trong tay Cốc Vũ hơi chao đảo, hóa ra quên mất. Cười hi hi, “Mẹ, con quên mất.”

“Thật là mơ màng quá đi, mấy chuyện này cũng quên sao.” Thi Lệ cười nói.

Nhưng cũng không có lấy hộp cơm trong cặp ra nữa, Cốc Vũ nói: “Dì Diệp nói sau khi thi xong cho con nghỉ hai ngày, không cần qua phụ, ngày mốt mới cần qua lại bên đó. Mẹ, con thi xong thì qua bên chợ mua ít đồ, hôm qua lúc tới tiệm của dì Diệp, dì cho con mấy phiếu mua hàng trong siêu thị, nhưng sắp hết hạn rồi, con định mua mấy thứ, có thể tiết kiệm được một chút.”

Thi Lệ tất nhiên cũng đồng ý, “Vậy Vũ Nhi cẩn thận chút nha con, cũng sắp đến năm mới rồi, trộm cướp nhiều lắm, làm gì cũng cẩn thận, đừng nóng nảy, cũng chen chúc với người khác...”

“Dạ, con biết rồi mẹ...”

Khi tiếng chuông báo hết giờ môn thi cuối cùng, tất cả thí sinh đều thở phào một hơi, tuy thi không căng lắm, nhưng mà cũng khiến cho người ta rất căng thẳng. Bây giờ thì tốt rồi, rốt cuộc cũng có thể thả lỏng.

Cô giáo Chung còn kiểm tra lại bài thi trên bục giảng, học trò trong lớp một người lại một người kéo nhau chạy đi, làm cô có điều muốn dặn cũng không nói kịp, may mà cô trước giờ thi đã dặn dò học sinh những điều cần lưu ý cùng làm bài tập trong lúc nghỉ đông. Chỉ là hôm nay không có học sinh trực nhật rồi. Ai, cũng không phải là không có, chẳng phải vẫn còn đứa học sinh tên Cốc Vũ ngồi ở bàn chót sao? Vậy cứ để cho cậu làm đi.

Cốc Vũ đang cúi đầu thông thả thu dọn sách vở thì nghe thấy giáo viên gọi mình, tưởng thi có chuyện gì, sợ đến mặt mũi trắng bệch, chờ đến khi nghe cô giáo Chung nói cậu ở lại dọn vệ sinh lớp học, mới xóa đi được sự lo lắng ở trong lòng.

Cuối cùng, cũng chỉ còn lại mình Cốc Vũ quét lớp, cô giáo Chung ôm xấp bài thi đi ra ngoài, nhìn thoáng qua Cốc Vũ một cái, lắc đầu, đi về phòng giáo viên.

Nhìn lớp học thoát cái đã trở nên yên tĩnh, Cốc Vũ hơi ngẩng đầu lên, khoe miệng cong cong một chút, nghĩ nghĩ, dù sao trong lớp cũng chỉ còn một mình cậu, trước tiên cậu ăn trưa một cái rồi sẽ từ từ quét lớp sau.

Cốc Vũ hiếm khi như trẻ con mà ngồi lên bàn học tràn đầy nắng ấm, hai chân đong đưa, nhẹ nhàng lấy hộp cơm giữ nhiệt ra, mùi thức ăn còn nóng liền tỏa ra xung quanh.

Chỉ là khi cậu mới đặt nắp hộp cơm xuống bên cạnh, cánh cửa lớp đang đóng liền bị đá văng, Cốc Vũ sợ đến mức xém nữa thì quăng mất hộp cơm, cả người thiếu chút thì bị té xuống dưới đất.

Cốc Vũ cứng ngắc đầu quay lại nhìn thử, ánh mắt sợ hãi chạm phải đôi mắt xanh thẫm đầy lạnh lùng sắc bén nơi cửa lớp.

5. Chương 5: Lãng Sốc...

Thi xong, Lãng Sốc liền quơ lấy cặp đi ra khỏi lớp, có một đứa con gái chạy theo gọi thư cho hắn, nhưng mà hắn cũng chỉ miễn cưỡng liếc mắt một cái, cơ bản là mặc kệ.

“Tránh ra! Đừng có mà chặn đường!” Lãng Sốc ngạo mạn nói.

Học sinh nữ đang đưa lá thư màu hồng phấn có chút khổ sở, nhưng mà sau khi nhìn đến khuôn mặt tuấn tú cho dù không hề có chút thay đổi của Lăng Sóc vẫn đẹp trai đến kinh khủng, liền đỏ mặt chạy đi. Sau đó nói với người bạn đang đợi ở chỗ khác: “Á á, thái tử Lăng nói chuyện với mình kia, giọng nói ấy nghe vô cùng là ngọt chết người! Nếu mình kiên quyết hơn một chút, nhất định là đã có thể dâng thư vào trong tay thái tử Lăng rồi.”

Lúc này thì mặt Lăng Sóc đen sì, thật sự phải nghi ngờ lối tư duy của những đứa con gái này. Ở Mĩ, hẳn cũng rất ít khi nhìn thấy những học sinh nữ nào mà lại mê trai như vậy.

Thứ nhất, hẳn không thích những đứa con gái chủ động, nếu thích cô gái nào đó, hẳn sẽ chủ động tấn công, mặc kệ cô gái kia có thích hẳn hay không, bất quá cho đến lúc này, cũng chưa có cô gái nào khiến cho hẳn phải chủ động theo đuổi; thứ hai, bà ngoại của hẳn có huyết thống của quý tộc Anh, có điểm cổ hủ, hơn nữa còn có chút nghiêm khắc, ngoài ra hẳn còn là người nhà họ Lăng, mang theo sự vô tình lãnh khốc của quân nhân, thành ra, hẳn cũng không có từng để ý đến con gái.

Tức là có thể nói, Lăng Sóc là một gã trai tân đáng thương! Cái này nếu nói ở Trung Quốc, mười tám tuổi còn là trai tân thì rất nhiều, nhưng mà hẳn lớn lên ở Mĩ từ nhỏ nha, thế nhưng vẫn còn là trai tân, cũng chỉ có thể nói ánh mắt của nó cao muốn chết!

Đi đến cổng trường, xe của nhà họ Lăng đã chờ ở lề đường rồi. Nhưng Lăng Sóc đột nhiên nhớ ra, hẳn đồng ý sau khi thi xong sẽ gọi điện thoại về Mĩ cho người bạn thân Ryan, nhưng mà móc móc vào trong túi, không thấy điện thoại đâu. Lúc này mới sực nhớ là trước lúc thi, đáng lẽ là phải nộp điện thoại, nhưng giáo viên nói là tắt máy rồi bỏ vào học bàn là được.

Chú Vương tài xế nhìn thấy cậu chủ nhỏ đã mở cửa xe định bước lên còn đóng cửa lại, khó hiểu.

“Con để quên điện thoại trong lớp, chú chờ thêm chút nha.” Lăng Sóc tốt bụng giải thích, cũng không nhìn đến khuôn mặt kinh ngạc của chú Vương, quay người đi về lớp.

Ai ngờ trên đường quay lại thì đụng trúng Diệp Đồng.

Chẳng trách lúc này Lăng Sóc cau mày, đơn giản là vì Diệp Đồng luôn như vô ý cố tình khiêu khích hẳn, nếu không biết Diệp Đồng là nam, hẳn còn tưởng là Diệp Đồng thích hẳn nên cố ý gây sự chú ý với hẳn.

Diệp Đồng vắt cặp ở trên vai, neho mắt nhìn Lăng Sóc, lời nói ngập tràn sự hằn học: “Ồ đây không phải là thái tử Lăng của trường chúng ta sao? Vội vã quay lại như vậy, chẳng lẽ là hẹn hò với gái sao?”

Mấy thằng bạn học xung quanh Diệp Đồng cũng cười ồ, nói: “Đại ca, không chừng là thái tử Lăng trường chúng ta quay lại hẹn hò với Trương Manh Manh đó? Lúc này khi đại ca đi tìm nó, không phải nó nói có hẹn sao?”

“Đúng nha, đại ca, anh xem ở đây sao cho bọn nước ngoài đi loạn được? Chúng ta cảnh cáo nó một trận đi!”

“Đúng vậy, bây giờ giáo viên trong trường đã về hết rồi, không sợ bị Trung Hải (bị hói đầu) giám thị nhìn thấy đâu!”

“Tao đã ngứa mắt nó từ lâu rồi! Bộ dáng cao ngạo làm như mình là người thượng đẳng, so với thằng Vũ què chẳng khác gì thỏ để kia còn bực hơn, đã muốn đập nó một trận từ lâu rồi! Cũng chỉ có mấy đứa con gái mất bị đui hết mới kêu nó cái gì mà thái tử Lăng! Ói! Tao họ Vương, chắc cũng thành thái tử Vương sao?!”

“Nhảm nhí!” Lăng Sóc nói đầy khinh thường, “Tránh ra, tôi không đánh nhau với con nít!”

Thái độ ngạo mạn này mà nói trước mặt nữ sinh thì rất lãnh khốc, trước mặt nam sinh thì cũng như vậy, nhưng mà trong con mắt của lũ học sinh nam, cái này chính là khiêu khích.

Lăng Sóc cũng đã ngứa mắt Diệp Đồng từ lâu, chuyển trường về đây cũng hơn một năm rồi, hẳn vẫn rất mệt mỏi, trong mắt những kẻ xung quanh, hẳn rất cao ngạo lãnh khốc, ngạo mạn khiến cho những kẻ thích hẳn lại càng thêm thích; kẻ không ưa thì càng thêm hận; sợ hãi hẳn (những người này là giáo viên, bởi vì bọn họ biết rõ bối cảnh nhà Lăng Sóc hơn nên rất sợ.)

Cho đến nay Lăng Sóc đã từ Mĩ quay về Trung Quốc học trung học được hơn một năm, vẫn là một kẻ cô độc! Tất nhiên, tình huống này hoàn toàn khác với Cốc Vũ bị tẩy chay, Lăng Sóc chính là không muốn hòa nhập! Trong quan niệm của hắn, đến cái trường này đi học là vì mệnh lệnh của ông nội, không thể chống đối được! Cho nên, kết bạn này nọ cho tới bây giờ cũng không thêm nghĩ đến, bạn của hắn là ở Mĩ!

Diệp Đồng bị Lăng Sóc dùng lời công kích, xông lên túm áo Lăng Sóc, nghiêng rằng trèo trẹo nói: “Lăng Sóc, đừng tưởng có nhiều người thích mày thì mày giỏi! Còn nữa, mày cũng chỉ lớn hơn bọn tao có một hai tuổi, có gì đáng vênh váo chứ?! Hay mày là thằng ngu, mười chín tuổi rồi mà còn theo bọn nhóc như chúng tao học trung học, có bản lĩnh thì mày cũng chẳng phải ở đây!”

Tình huống thay đổi, lời này của Diệp Đồng chọc thẳng vào chỗ đau của Lăng Sóc, đều do ông nội của hắn, bản thân hắn đáng lẽ cũng đã tận hưởng cuộc sống trên đại học rồi, có lẽ cũng đã có mĩ nữ xuất hiện đáng để cho hắn săn đuổi rồi, nhưng bây giờ lại làm hại hắn không thể không bị trộn vào đám con nít ranh ở đây làm học sinh trung học!

Nên nói thế nào nhỉ? Dù sao Diệp Đồng khiêu khích hơn một năm trời, cuối cùng cũng đã thành không khiến cho Lăng Sóc nổi điên.

“Mày muốn ăn đòn!” Lăng Sóc lạnh giọng nói xong, chụp lấy cổ tay Diệp Đồng đang túm áo hắn vặn ngược.

Cũng may, Diệp Đồng cũng là kẻ đánh nhau, trong khoảnh khắc khi cổ tay bị Lăng Sóc chụp được, đã rút tay về rất nhanh, nhắc chân phải lên định đá vào đầu gối Lăng Sóc, khiến Lăng Sóc phân tâm, cổ tay thoát khỏi tình trạng bị bẻ gãy.

Bởi vì đây là khu rừng nhỏ bên hông trường, nếu là mùa hè, ở đây cũng rất đông người, nhưng bây giờ là mùa đông lạnh thấu xương, lại vừa mới thi xong, không có ai qua lại chỗ khu rừng này cả.

Cho nên, Diệp Đồng cùng bốn thằng đứa đàn em trốn trong này lén lút hút thuốc lại đụng trúng Lăng Sóc đi về lớp lấy điện thoại rồi đánh nhau.

Về kết quả sau đó như thế nào, ngoại trừ sáu người lúc đó là biết rõ, còn lại chẳng ai biết được, dù sao hai bên cũng chưa bao giờ nảy sinh cái gọi là bạn bè xã giao.

Lăng Sóc vừa đi, vừa đưa tay chỉnh lại quần áo cùng tóc tai lộn xộn, đến khi đi ra khỏi rừng cây, hắn lại trở thành thái tử Lăng cao quý ưu nhã trong mắt nữ sinh.

Nhưng trong lòng Lăng Sóc thì quái lạ tới nghẹt thở, đơn giản là khi hắn đang đánh nhau sảng khoái, Diệp Đồng thỉnh thoảng nhẩy ra khỏi vòng chiến, phẩy tay nói cậu ta đã đồng ý đưa mẹ đi siêu thị mua đồ, nhặt cặp sách vứt dưới đất, phải mông bỏ đi!

Lúc ấy Lăng Sóc đang dùng đầu gối dè tên học sinh họ Vương, siết tay muốn cho tên đó trở thành gấu mèo, làm sao biết Diệp Đồng lại nói một câu trót quớt như vậy, thành ra là cả lưng lẫn bụng của hắn bị tấn công.

Cho nên, Lăng Sóc đã hận Diệp Đồng rồi. Cho nên, cái gọi là tình hữu nghị giữa hắn và Diệp Đồng chỉ có thể dùng nắm đấm mà hình dung.

Lăng Sóc dồn cục tức vào chân phải, đá văng cánh cửa lớp học.

Trên lí thuyết, trong lớp đáng lẽ phải không có ai. Nhưng mà hết lần này tới lần khác vẫn lòi ra một người, lại còn rất vui vẻ ngồi ở trên bàn chuẩn bị ăn cơm hộp.

Ốc tiêu kia liếc nhìn hắn một cái rồi cúi gầm mặt, Lăng Sóc lục lại trí nhớ, Lăng Sóc chẳng thể nhớ ra trong lớp có học sinh nào giống thế này. Cũng đã hơn một năm, bạn học hắn nhớ rõ tên cũng chỉ có cái WC phải đi nhiều lần kia, hoặc cũng chỉ có Diệp Đồng suốt ngày cùng với bọn đàn em theo dõi hắn ở cầu thang.

Lăng Sóc hít hít mũi, mắt rơi vào hộp cơm đặt trên người ốc tiêu, bước lại, cướp lấy hộp cơm của cậu bé, bá đạo nói: “Vừa lúc đánh nhau xong rất đói bụng. Nghe mùi rất thơm, tôi ăn giúp cậu.”

Thật ra cũng phải nói, chẳng những Lăng Sóc không nhớ được Cốc Vũ là ai, bản thân Cốc Vũ cũng chẳng biết Lăng Sóc là ai!

Thật là bọn họ học cùng lớp với nhau hơn một năm sao.

Nhưng mà cơm trưa của mình đang bị cướp, Cốc Vũ cũng chỉ biết sững sờ nhìn phần cơm của mình đang từ từ biến mất trong miệng của người bên cạnh, một tiếng cũng không dám hó hé.

6. Chương 6: Mua Sắm...

Lăng Sóc rất nhanh đã ăn sạch hộp cơm còn âm ẩm, hương vị ngon ngoài sức tưởng tượng, chỉ là đối với hắn mà nói, ít quá đi. Giống như lúc này đang đánh nhau sảng khoái thì bị Diệp Đồng cắt ngang trượt quớt, bây giờ cơm cũng vậy, mới ăn được có mấy miếng, đã đem niềm vui của hắn cắt ngang, nhìn lại lần nữa, trong hộp cơm cách nhiệt đã chẳng còn cái gì.

Cái này thiệt là khiến cho người ta bực bội mà.

Trên mặt Lăng Sóc chẳng hề có lấy một tia xấu hổ khi cướp cơm của bạn học, thậm chí lời cảm ơn còn không có, chỉ đem hộp cơm rỗng bỏ lại trên đùi Cốc Vũ, nói: “Ngon lắm, nhưng mà ít quá đi, thức ăn cũng hơi nguội.”

Có ai từng gặp qua người nào kiêu ngạo như vậy chưa? Cướp cơm của người khác ăn xong lại còn bày ra bộ dáng đường đường chính chính mà nói đồ ăn không nóng lại còn ít!

Lăng Sóc này ngạo mạn quá, bá đạo quá!

Trong mắt Cốc Vũ, kẻ cướp đồ của cậu cũng đều là kẻ ác giống như Diệp Đồng kia, nhưng mà trong ấn tượng, hình như cũng chỉ bị cướp một lần hồi mùa đông đó, lại còn kéo đi rửa tay. Sau đó, Diệp Đồng mặc kệ là ở trường hay là ở tiệm cơm của nhà cậu ta cũng không bao giờ để mắt nhìn đến cậu, cũng làm cho mấy người bạn học thành tích đội sổ không còn đánh cậu trút giận nữa! Điều này làm cho Cốc Vũ vui vẻ suốt một hồi lâu, cuối cùng cũng không còn phải lâu lâu lại mang thương tích về nhà.

Cốc Vũ nhìn người học sinh nam kia đi đến cái bàn cách vị trí của cậu hai chỗ, móc ra một cái điện thoại di động màu đen xinh đẹp từ trong học bàn, sau đó đi ra khỏi cửa cũng chẳng hề quay đầu lại.

Nhưng dù là như thế, Cốc Vũ không thể nào đoán ra học sinh kia là thái tử Lăng, kẻ khiến cho cả trường nhốn nháo, qua hết một năm, làm cho toàn bộ giáo viên nữ cùng học sinh nữ trong trường lúc nào cũng tìm hồng bay phấp phới.

Bởi vì sau khi không nghe được những bạn nữ kia nhiều chuyện, Cốc Vũ căn bản cũng đã quên chuyện trong lớp có một học sinh chuyển đến.

Qua hơn một phút, Cốc Vũ cuống quýt đem chuyện hộp cơm của mình bị cướp ném ra đằng sau, vội vàng quét lớp. Cậu sực nhớ ra, khuyến mãi giảm giá giấy vệ sinh với bột giặt chỉ kéo dài đến ba giờ chiều nay, nếu không tranh thủ, thì cậu không thể kịp giờ.

Cốc Vũ vốn rất tự ti, cũng không thích đến nơi đông người, cậu sợ hãi những ánh mắt cứ nhìn chằm chặp vào mình. Nhưng mà đối với chuyện có thể tiết kiệm tiền, cậu sẽ tự nhủ “không nhìn thấy không nhìn thấy” để tự an ủi thần kinh, tự cổ vũ bản thân, đi theo đoàn người vào siêu thị.

Cậu cầm một cái giỏ mua hàng, cúi đầu, nhìn vào danh mục những thứ cần mua thật cẩn thận, làm như là mình cũng chỉ là một người đi siêu thị thông thường. Chỉ là cách cậu làm quá lộ liễu, căn bản là bịt tai trộm chuông.

May mà, chưa đầy hai mươi ngày nữa là đến năm mới rồi, sự chú ý của mọi người đều bị núi hàng hóa đầy ắp thu hút.

Cốc Vũ cùng mọi người đi đến khu giảm giá, mắt có chút tròn tròn, mọi người nhanh chóng tràn qua, nhân viên bán hàng của siêu thị cầm loa đứng trước quầy giảm giá thông báo, giấy vệ sinh vốn hai mươi ba đồng

một bọc bây giờ chỉ còn mười ba đồng, mỗi người được mua tối đa năm bọc, quả thực làm cho người ta động tâm.

Cốc Vũ ngốc nghếch đứng, nhìn giấy cuộn “bay tới bay lui” trên đầu mình. Rất muốn mở miệng nhờ người phía trước lấy giúp hai bọc, nhưng mà bờ môi của cậu mấp máy vài lần, vẫn không dám mở miệng, lại bị đẩy tới xô lui, xô dạt về phía trước.

Sau đó, cũng mua được hai bọc, nhưng muốn đi ra ngoài cũng rất khó.

Thật vất vả chen ra khỏi đám người đông như kiến cỏ, Cốc Vũ cúi người thở dốc, xoa xoa chân trái, trước khi đứng dậy thì chỉnh lại mắt kính đã bị lệch, mua thêm hai bịch bột giặt lớn nữa là đủ.

Rồi lại trải qua một lần chen chúc giành giật, lấy được hai bịch bột giặt bình thường với giá 2,7 đồng, Cốc Vũ cảm thấy rất hào hứng, nhưng lúc bước đi chân trái có chút đau, hướng hồ đồ cậu cầm trên tay cũng có vẻ nặng. Nhưng mà cậu sợ không mua được hàng giảm giá, cho nên mới mua trước giấy vệ sinh cùng bột giặt rất nặng này.

“Này, Vũ què, mày ở đây làm gì?”

Cốc Vũ đang thở dốc ngẩng đầu lên, đôi mắt sau gọng kính có chút mở to, có chút kinh hoàng, ánh mắt cũng bắt đầu tránh né.

Diệp Đồng nổi giận, rít nhỏ: “Mày điếc à? Tao cũng có ăn thịt mày đâu, mày sợ cái con khỉ?! Không phải tao chỉ hỏi tại sao mày đi siêu thị một mình thôi à?”

Đúng là tức chết cậu ta mà, khó lắm cậu ta mới tốt bụng định xách đồ dùm nó, nhưng mà cái tên Vũ què nhát như thỏ đế này không những vừa nhìn thấy cậu ta thì lộ ra ánh mắt sợ hãi, coi cậu ta là quỷ sao?! Hay là hơn một năm qua không đánh nên da nó bị ngứa? Đáng ghét. nếu không phải vì trong siêu thị có nhiều người, hơn nữa mẹ cậu ta còn đứng gần đó mua rau cải cậu ta chắc đánh người rồi!

Cốc Vũ lí nhí nói: “Mẹ bạn cho tôi phiếu mua hàng, nên thì xong tôi đến mua ít đồ.”

Diệp Đồng nhẹ liếc mắt nhìn Cốc Vũ xoa xoa chân trái, rồi lại nhìn đến giỏ hàng đặt dưới chân cậu chỉ có hai bọc giấy vệ sinh cùng hai bịch bột giặt, hỏi: “Mày còn muốn mua gì nữa?”

Cốc Vũ cũng không dám không đưa danh mục mấy thứ cậu viết xuống cho Diệp Đồng xem.

Diệp Đồng đẩy xe hàng trên tay qua một bên, giật lấy giỏ đựng đồ của Cốc Vũ nói: “Mày coi cái nào cần mua đi, tao lấy đồ lại dùm mày! Đúng là, cũng không nhìn người ngợm như thế nào, lại còn lựa lúc người ta chen chúc thế này mà đi mua đồ, con chừng què nữa bây giờ!”

Cốc Vũ vươn tay nhưng ngay cả vạt áo của Diệp Đồng cũng không có chụp được, Diệp Đồng cứ thế mà tự cho là đúng hòa vào dòng người giúp cậu mua đồ.

Cốc Vũ bất an đứng chờ ở một bên, trong đầu óc không được thông minh cho lắm của cậu vẫn còn đang nghĩ ngợi thì Diệp Đồng đã cầm những thứ cần mua đem về cho cậu, cũng còn chưa kịp nghĩ ra vì sao Diệp Đồng lại tự nhiên tốt bụng như vậy, vẫn cứ cảm thấy nếu mà gặp lại, sẽ bị Diệp Đồng đánh cho một trận đáp lễ vì lần xách đồ hộ này.

Diệp Đồng không có bất an như Cốc Vũ, nhưng thật ra trong lòng bất giác đã lấy đủ những đồ Cốc Vũ cần mua, chỉ là khi đụng đến những đồ dùng vệ sinh của nữ, mặt có chút đỏ, trong đáy lòng chửi Cốc Vũ một chập. Nhưng mà nghĩ đến tự bản thân đòi giúp, đành phải tìm đến khu bán nhân hàng đó, vội vàng chụp lấy rồi chạy nhanh ra, buồn cười chính là, sau khi đi xa cậu ta còn nghe thấy được hai cô gái nói cậu mua giúp cho bạn gái, đúng là người đàn ông chân chính.

Những lời nói này làm cho tâm trạng kì quái của Diệp Đồng tốt hẳn ra. Nhưng mà cũng chẳng khác hơn được ba phút, vừa nhìn thấy Cốc Vũ đứng nép ở trong góc như bị mọi người xua đuổi, trong lòng Diệp Đồng có thất một cái mà không hiểu tại sao, cảm giác này, so với cái đêm mùa đông nọ nhìn theo bóng lưng Cốc Vũ bỏ chạy bất an còn buồn bức hơn, khắc sâu hơn. Sau lại nhớ tới lời hai cô gái kia nói, nếu như Cốc Vũ là con gái, cho dù cậu ấy có vừa xấu lại bị tật, ánh mắt của mình có phải cũng sẽ dừng lại trên người cậu ấy chăm sóc cho cậu ấy hay không?

Diệp cười vui vẻ nói: “Tiểu Vũ, xe đạp của con chở đồ không tiện, không thì gửi đồ lên xe di đi, có gì con đến tiệm lấy chở về nhà cũng tiện hơn.”

Cốc Vũ nhẹ nhàng gật đầu: “Cảm ơn di Diệp.” Rồi quay qua Diệp Đồng, giọng nói nhỏ đi một chút: “Cảm ơn bạn, Diệp... Diệp Đồng.”

Diệp Đồng lúc đầu bởi vì tâm tình kì lạ ở siêu thị đã khiến cho tâm phiền ý loạn, bây giờ lại bị mẹ nhìn chăm chăm, mặt liền lạnh lùng, leo lên ghế phụ của chiếc xe bánh mì* ngồi.

Mắt di Diệp cau chặt vài lần, thật sự là không thể hiểu được vì sao thằng con nhà mình không thích Cốc Vũ rất lễ độ này, rõ ràng đều là con trai, bằng tuổi nhau, ở chung một con hẻm, cùng học một trường, sao vậy nhỉ? Đó là di còn không biết hai người còn học chung lớp, cách ba cái bàn là ngồi chung một chỗ.

Cốc Vũ dắt xe đạp, cúi đầu nhìn theo làn khói xả ra từ chiếc xe bánh mì, một cơn gió lạnh thấu xương xộc thẳng vào mặt, khiến Cốc Vũ lạnh run cầm cập.

Thình lình nghĩ đến thái độ kì lạ của Diệp Đồng, cảm giác da đầu cũng tê rần, nghĩ ngợi, sẽ không phải bởi vì khi mua đồ vệ sinh cho mẹ của mình bị trêu chọc, cho nên mới lộ ra khuôn mặt đáng sợ này chứ?

Cốc Vũ cầu nguyện, trong khoảng thời gian nghỉ lễ mừng năm mới này giúp việc ở tiệm cơm nhà Diệp Đồng thì tuyệt đối đừng chạm mặt Diệp Đồng. Cậu chỉ muốn cùng mẹ trải qua một năm yên ổn, không muốn bị thương.

Nhưng mà lời cầu nguyện của cậu sẽ thành sao?

Xe bánh mì –

7. Chương 7: Mùi Vị...

Lăng Sóc vác cặp đi vào trong phòng khách, cặp sách ngay sau đó liền được bác Lâu quán gia cầm lấy, rồi lại tiếp tục giúp Lăng Sóc cởi áo khoác.

Đôi mắt bác Lâu nhìn lướt qua áo khoác, trong đáy mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, hỏi: “Cậu chủ, áo của con bị chà vào đâu vậy?” Ánh mắt lợi hại của bác sao không nhìn ra cái dấu nhàn nhạt ở trên áo là dấu chân chứ.

Lăng Sóc vừa đi về phòng mình vừa nói: “Không có gì. Ông nội đâu? Con tắm rửa rồi ăn cơm sau.” Cũng không đợi trả lời, đóng mạnh cửa.

Bác Lâu một tay cầm cặp một tay cầm áo khoác đứng dưới lầu, nhìn cậu chủ đóng sập cửa, trong mắt run rẩy: kẻ nào chán sống vậy, hóa ra có can đảm đá lên lưng cậu chủ nhỏ nhà bác?! Để bác truy ra được, tuyệt không buông tha!

Bác Lâu tức giận nghĩ nghĩ rồi đem cặp cùng áo khoác cất gọn gàng, quay người đi đến phòng làm việc của ông nội Lăng Tập Trao.

Lăng Tập Trao đang cùng bốn người con trai nói chuyện trong phòng làm việc, nghe thấy tiếng gõ cửa, đôi mắt tinh anh nhẹ nhúu một cái, sau đó nghĩ có thể là cháu của mình thi xong đã về, cho nên, buồn bực biến thành vui vẻ, nói: “Vào đi.”

Nhìn thấy người vào là bác Lâu, Lăng Tập Trao hỏi: “Tiểu Sóc đâu?”

“Lão gia, cậu chủ nói về phòng tắm rửa, sau đó sẽ dùng cơm trưa.” Bác Lâu nói.

“Sao vừa về liền đi tắm vậy? Có phải có chuyện gì hay không?” Lăng Tập Trao (cha của Lăng Sóc, 43 tuổi, con thứ ba, là đội trưởng của đội đặc nhiệm) nhảy cảm hỏi.

Bác Lâu cúi người, mắt cụp xuống nhưng giọng nói không hề mang theo tia nịnh bợ nào, nói: “Trên lưng áo khoắc của cậu chủ có dấu giày, giống như là mới đánh nhau với ai đó.”

“Cái gì?!” Lăng Tu Dương (Chú Tư của Lăng Sóc, 36 tuổi, công tố viên, độc thân) có chút thất thố bật người đứng dậy khỏi ghế salon, rồi lại ngồi xuống lại: “Tiểu Sóc hóa ra còn theo người khác đánh nhau sao? Đứa nào có mắt không trông vậy, dám bắt nạt người nhà họ Lăng chúng ta! Chán sống rồi chắc?”

“Ha ha ha... Mấy đứa hốt hoảng cái gì? Con nít mà, đánh nhau thì đánh nhau thôi. Cha còn muốn nhìn coi đứa trẻ nào có đủ can đảm đánh nhau với Tiểu Sóc kia.” Lăng Tập Trạo cười ha ha.

“Lão gia, sao ngài lại có thể nói như vậy chứ?” Tính toán của bác Lâu sai rồi, vốn là định móc để lão gia sau khi nghe chuyện cậu chủ đánh nhau với người khác thì sẽ đi tìm thằng nhóc không còn muốn sống kia chính cho nó một trận, vậy mà lão gia còn cười được.

“Đúng vậy, nhưng cha à, Tiểu Sóc là cháu đích tôn bảo bối của nhà chúng ta, nếu như để người ngoài biết, còn tưởng rằng Tiểu Sóc rất dễ bị ăn hiếp nữa.” Lăng Tu Trúc (Bác cả của Lăng Sóc, 50 tuổi, chỉ huy trưởng quân đội, đã kết hôn, có hai con gái) bắt mồm nói.

“Con cũng thấy không có gì ngạc nhiên hết, tính tình của Tiểu Sóc trầm ổn tỉnh táo, về nước hơn một năm mới đánh nhau, chắc là hai bên nhịn cũng đủ rồi mới đánh được.” Lăng Tu Duyệt (Bác Hai của Lăng Sóc, 48 tuổi, Tổng tư lệnh quân khu Bắc Nam, có ba người con gái) bình thản nói.

“Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Sóc phải hoạt bát một chút. Lúc đầu còn cảm thấy nhà chúng ta nghiêm khắc quá mới có thể để cho Tiểu Sóc mới mấy tuổi qua Anh, ai mà ngờ đứa nhỏ Tiểu Sóc này lại bị bà ngoại nó dạy còn cổ hủ hơn, còn kêu cái gì mà trí thức! Cười cũng không được cười nếu không thì không phải là trí thức? Thành ra, tranh thủ lúc còn có thể thay đổi này, cho dù đắc tội với Iris cũng phải kéo Tiểu Sóc về sống trong nước. Phải biết rằng trẻ con đánh nhau cũng chẳng chết người được, cha tin, Tiểu Sóc cũng biết lượng sức.”

Năm ngoái, Lăng Tập Trạo tàn nhẫn ra lệnh cho đứa cháu của mình phải về nước học, chính là bởi vì tính cách cháu ông quá ngạo mạn, bởi vì Tiểu Sóc quá thông minh, học cái gì cũng nhanh, cho nên đối với rất nhiều chuyện liền không thèm để ý. Lăng Tập Trạo sợ cháu bị cái cảm giác bất kì chuyện gì cũng không thèm để vào mắt sẽ khiến cho đứa cháu cuối cùng trở nên lãnh khốc vô tình, sẽ có cái nhìn méo mó trước cuộc sống, không phải chán đời thì cũng hận thế gian, nếu vậy thì xong đời rồi.

Nhưng mà Iris lại nói “Ngụy biện” kêu đó mới là phong độ của tri thức, mới là biểu hiện của sự tự tin mạnh mẽ, vẫn không chịu mở miệng để cho cháu về nước! Muốn để nó kế thừa danh hiệu quý tộc của bà, cùng với khối tài sản khổng lồ kia, mới không cần để ý đến mấy thói quen xấu xa của việc giáo dục bình thường.

Nói thật ra, Lăng Tập Trạo cùng Iris đều là càng già thì suy nghĩ miên man càng nhiều.

Lăng Sóc thật ra chỉ là lười mà thôi, cho dù kể cả bị chính người nhà nói bản thân mình cao ngạo lãnh khốc, cũng chẳng muốn sửa làm gì. Về phần tính cách của Lăng Sóc, hoặc là trong mắt ba người bạn ở Mỹ của hắn thì có chút hiểu biết, Lăng Sóc trong mắt bọn họ chính là một người đàn ông vô cùng bá đạo! Chỉ cần là điều hắn muốn, tuyệt đối sẽ phải có được mà không từ bất kì thủ đoạn nào, phải giữ thật chặt trong lòng bàn tay.

Lấy một ví dụ nhỏ là được, khi còn bé Ryan nuôi một con chó cưng, bị Lăng Sóc chắm trứng, liền lấy hình *** của Ryan lúc cậu ta còn nhỏ xúi uy hiếp cậu ta phải đưa con cún cho hắn, nếu không sẽ tung hình *** của Ryan cho cô gái mà cậu ta thích nhất hồi đó, hơn nữa trước khi Ryan chưa có đồng ý thì đã bế luôn bé chó đem về nhà...

Tất nhiên, ba người bạn kia cũng chỉ nhìn thấy được một góc rất bé của tảng băng trôi mang tên ‘tính cách của Lăng Sóc’.

Sau này, khi Lăng Sóc đưa Cốc Vũ về chung sống, ba người Ryan mới biết được tính cách bá đạo của Lăng Sóc đã đạt tới trình độ nào. Chỉ bất quá, bọn họ cho dù có thông cảm với Cốc Vũ tại sao tự nhiên lại lọt vào trong lòng bàn tay của Lăng Sóc nhưng mà cái gì cũng không dám hó hé, nếu không thì ngay cả làm

bạn cũng đừng mơ nữa. Cũng may là tính tình Cốc Vũ ôn hòa, phải nói là nhu nhược, mới có thể chịu đựng được cái tính ưa áp đảo đó của Lăng Sóc.

Lăng Sóc tắm tấp thay đồ đằng hoàng rồi đi đến phòng làm việc tìm ông nội, định báo với ông hai ngày nữa hẳn sẽ bay qua Mỹ nghỉ đông.

Gõ cửa đi vào thì nghe thấy ông nội nói hẳn phải hoạt bát một chút, thoát cái trên trán hẳn liền xuất hiện mấy đường hắc tuyến.

Lăng Sóc tựa người vào khung cửa, mặt không chút thay đổi liếc nhìn bác Lâu một cái, rồi lại nhìn ông nội đang ngồi sau bàn làm việc cùng bốn người đàn ông đang ngồi ở ghế salon, nói: “Xấu hổ quá, làm cho mọi người thất vọng rồi, lần sau con có đánh nhau nhất định sẽ không cho ai biết hết.”

“Ặc... Tiểu Sóc, con nói cái gì vậy. Nào, đến nói cho ông nội biết, ai đánh nhau với con vậy? Bữa nào mời cậu ta tới nhà mình chơi đi.” Lăng Tập Trạo thu hồi khuôn mặt nghiêm nghị, giống như một cụ già lầu lỉnh cười tủm tỉm ngoắc ngoắc Lăng Sóc.

“Người qua đường thôi chẳng đáng. Được rồi, nhà mình ăn cơm trưa chưa?” Nói xong quay người, mới đi được mấy bước liền đứng lại, quăng ra thêm một câu: “Mọi người đừng có nghĩ tới chuyện đi điều tra mấy chuyện trong trường của con, giống như thỏa thuận hồi trước khi về nước, nếu không con lập tức quay lại Mỹ, không quay lại nữa đâu!”

Bỏ lại năm người lớn chỉ còn biết ngơ ngác nhìn nhau, nhưng mà niềm kiêu hãnh và tự hào trong đáy mắt họ thì kiểu gì cũng không che dấu được.

“Ha ha, cậu chủ thật sự rất có khí thế nha,” Bác Lâu kích động nói, tiếp theo sắc mặt lại thay đổi xoành xoạch, “Tiếc là không thể đi tìm tên nhóc nào đánh nhau với cậu chủ rồi.”

“Tiểu Lâu à, bác đừng có mà tự tiện điều tra, nếu như để Tiểu Sóc biết, thật sự sẽ không thêm nhìn tới mệnh lệnh của tôi mà đông về Mỹ đó.” Lăng Tập Trạo nói với bác Lâu.

Bác Lâu gật đầu không cam tâm.

Lăng Tập Trạo vừa hận vừa nói: “Cái này đều tại Iris.”

“Cha, cha đừng có mà giận cá chém thớt như vậy, cái này đâu phải do Iris dạy dỗ ra đâu? Tiểu Sóc là bị ảnh hưởng từ nền giáo dục của Mỹ.” Lăng Tu Niên bắt lực nói.

“Nhưng Tiểu Sóc trước 10 tuổi đều bị Iris giữ rịt lấy, tính cách bá đạo thâm trầm đó chẳng lẽ không phải bị định hình từ hồi đó sao?”

“Cha à, cái này khẳng định là Tiểu Sóc giống cha nha,” Lăng Tu Niên vừa khéo tặng cho đại tướng quân Lăng Tập Trạo – người sau khi rời khỏi sân khấu chính trị đầy quyền lực thì liền trở thành lão ngoan đồng một câu vuốt đuôi thật dễ nghe..

Quả nhiên, Lăng Tập Trạo rất hào hứng: “Uh, uh, tính của Tiểu Sóc thật rất giống cha. Nếu không phải nhà mình quá mạnh rồi (quyền lực đó), không để Tiểu Sóc đi bộ đội nữa, chứ nói không chừng nó cũng sẽ trở thành đại tướng quân giống cha cho coi.”

Bốn người con trai nghe xong lời này, câm nín không còn biết nói gì.

Lúc ăn cơm, Lăng Sóc cảm giác được đồ ăn hồi trước ăn thấy ngon miệng lắm nhưng tại sao bây giờ lại không còn được như vậy nữa.

Lăng Tập Trạo tinh tường nhìn thấy cháu đích tôn sau khi ăn một miếng thịt thì nhướng mắt chau mày, cũng gấp một miếng ăn thử, uh, mùi vị vẫn ngon như thường ngày mà, tại sao bộ dáng của Tiểu Sóc giống như là ăn trứng thối gì rất khó chịu vậy?

“Tiểu Sóc, ăn không được à? Cái này là beefsteak tiêu xanh con thích nhất mà?” Lăng Tập Trạo hỏi trong nghi hoặc.

Bản thân Lăng Sóc cũng không rõ. Thứ khiến hắn hài lòng nhất khi về nước chính là có thể ăn qua các loại mĩ thực đa dạng của Trung Hoa.

Nhưng tại sao mấy món mình rất thích bây giờ lại cảm thấy mùi vị chẳng đáng để nhét vào miệng nhỉ!

“Không có ạ, ăn ngon lắm.” Lăng Sóc bình thản nói, nghĩ đến chuyện lúc nãy đáng lẽ sẽ thông báo trong phòng làm việc, liền nói lại: “Con sẽ qua Mĩ nghỉ đông.”

“Không được, làm gì có chuyện sắp năm mới rồi mà còn chạy ra nước ngoài chứ?!” Mặt Lăng Tập Trạo sầm xuống, mím miệng không đồng ý.

“Ông nội, năm ngoái con đã đón năm mới ở đây rồi, hồi giao thừa ông nội cũng đã đồng ý để năm nay con qua Mĩ nghỉ đông mà. Hơn nữa con đã đồng ý với bạn bè là hai ngày nữa sẽ có mặt ở Mĩ. Chẳng lẽ ông định thất hứa, cũng muốn làm cho con thất hứa sao? Uống cho ông nói quân nhân thì phải một là một hai là hai.”

Lăng Tập Trạo bị nghẹn đến thiếu chút nữa thì sặc hết cơm trong miệng ra ngoài. Giao thừa năm ngoái thật không biết hưng phấn kiểu gì mà lại đi đồng ý với Tiểu Sóc, bây giờ nếu không đồng ý cho nó qua Mĩ, ông chẳng khác nào tự vả vào miệng, sau này cũng chẳng thể khiến cho Tiểu Sóc tin tưởng nữa.

Lăng Tập Trạo nháy mắt ra dấu với bốn người con trai, nhưng mà bốn người vẫn bất động như núi, im lìm ăn cơm của mình.

Đúng là mấy đứa con bất hiếu mà!

8. Chương 8: Nghi Ân Hẹn Hồ...

Rất nhanh đã đến năm mới, công việc buôn bán ở tiệm cơm nhà dì Diệp cũng có chút đìu hiu, hôm nay là mười tám tháng chạp âm lịch thì đã dán thông báo nghỉ tết từ ngày hai mươi đến mười lăm âm lịch năm sau.

Sau đó, dì Diệp thông báo cho Cốc Vũ “Nghỉ phép”, còn rút ra một bao lì xì đỏ đưa đến trước mặt cậu, để cho cậu về nhà quét tước chuẩn bị đón năm mới.

Cốc Vũ vui vẻ đồng ý, chỉ là khi nhìn thấy bao lì xì trước mặt thì do dự.

Dì Diệp nhét bao lì xì vào tay Cốc Vũ, vuốt tóc Cốc Vũ nói: “Đứa gốc này, đây là dì Diệp mừng tuổi cho con, bởi vì tết nhà dì về quê, đến mừng bảy mừng tám mới quay lại đây, cho nên mới đưa cho con sớm đó.”

Tay Cốc Vũ cầm chặt bao lì xì, rất cảm động, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn dì Diệp, con... Con đi rửa mấy cái chén còn dư.” Nói xong mang theo vẻ mặt mắc cỡ, kéo chân trái lui nhanh vào nhà bếp.

Diệp Phong (cha của Diệp Đồng) uống đến mặt mũi đỏ kè nhẹ nhàng đi vào, nhìn thấy vợ mình đang ngăn người trước cửa nhà bếp, lấy khủy tay đụng đụng dì hỏi, “Vợ à, vợ nhìn gì vậy? Đúng rồi, vợ giấu rượu của anh ở chỗ nào vậy?”

Dì Diệp quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn Diệp Phong, tức giận nói: “Uống uống uống, lúc nào cũng chỉ biết uống rượu thôi! Trong cổ họng của anh vẫn còn rượu đó! Nếu Tiểu Đồng mà học theo anh, em liền làm thịt anh cho coi!”

Diệp Phong cười “he he”, nói lấy lòng: “Vợ à, Tiểu Đồng không có học theo anh đâu, nếu mà muốn học, thì hồi còn nhỏ anh đã đem con dạy thành tửu thần luôn rồi, chứ làm gì có bộ dạng như bây giờ, nhìn thấy anh uống rượu, Tiểu Đồng còn nói ngược lại anh. Đúng là hai mẹ con em giống nhau y chang, chỉ biết lấy rượu ra uy hiếp anh, đây chính là niềm vui duy nhất của anh mà.”

Niềm vui? Đúng là nghiện rồi! Khóe môi dì Diệp mím chặt, cảm giác giống như mình đang cãi lí với người đang nửa tỉnh nửa mê, cho nên, xoay người bỏ đi, không thêm để ý đến chồng đang bước chân loạng choạng nữa, đi vẫn còn bận rất nhiều chuyện đây.

Chỉ là lâu lâu nghĩ một chút, nhớ hồi xưa ông ấy cũng uống rượu không được, cũng chẳng biết bắt đầu từ khi nào mà ông ấy càng lúc càng thích uống rượu, một ngày lúc nào cũng có hai ba tiếng trong tình trạng say xỉn. Ôi nhưng mà dì vẫn rất yêu người đàn ông này, yêu gia đình này, cho nên, dì Diệp chỉ có thể thở dài một hơi, đây cũng là do dì chiều chuộng mà thành.

Niềm an ủi đáng giá duy nhất với dì Diệp chính là chồng dì khi đang làm việc thì không bao giờ uống rượu.

“Vợ à, vợ đừng đi mà, trước khi đi cũng phải trả rượu lại cho anh chứ. Trời lạnh như vậy không uống chén rượu thì lãng phí quá rồi.” Diệp Phong một bên nói to, một bên đuổi theo.

Cốc Vũ ngồi trước vòi nước rửa chén nhìn bao lì xì đỏ trong tay, rất muốn mở ra xem thử, lại muốn quay về nhà cùng mẹ, niềm vui này khiến cho tâm tình cùng trái tim của Cốc Vũ đều rất ấm áp, một chút cũng không hề cảm thấy lạnh lẽo khi gió thổi qua, cũng không cảm nhận được một đôi mắt chứa đầy phức tạp đang nhìn cậu chăm chú.

Cốc Vũ chậm chạp không cảm nhận được đôi mắt như hổ rình mồi kia, nhưng thật ra chủ nhân đôi mắt ấy nhìn không được mà phải nhảy xổ ra ngoài.

Nhìn thấy cậu ta xuất hiện, quả nhiên thân người kia liền bị hù tới run lấy bầy còn khuôn mặt thì trắng nhợt, trên trán Diệp Đồng mơ hồ hiện ra hai chữ “#” vì phần nộ, e ngại mẹ có thể xuất hiện bất kì lúc nào, Diệp Đồng ngồi xổm xuống, thấp giọng rít lên: “Đáng chết, mày rút cuộc sợ tao cái gì hả?! Có cần vừa nhìn thấy tao thì run lấy bầy như vậy không hả? Chẳng phải rất lâu rồi tao không có đánh mày sao? Hơn nữa tao còn tốt bụng để đàn em tao không có đi quấy rầy mày! Nực cười, sống thanh thản hơn một năm mà nhìn thấy tao một cái mày vẫn run như vậy hả! Mày sợ bị đánh dữ vậy hả?!”

“Không... Không phải cố ý mà. Tôi đâu muốn đâu, tự tự... tự nhiên run thôi.” Cốc Vũ rất oan uổng, nhưng mà cậu rất sợ Diệp Đồng, bởi vì trên người đã bị khắc sâu những đau đớn do Diệp Đồng gây ra; hơn nữa, sự sợ hãi này còn kèm theo nỗi sợ không dám cho dì Diệp biết, nếu không thì không thể tiếp tục làm công trong tiệm nữa. Cũng không phải sợ không có việc làm, cậu cũng có thể đi tìm những việc vặt khác, dù sao khoản nợ học phí của cậu đã trả lại được hết rồi, cậu sợ hãi là vì cậu biết ơn dì Diệp rất nhiều, nếu vì mình và con trai của dì lại khiến cho dì khổ sở, sẽ làm cho cậu chịu không được.

“Ai —! Quên đi, tao chỉ nói với mày một lần thôi đó, tám rưỡi tối nay mày đi ra bên hông công viên nhỏ chờ tao! Nếu mày dám không đến... Gừ gừ!” Nói xong, Diệp Đồng liền đứng phắt dậy bỏ đi.

Mà Cốc Vũ thì bị hai tiếng gừ gừ lạnh lẽo kia làm cho sợ đến run rẩy, tất nhiên không có nhìn thấy lúc Diệp Đồng chạy đi thì tai đỏ rực xuống xìt máu.

Sau khi về đến nhà, Cốc Vũ vẫn giống như bình thường sắc thuốc cho mẹ, dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo gấp đồ đạc, sơ chế rồi nấu thức ăn...

Nhưng Thi Lệ thì vẫn nhìn ra con có tâm sự, trong lúc ăn cơm chiều, con cứ bưng chén lâu thật lâu mà không ăn được một miếng, đôi mắt lại sụp xuống, không biết là đang suy nghĩ miên man cái gì.

“Vũ Nhi, con sao vậy? Từ lúc ở bên tiệm dì Diệp về thì không thấy con nói năng gì, có phải xảy ra chuyện gì không?” Thi Lệ lo lắng hỏi.

Cốc Vũ sững sốt một chút, mới nhận ra mẹ đang nói chuyện với cậu, khóe miệng liền rág vẽ ra một nụ cười nói: “Mẹ, con không sao hết. Chỉ là trong thời gian nghỉ tết này không có đi phụ việc bên tiệm dì Diệp nữa, tự nhiên thấy trống trống, có chút không quen.”

Thi Lệ lặng lẽ liếc mắt nhìn Cốc Vũ một cái, nhìn thấy Cốc Vũ có chút né tránh ánh mắt của mẹ, thần than một tiếng nhưng không hỏi nữa, nghĩ đến con cũng đã lớn có tâm sự của riêng mình rồi.

“Hi hi, thì ra là vậy à. Vũ Nhi cũng không cần sợ rảnh quá không quen đâu, sắp tết rồi, trong nhà còn cần Vũ Nhi dọn dẹp tươm tất mà, ai kêu mẹ không giúp được gì hết, đều phải để Vũ Nhi tự làm một mình. Hơn nữa, có thời gian thì Vũ Nhi xem bài một chút đi, con không phải nói thầy cô cho rất nhiều bài tập làm trong lúc nghỉ đông sao?”

“Dạ, con biết rồi. Vậy mẹ liền làm chỉ huy nha.” Cốc Vũ tươi tỉnh trả lời.

“Được, nhà mình lại giống mọi năm, trải qua một năm mới bình yên ấm áp.” Thi Lệ cười nói.

Sau bữa cơm tối, Thi Lệ lại nhìn thấy con đứng ngồi không yên, bộ dáng này thật giống như người đang trải qua mối tình đầu, có chút vội vàng, có chút mừng rỡ, có chút bất an, có chút u sầu...

Chỉ có thể nói mẹ Thi à, mẹ đoán sai hoàn toàn rồi! Con của mẹ đang bị uy hiếp đó.

Thi Lệ rất vui, con trai của mẹ, rốt cuộc cũng đã có người thích sao?

Sau đó, Cốc Vũ không có nhìn thấy mẹ mang theo nụ cười vừa kì quái vừa an tâm, sau khi dọn dẹp sạch sẽ nhà bếp thì đi vào, hỏi: “Mẹ ơi, bây giờ là mấy giờ rồi? Con... Con định đi ra ngoài một chút.”

Trên đầu Thi Lệ thiếu điều có pháo hoa bay ra nổ tung tóe, con mình hỏi mấy giờ là có ý gì? Còn nói định đi ra ngoài, oh, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự là có cô gái nào nhìn thấy vẻ đẹp bên trong của con rồi, đã đến quá trình hẹn hò rồi sao? Cái này thật sự là điều vui nhất trước tết năm nay rồi.

Suy nghĩ càng lúc càng xa thì đôi mắt của Thi Lệ lại càng sáng rỡ, nhìn xem y phục trên người con, chân mày hơi cau lại, nghĩ nghĩ, nếu như cô bé kia không sợ vết bớt trên mặt cùng chân trái bị tật của con, nhất định là một cô gái tốt bụng lại rộng lượng, chắc cũng sẽ không quá chú ý đến gia cảnh nhà mẹ đâu.

Cho nên, Thi Lệ lại thả lỏng chân mày rất nhanh, nói: “Uh, hơn tám giờ rồi.” Sau đó làm bộ lơ đãng nói: “Vũ Nhi có quen ai à?”

Cốc Vũ sao mà biết được “ai kia” trong miệng mẹ là cô gái tốt bụng nào đó, lại càng không có khả năng đoán ra được ánh mắt của mẹ vì chuyện gì mà bị kích động.

Chỉ hơi cắn môi dưới, trả lời nhỏ xíu: “Dạ, dạ cũng biết lâu rồi.”

Chú ý! Cốc Vũ nói nhỏ không phải vì mắc cỡ, mà là vì nhớ tới người lát nữa phải gặp thì liền sợ run.

Thi Lệ hoàn toàn hiểu lầm mà cười rạng rỡ, nói: “Vũ Nhi, bọn con không phải hẹn gặp nhau đấy chứ? Nếu vậy thì đi nhanh lên. Ở ngoài lạnh, nhớ đem theo mũ, khăn quàng cổ với bao tay, còn nữa, cũng đừng nói chuyện trẻ quá, coi chừng người ta bị lạnh. Có thời gian thì mời bạn đến nhà mình chơi, mẹ nghĩ bạn con cũng không phải là người ham hư vinh.”

“Cái... Cái gì? Mời người ta đến nhà mình sao?” Đôi mắt Cốc Vũ tròn trĩnh, hỏi trong kinh hoàng. Nghĩ đến việc phải mời tên ác nhân Diệp Đồng kia về nhà thì cả sống lưng liền lạnh toát.

Cái này rơi vào trong mắt Thi Lệ, lại giống như con mình bị phát hiện chuyện tình cảm mà hoảng hốt.

“Đúng vậy, có gì thì qua tết chọn một ngày nào đó đi, hỏi xem bạn con khi nào rảnh, tốt nhất là trước khi vào học lại, nhớ mời bạn đến nhà chơi, biết chưa?” Thi Lệ ra lệnh.

Cốc Vũ rất sợ hãi người bên ngoài, nhưng đối với mẹ, không hề sợ hãi mà là rất hiếu thảo nghe lời, cho nên, có can đảm từ chối sao?

“Đợi con nói với người ta thử, nếu người ta không đến, mẹ cũng đừng la con.”

“Được được, đi nhanh đi con.” Tâm tình Thi Lệ rất tốt, giục con đi nhanh.

Cứ như vậy, Cốc Vũ mang theo tâm trạng vô cùng nặng nề đi đến công viên nhỏ “Hẹn hò”.

9. Chương 9: Trong Công Viên Nhỏ...

Từ rất xa, Cốc Vũ nhìn thấy dưới ngọn đèn đường của công viên khi tối khi sáng chẳng khác chi ma trời kia đã có bóng dáng của Diệp Đồng tựa vào vách tường ngửa đầu phun khói.

Cốc Vũ dừng lại trong bóng tối nơi ngọn đèn đường không hắt đến được, sợ hãi chờ đợi “Sự kiện đổ máu” lát nữa sẽ phát sinh, nhưng mà bởi vì đã chuẩn bị tốt tâm lý, nên lại càng không dám đi tới. Càng sợ hơn chuyện phải làm sao mở miệng mời Diệp Đồng đến nhà chơi. Mẹ của cậu ấy à, thật sự là ném cho cậu một vấn đề khó khăn vô cùng.

Vừa khéo ngay lúc này, ngọn đèn mười lăm watt chớp nhá vài cái rồi tắt trở lại.

Cốc Vũ nhìn thấy bóng Diệp Đồng ném điều thuốc xuống rồi lấy chân dí nát, chưa được vài giây sau, bật lửa trên tay cậu ta phát ra một tiếng “xoẹt”, mỗi tiếp một điều khác.

Như thế, Cốc Vũ đứng trong bóng tối nhìn về đồng lửa đỏ trên miệng Diệp Đồng càng lúc càng lại gần; mà Diệp Đồng ở bên này cũng nhìn về hướng Cốc Vũ đang lẩn trong bóng tối.

Sau khi tắt vài phút ngọn đèn đường lại sáng trở lại, tầm mắt của hai người không hiểu sao lại giao nhau trong cơn gió lạnh căm.

Lí do là bởi vì Cốc Vũ nghĩ tranh thủ lúc tối đen đi qua, không ngờ ngọn đèn bị tắt cũng hơn mười lăm phút đồng hồ thì thành linh sáng trở lại, khiến cho Cốc Vũ giật mình. Nếu không phải vì giật mình mà sưng ra một chút thì nói không chừng cũng đã trốn được vào chỗ tối trở lại.

Cho nên, Cốc Vũ cùng Diệp Đồng đều nhìn thấy nhau.

Diệp Đồng thật ra còn hốt hoảng hơn nhiều, nhưng mà sốt ruột vì chờ đợi còn cao hơn, nhìn thấy người xuất hiện là Cốc Vũ, ngược lại liền bình tĩnh.

Diệp Đồng liền đứng dưới ngọn đèn vàng mà nhìn kĩ Cốc Vũ.

Khó có dịp nhìn thấy Cốc Vũ không đeo theo cặp kính thổ tả quê mùa kia, tóc mai rất dài bị làn gió đêm thổi tung, lộ ra khuôn mặt nho nhỏ, đôi mắt to tròn, thuần khiết trong suốt, lóe lên một tia sợ hãi nhỏ bé; cánh mũi đáng yêu, đôi môi tình tứ cho dù đang là mùa đông cũng không bị khô nẻ; cái cằm thon thon, da thịt mềm mại phủ dưới ánh đèn dịu dịu, nhìn kiểu gì cũng đều là một người rất xinh đẹp. Nhưng mà hết lần này đến lần khác nơi mắt trái, chỗ có cái nốt màu đỏ sậm bằng cỡ nửa cái trứng gà liền đem khuôn mặt xinh đẹp trở nên đáng ghét.

Diệp Đồng quay người đi vào bên trong công viên nhỏ, lạnh lùng lên tiếng: “Đi theo tao!”

Tay Cốc Vũ vùi trong túi áo siết chặt lại thành nắm đấm, miệng hé ra mấy lần, rốt cuộc khi Diệp Đồng bước đi được vài bước đã cất lên thành tiếng: “Bạn có việc gì thì cứ nói ở đây, mẹ tôi nói tôi về nhà nhanh một chút.”

Diệp Đồng quay đầu lại nhìn Cốc Vũ đang cúi đầu, đi lại chụp lấy cánh tay Cốc Vũ kéo vào bên trong công viên: “Vũ què, mày có phải là muốn người ta dùng tới sức mạnh thì mới chịu phản ứng hả?”

“Không... Đừng đánh tôi!” Cốc Vũ cao chưa tới một mét sáu tuyệt đối không thể là đối thủ của Diệp Đồng cao hơn một mét tám, thoáng cái đã kéo được Cốc Vũ vào trong công viên tối thui.

“Câm miệng! Tao có nói định đánh mày sao?” Tuy nói là tối mùa đông, cũng chẳng ai muốn đi ra ngoài hứng lạnh, nhưng mà bên ngoài công viên nhỏ vẫn ngẫu nhiên có một hai người qua lại, cho nên Diệp Đồng sợ gây sự chú ý đành phải nhỏ giọng rít lên quát Cốc Vũ.

“Ồ ~” Cốc Vũ yếu ớt thút thít, cánh tay bị Diệp Đồng túm lấy rất đau, Diệp Đồng bước đi cũng rất nhanh, khiến cho chân trái của Cốc Vũ không thể bước theo kịp.

May mà, Diệp Đồng đi đến tiểu đình nhỏ duy nhất trong công viên thì ngừng lại.

“Không được khóc! Nếu không tao hiếp mày đó!” Diệp Đồng hung ác nói, sau khi hiểu được mình nói cái gì Diệp Đồng cũng ngán ngời hết cả người, nghi ngờ có phải mình bị ám đầu hay không, nếu không sao lại nói ra lời kì quặc đến như vậy?

Cốc Vũ thì thật ra không có nghe được lời uy hiếp có thể hù chết người đó của Diệp Đồng, chỉ mỗi câu “Không được khóc!” kia đã sợ đến mức nước mắt bởi vì đau mà sắp tràn ra kia liền bị ép trở ngược vào trong mắt.

Diệp Đồng cúi đầu, tới gần Cốc Vũ, định nhìn xem cánh tay Cốc Vũ có phải thật sự đã bị cậu ta làm cho đau không.

Bởi vì ở đây rất tối, hơn nữa xung quanh còn có gió lạnh thổi vù vù, thật sự là hoàn cảnh tuyệt hảo dụ dỗ con người ta “Phạm tội” mà.

Cho nên, Diệp Đồng vốn định mở miệng nói chuyện liên đổi ý, nâng cằm Cốc Vũ lên, phủ xuống một nụ hôn...

Hành động này, lúc này ở dưới ngọn đèn đường khi thành linh thấy Cốc Vũ xuất hiện thì đã muốn làm, hoặc là sớm hơn nữa từ khi Cốc Vũ đang đứng gần người một mình.

Mà nói thêm, Diệp Đồng cũng chỉ hôn theo bản năng, tiếp theo phải làm cái gì, vẫn là dựa vào bản năng. Cậu ta vươn đầu lưỡi, chẳng cần tốn nhiều sức lắm đã chui được vào trong miệng Cốc Vũ bởi vì ngốc ra mà hơi hé môi...

Diệp Đồng cảm thấy rất rất rất tốt đẹp, môi của Cốc Vũ rất mềm, lại còn mang theo mùi vị ngọt ngào, cậu ta cũng chẳng muốn tách ra, nhưng mà cậu ta sợ nếu tiếp tục “quấy rối làm phiền” nữa thì Cốc Vũ đang bị cậu ta ôm vào lòng mà hôn sẽ bị ngắt xịu, lí do là vì bị hôn mà xịu.

Thật ra Cốc Vũ đã mê man, trong khoảnh khắc mà Diệp Đồng hôn lên môi cậu.

Diệp Đồng ôm Cốc Vũ vào trong lòng, tâm tình thay đổi, cơ thể này gầy gò đến khiến cho cậu ta phải đau lòng, rất gầy, một chút cũng không giống như cân nặng mà một thiếu niên mười bảy tuổi bình thường cần có. Về phần chiều cao, thì bị Diệp Đồng bỏ qua, cảm giác ôm được vào trong lòng mới là tốt nhất.

Diệp Đồng nghĩ nghĩ, có phải bởi vì bản thân không có duyên với con gái, cho nên trong quá trình bắt nạt Cốc Vũ thì suy nghĩ mới bị biến dị, mới có thể mà vô thức chú ý đến Cốc Vũ, rồi lại từng bước thay đổi, đau lòng vì cậu, muốn ôm ấp cậu, muốn làm cho cậu lộ ra nụ cười nhàn nhạt khi không có người (đi rình nên biết đó).

Tóm lại, bản thân Diệp Đồng cũng không biết suy nghĩ của mình bắt đầu có sự thay đổi là từ hồi nào, kì lạ hơn, qua hơn một năm không ngó ngang gì đến Cốc Vũ, bản thân trái tim mình sau đó lại rối rắm vô cùng, cậu ta đã hiểu rồi, cho nên, mới quyết định hẹn Cốc Vũ ra đây.

Chẳng lẽ đây là cái như tên Vương Hiền Bình kia nói là tình cảm khi mà cô gái được hai chàng trai theo đuổi cùng một lúc, sau đó đối với người con trai vô cùng yếu đuối nảy sinh sự cảm thông, tiến tới sinh ra đau lòng hoặc là tình cảm tương tự như tình thương của mẹ, tình nguyện bỏ qua người con trai tốt hơn, kết hôn với người con trai có vẻ yếu thế. Nghiệt ngã cái là cậu ta lại nảy sinh kiểu tình cảm như thế đối với Cốc Vũ, cho nên mới thích sao?

Diệp Đồng chưa từng tán tỉnh con gái, cậu ta cao to đẹp trai vốn ra phải là đối tượng được con gái ưa thích, nhưng mà kì quái cái là, cậu ta vẫn không được con gái ưa, dù là cậu ta chơi bóng rổ rất giỏi, cũng không thể hấp dẫn được ánh mắt của bất kì cô gái nào, ngược lại, mấy tên đàn em của cậu ta lại thay đổi bạn gái liên tục. Điều này khiến cho cậu ta thấy kẻ làm đại ca như mình cực kì thất bại.

Nếu như để mấy tên đàn em của cậu ta biết cậu ta thích Vũ què, không biết sẽ bị dọa tới mức nào! Uh, hay là không nói, dọa mấy đứa kia thì chẳng sao hết, cũng không thể khiến cho Vũ ở trong lòng bị dọa, cậu ấy nhất gan vô cùng.

Sau đó, Diệp Đồng nhét Cốc Vũ vào trong phạm vi bảo vệ của mình, tự nhận Cốc Vũ là người của cậu ta. Hôn cũng đã hôn, không phải là người của cậu ta thì là người của ai hả!?

Cho nên Cốc Vũ hôn phi phách tán từ đời nào bị ôm ngồi trong gió lạnh nửa tiếng đồng hồ, cúi đầu hôn Cốc Vũ một tầng nữa, nói: “Sau này tôi sẽ bảo vệ cậu, nhớ đó, cậu là của tôi, không được sợ tôi! Nếu còn can đảm sợ tôi, tôi sẽ hôn cậu!”

Nói được, Diệp Đồng cao hứng muốn bay vút lên trời, nghĩ đến đêm nay liên hưng phấn không ngủ được. Mặc dù người đầu tiên mình thích lại là nam, lại là còn Cốc Vũ vừa xấu lại bị tật còn bị cậu ta bắt nạt lên bắt nạt xuống, nhưng vẫn không thể ngăn cản được kích động cùng dịu dàng đang tràn ngập trong lòng cậu ta lúc này.

Diệp Đồng tất nhiên cũng không chờ được câu trả lời của Cốc Vũ, nhưng cậu ta xem như Cốc Vũ cam chịu rồi, bởi vì cậu ta biết Cốc Vũ không thích nói chuyện.

Diệp Đồng sợ Cốc Vũ bị lạnh, tuy nói vẫn muốn ôm thân hình nhỏ xinh này ngồi ở đây mãi, nhưng mà vẫn quan tâm đưa Cốc Vũ về đến con hẻm nhỏ cách nhà không xa, còn muốn để cho Cốc Vũ tiêu hóa chuyện cậu ta là bạn trai là chuyện có thật.

Diệp Đồng ôm chặt Cốc Vũ, hôn lên đôi môi sưng mọng đỏ hồng như bị nghiền một lúc lâu mới chịu rời ra, nói: “Vũ, ngủ sớm một chút đi, mai gặp lại.”

Trong bóng tối, Cốc Vũ gật đầu, chạm nhẹ lên đôi môi sưng đỏ đến phát đau vuốt vuốt một chút, tại sao lại vừa sưng vừa đau như thế này? Tia nghi hoặc trong đáy mắt bị bóng đêm che lấp, Diệp Đồng không có nhìn thấy.

10. Chương 10: Tìm Tới Tận Cửa...

[Mị Sắc] là club số một, muốn vào phải có thẻ hội viên, rượu trong này rất ngon, còn có cả mĩ nhân.

Khi Ryan, Dickens, Jude cùng Lăng Sóc đi vào [Mị Sắc] thì rất gây sự chú ý, ánh mắt của các cô gái gần như là sầm sỡ mà bám dính lên người bọn họ.

Không nói đến Lăng Sóc chính là người đàn ông hoàn mĩ chẳng khác nào hoàng tử, ngay cả Ryan, Dickens và Jude cũng đều là đẹp trai trong đẹp trai.

Cho nên bốn anh đàn ông cực phẩm vừa mới xuất hiện, lại không mang theo bạn gái, làm sao không khiến cho những cô gái vào đây tìm đàn ông vui vẻ rộn ràng cả lên chứ?

Bất quá những cô này còn chưa làm được cái gì, bốn người bọn họ đã được phục vụ dẫn lên phòng riêng trên lầu.

Nhân viên phục vụ sau khi đem rượu lên phòng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, ngược đầu nhìn thấy Manhattan – nam PR số một cùng ba nữ PR cũng rất nổi tiếng đi hướng về cửa phòng.

Manhattan đưa ngón trỏ vén những sợi tóc mai lòa xòa: “Giám đốc nói bốn người chúng tôi vào phục vụ ngài Ryan, lại còn đặc biệt yêu cầu tôi phải tận tình phục vụ bạn của ngài Ryan.”

Phục vụ lặng đi một chút, nói: “Nhưng mà trước khi tôi đi ra, ngài Ryan dặn là lúc này không đồng ý cho bất kì ai vào quấy rối bọn họ mà?”

Tây Tây gạt phất phục vụ ra, nói: “Đồng dài! Khó lắm ngài Ryan mới tới, làm sao không thể không kêu chúng tôi vào phục vụ chứ?”

Vừa nói Tây Tây, Đông Đông, Nam Nam lướt qua người phục vụ, Manhattan đẩy cánh cửa phòng ở phía trước, lắc mông uốn éo vào trong.

Cánh cửa mới đóng chưa được mấy phút đã bị mở ra, bốn người đang ngồi trên salon uống rượu nói chuyện cũng lộ ra thái độ giận dữ.

Ryan ngẩn đầu, nhìn thấy là nhóm Tây Tây thường hay đến phục vụ bọn họ, mới thu hồi thái độ bức dọc của mình lại. Nói thế nào, ba cô gái này cùng với Manhattan ở phía sau đều là do anh ta “đặt chỗ” trước khi đến quán bar, cũng là để cho tên bạn thân Lăng Sóc đón gió tấy trần.

Tất nhiên, kêu một người nam vào đây là vì muốn chọc ghẹo Lăng Sóc, ai bảo Lăng Sóc về Trung Quốc được hơn một năm, lại thêm nổi hận về con cún bị cướp hồi nhỏ. Có thể thấy Ryan bụng dạ rất hẹp hòi nha!

Dickens cùng Jude đều dừng việc uống rượu, đồng thời len lén trao đổi bằng mắt với Ryan, sau đó, ba người lại cười tùm tùm nhìn về Lăng Sóc.

Manhattan mặt đỏ tim đập thành thịch ngồi xuống bên cạnh Lăng Sóc, trong lòng tự mắng bản thân không có tiền đồ, trên mặt liền bày ra nụ cười giả dối đầy hoàn mỹ, nhấc tay đặt nhẹ lên bả vai Lăng Sóc, khuôn mặt tiến sát đến tai Lăng Sóc, phả ra một hơi thở, nói: “Em là Manhattan, anh đẹp trai anh tên gì vậy?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Sóc nhàn nhạt xẹt qua ba tên bạn tốt đang vừa lảm lét như ăn trộm lại cười giảo hoạt tựa hồ li một cái, con người lại chuyển động, tà tà liếc mắt nhìn gã trai yêu mị đang ở sát bên vai, bình thần nói: “Tôi là Lăng Sóc. Mời cậu buông tay ra và ngồi xích ra xa dùm cái, tôi không thích đàn ông.”

Mặt Manhattan cứng đờ, nụ cười thiếu chút thì tiêu tán, nhưng chỉ thoáng cái liền phục hồi trở lại, cười đến yêu mị nói: “Nếu như vậy, em phải tự phạt một li rồi.” Nói xong, tự rót một li rượu, quay qua cùng li với ba người Ryan và 3 cô PR nữ lúc này.

Đứng dậy, nhìn ba người Ryan, bĩu môi, nói: “Ngài Ryan, ngài Dickens, ngài Jude, lần sau làm ơn đừng đem Manhattan ra đùa ác như vậy, làm hại trái tim em tan vỡ, làm em còn tưởng rằng em được các ngài coi trọng chứ.”

Lời này giống như là thở than, lại giống như là trách móc quả nhiên làm cho ba người Ryan không hề tức giận.

Ryan một tay ôm lấy Tây Tây, một tay bưng li rượu vang, cười nói: “Nếu lần sau tôi muốn tìm đàn ông, nhất định sẽ tìm Manhattan trước tiên.”

Manhattan là một người đóng kịch rất giỏi, nếu không thì cũng chẳng thể leo lên được vị trí PR số 1 trong quán bar này. Cho nên y một bên vén vén tóc mai của mình chơi đùa, vừa nói: “VẬY sau này Manhattan sẽ đợi ngài Ryan đến tìm em nha. Bây giờ, em còn phải ra ngoài tìm mĩ nữ trong bar thay thế phục vụ cho bạn của ngài Ryan.”

Ryan thả bàn tay đang ôm eo của Tây Tây, trước khi rút tay ra còn sờ soạng một cái gọi tình, nói: “Mấy em cũng đi đi, hôm nay bạn của anh ở với ba bọn anh là được rồi, ai kêu cậu ấy chỉ cần bọn anh hầu hạ chứ.”

Manhattan cùng ba người Tây Tây bởi vì sự hài hước của Ryan mà phải che miệng cười khẽ.

Bất quá, khi đôi mắt của bốn người bọn họ nhìn đến Lăng Sóc đang dựa vào thành ghế nhấp một ngụm rượu thì trong lòng đều gào lên “Yêu nghiệt nha”, rất rất rất không muốn đi ra khỏi phòng.

Lăng Sóc cũng không biết mình đang bị bốn PR trong quán xem như yêu nghiệt, hắn chỉ đang nghĩ, làm sao để “đáp lễ” chuyện ba tên bạn thân gọi trai đến cho hắn a.

Theo như cái đà này, bốn người bọn họ tuy là bạn tốt của nhau, rất ý hợp tâm đầu, nhưng mà ai cũng lòng dạ hẹp hòi nha.

Buổi sáng khi Cốc Vũ tỉnh lại, trải qua hết một loạt những công việc cần làm trong buổi sáng, trên mặt cậu cũng chẳng tài nào nhìn thấy vẻ kinh ngạc cùng ngốc nghếch của chuyện tối hôm qua, đó là bởi vì cậu bị dọa đến hồn lìa khỏi xác rồi, lựa chọn quên đi toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Tuy nói như vậy, nhưng mà trong lúc ăn sáng, Cốc Vũ bị mẹ dùng ánh mắt nóng rực nhìn nhìn, cậu vẫn chịu đựng không hỏi lí do vì sao.

Thi Lệ cười tủm tỉm nhìn chăm chăm vào mặt Cốc Vũ, giống như mới qua có một đêm mà con, uhm, rất có tinh thần nha.

Được rồi, cái này chỉ là ảo giác của Thi Lệ. Mẹ chỉ cho là con mình hẹn hò với bạn gái rồi, nhất định thì tinh thần sẽ sung mãn. Thật ra, Cốc Vũ chẳng có gì khác so với sáng hôm qua.

“Vũ Nhi, tối hôm qua con về nhà lúc nào vậy? Thiệt là, mẹ cũng không để ý ngủ quên mất, không có nghe thấy con về. Nói mẹ nghe, tụi con gặp nhau có vui không?”

Cốc Vũ đang vươn dũa định gấp thức ăn liền sừng sốt, ngẩng đầu nhìn mẹ, chớp chớp đôi mắt một chút, sau đó, trong đầu ầm một tiếng, mặt liền đỏ rực lên thiếu điều có thể chiên trứng. Chuyện rất vất vả quên đi liền ào trở lại trong óc. Cậu, cậu nhớ ra rồi, cậu bị Diệp Đồng hôn.

Mặt Cốc Vũ đỏ muốn bốc khói rơi vào trong mắt Thi Lệ, lại bị Thi Lệ hoa hoa lệ lệ hiểu lầm, có phải, có phải con đã có hành động thân mật gì với bạn gái không vậy? Giống như là nắm nắm bàn tay nhỏ xinh, hay là còn tiến xa hơn một bước là hôn lên đôi môi xinh rồi. Há há, mặt con đỏ rực thật là đáng yêu nha! Thật là cảm lòng không đậu muốn nhìn thấy cô bé kia quá.

“Được được, mẹ không hỏi nữa. Mau ăn sáng đi, tranh thủ buổi sáng không khí tốt, đem chăn mền ra phơi nắng, có gì đem bột nếp phơi luôn, đến tết làm bánh rán.”

Cốc Vũ cúi đầu, rất biết ơn vì mẹ không hỏi gì nhiều, nếu không cậu thật sự không biết phải nói thế nào.

Ăn sáng xong, đầu tiên Cốc Vũ đem ghế dựa kê dưới mái hiên, lót đệm lên, dìu Thi Lệ qua nằm bên đó, lấy một cây trúc nhỏ ở trong nhà, lột vỏ chần ra, ôm chần gác lên cây trúc, lại cầm một cái gậy trúc khác dùng sức đập vào chần, để bụi bặm có bám trên chần phải bung ra.

Sau đó, Cốc Vũ cũng nóng lên bèn cởi áo khoác, đem bọc chần đã tháo ra cùng drap giường đem vào sân ngồi giặt.

Khi Cốc Vũ đứng ở trên ghế phơi bọc chần cùng drap trải giường, cậu nhìn thấy Diệp Đồng đang đứng bên ngoài bờ tường nhà cậu ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng giật mình, cả người lão đảo té xuống.

Cái này liền khiến cho Thi Lệ đang đọc sách dưới mái hiên bị dọa hết hồn, cũng dọa tới Diệp Đồng ở bên ngoài.

Thi Lệ vất sách trên tay, dừng dậy lão đảo bước đến chỗ Cốc Vũ bị té...

Diệp Đồng vội vàng chạy vào sân, mặt mũi khủng hoảng phóng nhanh về phía Cốc Vũ...

Cũng may là cái ghế Cốc Vũ đứng lên phơi đồ không cao, người té cũng không bị đau, chỉ có tấm drap giường vừa mới giặt xong còn cầm trên tay thì phải giặt lại lần nữa.

Thi Lệ kiểm tra toàn bộ người Cốc Vũ, sau khi thấy không có việc gì mới thở phào một hơi, lúc này đôi mắt mới nhìn tới cậu bé cao to đứng bên cạnh.

Mẹ hỏi: “Con là?”

Diệp Đồng sau khi thấy Cốc Vũ không có việc gì cũng thở phào một hơi, thì nghe thấy một giọng nữ mềm mại hỏi mình.

Mặt Diệp Đồng nóng lên, đưa tay gãi gãi ót, mắc cỡ cười cười, nói có chút vội vàng: “Chào dì, con... Con là.”
Diệp Đồng khựng lại một chút, đôi mắt xẹt qua mặt Cốc Vũ đầy dụi dằm, tiếp tục nói: “Con là bạn học của Vũ, tên là Diệp Đồng, là con của dì Diệp bán cơm ở đầu hẻm.”

“Ô vậy à, thì ra con là Diệp Đồng à. Thật xấu hổ quá, dì ít đi ra ngoài, nên cũng không có biết mặt con.”
Thi Lệ nắm tay Diệp Đồng kéo đến mái hiên, “Lại đây ngồi chơi con. Thật sự dì rất biết ơn gia đình con, nếu không có nhà con, Vũ Nhi chắc phải nghỉ học rồi, giờ thì nó còn được phụ việc cho nhà con nữa, thật sự là cảm ơn quá chừng. Dì cũng định khi nào người khỏe hơn một chút thì đến nhà con cảm ơn, nhưng mà dì vẫn còn bệnh quá, không đủ sức, đứng lâu một chút cũng bị chóng mặt.”

Vừa nói vừa kéo Diệp Đồng ngồi xuống ghế, còn mẹ thì quay lại ghế dựa, quay đầu gọi Cốc Vũ đang nhặt drap trải giường bị dơ đem đi giặt lại: “Vũ Nhi, đợi lát nữa rồi giặt con, pha trà mời bạn con đi.”

Cốc Vũ muốn tránh cũng tránh không được đành phải pha hai tách trà nóng bưng ra, một tách đặt trước mặt Thi Lệ, một tách đưa cho Diệp Đồng, sau đó vội vàng lui xuống bếp.

“Ui, dì ơi, không cần khách sáo vậy đâu, con chỉ đến rủ Vũ ra ngoài chơi.” Diệp Đồng cẩn thận nói.

“Tốt quá, hiếm khi có bạn học đến rủ Vũ Nhi ra ngoài chơi, dì vui lắm. Đúng rồi, dì gọi con là Tiểu Đồng nha. Con ngồi chơi chút, uống miếng trà, Vũ Nhi làm xong bây giờ đây.”

Thi Lệ đã quên mất còn định nhờ con phơi bột nếp rồi, cả người còn hào hứng hơn cả con được bạn học rủ đi chơi, cho nên không có phát hiện ra sự bối rối trong mắt con cùng xưng hô thân mật của Diệp Đồng đối với con.

11. Chương 11: Bạn Bè...

Vương Hiến Bình (Biệt danh Tiểu Bình) ngồi chồm hổm trên đất, hai tay xoa xoa vào nhau, liên tục hà hơi, quay đầu nhìn Điền Thôn, Đường Liên cùng Quý Hậu Phong cũng đang ngồi chồm hổm, nói: “Đại ca có đến không vậy? Bảo bọn mình chờ ở đây, nhưng mà chờ hơn cả tiếng rồi, cái bóng của Đại Ca còn chưa có thấy, có phải là định chọc bốn đứa bọn mình không vậy?”

“Oán giận cái gì, chắc là Đại Ca bận gì đó nên mới tới trễ một chút.” Điền Thôn (Biệt danh Điền Mập) nhìn ra tiệm cơm đã đóng cửa ở đầu đường của dì Diệp, nói.

“Nhưng mà bọn mình ở đây chờ lâu vậy rồi mà cũng đâu có thấy Đại Ca đi ra đâu? Lại còn nói bọn mình không được đi tìm ảnh.” Đường Liên (Biệt danh Đường Banh) nói.

“Nhà của Đại Ca đâu phải ở đây đâu, đây chỉ là tiệm cơm nhà ảnh thôi, còn nhà ở thì đi vô mấy trăm mét chỗ cái hẻm kia kia.” Quý Hậu Phong (Biệt danh Quý Tử) nói.

“Ặc, Quý Tử, sao cậu biết rõ vậy?” Vương Hiến Bình cùng Điền Thôn, Đường Liên đồng loạt quay đầu nhìn Quý Hậu Phong, nghi hoặc hỏi.

“Có một lần tôi đến tiệm cơm nhà Đại Ca tìm Đại Ca, mẹ Đại Ca chỉ chỗ. Oh, không phải hỏi Tết Nguyên đán năm ngoái sao? Mấy người cũng có đi mà.” Quý Hậu Phong nói.

—

Bốn thiếu niên ngồi chồm hổm muốn hóa đá, nói chuyện vu vơ quên thời gian trôi, còn thiếu chút nữa là đi nghiên cứu tổ kiến luôn rồi.

Sau đó, trải qua hai tiếng mười một phút ba mươi lăm giây, cuối cùng cả đám cũng nhìn thấy bóng dáng Đại Ca xuất hiện từ con hẻm nhỏ bên cạnh tiệm cơm.

Diệp Đồng thật ra rất muốn nắm tay Cốc Vũ bước đi, nhưng mà Cốc Vũ rất nhát, nếu như bị người xung quanh nhìn thấy, nói không chừng cậu sẽ không để ý đến lời mẹ nói mà chạy thẳng về nhà trốn luôn.

Khi đi qua tiệm cơm nhỏ nhà mình, Diệp Đồng thấy đã đóng cửa, tuy nói sáng mai mới nghỉ bán, nhưng mà thông báo dán tối hôm qua đã có tác dụng, đã gần tới trưa nhưng không có khách nào đến cả.

Thật ra, Diệp Đồng cũng biết, mẹ của cậu ta cùng với cha đang dọn dẹp mấy thứ phía sau cửa tiệm đang đóng kia để đem về nhà. Cậu biết là bởi vì khi định đi giúp thì lại nhớ đến tối hôm qua nói với Cốc Vũ “Mai gặp lại” đâm ra khó xử, mẹ của cậu ta bởi vì ngại cậu ta vướng tay vướng chân mà xua cậu ta ra ngoài chơi.

Sau đó Diệp Đồng gọi điện thoại kêu bốn tên đàn em qua, tâm tình dâng trào mà đến nhà Cốc Vũ kéo Cốc Vũ đi chung.

—

Bốn người Vương Hiến Bình khi vừa nhìn thấy Diệp Đồng, trong mắt cũng sáng rỡ, oh, Đại Ca của bọn họ, rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!

“Xấu hổ quá, để cho mấy người đợi rồi, trưa nay anh bao, đi đến cái tiệm bên phố buôn bán đi.” Diệp Đồng làm một Đại Ca nhỏ, rất biết cách lung lạc lòng người, nhìn thấy bốn tiểu đệ lúc lắc chạy tới bên mình, trước tiên liền mở miệng xin lỗi rồi lại hứa hẹn trưa nay bao ăn bao uống.

Cho nên, bốn thiếu niên ngồi xồm tề hết cả chân liền cười hi hi.

Điền Thôn cười ha ha hỏi: “Đại Ca, anh kêu bọn em đến có gì không?”

“Không có gì hết, rảnh thì tụ tập thôi.” Diệp Đồng nói xong, nhớ tới Cốc Vũ, quay đầu lại nhìn qua, Cốc Vũ quả nhiên còn đang ngần ngừ ở ngã tư đường, liền gọi lớn: “Vũ, qua đây đi, coi chừng xe. Bỏ đi, để tôi dắt cậu qua.” Vừa nói, vừa chạy vù qua, kéo Cốc Vũ về phía bên này.

Cả bốn người Vương Hiền Bình, Điền Thôn, Đường Liên, Quý Hậu Phong thật lâu cũng chưa phản ứng được, cứ thấy trời hôm nay tuy rằng rất tốt nhưng kiểu gì cũng sẽ có mưa hồng, nếu không bốn người bọn họ sao lại nhìn thấy Đại Ca cẩn thận mà nắm tay Vũ què đi dắt qua đường vậy?

Chắc tại vì bọn họ ngồi chồm hổm lâu quá lại đứng bật dậy cho nên bị hoa mắt rồi. Đúng vậy, nhất định là như vậy!

Cả bốn lắc đầu, dù sao cũng không thể tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt. Bởi vì sự thực này có sức sát thương rất lớn, trái tim cả bốn cũng chịu không được. Mọi người thử nghĩ đi, Vũ què lúc nào cũng bị cả đám bắt nạt tự nhiên lại tay trong tay với Đại Ca của mình, sao có thể không dọa người chứ?

“Đại... Đại... Đại... Đại Ca, anh... Anh... Anh...” Đường Liên sợ đến mức cả lăm, đưa tay chỉ vào Cốc Vũ.

Diệp Đồng nhìn tay Đường Liên đang chỉ vào Cốc Vũ, chém mắt qua, nói: “Thả tay xuống, đừng có mà chỉ vào cậu ấy như vậy, sẽ hù cậu ấy. Kể từ hôm nay, cậu ấy chính là người anh sẽ bảo vệ, mấy đứa cũng phải nhớ cho rõ, khi anh không có mặt thì phải giúp anh bảo vệ cậu ấy cho tốt, hiểu chưa?”

“Chờ... Chờ một chút, Đại Ca, tự nhiên anh nói như vậy, bọn em chưa có hiểu được ý của anh nha!” Quý Hậu Phong cũng cả lăm một chút, hai mắt tròn tròn nhìn Cốc Vũ đang cúi đầu, hỏi Diệp Đồng.

Diệp Đồng nhéo cằm trầm tư được ba giây, nói: “Chính là ý đó, còn ý gì nữa hả?”

Bốn thiếu niên cào tóc mình đến rối bù, tất cả đồng thanh hỏi: “Đại ca, rốt cuộc ý đó là ý gì vậy?”

“Mấy đứa có bị ngốc không vậy! Anh nói rất rõ rồi mà, Vũ là người của anh, mấy đứa là đàn em của anh, thì phải cố hết sức mà bảo vệ cậu ấy! Uh, xem như, xem như là chúng ta bù đắp cho việc đã bắt nạt cậu ấy.” Diệp Đồng nhấn mạnh từng tiếng một.

Nếu không phải sợ hù tới Cốc Vũ, Diệp Đồng thật sự là muốn nói với bốn tên đàn em của mình rằng Cốc Vũ là người cậu ta thích. Bởi vì cậu ta biết, bốn tên đàn em của mình thần kinh rất thô, sẽ không nhớ ra được chuyện đại tẩu của mình là con trai đâu.

Ở phương diện này có thể thấy Diệp Đồng cùng bốn tên đàn em đầu óc cũng rất đơn giản, làm việc gì cũng là nghĩ sao làm vậy, không suy nghĩ miên man.

Cho nên, sau này Diệp Đồng không thể tranh với Lăng Sóc, cuối cùng mất đi Cốc Vũ.

“Được rồi, bọn em nghe theo Đại Ca, sẽ bảo vệ cậu ta.” Vương Hiền Bình vừa nói, quay qua nhìn Cốc Vũ, nói: “Vũ què, sau này ai bắt nạt cậu, thì nói tên của bọn tôi ra, xem coi có làm cho nó sợ tới tè ra quần không! Á á —!” Vương Hiền Bình ôm đầu nhìn Diệp Đồng, “Đại Ca, sao anh đánh em vậy?”

“Không cho phép gọi Vũ kiểu khó nghe như vậy, phải gọi cậu ấy là Cốc Vũ.” Diệp Đồng lớn tiếng sửa cách xưng hô của bốn tiểu đệ với Cốc Vũ.

“Đại Ca, hôm nay anh kì lắm nha! Cho dù anh để bọn em làm bạn với Vũ què... À, Cốc Vũ, cũng không cần vội vàng như vậy chứ? Không phải chỉ là một cái biệt danh thôi sao? Cả bốn đứa bọn em đều có mà. Huống chi cậu ta đúng là què thật mà, chẳng lẽ gọi cậu ta là quí xấu xí sao?” Điền Thôn thở mạnh nói.

“Không được là không được, cho dù là lấy biệt danh cho Vũ, cũng không được lấy cái biệt danh có tính dè bủ như vậy. Cho nên, mấy đứa gọi cậu ấy là Cốc Vũ.” Diệp Đồng nói không cho phản bác.

“Nghe theo Đại Ca.” Quý Hậu Phong đưa tay vỗ vỗ lên vai Cốc Vũ, nói: “Cốc Vũ, sự tình trước kia bỏ qua hết đi, sau này chúng ta là bạn của nhau.”

Cốc Vũ vẫn cúi gầm mặt nghe câu nói hào sảng này của Quý Hậu Phong làm cho cảm động vô cùng, hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn bị che khuất sau cặp kính mắt nhìn chằm chằm Quý Hậu Phong, khóe miệng khe cong cong, từ trong cổ họng phát ra âm thanh yếu ớt, “Uh”, sau đó nói: “Cảm ơn bạn... Các bạn.”

Cho dù khuôn mặt của Cốc Vũ bị tóc mai che khuất hơn một nửa, lại thêm cặp kính mắt què mùa muốn chết kia khiến cho cả người có vẻ u ám, nhưng mà, cũng không che được cái cảm nhỏ nhỏ cùng đôi môi tình tẻ, vì vậy khi Cốc Vũ cười yếu ớt chẳng khác chi gió thoảng kia liền khiến cho năm thiếu niên còn lại lóa mắt.

Bị năm đôi mắt vừa hoảng sợ vừa nhìn chòng chọc, Cốc Vũ vô thức rút vai lại, đầu liền cúi gằm xuống.

Sau đó, chủ nhân của năm đôi mắt cũng cảm giác rất hối hận, đều nghĩ rằng nếu như bọn họ sớm nhìn thấy nụ cười kia, còn có thể hòa nhau bắt nạt cậu sao? Đặc biệt là Diệp Đồng, đau lòng vô cùng, thế phải làm mọi cách khiến cho Cốc Vũ cười thường xuyên.

Sau đó, Diệp Đồng đưa Cốc Vũ cùng bốn tên đàn em của mình trước tiên là đi ăn một bữa thật no ở trên phố buôn bán, sau đó lại kéo Cốc Vũ đến khu vui chơi chơi game; đi dạo chợ bán đồ cũ, đi xem biểu diễn ở khoảng sân rộng trước siêu thị...

Cốc Vũ cảm giác có bạn thật sự rất tốt!

Sau đó, cậu len lén quay đầu nhìn Diệp Đồng đang đứng bên cạnh mình.

Diệp Đồng đang xem streetdance trên sân khấu, giống như là cảm nhận thấy ánh mắt của Cốc Vũ, chậm rãi quay đầu nhìn nghiêng lại.

“Cảm ơn bạn, Diệp Đồng, hôm nay tôi vui lắm.” Cốc Vũ cố lấy can đảm nói.

Diệp Đồng cười lộ ra tám cái răng trắng bóc, cười đến hơn hở, nắm thật chặt tay Cốc Vũ sau lại thả ra, nói: “Vũ, chỉ cần cậu vui là được rồi.”

12. Chương 12: Diệp Đồng Hôn Mê...

Thi Lệ có thể cảm giác được rất rõ con trai của mẹ mấy hôm nay tươi cười nhiều hơn rất nhiều. Cái này nhất định là vì đang được tình yêu tuổi tằm, nếu không, con sẽ chẳng thể trong lúc ăn cơm lại thoáng ngáy ngốc rồi cười khe khẽ đâu.

Thi Lệ rất vui mừng, đã nhiều năm như vậy rồi, cuối cùng cũng có người thấy được điểm tốt của con mẹ.

Mẹ gấp một miếng thịt gà vào trong chén của Cốc Vũ, Cốc Vũ ngẩng đầu, nói: “Mẹ, mẹ ăn nhiều thêm một chút đi.” Sau đó lựa một miếng thịt gà nhiều nạc gấp vào trong chén mẹ.

“Vũ Nhi, hai hôm nay sao không thấy Tiểu Đồng qua chơi vậy con.”

Cốc Vũ đang cắn thịt gà, ngừng lại nói: “Bạn ấy cùng dì Diệp với chú Diệp về quê ăn tết tới mừng bảy mới về lại mẹ.”

“Như vậy à. Đúng rồi, Vũ Nhi, chuyện mẹ dặn hôm trước con nói với bạn con chưa? Nếu nói rồi thì con ra siêu thị mua ít trái cây ngon ngon, đến lúc đó cũng không được xuề xòa nha.”

Cốc Vũ vẫn tưởng rằng “bạn” kia trong miệng mẹ cậu chính là Diệp Đồng, bởi vì sau khi gặp mặt ở công viên buổi tối hôm đó vì sợ quá mà quên nói với Diệp Đồng; sau đó thì Diệp Đồng kéo ra ngoài đi chơi, có khi chỉ có hai người, có khi có thêm bốn người Vương Hiến Bình, cho nên Cốc Vũ có chút vừa mừng vừa lo nên cũng quên nói với Diệp Đồng mất tiêu.

Hay phải nói là Cốc Vũ căn bản không biết phải mở miệng nói chuyện với Diệp Đồng như thế nào.

Thi Lệ nhìn thấy bộ dạng trầm ngâm của Cốc Vũ, hỏi: “Vũ Nhi còn chưa nói với bạn hả con?”

“Dạ.” Cốc Vũ gật đầu, “Con không biết phải nói sao cả, con sợ lắm.”

“Hi hi, sợ bạn không đồng ý sao? Cũng đúng, thân thiết nhanh quá cũng sẽ khiến cho bạn sợ, chuyện này cứ từ từ cũng được, đợi đến khi thân thiết rồi, Vũ Nhi nhất định phải mời bạn đến nhà mình chơi, biết chưa?”

“Dạ.” Cốc Vũ có điểm kì lạ khi mẹ nói [thân thiết nhanh quá sẽ làm bạn sợ], cái người tên Diệp Đồng kia mới chẳng biết sợ là gì ấy; hơn nữa cậu cũng không phải sợ Diệp Đồng không đồng ý đến nhà chơi, mà là sợ Diệp Đồng.

Vốn dĩ, Diệp Đồng ngoại trừ lần đầu tiên ở bên ngoài còn có chút để ý này nọ, sau đó, ví dụ như là ở nhà mình, cậu ta khi lúc mẹ đang quan sát còn có thể nghiêm trang trò chuyện với mẹ, hoặc là giúp cậu một tay, nhưng mà sau khi không còn chuyện gì cần đến cậu ta hỗ trợ, cậu ta sẽ len lén ở sau lưng mẹ hôn lên môi cậu lấy đó làm thù lao.

Cốc Vũ bị Diệp Đồng chiếm hết tiện nghi, cũng không dám phản kháng. Chỉ là mỗi lần sau khi bị Diệp Đồng hôn xong đều cảm thấy thối mác rất lâu, Diệp Đồng tại sao hôn cậu, cậu là nam mà? Chẳng lẽ Diệp Đồng đang dùng cậu để nâng cao kĩ thuật hôn sao? Bởi vì lần nào cũng bị Diệp Đồng hôn lung tung như cắn khiến cho da môi bị trầy, hoặc là đầu lưỡi bị cắn.

Nhưng mà Diệp Đồng lại hôn cậu như là không biết chán mỗi lúc không có người. Cốc Vũ cảm thấy rất may mắn vì Diệp Đồng đã theo cha mẹ về quê. Diệp Đồng không biết hôn sao cho dịu dàng, lúc nào cũng khiến cho đáy lòng Cốc Vũ bất an, cũng giống như những ngày trước bị đánh.

Nhưng Cốc Vũ lại thật sự không nỡ xóa bỏ tình bạn bất đắc dĩ này. Mấy hôm nay, cậu thật sự rất vui, mặc dù không biểu hiện ra ngoài nét mặt, nhưng mà đối với Diệp Đồng cùng bốn người Vương Hiến Bình, năm người này từng rất thích bắt nạt cậu, cậu chậm rãi cũng không còn thấy sợ hãi nữa.

Cậu đối với mấy trò chơi đều dốt đặc, Diệp Đồng cùng bọn họ cũng dạy cho cậu; cậu rất ngạc nhiên khi đến chợ đồ cũ, Diệp Đồng cùng mọi người cũng không cười nhạo cậu; khi cậu bị mọi người dòm ngó, Diệp Đồng cùng bọn họ sẽ trò chuyện với cậu nhiều hơn, đồng thời ngăn cản ánh mắt của những người kia...

Loại cảm động này, từ trước đến giờ Cốc Vũ chưa từng có được. Nếu như chưa từng có được, nhưng vậy cậu cũng sẽ không có cảm giác phải cần; nhưng mà bây giờ cậu đã có được rồi, nếu như mất đi, Cốc Vũ thật không nỡ, cậu không muốn phải tiếp tục chơi một mình, cậu muốn đem tự ti khi ánh mắt xung quanh đè nặng lên người tháo xuống, cho dù chỉ gỡ được một chút cũng là tốt rồi.

Cốc Vũ thật sự rất sợ hãi, sợ hãi Diệp Đồng cùng mọi người chỉ là đang thay đổi một biện pháp để bắt nạt cậu, mà cái trò chơi này có tên là “Giả bộ làm bạn bè.”

Cho nên, đối với những chuyện Diệp Đồng làm, Cốc Vũ cảm thấy rất mắc cỡ, nhưng cậu vừa xấu lại vừa bị tạt tào nên cảm giác tự ti thâm căn cố đế khiến cho cậu nhút nhát như một con thỏ đế, chộp được quan hệ bạn bè cực kì vụn vẹo rất bất bình thường này cũng không cam tâm buông bỏ.

Cậu chỉ muốn có bạn, có thể cùng nhau khóc cùng nhau cười cùng nhau vui đùa, dù là quan hệ bạn bè méo mó với Diệp Đồng thì cậu vẫn muốn có.

Sự thật mấy ngày nay cậu nhìn thấy được sự kích động trong mắt mẹ.

Có lẽ, cho dù đến cùng hết thấy đều là giả dối, Cốc Vũ vẫn sẽ cùng Diệp Đồng tiếp tục phát triển quan hệ kì diệu này, bởi vì, cậu thích được nhìn thấy ánh sáng long lanh trong mắt mẹ.

Chỉ là Cốc Vũ kiểu gì cũng không nghĩ tới, trong lúc cậu chấp nhận hành động cắn miệng xắn bậy của Diệp Đồng đối với cậu thì nhà Diệp Đồng lại xảy ra chuyện. Mà cậu cũng bị một người đàn ông khác “nhìn trúng”, bá đạo khổng chế cậu, khiến cho cảm giác tự ti lớn lên cùng cậu bao năm từng chút từng chút dưới sự lừa gạt của người mà thông thả mất dần đi theo năm tháng.

Nhà Diệp Đồng xảy ra chuyện không may vào ngày mừng tám tết, khi bọn họ đang trên đường lái xe về thì xảy ra tai nạn, hình như là tránh một chiếc xe máy ở bên đường thỉnh linh lao ra cho nên xe bị rớt xuống vực núi, cha mẹ của Diệp Đồng tử vong ngay tại chỗ, Diệp Đồng cũng bị thương nặng.

Sau đó, cảnh sát giao thông nói người điều khiển xe máy say rượu, lại là một thiếu niên vừa mới lấy bằng lái, thiếu niên lúc ấy bị dọa vô cùng, mặc dù không bị xe nhà Diệp Đồng tông trúng, nhưng mà cô gái ngồi

sau thiếu niên lại không có cái may mắn đó, bị ngã xuống dưới bánh xe nhà Diệp Đồng, trở thành người đầu tiên tử vong tại hiện trường.

Dựa theo đó, nhà Diệp Đồng căn bản không phải chịu trách nhiệm, hết thảy đều phải do thiếu niên kia bồi thường.

Chuyện này bởi vì cha mẹ Diệp Đồng đều tử vong, mà Diệp Đồng cũng bị thương nặng hôn mê bất tỉnh phải nhập viện nên đều giao lại hết cho hai người cậu của Diệp Đồng xử lý, một phần là vì bên nhà cha Diệp Đồng cũng chẳng còn ai.

Cốc Vũ lúc rảnh rỗi cũng thường đến bệnh viện thăm Diệp Đồng.

Lúc đầu, Diệp Đồng phải đeo mặt nạ hỗ trợ hô hấp, toàn thân cắm đầy ống nọ dây kia, nằm trong phòng bệnh nhân nặng, im lặng tuyệt đối, chỉ có máy hỗ trợ hô hấp phát ra âm thanh “tít — tít —”.

Cốc Vũ cảm thán thế sự thật vô thường.

Sau đó, Diệp Đồng được chuyển đến phòng bệnh nhân thường, Cốc Vũ mới được cho phép tiến vào phòng bệnh nói chuyện với Diệp Đồng, mặc dù cũng chỉ có một mình cậu nói, mà Diệp Đồng nằm trên giường thì như là đang ngủ say.

Hôm nay, Cốc Vũ lại đến bệnh viện, bác sĩ phụ trách chữa trị cho Diệp Đồng cùng y tá trực đều biết mặt cậu.

Bác sĩ Hứa cũng đã quen nhìn thấy người tàn tật, đối với việc Cốc Vũ bị tật cũng không để lộ ra bất kì ánh mắt gì, thật chí còn có thể nói vô cùng ân cần thân thiện.

“Tiểu Vũ, em lại đến nữa à? Diệp Đồng có em làm bạn thật sự rất có phúc nha. Đừng lo lắng, tình huống của cậu ta tốt lắm, nói không chừng lát nữa là tỉnh lại liền.” Y tá A Mĩ đang làm kiểm tra cho Diệp Đồng nhìn thấy Cốc Vũ đẩy cửa đi vào, liền an ủi.

“Dạ.” Cốc Vũ nhẹ nhàng dạ một tiếng, liền đứng ở bên cạnh chờ.

A Mĩ trước khi đi ra ngoài nói: “Chị không quấy rầy Tiểu Vũ với Diệp Đồng “nói nhỏ” nữa. Nửa giờ nhé.”

Cốc Vũ ngồi vào bên cạnh giường bệnh nhìn Diệp Đồng đang ngủ say, hồi lâu cũng không chớp mắt, ngón trỏ nâng lên trên khuôn mặt Diệp Đồng, vẽ lại khuôn mặt gầy gò của Diệp Đồng trong không khí, khi vẽ đến đôi môi, Cốc Vũ giống như còn có thể cảm nhận được cảm giác ấm áp cùng mềm mại trên đôi môi ấy.

“Diệp Đồng, bạn nằm cũng hơn ba tháng rồi, khi nào thì tỉnh vậy? Tôi... Không có bạn bên cạnh, tôi... mặc dù sợ bạn, nhưng mà, không có bạn bên cạnh, tôi không muốn theo nhóm Tiểu Bình đi chơi, mọi người gọi tôi đi mấy lần, thấy tôi không đi, cũng không còn rủ rồi nữa.” Cốc Vũ dùng âm thanh trầm thì gần như không thể nghe thấy được tiếp tục nói: “Mẹ tôi cũng rất lo lắng cho bạn, lại còn ân hận lúc trước không có đến nhà bạn cảm ơn gia đình bạn đã giúp đỡ nhà tôi, bây giờ bạn nằm trên giường bệnh, nhà tôi cũng không giúp được bạn gì cả. Mẹ nhờ tôi nói cho mẹ xin lỗi...”

Thật ra Cốc Vũ cũng không có nói nhiều lắm, ở trong trường, cậu là một người không dám nhìn ai cũng chẳng ai nhìn tới, ngoại trừ học tập cậu cũng chẳng có ai để nói chuyện, cho nên không thể kể chuyện ở trường; ở nhà, nếu là trò chuyện với mẹ cũng chỉ đều vây quanh chủ đề ăn cái gì này nọ, cũng chẳng thể kể cho Diệp Đồng hôm nay ở nhà ăn món gì được? Cho nên, mỗi lần nhìn Diệp Đồng đang hôn mê cũng chẳng nói được bao nhiêu câu, chính là vẫn im lặng, vẫn lặng lẽ ngồi đợi nửa giờ cho đến khi phải rời đi.

“Diệp Đồng, tôi phải về rồi, mấy ngày nữa lại đến thăm bạn.” Cốc Vũ đứng lên, khom người cúi sát lại Diệp Đồng, nín thở cảm nhận hơn thở yếu ớt chậm rãi phả ra từ cánh mũi Diệp Đồng, một lúc lâu sau, Cốc Vũ nhẹ nhàng hôn lên trán Diệp Đồng một nụ hôn chúc phúc, Diệp Đồng, mau tỉnh lại đi.

Cốc Vũ không biết, bóng dáng gầy gò của cậu khi dịu dàng hôn kia đã bị một người bởi vì mở lộn cửa phòng bệnh nhìn thấy toàn bộ.

13. Chương 13: Sự Khác Biệt...

Lăng Sóc mặt không chút thay đổi đi xuống khỏi sân thượng, để mặc Trương Manh Manh đang cố nén tiếng khóc ở sau lưng.

Lăng Sóc không cảm thấy cự tuyệt lời thổ lộ của một cô gái thì có chỗ nào sai, bởi vì hắn không thích cô ta, đồng ý lên sân thượng gặp nhau, cũng chỉ là vì muốn trì hoãn việc đến bệnh viện thăm ông nội của hắn mà thôi.

Ông nội của hắn mấy hôm nay cơ thể không được khỏe, bản thân thế là tùy tiện tìm một cái bệnh viện bình dân mà vào nằm, nói cái gì mà muốn tĩnh dưỡng.

Tất nhiên, nếu như thật sự chỉ là một cái bệnh viện bình thường, nội lấy đại danh Lăng Tập Trạo của ông nội hắn thì chưa được bao lâu cũng sẽ có một đồng người nhào đến tặng quà thăm bệnh, cũng sẽ khiến cho giới truyền thông chú ý, cho nên, cái bệnh viện có vẻ hợp lý này chính là bệnh viện của cháu rể cả của ông nội, cũng chính là anh rể lớn nhất của hắn.

Lăng Sóc sau khi đi xuống khỏi sân thượng, học sinh trong trường cũng đã về gần hết thì có thể thấy hắn bị Trương Manh Manh kia “dây dưa” rất là lâu trên sân thượng rồi.

Chú Vương vẫn tận tụy với công việc lặng lẽ đứng chờ ở bên cổng trường, sau khi Lăng Sóc lên xe ngồi, nhìn qua kính chiếu hậu đánh giá khuôn mặt không kiên nhẫn của cậu chủ nhà mình một chút, hỏi: “Cậu chủ, về nhà hay là đến bệnh viện nhân dân thăm ông chủ?”

Lăng Sóc đưa tay nhìn lướt qua đồng hồ, nói: “Đến bệnh viện.”

Rõ ràng là một cụ ông sợ “tịch mịch”, nếu như hắn không qua thăm một vòng, khẳng định sẽ gọi điện thoại về nhà, giống như là một người bị bỏ rơi mà lên án hắn. Lăng Sóc nhớ tới đó thì hắc tuyến đầy đầu, cũng không biết rốt cuộc ai là ông nội ai là cháu nữa.

Tuy nói mấy ngày nay mỗi lần tan học đều đến báo cáo với ông nội, nhưng mà Lăng Sóc vẫn đi lộn một tầng lầu. Cho nên đã nói trước là hắn không thích đến bệnh viện, cái bệnh viện gì mà chẳng khác gì mê cung. Thật sự là một cụ ông thất thường mà, muốn tĩnh dưỡng sao không chịu ở nhà? Hoặc là đến mấy cái biệt thự nhỏ của gia đình cũng được vậy.

Bất quá, Lăng Sóc cảm thấy rất may mắn vì đã đi nhầm tầng lầu, lại còn đẩy nhầm cửa, nếu không thì làm sao có thể nhìn thấy hình ảnh thú vị đến như vậy.

Thì ra, Diệp Đồng ở bệnh viện này nha. Hắn nhớ là ở lớp lúc trước có tổ chức đi thăm Diệp Đồng, nhưng mà không phải toàn bộ người trong lớp đều đi, mà chỉ có cán sự lớp cùng vài đại diện mà thôi.

Lăng Sóc lặng lẽ đóng cánh cửa lại, trước khi trở về phòng bệnh của ông nội nhà mình, hắn cảm thấy ốc tiêu kia nhìn rất quen nha, đáng tiếc hắn suy nghĩ cả đoạn đường đi, mãi đến khi bị ông nội hỏi han cũng chẳng thể nhớ ra rốt cuộc mình đã nhìn thấy ốc tiêu kia ở đâu.

“Tiểu Sóc, hôm nay con tới trễ quá, có phải là hẹn hò với cô bé nào không?” Lăng Tập Trạo nhìn đứa cháu đang hôn ở một nơi xác ở một nẻo mà hỏi.

Lăng Sóc thản nhiên liếc Lăng Tập Trạo một cái, cầm lấy một trái táo trong giỏ trái cây trên bàn, rồi lại cầm lấy con dao gọt trái cây, ngồi xuống gọt vỏ.

“Tiểu Sóc, con đừng có không để ý tới ông nội như vậy, ông nội là sợ con tới mà không gặp cho nên còn chưa có cùng mấy người bạn ở phòng bệnh bên cạnh đi đánh cờ vậy nha.”

“Ông nội, ông rốt cuộc là vì sao lại nằm viện vậy? Lãng phí tài nguyên.” Lãng Sóc gọt xong vỏ trái táo cực nhanh, dưới ánh mắt sáng rực của Lãng Tập Trạo mà cắn một phát.

“A, Tiểu Sóc, không phải con gọt cho ông nội sao?” Lãng Tập Trạo làm như không nghe thấy miệng lưỡi độc địa của cháu, làm bộ nói đầy “thương tâm”.

Lãng Sóc đưa con dao gọt trái cây cho Lãng Tập Trạo, nói: “Ông nội muốn ăn thì tự làm đi.”

“Tiểu Sóc thiệt chẳng dễ thương chút nào.”

“Chung qui so với gọt cho người nào đó nhưng lại chẳng thêm ăn thì đỡ lãng phí hơn nhiều.”

“...” Lãng Tập Trạo hết chỗ nói.

Cắn vài miếng đến khi quả táo chỉ còn lại cùi bị vứt vào thùng rác, Lãng Sóc thành linh nói: “Ông nội, con định ra ngoài ở.”

Lãng Tập Trạo cuống lên, nếu mà có râu mép, không chừng thì cũng đã dựng ngược rồi: “Ở nhà tốt như vậy tự nhiên sao lại muốn ra ngoài ở vậy? Chẳng lẽ mấy hôm nay ông nội không ở nhà với Tiểu Sóc, làm cho Tiểu Sóc thấy ở trong nhà vắng lặng sao?”

Miệng Lãng Sóc co rút, ông nội của hắn thật là tự kỷ mà, đầu đầy hắc tuyến nhưng vẫn phải ráng mở miệng nói: “Ông nội, con đã gần hai mươi tuổi rồi, đã trưởng thành từ lâu rồi, không phải chỉ bởi vì còn học trung học mà xem con như con nít. Con muốn được độc lập. Nếu như không phải là về nước, ở Mỹ con cũng đã sớm ra ngoài ở rồi.”

Qua một năm rưỡi, Lãng Tập Trạo cũng xem như là hiểu rõ tính tình của cháu, ương ngạnh, bá đạo, tâm tư ổn trọng, tự chủ, muốn làm cái gì thì sẽ làm cái đó.

Lãng Tập Trạo than nhẹ một tiếng, thật vất vả mới lừa được thằng cháu về nước, mới có hơn một năm lại đòi ra ngoài ở rồi, may mà không đòi về lại Mỹ ở, nếu như ông không nhượng bộ, nói không chừng ngày mai cũng chẳng còn thấy cháu đâu.

“Con suy nghĩ kĩ chưa?” Lãng Tập Trạo vẫn hỏi.

“Dạ, sau khi ra ngoài ở, mỗi tuần con sẽ về nhà một lần, thời gian còn lại con sẽ kiếm việc làm thêm, xem trong hơn một năm tới có thể thu xếp học phí cho năm nhất đại học.”

“Được lắm, nếu như con không mở miệng, ở nhà cũng sẽ không cho con tiền.” Lãng Tập Trạo mặt mũi nghiêm túc nói. Trong lòng ông thập ra rất chi là tự hào về cháu của mình, có người cháu ưu tú như vậy, làm sao có thể không tự hào chứ.

“Con biết, cho dù bà ngoại đã đặc biệt để dành riêng cho con, đến năm mười tám tuổi tài khoản con đã có thể sử dụng nhưng con cũng không muốn đụng tới. Con nghĩ con là người họ Lãng, học phí của bản thân phải tự lo được.” Lãng Sóc vừa tự tin vừa ngạo nghễ nói.

“Được. Không hổ là cháu của Lãng Tập Trạo ông. Nhưng mà Tiểu Sóc, con nhất định phải nhớ mỗi tuần đều phải về nhà một lần nha.”

Lãng Sóc gật đầu.

“Cái gì mà mỗi tuần về nhà một lần vậy?” Vạn Hoa (chồng của con gái lớn bác Lãng Tu Trúc) mặc áo bác sĩ, trên cổ còn đeo theo ống nghe, đẩy cửa đi vào, chào Lãng Tập Trạo rồi cười hỏi.

Lãng Sóc nhướng mắt, chào một tiếng: “Anh rể.”

Lãng Tập Trạo nằm xuống để cho Vạn Hoa kiểm tra hàng ngày, vừa nói: “Tiểu Sóc muốn ra ngoài ở.”

“Ông nội, ông đồng ý rồi?” Vạn Hoa cũng không kinh ngạc, anh biết ông nội mình mặc dù gia trưởng, nhưng mà trước đứa cháu đích tôn cũng là cháu trai duy nhất Tiểu Sóc này thì chỉ có bại trận liên tục.

“Tại sao lại không đồng ý? Tiểu Sóc nó lớn rồi, làm việc gì so với những đứa trẻ cùng tuổi khác đều chừng mực hơn rất nhiều.”

Lăng Sóc không có ngồi bao lâu, nhân tiện bởi vì phòng bên có mấy người bệnh cũng là bạn qua đây tìm Lăng Tập Trạo đến vườn hoa trong bệnh viện đánh cờ.

Nhìn thấy ông nội chẳng khác nào trẻ con hưng phấn bồng bồng cùng mấy người bạn bệnh khác kéo nhau xuống lầu, Lăng Sóc cùng Vạn Hoa đều chẳng biết phải nói gì.

Khi cùng nhau vào thang máy đi xuống, Vạn Hoa dứt hai tay trong túi áo blue, hỏi: “Tiểu Sóc, có cần anh giúp tìm nhà ở không?”

Lăng Sóc suy nghĩ một chút, lắc đầu từ chối, nói: “Tự em tìm, sẽ tìm một căn ở gần trường học, còn nửa năm nữa là vô lớp 12 rồi, mặc dù em không lo không thi đậu đại học, nhưng mà cũng phải làm ra bộ dạng thí sinh để không làm thất vọng kì thi đầy tính cạnh tranh của Trung Hoa chứ.”

Vạn Hoa ặc ặc, nói: “Anh nhớ ở gần trường Tiểu Sóc có mấy cái chung cư đã đi vào hoạt động rồi, anh có một người bạn làm bên mảng đó, thật sự không cần anh giúp sao? Nếu mà mua thì sẽ tiện hơn rất nhiều đó.”

“Em không định mua nhà, nhưng mà nghe anh nói như vậy xem ra mua một căn cũng rất được. Như vậy thì làm phiền anh nha.” Lăng Sóc không từ chối nữa, có tiện nghi mà không chiếm thì kẻ đó nhất định là kẻ ngu.

“Cái gì mà phiền chứ, đều là người một nhà, Tiểu Sóc đến nhà anh chơi nhiều một chút thì tốt rồi, chị của em nhớ em lắm đó.”

“Dạ được.”

Lăng Sóc ngồi trong xe từ bãi đậu xe của bệnh viện đi ra ngoài đường chính phải đi qua mấy cái đèn xanh đèn đỏ, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ hắt nhìn thấy ở trạm xe bus ngoài cổng bệnh viện có bóng dáng ốc tiêu co lại thành một nhúm, khi xe bus vừa đến, có lẽ là cậu muốn đi lên chuyến đó, nhưng mà cái chân bị tật khiến cho cậu đi không kịp, ốc tiêu cũng chẳng thể chen lại kịp người khác, cho nên, ốc tiêu kia chẳng thể leo lên được xe bus.

Ốc tiêu kia không có ngẩng đầu lên, chỉ là lui ra bên cạnh một chút.

Lăng Sóc nghĩ nghĩ, ốc tiêu kia lưng vẫn còn đeo cặp sách đi thăm Diệp Đồng thì chắc là bạn học của Diệp Đồng, nếu không phải là bạn học thì cũng có thể là bạn bè. Nhưng Lăng Sóc chính là nhìn ốc tiêu có lẽ là bạn của Diệp Đồng kia thì chẳng tài nào nhớ ra được, hắt cảm thấy hình như ốc tiêu này học cùng lớp với hắt, đơn giản là vì hắt đối với ốc tiêu có cảm giác quen thuộc không thể tả. Nhưng chết tiệt, nhất thời chẳng nhớ ra được.

Lăng Sóc định nói chú Vương chạy xe đến gần ốc tiêu, để có thể nhìn rõ người này một chút, xem ốc tiêu có phải bạn học không.

Nhưng mà ý nghĩ này vừa xuất hiện liền biến mất ngay lập tức, Lăng Sóc vẫn không nói gì với chú Vương, hắt cảm giác là chỉ có cảm giác quen thuộc với ốc tiêu, cũng không phải là thật sự có quen biết, không cần phải làm ra những chuyện như thế này chứ cũng chẳng phải là Lăng Sóc coi thường ốc tiêu.

14. Chương 14: Lăng Sóc Thăm Bệnh...

1/5 trôi qua, Lăng Sóc thông qua anh rể đã cầm được trong tay chìa khóa của một căn nhà ba phòng ngủ, hai phòng sinh hoạt chung đã được thiết kế đầy đủ chỉ việc dọn vào ở tại tầng 13 khu D của cụm chung cư Thính Phong.

Lăng Sóc không thể không tán phục tốc độ của anh rể hắt, liền mang theo một chai rượu chất đến nhà anh rể cảm ơn, tiện thể ăn ké một bữa cơm, trò chuyện với chị cả hơn hai tiếng đồng hồ.

Khi Lăng Sóc dọn vào nhà mới, người nhà họ Lăng cùng nhau đến thăm một lượt, thấy rằng các phương diện khác nhau của khu nhà này rất không tồi, không muốn cũng phải để cho Lăng Sóc dọn ra ngoài ở một mình.

Sáng chủ nhật, Cốc Vũ cùng Thi Lệ dùng xong bữa sáng, đem súp hầm trên bếp mức vào trong bình giữ nhiệt, nói với Thi Lệ: “Mẹ ơi, con đến bệnh viện nha.”

“Ừ, đi đường đạp xe cẩn thận nha con. Đừng có để bị té giống lần trước.” Thi Lệ dặn dò dịu dàng.

“Hi hi, không phải con chẳng có việc gì sao? Nhưng mà xe đạp bị hư, may mà còn sửa lại được.” Cốc Vũ vui vẻ nói.

“Con đó, mẹ chỉ mong con không có việc gì, con sao lại để ý tới cái xe hả.” Thi Lệ nhìn mặt con, dở khóc dở cười mà nói.

“Nếu xe đạp bị hư phải mua lại thì tốn rất nhiều tiền, hơn nữa không có xe đạp mấy hôm nay phải đi xe bus cũng mệt lắm mẹ ơi.” Cốc Vũ vừa nói, đem bình giữ nhiệt cùng túi xách treo lên xe đạp, quay đầu xe tranh thủ nhìn mẹ đang ngồi dưới mái hiên thêu hoa, “Con đi nha mẹ.”

“Đạp chậm chậm nha.” Thi Lệ dặn lại.

“Dạ.”

Xe đạp mặc dù cũ, nhưng Cốc Vũ vẫn khóa lại, cho dù ăn trộm không thêm lấy thì cũng sợ bị nhân viên dọn vệ sinh tưởng là rác mà đem vứt đi.

Đi vào phòng bệnh của Diệp Đồng, Vương Hiền Bình, Điền Thôn, Đường Liên, Quý Hậu Phong bốn người đang nói chuyện rôm rả rất vui vẻ bên trong, nhìn thấy Cốc Vũ cầm theo bình giữ nhiệt vào, cũng nhiệt tình gọi một tiếng “Cốc Vũ”, Đường Liên còn nói: “Cốc Vũ, cậu lại mang súp tới à, Đại Ca thiệt là có phước nha. Súp Cốc Vũ nấu thơm ơi là thơm làm ai cũng chảy nước miếng.”

Mặc Cốc Vũ đỡ ửng, đem bình giữ nhiệt đặt lên tủ đầu giường, quay đầu nhìn xung quanh phòng bệnh một chút, nhẹ giọng hỏi: “Diệp Đồng đâu?”

“Đi tập vật lý trị liệu rồi.” Điền Thôn trả lời.

“Tôi cũng không dám nhìn Đại Ca làm trị liệu, nhìn thấy tôi muốn khóc luôn.” Vương Hiền Bình nói.

“Đúng vậy nha, cũng may Đại Ca kiên cường. Tôi ở bên cạnh nhìn thôi mà đã cảm thấy rất đau rồi.” Quý Hậu Phong tả lại với vẻ mặt đau khổ.

Cốc Vũ nhẹ nhàng nói: “Bác sĩ nói bạn ấy tuổi còn trẻ, chỉ cần kiên nhẫn tập vật lý trị liệu, bạn ấy sau này sẽ giống như trước kia.”

“Đúng vậy, Đại Ca có nói với tôi, chỉ cần chịu đựng ba tháng nữa là được rồi, sau đó thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Điền Thôn nói.

“Đại Ca đúng là Đại Ca, có thể lạc quan nói chỉ cần ba tháng, nếu là tôi á, một ngày cũng chẳng chịu được.” Đường Liên nói.

“Nếu không thì sao có thể là Đại Ca của chúng ta. Bất quá nếu như vậy thì Đại Ca chẳng thể tốt nghiệp cùng lúc với bọn mình rồi.” Vương Hiền Bình có chút tiếc nuối nói.

“Còn một năm một tháng nữa mới đến ngày tốt nghiệp trung học mà, không chừng Đại Ca một bên làm vật lý trị liệu, một bên đem toàn bộ chương trình học kì này tự học trong mùa hè luôn, sau đó cùng bọn mình vô lớp 12 luôn.” Điền Thôn nói rất lạc quan.

“Cái này coi chừng có khó không? Thành tích học tập của Đại Ca còn thua cả Cốc Vũ.” Quý Hậu Phong tạt một gáo nước lạnh.

Sau đó bốn cặp mắt sáng rực nhìn về Cốc Vũ.

Cốc Vũ đang dọn dẹp lại giường chiếu để Diệp Đồng tập vật lý trị liệu về có chỗ mà nằm chứ bốn người kia thì chẳng giúp gì hết trơn, lại thêm trên bàn có một mớ túi quà vật này nọ, thật không biết bốn người này đến thăm bệnh hay là đến tìm chỗ ăn vật.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, Cốc Vũ chậm rãi ngẩng đầu, bị bốn cặp mắt sáng rực như đèn pha nhìn đến mức da đầu cũng tê luôn, kiểu gì cũng cảm thấy có chuyện chẳng tốt lành gì.

Quả nhiên Điền Thôn nhào lại, hai tay chụp lấy tay Cốc Vũ, nói: “Cốc Vũ, kết quả học tập của cậu là tốt nhất trong sáu người chúng ta, cho nên, chuyện học hành của Đại Ca đều phải trông cậy hết vào cậu nha, nhất định phải giúp cho Đại Ca cùng lên lớp 12 với bọn mình.”

“... Ặc?” Cốc Vũ sửng sốt, bản thân chuyện học của cậu đã phải cố gắng rất nhiều rồi, làm sao có thể giúp người khác ôn tập nữa chứ? Bốn người này căn bản là trong đầu có bệnh rồi, suy nghĩ lung tung rồi.

“Cốc Vũ, cậu cũng đừng có từ chối chứ, sau khi Đại Ca tỉnh lại, chỉ cần có cậu ở đó, thì toàn bộ mắt mũi đều dính lên cậu, nếu mà bọn tôi đến trước cậu, Đại Ca lúc nào cũng hỏi là khi nào cậu mới tới. Cho nên, nếu như là Cốc Vũ giúp Đại Ca ôn tập, Đại Ca sẽ rất là vui đó.” Đường Liên nói.

“Nhưng mà tôi học không giỏi. Hơn nữa, mấy chuyện này phải hỏi Diệp Đồng mới được.” Cốc Vũ nói.

“Cũng đúng, Đại Ca tập vật lý trị liệu đã rất khổ cực rồi, nếu mà học nữa, sợ mệt đến không ngủ được luôn ấy. Bọn mình ở trường học cũng không tốt, không có khả năng có Cốc Vũ hỗ trợ ôn tập thì Đại Ca sẽ học giỏi lên, nếu không thì cần gì tới giáo viên chứ?” Quý Hậu Phong cứ thế mà nói.

“Vậy thì làm sao bây giờ?” Điền Thôn vội la lên.

“Không cùng lên lớp 12 nhưng Đại Ca vẫn là Đại Ca của bọn mình mà.” Quý Hậu Phong nói.

Ba người còn lại cũng tỉnh ra.

Cốc Vũ nghe mọi người nói chuyện với nhau, khóe miệng trong lúc cúi đầu hơn cong cong, bạn của Diệp Đồng thật là tốt, hơn nữa cậu cũng là bạn của bốn người này, nghĩ lại vẫn còn thấy rất khó tin.

Khi Diệp Đồng cả người đầy mồ hôi được một hộ lý nam giúp dìu vào trong phòng thì bốn đứa đàn em của cậu ta đã về, chỉ còn có Cốc Vũ gầy gò yên tĩnh ngồi trên ghế xem TV; Trên tủ đầu giường của cậu ta có thêm một bình giữ nhiệt, cậu ta biết, đó là súp mà Cốc Vũ cố tình hầm cho mình.

Cốc Vũ quay đầu, tắt TV, đứng dậy phụ hộ lý đỡ Diệp Đồng lên giường nằm.

Người hộ lý nam này là người cậu của Diệp Đồng thuê đến chăm sóc Diệp Đồng sau khi cậu ta tỉnh dậy.

Hộ lý đi vào trong phòng tắm, Diệp Đồng hỏi Cốc Vũ: “Vũ, bốn người kia đi hồi nào vậy?”

“Hình như có việc gì đó nên cũng mới vừa đi thôi, nhờ tôi nhắn với bạn một tiếng vài bữa nữa bọn họ lại đến.” Cốc Vũ đứng dậy đi đến tủ đầu giường, trước khi mở nắp bình giữ nhiệt hỏi: “Diệp Đồng, bạn đợi hộ lý giúp bạn tắm xong rồi ăn hay là ăn bây giờ?”

Diệp Đồng nâng bàn tay vẫn còn đang bủn rủn nắm lấy tay phải của Cốc Vũ đang đặt trên giường, đôi mắt sáng rực nhìn Cốc Vũ, nói: “Vũ, cậu có phải có việc phải về gấp không? Nếu như không có, có thể ở với tôi lâu một chút không?”

Cốc Vũ bị ánh mắt kia của Diệp Đồng làm cho rất ngại ngùng, mặt thoáng đỏ ửng, nói: “Không có, tôi... chỉ cảm thấy bạn sau khi tập vật lý trị liệu xong thì phải nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Vũ, cho dù tập luyện khổ cực đến mức nào tôi cũng có thể chịu đựng được.”

Đây xem như lời tâm tình đi, chỉ tiếc Cốc Vũ không biết, cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, cho nên ngốc nghếch nói: “Chỉ cần có thời gian thì ngày nào tôi cũng sẽ đến, còn có thể nấu súp cho bạn ăn nữa.”

“Vũ tốt quá, tôi muốn...” Diệp Đồng còn chưa nói xong, đôi mắt đã nhìn thấy hộ lý đã xả nước xong ra khỏi nhà tắm.

Hộ lý nói: “Nước xả xong rồi, Tiểu Đồng, tôi đỡ cậu vào.”

Diệp Đồng chẳng thể làm gì khác hơn ngoài việc đem cái câu “Tôi muốn hôn cậu” nuốt ngược trở vào trong cổ họng, thay bằng câu khác: “Vũ, trước khi tôi ra, cậu không được len lén về nhà.”

“Uh,”

Diệp Đồng lúc này mới để cho hộ lí dìu vào trong phòng tắm.

Lăng Sóc đã ra ngoài ở được nửa tháng rồi, ngoại trừ vấn đề ăn uống, còn lại hết thảy đều rất tốt.

Chỉ bất quá Lăng Sóc giấu diếm rất tốt, cho dù mỗi tuần về nhà một lần cũng không có hùng hục ăn uống, hẳn không muốn bởi vì một chuyện nhỏ này mà khiến cho ông nội có cơ móc lại về nhà.

Hắn sẽ nghĩ biện pháp giải quyết mớ thức ăn sắp hư trong tủ lạnh, cũng không muốn nghĩ đến chuyện chỉ có thể mỗi tuần về nhà mới có đồ ăn ngon, mà thường ngày chỉ có thể gặm bánh mì hay là ăn mớ đồ ăn khó nuốt muốn chết ở nhà ăn trong trường chỉ để cốt lấp đầy bụng. Cái này thật là làm khó cho cái bụng của hắn mà!

Sau đó, Lăng Sóc chọn một ngày trong tuần, liên lạc với anh rể thứ hai của hắn là Hồ Điền hiện đang làm doanh nhân rồi xách xe chạy ra ngoài, định đi tìm một lớp học nấu ăn cấp tốc.

Nhưng mà khi xe hắn dừng đèn xanh đèn đỏ trước cái bệnh viện nhân dân kia, ma xui quỷ khiến sao hắn lại cho xe quẹo vô bãi đậu xe của bệnh viện.

Lăng Sóc nhớ rõ, cái tên Diệp Đồng mà hắn hận thù kia tháng trước đã tỉnh dậy, cán bộ lớp đề nghị đi thăm thêm lần nữa, những học sinh trong lớp còn hùn tiền để mua một giỏ trái cây theo tặng.

Nhưng Lăng Sóc không phải muốn đi thăm Diệp Đồng, mà là cái người bạn học kêu Cốc Cốc gì đó lúc nào cũng đi thăm Diệp Đồng kia.

Chuyện là sau lần đó ở trong lớp rốt cuộc cũng nhìn thấy ốc tiêu kia, đã nói là hắn nhìn thấy rất quen mà, hóa ra là bạn học cùng lớp. Hắn hỏi người ngồi cùng bàn ốc tiêu kia tên là gì, cái tên ngồi cùng bàn với hắn sững sốt một chút, nói không chắc chắn lắm: hình như là tên giống một dịp nào đó ở trong năm, hình như là Cốc Vũ thì phải.

Lăng Sóc nghĩ nghĩ, ốc tiêu kia có phải lại đến bệnh viện thăm Diệp Đồng rồi không.

Hắn cũng không biết bản thân mình tại sao lại nghĩ đến ốc tiêu kia, rõ ràng là ở trong lớp cũng đã đem người đó quảng tuốt lên chín tầng mây, không hề nhìn tới bao giờ.

Bất quá bây giờ dù sao cũng đã nghĩ đến, vậy thì đi đến phòng bệnh của Diệp Đồng thử vận may đi.

Uh, đem hoa hay là trái cây theo nhỉ, hay là đi tay không tới ta? Lăng Sóc đứng trước cửa hàng phân vân hết năm giây, cuối cùng quyết định mua một bó hoa bách hợp.

15. Chương 15: Bó Hoa Tai Vạ...

Lăng Sóc ôm bó hoa bách hợp đi đến bệnh viện, tuy nói hắn từng vì đi lộn tầng lầu do nhầm lẫn mà có đến phòng bệnh của Diệp Đồng một lần, nhưng mà đã lâu như vậy, khẳng định chẳng thể nào nhớ rõ, may mắn là còn có y tá trực.

Sau khi hỏi rõ Diệp Đồng nằm ở phòng nào, Lăng Sóc dưới ánh mắt kinh diễm của y tá trực đi về hướng phòng Diệp Đồng.

Đẩy cửa ra, không có thấy Diệp Đồng nằm ở trên giường bệnh, nhưng lại thấy được ốc tiêu mà hắn thật sự muốn gặp.

Ốc tiêu kia đang loay hoay ở cái bàn, đem bình giữ nhiệt đặt lên bàn, rồi lại xoay lưng cúi người xuống lấy ra cái chén inox cùng muỗng trong ngăn kéo ở tủ đầu giường.

Lăng Sóc khụ nhẹ một tiếng để tạo sự chú ý với ốc tiêu kia, nhưng mà hình như thiếu chút nữa thì hù cậu rồi, ngay cả bàn tay mở nắp bình giữ nhiệt cũng run run.

Lăng Sóc thấy kì lạ, ốc tiêu này tại sao lại nhát gan dữ vậy?

Cũng không nghĩ lại, nếu ai đó đang tập trung làm việc gì đó tự nhiên bị người khác vỗ vai hoặc lên tiếng bất thành linh, đa số ai cũng sẽ bị giật mình. Càng huống chi, Cốc Vũ lại là người nhát gan y như thỏ đế.

Cốc Vũ quay đầu lại, nhìn thấy một người chắc là con lai ôm một bó hoa đi vào, cổ nén cảm giác kinh ngạc, hỏi nhỏ: “Xin hỏi anh là ai?”

Câu hỏi này làm cho Lăng Sóc không khỏi tức giận trong lòng, nhưng hắn liền mạnh mẽ ép xuống, thật không ngờ, hắn ở trong lớp không nhìn đến ốc tiêu này thì chớ, ốc tiêu này cũng không nhìn lại hắn, ngay cả người nổi tiếng vô cùng như hắn mà cũng nhận không ra, thật sự là đáng chết mà. Hắn thề, muốn ốc tiêu này từ nay về sau không được phép quên hắn.

Lăng Sóc đi về phía Cốc Vũ, thô lỗ đem bó hoa nhét vào tay Cốc Vũ, nói: “Tìm một cái chai cắm vào đi. Còn nữa, nhớ cho rõ, tôi là Lăng Sóc!”

Cốc Vũ nghiêng đầu thắc mắc một chút, sau lại cảm giác cái tên này đã từng nghe qua ở đâu đó, có thể tưởng tượng nếu hỏi lại, sẽ bị ánh mắt sắc bén của Lăng Sóc trừng cho cái gì cũng chẳng nghĩ được luôn.

Lăng Sóc nhìn chằm chằm cái bình giữ nhiệt đã mở nắp ra ở trên bàn, mùi thơm của súp xộc thẳng vào trong mũi, làm cho cái bụng hồi sáng chỉ có ăn qua 2 lát bánh mì khô của hắn lại réo ầm ĩ.

“Súp này là cậu làm?” Lăng Sóc hỏi, cái mũi rất có ấn tượng đối với mùi thơm này, hình như, hình như là cái lúc hắn cướp bữa trưa trên tay người nào đó.

Cứ như vậy, Lăng Sóc cẩn thận đánh giá Cốc Vũ, càng nhìn, càng cảm thấy được đó là bộ dáng của ốc tiêu mà hắn đã từng quên tuốt luốt.

“Dạ.” Cốc Vũ trả lời qua loa, bởi vì cậu đang loay hoay tìm xem trong phòng bệnh có bình hoa nào không. Nhưng mà, bình hoa còn tìm chưa có được thì đã nghe thấy tiếng ăn súp.

Sau đó, trong đầu Cốc Vũ cũng hiện ra một hình ảnh: Lớp học không người, cậu ngồi trên bàn ngáp nặng đang chuẩn bị ăn cơm, vậy mà vừa mới mở được nắp hộp cơm, trong lúc còn đang mơ hồ thì đã bị người khác cướp mất.

Bây giờ, cái người tên Lăng Sóc lại đường đường chính chính ăn lên súp cậu nấu riêng cho Diệp Đồng, không phải là cái người từng cướp bữa trưa của cậu sao?

“Anh... Anh... Anh sao có thể... Như vậy?” Cốc Vũ không phải định cà lăm, mà là không tìm thấy được lời nào để nói với Lăng Sóc.

Lăng Sóc húp súp, nói: “Ăn ngon lắm. Tôi quyết định rồi, không cần đi học nấu ăn cấp tốc chi nữa, để cho cậu tới phụ trách cơm ngày ba bữa cho tôi là được rồi.”

Cốc Vũ bị lời lẽ ngang ngược bá đạo của Lăng Sóc làm cho sợ đến hóa đá.

Sau đó, Diệp Đồng vất vả tắm rửa hết mồ hôi trên người đi ra, nhìn thấy Cốc Vũ đang hóa đá, còn có “Kẻ thù cũ” Lăng Sóc.

“Ai cho cậu tới đây?” Diệp Đồng lạnh lẽo trừng mắt nhìn Lăng Sóc, lạnh giọng hỏi, nhưng sau khi đôi mắt đảo đến bình giữ nhiệt trống rỗng trên bàn, khuôn mặt Diệp Đồng lại lạnh thêm mấy phần, đen như đít nồi, “Đáng ghét, Lăng Sóc, cậu dám lấy súp của tôi ăn hả?”

Gào xong, Diệp Đồng chẳng khác chi tượng gỗ nhào qua phía Lăng Sóc.

“Tôi khuyên cậu tốt nhất không nên ra tay, nếu không người bị hại cũng là cậu nha!” Lăng Sóc thản nhiên nói, “Uh, với lại nói cho cậu một tiếng, bắt đầu từ bây giờ, ốc tiêu sẽ không nấu súp cho cậu nữa, cậu cũng đừng mơ tưởng, sau này cậu ấy chỉ nấu cơm cho tôi!”

Động tác “Bổ nhào” của Diệp Đồng bị Lăng Sóc hoàn trả, giống như bị đóng đinh, oán hận trừng mắt nhìn Lăng Sóc, nghiến răng kèn kẹt nói: “Chết tiệt, Lăng Sóc, cậu biết cậu đang nói gì không? Vũ dựa vào cái gì mà phải nấu cơm cho cậu? Cậu ấy là người của tôi!”

“Người của cậu?” Lăng Sóc nhướng nhướng mắt, đôi mắt chuyển về phía Cốc Vũ còn chưa có tỉnh táo lại, đôi mắt bình tĩnh không dao động chớp chớp một chút, chân mày hơi cau lại, nói: “Nhưng mà bắt đầu từ lúc này, cậu ấy là người của tôi!” Là người nấu cơm cho hắn.

“Lăng Sóc, cậu khinh người vừa thôi, tôi không đồng ý đâu! Cậu là cái tên hại tôi bị mất duyên với con gái, bây giờ còn định cướp Vũ của tôi hả?” Diệp Đồng tức muốn học máu, lời nói có chút chực mủ. Vụ mất duyên với con gái đáng lẽ không nên quy tội cho Lăng Sóc.

So với Diệp Đồng đang thở hồng hộc, Lăng Sóc lại có vẻ hết sức thong dong, hất hất cằm về phía Cốc Vũ, nói: “Thấy chưa, đó là hoa tôi tặng cho cậu ấy.” Vì phục vụ cho cái bụng mình sau này, Lăng Sóc vốn đã làm việc không từ thủ đoạn liên bớp méo sự thật không thương tiếc, “Xem ra cậu ấy rất thích.”

Diệp Đồng lúc này mới nhìn thấy bó hoa bách hợp Cốc Vũ cầm trong tay, đôi mắt đỏ ngầu, trên mặt cũng xuất hiện vẻ bi thương, thực tế hiện ra ngay trước mắt lúc nào chẳng khiến cho người ta khó chịu chứ?

“Vũ, cái này... Có phải là thật không?” Diệp Đồng cố nén khổ sở hỏi.

Cốc Vũ có thể nghe được Lăng Sóc cùng Diệp Đồng nói chuyện với nhau, nhưng cậu thì lại chẳng nhúc nhích được, cả người cứng còng, bó hoa cầm trên tay muốn phồng lên, nhưng lại chẳng có sức để đặt nó xuống.

Cốc Vũ thật thà nói: “Tôi... Tôi không có mà... Tôi không quen anh ta, đây là anh ta tặng cho bạn đó.”

Tâm tình khổ sở của Diệp Đồng thoát cái liên tục tỉnh lại, cười thành tiếng, thông thả chậm rãi đi đến bên cạnh Cốc Vũ, nhẹ nhàng ôm lấy Cốc Vũ nói: “Tôi biết ngay là Vũ sẽ không bỏ tôi mà.”

Lăng Sóc vốn tưởng Cốc Vũ nhất gan sẽ không dám phủ nhận hóa ra hắn đã tính sai rồi, hắn thật không ngờ Cốc Vũ lại nói như vậy, xem ra, còn phải tốn chút công sức mới có thể cướp được Cốc Vũ từ trên người Diệp Đồng đây!

Lăng Sóc nhìn thoáng qua Diệp Đồng đang đắc ý, lại nhìn đến Cốc Vũ đang mặt mũi đỏ rực, than nhẹ một tiếng, nói như là rất bất đắc dĩ: “Vũ, anh biết em không muốn làm cho Diệp Đồng vừa mất cha mẹ thêm kích động, nhưng mà cũng không thể nói là không biết anh nha? Chúng ta đều đã...”

Cố ý chừa lại nửa câu lấp lửng để cho Diệp Đồng tha hồ mà nghi ngờ phán đoán.

Quả nhiên, Diệp Đồng kinh hãi nhìn Cốc Vũ cả người đang cứng ngắc ở trong lòng mình. Trong mắt Diệp Đồng, Cốc Vũ nghe Lăng Sóc nói xong lại cứng hết cả người, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, chắc chắn là trong khoảng thời gian mình bị hôn mê.

Bởi vì Cốc Vũ nhút nhát tự ti chẳng thể nào biết ăn nói, có một số chuyện rõ ràng rất muốn cãi lại, nhưng tại bởi vì sợ mà không dám lên tiếng, cho nên khiến cho người khác nghĩ là đang cam chịu.

Nhưng mà Cốc Vũ cùng Diệp Đồng thông qua quá trình tiếp xúc, thật sự không còn sợ hãi Diệp Đồng như hồi trước, cho nên giận dữ trừng mắt liếc Lăng Sóc đang định phá hoại tình bạn giữa cậu với Diệp Đồng, nói: “Anh đừng có mà nói bậy.”

Cái này có lẽ là lời nghiêm khắc nhất mà Cốc Vũ có thể nói được.

Có lời này liền có thể khiến cho Diệp Đồng an tâm rồi, tỉnh táo trở lại, tự mắng mình một câu, thiếu chút nữa thì mắc mưu của cái tên Lăng Sóc rồi, mình đang lẽ phải tin tưởng Vũ của mình nhiều hơn chút nữa.

Sau đó, Diệp Đồng như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu trốn tránh nhìn hộ lí đang trốn mắt há miệng bên cạnh, nói: “Anh ra ngoài trước đi, có việc gì tôi sẽ nhờ anh.”

Hộ lí gật đầu, nhanh chóng ra ngoài, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau đó, Diệp Đồng tỉnh táo lại, cầm lấy bó hoa trong tay Cốc Vũ vắt lên bàn, nghiêng người tựa vào đầu giường, cho dù cơ thể rất đau nhức, những vẫn bá đạo ôm Cốc Vũ ngồi xuống giường.

“Lăng Sóc, dưới ánh mặt trời thì liền nói chuyện thẳng thắn, cậu tới đây rốt cuộc là thăm bệnh tôi hay là để hả hê? Nếu cậu có ý gì với Vũ, lúc này tôi không động được tới cậu, nhưng khi nào khỏe lại, tuyệt đối không tha cho cậu đâu.”

Lăng Sóc ngồi xuống cái ghế gần bàn, nhật bông hoa bị rụng xuống bàn xoay xoay trong tay, đôi mắt xanh thăm liếc xéo Diệp Đồng, cùng Cốc Vũ đang ngu ngơ trong lòng Diệp Đồng, nhẹ nhàng nói: “Nếu tôi có ý với cậu ấy thì sao?”

16. Chương 16: Nghèo Khó...

Nếu nói trong vòng nửa tháng trở lại đây, sự kiện chấn động nhất trong trường là cái gì, nếu là thế thì ai ai cũng có thể kể được.

Đó chính là thái tử Lăng cao quý nhất trong trường tự nhiên lại đối xử vô cùng ân cần với Vũ què xấu nhất trường.

Về phần tốt tới mức độ nào, đủ để cho toàn bộ học sinh nữ trong trường đều muốn chặn đường Cốc Vũ cho một bài học cảnh cáo.

Thế nhưng những người này bị thái tử Lăng bắt tin Cốc Vũ là người của Lăng Sóc hẳn, nếu ai dám động đến nửa sợi tóc của Cốc Vũ, thì đừng mong có thể tiếp tục học ở trong trường nữa.

Nghe ngóng thấy lời nói của thái tử Lăng tràn ngập khí phách cùng sự dịu dàng, thế mà lại dành cho tên Cốc Vũ xấu lại còn què nhìn hoài chẳng thấy có chỗ nào tốt lành. Như thế làm sao không khiến cho trái tim pha lê của toàn bộ nữ sinh trong trường thậm chí cả ở bên ngoài tan nát chứ?

Đặc biệt là hoa khôi học đường Trương Manh Manh từng len lén bày tỏ với Lăng Sóc nhưng lại thất bại, quả thật là hận Cốc Vũ muốn chết.

Cốc Vũ căn bản là không có cách nào khác, từ sau khi gặp phải Lăng Sóc trong phòng bệnh của Diệp Đồng hồi hai tuần trước, cậu mới biết được, trên thế giới này còn tồn tại người đàn ông ngang ngược bá đạo như vậy.

Đầu tiên, ngay buổi học ngày thứ Hai, Lăng Sóc liền dời toàn bộ cặp sách thầy qua bên cạnh cậu, ngồi cùng bàn với cậu.

Sau đó cơm trưa của cậu liền biến thành của Lăng Sóc.

Sau đó còn không cho phép cậu nói chuyện cùng bốn người Vương Hiến Bình, Điền Thôn, Đường Liên, Quý Hậu Phong.

Lại thêm sau đó, Lăng Sóc lôi cậu lên xe, kéo về nhà anh ta, bắt cậu nấu cơm cho anh ta, nếu không thì không cho phép về nhà.

Sau đó của sau đó còn cùng cậu về nhà, vốn là định nói với mẹ cậu một tiếng, để cho cậu qua ở nhà hẳn, nhưng mà sau khi nhìn thấy mẹ cậu thì tạm thời bỏ suy nghĩ đó đi, chỉ còn bắt cậu mỗi ngày phải đem thêm cơm, kể cả bữa sáng.

Đối với người đàn ông tên Lăng Sóc đang xâm phạm vào cuộc sống của mình còn mạnh mẽ hơn cả Diệp Đồng, Cốc Vũ hoàn toàn chẳng phải là đối thủ, đừng nói tới không có khả năng đem cái người tên Lăng Sóc này đuổi ra khỏi cuộc sống của mình mà ngay cả một chút xíu kháng cự còn không dám sinh ra. đành phải kiên nhẫn, nhẫn nhịn vì Lăng Sóc mà chuẩn bị cơm sáng cơm trưa, rồi sau khi tan học còn phải đến nhà Lăng Sóc nấu cơm, tiện thể giúp Lăng Sóc dọn dẹp nhà cửa, so với nàng dâu còn muốn nàng dâu hơn.

Cốc Vũ bị Lăng Sóc kiểm soát chặt chẽ, ngay cả trước khi đi WC cũng phải báo cho Lăng Sóc là đi đâu, nói là sợ cậu bị mấy nhỏ con gái bắt nạt. Làm sao Lăng Sóc không biết mấy nhỏ con gái thích hẳn sẽ vì ghen tị mà mất trí, không để ý đến cảnh cáo của hắn mà len lén bắt nạt Cốc Vũ.

Nhưng mà, Lăng Sóc cũng chỉ mới nói có một nửa, thật ra là sợ bốn đứa đàn em của Diệp Đồng trong lúc hấn sơ sẩy thì liền đem Cốc Vũ tới chỗ Diệp Đồng. Hấn nhớ đến hình ảnh Cốc Vũ bị Diệp Đồng ôm eo cùng ngồi trên giường bệnh, liền tức anh ách!

Còn Diệp Đồng ở bên bệnh viện thì vô cùng tức giận, cậu ta đã không nhìn thấy Cốc Vũ hơn nửa tháng nay rồi, từ miệng bốn người Vương Hiền Bình mới biết Vũ của cậu ta bị rơi vào ma trảo của ác ma Lăng Sóc kia, ngày ngày phải đến nhà tên ác ma đó nấu cơm rửa chén làm việc nhà, khiến cho Vũ của mình bị rất nhiều con gái căm thù.

Tên Lăng Sóc kia quả thật đáng chết, mình tuyệt đối sẽ xem Lăng Sóc là kẻ thù!

Diệp Đồng kích động, tập vật lý trị liệu phục hồi như chẳng muốn sống nữa, nếu không có bác sĩ ở bên cạnh theo dõi, Diệp Đồng rất có thể còn chưa hồi phục thì đã phải quay lại giường bệnh vì hoạt động quá sức. Bị bác sĩ mắng cho vài lần, Diệp Đồng cũng biết không thể mạo hiểm gấp gáp như vậy, cậu ta cảm thấy được mình phải vì bản thân, vì Vũ mà nín nhịn hết thảy vũ nhục, chỉ cần nhanh chóng khỏe mạnh thì quay về cướp lại Vũ.

Nhưng mà Diệp Đồng vẫn dặn dò bốn người Vương Hiền Bình nhất định phải thật chú ý tới Vũ, đừng để Cốc Vũ bị mấy con nhỏ khác bắt nạt.

Cũng phải nói thật, trong ba người Cốc Vũ, Lăng Sóc, Diệp Đồng thì người khổ sở nhất chính là Diệp Đồng, sau khi bị mất đi cha mẹ, bản thân cũng bị hôn mê một thời gian dài, còn chưa kịp đau buồn thống khổ thì đã phải lao vào trị liệu phục hồi, bây giờ ngay cả Cốc Vũ cũng sắp sửa bị kẻ khác len lén cướp mất.

Kẻ sướng nhất chính là Lăng Sóc, bởi vì ngoài việc giải quyết được vấn đề cái ăn, được ăn cơm dẻo canh ngọt ngon lành, lại còn được tặng kèm một ốc tiêu mặc tình cho hấn sai phái.

Người bình tĩnh nhất xem như là Cốc Vũ, bởi vì sau khi Lăng Sóc bắn ra những lời điên cuồng, làm cho Cốc Vũ vốn đã chậm chạp vẫn không cảm nhận được những ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình từ phía học sinh nữ trong trường, chỉ là hàng ngày làm nhiều hơn một phần cơm trưa mà thôi, rồi đến nhà Lăng Sóc nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa Lăng Sóc một chút, làm việc nhà đối với cậu mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Điều duy nhất làm cho Cốc Vũ không thể bình thản chính là Lăng Sóc không kén ăn, nhưng sức ăn rất lớn, mặc dù Lăng Sóc chỉ bảo cậu làm cho anh ta bữa sáng với bữa trưa, nhưng mà đối với người không thể đi ra ngoài làm việc kiếm tiền như cậu mà nói, lại thêm tiền mua thuốc đông y cho mẹ chẳng khác nào nước chảy “ào ào”, rất nhanh đã giống như lấy trứng chọi đá.

Cho nên hôm nay sau khi làm cơm cho Lăng Sóc xong, dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, đem quần áo đã giặt trong máy giặt ra phơi phóng xong xuôi, Cốc Vũ chậm rãi đi đến trước cửa phòng Lăng Sóc, động tác gõ cửa phòng có chút chần chừ, mấy lần đưa tay lên lại bỏ xuống rồi lại nâng lên, nhưng tay còn chưa chạm vào cửa, cánh cửa đã bị mở ra từ bên trong.

Lăng Sóc nhớ đến thời gian cũng không còn sớm, cho nên mới đem công việc biên dịch đang làm trong phòng bỏ qua một bên cũng như gấp từ điển lại, vuốt bụng đứng dậy, vừa mở cửa ra đã thấy ốc tiêu đang do dự đứng trước cửa phòng hấn.

“Có chuyện gì? Cơm nấu xong chưa?” Lăng Sóc hỏi.

Cốc Vũ đem bàn tay định gõ cửa thả xuống xoay người nghiêng qua một bên tránh đường, cúi đầu nói nhỏ: “Tôi làm xong rồi, quần áo cũng đã phơi xong, đồ khô tôi cũng đã gấp lại để trên ghế salon, tự anh đem vào phòng là được.”

Lăng Sóc ngửi được mùi thức ăn thơm phức liền đi thẳng về phía trước không quay đầu nhìn lại, cảm thấy Cốc Vũ vẫn cẩn thận rón rén đi sau lưng mình nên hỏi: “Oh, còn chuyện gì nữa sao?”

Cốc Vũ khẩn trương cắn cắn môi, rất hoang mang vì sao mình muốn đi tìm việc làm thêm lại phải nói với Lăng Sóc, nhưng mà cậu biết nếu không lễ phép báo cho Lăng Sóc đồng ý, cậu cũng không có khả năng đi làm thêm. Cho nên cậu nói: “Tôi muốn đi làm thêm.”

Cốc Vũ nói câu này đã phải dùng hết mọi can đảm mới dám nói ra, chỉ là bởi vì trong nhà đã sắp hết tiền rồi, lại bởi vì không có còn giúp việc cho tiệm cơm nhà Diệp Đồng nữa, miệng ăn núi lở, chưa nói đến học phí lớp 12 mà tiền thuốc của mẹ sắp tới cũng chẳng còn là bao.

Tuy chỉ nói là làm cho Lãng Sóc hai mươi phần cơm trưa, cũng chỉ là những loại thức ăn rất bình thường, nhưng mà từ điểm này có thể thấy được nhà Cốc Vũ nghèo tới mức nào, chỉ tăng thêm một miệng ăn là Lãng Sóc, mới hai mươi mấy ngày đã không còn tiền rồi. Tất nhiên, thời gian trước còn phải dốc lòng nấu súp cho Diệp Đồng cũng tốn một khoản tiền.

Phải biết rằng, Cốc Vũ là học sinh, không phải trong độ tuổi lao động, lại bởi vì cái bớt trên mặt cậu cùng chân trái bị tật, lại nhỏ tuổi, thành ra ai sẽ cho cậu đi làm, trước khi giúp việc cho tiệm cơm nhà Diệp Đồng cậu đều phải dựa vào việc làm gia công cho xưởng may gần nhà hoặc là làm đồ thủ công cho con gái nhà bác Hoàng kiếm chút tiền; mà mẹ cậu bởi vì lí do sức khỏe, quanh năm suốt tháng có hết hai phần ba thời gian phải nằm trên giường, tiền thuốc đông y mỗi ngày uống cũng hết mười mấy đồng.

Về phần thu nhập của nhà cậu, chỉ có trợ cấp của nhà nước mỗi tháng bốn trăm năm mươi đồng; thêm trợ cấp tàn tật cho Cốc Vũ là hai trăm đồng. Nếu như Cốc Vũ không có đi làm thêm hay nhận làm đồ gia công, thì thật không thể tưởng tượng được hai mẹ con làm thế nào mà sống được.

Lãng Sóc ngồi xuống bàn ăn ở phía trước ngẩng phắt đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Cốc Vũ: “Cậu nói cái gì?”

Cốc Vũ bị giọng nói lạnh lạnh đều đều của Lãng Sóc làm cho sợ run mặt không còn chút máu, ngập ngừng nói: “Tôi... Tôi định... Tôi thấy nghỉ hè sắp đến rồi, định định... Định đi làm thêm trong mùa hè.”

Cốc Vũ vốn là chỉ định báo Lãng Sóc một tiếng là [cậu đi làm thêm], nhưng Lãng Sóc lạnh giọng hỏi một chút, tự nhiên lại biến thành năn nỉ Lãng Sóc [cậu muốn đi làm thêm].

Lãng Sóc cũng biết giọng nói lạnh lùng của mình đã dọa Cốc Vũ, nhưng mà hắn đã quen nói như vậy rồi.

“Không được, nếu cậu đi làm thêm thì ai nấu cơm cho tôi.” Lãng Sóc bá đạo nói.

“Nhưng... Nhưng mà...” Cốc Vũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn sắp khóc tới nơi nhìn Lãng Sóc, hi vọng Lãng Sóc sẽ đồng ý, nếu không trong nhà sắp hết tiền mua gạo rồi, nhưng cậu lại không dám nói thẳng với Lãng Sóc ở nhà sắp hết tiền. Tuy nói phải làm bữa sáng bữa trưa cho Lãng Sóc chính là vì bị Lãng Sóc ép buộc, nhưng Cốc Vũ cho tới lúc này cũng chưa từng có ý nghĩ phải thu tiền cơm từ chỗ Lãng Sóc.

“Không được là không được!” Lãng Sóc ngang ngược nói, nhưng lại nhìn thấy hai dòng lệ từ sau cái mắt kính thổ tả của Cốc Vũ chảy dọc xuống má, “Cậu khóc cái gì? Cho dù cậu khóc, tôi cũng không đồng ý cho cậu đi ra ngoài làm thêm! Cậu không nhìn thử xem bộ dạng của cậu như thế nào, chân thì tật mặt thì xấu ai mà dám thuê cậu hả!?”

17. Chương 17: Ngắt Xỉu...

Cuối cùng, Lãng Sóc vẫn không có đồng ý cho Cốc Vũ đi ra ngoài làm thêm, mãi đến một tuần sau, trước bữa thi học kì một ngày, Cốc Vũ bị ngắt xỉu trong nhà bếp của hắn, hắn mới biết được mình đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào.

Chính là sau này nhớ lại, Lãng Sóc vẫn không ngừng tự trách.

Rõ ràng là đã đến nhà Cốc Vũ, nhìn thấy biết nơi đó nghèo khó đến mức nào, nhưng mà bởi vì được Cốc Vũ dọn dẹp sạch sẽ, trong trời chiều nhạt nắng lại có vẻ ấm áp cùng an lành, cho nên hắn cũng quên mất căn nhà cũ nát ấy.

Có lẽ bởi vì như vậy, lại bởi vì hắn chưa bao giờ phải lo phiền vì chuyện tiền bạc, cho nên không biết đối với người nghèo như Cốc Vũ thì rất hận không thể đem một đồng tiền xẻ làm trăm phần, như vậy thì có lẽ mới đủ dùng.

Lăng Sóc thì vẫn đường đường chính chính ăn sạch bữa sáng cùng bữa trưa mà Cốc Vũ chuẩn bị cho hắn, thậm chí đồ ăn buổi tối đều là do Cốc Vũ mua ở khu siêu giảm giá trong siêu thị dưới khu nhà Thính Phong. Chỉ vì khi hắn dọn về ở thì đồ ăn nhét đầy trong tủ lạnh đã bị hỏng sạch.

Lăng Sóc vẫn chưa bao giờ để ý đến thức ăn mà mình ăn vào là do Cốc Vũ kiếm gì mà kiếm ra, hắn chỉ lo ăn.

Nhưng hành vi vô ý thức này lại khiến cho Cốc Vũ ngất xỉu rồi, anh rể của hắn nói, Cốc Vũ bị hạ đường huyết rất nghiêm trọng, rối loạn dinh dưỡng, lại thêm ngủ không đủ giấc.

Lăng Sóc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, nhìn thấy vóc dáng gầy gò của Cốc Vũ đang nằm trên giường, mái tóc hơi dài mềm mại xõa ra, lộ ra khuôn mặt còn chưa lớn bằng lòng bàn tay hắn, đồng thời cũng lộ ra cái bớt sạm màu.

Lăng Sóc đứng ở bên giường nhìn thật lâu, cũng không hối hận vì mình đã không đồng ý cho Cốc Vũ đi làm thêm, chỉ có tự trách, tự trách rất nhiều.

Rõ ràng là có cơ hội nói ra, cũng có thể đòi tiền của hắn, nhưng mà Cốc Vũ cái gì cũng không có nói ra, tự nguyện giảm bớt phần cơm của mình, chỉ để cho hắn có thể ăn đủ!

Đúng là đồ ngốc! Rất ngốc! Trong mắt Lăng Sóc, là đồ ngốc từ đầu tới chân!

Nhưng mà giây phút này, nhìn Cốc Vũ đang khép hờ mắt nằm ở trên giường hắn, nhìn những giọt nước trong suốt chậm chạp chảy vào cổ tay mảnh dẻ của Cốc Vũ, Lăng Sóc cảm thấy lòng rất không vui, rất không thoải mái.

Cốc Vũ chậm chạp mở mắt, chớp chớp mắt, nhìn trần nhà, cậu vẫn rất mê man, không biết mình đang ở đâu. Nhưng mà khi mắt cậu nhìn thấy Lăng Sóc đang ở trên nhìn xuống cậu, tất cả kí ức đều quay trở lại.

Cậu nhớ ra khi cậu đang chuẩn bị bữa tối cho Lăng Sóc, bởi vì chóng mặt mà ngất xỉu.

Như vậy lúc này có lẽ cậu còn đang ở trong nhà Lăng Sóc.

Cốc Vũ vội vã nghĩ phải về, nếu không mẹ cậu sẽ rất lo.

Chống khuỷu tay, Cốc Vũ nhúc nhích định ngồi dậy thì bị Lăng Sóc lớn giọng gắt: “Ngu ngốc, cậu định làm gì đó? Không thấy tay cậu đang phải vô nước sao?”

Thảo nào có chút đau đớn, thì ra trên tay vẫn còn gắn kim. Hai mắt Cốc Vũ nhìn thoáng qua kim tiêm rồi lại nhìn tia máu nhỏ rỉ ra ngoài, trán hơi cau lại, nhẹ giọng nói: “Bây giờ là mấy giờ? Tôi phải về nhà, về trễ mẹ tôi sẽ lo lắng.”

Lăng Sóc cúi người lấy hai tay đè vai Cốc Vũ lại, ép cậu nằm xuống, mặt cũng sầm xuống: “Im miệng! Bộ dạng cậu bây giờ mà về mới càng làm cho mẹ cậu lo lắng hơn! Đợi cậu vô hết chai nước này tôi sẽ cho cậu về, lúc đó tôi sẽ giải thích với mẹ cậu vì sao cậu về trễ.”

Cốc Vũ bị quát đến run hết cả người, đôi mắt tròn xoe còn chưa đeo kính nhìn Lăng Sóc đáng thương đến tội, nói: “VẬY còn bữa tối của anh?”

Lăng Sóc thật sự không biết phải nói cái gì luôn cho phải, đã thành cái dạng này rồi, lại còn đi lo lắng đến bữa ăn của hắn. Cốc Vũ đúng là đứa ngốc vô cùng tận!

Lăng Sóc thật muốn quát Cốc Vũ thêm vài câu, để cho cậu chú ý đến bản thân một chút, khéo mắt liếc thấy cửa phòng bị đẩy ra, anh rể Vạn Hoa của hắn đang đến.

Vạn Hoa nhìn lướt qua cái chai treo trên đầu giường, lại nhìn Cốc Vũ đã tỉnh lại nằm trên giường, hỏi: “Cốc Vũ, em tỉnh lại nhanh vậy, đầu còn choáng váng không? Lâu rồi không thấy em đến bệnh viện thăm Diệp Đồng, sao lại gầy đi? Không chú ý ăn cơm sao?”

Van Hoa sử dĩ hỏi như vậy là bởi vì khi anh khám chỉ chẩn đoán Cốc Vũ hạ đường huyết là do ngủ không đủ giấc, nhưng lại không ngờ được toàn bộ cơm trưa của Cốc Vũ đều chui hết vào trong cái bao tử bá đạo đến không còn thiên lí của cậu em vợ nhà mình.

Cốc Vũ mở to mắt, khoe môi nở ra nụ cười ngượng ngùng, nói: “Bác sĩ Vạn, chào anh.”

Thì ra, Vạn Hoa không chỉ là viện trưởng của bệnh viện nhân dân mà còn là bác sĩ chính điều trị cho Diệp Đồng khoảng thời gian cậu ta còn hôn mê, khi Diệp Đồng tỉnh lại thì mới chuyển qua khoa phục hồi.

Vạn Hoa cúi người vuốt ve cái trán của đứa bé khiến cho người ta thương yêu này, nói: “Anh có nấu cháo trong bếp, em vô nước xong thì ăn nhé. Cốc Vũ, người em bây giờ gió thổi qua là có thể cuốn bay đó, không được để gầy thêm nữa, nếu không cũng sẽ không cao cũng chẳng lớn lên được nữa đâu, cho nên phải ngoan ngoan ăn cơm, biết chưa?”

Trong mắt Cốc Vũ nhanh chóng ngân ngấn nước, gật đầu: “Dạ, cảm ơn bác sĩ Vạn, em sẽ ăn cơm thật nhiều.”

“Vậy sao lần này lại ngắt xỉu vậy?” Vạn Hoa hỏi thẳng vào vấn đề, ánh mắt nhìn Cốc Vũ chằm chằm.

Cốc Vũ hoảng hồn, mím môi không chịu nói.

Vạn Hoa nắm lấy cánh tay trái không có vô nước của Cốc Vũ, tiếp tục hỏi đầy nghiêm khắc: “Vì sao tay em lại có vết kim đâm? Có phải là do người nhà em làm không?”

Cốc Vũ vội vàng lắc đầu, nói: “Không phải đâu, không phải đâu, là em... Em buổi tối may đồ búp bê, bởi vì buồn ngủ quá cho nên không cẩn thận mà bị đâm trúng.”

Vạn Hoa mặt không đổi sắc liếc nhìn Lăng Sóc đứng bên cạnh một cái, hỏi: “Tại sao em phải may đồ búp bê vào buổi tối?”

Cốc Vũ cắn cắn môi, trong mắt ngập đầy nước, đọng lại dưới hàng mi cong dày, biến thành giọt nước mắt trong veo, Cốc Vũ dùng sức rút cánh tay đang bị Vạn Hoa giữ kéo về trong tầm mắt, lời nói ra tuy nhỏ nhưng lại bình thản đến khó tin: “Trong nhà... Trong nhà không có tiền.”

Lăng Sóc cùng Vạn Hoa đều cảm thấy trong ngực như bị bóp chặt, cổ họng nghẹn lại không nói được lời nào, nhìn Cốc Vũ đang bị vây trong những suy nghĩ khác nhau mà lặng lẽ khóc không thành tiếng thật lâu.

Là hai người bọn họ ép buộc Cốc Vũ phải vạch ra vết sẹo “nghèo khó” rất khó coi này! Nhưng mà trong lời cậu nói, nghe không có lấy nửa lời oán giận cùng không công bằng, chỉ có bình thản cùng hờ hững, cho dù là cậu đang khóc.

Lăng Sóc cùng Vạn Hoa liếc nhau một cái, nhanh tay lẹ chân rời khỏi phòng, đóng cửa lại, dù sao chai nước phải một lúc nữa mới chảy hết, lúc này để cho Cốc Vũ một mình có lẽ tốt hơn.

Ngồi xuống ghế Salon, Lăng Sóc nhẹ giọng nói, giống như là đang lẩm bẩm, cũng giống như là đang nói với Vạn Hoa.

“Cốc Vũ nấu ăn rất ngon, chính là món giá xào đơn giản cũng có thể khiến cho em ăn liền một lúc hai chén cơm; lúc đầu, cậu ấy chuẩn bị cơm trưa cho em còn thấy có thịt vụn này nọ, nhưng mà sau khi nói với em thi học kì xong thì định đi làm thêm trong mùa hè thì em cũng không thấy có thịt nữa. Em không phải đứa kén ăn, lúc này em cũng có nói là giá xào thôi em cũng có thể ăn cơm được, cho nên cũng không để ý là đồ ăn có thịt thà gì không. Nhưng thật sự không ngờ nhà Cốc Vũ lại nghèo đến mức này. Em thật sự đáng chết! Để cho cậu ấy ở bên cạnh mình mà có thể ngắt xỉu!”

Thật ra, Vạn Hoa khi bị Lăng Sóc vội vàng gọi điện thoại mời qua đây nhìn thấy Cốc Vũ ngắt xỉu cũng có chút giật mình cùng thắc mắc, Lăng Sóc vốn là một người vô cùng ngạo mạn, tính cách cũng rất mạnh mẽ, người bình thường không thể đi vào trong không gian của hắn, cũng không có khả năng làm bạn với người như Cốc Vũ.

Nhưng mà Vạn Hoa ở bệnh viện nhìn thấy Cốc Vũ nằm ở trên giường Lăng Sóc, Lăng Sóc còn dùng ánh mắt thâm sâu kì lạ mà nhìn Cốc Vũ đang bất tỉnh. Điều này quả thực khiến cho Vạn Hoa nghi ngờ mối quan hệ giữa Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Bây giờ nghe Lăng Sóc tự bộc bạch, Vạn Hoa mới biết thì ra quả nhiên không phải là Lăng Sóc đi làm bạn với Cốc Vũ, cũng không phải Cốc Vũ là bạn giường của Lăng Sóc, mà chính là Lăng Sóc căn bản đã đem Cốc Vũ biến thành bữa cơm miễn phí.

Vạn Hoa suy nghĩ một chút, nhưng lại không thể không khiến người thắc mắc: “Tiểu Sóc, Cốc Vũ nấu ăn ngon lắm à?”

Khóe miệng Lăng Sóc mím chặt, nhưng bởi vì câu hỏi của Vạn Hoa mà tâm tình ẩn dấu bên trong cũng lộ ra, gật đầu: “Dạ, rất là ngon.”

Sau đó, Lăng Sóc lái xe đưa Cốc Vũ về nhà, trên đường đi thuận tiện mua ít thức ăn cùng cháo cho mẹ Cốc Vũ.

Thi Lệ quả nhiên rất lo lắng vì Cốc Vũ về trễ, khoác một cái áo đứng ở ngoài sân bồn chồn chờ, nhìn thấy con mình được người bạn học thứ hai trong lớp của con đang cẩn thận dìu vào trong.

Thi Lệ nôn nóng bước xuống bậc thang, lo lắng hỏi: “Vũ Nhi, con làm sao vậy?”

Cốc Vũ tươi cười, nói: “Mẹ, con không có gì. Không phải mai là thi học kì sao, con nhờ Lăng Sóc giúp con ôn mấy chỗ quan trọng, cho nên về trễ. Con xin lỗi, làm mẹ lo lắng rồi.”

“Oh, thì ra là vậy. Mẹ thấy Lăng Sóc dìu con, tưởng con có chuyện gì.” Nói xong, Thi Lệ quay qua Lăng Sóc, nói: “Cảm ơn con, Lăng Sóc.”

Lăng Sóc có chút xấu hổ vì tiếng cảm ơn này. Hắn đưa tay đem đồ ăn qua cho Cốc Vũ, nói: “Con nghĩ đi ở nhà chờ Cốc Vũ chắc chưa có dùng cơm, cho nên lúc này trên đường đi có mua chút thức ăn cho dì dùng, cũng để Cốc Vũ khỏi phải lục đục nấu cơm khi về nhà.”

“Ôi như vậy thì tốn kém cho con quá.”

Lăng Sóc xoay người nhẹ nhàng vén tóc trên trán Cốc Vũ, lời nói bình thản chứa đựng theo sự dịu dàng: “Cốc Vũ, đi ngủ sớm một chút, sáng mai tôi qua đây đón cậu đi học. Uh, tôi sẽ đem bữa sáng qua, cậu không cần phải chuẩn bị đâu.” Sau đó quay lại nhìn Thi Lệ, nói: “Dì ơi con về.”

Nhìn theo bóng dáng Lăng Sóc đã đi rất xa, Thi Lệ lộ ra vẻ mặt mơ màng như những cô bé: “Oa oa, Lăng Sóc thật sự quá đẹp trai! Bạn học của Vũ Nhi ai cũng rất tuần tú, lại đối xử với Vũ Nhi thật tốt. Hi hi, nếu Vũ Nhi là bé gái thì có phải tốt không.” Lại nghĩ đến cái gì đó, Thi Lệ hô nhỏ một tiếng, “A, đúng rồi, Vũ Nhi, Tiểu Đồng bây giờ sao rồi? Con hình như lâu rồi không có nấu súp cho Tiểu Đồng rồi.”

“Mẹ —” Cốc Vũ kéo dài tiếng gọi Thi Lệ một chút, một tay cầm đồ ăn, một tay ôm tay Thi Lệ, nói: “Vào nhà nào.”

Sau đó, ngoài sân thấp thoáng ánh đèn, hình ảnh hai mẹ con nương tựa vào nhau đi vào trong đêm cánh cửa cũ kĩ đóng lại phía sau lưng.

Nhưng mà vẫn có thể nghe được những âm thanh bình dị vọng lại nhàn nhạt.

“Mấy hôm nay con lo học thi, cho nên không có đến bệnh viện thăm Diệp Đồng. Thi xong hết rồi con sẽ qua đó. Mẹ lại ăn tối đi, con đi sắc thuốc.”

“Uh, cháo này nhừ và thơm quá.”

18. Chương 18: Tiếp Nhận...

?P NHẬN...

Ngày thi học kì đầu tiên, cũng là ngày thứ hai kể từ khi Cốc Vũ ngất xỉu, Lăng Sóc ra khỏi nhà từ sớm, lái xe chạy lên con đường chuyên buôn bán đến cửa tiệm chuyên bán đồ ăn sáng mua ba phần, đem đến nhà Cốc Vũ cùng ăn.

Lúc đi ngang qua ngân hàng, Lăng Sóc đi đến máy ATM rút ra ba ngàn đồng tiền mặt. Tiền này không phải là do ông nội hay bà ngoại chuyển vào trong tài khoản cho hắn, mà là do hắn cùng nhóm Ryan mở một công ti dịch vụ nhỏ ở Mỹ kiếm được.

Dừng xe ở đầu hẻm, khóa xe kĩ càng, Lăng Sóc xách bữa sáng đi về nhà Cốc Vũ.

Cửa nhà Cốc Vũ đã mở, Cốc Vũ đang phơi quần áo giặt xong hồi sáng sớm. Nhìn thấy Lăng Sóc tay xách túi đồ ăn đi vào, có chút ngạc nhiên, cũng không phải ngạc nhiên vì Lăng Sóc đến, mà là vì sao lại đến sớm như vậy.

Cốc Vũ dừng lại công việc trên tay, mang theo vẻ mặt sợ sệt đi đón Lăng Sóc, nhẹ giọng nói: “Anh đến rồi.” Tiễn tay nhận lấy hộp cơm trên tay Lăng Sóc đưa qua, nói tiếp: “Tôi lấy ghế cho anh ngồi.” Đi được hai bước lại quay đầu đầu, “Lăng... Lăng Sóc, đồ ăn sáng của anh?”

“Trong tay cậu đó, chúng ta ăn với nhau. Nhưng mà không gấp, cậu phơi đồ xong ăn cũng được, dù sao vẫn còn sớm.” Lăng Sóc nói.

Sau đó, Lăng Sóc ngồi trên cái ghế Cốc Vũ đem tới, trên tay bưng tách nước trà rẻ tiền Cốc Vũ pha cho hắn, nhìn Cốc Vũ bận rộn làm việc giống như đã quên mất sự tồn tại của mình, nhìn Cốc Vũ mặt không hề nhăn lấy một cái vì mẹ bưng nước đổ bờ; nghe Cốc Vũ cùng mẹ thủ thỉ tâm tình với nhau, cảm giác tách trà trong tay cũng không quá khó uống.

Đây là buổi sáng của một gia đình đói khổ sao. Lăng Sóc đột nhiên cảm giác thấy bình lặng vô cùng.

Ăn sáng xong, Cốc Vũ trong tiếng dặn dò của Thi Lệ mà theo Lăng Sóc đi học.

Xe chạy được nửa đường, Lăng Sóc dừng xe lại ở ven đường.

Cốc Vũ khó hiểu quay đầu nhìn Lăng Sóc.

Lăng Sóc nghiêng người mở cái hộp trước chỗ ngồi của Cốc Vũ, lấy ra một bì thư trắng đưa cho Cốc Vũ: “Cầm lấy, trong này có ba ngàn đồng, đừng có nghĩ bậy, hai ngàn trong này là sinh hoạt phí cùng tiền ăn uống của tôi trong tháng, một ngàn đồng là tiền công của cậu. Nếu như tiền thức ăn cùng tiền sinh hoạt phí không đủ, cậu phải nói với tôi, tôi sẽ đưa cho cậu! Tôi cảnh cáo cậu, cấm gạt tôi bất kì chuyện gì, cái gì cũng phải nói với tôi! Còn nữa, không được phép đi may đồ cho búp bê nữa!”

Nghe những lời trước, Cốc Vũ rất cảm động, nhưng mà hai câu cảnh cáo cuối cùng làm cho Cốc Vũ không biết nói gì, nhưng cũng không thể không cam chịu. Hơn nữa, không cần cảnh cáo trước, cậu cũng đã sợ Lăng Sóc gần như là mất mạng rồi.

Cho nên, mặc kệ Lăng Sóc do nghe thấy chuyện cậu nói tối hôm qua, hay là có ý gì khác mà đưa tiền cho cậu, Cốc Vũ cũng không giả bộ từ chối, bởi vì cậu quả thật rất cần tiền, mà tiền này là do cậu lao động mà có.

Nhưng Cốc Vũ cũng hơi chổng đời một chút, nói: “Nhưng mà còn một ít đồ búp bê chưa may xong, đây là con gái bác Hoàng đặc biệt đưa riêng cho tôi làm, chị ấy nói tay nghề của tôi có thể so với thợ may chuyên nghiệp.”

“Oh ~” Lăng Sóc liếc liếc nhìn Cốc Vũ đang ngấm ngấm tự hào, một bên khởi động lại xe điều khiển chạy đi, vừa nói: “Cậu là con trai, tại sao lại làm rất nhiều chuyện mà con gái cũng chưa chắc làm?”

“Tôi học từ mẹ tôi đó, lúc còn nhỏ, khi sức khỏe mẹ tôi còn tốt, đều là nhận may gia công cho mấy xí nghiệp để trang trải trong nhà, sau đó sức khỏe mẹ càng lúc càng kém, tôi thì còn nhỏ, không thể làm gì cả, cho nên mới học may tay, với lại, may đồ búp bê so với đơm nút áo này nọ cũng không khác lắm, chỉ cần kiên nhẫn là được.” Cốc Vũ không cảm thấy bé trai làm như thế có gì không tốt cả, chỉ cần có thể kiếm tiền, có thể ở nhà cùng với mẹ, là quá tốt rồi.

Lăng Sóc thành thạo tăng tốc, hai mắt nhìn về phía trước, “Tôi đồng ý cho cậu làm xong hết mớ đồ này, nhưng sau này không được làm nữa, lo mà đem cái thân người nhỏ như mèo con của cậu nuôi cho tốt. Không cần lo lắng về mẹ của cậu, tôi sẽ giúp cậu chăm sóc.”

“Dạ.” Cốc Vũ cũng không ngờ, một tiếng “Dạ” này đã hoàn toàn đem bản thân bán cho Lăng Sóc.

Trải qua mấy ngày thi cuối học kì, Cốc Vũ không nhịn được mà nói với ông chủ mới – Lăng Sóc – rằng cậu muốn đến bệnh viện thăm Diệp Đồng.

Lăng Sóc có lẽ không biết, nhưng Cốc Vũ thì luôn tự nói với mình, Diệp Đồng là người bạn đầu tiên của cậu, cậu không hề nghĩ đến việc xa lánh hay là vứt bỏ tình bạn giữa cậu với Diệp Đồng.

Lăng Sóc nghĩ nghĩ một chút, khóe miệng nhẹ cong lên, đồng ý.

Diệp Đồng hồi phục hết sức thuận lợi, ba tháng vật lí trị liệu quan trọng đã có thể rút ngắn thành chỉ còn hai tháng.

Cậu ta bây giờ làm một ít hoạt động sinh hoạt thường ngày cũng không cần hộ lí ở một bên kèm, có thể tự mình thực hiện.

Nhìn thấy Cốc Vũ đến thăm mình, Diệp Đồng hưng phấn nói không nên lời, bước nhanh đi về trước mặt Cốc Vũ, vừa định kéo Cốc Vũ ngồi xuống cái ghế sát bên giường bệnh, lại bị một bàn tay to dùng cản lại mất tiêu.

“Chết tiệt! Lăng Sóc, tại sao cậu lại tới nữa?” Đối với Diệp Đồng mà nói, một chút cũng không muốn nhìn tới Lăng Sóc, cho nên, rõ ràng trong bệnh viện mà phải nhìn thấy Lăng Sóc lần thứ hai, Diệp Đồng cứ cảm thấy Lăng Sóc lúc nào cũng lượn qua lượn lại trước mặt mình, cực kì chướng mắt; mà đối với Cốc Vũ thì không giống vậy rồi, từng giây từng phút đều mong muốn được gặp lại, nhưng mà Cốc Vũ lại bị Lăng Sóc phong tỏa rất chặt, tới mức làm cho cậu ta gần một tháng trời không nhìn thấy Cốc Vũ, nếu như nói một ngày không gặp tựa ba thu, như vậy thì cậu ta với Cốc Vũ đã rất rất rất nhiều năm chưa gặp lại nhau

Bây giờ là đang xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao Lăng Sóc lại giống như hộ hoa sứ giả đứng ở bên cạnh Vũ của cậu ta?! Thật sự quá mức ghê tởm!

“Tôi đưa Vũ đến thăm cậu một chút.” Lăng Sóc đẩy Diệp Đồng đang định nắm tay Cốc Vũ ra, nhẹ ôm vai Cốc Vũ lướt qua người Diệp Đồng, nhắc tay đưa giỏ trái cây đặt lên bàn, rồi lại ôm Cốc Vũ bắt cậu ngồi xuống bên cạnh, mà bản thân hắn thì ngồi xuống một cái ghế khác.

Diệp Đồng nghiêng rằng, cố gắng hít sâu, tự dặn dò bản thân không được nổi điên trước mặt Cốc Vũ, nếu không sẽ dọa Cốc Vũ mất.

Đợi đến khi lửa giận trên đỉnh đầu xém nữa bị Lăng Sóc làm cho cháy phừng phục dịu lại, Diệp Đồng mới xoay người, đi lại giường ngồi xuống, tỉ mỉ nhìn Cốc Vũ đã một thời gian dài không gặp, tuy rằng từ trong miệng bốn người Vương Hiến Bình vẫn nghe được tin tức của Cốc Vũ, nhưng đại đa số toàn là Lăng Sóc đối xử với Cốc Vũ thế này thế kia, cho nên luôn làm cho trong lòng cậu ta có một ngọn lửa vô danh tích tụ.

Giây phút này nhìn thấy được Cốc Vũ rồi, làm cho ngọn lửa giận cổ nén của Diệp Đồng lại trào lên, phần nộ nói với Lăng Sóc: “Lăng Sóc, cậu đối xử với Vũ kiểu gì hả, tôi giao cậu ấy cho cậu mới có một thời gian ngắn, cậu lại làm cho cậu ấy gầy nhom, mặt cũng tái nhợt! Cậu có phải là...”

Sau đó, ánh mắt hai người đụng nhau tóe lửa, ngay cả không khí cũng bị nén chặt.

Cốc Vũ không rõ cho nên khi nhìn Lăng Sóc với Diệp Đồng đối đầu nhau, cứ cảm thấy hai người kia giống như là oan gia vui vẻ, vừa gặp liền cãi cự.

Nếu như suy nghĩ này của Cốc Vũ bị Lăng Sóc và Diệp Đồng biết được, tuyệt đối sẽ học máu không cảm được.

Cốc Vũ đứng dậy mở giỏ trái cây trên bàn, cầm lên hai trái táo, đối với Lăng Sóc và Diệp Đồng đang đánh nhau trong im lặng nói: “Hai người ai cũng thích ăn táo, tôi đi rửa cho hai người.”

Nói xong, thân hình ốc tiêu gầy gầy của Cốc Vũ biến mất sau cánh cửa WC, lát sau đó vọng ra tiếng nước chảy.

Bên ngoài, Lăng Sóc cùng Diệp Đồng tạm dừng cuộc đối đầu ngây thơ, hai đôi mắt cũng không tự giác nhìn đến cánh cửa WC.

19. Chương 19: Đập Máy Bay Đến Thăm...

?N THĂM...

Bởi vì còn chưa đầy nửa năm nữa là lên lớp 12, đối với các học sinh mà nói, lớp 12 là một năm rất quan trọng, cũng là một năm “Không thấy ánh mặt trời” của học sinh.

Cho nên, học sinh vừa mới học xong lớp 11 cũng chẳng có bao nhiêu thời gian rảnh để nghỉ hè, mà lại phải sớm quay lại trường học tăng cường.

Lăng Sóc đối với loại hình ép buộc học sinh học tăng cường gần như là cường chế này rất phản cảm, cái gì mà tăng cường, căn bản là đi học lớp 12 sớm một tháng. Ở Mĩ, cũng có học tăng cường, còn gọi là lớp hứng thú, cũng không hề ép học sinh đi học, chỉ đều dựa vào việc có hứng thú thích đi học trong khi nghỉ hè hoặc nghỉ đông, hơn nữa bầu không khí trong lớp kiểu này rất thích, không giống như ở Trung Quốc là thật sự học, nghiêm túc khẩn trương, nặng nề chán òm, lại còn âm thầm tranh đua.

Bởi vậy, khi thầy Đan chủ nhiệm nói bắt đầu học tăng cường từ ngày 3 tháng 8, Lăng Sóc đứng dậy nói hần muốn nghỉ hè!

Sau khi hần lạnh lùng lên tiếng thì được toàn thể học sinh ủng hộ.

Giáo viên chủ nhiệm bị làm khó, nói tất cả học sinh khối 11 đều phải làm như vậy.

Bất quá sau đó, trường học không biết tại sao lại không có cường ép học sinh đi học buổi sáng nữa. Tất nhiên, nguyên nhân bên trong chỉ có Lăng Sóc mới biết.

Tranh thủ nghỉ hè, Ryan, Dickens, Jude muốn tới Trung Quốc chơi với Lăng Sóc, Lăng Sóc tất nhiên là đồng ý rồi.

Hôm nay là 16 tháng 7, Lăng Sóc ra sân bay đón ba người Ryan, cho nên, sáng hôm trước đã nói với Cốc Vũ ngày 16 không cần qua bên chỗ hần.

Cho nên, Cốc Vũ hiếm khi được “nghỉ phép”, sáng ngày 16 liền hăm súp, định ăn sáng xong thì vào bệnh viện thăm Diệp Đồng.

Lăng Sóc ra sân bay đón ba người bạn, định đưa cả nhóm đến khách sạn.

Ba người Ryan tuy nói là người có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn rất tốt, bọn họ lần đầu tiên đến Trung Quốc, đối với tất cả mọi thứ bên ngoài cửa xe rất hiếu kì, hỏi Lăng Sóc liên tục.

Tâm tình Lăng Sóc rất tốt đều trả lời hết thảy, sau đó nói: “Tôi đưa mấy người đến khách sạn nghỉ ngơi một chút, có gì ngày mai đi chơi, dù sao tôi cũng chưa đi chơi ở thành phố này bao giờ, có gì đi với nhau.”

“Cái gì, không phải cậu sẽ đưa chúng tôi về nhà cậu sao?” Ryan hỏi.

“Đúng vậy, Lăng, không phải cậu nói đã ra ngoài ở riêng sao? Tại sao không để chúng tôi đến nhà cậu? Có phải trong đó giấu cô bé xinh đẹp nào không?” Dickens cười chế nhạo rồi nói.

“Nếu như các cậu thấy ngủ trên nền nhà cũng chẳng có gì thì tôi cũng không sao hết.” Lăng Sóc thờ ơ nói.

“Sao lại có thể như vậy chứ? Chúng tôi là khách nha?” Jude làm bộ khổ sở nói.

“Cho nên không phải tôi nói sẽ đưa các cậu tới khách sạn sao?”

Ryan xoay qua rì rầm gì đó với Dickens và Jude ngồi ở ghế sau, sau đó Ryan nói: “Lăng, chúng tôi quyết định vẫn đến ở nhà cậu! Hừ, cậu kêu chúng tôi ở khách sạn thì liền ở khách sạn sao!? Nhất định là trong nhà của cậu có một cô bé xinh đẹp!”

Lăng Sóc nhớ đến Cốc Vũ, trong đáy mắt dâng lên một tia dịu dàng, nhưng rất nhanh, ba người Ryan cũng không thể nhìn thấy. Lăng Sóc nói: “Cô bé xinh đẹp không có, nhưng vịt con xấu xí thì có một đó.”

“Cái... Cái gì?!” Dickens và Jude ngồi ở phía sau cũng phải sà lên trên, cùng nhau hỏi dồn: “Lăng, khẩu vị của cậu cũng kì cục lắm rồi nha?!”

“Ba người các cậu, nghĩ bậy gì đó hả, đó là “Quản gia” tôi thuê tới đó.”

Kinh ngạc của ba người liền tắt phụt, rất khinh bỉ liếc mắt nhìn Lăng Sóc đang nhìn thẳng về phía trước lái xe, ngồi thẳng người lại.

Lăng Sóc không thể làm gì khác hơn ngoài quay đầu xe, nhưng khi xe chạy chưa được bao lâu, Ryan, Dickens, Jude bởi vì quán tính mà nhào về trước, đầu đập về phía trước, sau đó ngã nhào ra sau. Ryan cũng bị dây an toàn siết muốn đứt bụng.

“Lăng, phía trước đâu có gì đâu, cậu sao tự nhiên thắng xe lại vậy? Như vậy nguy hiểm lắm đó!” Ryan nghi hoặc nói.

“Oh my god, Lăng, cậu đang giỡn gì vậy? Đừng có nói bởi vì ba chúng tôi muốn đến ở nhà cậu mà cậu liên làm vậy để trả thù bọn tôi nha?” Dickens ôm trán ngồi xuống ghế, cau mày nói.

“Oa, đau quá đi đau quá đi! Lăng, tôi không muốn tới Trung Quốc còn chưa thấy mỹ nhân đâu thì đã chết cong đuôi nha.” Jude cũng ôm trán lồm cồm ngồi xuống ghế.

“Cái gì mà cong đuôi, là dựng tóc gáy.” Lăng Sóc sửa lời cho Jude, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái xe đạp cũ xì đang đi ở phía trước, nhìn Cốc Vũ không chớp mắt lướt qua xe hắt, oán hận nói: “Chết tiệt, dám có can đảm len lén tôi đi gặp tên kia sao!”

Lăng Sóc tự nhiên mắng chửi hiểu tại sao khiến cho ba người Ryan đều phải nheo mắt lại, cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú, theo ánh mắt Lăng Sóc, nhìn thấy người kia liền khiến cho cả ba thất vọng một chút. Đó chỉ là một thiếu niên chân trái có tật, ở trên mặt thì đeo một cái kính gọng to, nhưng mà đường nét trên cằm rất mềm mại, làm cho người ta có cảm giác rất nhu nhược.

Ba người nghi hoặc vì thái độ của Lăng Sóc, đột nhiên nhớ đến vịt con xấu xí mà Lăng Sóc nhắc đến trước đó.

Ồ ồ ô! Cái này không phải là thật chứ?! “Vịt con xấu xí” kia thật sự có thật, mà Lăng còn hình như đối với cậu ấy rất khấn trương nhá Tuyệt đối chính xác rồi! Ba người chụm đầu vào nhau, nghĩ như vậy.

Jude mặt không đổi sắc hỏi: “Lăng, cậu biết thiếu niên kia?”

“Cậu ta là “Quản gia” của tôi!” Lăng Sóc không biết tại sao, nhưng mà rất là tức giận Cốc Vũ ở sau lưng hắt đi thăm Diệp Đồng, nhìn trên cổ chiếc xe đạp treo một cái túi bảo vệ môi trường, bên trong nhất định là súp rồi.

Jude cùng Dickens và Ryan ngốc ra khi nghe Lăng Sóc nói đến hai chữ [của tôi]. Cái này thật là khiến cho cả bọn vốn thất vọng vì thiếu niên bị tật ở chân nhưng lại lần nữa nổi lên hứng thú, trong mắt cả bọn, có thể khiến cho Lăng Sóc nói ra hai chữ [của tôi] này nọ, cũng đủ để nhìn ra được sự chuyên chế cùng sở hữu tuyệt đối của Lăng Sóc đối với thiếu niên kia.

Thật ra, Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đáng lẽ là không chạm mặt thế này, nhưng mà, ba người Ryan không chịu ở khách sạn, làm cho Lăng Sóc không thể không quay đầu xe từ hướng khách sạn đi về nhà mình, mà từ khách sạn về nhà có hai ba đường khác nhau, nhưng Lăng Sóc chả hiểu sao lại chọn cái con đường đi ngang qua bệnh viện.

Cốc Vũ cứ cảm thấy cái xe mình mới đi ngang qua rất là giống của Lăng Sóc, bởi vì cậu cũng ngồi trên xe của Lăng Sóc rất nhiều lần, cho nên đối với xe của Lăng Sóc cũng có chút ấn tượng.

Sau đó Cốc Vũ nghi hoặc quay đầu lại, mới quay được một nửa, nhớ ra Lăng Sóc nói hôm nay ra sân bay đón bạn từ Mỹ qua chơi, cho nên không quay lại nữa, đi thẳng, hẳn là không phải xe Lăng Sóc đâu.

Cốc Vũ không biết, ở sau lưng cậu, ánh mắt âm trầm của Lăng Sóc đang dõi theo cậu, cùng với ba đôi mắt tràn đầy thú vị cũng đang nhìn về cậu.

Đi đến phòng bệnh của Diệp Đồng, Diệp Đồng nhận lấy bình giữ nhiệt trên tay Cốc Vũ, cảnh giác nhìn ra sau lưng Cốc Vũ một chút.

Cốc Vũ khó hiểu, quay đầu nhìn theo Diệp Đồng, hỏi: “Bạn nhìn gì vậy?”

“Không có gì.” Diệp Đồng vội vàng đóng cửa lại, thật tốt quá, cái tên Lăng Sóc chướng mắt kia không có đến.

Kéo Cốc Vũ ngồi xuống giường, tự mình mở bình giữ nhiệt ra, nghe lại mùi thơm cũ, cổ họng Diệp Đồng nuốt ực ực hai cái, không thể chờ được liền bưng lên ăn, một bên hỏi: “Vũ, cậu đến một mình à?”

“Ừ. Diệp Đồng, bạn thế nào rồi?”

Câu hỏi của Cốc Vũ làm cho bầu không khí vui vẻ nặng xuống một chút.

Diệp Đồng chậm chạp buông muống ra, ngược mắt nghiêm túc nhìn Cốc Vũ, rồi lại dùng âm thanh cẩn thận hỏi Cốc Vũ: “Vũ, nếu như tôi phải rời khỏi đây một thời gian, cậu có quên tôi không?”

Cốc Vũ giật mình, khiếp sợ nhìn Diệp Đồng, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cậu phải đi đâu? Đi đến đâu? Người của cậu chẳng phải còn chưa phục hồi lại hoàn toàn sao?”

“Vũ cũng biết mà, cha mẹ tôi đều mất hết cả rồi, cho dù người tôi có phục hồi lại, ở đây tôi cũng không còn người thân, rất khó có thể sống một mình. Cho nên, hai người cậu của tôi muốn tôi đến ở với họ, nhưng mà cậu tôi cũng không có phải ở quê, chỉ lễ tết mới về quê thôi, cậu lớn của tôi ở thành phố C, mà cậu út thì ở thành phố H. Tôi định đến ở chung với cậu út, bởi vì cậu út chỉ mới có bạn gái, chưa có kết hôn. Vũ, cậu sẽ nhớ tôi không?”

Cốc Vũ hơi khổ sở cùng mất mát và rất không muốn như vậy, người bạn đầu tiên, vậy mà lại rời khỏi mình rồi.

“Bạn có thể về đây không?” Cốc Vũ hỏi.

Diệp Đồng gạt đầu chắc nịch: “Có, tất nhiên, cậu ở đây mà phải không?”

“Vậy khi nào cậu mới phải đi? Tôi đến tiễn cậu.”

“Hôm qua cậu út tôi có gọi điện thoại nói, cuối tuần sẽ đến đây.”

“Còn chuyện trị liệu của cậu thì sao?”

“Vũ không cần lo lắng, cậu út đã giúp tôi liên lạc với bệnh viện bên đó.” Diệp Đồng đi qua ngồi xuống bên cạnh Cốc Vũ, nhẹ nhàng ôm lấy Cốc Vũ, cảm giác lên trên mái tóc Cốc Vũ, cúi đầu nói: “Thật không nỡ rời xa Vũ! Nếu như người tôi đã khỏe lại, nhất định sẽ đưa cậu cùng đi!”

Nói xong, Diệp Đồng nâng cằm Cốc Vũ lên, cúi đầu, mềm mại hôn lên đôi môi Cốc Vũ...

20. Chương 20: Theo Dõi...

Ryan, Dickens, Jude ba người cảm giác thấy mình rất mờ mịt, đối với người ngồi máy bay mười mấy tiếng như bọn họ mà nói thì bây giờ đáng lẽ nên tắm táp một cái cho thoải mái, ăn một bữa trưa ngon lành rồi ngủ một giấc tới tối mới đúng.

Nhưng mà quý dị ở chỗ là, ba người bọn họ tinh thần cực kỳ tích cực, cứ chụm đầu lại rì rà rì rầm một chút, rồi lại nhìn nhìn về Lăng Sóc mang theo bộ mặt lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm về phía cổng bệnh viện; rồi lại nhìn nhìn người đi qua đi lại trước cổng bệnh viện.

Rốt cuộc, Lăng Sóc cũng quay đầu trở lại, thiếu niên bị “theo dõi” đang cầm theo một túi bảo vệ môi trường màu xanh đi ra, thiếu niên cúi thấp đầu, cẩn thận tránh né người xung quanh, đi xuống cầu thang, đến chỗ để chiếc xe đạp cũ kỹ dắt đi.

Mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt của thiếu niên, nhưng mà dựa vào bầu không khí tỏa ra xung quanh người thiếu niên, thì xem ra tâm tình của thiếu niên có chút sa sút, có một loại ưu thương nhàn nhạt quanh quẩn bên người cậu, nhìn qua càng khiến cho cậu trở nên nhút nhát đáng thương.

Cốc Vũ nghĩ đến Diệp Đồng chẳng còn mấy ngày nữa đã phải rời khỏi nơi này, thật sự không chịu được, vừa đi vừa liếm liếm cánh môi bị Diệp Đồng hôn đến sưng mọng, nhưng khóe mắt lại nhìn thấy một chiếc xe rất giống xe của Lăng Sóc.

Thật sự rất kì cục, hôm nay sao cứ nhìn thấy cái xe rất giống của Lăng Sóc, ngay cả màu sắc cũng giống, đều là màu đồng.

Nghi hoặc thoáng hiện lên trong mắt, nhưng Cốc Vũ không có quay đầu lại nhìn, chỉ là khi lướt qua chiếc xe, cảm giác người trong xe đang nhìn cậu.

Mặc dù ánh mắt đó không phải là ánh mắt khinh miệt, nhưng làm cho cậu cảm thấy sống lưng lạnh toát, không hiểu sao lại lạnh run, cho nên liền đạp xe đi nhanh.

Ryan lấy ngón tay chọt chọt Lăng Sóc, nói: “Lăng, cậu không sao chứ? Cậu ấy đi xa rồi.”

“Lăng, cậu đừng có nói lời chúng tôi đến “ngồi chồm hổm” ở đây là vì chờ Sweety kia nha?” Jude nói y như công tử đào hoa, “Nếu thật sự chỉ là “quản gia”, vậy thì Lăng không phải đã để ý quá nhiều sao?”

“Hi hi, Lăng, hồi nghỉ đông năm ngoái cậu tới Mỹ, khi ba người chúng tôi đưa cậu đến [Mị Sắc], hình như cậu nói không không thích con trai!” Dickens nói.

Lăng Sóc dẫu đi một tia sáng không rõ ràng lóe lên trong mắt, đem ánh mắt dính trên người Cốc Vũ thu hồi lại, không thể không biết hành động len lén theo dõi Cốc Vũ là rất không bình thường, dù là bản thân mình hay là ba người bạn thân đang ở bên cạnh. Lăng Sóc nói: “Đi ăn cơm rồi có gì về nhà sau.”

“Ặ ~ Lăng, cậu sao lại có thể nói qua chuyện khác như vậy?” Ryan bắt mãi nói.

Lăng Sóc hất đầu lạnh lùng nhìn quét qua ba người bạn thân một cái, nói: “Cũng có thể về nhà sau đó gọi đem đồ ăn tới.”

“Oh, bọn tôi là rắn bự không đấu được với rồng sao?” Jude lại dùng mớ tiếng Trung yếu kém nói ra một câu thành ngữ.

Miệng Lăng Sóc mím lại, dính chính: “Là rồng mạnh không áp chế được rắn!”

“Oa, tiếng Trung của Trung Quốc quá mức mạnh mẽ nha, nếu như Lăng lên đại học mà không muốn quay về mỹ, tôi phải nghĩ cách đến Trung Quốc du học, như vậy thì có thể học được rất nhiều thành ngữ đầy ý nghĩa nha, lại càng có thể quen biết nhiều người đẹp.” Jude nói hùng hồn.

“Jude, đề nghị này của cậu rất tốt nha. Tôi cũng muốn đặt mục tiêu quen được một mỹ nhân Trung Quốc.” Ryan nhiệt tình phụ họa theo.

Dickens vuốt vuốt cằm, không nói gì, nhưng trên mặt lại bày ra biểu tình đồng ý.

“...” Lăng Sóc đầy đầu hắc tuyến không biết nói gì.

Trở lại nhà ở khu Thính Phong, Lăng Sóc đem ba người bạn vào nhà, chìa khóa xe cùng chìa khóa phòng liền tiện tay thả vào cái rổ đặt trong tủ giày chỗ huyền quan, tùy tiện nói: “Các cậu ngồi tự nhiên, tôi lấy thức uống trong tủ lạnh đem ra cho.”

Nhìn Lãng Sốc đi vào bếp, Ryan, Dickens, Jude ba người mắt mũi láo liên, liền tỏa ra xung quanh, bắt đầu “Thám hiểm”.

Căn hộ này của Lãng Sốc là một căn hộ ba phòng ngủ, hai phòng sinh hoạt chung, một bếp, lúc đầu khi Vạn Hoa cho người thiết kế lại, căn phòng lớn nhất được dùng làm phòng ngủ của Lãng Sốc, một phòng làm thành phòng làm việc, một phòng dành cho khách, chỉ bất quá ở trong phòng dành cho khách không có kê giường, cho nên sau khi Lãng Sốc vào ở liền đem nó đổi thành phòng tập thể hình, mà phòng làm việc thì không thay đổi gì, chỉ khi nào hần online nhận mấy công tác biên dịch mà thôi, còn lại đều làm ở trong phòng của mình, cái này là để khi nào muốn ngủ thì lăn ra giường ngủ luôn.

Ba người Ryan nhìn ra được, trong căn nhà này có một cảm giác rất ấm áp, rất sạch sẽ gọn gàng, giống như không hề có lấy một hạt bụi, rất nhiều đồ đạc đều được sắp xếp chỉnh tề, có thể thấy được chủ nhà rất chú ý (đều là Cốc Vũ làm mà...)

Lãng Sốc mở tủ lạnh trong bếp tìm được một hộp nước táo ép, về phần bia này nọ hần muốn tìm đều không có, sau đó mới nhớ ra, không nói đến tủ lạnh, có rất nhiều đồ đạc trong nhà này đều là Cốc Vũ giúp hần mua về, lần đầu khi hần đưa Cốc Vũ đến căn nhà này cũng đã đưa cho Cốc Vũ một chùm chìa khóa sơ cua, sau đó cũng không để tâm đến việc này nữa; sau lần Cốc Vũ ngắt xỉu ở nhà bếp, sau khi tự trách rồi đưa sinh hoạt phí cùng tiền thức ăn này nọ cho Cốc Vũ, hần lại càng không chú ý đến, nhiều lắm chỉ hỏi một câu, tiền còn đủ dùng hay không.

Bây giờ, Lãng Sốc phát hiện, trong căn nhà này, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở của Cốc Vũ, nhưng mà không có đồ vật nào thuộc về Cốc Vũ cả. Chính là Cốc Vũ vì hần nấu cơm dọn dẹp nhà cửa, cũng chỉ làm xong liền đi ngay, cho đến bây giờ cũng chưa ở lại nhiều hơn một phút đồng hồ, ngay cả nước cũng chưa từng thấy cậu uống một li nào.

Lãng Sốc cầm lấy hộp nước táo ép, một tay đóng cửa tủ lạnh lại, cứ nghĩ đến chuyện của Cốc Vũ lại ngẩn người, nước táo ép này, chính là bởi vì hần thích ăn táo mà mua đặt vào tủ lạnh.

Lãng Sốc không thích Cốc Vũ cùng hần xa lạ như vậy, hần vẫn biết Cốc Vũ có chút sợ hãi hần, trước mặt hần lúc nào cũng cẩn thận, thật sự chẳng thích chút nào!

Lãng Sốc đột nhiên nghĩ, nếu như trong căn nhà này có thêm Cốc Vũ thì sẽ như thế nào.

Ryan tựa vào khung cửa nhà bếp, nhìn Lãng Sốc đang nhìn chằm chằm vào hộp nước táo ép mà ngẩn người, trên trán xuất hiện hai đường hắc tuyến, lên tiếng nói chuyện với Lãng Sốc: “Lãng, cậu đừng nó nói một li nước táo cũng tiếc không muốn cho chúng tôi nên mới ngẩn người ra nha?”

Lãng Sốc thần nhiên trở lại, đóng cửa tủ lạnh, xoay người lại tủ bếp lấy ra bốn cái li thủy tinh, lại nghiêng người nhìn cái tên đang tựa cửa nhà bếp nói: “Tôi chỉ tìm nước táo ép một chút mà các cậu đã tưởng tượng tới mức đó.”

“Lãng, cậu vẫn thích ăn táo, kể cả nước táo ép.” Dickens vừa nói, tự mình cũng bưng li nước táo Lãng Sốc đã rót đầy.

“Bởi vì nó giàu dinh dưỡng hơn rượu, cũng không mắc.” Lãng Sốc đem cái hộp không để lại lên bàn, bưng li cuối cùng lên ngồi xuống, nói.

“Lãng, nếu như không phải biết cậu thích táo từ trước, tôi thật nghi ngờ tại sao cậu lại keo kiệt đến như vậy.” Jude nói.

Đúng vậy, chính hần cũng hoài nghi tại sao lại nói ra mấy chữ [không mắc]. Hần từ nhỏ đã biết tiền thì quan trọng, nhưng mà chưa từng phải buồn phiền vì chuyện tiền bạc, cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới nếu như mình không có tiền thì sẽ ra sao? Nếu như hần ở vào vị trí của Cốc Vũ, sẽ có tâm tình bình thản hững hờ như Cốc Vũ hay không? Cho nên khi nhìn thấy bộ dạng Cốc Vũ im lặng khóc, hần thừa nhận, hần rất đau lòng, là một loại cảm xúc tự trách rất nhiều!

Cho nên, hần trong lúc vô thức, liền phối hợp với Cốc Vũ, mặc kệ là Cốc Vũ dùng hai ngàn đồng kia mua cái gì đem vào nhà, hần cũng không nói gì cả! Thì ra, trong căn nhà này cũng không phải không có “đồ vật”

của Cốc Vũ, tối thiểu, cái li thủy tinh mà cả nhóm uống nước táo ép này giờ chính là quà tặng mà Cốc Vũ lúc đi mua kem đánh răng trong siêu thị được khuyến mãi.

“Có cảm giác nên nói vậy thôi.” Lăng Sóc uống hết nước táo trong li, đứng dậy nói: “Tôi đi lấy kem đánh răng, bàn chải với khăn cho ba cậu, uống xong thì đi tắm một chút, sẽ thoải mái hơn.”

“Không thể nào, cậu chưa có chuẩn bị sẵn cho chúng tôi sao?” Ryan hỏi.

“Tôi nghĩ các cậu sẽ ở khách sạn, hơn nữa, các cậu cũng không có nói trước sẽ ở nhà của tôi. Nếu thật sự không được thì chúng ta quay về nhà chính, tôi nghĩ, trong nhà có rất nhiều phòng cho khách, các cậu cũng không phải ngủ dưới nền nhà đâu.” Lăng Sóc chẳng cho có gì là sai cứ thế liền nói.

“Nhưng mà chúng tôi muốn thấy “quần gia” của cậu.” Jude vừa nói vừa trợn trừng mắt.

“Ở nhà chính cũng có thể mà.” Lăng Sóc trợn mắt nói xạo, bởi vì nếu như hắn quay về nhà chính, như vậy nơi này có thể cả mùa hè cũng không có ở, nếu như vậy, Cốc Vũ cũng không đến hàng ngày, chỉ vài ngày mới ghé qua dọn dẹp vệ sinh, thu dọn tủ lạnh.

“Hừ, nếu tin cậu, chúng tôi chẳng thể làm bạn của cậu nhiều năm như vậy.” Dickens khinh bỉ nói.

“Vậy thì đừng có oán tại sao lại phải ngủ ở nền nhà nha.” Lăng Sóc lạnh lẽo nói, cầm lấy cái li không đi vào nhà bếp.

21. Chương 21: Chìa Khóa...

Lăng Tập Trao vốn biết Lăng Sóc có bạn từ Mĩ qua chơi, ông còn tưởng Lăng Sóc sẽ đưa bạn về nhà chính, làm hại ông cao hứng cả một đêm, vậy mà Lăng Sóc căn bản không có ý dẫn bạn về nhà, cũng căn bản không biết là người làm ông nội như ông nhớ cháu đến mức nào, cuối cùng lại thành công dã tràng, giống như khi Lăng Sóc thi học kì xong cũng không có chịu về nhà nên cảm thấy rất mất mát lần khổ sở!

Bất quá, Lăng Tập Trao cũng tính toán, mặc dù lúc đầu Lăng Sóc dọn ra bên khu Thính Phong ở, không cho cả nhà tùy tiện quấy rối nó, nhưng cũng đâu có nói không cho tới, đúng không nào?

Bởi vậy, đã gần nửa tháng không có gặp cháu, Lăng Tập Trao chỉ có thể dùng điện thoại trong nhà trò chuyện với cháu vài câu, nghĩ định mượn cơ bạn cháu đến chơi thì phải làm tròn đạo hiếu khách, đi đến nhà của cháu xem qua một cái, dặn dò bác Lâu chuẩn bị xe, trời vừa sáng liền nhắm thẳng khu Thính Phong chạy tới.

Cốc Vũ trước khi ra ngoài thì có nói với mẹ cậu đi qua bên nhà Lăng Sóc.

Thi Lệ thật ra rất biết ơn Lăng Sóc, giống như lúc trước biết ơn dì Diệp, là bọn họ xem Vũ Nhi của mẹ như người bình thường, cho dù là thông cảm với Vũ Nhi, cũng không trực tiếp dùng tiền bố thí cho Vũ Nhi, mà để cho Vũ Nhi làm những công việc trong khả năng, lại có thể để cho Vũ Nhi lúc nào cũng có thể chăm sóc người đau ốm chẳng thể ra khỏi cửa như mẹ.

Thi Lệ gọi Cốc Vũ vừa mới đi ra được tới cổng, nhìn thấy Cốc Vũ quay đầu lại, nói: “Vũ Nhi không cần lo lắng cho mẹ, mấy hôm nay mẹ tốt hơn nhiều rồi, đúng là ít nhiều gì cũng nhờ thuốc bạn học con gởi qua. Vũ Nhi phải làm việc cho bạn thật tốt nha, đừng bởi vì bạn đối xử tốt với chúng ta mà tự đắc, làm việc đổ bể...”

Cốc Vũ gật đầu: “Mẹ, con biết mà, mẹ cứ yên tâm.”

“Vậy Vũ Nhi đi cẩn thận nha con.” Thi Lệ vẫy vẫy tay.

“Dạ. Nếu như không nhiều việc quá, con sẽ về sớm, mẹ muốn ăn gì không để con mua.”

Thi Lệ rất vui, nghiêm túc nghĩ ngợi một chút, nói: “Như vậy mua nửa con gà nướng về nha con.” Thật ra thì Thi Lệ biết, Vũ Nhi của mẹ thích nhất là ăn gà nướng.

“Dạ.”

Cốc Vũ lễ phép chào chú bảo vệ của khu Thính Phong, sau đó đẩy chiếc xe đạp cũ kĩ vào trong.

Đã trải qua nhiều ngày, cơ hồ gần như ngày nào cũng ra vào khu nhà này, bảo vệ ở đây cũng đã quen mặt Cốc Vũ, không giống như lần đầu tiên cản lại không cho Cốc Vũ vào trong.

Cốc Vũ đem xe đạp dựng ở bãi đất trống trước tòa nhà khu D, nhìn thấy một chiếc xe màu đen dừng lại bên cạnh cậu, từ trên xe bước xuống hai ông cụ cùng một người đàn ông trung niên, một người đầy uy nghiêm, một người bình ổn khiêm tốn, mà người đàn ông trung niên trầm mặc chỉ là một tài xế.

“Lão gia, có cần gọi điện thoại báo trước cho cậu chủ không, báo là lão gia đến rồi?” Bác Lâu hỏi.

Lăng Tập Trạo xoa tay: “Không cần đâu, len lén đến mới vui.”

Bác Lâu méo mặt: “Chúng ta làm sao vào được?”

Bởi vì khu Thính Phong là một khu dân cư cao cấp, mỗi một căn hộ ở tầng một đều có một sảnh riêng, thang máy ở trước cửa còn có một lớp cửa kính điện tử bảo vệ, cho nên muốn vào thang máy, phải có chìa khóa cảm ứng để mở cái cửa này, hoặc là bấm chuông đến căn hộ cần tìm ở bên cạnh cửa.

Tất nhiên, Lăng Tập Trạo định len lén đến tầng 13 nơi nhà Lăng Sóc là chuyện không có khả năng.

Cốc Vũ cũng nghe được hai người nói chuyện với nhau, đoán cái cụ ông toàn thân uy nghiêm kia đến khu này thăm cháu, lại không muốn để cho cháu biết. Cốc Vũ có chút hâm mộ cậu chủ nhỏ kia, có người nhà yêu thương đến thế.

Bất quá, Cốc Vũ chỉ hâm mộ một chút, sau khi khóa kĩ xe đạp, quay người đi vào đại sảnh tòa nhà D.

Lăng Tập Trạo và bác Lâu ở bên cạnh liếc nhìn nhau, để cho tài xế đợi dưới này, mà hai người thì đi theo sau Cốc Vũ, tiện thể đi ké vào thang máy lên tầng 13.

Thật ra Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu đang đi theo sau Cốc Vũ có chút nghi ngờ về thân phận của Cốc Vũ, hai người chỉ nghĩ hoặc tại sao một người ăn mặc vừa cũ vừa quê mùa, đáng đi thì cứ cúi gầm mặt xuống đất lại cũng có nhà ở khu này.

Chỉ là, khi nhìn thấy Cốc Vũ cầm chìa khóa mở cửa nhà Lăng Sóc, Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu không giữ được bình tĩnh nữa.

Thật ra thì phải nói, chính là Lăng Tập Trạo ganh tị, ông còn chưa có chìa khóa nhà của Lăng Sóc nha, bây giờ nhìn thấy một thằng bé ốc tiêu xấu xấu lại có chìa khóa nhà Lăng Sóc, ông làm sao có thể bình tĩnh trước điều này chứ?

Cho nên, Lăng Tập Trạo liền ra tay túm áo Cốc Vũ đang loay hoay mở cửa giật về hướng mình, vẻ mặt giận dữ, lớn tiếng quát: “Cậu là ai? Tại sao có chìa khóa căn nhà này?”

Trong khoảnh khắc bị Lăng Tập Trạo túm áo, chìa khóa trong tay Cốc Vũ cũng bị rớt xuống đất, cả người bị dọa nhũn ra, căn bản là không biết đang xảy ra chuyện gì.

Cốc Vũ bị túm áo có chút khó thở, khuôn mặt trắng mịn chuyển sang đỏ rồi xanh mét, làm sao có thể nói chuyện dưới uy nghiêm đã hoàn toàn bộc phát ra ngoài của Lăng Tập Trạo?

“Lão gia, ông dọa cậu ấy rồi.” Bác Lâu lên tiếng giúp cho Cốc Vũ sắp tắt thở tới nơi lợm được cái mạng nhỏ trở lại.

Lăng Tập Trạo vội vàng thu lại khí thế trên người, thả lỏng Cốc Vũ ra một chút.

Cốc Vũ té bệt xuống đất, ôm cổ cố nén tiếng ho, cả người run rẩy có thể nhìn ra được cậu đang cực kì sợ hãi.

Bác Lâu ngồi chồm hổm xuống, đem cái chìa khóa rớt dưới đất nhặt lên nhìn một chút, không trả lại cho Cốc Vũ, nhẹ nhàng hỏi Cốc Vũ: “Cậu đừng sợ, chúng tôi không có ý xấu, chỉ muốn hỏi cậu, tại sao cậu lại có chìa khóa căn hộ này. Vì đây là nhà cậu chủ Lăng Sóc của tôi. Được rồi, tôi nói cho cậu biết lí do, cậu cũng có thể nói rồi.”

Thì ra, hai người này là người nhà của Lăng Sóc, khó trách tại sao lại có khí thế dọa người như vậy.

Cốc Vũ cố nén không để cho bản thân run rẩy nữa, chậm chạp ngẩng đầu liếc nhìn bác Lâu một cái, lại nhìn đến cái chìa khóa trong tay bác Lâu, rồi cúi gầm mặt, lí nhí nói: “Con... Con... Chỉ là đến... Đến nấu cơm.”

“Nấu cơm?!” Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu đều sửng sốt, bác Lâu còn nói: “Vậy cậu có phải là quản gia mà cậu chủ chúng tôi thuê đến không?”

Cốc Vũ suy nghĩ một chút, phải giúp Lăng Sóc nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, mua sắm đồ dùng sinh hoạt thường ngày... Uh, làm việc này cũng có nhận 1000 đồng tiền công, chắc đúng là quản gia rồi. Cho nên Cốc Vũ gật đầu.

“Ha ha, hiểu lầm hiểu lầm thôi, chúng tôi tưởng cậu là ăn trộm vặt.” Bác Lâu vừa nói vừa kéo Cốc Vũ đứng dậy, rồi lại đem chìa khóa đang cầm trong tay trả lại cho Cốc Vũ. “Cậu nhóc, cậu không trách chúng tôi vì vội vàng mà dọa cậu chứ?”

Cốc Vũ không có nghe thấy sự uy hiếp trong câu hỏi của bác Lâu, nắm chặt chìa khóa trong tay, lắc đầu nói: “Dạ không... Không có.”

“Vậy thì mở cửa đi.” Lăng Tập Trạo lạnh giọng ra lệnh.

Thật ra, Cốc Vũ là vì muốn đến làm bữa sáng cho Lăng Sóc, cho nên đi rất sớm, còn chưa đến tám giờ sáng. Tất nhiên, nếu như là ngày đi học, thì không cần phải đến, chỉ cần mang thẳng tới trường đưa cho Lăng Sóc là được rồi.

Cốc Vũ nhẹ nhàng mở cửa, cúi người bắt đầu đổi giày, sau đó lấy ra hai đôi dép đi trong nhà đặt đến trước mặt Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu, lại nghĩ đến cái gì đó, ngẩng phắt đầu nhìn Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu một cái, cất dép trở lại, thấp giọng nói: “Con xin lỗi, hai ông không cần đổi giày đâu.”

Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu rất hài lòng, cũng không phải hài lòng vì Cốc Vũ cung kính và sợ hãi hai người, mà hài lòng vì căn nhà này rất gọn gàng sạch sẽ, nghĩ đến như vậy, Lăng Tập Trạo cảm thấy để Lăng Sóc đem chìa khóa nhà giao cho người ngoài cũng không có gì đáng giận nữa. Bởi vì từ mấy chi tiết nhỏ nhỏ khi mở cửa vào nhà đến khi đổi dép có thể thấy được đứa bé bị tật này là một đứa trẻ thiện lương.

Bởi vì bây giờ còn sớm, Lăng Sóc còn chưa có ngủ dậy, ba người đang ngủ lả lác dưới nền nhà của Lăng Sóc cũng chưa có dậy.

Cho dù Lăng Tập Trạo và bác Lâu không có đến, Cốc Vũ khi đến căn nhà này lúc nào cũng đều cẩn thận, chỉ sợ làm điều gì không tốt, lại bị Lăng Sóc tức giận cùng cảm thấy phiền phức.

Cốc Vũ đan hai tay vào nhau, thân người có chút run rẩy, cúi đầu nói nhỏ: “Con... Con tên là Cốc Vũ. Mời hai ông ngồi, con đi... Con đi pha trà cho hai ông. Lăng Sóc muốn con nấu bữa sáng xong mới gọi anh ấy dậy sau.”

Đáy mắt Lăng Tập Trạo lóe lên một tia sáng, cùng bác Lâu trao đổi qua ánh mắt đầy kì quái.

Lăng Tập Trạo nói: “Chúng tôi cũng chưa có ăn sáng, cậu cũng làm cho chúng tôi luôn đi.”

“Dạ.”

Khi Cốc Vũ xoay người đi vào nhà bếp, nhìn thấy trên bàn có ba cái li thủy tinh đã dùng qua cùng hộp nước táo ép, cúi người cầm lấy hộp nước táo, thấy đã hết rồi, liềm gom chung với ba cái li đem vào trong nhà bếp.

Để lại Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu ở phía sau nhìn theo bóng lưng của Cốc Vũ mà nghĩ tới cái gì đó.

22. Chương 22: Ăn Sáng Bằng Cháo Trắng...

Jude cảm thấy mắc tiểu, vẫn nghĩ rằng đang ở trong nhà mình, cho nên nhắm mắt đứng dậy, chân đạp đạp một hồi vẫn không đạp được xuống đất, sau đó cuối cùng đạp được dép bông, đứng dậy.

“Á ——!!!”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, Ryan ôm bắp đùi của mình bật dậy.

“Bịch ——”

Rất nhanh ngay sau đó, Jude mở mắt, cảm giác cái ót rất đau, giơ tay lên sờ sờ, sờ thấy một cục u, nghi hoặc nhìn Ryan đang trừng trừng mình, hỏi: “Ryan, sáng sớm ra sao cậu lại ở trong phòng tôi vậy?”

“Chết tiệt! Jude, tôi muốn giết cậu! Cậu nhìn cho rõ coi chúng ta đang ở đâu! Đừng mới sáng sớm ra mà đã bị mộng du với tôi! Tôi cảnh cáo cậu, nếu niềm tự hào của tôi bị cậu đập trúng có vấn đề gì, tôi tuyệt đối sẽ khiến cho cậu phải cảm dục cả đời này.” Ryan “ác độc” nói.

Bị tiếng gào thảm thiết của Ryan cùng tiếng hét của Jude khuấy động khiến cho Lăng Sóc cùng Dickens cũng phải tỉnh ngủ.

Dickens lảo nhào nói: “Các cậu im lặng cho tôi nhờ, tôi buồn ngủ muốn chết.”

Lăng Sóc thấy cũng đã bị đánh thức rồi, dứt khoát rời khỏi giường, cẩn thận đi qua Dickens đã nằm vật xuống ngủ tiếp, nhưng còn chưa đi tới cửa thì đã nhìn thấy ông nội cùng bác Lâu đứng ở ngay cửa phòng, cùng với Cốc Vũ đang đeo tạp dề, có chút ngạc nhiên hỏi: “Ông nội, bác Lâu, hai người sao qua đây vậy?”

Ryan, Dickens, Jude ở sau lưng Lăng Sóc nghe thấy như vậy, cũng bất chấp là đang buồn ngủ hay mơ màng hay là đang nguyên rửa đều nhanh chóng chỉnh trang lại y phục một chút, được rồi, không có áo ngủ, chỉ có quần lót, đứng lên, đồng loạt quơ lấy chăn che người lại, đi đến bên cạnh Lăng Sóc, đồng thanh chào Lăng Tập Trạo: “Ông nội, buổi sáng tốt lành.”

Khóe mắt Lăng Tập Trạo giật giật, nếu như không phải bị tiết hết quá mức thê thảm kia làm cho giật mình, thì hai ông đang ngồi trong phòng khách uống trà cũng không có mở cái cửa phòng không khóa này ra coi thử.

Lúc này nhìn ba cậu thanh niên nước ngoài đẹp trai cao to dùng mớ tiếng Trung không được nhuần nhuyễn chào hỏi ông mà quên mất bản thân còn chưa có mặc đồ, Lăng Tập Trạo hết bị khóe mắt giật giật thì đến khóe miệng cũng giật theo.

Thật ra Lăng Tập Trạo cũng không phải chưa từng gặp mấy cậu thanh niên trẻ tuổi đi ngủ chỉ mặc mỗi cái quần lót, ông là quân nhân, cho nên không quen nhìn bọn họ lấy cái chăn nhăn nhéo mà quấn lên người, tuy vẫn tốt hơn nhiều so với kiểu ăn mặc khiến người ta cười muốn rụng răng của tân binh trong quân đội khi chịu huấn luyện xung kích. Chỉ là ông có thói quen ăn mặc chỉnh tề nên muốn có cảm giác muốn rắn dạy một chút.

Bất quá, Lăng Tập Trạo vẫn nén cảm giác muốn dạy dỗ xuống, bình thần dùng một câu tiếng Anh phát âm tiêu chuẩn nói: “Các cậu là bạn của Tiểu Sóc phải không, chào mừng các cậu đến Trung Quốc chơi. Nếu các cậu tỉnh rồi thì đi rửa mặt mũi đi, quần gia Tiểu Sóc đã chuẩn bị xong bữa sáng, đang định gọi các cậu dậy.”

“Quần gia?!” Mắt mũi ba người Ryan sáng rõ lên, nhìn sang ốc tiêu đang cúi gằm mặt vo vo tạp dề núp ở sau cửa.

Lăng Sóc đi lên mấy bước, đứng trước mặt Cốc Vũ, chặn đứng ánh mắt của ba tên bạn tốt đang sầm soi Cốc Vũ, cúi mắt quét qua người Cốc Vũ, tâm tình tốt đẹp, đang định hỏi Cốc Vũ tới làm gì, thế nhưng Cốc Vũ lại giống như thỏ con bị giật mình lui ra xa, chỉ để lại một câu.

“Để tôi dọn bữa sáng.”

—

Bữa sáng rất đơn giản, chỉ là cháo trắng, mà ăn kèm theo đó là dưa muối Cốc Vũ tự làm.

Sáu người ngồi vào bàn ăn, chỉ có Lăng Sóc là quen thuộc, năm người còn lại thì mang theo vẻ mặt không thể tin được trợn trừng mắt nhìn vào bữa sáng quá mức đơn giản này, sau đó ngẩng đầu nhìn Lăng Sóc.

“Cậu chủ à, chẳng lẽ sáng nào cậu cũng đều ăn uống đơn giản như vậy sao?” Bác Lâu rất đau lòng hỏi.

“Cái này có thể no bụng không? Có thể ăn được không?” Dickens cau mày hỏi.

“Tôi thích! Còn nữa, đừng có nói như vậy, sẽ làm Cốc Vũ không thoải mái.” Lãng Sóc vì Cốc Vũ mà cất tiếng, “Hơn nữa, các người còn chưa có ăn, sao biết được là không thể ăn? Nếu các người không muốn ăn thì đừng ăn, tự mình ra ngoài ăn đi, tôi còn thể ăn được nhiều hơn một chút.”

Vừa nói, vừa cúi đầu múc ăn.

“Ặc... Lãng, chúng tôi không phải có ý coi thường cậu ấy hay là cháo này. Chỉ là cho tới bây giờ chưa từng ăn qua mà. Được rồi, Lãng, không cần gọi cậu ấy đến ăn chung sao?” Jude vừa nói vừa nhìn thoáng qua Cốc Vũ đứng bên cạnh, anh ta cảm thấy Cốc Vũ hình như lại nhìn bé thêm một chút.

Cốc Vũ nghe không hiểu Dickens nói gì, nhưng mà giọng điệu khinh miệt cũng có thể nghe được; cũng không biết Jude nói cái gì, nhưng có thể cảm nhận được sự đồng tình bên trong, hơn nữa ánh mắt của những người này, làm sao không biết họ không hài lòng về bữa sáng sơ sài này chứ.

Hai tay Cốc Vũ buông thõng bên người không ngừng vo lấy tạp dề, đầu cúi gằm đến mức không thể thấp hơn, đôi môi run rẩy nói: “Thật... Xin lỗi, tôi... tôi...”

Lãng Sóc thoát một cái đã ăn xong một chén cháo, mà năm người còn lại đều chưa động dấy.

Lãng Sóc đưa cái chén không đến trước mặt Cốc Vũ, cắt ngang lời Cốc Vũ bởi vì sợ hãi mà cà lăm, nói: “Cho thêm chén nữa.”

Cốc Vũ cũng mặc kệ bản thân mình đang muốn xin lỗi năm người kia, nhận lấy chén của Lãng Sóc quay người đi lại bệ bếp múc thêm một chén cháo từ trong nồi ra, cẩn thận đặt trước mặt Lãng Sóc.

Năm người Lãng Tập Trạo, bác Lâu, Ryan, Dickens, Jude thấy Lãng Sóc chớp mắt đã ăn hết một chén cháo, ngỡ ngàng chẳng lẽ cháo này thật sự ăn ngon vậy sao? Hơn nữa Lãng Sóc không để ý đến năm người bọn họ, cũng chính là gián tiếp bảo vệ Cốc Vũ, giải vây cho Cốc Vũ, để cho bọn họ đừng có mà “nhìn chăm chăm” Cốc Vũ nữa.

Sau đó, năm người bởi vì đã bị đói bụng, lại thấy Lãng Sóc ăn ngon lành như vậy, cũng bắt đầu ăn.

Vậy mà, cháo loãng nhìn qua thật bình thường kia hóa ra lại ngon vượt quá sức tưởng tượng.

Trong nhất thời, chỉ nghe tiếng húp cháo “sì sụp” vang lên.

“Oa, ngon quá.” Dickens nhin không được khen một tiếng, đem chén không đưa về phía Cốc Vũ, “Cho tôi một chén nữa.”

Cốc Vũ nghe không hiểu, nhưng từ động tác của anh ta, lại có thể hiểu được, tất nhiên là kính cẩn lấy hai tay nhận lấy chén định đi múc cháo tiếp, nhưng lại bị Lãng Sóc cản lại: “Không cần để ý đến cậu ta, để cho bọn họ tự đi múc, cậu chỉ cần nghe lời tôi là được rồi!”

Dickens cầm lấy cái chén không ngờ ngần, một bên đứng dậy tự mình đi múc tiếp chén cháo nữa, vừa hỏi: “Lãng, cậu thật sự rất ích kỉ!”

“Hừ!” Lãng Sóc hừ lạnh một tiếng, “Không phải nói không ăn được sao? Ăn được không hả!”

“...” Dickens xấu hổ không nói gì, bốn người khác thì gục đầu ăn hùng hục cũng chẳng biết phản bác lại Lãng Sóc như thế nào, bởi vì trong khoảnh khắc mọi người nhìn đến phần cháo trắng để ăn sáng, quả thật là có chút xem thường, lại càng xem thường người làm bữa sáng là Cốc Vũ.

Lúc này thì mọi người đã biết rồi, người không thể nhìn dung mạo, Cốc Vũ lớn lên gầy gò lại bị tật nhưng mà tay nghề nấu ăn thì cao vô cùng.

Chẳng được bao lâu, toàn bộ cháo trắng cho bữa sáng đã hết sạch, sáu người no nê ngồi phịch xuống ghế không nghĩ đến việc nhúc nhích.

Cốc Vũ nhìn cái nồi cạn sạch, khóe miệng không biết là đang cong lên hay đang co rút, bởi vì nhìn thấy ba cái li không, lại nhìn thấy hai người Lãng Tập Trạo nói chưa ăn sáng, Cốc Vũ liền dựa theo sức ăn của Lãng Sóc mà nấu cho sáu người, thật không ngờ, vẫn ăn hết sạch.

Cốc Vũ không có vội vàng dọn bàn ăn, mà đi xuống bếp pha sáu tách trà nóng, sau đó cẩn thận thu dọn bàn ghế, trốn trong nhà bếp rửa chén.

Cốc Vũ ở trong nhà bếp rửa chén không biết sáu người ở bên ngoài dùng tiếng Anh nhỏ giọng bàn tán về mình.

“Cậu chủ à, cậu tìm được quán gia ở đâu vậy chứ? Nấu ăn ngon, cần cù, lại không nhiều lời, là một đứa trẻ ngoan.” Bác Lâu đã hoàn toàn thay đổi thái độ với Cốc Vũ, hỏi Lăng Sóc.

“Cậu ấy là bạn học của con, bởi vì nhà nghèo, vừa lúc con thiếu người nấu cơm, mà cậu ấy nấu ăn lại rất hợp với khẩu vị của con, cho nên nhờ cậu ấy đến giúp.” Lăng Sóc mặc dù ý nói như vậy, nhưng hẳn cũng không có nói khởi đầu là ép Cốc Vũ đến.

“Bạn học của con? Cho dù nhỏ hơn hai tuổi, cậu ấy chắc cũng mười bảy mười tám tuổi rồi chứ? Sao lại nhỏ con như vậy?” Lăng Tập Trạo kinh ngạc nói.

“Không biết được.” Lăng Sóc nói, trong lòng có chút khó chịu, nghĩ đến phải làm thế nào đem ốc tiêu nuôi cho mập lên, nhưng vấn đề lại nằm ở chỗ, Cốc Vũ chưa bao giờ dám ăn cơm ở chỗ hắn, nếu mà được như vậy, hẳn có thể ép mua cùng nấu thêm đồ bổ dưỡng rồi.

“Lăng, cậu thật quá đáng, cậu ấy là bạn học của cậu nha.” Uh, Dickens đã bị chén cháo thơm ngon của bữa sáng “thu phục” rồi, thay Cốc Vũ bất bình.

Lăng Sóc đứng dậy, nói: “Ông nội, bác Lâu, hai người đi chưa?” Rồi quay đầu nói với ba người Ryan: “Nếu như các cậu không ngủ tiếp, tôi đưa các cậu ra ngoài chơi.”

Lăng Sóc thay đổi chủ đề một cái xoạch, những người đang bụng tách trà uống căn bản không theo kịp nhịp độ của hắn.

“Tiểu Sóc, con tại sao lại có để xua đuổi ông nội đi vậy? Trà ông còn chưa uống xong mà.” Lăng Tập Trạo buồn bực nói.

Lăng Sóc nhướng mắt: “Chẳng lẽ ông định cùng bốn đứa thanh niên bọn con ra ngoài chơi sao?”

Bác Lâu vội vàng an ủi Lăng Tập Trạo: “Lão gia, cậu chủ còn có việc, chúng ta về nhà trước đi, dù sao nhìn thấy cậu ấy cũng rất tốt mà.”

Lăng Tập Trạo buông tách trà, nói: “Được rồi. Tiểu Sóc, bạn con tới Trung Quốc, nhớ đưa bạn về nhà ăn cơm nha.”

“Dạ, con biết rồi, đến lúc đó con sẽ gọi điện thoại về nhà báo trước.”

Sau khi ông nội cùng bác Lâu đi, Lăng Sóc quay người nhìn ba người bạn tốt còn chưa nhúc nhích ngồi trên ghế salon hỏi: “Các cậu còn chờ gì nữa?”

“Chúng tôi nghĩ muốn mời quán gia của cậu cùng đi.” Ba người đồng thanh nói.

“Đừng có dọa cậu ấy, cậu ấy không dám đâu, hơn nữa, tiếng Anh của cậu ấy rất tệ, chúng ta nói chuyện cậu ấy nghe không hiểu, quan trọng nhất là, cậu ấy căn bản không muốn đi cùng chúng ta! Giống như cậu ấy chưa bao giờ ngồi xuống ăn một bữa cơm nào với tôi! Điều duy nhất khiến cậu ấy ngồi xuống chính là lúc giúp tôi gấp quần áo!” Lăng Sóc bắt đầu nói.

Ba người nghe xong đổ mồ hôi hột điên cuồng, cứ cảm thấy trong lời của Lăng Sóc sao lại mang theo một tia tình cảm vô danh cùng với oán giận kì quái dành cho Cốc Vũ.

23. Chương 23: Dặn Vợ...

Ba người Ryan, Dickens, Jude đến Trung Quốc thì tất nhiên không chỉ đi chơi ở thành phố A, mà ý định đi tham quan mọi nơi, có thể mới không phí công đi Trung Quốc một chuyến.

Cho nên sau khi chơi ở thành phố A hai ngày, cả nhóm bốn người quyết định đi du lịch đến những danh lam thắng cảnh nổi tiếng trong cả nước.

Buổi sáng, sau khi mọi người dùng xong bữa sáng do Cốc Vũ làm, về phòng chuẩn bị đồ đạc, mà Lăng Sóc thì vẫn còn như ông chủ ngồi nguyên trên ghế salon, lí do là bởi vì người đi chuẩn bị đồ trong phòng chính là Cốc Vũ.

Chuyện này phải nói là hết sức kì quái, theo như được biết thì Cốc Vũ chỉ giúp Lăng Sóc nấu cơm dọn dẹp nhà cửa, nhưng mà bây giờ coi lại, Cốc Vũ ngoại trừ không có tiếp xúc về mặt thân xác với Lăng Sóc thì hầu hạ Lăng Sóc giống y như là vợ của Lăng Sóc.

Cũng khó trách Ryan, Dickens, Jude siêu hâm mộ Lăng Sóc, nếu như Cốc Vũ không phải quá mức nhất gan như vậy, nếu như Cốc Vũ không sợ Lăng Sóc muốn chết như vậy, cả bọn thật sự rất muốn lừa Cốc Vũ qua Mĩ, chẳng thềm quan tâm Cốc Vũ là con trai, hay là người khuyết tật, đây đúng là ứng cử viên số một để trở thành người vợ hoàn mĩ.

Cốc Vũ nhanh chóng gấp mấy bộ quần áo xếp vào trong vali, tiếp đó là khăn lông, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, dao cạo râu, kem cạo râu, khăn ướt,... Cậu chưa từng đi du lịch, chỉ dựa theo những thứ Lăng Sóc thường dùng hằng ngày mà xếp vào vali. Cũng may bây giờ là mùa hè, ba bốn bộ y phục cũng không tính là nhiều lắm, nghĩ nghĩ một chút, Cốc Vũ xếp thêm một cái áo khoác cho vào vali.

“Sweetie, chờ bọn anh về, em theo bọn anh qua Mĩ nha, anh sẽ thật tốt với em.” Jude dùng vốn tiếng Trung còm côi của mình thông thả nói với Cốc Vũ đang nửa quì nửa ngồi trên nền nhà xếp đồ.

Cốc Vũ ngẩng đầu sợ hãi nhìn Jude một cái, lại cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi tên Cốc Vũ, không phải là Sweetie.” Trong lòng nhớ đến ba người nước ngoài này thật sự rất náo nhiệt, đã bảo gọi là Cốc Vũ rồi, thế mà cứ Sweetie này Sweetie nọ, cái này không phải là đang chọc cậu sao? May mà cậu không có nhìn thấy sự khinh bỉ hay là phân biệt gì trong mắt bọn họ... Ánh mắt, nếu cảm thấy có chọc ghẹo thì cũng là do cảm giác tự ti của bản thân đang bùng phát.

“Đừng có tự tiện dụ dỗ người của tôi.” Lăng Sóc dựa người vào cửa phòng, lạnh lùng nói.

“Á —! Lăng, cậu thật sự là gã đàn ông ích kỉ nhất trên đời! Hôm bữa cậu nói Sweetie là quản gia của cậu, bây giờ lại nói Sweetie là người của cậu, tốc độ nhanh quá nhỉ!” Jude khiêu khích nói.

“Mặc kệ là quản gia hay là cái gì, đều là người của Lăng Sóc tôi, dù sao không cho phép ba người các cậu để ý đến cậu ấy! Cẩn thận tôi đá ba người ra sân bay!” Lăng Sóc không thèm nhìn đến khiêu khích của Jude, uy hiếp.

“Lăng, cậu còn có thể ngang ngược hơn vậy nữa không? Cũng chỉ có Sweetie là đủ kiên nhẫn làm việc cho cậu thôi! Hơn nữa, Sweetie chỉ là quản gia của cậu, cậu lại để cho cậu ấy giúp cậu chuẩn bị quần áo này nọ để đi chơi, đây chính là đồ dùng cá nhân mà, rất nhiều đàn ông đều để vợ của mình làm! Cậu buồn cười quá đi, trước mặt chúng tôi bày đặc giở trò “ăn hiếp” sweety, làm sao mà chúng tôi không ganh tị chứ?” Ryan nói.

“Cậu ấy là người của tôi, tại sao không thể để cậu ấy làm?!” Lăng Sóc nói như đây là điều hiển nhiên, giống như không hiểu thâm ý của Ryan, “Hơn nữa, các cậu thì sao chứ, nếu đi đâu, cũng chẳng phải quản gia hay người giúp việc ở nhà giúp các cậu chuẩn bị? Dựa vào cái gì mà nói Cốc Vũ không được làm? Không lẽ những người kia cũng là “Vợ” của các cậu à?”

Ryan: ==|||

Lăng Sóc căn bản là chụp mũ! Nhưng hết lần này đến lần khác ba người không tìm ra được từ nào để phản bác lại Lăng Sóc cả, bởi vì sự thật đúng như Lăng Sóc nói, đối với những người xuất thân từ gia đình lớn, mỗi lần ra ngoài này nọ đều có quản gia hay người giúp việc chuẩn bị sẵn đồ cho.

Lúc này, Cốc Vũ đứng dậy, nói: “Lăng... Lăng Sóc, tôi chuẩn bị xong hết rồi. Sau khi các anh đi tôi sẽ dọn dẹp lại nhà cửa rồi về sau.”

Lăng Sóc nói: “Chúng tôi đi một thời gian nữa mới về, cậu đem hết đồ ăn trong tủ lạnh về nhà ăn đi, đừng để hư.”

“Dạ.” Cốc Vũ không dám phản đối, cũng không nói sẽ trừ bớt tiền công, nếu không Lăng Sóc sẽ lạnh mặt trừng cậu, mặt mũi cả ngày nặng trịch trịch, rất chi là dọa người.

Lăng Sóc còn nói: “Thuốc của mẹ cậu nếu uống hết rồi thì tự cậu đi đến bệnh viện gặp anh rể tôi lấy thêm, chính là bác sĩ Vạn Hoa đó, lần trước tôi đưa cậu tới, còn nhớ không?”

“Dạ.” Cốc Vũ đáp lời, trong lòng thật sự rất biết ơn Lăng Sóc cùng Vạn Hoa, bởi vì nhờ có hai người mà thuốc của mẹ uống so ra thì tốt hơn thuốc đông y trước giờ mua ở chỗ khác nhiều lắm.

Lăng Sóc lại nói: “Nhưng mà cậu đến bệnh viện cũng không được phép đi thăm tên kia!”

Cốc Vũ không đáp lại, ngẩng đầu nhìn Lăng Sóc khó hiểu, hỏi: “Tại sao?”

Ba người xung quanh đã gom xong đồ đạc cười đến kì quái lắng nghe Lăng Sóc cùng Cốc Vũ nói chuyện với nhau, tiếng Trung của cả bọn không tốt lắm, nhưng tập trung nghe thì cũng hiểu được, cho nên đã nghe được toàn bộ nội dung câu chuyện mà Lăng Sóc nói với Cốc Vũ, cái này sao giống y như là anh chồng phải rời khỏi nhà một thời gian dặn dò vợ yêu chuyện nọ chuyện kia quá chừng!

“Không được là không được, cậu là người của tôi, không được tới gần tên kia quá.” Lăng Sóc ngang ngạnh nói.

“Nhưng mà...”

“Được rồi, máy giặt chắc giặt đồ xong rồi, đi phơi đi; đồ khô thì đem vào, đừng để bị hư hết giống như hồi đầu tiên.”

“Dạ.” Cốc Vũ cúi đầu đi qua người Lăng Sóc, nghĩ đến Diệp Đồng vài ngày nữa sẽ theo cậu út đến thành phố H rồi, không phải cậu không muốn nói với Lăng Sóc, mà là cậu chưa kịp nói thì Lăng Sóc đã phản đối rồi, chắc là Lăng Sóc cũng sẽ không biết chuyện cậu đi tiễn Diệp Đồng đâu, dù sao Lăng Sóc cũng sẽ đi du lịch mà. Đến lúc đó, Lăng Sóc có lẽ không biết cậu đi tiễn Diệp Đồng.

Trước khi đi, Lăng Sóc lấy ra một cái thẻ tín dụng đưa đến trước mặt Cốc Vũ, nói: “Cậu giữ cái thẻ này đi, nếu tiền không đủ thì lấy nó mà dùng, password là ngày sinh nhật của tôi.”

Cốc Vũ do dự một lúc, bầu không khí xung quanh Lăng Sóc càng lúc càng lạnh lẽo, không cần dùng đến nó là được, hơn nữa cậu cũng không biết cách dùng.

Về chuyện tại sao biết sinh nhật Lăng Sóc thì đó là chuyện ngoài ý muốn, có một lần Lăng Sóc vội vã ăn cơm, hối cậu đi nấu cơm, Lăng Sóc thì tự mình thấy quần áo vô máy giặt nhưng lại quên móc điện thoại đi động cùng ví ở trong túi quần ra, chờ đến khi Cốc Vũ đi phơi đồ thì mới thấy trong ***g máy giặt rớt lại mười mấy cái thẻ cùng điện thoại, điện thoại thì hư luôn, thẻ ngân hàng cùng giấy tờ này nọ thì phải làm lại mới, bởi vì thẻ từ đã bị hư mất rồi.

“Các anh đi đường cẩn thận.” Cốc Vũ nhận lấy thẻ tín dụng, một bên chào bốn người Lăng Sóc.

“Sweetý, phải nhớ bọn anh nha, bọn anh sẽ đem quà về cho em.” Jude hôn gió Cốc Vũ một cái, nói.

Mặt Cốc Vũ đỏ ửng, không nói gì.

Lăng Sóc nhìn thật sâu vào những sợi tóc trên đầu Cốc Vũ rồi liếc mắt một cái, xoay người đẩy Jude, “Đi.”

Lăng Sóc cũng không có nói khi nào mới về, nghỉ hè còn rất dài, chắc chắn là sẽ cùng ba người bạn đi chơi thật nhiều.

Cho nên, Cốc Vũ đem những thức ăn có thể giữ trên một tháng cùng đồ uống chưa khai để lại trong tủ lạnh, cậu không rút điện tủ lạnh; dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, đóng hết mọi cửa sổ, lúc này mới khóa cửa ngoài. Cậu biết, nếu trong nhà không có người ở, cho dù đã đóng hết cửa, thì vài ngày cũng sẽ có bụi, bởi vậy, Cốc Vũ

không định chờ đến khi Lăng Sóc quay về mới trở lại đây mà định khoảng ba ngày sẽ qua quét dọn một lần, huống chi, ngoài ban công vẫn còn đang phơi quần áo, ngày mai cũng phải đến rút vào.

Trong tủ lạnh còn rất nhiều đồ ăn, có cá có thịt, đó là vì Lăng Sóc và ba người bạn của hắn ăn uống cũng rất dễ, chỉ là không nghĩ đến bốn người bọn họ lúc sáng nói đi thành phố S, vừa ăn xong bữa sáng liền đi ngay, giống như là bão quét qua.

Cốc Vũ không lấy ra toàn bộ thức ăn, chỉ cầm lấy một ít, bởi vì trong nhà cậu không có tủ lạnh, đem về lại hư mất, không bằng cứ để lại đây.

Dắt xe ra khỏi khu Thính Phong, Cốc Vũ không có lên xe đạp đi, mà dắt xe đi dưới tán cây.

Ánh mặt trời chói chang, trên đường gần như không có người qua lại.

Cốc Vũ nghĩ đến nên tặng Diệp Đồng cái gì, nhưng cậu nghĩ hai ba ngày nay, vẫn không nghĩ ra được, cậu không có kinh nghiệm nên tặng quà cho bạn bè khi chia tay.

Về đến nhà, Cốc Vũ dựng xe đạp ngay ngắn, đem cá và thịt lấy từ tủ lạnh nhà Lăng Sóc đi vào bếp sơ chế, làm những việc này gần như là phản xạ, không cần phải đặc biệt chú ý gì cả.

Thi Lệ thấy con sao về sớm quá, ngày trước đến nhà Lăng Sóc đều là sau sáu giờ tối mới về, vội vàng chỉnh nhỏ tiếng TV, hỏi con đang hồn lìa khỏi xác: “Vũ Nhi, sao về rồi con?”

“Anh ấy với bạn đi ra ngoài du lịch rồi mẹ, mấy ngày tới chỉ cần thỉnh thoảng qua đó quét dọn nhà cửa một chút là được.” Cốc Vũ bưng ấm trà rót một tách cho Thi Lệ, hỏi: “Mẹ, Diệp Đồng phải cùng cậu út của bạn ấy đến thành phố H, mẹ nói con nên tặng bạn ấy cái gì bây giờ?”

Cốc Vũ à, nếu như người Diệp Đồng mà hoàn toàn khỏe mạnh lại, cậu ta thật ra rất muốn cậu lấy thân tặng cậu ta nha.

Thi Lệ hiểu ra, khó trách con tại sao lại bồn thần như vậy, thì ra là bạn tốt vất vả lắm mới có được lại phải đi xa. “Vũ Nhi có lòng là được, những thứ quý trọng nhà mình không mua được, Vũ Nhi khéo tay, có thể làm món quà nho nhỏ tặng cho bạn. Nếu là bạn bè, thì sẽ không tính toán quà lớn hay nhỏ, bạn sẽ rất vui vì đó là do Vũ Nhi tự làm đó.”

“Dạ, con biết rồi.” Trong lòng Cốc Vũ cũng thông suốt, “Con ăn cơm trưa xong sẽ đến cửa tiệm của chị Thái Vân mua ít đồ.”

“Ừ.”

Hai mẹ con cũng không biết, chuyện đi này, thiếu chút nữa thì lớn chuyện.

24. Chương 24: Chặn Đường...

Trương Manh Manh vốn là viên minh châu cả nhà nâng niu, vóc dáng xinh đẹp, học tập giỏi giang, cho nên từ khi còn nhỏ đến lúc học trung học đều là hoa khôi trong trường, thành ra tạo nên tính cách kênh kieu do được nuông chiều, nhưng cô ta lại rất biết giả bộ, lúc nào cũng tỏ ra mình là một thiên kim tiểu thư yếu đuối, gái trai vây xung quanh mình lúc nào cũng phải bỏ tiền ra để lấy lòng, cứ như vậy, trong trường học cô ta cũng xem như là có vị trí, rất nhiều học sinh nữ ngầm xem cô ta như người đứng đầu.

Từ sau khi Lăng Sóc chuyển trường đến, ánh mắt lúc nào cũng cao hơn đỉnh đầu cùng tâm hồn thiếu nữ của cô ta liền bám dính lấy Lăng Sóc đẹp trai cao ráo, tưởng rằng có thể tạo nên cổ tích về tình yêu giữa công chúa và hoàng tử thì hóa ra Lăng Sóc căn bản chẳng để ý gì đến cô ta, hoặc là những nhỏ con gái xung quanh. Hắn lúc nào cũng độc lai độc vãng, cho dù là đụng phải khiêu khích của tên Diệp Đồng du côn thì cũng chẳng thèm để ý.

Trương Manh Manh nhìn thấy nhiều đứa con gái gửi thư tình cho Lăng Sóc nhưng ánh mắt của Lăng Sóc chẳng thèm liếc qua nhìn lá thư phải dốc hết tâm tư mới viết ra được kia, lòng cô ta cũng cảm thấy được xoa dịu chút ít, tối thiểu, không có con nhỏ nào lọt được vào trong mắt Lăng Sóc.

Giả bộ rụt rè hơn một năm trời Trương Manh Manh cũng phát hiện ra Lăng Sóc sẽ chẳng bao giờ chủ động theo đuổi hoa khôi trường học là cô ta, chỉ có thể chủ động đón đầu, hẹn Lăng Sóc lên sân thượng của trường để bày tỏ.

Nhìn thấy cửa ra sân thượng bị đẩy ra, Lăng Sóc ưu nhả đi về phía mình, tim của cô ta đập thình thịch, trên mặt cũng đỏ bừng.

Cô ta nghĩ, Lăng Sóc chưa từng liếc mắt nhìn đến con gái trước giờ lúc này thật sự đã đến gặp cô ta, có phải đây chính là Lăng Sóc thật ra đã thích cô ta từ lâu, bởi vì mắc cỡ, cho nên mới giả bộ như không quan tâm đến cô ta không?

“Em thích anh, Lăng Sóc, chúng mình hẹn hò nha.”

Nhưng giây tiếp theo, Trương Manh Manh mặt không còn giọt máu, ánh mắt ái mộ ngượng ngùng nháy mắt đã chuyển thành không thể tin được.

Cô ta nghi ngờ mình đã nghe lầm, đôi môi trắng nhợt mấp máy hỏi lại lần nữa.

“Tôi không thích con gái chủ động, càng không thích con gái không thành thật!”

Cô ta khiếp sợ giật lùi lại, đến khi lưng cũng chạm vào lan can sân thượng...

Sau đó, cô ta khóc, khóc thật lâu, đến khi tỉnh táo lại thì trời cũng đã tối, cô ta sợ hãi vô cùng, may mà cô ta còn đủ sức gọi điện thoại kêu người nhà đến đón về.

Bởi vì không ai biết cô ta tỏ tình với Lăng Sóc, cũng không ai biết chuyện cô ta bị Lăng Sóc từ chối, mặc dù cô ta vẫn tỏ ra không có chuyện gì, nhưng mà ánh mắt lại không thể kềm chế lúc nào cũng đuổi theo bóng dáng Lăng Sóc, cô ta nghĩ nhất định cô ta đã yêu Lăng Sóc rồi.

Nhưng mà phải làm sao bây giờ đây? Trương Manh Manh một bên khi nghe bạn bè bàn tán về Lăng Sóc thì làm như không thèm để ý, một bên lại len lén quan sát theo có con nhỏ nào đi bày tỏ với Lăng Sóc hay không, nếu như mà biết thì mặc kệ con nhỏ đó có đưa được thư tới tay Lăng Sóc hay là được Lăng Sóc nhìn tới hay không, trong lòng cô ta đều ghen tị đến điên cuồng. Đợi đến khi ra khỏi cổng trường cô ta sẽ tìm người dạy cho con nhỏ kia một bài học nên thân, không những vậy còn cảnh cáo không cho con nhỏ kia được mách lại nhà trường.

Tất nhiên, Trương Manh Manh cũng không đại dột trong lúc cảnh cáo những con nhỏ khác mà để lộ ra chuyện không được thích Lăng Sóc, nếu không rất dễ khiến cho những kẻ bị ăn đòn liên tưởng này nọ.

Chỉ là Trương Manh Manh tuyệt đối không thể ngờ được, đề phòng con gái lại không đề phòng đến bọn con trai, lại là cái kẻ mà tất cả mọi người chẳng bao giờ nghĩ tới.

Một đứa giống như là bị tẩy chay chẳng ai nhìn tới vừa què lại xấu tên là Cốc Vũ.

Cả năm trời không thấy Lăng Sóc chủ động tiếp cận bất kì học sinh nào ở trong trường, thế mà lại chủ động đối xử tốt với thằng Cốc Vũ chết bầm kia.

Trương Manh Manh nổi điên đến thiếu chút nữa thì lộ bản tính ngang ngược hờn hĩnh của mình ra luôn, khi nghe đến những lời điên cuồng mà Lăng Sóc bắn ra, khuôn mặt cũng méo mó theo, bộ móng được dưỡng vô dùng tốt bị cô ta cắn trụi lủi.

Cô ta cố sức kiên nhẫn, trong lòng oán hận ngập trời, kiểu gì cũng phải tìm cơ hội đập thẳng Cốc Vũ đó một trận nhớ đời, hơn nữa, cô ta cảm thấy, có rất nhiều kẻ có ý giống như mình, cô ta chỉ việc chờ là được.

Sau đó, cô ta rốt cuộc cũng đã chờ được cơ hội.

Khi Cốc Vũ vào cửa hàng đồ chơi của Hoàng Thái Vân, bên trong có mấy cô gái đang lựa thú bông. Cậu đi đến lựa mấy nguyên liệu làm đồ thủ công, sau khi chọn xong những món cần thiết thì đến quầy tính tiền.

Ngồi ở quầy tính tiền là Hoàng Thái Vân, nhìn thấy Cốc Vũ, lại nhìn thấy mấy thứ Cốc Vũ đặt trên bàn, cười cười nói: “Bốn đồng ba xu.” Lại hỏi, “Cốc Vũ, dạo này em bận lắm à?”

Cốc Vũ lắc đầu, một bên rút ra tờ 10 đồng đưa cho Hoàng Thái Vân, nói: “Cũng giống như mấy hôm thôi chị ạ.”

“Chị đang có mấy đơn đặt hàng cần làm gấp, nếu em không bận gì thì giúp chị làm nha.” Hoàng Thái Vân đề nghị không hề khách sáo, một bên thối lại cho Cốc Vũ năm đồng bảy xu.

“Dạ.” Vừa mới đồng ý xong, Cốc Vũ đột nhiên nhớ đến đã từng đồng ý với Lăng Sóc không nhận may y phục cho búp bê nữa, nhưng lại quên mất, chưa chi đã đồng ý rồi, cái này thật là làm khó Cốc Vũ rồi.

Hoàng Thái Vân nhìn ra vẻ khó xử của Cốc Vũ, hỏi: “Sao vậy em? Có gì khó xử à?”

“Không có ạ. Chị Thái Vân, có nhiều không vậy chị, với có cần gấp lắm không?”

“Không nhiều lắm, chỉ có ba mươi bộ thôi, giao trong vòng một tuần, chỉ là chị rất tin tưởng vào tay nghề của Cốc Vũ, nếu để người khác làm thì chị còn phải tự kiểm tra kĩ lưỡng.”

“Dạ được, giờ chị đưa em hay là tối em đến chỗ bác Hoàng nhận đồ?”

“Tối đến tiệm của cha chị lấy đồ nha, còn mấy bộ chị chưa có cắt xong.”

“Dạ.” Cốc Vũ nhận lấy cái túi đồ nhỏ Hoàng Thái Vân đưa qua, xoay người đi ra khỏi cửa tiệm.

Cốc Vũ vừa đi, mấy cô gái đang cúi đầu lựa thú bông cũng nhanh chóng tính tiền, bám sát theo Cốc Vũ.

Cốc Vũ nhìn sáu cô gái đang chặn trước mặt mình, không có can đảm nhìn kĩ liền cúi đầu, nhưng mà cậu nghĩ có lẽ những cô gái này là bạn học trong trường, nhưng cậu cũng không biết những người này là ai.

Bộ dạng cùng ánh mắt hung dữ của những người này làm cho Cốc Vũ rất bồn chồn hồi hộp, rất sợ, bởi vì ánh mắt thế này cậu từng nhìn thấy trong mắt Diệp Đồng cùng nhóm Vương Hiến Bình rất nhiều lần.

Cốc Vũ không định gây chuyện, tay dắt xe đạp vừa di chuyển một chút, thế mà những cô gái này lại cố tình gây sự, bước vài bước ra sức chặn Cốc Vũ lại.

“Cốc Vũ, bọn tao muốn nói chuyện với mày mấy câu, đi theo bọn tao.” Có một nhỏ con gái nhai kẹo cao su thổi bong bóng ngang ngược nói.

Bàn tay Cốc Vũ siết chặt lấy chiếc xe đạp, thân người hơi lui về sau, không trả lời.

“Mày bị câm điếc hả? Rốt cuộc mày có theo bọn tao không hả?!” Một con nhỏ tóc nhuộm màu đỏ sậm nóng nảy, một tay ôm gấu bông mới mua, một tay hung hăng nhéo tay Cốc Vũ.

Cốc Vũ bị nhéo đến điếng người, thiếu điều không giữ vững được chiếc xe đạp, cất giọng yếu ớt: “Tôi đi với mấy cô.”

Mặc dù xung quanh có không ít người qua đường nhìn ngó, nhưng mà bộ dáng ai nấy đều làm như là chuyện không liên quan đến mình, trong lòng cảm thấy áy náy chút đỉnh, thành ra đều tự thôi miên bản thân đây chỉ là trò đùa nghịch của trẻ con.

Cốc Vũ không biết những người này định đưa cậu tới đâu, dù sao là người yếu thế, cậu biết cái “tai họa bất ngờ” này chẳng thể nào tránh được, chỉ là hi vọng về đến nhà không bị mẹ phát hiện.

Cứ thế, hai đứa con gái đi trước dẫn đường, bốn đứa con gái chặn ở phía sau đề phòng Cốc Vũ bỏ chạy, đi được một lúc, Cốc Vũ rất nghi hoặc, tại sao càng lúc càng có nhiều người, chẳng lẽ là do cậu suy nghĩ nhiều quá sao? Nhưng mà ánh mắt của sáu đứa con gái kia chẳng hề có lấy một tia hòa nhã, đăm đăm sát khí, cậu không có khả năng nhìn lầm.

Đầu kia đi lại năm đứa con trai, đều khoảng mười lăm mười sáu tuổi, tóc nhuộm đủ thứ màu, đi đến trên đường thì dừng lại, toàn thân tỏa ra hai chữ lưu manh. Một đứa con trai tóc nhuộm vàng hoe bày ra nụ

cười cợt, hai con mắt khi nhìn thấy một đứa con gái đi phía sau có vẻ yếu đuối thì liền sáng rực, thần sắc như là ái mộ.

Bọn chúng gật đầu chào sáu đứa con gái kia: “Chào chị Trương, chị Ngô, chị Du, chị Hùng, chị Nhạc, chị Hà.”

Sau đó, một thằng da dẻ đen như than tổ ong đảo quanh Cốc Vũ một vòng, nói: “Ai cha, mày là thằng nào, thế mà lại được sáu chị xinh đẹp bảo vệ ở giữa à, chẳng lẽ nó làm cái gì khiến các chị mất hứng à? Mấy chị đừng sợ, bọn em sẽ giúp các chị xả giận.”

“Oh, thì ra là Ngũ hổ tướng của trường Chí Hưng à, mấy người chúng tôi định đến Karaoke K chơi đây, có muốn đi chung không, chúng tôi mời.” Đứa con gái tóc đỏ sau khi thấy được ánh mắt của đứa tóc dài, cất giọng cười quyến rũ nói với năm đứa con trai.

Sáu nữ năm nam không nói một lời trao đổi với nhau bằng ánh mắt trong không khí, sau đó xẹt nhìn qua Cốc Vũ đang cúi đầu, sau đó, đều đã hiểu rõ ý định của nhau, cho nên thằng da đen nói: “Sáu chị xinh đẹp đã mời thì tất nhiên phải đi chứ.”

Sống lưng Cốc Vũ lạnh toát, trong lòng phát sầu, chỉ cầu lúc đó còn có thể toàn mạng về nhà.

25. Chương 25: Bị Thương Nặng...

Vừa vào đến trong phòng Karaoke K, Cốc Vũ bị xô xuống đất, thằng tóc vàng co giò định đá lên mặt Cốc Vũ thì bị Trương Mạnh Mạnh cản lại.

“Chị Trương, sao không để bọn em...” Thằng tóc vàng lóe lên tia khó hiểu trong mắt, bởi vì cánh tay bị Trương Mạnh Mạnh giữ lại mà kích động vui sướng cùng đỏ mặt.

“Đúng vậy đó, tại sao lại cản tụi nó?” Đứa con gái tóc đỏ cũng không hiểu nhìn Trương Mạnh Mạnh hỏi.

Đôi môi tô son đỏ mọng của Trương Mạnh Mạnh có chút cong lên, cất giọng nhào nhệ nói chậm rì rì: “Mấy người ngu à, đến đánh vô mặt nó, không phải lát nữa sẽ bị người ta biết trong phòng này nó bị làm gì à? Nói gì nói khi bọn mình vào có rất nhiều người thấy, cho nên, có đánh cũng không được đánh vô mặt, bọn mình phải chờ cho nó chút mặt mũi đàn ông chứ, phải không nè?”

“Đàn ông?! Há há há... Một thằng què, lại xấu như quỷ, nhìn chỗ nào giống đàn ông vậy?!” Một thằng trong nhóm cười điên dại, một cước đá thẳng lên ngực Cốc Vũ.

Cốc Vũ rên một tiếng đau đớn, co người lại.

“Chị Mạnh Mạnh, chị nói đúng quá, chỉ không cần làm bị thương mặt nó, ai nhìn ra được nó bị thương chứ.” Đứa con gái C nói.

“Hừ, nếu không phải sợ thái tử Lăng biết, thật sự rất muốn quay lại tung lên internet, để cho người khác coi cái bộ dáng vừa xấu vừa què này.” Đứa con gái D nói.

Đứa con gái B dùng chân mang giày cao gót hung hăng đạp lên chân trái bị tật của Cốc Vũ nghiêng qua nghiêng lại, trong miệng phun ra những lời cay nghiệt: “Thằng quỷ kia, dám có cam đảm đi quyến rũ thái tử Lăng của bọn tao, đạp què mày.”

“Còn thời gian mà, cứ từ từ, bọn mình hát trước đi.” Trương Mạnh Mạnh cười “dịu dàng” xoay người rời khỏi góc phòng.

Cốc Vũ cố nén cảm giác muốn ngất xỉu, trận mưa đòn trên người tạm ngưng khi có người cất giọng ca êm ái, nhưng Cốc Vũ biết, những người nọ chỉ là bởi vì muốn nghe giọng hát của cô gái kia, cho nên mới tạm nghỉ, nhưng mà chưa được vài phút, cả người lại phải hứng tiếp trận đòn thù mới.

Cốc Vũ thậm chí không dám rên lên thành tiếng, nếu không, trên bụng hoặc lưng lại bị đạp một cước, nặng tới mức có thể nghe tiếng đá dội ngược trở lại.

Cảm giác muốn ói từ trong cổ họng trào lên, mang theo mùi máu nồng nặc.

Ho nhẹ một tiếng, trên người bị một chai bìa giáng xuống, bìa tràn ra theo mảnh thủy tinh bể sắc lẹm cửa vào người, đau đớn như bị lửa thiêu sống.

Không còn sức để cắn môi, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu cậu cũng bỗng bồng bềnh theo giọng hát êm ái của người nào đó, chỉ muốn không để mẹ biết, đã lâu lắm rồi, cậu mới bị bắt nạt lại. Cho nên, rằng cậu cũng bị ứa máu, cùng với máu ọc ra từ trong cổ họng, trào ra khỏi miệng.

Nhưng trong góc phòng rất tốt, những kẻ đó đều không nhìn thấy, cho dù có nhìn thấy, cũng không hề vì lí do Cốc Vũ bị bọn chúng đánh đến xuất huyết trong mà sợ hãi. Bởi vì bọn chúng đều là những kẻ không có trái tim.

Hơn hai tiếng sau, đã hết giờ Trương Mạnh Mạnh thuê phòng hát Karaoke, cả đám cười hi hi ha ha kéo nhau nói muốn đi ăn kem, khi đóng cửa phòng lại, còn tiện tay tắt đèn, hoàn toàn “quên” đi Cốc Vũ bị bọn họ đánh trong góc phòng không bỏ dậy được.

Mới một phút trước trong phòng còn tiếng hát hò âm ỉ, một phút sau lại trống rỗng, im lặng đến đáng sợ, chỉ có màn hình TV phát ra ánh sáng trắng nhợt như ma trời.

Cốc Vũ ho nhẹ hai tiếng, thử cử động thân người, nhưng đầu giống như bị xe cán qua, đau đớn vô cùng, đặc biệt là chân trái, đau đến mất cảm giác.

Cốc Vũ thở khò khè, cắn răng ngồi dậy, đưa tay quệt đi khóe môi ứa máu, trên tay áo dính lại vệt máu đỏ sẫm cùng với máu từ vết thương trên tay đọng lại.

Những kẻ đó có can đảm ra tay đánh đấm trên người Cốc Vũ là bởi vì Cốc Vũ mặc áo dài tay. Cốc Vũ gần như không hề mặc áo ngắn tay hay là T-shirt vào mùa hè, cơ thể cậu rất lạnh, cho nên, để tiết kiệm tiền, đều mua y phục mùa thu, như vậy, có thể mặc quanh năm suốt tháng.

Cốc Vũ cho đến hiện tại cũng chưa từng bị thương nặng như vậy, dù là lúc trước bị nhóm Diệp Đồng bắt nạt, thì sau khi Diệp Đồng cùng mấy người Vương Hiến Bình bỏ đi cậu vẫn có thể chậm rãi đứng dậy chỉnh trang quần áo sạch sẽ thẳng thớm rồi về nhà, càng đừng nói đến chuyện bị Diệp Đồng đánh cho học máu bất tỉnh.

Cốc Vũ thậm chí còn nghĩ, nếu như không phải lúc trước cơ thể này bị nhóm Diệp Đồng bắt nạt đã quen, thành ra có sức chịu đựng thì lúc này đừng nói chuyện cậu có thể ngồi dậy mà đã bất tỉnh từ lâu rồi.

Cốc Vũ cười khổ, không khỏi cảm ơn khả năng dự đoán của nhóm Diệp Đồng, đã để cho cậu rèn luyện cơ thể từ hồi trước sao?

Nhưng khi đau đớn ứa ra vào một giây sau đó, bộ dạng này, làm sao có thể trở về? Ngay cả cánh cửa gần trong gang tấc kia mà cậu cảm thấy sao quá xa xôi.

Cốc Vũ một tay chống lên tường, một tay ôm ngực đứng dậy, vừa mới nhấc chân phải, chân trái chẳng có sức khiến cho cậu thiếu chút nữa thì té ngược xuống đất.

Đi đến vấp mồ hôi, nhưng lại giống y như là chẳng hề chuyển động.

Cửa bị mở ra từ bên ngoài, một người mặc đồng phục nhân viên, một cậu con trai trên tay cầm chổi cùng đồ hốt rác đi vào, tay mò mò lên vách tường mở đèn, nhưng mà trong lòng cậu trai kia tự nhiên sợ hãi vô cùng, cậu ta cảm giác tay mình không có chạm vào công tắc điện, mà là cái gì đó rất giống như ngón tay người, cậu ta còn nghe được tiếng hít thở khò khè, sau đó cậu nhóc nhân viên dọn vệ sinh hét lên một tiếng, “tách” một tiếng đèn sáng lên.

“Á —” Cậu ta hét lên, hét lên rất to, nhưng mà ở trong quán Karaoke K này thì cho dù có người nghe thấy cũng chỉ sẽ cảm thán một câu: ai vậy ta, âm vực có thể nâng lên cao dữ vậy trời!? Ai da!

“Cậu là người hay quỷ vậy?!” Cậu nhóc đến đây làm thêm sợ đến muốt khóc, run lẩy bẩy hỏi.

Bây giờ hình dung về Cốc Vũ không thể dùng hai chữ chật vật để mô tả, mà phải dùng từ thê thảm.

“Xấu hổ quá, tôi mở đèn mất rồi.” Cốc Vũ nói một chữ thì ngực liền nhói đau một trận, “Uh, tôi là người.”

Cậu nhóc kia cũng tỉnh táo lại, nhìn Cốc Vũ đứng không vững cùng máu me đầy người, vội hỏi: “Này, cậu bị làm sao vậy?” Sau đó, cậu nhóc ngửi ngửi một chút, nói: “Ui, người cậu toàn mùi bia, đừng có nói là cậu uống bia xin rồi bị té nha? Nhìn đi, trên người cậu còn mảnh chai bia bể nè.” Vừa nói, cậu nhóc vừa đưa tay nhặt một mảnh thủy tinh lạnh lẽo dính trên người Cốc Vũ.

Cốc Vũ khó có dịp phản ứng nhanh như lúc này, chỉ ngốc ra một chút liền hòa theo lời cậu nhóc: “Uh, tôi say, tỉnh lại thì không thấy ai nữa.”

“Hi hi, bạn của cậu cũng ngốc quá đi, thiếu đi một người vậy mà cũng không biết. A, tôi đỡ cậu ngồi xuống ghế chút nha, để tôi rót cho cậu li nước, cậu uống vào cho tỉnh táo.” Cậu nhóc nhiệt tình nói một tràng.

Còn chưa kịp từ chối, Cốc Vũ đã được cậu nhóc cẩn thận đỡ ngồi xuống ghế salon, rồi vội vàng rót một li nước lọc cho Cốc Vũ.

“Cảm ơn.” Cốc Vũ nói khàn khàn. Nước mát chảy vào trong cổ họng, không chỉ hòa tan đi mùi máu, cũng làm cho đầu óc đang choáng váng tỉnh táo lại rất nhiều.

Cậu nhóc một bên khom người dọn vệ sinh, một bên nói: “Không cần cảm ơn, tôi mới tới đây có nửa tháng hà, nhưng nhìn thấy rất nhiều học sinh cũng nhỏ như cậu bởi vì thất tình này nọ cho nên vừa hát vừa khóc, rồi lại chuốc bản thân say mềm. Hi hi, tôi cũng chẳng hiểu được, mới có mười mấy tuổi, lại đi nói chuyện yêu đương, rồi còn học làm người lớn đi uống rượu bia nữa chứ...”

Cậu nhóc kia cũng chỉ mới là thiếu niên mười mấy tuổi đầu, nếu mà nói giả bộ làm người lớn, cậu ta chẳng phải cũng đang giả bộ trưởng thành sao?

Cậu nhóc nói đủ chuyện trên trời dưới đất, không biết nói một hồi sao thành nói tới chuyện của cậu ta. “Cha mẹ tôi cũng đi làm thuê, cho nên tôi tranh thủ hè chạy tới đây làm thêm, vừa hay tìm được công việc quét nhẹ nhàng cho quán này. Ài, tôi nói cho cậu biết, lúc dọn phòng thỉnh thoảng có khách còn chừa lại đồ ăn vặt cùng đồ uống chưa khai, cho nên, tôi cảm thấy việc này làm rất là được. Có một lần, tôi còn nhặt được một cái ví, bên trong có rất nhiều tiền. Nhưng mà, tôi trả lại cho người ta rồi. Mấy thứ đồ ăn vặt tôi còn có cam đảm “tham”, nhưng mà tiền bạc của người khác không cẩn thận đánh rơi thì tôi không dám đâu...”

Cốc Vũ chỉ nghe được mơ hồ, nhưng mà sau khi cậu nhóc kia quét dọn xong, hai mí mắt Cốc Vũ tuy gần như là dính chặt vào nhau, nhưng vẫn đem cái li không cầm chặt trong tay đặt xuống bàn, cố gắng đứng dậy.

“Đi nào, tôi đưa cậu ra ngoài, xem ra lần này cậu tự mình té nặng quá, ngay cả chân cũng bị thương rồi.”

Cốc Vũ: “...”

26. Chương 26: Bất Tỉnh

Khi cậu nhóc dìu Cốc Vũ ra, nói với Cốc Vũ cậu ta tên Dương Lộ.

Vừa ra ngoài, Dương Lộ mới thấy được rõ ràng dấu vết trên người Cốc Vũ, ánh mắt lóe lên, đem những lời muốn hỏi nuốt vào trong bụng, cười hi hi hỏi: “Cậu còn chưa cho tôi biết cậu tên gì nha? Có phải say đến quên luôn rồi không?”

Cốc Vũ ngẩng đầu lên một chút, nghiêm túc nhìn Dương Lộ, nói: “Tôi tên Cốc Vũ.” Sau đó, nhìn nghiêng qua người Dương Lộ, chiếc xe đạp hóa ra vẫn còn, rút rút cánh tay được Dương Lộ đỡ, “Cảm ơn cậu, cậu vào làm việc tiếp đi.”

Dương Lộ lo lắng buông tay, hỏi: “Cậu thật sự không sao chứ? Không thì tôi xin phép nghỉ rồi đưa cậu đến bệnh viện khám qua, trên người cậu bị rất nhiều mảnh thủy tinh cắt trúng đó.”

Cốc Vũ lắc đầu: “Tôi không có việc gì, sẽ tự mình đến bệnh viện, không cần lo lắng. Đúng rồi, cậu ở đây làm đến khi nào?”

“Tôi làm tới trước khi khai giảng.”

“Tôi biết rồi. Khi nào rảnh tôi sẽ đến cảm ơn cậu sau.”

“Cậu khách sáo quá rồi. Nếu không thấy cậu té thành như vậy, tôi rất coi thường những người ở thành phố ấy. Những người ở thành phố mất lúc nào cũng cao hơn đỉnh đầu, lúc nào cũng coi thường những người ở quê lên làm công như chúng tôi.”

Cốc Vũ định nói, trong thành phố cũng có người tốt, người nghèo, cũng không phải tất cả người trong thành phố đều coi thường nông dân mà.

Cốc Vũ vốn đạp xe chỉ cần nửa giờ, nhưng lúc này đến tới mịt mù hơi về được tới nhà, trên đường cậu ghé qua một tiệm thuốc tây nhỏ mua một ít thuốc trị ngoại thương.

Thi Lệ tựa đầu vào thành giường xem TV nghe thấy tiếng động trong sân, tắt tiếng TV, hỏi vọng ra ngoài cửa: “Vũ Nhi về hả con?”

“Dạ, mẹ ơi con xin lỗi, con về trễ.” Cốc Vũ cố gắng để cho giọng nói của mình giống như thường ngày, bình đạm trong trẻo.

“Không có gì. Đúng rồi, mới nãy Thái Vân cháu bác Hoàng có đem đồ qua cho con làm đó, còn tặng thêm một bọc táo nữa.” Thi Lệ không có rời khỏi giường, nói với Cốc Vũ bên ngoài cửa.

“Con biết rồi, lúc mua đồ ở tiệm chị Thái Vân có nói với con rồi.” Cốc Vũ vừa nói, một bên dựa theo vách tường đi vào nhà, cậu cảm thấy may mắn vì mẹ không có đứng dậy đi ra ngoài, đem thuốc để lên bàn ăn, vén rèm đứng trước cửa phòng mẹ, cũng không có đi vào, hé miệng cười với khuôn mặt đang hết sức kinh ngạc của mẹ, “Mẹ, con lại té xe rồi, nhưng mà giống lần trước, xe đạp không có bị hư.”

“Mau lại đây, để mẹ coi chút xem, có bị đau ở đâu không?” Thi Lệ định bước xuống giường đi lại, lo lắng nói.

“Không có gì đâu, chỉ là trên người bị mấy viên đá cạ trúng nên bị trầy chút xíu, may mà con mặc đồ dài tay với quần dài, không thì bị thương nặng rồi, nhưng con có mua thuốc sát trùng rồi.” Cốc Vũ làm như không tình nguyện đi đến trước mặt Thi Lệ.

Cốc Vũ biết, vết thương do bị đâm đá cùng mảnh chai cắt vào tuy không thấy rõ, nhưng rất nặng, tuy nhiên lúc này cậu chỉ muốn gặt mẹ.

Thi Lệ xắn ống tay áo của Cốc Vũ lên, quả nhiên, trên tay hiện ra dày đặc những vết cắt nhỏ, Thi Lệ đau lòng muốn rơi nước mắt, nói: “Đã nói không có được đi xe đạp nữa, bây giờ té rồi, làm mẹ đau lòng theo.”

Cốc Vũ xả tay áo xuống, nói: “Mẹ, ngoài ý muốn thôi mà, có cậu bé giúp việc trong quán ăn thỉnh thoảng lái tới, cho nên con giật mình lạc tay lái bị té. Lần sau con sẽ cẩn thận mà.”

“Không được!”

“Nhưng nếu như con đi bộ đi học hoặc là đi đâu đó, chân trái sẽ đau hơn, lúc đầu con cố sức tập đạp xe, không phải là để giảm bớt sức ép cho chân trái sao?”

“Nếu mà còn có lần nữa, mẹ liền cấm con đi xe đạp.” Thi Lệ mở to mắt nghiêm khắc nói.

“Dạ dạ, mẹ, con đi nấu cơm nha.”

“Không gấp đâu, con tắm rửa rồi bôi thuốc đi, mẹ mới ăn mấy trái táo, cũng nằm trên giường không nên chưa có đói.”

“Dạ, vậy mẹ chờ chút nha, con làm xong sẽ gọi mẹ sau.”

Sáng hôm sau, Cốc Vũ tập trung sức lực mới rời được khỏi giường, cả người nặng nề kiệt sức, trong ngực cũng cảm thấy đau âm ỉ, lại còn có cảm giác muốn ói.

Cốc Vũ bị những kẻ hôm qua trút đòn thù tàn nhẫn, đã lâu không có bị đánh thật sự không thể thích ứng được, cho nên, phải mạnh mẽ chống đỡ rời khỏi giường, sau khi chải rửa mặt, đem thuốc tối hôm qua mua bôi lên những vết thương qua một đêm đã bầm đen thê thảm, sau đó cẩn thận che lại, bắt đầu làm bữa sáng.

Vốn hôm nay định đến nhà Lãng Sóc thu dọn quần áo phơi ngoài ban công, nhưng mà Cốc Vũ sau khi cùng mẹ ăn sáng xong dù mẹ trở lại giường nằm nghỉ thì cảm thấy sức lực trong người đều mất sạch, chẳng thể nhúc nhích dù chỉ là một chút, ngồi ở trên bàn một lúc lâu mới có thể đứng dậy.

Cốc Vũ nghĩ nghĩ, nếu đã như vậy thì không nên đi, đợi người khỏe lại một chút, chứ không, đi được nữa đường mà kiệt sức té xuống đường, thì còn không bị nâng thiêu thành cá khô.

Cho nên, Cốc Vũ bắt đầu làm quà tặng cho Diệp Đồng, là một cái hoa văn kết bằng chỉ.

Qua được vài ngày, Cốc Vũ cảm thấy người đã khỏe hơn nhiều, chỉ là trong ngực vẫn ẩn ẩn đau, cảm giác hít sâu một chút thì đau buốt, nhưng mà khác với những cơn đau trước, rất là khó để mô tả được cụ thể.

Cốc Vũ đến phòng bệnh thăm Diệp Đồng, Diệp Đồng đang cùng bốn người Vương Hiến Bình nói chuyện, bên cạnh Diệp Đồng, đã có một cái túi đồ.

Nhìn thấy Cốc Vũ gõ cửa đi vào, vẻ mặt Diệp Đồng cũng thay đổi, trở nên rất có tinh thần, đứng dậy đi đến trước mặt Cốc Vũ, hai tay cầm lấy tay Cốc Vũ, kéo cậu lên giường ngồi, nói: “Vũ, tôi còn tưởng cậu quên chứ, hôm đó nói với cậu xong cũng không có thấy cậu đến bệnh viện thăm tôi, có phải cái tên kia không cho cậu đi không vậy?”

“Đại Ca à, anh đừng đặt Cốc Vũ lên hàng đầu rồi đá bọn em qua một bên chứ, nếu như Cốc Vũ là con gái, hành vi của anh đúng là điển hình của câu trọng sắc khinh bạn nha.” Đường Liên cười trêu chọc.

Cốc Vũ bị ghẹo xấu hổ, đầu cúi gằm muốn chạm vào ngực, hơn nữa tay bị Diệp Đồng nắm không tài nào rút ra được.

Diệp Đồng hừ mạnh một tiếng, nghiêng đầu trừng mắt nhìn bốn đứa đàn em đang cười nham nhở, nói: “Tôi trọng sắc khinh bạn đó, Vũ trong mắt tôi, đẹp hơn nhiều so với các cậu. Các cậu nhớ cho kĩ những chuyện tôi đã dặn dò, nếu mà trước khi tôi trở lại Vũ bị thiếu mất sợi tóc nào, tôi sẽ hỏi tội mấy cậu đó.”

“Dạ dạ, Đại Ca.” Bốn thiếu niên đồng thanh trả lời.

Cốc Vũ không biết mình là đối tượng chính mà Diệp Đồng cùng bốn người Vương Hiến Bình nhắc tới, cậu cũng không định hỏi, nhưng mà đôi mắt vẫn len lén đảo quanh phòng bệnh một vòng, không có nhìn thấy ai khác nữa, liền hỏi: “Diệp Đồng, cậu út của bạn còn chưa đến sao?”

“Cậu tới rồi, đang làm thủ tục ra viện.” Diệp Đồng nói xong, hơi nghiêng đầu nhìn bốn người Vương Hiến Bình, nói: “Các cậu ra ngoài một chút trước nha, tôi có chút chuyện muốn nói riêng với Vũ.”

Bốn người Vương Hiến Bình, Điền Thôn, Đường Liên, Quý Hậu Phong đá lông nheo với Diệp Đồng một cái, còn định chọc ghẹo đại ca của mình vài câu, Diệp Đồng trợn trừng mắt, đang định có ý kiến, bốn người kia đã cười mím chỉ cộp lao nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Âu Dương Lạc hoàn thành hết mọi thủ tục chuyển viện cho Diệp Đồng, liền đẩy cửa đi vào, nhưng mà khi nhìn thấy cháu của mình đang ôm một người nhìn không rõ mặt mũi, nhưng mà cậu bé đang mặc quần áo giống học sinh kia đang đón nhận nụ hôn, trong lòng anh ta cảm thấy có ngọn lửa giận cháy phừng phừng, nhưng vẫn im lặng không gây ra một tiếng động nào lùi ra ngoài khép cửa lại, gờ tay lên gõ cửa.

Tiếng gõ cửa làm cho Diệp Đồng tỉnh táo trở lại, có chút không nỡ mà rời khỏi đôi môi Cốc Vũ, thật sự là sơ xuất quá, cũng quên không có khóa cửa, bên ngoài còn bốn người Vương Hiến Bình đang chờ, nhưng cậu ta thật tình chẳng thể chờ được mà phải hôn Vũ của mình.

“Cậu út?” Diệp Đồng thấy người đẩy cửa đi vào, một bên nhẹ nhàng thả Cốc Vũ ra.

Âu Dương Lạc bình tĩnh đi đến đứng chắn trước mặt Diệp Đồng, đem đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Cốc Vũ.

Cốc Vũ bị ánh mắt của này làm cho run rẩy, cúi đầu.

Diệp Đồng vỗ vỗ cơ thể đang run nhè nhẹ của Cốc Vũ, nói với Âu Dương Lạc: “Cậu út, Cốc Vũ nhát lắm, cậu đừng nhìn cậu ấy chằm chằm như vậy, sẽ làm cho cậu ấy sợ.”

Khóe miệng Âu Dương Lạc co rút, đem ánh mắt dời khỏi người Cốc Vũ, đi đến ngồi xuống bên cạnh, nói: “Không có gì, chỉ nghe A Xương nói con có một người bạn rất tốt, nên nghĩ chắc đây là cậu ấy thôi.”

Trong đáy lòng Âu Dương Lạc nghĩ xem làm sao giải quyết chuyện này, Tiểu Đồng là cháu của anh ta, là con của người chị duy nhất của anh ta, cũng không thể để nó đi trên con đường đồng tính luyến ái không có đường về này, nếu không, anh ta thật sự có lỗi với chị gái cùng anh rể đã mất. Cũng may là anh ta sẽ đưa Tiểu Đồng rời khỏi chỗ này, qua thời gian dài, Tiểu Đồng sẽ quên đi thứ tình cảm lệch lạc này.

Nhưng Âu Dương Lạc không biết, đứa bé trai rụt rè trong lòng Diệp Đồng kia căn bản chỉ xem việc Diệp Đồng hôn mình là để rèn luyện kĩ thuật hôn, lại càng không biết Diệp Đồng có tình cảm yêu thương với mình, lại còn cho đó là tình bạn.

Âu Dương Lạc còn không biết, Diệp Đồng cho dù có cùng anh ta rời khỏi thành phố này, nhưng mà trong lòng Diệp Đồng lúc nào cũng nhớ thương đến đứa bé trai này, kéo dài đến tận đại học.

“Dạ, cậu ấy tên là Cốc Vũ.” Diệp Đồng vui vẻ nói.

Cốc Vũ cố lấy can đảm chậm chạp ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lạc, rồi lại cúi đầu cất giọng mềm mại nhỏ xíu chào: “Chào chú!”

27. Chương 27: Chia Tay...

Âu Dương Lạc nhìn Cốc Vũ, kết hợp từ lời kể của A Xương về Cốc Vũ cảm giác thấy đứa bé trai này thật sự rất nhỏ con, lá gan cũng nhỏ, nhưng mà đôi mắt giấu sau cái kính mắt kia lại trong veo, trong ánh mắt mang theo sợ hãi, giống như đôi mắt của một con thú non, tinh khiết sáng trong, không hề lây nhiễm dù chỉ là một tia vẩn đục. Nếu như không nhìn đến cái bột sạm màu kia, Cốc Vũ chắc chắn là một đứa trẻ rất đẹp.

Hay là bởi vì vẻ trong sáng cùng yếu đuối đó, lại thêm khí chất nhu hòa thiện lương đã hấp dẫn thiên tính đàn ông của Diệp Đồng.

Âu Dương Lạc nhìn thấy đôi môi tinh tế mỏng còn ướt của Cốc Vũ, chắc chắn là bởi vì mới bị tên cháu Diệp Đồng của anh ta hôn qua, điều này làm cho trong lòng Âu Dương Lạc rất phức tạp, đáng lẽ phải hung hăng răn đe cả hai người cho thông suốt ra, nhưng mà lại chẳng thể giáo huấn bất kì đứa nào, nếu không thì cũng chẳng thể làm như chưa có thấy gì lùi ra ngoài để phải gõ cửa đi vào lần nữa.

Âu Dương Lạc lại nhìn thấy nét mặt cùng với màu sắc trên môi của Cốc Vũ hoàn toàn chẳng hài hòa với nhau, khuôn mặt trắng nhợt, giống như là mới bệnh dậy, giống như là đang phải chịu đau đớn vô cùng. Sau đó phát hiện, trên trán Cốc Vũ lại lấm tấm mồ hôi cho dù trong phòng bệnh đang mở máy lạnh.

“Chào cậu, tôi là cậu út của Diệp Đồng, tên là Âu Dương Lạc, cậu cũng có thể gọi tôi là cậu út giống như Diệp Đồng, tôi sẽ gọi cậu là Tiểu Vũ.” Âu Dương Lạc không hiểu tại sao mình lại nói như vậy, giống như là thừa nhận đứa trẻ khiến cho người ta thương xót này.

“Dạ, cậu út.” Cốc Vũ mềm mại chào Âu Dương Lạc một tiếng, bởi vì cậu cảm thấy nếu như không gọi như vậy, Âu Dương Lạc sẽ nhìn cậu chằm chằm không bỏ qua, tốt hơn hết là cứ gọi như người ta đề nghị đi.

Diệp Đồng rất vui vẻ, giống như là lần đầu tiên đưa bạn gái về nhà giới thiệu mà lại nhận được sự ủng hộ của gia đình, tuy nói bây giờ cha mẹ đã mất, chỉ còn hai người cậu là người thân cận nhất với mình, giây phút này nghe thấy cậu út bảo Cốc Vũ cũng gọi là cậu út, thật sự là thích như lúc bản thân nhận ra được tình cảm đối với Cốc Vũ vậy, làm sao có thể không cao hứng chứ?

Âu Dương Lạc nhẹ nhàng trườn đỡ cháu Diệp Đồng “Không chịu thua kém” liếc một cái, bắt quá đối với tiếng chào của Cốc Vũ cũng rất dễ chịu, thanh âm mềm mại như trẻ con, mang theo chút cao độ của thiếu niên, rất êm tai.

“Cậu có phải khó chịu ở đâu không?” Âu Dương Lạc hỏi Cốc Vũ.

Cốc Vũ còn chưa kịp trả lời, Diệp Đồng liền kêu lên, ôm lấy vai Cốc Vũ, cúi đầu nhìn mặt Cốc Vũ, một tay bắt đầu sờ sờ xoa xoa trên người Cốc Vũ, “Vũ, khó chịu chỗ nào? Mau nói cho tôi biết! Chết tiệt, sao tôi lại nhìn không ra.”

“A.” Cốc Vũ có chút cố né tránh bàn tay của Diệp Đồng, bị Diệp Đồng sờ sờ ắn ắn kiểm tra khắp người thật sự khổ sở không nói nên lời, nhẹ cau mày, nói: “Đừng... Đừng mà, đừng có nhéo.”

“Không được gạt tôi.” Diệp Đồng nâng cầm Cốc Vũ lên, nhìn chăm chăm vào hai mắt Cốc Vũ: “Nếu không tôi sẽ rất lo lắng.”

Âu Dương Lạc nhìn hành động của Diệp Đồng mà dở khóc dở cười, vội vàng nói: “Tiểu Đồng, con vội vàng quá vậy, cậu chỉ thấy mặt Tiểu Vũ nhợt nhạt quá cho nên mới tiện miệng hỏi thăm thôi.”

“Nhưng mà mặt Vũ lúc này thật sự là tái hơn so với mấy ngày trước, Vũ, nói thật đi có phải lại không chịu ăn cơm từ tẻ phải không!?” Diệp Đồng giữ cầm Cốc Vũ, nghiêm túc hỏi.

Cốc Vũ cụp mắt xuống, che giấu sự sợ hãi trong đáy mắt, rất sợ Diệp Đồng sẽ nhìn thấy cơ thể cậu giấu sau lớp y phục, đưa tay lên nhẹ nhàng chạm lên bàn tay Diệp Đồng đang giữ cầm mình, nhỏ nhẹ nói: “Tôi không có gì cả, chỉ là mấy nay nóng quá cho nên hơi mệt.”

Diệp Đồng nhìn sâu vào mắt Cốc Vũ, nhìn thấy trong đó chỉ là một mảng trong veo, liền tin theo lời Cốc Vũ, thả lỏng bàn tay đang giữ cầm Cốc Vũ ra, nói: “Mấy hôm nay trời nóng lắm. Vũ phải nhớ ăn cơm nhiều một chút, không nên để gầy hơn nữa, ôm vào không có miếng thịt nào.” Vừa nói một tay liền vòng qua eo Cốc Vũ, “Cậu xem, eo của cậu so với eo con gái còn nhỏ hơn, xem ra cậu thành ngữ “thắt đáy lưng ong” chính là để nói về eo của Vũ rồi”

“Khụ khụ,” Âu Dương Lạc nhìn Diệp Đồng không thèm coi ai ra gì ra sức ăn đậu hũ của Cốc Vũ, khước mắt có chút co rút.

Diệp Đồng thoát cái cũng nhớ ra cậu út của mình vẫn còn đang ở bên cạnh; mà Cốc Vũ thì đã mắc cỡ không dám ngẩng đầu lên.

“Tiểu Đồng, chúng ta phải đi thôi.” Âu Dương nhắc nhở Diệp Đồng.

Diệp Đồng thật sự không muốn buông Cốc Vũ trong lòng ra, dù chỉ nhiều hơn một phút cũng tốt, sau đó thật sự Diệp Đồng cũng tìm được ra một lý do để câu giờ thêm vài phút, “Cậu út, lúc cậu đến đây có thấy mấy người ngoài cửa không? Con muốn nói mấy câu với mọi người.”

“không có, cậu không gặp ai hết, bốn người bạn của con chẳng phải đã về rồi sao?” Giống như là nhớ đến cái gì đó, Âu Dương Lạc hết biết nói gì luôn, nghĩ đến Diệp Đồng xưa bốn người bạn ra khỏi phòng, sau đó kéo Cốc Vũ lại hai người anh em em em, nếu không phải anh ta trở về sớm, nói không chừng không chỉ đơn giản là hôn nhau. Ai, mấy đứa bé trai trẻ tuổi thời nay, thật sự là nghĩ sao làm vậy mà.

Như vậy, bốn cậu trai đáng lẽ đợi ở bên ngoài đã đi đâu rồi?

Bởi vì bốn người Vương Hiến Bình bị Diệp Đồng “Đuổi” ra khỏi phòng, trong lúc dựa vào tường nói chuyện, cả nhóm mới nhớ ra, lúc này đại ca của bọn họ nói phải rời khỏi thành phố này.

Cái này cũng không thể trách Diệp Đồng báo cho cả nhóm trễ như vậy, mà bốn người bọn họ cũng chỉ có thể tranh thủ đi chơi sau đó thì bị ở nhà ép phải làm việc phụ gia đình, từ khi bắt đầu nghỉ hè, cả bốn người cùng nhau đến thăm Diệp Đồng lần này mới là lần thứ hai.

Cho nên, bốn người bắt tri bắt giác nghĩ phải tặng quà gì đó cho đại ca của bọn họ, sau đó, liền nhanh chóng chạy nhanh ra khỏi bệnh viện.

Trong khi chờ bốn người Vương Hiền Bình trở về, Diệp Đồng rất muốn cậu út mình thức thời tránh đi một chút, chừa lại không gian cùng thời gian hạn hẹp này cho cậu ta cùng Cốc Vũ, nhưng hết lần này đến lần khác cậu út làm như không có nhìn thấy ánh mắt của cậu ta, hại cậu ta chẳng thể làm giống như đã làm với bốn người Vương Hiền Bình, trực tiếp đuổi người đi thẳng.

Âu Dương Lạc nhìn ra tâm tư của Diệp Đồng, nhưng anh ta không thể để cho Diệp Đồng tiếp tục khiến cho thứ tình cảm này nảy sinh thêm nữa, cho nên làm bộ không nhìn thấy.

Cốc Vũ vốn đã chậm chạp, cho nên căn bản không phát hiện ra rối rắm trong lòng Diệp Đồng cùng Âu Dương Lạc đang phải đấu tranh tâm lý kịch liệt, cậu chỉ cố gắng giúp bản thân quên đi cơn đau nơi ngực.

Hơn hai mươi phút sau, bốn người Vương Hiền Bình mồ hôi đầy người đã chạy về lại.

Dưới dưới bóng cây, Cốc Vũ nhẹ nhàng dựa lưng vào thân cây, nhìn chiếc xe dần chạy ra khỏi bệnh viện, nhìn Diệp Đồng cố sức nhào người ra khỏi cửa xe vẫy tay với cả nhóm, dần dần Diệp Đồng càng lúc càng xa đến không còn nhìn thấy được, hình như vừa chia tay đã bắt đầu nhớ rồi.

“Ô ~ Đại ca.” Điền Thôn rút nước mắt, chạy vội theo chiếc xe, miệng gào to: “Đại ca, dù xa cỡ nào anh cũng phải thường xuyên gọi điện thoại cho bọn em nha, bọn em sẽ nhớ anh! Chuyện anh giao cho bọn em nhất định sẽ làm!”

Vương Hiền Bình cùng Đường Liên và Quý Hậu Phong cũng chẳng khác Điền Thôn là bao, vừa khóc vừa đuổi theo xe...

“Đại Ca, anh nhất định phải khỏe lại nhanh lên nha, quay lại đây đưa bọn em đi ăn vặt.” Vương Hiền Bình gào lên.

“Đại Ca, bọn em sẽ giúp anh bảo vệ Cốc Vũ, nhất định không để cái tên Lăng đại ma vương kia cướp mất cậu ta.” Người có tâm tư kín đáo nhất trong bốn người là Quý Hậu Phong cũng hét to.

“Đại ca, bọn em đều sẽ nhớ anh! Đợi bọn em để dành đủ tiền, bọn em sẽ đến thành phố H tìm anh.” Đường Liên hét lên.

Chuyện này quả thật làm người qua đường xúc động vô cùng, cũng khiến không ít người qua đường đầu đầy hắc tuyến.

A Xương lái xe nghe tiếng gào sau lưng, thiếu điều không điều khiển vững vô lăng; mà Âu Dương Lạc ngồi ghế sau chung với Diệp Đồng, đối với việc Diệp Đồng còn nhổm đầu ra khỏi cửa sau của chiếc xe, im lặng không nói một lời thì thật sự rất đáng sợ, làm sao có thể xem thử trong đầu của đứa cháu này chứa cái gì đây? Xem ra, tính cách thế nào thì kết bạn kiểu ấy, lời này thật sự quá đúng.

“Tiểu Đồng, ngồi xuống, con vươn đầu ra ngoài như vậy rất nguy hiểm, với lại cũng không thấy người ở sau nữa đâu.” Âu Dương Lạc vừa nói vừa kéo Diệp Đồng ngồi vào trong xe.

Lúc này nhìn, hắc tuyến càng xuất hiện nhiều trên đầu Âu Dương Lạc, chỉ thấy Diệp Đồng mặt đầy nước mắt, ngay cả nước mũi cũng tèm lem, cúi đầu nhìn hai món đồ ở trong tay.

Một cái là đồ thắt dây ba mặt do Cốc Vũ tặng, được làm rất tinh xảo, mỗi một mặt đều dùng những sợi chỉ màu đỏ đậm nhạt khác nhau để kết thành hoa văn, có thể dùng để treo trên điện thoại di động hoặc là có thể móc chìa khóa cũng được.

Một cái là đồng hồ điện tử đeo tay rất tiện lợi, là do bốn người kia tặng.

28. Chương 28: Phẫu Thuật...

Bốn người Vương Hiền Bình, Điều Thôn, Đường Liên, Quý Hậu Phong sau khi không thấy Diệp Đồng lẫn chiếc xe, nước mắt nước mũi còn đang chảy ròng ròng liền biến mất tiêu, chỉ còn lại khoe mắt hơi đỏ đỏ.

Cả nhóm chậm rãi đi về bóng cây, nhìn Cốc Vũ ngẩn ngơ lo lắng nhìn theo hướng Diệp Đồng đi qua, trong lòng cả bọn cũng chỉ biết thở dài, thật sự là chẳng thể quen được, Đại ca không có ở đây thì cuộc sống sẽ tịch mịch ra sao.

Quý Hậu Phong hỏi: “Cốc Vũ, cậu về luôn chưa? Bọn tôi đưa cậu về.”

Cốc Vũ thu hồi ánh mắt, lắc đầu nhẹ nhẹ, nói: “Tôi còn đi lấy thuốc cho mẹ tôi, các bạn cứ về trước đi.”

“Được rồi, vậy bọn tôi đi trước. À, Cốc Vũ nè, nếu có chuyện gì thì nhớ tìm bọn tôi nha, bọn tôi sẽ giúp cậu.” Vương Hiền Bình thật tình nói.

“Uh, tôi biết rồi.”

“Bai bai.”

“Bai bai.”

Đến khi không còn thấy bóng dáng bốn người Vương Hiền Bình đâu nữa, cũng chắc chắn họ sẽ không quay trở lại, Cốc Vũ mới thả lỏng tinh thần, thân hình thiếu chút nữa cũng ngã xuống, may mà sau lưng vẫn còn dựa vào thân cây, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy ra từ trán cậu, đôi môi cũng trắng bệch, run rẩy kịch liệt; cảm giác muốn ói cứ dâng lên cuộn cuộn.

Vạn Hoa đến có chút trễ, tối hôm qua theo bạn bè ra ngoài tụ tập có uống chút rượu, sáng nay tỉnh lại cũng đã muộn, may cái anh là viện trưởng, cũng không cần lúc nào cũng phải đi khám bệnh, nếu phải để đến anh trực tiếp ra tay thì tình trạng của bệnh nhân thuộc dạng rất nguy hiểm.

Trên đường đi đến bệnh viện, anh nhận được một cú điện thoại, là do Lăng Sóc gọi đến, nói anh để ý xem Cốc Vũ có đến bệnh viện lấy thuốc hay không, có gì tiện thể giúp hẩn chăm sóc Cốc Vũ.

Sau khi Vạn Hoa ngắt điện thoại, vẫn không thể hiểu được quan hệ của Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, anh không biết phải gọi tên mối quan hệ của hai người đó là như thế nào cho đúng, nếu chỉ là chủ nhà thì Lăng Sóc cũng quá mức bao đồng rồi; nhưng nếu bọn họ là bạn bè, thì quan hệ khi hai người ở bên cạnh nhau lại có cảm giác giữa ông chủ và người giúp việc rất rõ ràng.

Bỏ đi, không nghĩ nhiều như vậy nữa, một bên nhìn sẽ tĩnh tâm hơn nhiều, huống hồ đứa bé tên Cốc Vũ kia anh cũng không thấy chán ghét, phải nói là thích.

Vạn Hoa thông thả lái xe vào bãi đỗ xe sau lưng bệnh viện, nhìn thấy Cốc Vũ đang dựa người vào một gốc cây.

Vạn Hoa định dừng xe lại, nhưng bất đắc dĩ phía sau lại có một chiếc xe khác cũng muốn vào bãi đỗ xe, thành ra chẳng thể làm gì khác hơn ngoài chạy đến tìm chỗ đậu xe, đến khi quay lại tìm Cốc Vũ thì Cốc Vũ đã bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Vạn Hoa hoảng hồn chạy đến ôm lấy Cốc Vũ đem vào phòng cấp cứu, anh cũng không muốn vừa mới đồng ý thay Lăng Sóc chăm sóc tử tế cho Cốc Vũ thì Cốc Vũ đã xảy ra chuyện.

Vạn Hoa không biết vì sao Cốc Vũ lại ngất xỉu, có lẽ là bị say nắng, cũng có thể là do hạ đường huyết, nhưng mà vết máu kia thì khó xác định nguyên nhân được quá.

Cốc Vũ trong lòng anh nhẹ hẫng không giống như là cân nặng của thiếu niên đang lớn, gầy gò yếu ớt, giống như chỉ cần dùng sức mạnh một chút thì cũng có thể làm cậu bị thương.

Một vài bác sĩ cùng y tá nhìn thấy viện trưởng của mình bế một thiếu niên vội vàng xông vào phòng cấp cứu, miệng còn vội vã giao việc cho bác sĩ y tá có mặt ở đó: “Nhanh chuẩn bị giường bệnh, cậu bé này bị ngất xỉu...”

Vạn Hoa nhận lấy ống nghe từ y tá đưa qua, định cởi áo Cốc Vũ để có thể nghe tim mạch dễ dàng hơn, nhưng khi áo mới cởi ra được một nửa thì hai mắt đã cay xè.

Nhìn Cốc Vũ chỉ còn lại quần lót nằm trên giường bệnh, tất cả bác sĩ và y tá đứng xung quanh đều nghẹn ngào không thôi.

Trên người cậu chồng chất vết thương, từng mảng bầm xanh xanh tím tím, thậm chí có vài chỗ chuyển sang màu đen như bị hoại tử, cả người ngoại trừ phần mặt đều không có nơi nào lành lặn.

Chỉ có thể nói nhìn vào là giật hết cả người, vô cùng thê thảm! Kẻ nào!? Sao lại ác độc như vậy, sao lại có thể ra tay với một đứa trẻ chứ!

Vạn Hoa cẩn thận khám cho Cốc Vũ, anh xác định nguyên nhân Cốc Vũ bị nôn ra máu cùng bất tỉnh không phải vì những vết thương bên ngoài qua vài ngày không được chữa trị mà là do bị thương từ bên trong.

Quả nhiên, kết quả chụp X-quang làm cho Vạn Hoa phần nộ đến cực điểm.

Nội tạng của Cốc Vũ có dấu hiệu bị xuất huyết trong; xương sườn bị gãy một cái, ba cái bị nứt; còn có mảnh xương đâm vào phổi.

Vạn Hoa không biết Cốc Vũ làm sao có thể chống đỡ qua được những vết thương có thể gây chết người như vậy, lại còn có thể hoạt động như người bình thường không xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là sức mạnh cỡ nào mới có thể giúp cậu gắng gượng được, Vạn Hoa thật sự không tài nào hình dung.

Tự mình bắt tay thực hiện toàn bộ cuộc giải phẫu cho Cốc Vũ xong, Vạn Hoa dặn dò bác sĩ và y tá chăm sóc Cốc Vũ tử tế, cũng dặn mọi người đừng đem chuyện Cốc Vũ truyền ra ngoài.

Sau đó, Vạn Hoa quay về phòng làm việc của mình, nhắm mắt dựa vào ghế trầm tư một lúc lâu, cuối cùng mở mắt, với tay cầm lấy điện thoại trên bàn làm việc, liên lạc đến một số điện thoại, sự tình phía sau thì cứ giữ lại để cho Lăng Sóc tự mình xử lý là được rồi.

Sau đó, Vạn Hoa lái xe đi đến nhà Cốc Vũ, bởi vì chưa từng đến đây, chỉ có thể dựa theo mô tả của Lăng Sóc mà tìm, thiếu điều tìm không thấy, sau khi hỏi thăm rất nhiều lần mới tìm được căn nhà nhỏ nằm sâu trong hẻm.

Vạn Hoa không tìm được từ nào để hình dung về mức độ xuống cấp của căn nhà, chỉ biết là rất cũ nát và rất nhỏ, nhưng cũng rất sạch sẽ.

Thi Lệ không biết Cốc Vũ đi tiễn Diệp Đồng thì mất bao lâu, nhân lúc cơ thể khỏe mạnh, tắt TV rời khỏi giường, đi ra khoảng sân phủ trong nắng mặt trời đem quần áo lúc sáng Cốc Vũ phơi giờ đã khô vào trong nhà, sau đó vào trong bếp nhặt mấy củ khoai tây để trên mặt đất, đi đến mái hiên ngồi xuống gọt vỏ.

Khi Vạn Hoa đến, Thi Lệ quay đầu lại nhìn, tưởng là người đi nhầm đường, nhẹ nhàng hỏi: “Xin hỏi cậu tìm ai?”

“Đây có phải là nhà Cốc Vũ không ạ? Dì là Thi Lệ mẹ của Tiểu Vũ phải không.” Vạn Hoa đã chắc chắn đây là nhà Cốc Vũ, hỏi như vậy cũng chỉ để nói với Thi Lệ anh không phải là kẻ xấu.

“Đúng rồi.” Thi Lệ thả khoai tây cùng dao ra, nhẹ phẩy tay đứng dậy, “Cậu là?” Không lẽ là thầy giáo của Cốc Vũ? Thi Lệ nghĩ ngợi, ước chừng tuổi tác cùng ngoại hình thì không giống như là bạn học của Cốc Vũ, xem ra giống giáo viên nhiều hơn.

Vạn Hoa thật ra là đến để nói dối, cho nên mặt không hề đổi sắc nói: “Con là anh rể của Lăng Sóc, tên là Vạn Hoa. Chẳng là như thế này, bởi vì con có một người bạn bị bệnh kén ăn, mà con lại nghe Lăng Sóc nói Tiểu Vũ nấu ăn rất là ngon, cho nên, định mời Tiểu Vũ qua bên kia giúp con một thời gian. Tiểu Vũ tất nhiên là chưa có đồng ý, cậu ấy nói phải chăm sóc mẹ. Sau đó con nói sẽ mời người đến chăm sóc dì, đồng

thời cũng trả cho cậu ấy tiền công 100 đồng một ngày, Tiểu Vũ nói để qua đó thử, nếu như người bạn của con vẫn ăn không được thì cậu ấy sẽ về.”

Thi Lệ ngơ ngác tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Vạn Hoa, sau đó lo lắng hỏi lại: “Ý của cậu là, nếu như Vũ Nhi đến hỗ trợ người bạn bị mắc chứng kén ăn của cậu thì sẽ ở lại đó?”

“Dạ vâng, chính là ý đó. Dì không cần lo lắng, người con mời về sẽ không cần dì trả tiền. Bởi vì chuyện này là con cần Tiểu Vũ giúp.”

“Nhưng Vũ Nhi còn chưa có về, chuyện này cậu cần nói với nó.”

Vạn Hoa đỏ mặt một chút, Thi Lệ rút cuộc đã nói rõ lập trường của mẹ, lại thêm mẹ muốn nghe chính miệng Cốc Vũ xác nhận.

“Cái này, lúc con qua bên nhà Lăng Sóc nên có gặp, con đã nói trước với Tiểu Vũ, cậu ấy nói phải có được sự đồng ý của dì thì mới đi được. Nếu như dì đồng ý, lát nữa con sẽ qua nhà Lăng Sóc đón Tiểu Vũ qua thẳng nhà bạn con luôn, con cũng sẽ nhờ người đến đây chăm sóc dì có được không ạ?”

Thi Lệ nhìn Vạn Hoa cả người tỏa ra khí chất ôn hòa, lại nghe anh gọi Vũ Nhi là Tiểu Vũ, nghĩ đây chắc thật là anh rể của cậu bé tên Lăng Sóc kia, cũng rất tin tưởng, cười nói: “Nếu có thể giúp được vậy cậu cứ đưa Vũ Nhi đi. Còn chuyện nhờ người chiếu cố thì cũng không cần phiền đâu, mấy hôm nay tôi cũng khỏe hơn nhiều, có thể tự mình chăm sóc bản thân.”

Vạn Hoa được Thi Lệ đồng ý dứt khoát như vậy lại khó nói được thêm gì nữa, nghĩ đến tính cách thiện lương của Cốc Vũ có lẽ là do học được từ người mẹ này.

“Vậy thì cảm ơn dì nhiều lắm.”

“Không cần cảm ơn. Ai, xấu hổ quá, còn chưa có mời cậu ngồi nữa. Lại đây lại đây, ngồi đi, tôi đi pha trà.”

“Không cần đâu dì, bây giờ con cũng đi luôn.”

Đi ra khỏi căn nhà nhỏ tuy cũ nát nhưng sạch sẽ kia, Vạn Hoa nheo mắt nhìn lên trời cao, không gọi tên được cảm giác trong lòng, giống như là áy náy vì đã lừa một người lương thiện, nhưng mà anh nghĩ Cốc Vũ cố gắng chống đỡ chính là vì không muốn làm cho mẹ mình lo lắng, cho nên mới dấu diếm chuyện bị thương tích.

Thật ra nguyên nhân này thì cũng có, nhưng phần lớn là do Cốc Vũ không biết, tưởng rằng cũng giống như hồi trước nhóm Diệp Đồng đánh cậu, qua vài ngày thì sẽ khỏe lại.

29. Chương 29: Nằm Viện...

Trong trí nhớ của Cốc Vũ, hình như cậu chưa từng bị bệnh nặng, cho dù là bị sốt hay cảm cúm này nọ cũng rất ít, giống như ông trời biết nhà cậu không có tiền cho nên cũng không có để cho cậu bị bệnh.

Nhưng mà lần này, bị ăn một trận đòn thù mà không hiểu vì sao, cậu hóa ra lại phải nằm viện luôn rồi.

Nhớ lại lúc mới tỉnh dậy, cậu còn mê man, sau đó nhớ đến mẹ đang ở nhà, rất sợ mẹ sẽ phải lo lắng vì cậu, nghĩ định động dậy nhưng cơ thể lại chẳng chịu nhúc nhích làm cho cậu gấp muốn khóc, may mà bác sĩ Vạn Hoa nói cậu không cần lo lắng chuyện của mẹ nữa, đã giúp cậu nói dối mẹ để che giấu rồi. Điều này làm cho cậu thở phào một hơi.

Qua nửa tháng, Cốc Vũ nói với Vạn Hoa muốn ra viện về nhà, bị Vạn Hoa gạt đi.

Cốc Vũ nghĩ đến chuyện thuốc men cùng viện phí thì không chỉ có đau trên da thịt mà còn rất đau lòng.

Sau khi để cho Vạn Hoa biết nguyên nhân cậu đau lòng, thì hắc tuyến xuất hiện đầy đầu anh, cú lên cái trán lộ ra sau khi mái tóc bởi vì phẫu thuật của Cốc Vũ mà phải cắt ngắn, nói: “Em cố mà tỉnh dưỡng đi, nếu Lăng Sóc trở về nhìn thấy em gầy đến không thể gầy hơn, cậu ta sẽ tức giận.”

“Nhưng mà... Em không có tiền.” Cốc Vũ xoa xoa cái trán bị cú ỳnh đả nhưng không có bị đau, cau mày nói.

“Thuốc men cùng viện phí em không cần lo, có người trả giúp em rồi.”

“Hả?” Cốc Vũ rất ngạc nhiên, vội hỏi: “Là ai ạ?”

Vạn Hoa xoa xoa mái tóc mềm mại của Cốc Vũ, đứng dậy, nói một câu chẳng liên quan đến câu hỏi: “Được rồi, Tiểu Vũ ngoan ngoãn nghỉ ngơi, anh đi bảo y tá chuẩn bị cơm thật ngon cho Tiểu Vũ này.”

Nhìn Vạn Hoa rời khỏi cửa y như bay, Cốc Vũ nâng giọng gọi với theo bóng lưng Vạn Hoa: “Bác sĩ Vạn Hoa, anh còn chưa nói cho em biết người kia là ai mà.”

Mà Vạn Hoa đi ra ngoài cửa vốn là đang nhớ lại, nửa tháng trước phẫu thuật cho Cốc Vũ xong thì qua ngày hôm sau đã nhận được tài liệu từ một người bạn gửi đến, lúc đó anh thật sự rất phẫn nộ với đám người kia, đau lòng cho Cốc Vũ vô cùng.

Vạn Hoa thông qua tài liệu có thể thấy được, Cốc Vũ gặp tai ương từ mấy kẻ hâm mộ Lăng Sóc trong vô vọng, cái mạng nhỏ thiếu chút nữa thì cũng chẳng còn, anh dự định để Lăng Sóc đi du lịch về anh nhất định sẽ cố gắng “Dọa dẫm” cậu em vợ Lăng Sóc ngạo mạn lại đầy bá đạo của mình, ai bảo trình độ thương tiếc của cậu ta đối với Cốc Vũ đã thăng cấp đến mức xưa nay chưa từng có chứ? Cũng có thể là vì vợ chồng anh chưa có con, cho nên đối với Cốc Vũ hiền lành thiện lương hiểu chuyện mà sinh ra cảm giác đau lòng của người cha.

Qua thêm vài ngày, Cốc Vũ đảm bảo bản thân mình đã hoàn toàn khỏe mạnh, lúc nào cũng tỉ tê với bác sĩ và y tá nói muốn ra viện, bình thường bác sĩ ý tá cũng trêu ghẹo cậu không để ý đến, đến khi Cốc Vũ cũng nóng nảy lên thì liền đem vấn đề này trút hết lên người viện trưởng của mình.

Cốc Vũ vẫn là một đứa trẻ ôn hòa ngoan ngoãn, như mọi người nói, cậu cũng không biết được cách làm thế nào để từ chối, nếu không thì cũng không bị Lăng Sóc tóm chặt đến như vậy, cũng không đi theo những đứa con gái kia, cuối cùng thiếu nữa thì mất mạng.

Nhưng mà bây giờ chuyện lại liên quan đến tiền bạc, cho dù Vạn Hoa nói có người giúp cậu thanh toán hết tiền thuốc men cùng viện phí, nhưng trong lòng vẫn thấy không yên. Cho nên, bé ngoan Cốc Vũ quyết định không ngoan nữa, ít nhất cậu cũng muốn hỏi cho ra là ai giúp cậu thanh toán số tiền này, cái này tuyệt đối không phải là một chút tiền, bây giờ chưa trả lại được, ít ra cũng có thể nói lời cảm tạ với người kia, sau đó tìm cách trả tiền lại sau.

Chỉ là chẳng ai cho cậu biết phải đi cảm ơn ai, bác sĩ Vạn Hoa giống như bị cậu hỏi đến phiền phức, cũng không dám đến phòng bệnh thăm cậu nữa.

Cốc Vũ vội vàng ra viện còn có nguyên nhân khác, cậu rất lo lắng cho mẹ, đã hai mươi ba ngày không có gặp mẹ rồi, nếu có điện thoại di động gọi về thì còn đỡ, nhưng mà nhà cậu lại không có thứ xa xỉ như điện thoại di động, điện thoại bàn cũng không có, đồ điện tử trong nhà thì chỉ có cái TV 14 cùng một cái nồi cơm điện đa chức năng. Nếu cậu muốn biết tình hình của mẹ, đều là do bác sĩ Vạn Hoa kể lại.

Uh, còn có một nguyên nhân nữa chính là cảm thấy bên nhà Lăng Sóc lâu rồi chưa có lau chùi dọn dẹp, đồ ăn để trong tủ lạnh hồi đó chắc cũng hư hết rồi, nếu mà làm cho tủ lạnh hư luôn thì biết làm sao bây giờ.

Tha thứ cho tư tưởng không ai có thể hiểu được của Cốc Vũ đi.

Lại còn có thêm một nguyên nhân, chính là cậu muốn đến gặp Dương Lộ đã cứu cậu hôm đó, cậu cảm thấy cậu có thể trở thành bạn với Dương Lộ.

Lăng Sóc cùng ba người bạn thân tự lái xe trong cả tháng nay đi gần hết một nửa đất nước Trung Quốc, nếu như mà thời gian có nhiều hơn, không chừng cả nhóm còn chạy xe tới Tây Tạng.

Khi trở về thành phố A cũng không có về ngay nhà ở khu Thính Phong mà chạy thẳng về nhà chính.

Ở lại nhà chính ba ngày, Lăng Sóc vội vàng về lại nhà của mình, nói là còn chưa có làm bài tập hè. Đúng vậy, trường học để cho học sinh lớp 12 không cần đi học tăng cường buổi sáng, nhưng mà lại thay thế bằng núi bài tập có thể đè chết người, còn nói đến khi khai giảng sẽ kiểm tra.

Ba người Ryan, Dickens, Jude rất thông cảm với Lăng Sóc, nếu như Lăng Sóc không có về Trung Quốc, thì cũng đã sớm trở thành sinh viên tự do tự tại giống như bọn họ rồi.

Lăng Sóc không phải không định báo trước cho Cốc Vũ biết ngày nào hắn sẽ trở về nhà, nhưng Cốc Vũ lại chẳng có bất kì dụng cụ nào để có thể liên lạc được, muốn báo tin cũng chẳng có cửa. Điều này làm cho Lăng Sóc rất buồn bực, tại sao không sớm nghĩ đến chuyện mua cho Cốc Vũ một cái điện thoại di động chứ?

Lăng Sóc cùng ba người Ryan khi mang khuôn mặt râm nắng nhưng vẫn rất đàn ông trở về nhà, vừa mới mở cửa đã nghe trong nhà thơm phức mùi đồ ăn, điều này làm cho bốn anh con trai cảm giác bao nhiêu mệt mỏi khi đi đường đều mất sạch, ừ thì tuy nói là đã trở về nhà chính nghỉ ngơi ba ngày, nhưng mà vẫn có cảm giác kích động dâng lên từ tận đáy lòng, khiến cho Lăng Sóc cùng ba người thanh niên còn lại không tự giác mà đều lộ ra khuôn mặt nhu hòa.

Trải qua biết bao cố gắng không ngừng nghỉ, cuối cùng Cốc Vũ cũng được Vạn Hoa đồng ý cho ra viện, chuyện thứ nhất chính là về nhà; chuyện thứ hai chính là đến nhà Lăng Sóc dọn dẹp, xử lí toàn bộ thức ăn bị hư trong tủ lạnh; chuyện thứ ba là phải đi tìm Dương Lộ, đáng tiếc là ngày hôm đó Dương Lộ nghỉ phép, không có gặp được; Chuyện thứ tư, ực, chính là đồng ý mỗi ngày phải đến bệnh viện một lần.

Cũng nhờ đó mà Cốc Vũ biết Lăng Sóc cùng ba người Ryan đã trở về, lại còn biết khi nào cả nhóm sẽ về nhà, cho nên, liền báo với mẹ một tiếng, qua đây nấu cơm sớm.

Cốc Vũ nghe thấy tiếng mở cửa, vội vàng đi từ trong bếp ra đón, trên mặt mang theo chút sợ hãi cùng khẩn trương, nhìn bốn người đứng sững sờ ở huyền quan, nhỏ nhẹ hỏi: “Các anh đã về,” Vừa nói, vừa đưa tay định cầm lấy cái túi trong tay Lăng Sóc.

Lăng Sóc tránh cánh tay của Cốc Vũ, quay người cởi giày nói: “Nặng lắm, đem đôi dép qua đây đi.”

“Dạ.” Cốc Vũ ngồi xuống dưới tủ giày, rút ra bốn đôi dép đặt trước mặt bốn người.

Sau khi cởi giày, Jude ôm lấy Cốc Vũ từ phía sau, nói bên tai Cốc Vũ: “Oa, Sweety, nhớ em quá đi. Em đang làm gì vậy, thơm quá.”

Bởi vì một tháng qua, ba người Ryan không ngừng đang nắn đến đen thui, trình độ tiếng Trung cũng nâng cao đáng kể, chỉ có khẩu âm thì vẫn rất nặng.

Lăng Sóc ném cái túi đi, dùng sức tách bàn tay còn quấn trên vai Cốc Vũ, một tay kéo Cốc Vũ vào trong lòng mình, lạnh giọng nói: “Jude, cậu không có thấy Cốc Vũ không có đỡ được thân hình của cậu sao?”

Nói xong, Lăng Sóc cảm thân cơ thể trong lòng so với bề ngoài nhìn được còn muốn gầy gò hơn, cánh tay hắn ôm lấy eo Cốc Vũ vẫn còn rộng. Lăng Sóc siết chặt tay, cau mày bất mãn cái người bên trong giống như chỉ dùng sức mạnh một chút thì sẽ làm bị thương đến vòng eo nhỏ nhắn, cúi đầu nâng cằm Cốc Vũ đang mắc cỡ muốn xịt khói lên, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh đỏ ửng, cái cằm nhỏ giống như vẽ, bởi vì gầy mà đôi mắt có vẻ to hơn, trong veo như suối nguồn, bên trong lóe lên chút xấu hổ cùng sợ hãi.

“Cậu có phải lại không chịu ăn cơm không? Hay lại không để ý đến lời của tôi mà lại thức đêm may đồ này nọ cho búp bê hả? Sao lại gầy đến thế này?”

“Ke ke, đừng có mà vừa vào cửa liền anh anh em em vậy chứ, coi thường ba tên cao lớn bọn tôi là vô hình sao?” Dickens đã ngồi xuống dưới ghế salon nói.

“Đúng vậy, Lăng, cậu tuyệt đối là đang cố ý kích thích ba người chúng tôi nha!” Ryan thở phì phò nói, “Làm cho chúng tôi ganh tị với cậu! Coi chừng bọn tôi bắt cóc Sweety nha!”

“Ích kỉ! Nhưng mà Sweety nhìn ốm như vậy, tưởng rằng chỉ có da bọc xương, nhưng mà ôm rồi mới biết mềm mại cùng thoải mái đến cỡ nào nha! Còn có hương thơm không biết phải tả như thế nào nữa.” Jude đắc ý nheo nheo mắt nói, liền nhận lại được ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa khinh bỉ của Ryan cùng Dickens, cùng ánh mắt lạnh như băng của Lăng Sóc.

Nghe Jude nói, Lăng Sóc cảm thấy vòng eo trong tay mặc dù rất gầy nhưng lại rất mềm, mặc dù chủ nhân của vòng eo nhỏ xinh đang cứng hết cả người.

“Thả ra... Thả tôi ra.” Nếu không phải đã tiếp xúc với Lăng Sóc được một thời gian, Cốc Vũ có thể đã bị dọa đến ngất xỉu rồi, chứ không phải nói chuyện cà lăm như bây giờ.

Kể cả Lăng Sóc ở đây, nhìn thấy Cốc Vũ nói chuyện cà lăm cũng tưởng là do Cốc Vũ xấu hổ. Cốc Vũ quả thật có chút xấu hổ, nhưng mà chữ [xấu hổ] lại có ý nghĩa khác hoàn toàn so với trong đầu bốn người kia, huống chi, Cốc Vũ còn sợ nhiều hơn, cho đến khi mặt cũng đỏ rực, tai cũng đỏ theo, thành ra mấy người Ryan chọc ghẹo gì đó cũng nghe không có thấy.

Bởi vậy, sau khi nghe xong Cốc Vũ nói tiếp nửa câu sau, Lăng Sóc cùng ba người Ryan đều có cảm giác muốn bỏ giữa ra đất.

“... Thả tôi ra, tôi phải đi tắt lửa, nếu không canh sẽ bị trào ra ngoài.”

30. Chương 30: Quà Tặng...

Cốc Vũ rất muốn trốn, nhưng mà Lăng Sóc lại tự nhiên đồng ý với ba người Ryan, để cho cậu cùng đi tiễn bọn họ ra sân bay, hơn nữa Cốc Vũ cũng có quà tặng đáp lễ lại cho ba người Ryan, chỉ là vẫn làm chưa có xong, đến khi làm xong rồi lại không tìm ra cơ hội để tặng, nghĩ đến có gì trước khi bọn họ lên máy bay cũng phải tặng cho được.

Bởi vì sắp đến khai giảng, sân bay rất đông, đa phần là những người trẻ tuổi, rồng rắn xếp hàng làm thủ tục hải quan cùng check in, có thể thấy được khách đến sân bay đông đến mức nào.

Cốc Vũ có chút ngơ ngác không biết phải làm gì, hai tay ôm lấy một cái túi nho nhỏ, cũng chỉ biết theo sát sau lưng Lăng Sóc, chỉ sợ nếu không cẩn thận lại bị lạc khỏi mọi người.

Cốc Vũ vốn chậm chạp đến mức người thần đều phải nể, nhưng mà bởi vì nguyên nhân trên người có tật, cho nên vô cùng cẩn thận với ánh mắt xung quanh, thành ra, nên mới rất tự ti, rất nhút nhát. Cậu cũng không muốn để ý đến những ánh mắt này, nhưng mà những ánh mắt này cứ bám riết trên người, đâm thẳng vào trong lòng.

Có thể Cốc Vũ không biết, tối thiểu là cậu trong lúc này, có hơn phân nửa ánh mắt xung quanh nhìn đến là ghen ghét. Ai bảo cậu cúi đầu theo sát bước chân của Lăng Sóc, lại biến thành cậu đi ở phía trước, còn bốn anh siêu đẹp trai vây chung quanh cậu cẩn thận che chở cho cậu. Mà bốn người này so với ngôi sao còn muốn giống ngôi sao hơn, so với người mẫu còn giống với siêu mẫu nước ngoài hơn.

Đã có mấy cô bé rút điện thoại di động đứng xa xa chụp hình Lăng Sóc và ba anh đẹp trai rồi, về phần Cốc Vũ, hoàn toàn bị loại bỏ khỏi màn hình camera.

Lăng Sóc sải từng bước dài, kéo Cốc Vũ cúi gằm mặt đang đi cũng chẳng thèm nhìn, nếu không, Cốc Vũ sẽ bị rớt khỏi thang cuốn cho coi.

Cốc Vũ sợ đến lập tức ngẩng phắt đầu nhìn người nắm tay cậu, nhìn thấy người nắm tay mình là Lăng Sóc, tay kia liền giữ chặt cái túi, đôi mắt chớp chớp, rồi lại nhìn người đang đi xuống thang cuốn, kì lạ hỏi: “Sao anh lại đi ở sau hồi nào vậy?”

“Đúng vậy, nếu như Lăng Sóc không kéo em, em sẽ đi theo người khác. Sweety, cái này là không được nha, nếu như muốn theo người khác đi, vậy thì qua Mĩ với bọn anh đi.” Jude nói.

Cốc Vũ trốn ra sau lưng Lăng Sóc, chỉ lộ ra cái đầu, lắc lắc.

Lăng Sóc ngẩng đầu nhìn bao quát xung quanh sân bay một chút, trước đó mấy mét có dây ghế dài ngồi nghỉ chân chưa có ai dùng, nói: “Các cậu đi xếp hàng làm thủ tục đi, tôi với Cốc Vũ ngồi đây đợi các cậu.” Nói xong, kéo Cốc Vũ đi đến dây ghế dài ngồi xuống, lại ngồi chồm hổm trước mặt Cốc Vũ, nhẹ nhàng xoa đầu gối trái cho Cốc Vũ, im lặng khóa chặt đôi mắt của Cốc Vũ, hỏi: “Có phải đau lắm không? Tôi thấy cậu đi từ bãi đậu xe tới đây càng lúc càng chậm, cậu bị mệt à?”

Ba người đứng gần đang chuẩn bị đi làm thủ tục nghe Lăng Sóc nói vậy, cũng không đi check in nữa, quay người vẫy qua đây, lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt đang đỏ mồ hôi của Cốc Vũ.

Chân trái của Cốc Vũ quả thật là hơi bị đau, bác sĩ Vạn Hoa có dặn cậu, không được để chân trái hoạt động trong thời gian dài, nhưng Cốc Vũ tuyệt đối không ngờ, cái thời gian dài này hóa ra còn chưa kéo dài được hai mươi phút đồng hồ.

Cốc Vũ không nói gì, chỉ là từ trong đôi mắt to của cậu đã có thể nhìn thấy được tia chột dạ chột lóe lên, khiến cho bốn người Lăng Sóc vốn đã khôn khéo có thể hiểu được ngay.

“Cậu ngốc à, chân đau rồi lại còn đi là sao?” Giọng điệu Lăng Sóc vô cùng khó chịu.

Cái này thật không biết Lăng Sóc làm sao có thể nói ra khỏi miệng, rõ ràng cả bốn người “Xấu xa”, không có nhìn tới “tình trạng” của Cốc Vũ thì chớ, bây giờ lại nói Cốc Vũ không chịu nói.

“Tôi chỉ là... Đi theo anh.” Cốc Vũ lí nhí nói.

Lăng Sóc đứng dậy, quay đầu trừng mắt liếc ba người Ryan một cái, nói: “Cũng tại ba người các cậu, nói cái gì mà không đi đường ưu tiên, phải đi cái đường đầy mệp người này, nếu không thì tôi với Cốc Vũ giờ đang trên đường về rồi.”

Lăng Sóc này á, thật sự là rất biết chụp mũ nha!

Cốc Vũ định nói chuyện không liên quan đến ba người Ryan, chính là chân trái của mình không thể hoạt động được nhiều, dù là trước khi bị thương, đi lại quá lâu cũng sẽ bị khó chịu, nếu không thì làm sao lại lòi ra cái xe đạp cũ kĩ chứ.

Nhưng mà dưới khuôn mặt chẳng chút thay đổi của Lăng Sóc, cái gì cũng không dám nói luôn.

Ryan, Dickens, Jude cũng không vì chuyện Lăng Sóc chụp mũ mà tức giận, tất cả đều đồng thanh nói: “Lăng, vậy giờ cậu đưa Sweety về đi.”

“Không sao, tôi không sao đâu, ngồi một chút là được rồi.” Cốc Vũ hiếm khi không sợ hãi mà nhoẻn miệng cười.

Bốn anh con trai trong nháy mắt đều bị nụ cười thuần khiết pha chút sợ hãi cùng yếu ớt làm cho ngẩn ngơ, hình như, bọn họ chưa từng nhìn thấy Cốc Vũ cười, khi cậu đối diện trước mặt bọn họ, vầng trán lúc nào cũng hơi cau lại, đôi mắt to tròn cũng sụp xuống, cánh môi tinh tế lúc nào cũng mím nhẹ, nói cho đúng thì chính là lúc nào cũng mang theo chút sợ hãi.

Cốc Vũ nhìn thấy cả bốn người tự nhiên không nói một lời nào, lại còn nhìn cậu rất nghiêm nghị, vẻ ngại ngùng cùng nét cười nhanh chóng tan đi trong đôi mắt trong veo, vội vàng cúi đầu, nhìn cái túi đang ôm trong tay.

Người đầu tiên tỉnh lại là Lăng Sóc, quay đầu nhìn thấy ba người bạn thân còn ngẩn ngơ nhìn Cốc Vũ chằm chằm, trong lòng tự nhiên rất buồn phiền, lạnh giọng nói: “Ba người các cậu, còn không mau đi đi!”

Ba người Ryan vốn đã quen nhìn vô số người đẹp đều có chút kinh ngạc bản thân vì sao bị nụ cười của Cốc Vũ làm cho choáng váng, thật sự là quá mất hình tượng, Cốc Vũ này thật sự là không thể ngờ được, một lần cũng khiến cho người ta run sợ nha! Một nụ cười nhẹ cũng khiến cho cả bọn ngơ ngẩn một hồi, đủ thấy được tiềm lực vô hạn trong tương lai của cậu!

“Ích kỉ!” Jude thấp giọng lầm bầm, khoác ba lô lên vai, quay người.

Dickens cùng Ryan cũng định nói vài câu với Cốc Vũ, nhưng mà dưới ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Sóc, nghĩ lại vẫn là quên đi thì hơn, huống chi, Cốc Vũ bị bốn người bọn họ nhìn chằm chằm, lại cúi gằm mặt trốn vào [thế giới] của mình rồi.

Nhưng mà ba người đi mới được vài bước, Lăng Sóc liền kêu ba người lại: “Tôi qua kia nghe điện thoại một chút, các cậu để ý Cốc Vũ.” Vừa nói, liền đi qua một góc ít người qua lại nghe điện thoại.

Cốc Vũ cúi đầu không dám nhìn ai, biết Lăng Sóc đã đi nghe điện thoại rồi, cũng biết ba người Ryan đã ngồi xuống bên cạnh, nghĩ lúc này chính là cơ hội tốt nhất, liền đem cái túi ôm chặt trong tay chậm rãi đưa

đến trước mặt Ryan đang ngồi phía bên phải, đầu vẫn cúi, vừa sợ vừa vội vàng nói: ” Quà... Tặng... Tặng... các anh.”

“Úi?” Ryan, Dickens, Jude đều ngẩn người, hỏi lại không chắc chắn: “Lúc trước kiểu gì cũng không chịu cho bọn anh xem trong túi có cái gì, hóa ra lại là quà tặng bọn anh à, là thật sao? Sweety!”

Cốc Vũ nhẹ nhàng gật đầu: “Dạ.”

“Có thể mở ra xem ngay được không?” Jude hỏi.

Cốc Vũ lại gật đầu nhẹ nhàng.

Cái túi rất nhỏ, Ryan thò tay vào trong túi, đem mấy thứ ở bên trong ra.

Đây là ba con búp bê vải nhồi bông, được may dựa trên bộ dáng của ba người, nhìn rất sinh động, rất tinh xảo.

Cầm lấy búp bê vải hình dáng như mình, xem thật cẩn thận, trong mắt hiện lên tia xúc động thật sâu. Ba người bọn họ không ngờ Cốc Vũ sẽ tặng quà cho mình, dù là khi đi du lịch về có tặng quà cho Cốc Vũ, nhưng chỉ là tiện tay mua mà thôi, cũng chỉ bởi vì cái câu trước khi đi du lịch thì có nói sẽ mang quà về cho Cốc Vũ.

Nhưng Cốc Vũ vẫn nhớ chuẩn bị quà cho bọn họ, để tâm làm ra quà tặng đặc biệt cho dù cả ba có dùng tiền cũng không thể mua được mà tặng cho bọn họ, cái này làm sao có thể không khiến bọn họ cảm động, làm sao không tự thấy xấu hổ chứ?

Ryan nghiêng người ôm lấy Cốc Vũ, nói: “Sweety, cảm ơn, đây là quà tặng đẹp nhất mà anh có được đó.”

Sau đó, Dickens ngồi ở bên trái cũng móc Cốc Vũ khỏi lòng Ryan ôm lấy, nghiêm túc nói: “Anh lúc nào cũng sẽ mang nó theo, cảm ơn em, Sweety.”

“Anh cũng muốn ôm.” Jude ngồi bên cạnh Ryan đứng dậy, hơi cúi người ngồi trước mặt Cốc Vũ, cho dù là như vậy cũng chỉ thấp hơn Cốc Vũ đang ngồi trên ghế một chút, ôm lấy Cốc Vũ vừa được Dickens thả ra, nói: “Cảm ơn em, Sweety, thật là muốn gói em lại đem về Mỹ.”

Cốc Vũ bị ôm đến choáng váng mặt mày, nhẹ giọng nói: “Mấy anh thích là được rồi.”

Lăng Sóc đứng cách đó không xa nghe điện thoại thì làm sao không nhìn thấy được tình huống ở bên này? Cho nên, vừa tắt điện thoại, liền phóng tới y như sao sẹt, thò tay đến trước mặt Cốc Vũ: “Của tôi.”

Cốc Vũ nhìn bàn tay Lăng Sóc xòe trước mặt mình, giật mình một chút, hỏi ngược lại: “Cái gì của anh?”

“Quà.”

“Anh không có.” Cốc Vũ nói lời này chẳng có ý gì, thậm chí nhìn bàn tay còn chưa có rút lại thì rất sợ hãi, cậu chỉ thấy tặng quà cho mấy người Ryan cũng giống như là tặng cho Diệp Đồng, bởi vì bọn họ đều đi khỏi đây.

Lăng Sóc cố nén tâm tình kì cục đang không ngừng dâng lên trong lòng, rút tay lại, nói: “Về nhà đưa tôi.”

Cốc Vũ định nói về nhà cũng không có mà, nhưng môi mấp máy một chút, gật đầu đồng ý.

Ba người bên cạnh vừa xem quà của mình đầy đắc ý, lại vừa nhìn màn kịch bên cạnh tự nhiên cảm thấy rất có “ngụy cơ” liền quơ túi bỏ chạy, lại còn cười lớn: “Lăng, bọn tôi đi làm thủ tục check in nha.”

Có đôi khi, xem kịch cũng rất nguy hiểm nha! Mà bọn họ lại biết rất rõ bản tính chiếm hữu cùng bá đạo của Lăng Sóc, nếu không chạy cho nhanh, nói không chừng mấy món quà này sẽ bị Lăng Sóc tịch thu luôn.

31. Chương 31: Điện Thoại Di Động...

Lăng Sóc cùng Cốc Vũ rời khỏi sân bay, mãi cho đến khi xe chạy trên đường cao tốc ra khỏi sân bay, một chiếc máy bay từ từ cất cánh, bay lên cao, sau đó, ầm ầm bay qua nóc xe Lăng Sóc, chớp mắt chỉ còn lại là một chấm nhỏ, biến mất ở chân trời xanh lam.

Lăng Sóc vừa lái xe, vừa để ý nhìn Cốc Vũ một chút, nói: “Anh rủ tôi gọi nói tôi qua bên chỗ anh ấy một chút, nhưng mà tôi sẽ đưa cậu đến siêu thị mua một cái điện thoại di động trước. Tôi không muốn đến lúc muốn tìm cậu lại chẳng biết làm sao mà tìm. Sau khi mua điện thoại xong, cậu về nhà hay đến nhà tôi?”

“Tôi về nhà.” Cốc Vũ nói, không về nhà thì làm sao có thể làm được quà tặng vừa mới đồng ý với anh lúc này.

Sau đó hai người cũng không nói gì cả, Lăng Sóc là đang nghĩ anh rủ đột nhiên gọi điện thoại gọi mình qua rốt cuộc là có chuyện gì; Cốc Vũ thì nếu như không phải ở nhà, trước mặt người ngoài, nếu như người khác không nói trước, cậu cũng có thể im lặng cả ngày không nói một lời, là người im lặng đến tận cùng vô tận.

Đến con đường chuyên kinh doanh điện thoại di động, Lăng Sóc căn bản là không tham khảo ý kiến Cốc Vũ, liền mua một cái điện thoại giống y như đúc cái của mình đưa cho Cốc Vũ, cầm điện thoại của mình gọi qua, lưu số điện thoại của mình vào máy, đưa cho Cốc Vũ, nói: “Được rồi, cho cậu. Đi nào, tôi đưa cậu về.”

Cốc Vũ ngơ ngác theo sát theo sau Lăng Sóc đầy mạnh mẽ, cầm chặt cái điện thoại mới trong tay, trong lòng rất kích động, cũng rất bất an, không biết mẹ có la vì sao cậu lại nhận điện thoại của Lăng Sóc không nữa, nhưng mà nếu như là chính Lăng Sóc nói muốn mua điện thoại cho cậu thì cậu cũng chẳng có can đảm phản đối dù chỉ một câu, Lăng Sóc nhất định mà trừng mắt nhìn cậu không nể tình, căn bản là không cho cậu có bất kì một cơ hội chống đối nào.

Cốc Vũ thề, nhất định sẽ cố gắng chăm chỉ làm việc cho Lăng Sóc, hết sức nghe lời Lăng Sóc. Cậu thật ra cũng phát hiện Lăng Sóc là người rất tốt, chỉ là người xuất thân từ gia đình quyền cao chức trọng, tính tình theo đó cũng bá đạo mãnh mẽ, không thích người khác phản đối anh, chỉ cần làm tốt chuyện của mình, Lăng Sóc sẽ không nói gì cả.

“Cậu còn suy nghĩ cái gì? Lên xe!” Lăng Sóc vịn cửa xe, neho mắt nhìn Cốc Vũ đang cúi đầu nhìn cái điện thoại mà hạ giọng.

Cốc Vũ vội vàng đem ánh mắt rời khỏi chiếc điện thoại ngược lên, nói: “Tôi tự ngồi xe bus về được rồi, anh cứ đi gặp bác sĩ Vạn Hoa đi.”

“Đừng để tôi nói lại lần thứ hai, lên xe.” Lăng Sóc ra lệnh.

Cốc Vũ không ngờ được, Lăng Sóc lại mạnh mẽ cứng rắn muốn đưa cậu trở về, chính là vì lo lắng cho chân trái của cậu.

Keke, cho nên nói, Lăng Sóc bá đạo thì bá đạo, nhưng có lúc, nhu tình của hắn đều bị ẩn sâu trong sự bá đạo cường thế đó nha.

Lăng Tu Dương (Chú tư của Lăng Sóc) gần đây không hiểu tại sao bị mất ngủ, ở trên giường đếm qua không biết bao nhiêu con cừu cũng chẳng có tác dụng, chỉ có thể trợn mắt đến sáng.

Điều này làm cho rất nhiều người trong viện kiểm sát bởi vì khuôn mặt càng lúc càng đen của chú mà khản trương vô cùng, giống như là đang lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, chỉ sợ ai xui xẻo bị chú cho ăn một trận nên thân.

Hôm nay, bé trợ lí mới của Lăng Tu Dương rốt cuộc bị mọi người đẩy ra, để cho bé thay mặt mọi người đi tìm hiểu xem đại công tố Lăng rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Bé trợ lí sau khi báo cáo công việc xong, nghĩ muốn len lén trốn ra rồi lại nghĩ đến cái đám chuyện “hại người” đang ở bên ngoài phòng làm việc kia, lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, Lăng Tu Dương ngồi ở sau bàn làm việc cất giọng lạnh lùng nói: “Không có việc gì thì đi ra ngoài! Vụ án của Hồng bang theo sát cho tôi, nếu để đối phương trốn thoát, tôi sẽ đem cậu thể vào đó!”

Trợ lí khóc không ra nước mắt, cậu ta tại sao lại bị làm dưới trướng của Lăng Tu Dương thiết diện vô tư tâm can sắt đá chứ? Uống công cậu ta sùng bái chú như vậy, lấy chuyện được làm dưới quyền của chú là vinh quang lớn lao, thì ra, các bậc tiền bối trong viện kiểm soát nói rất đúng! Công tố viên Lăng Tu Dương thật sự rất lạnh khốc vô tình. Trong khoảng thời gian này cậu ta đã hoàn toàn thấm thía rồi!

“Tôi... Tôi...”

“Tôi cái gì mà tôi?! Đi ra ngoài!” Lăng Tu Dương mất ngủ nghiêm trọng đến gần hai bên thái dương cũng giật đùng đùng, cơn tức rất lớn, nếu không phải vì thiết quân luật của nhà họ Lăng thắm vào người, chú cũng rất muốn đập phá đồ đạc.

Bởi vì mí mắt Lăng Tu Dương không có vì mất ngủ mà đen sì như gấu mèo, cho nên ngoại trừ chính chú thì chẳng ai biết chú bị mất ngủ, lại còn mất ngủ cả một thời gian dài rồi, đã đứng trên mép vực thẳm của sự bùng nổ rồi.

Bé trợ lí mới đến đã bay nhanh ra khỏi phòng làm việc, lắc đầu đối với cả đám người đang tha thiết đứng ở ngoài, hít sâu một hơi, lại quẹt đi mồ hôi lạnh túa ra do bị hù, nói: “Bị đuổi ra rồi, tôi sợ nếu còn ở nhiều hơn một giây thôi thì sẽ bị biến thành tượng băng luôn.”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ hả?! Ngài Lăng có phải bị thất tình không vậy? Rõ ràng hơn nửa tháng trước vẫn còn tốt lắm mà.” Bé thư kí A nói.

“Không có khả năng đó đâu! Ngài Lăng là người nghiêm nghị lạnh lùng như vậy, nếu như lỡ có bị thất tình thì cũng không có bộc lộ ra ngoài đâu, huống chi nửa tháng trước cũng đâu có nghe nói ngài Lăng gần gũi với ai đâu, anh ta là kẻ cuồng công việc mà.” Bé thư kí B nói.

“Vậy thì rốt cuộc là lí do gì lại khiến cho ngài Lăng trở nên lạnh lùng hơn vậy? Không phải, chính là tự nhiên lúc nóng lúc lạnh?” Bé C trong bồi thẩm đoàn nói.

“Nếu có thể biết, chúng ta còn ở đây thảo luận sao?” Bé thư kí D nói.

“Oh ~ Vậy thảo luận ra cái gì chưa?”

Một giọng nam lạnh lẽo xé gió vang lên ngay sau tai mọi người, sau đó cả bầy đông cứng ngoái cổ nhìn lại, nhìn thấy là khuôn mặt của Lăng Tu Dương không hề có chút xú thay đổi đang đứng dựa cửa.

Những con người “nhát cây” dờ ra nửa giây, đồng thanh hét lên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất liền bỏ chạy.

Lăng Tu Dương nhìn trong chớp mắt chỉ còn lại một bé trợ lí đứng ở cửa, day day trán, quay người đi vô phòng làm việc cầm laptop chạy đi ra, khoe mắt liếc đến bé trợ lí vừa thở được nửa hơi rồi lại đứng thẳng người, cảm giác rất chi là buồn cười, vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra một chút, bởi vì tâm tình của chú đã ảnh hưởng đến người xung quanh rồi, cái này không tốt, nếu không lại ảnh hưởng đến không việc.

“Ngài... Lăng?” Bé trợ lí đuổi theo được hai bước thì ngừng lại, bởi vì Lăng Tu Dương quay đầu lại lộ ra khuôn mặt lạnh lùng hơi nghiêng nghiêng.

Sau khi Lăng Tu Dương rời đi, cả đám vừa mới trốn thoát lại chui ra từ các hướng, vây quanh cửa sổ nhìn xuống Lăng Tu Dương lái xe ra khỏi cổng viện kiểm sát, tất cả mọi người đều bị giật mình, bọn họ cảm thấy có chuyện lớn rồi, kẻ cuồng công việc hóa ra lại về sớm?!

Lăng Tu Dương thầm nghĩ phải tìm biện pháp mà ngủ cho tốt vào, nhưng mà mười mấy viên thuốc ngủ bị chú uống vào bụng thế mà nửa đêm buồn ngủ cũng không có; muốn dùng rượu để dỗ giấc ngủ, kết quả là hơn hai tiếng sau tỉnh lại đầu đau như là có người đang đánh nhau kịch liệt ở bên trong; đi tìm đàn bà để buông thả, ngu ngốc vô vị, cũng chẳng thể làm cho chú ngủ ngon giấc... Mọi biện pháp có thể thử chú đều thử hết rồi, nhưng hoàn toàn vô tác dụng.

Cho nên, Lăng Tu Dương nhịn hơn nửa tháng, vẫn là quyết định phải chữa bệnh, nhưng mà trước hết vẫn phải đi tìm đứa cháu rể làm bác sĩ nhờ tư vấn một chút.

Lăng Tu Dương trốn việc thoải mái đi vào phòng làm việc của Vạn Hoa, Vạn Hoa không có trong phòng, không biết là đang làm cái gì, có lẽ là đi WC, bởi vì bên bàn làm việc của đứa cháu này có một tác cà phê còn đang bốc khói.

Lăng Tu Dương nhìn thấy tách cà phê được dùng để nâng cao tinh thần kia liền thấy đau đầu, chú bây giờ hoàn toàn không muốn nhìn thấy bất kì thứ gì có tác dụng kích thích thần kinh dù chỉ một chút, cho nên bước qua, định đem tách cà phê kia đi đổ.

Động tác đưa tay cầm tách cà phê rất dứt khoát, bên cạnh tách cà phê có một túi tài liệu làm cho chú vốn là công tố viên cảm thấy rất khả nghi.

Rút ra vài thứ bên trong xem thử, Lăng Tu Dương thiếu điều nghĩ muốn đem mấy đứa nhóc ác ôn kia bắt lại toàn bộ. Chú nổi tiếng rất lạnh khốc cũng cảm thấy phần nộ kinh khủng, có thể thấy được thông tin bên trong tập tài liệu này rất kinh người.

Vạn Hoa mở cửa đi vào nhìn thấy chú anh là Lăng Tu Dương đang ngồi ngốc sau bàn làm việc, cười nói: “Chú Tư, sao chú lại tới đây? Tìm con có việc gì à?”

Lăng Tu Dương cầm tập tài liệu trong tay, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Vạn Hoa, con là bác sĩ, tập hợp những thông tin này làm cái gì? Đúng rồi, con giúp ai thu thập à?”

“Để cho Tiểu Sóc đó. Còn về phần tài liệu này, chính là do một người bạn mở văn phòng thám tử tư hỗ trợ.” Vạn Hoa vừa nói vừa đi đến trước máy nước uống, hỏi: “Chú Tư, chú uống cái gì?”

“Nước lọc là được rồi. Tiểu Sóc cần những cái này để làm gì vậy? Hả, chẳng lẽ bọn nó làm gì với Tiểu Sóc hả? Chết tiệt, chú muốn làm thật toàn bộ bọn nó, quan tâm gì đến chúng nó còn là vị thành niên hay trưởng thành chứ! Dám bắt nạt người nhà họ Lăng chúng ta sao, muốn chết!” Nếu đám người trong viện kiểm sát nhìn thấy bộ dạng siêu cấp bùng cháy này của Lăng Tu Dương, đảm bảo sẽ rất hàm hồ.

Khóe miệng Vạn Hoa co rút, đem nước đặt đến trước mặt Lăng Tu Dương, nói: “Tiểu Sóc làm sao có thể bị người khác bắt nạt chứ? Chú Tư, chú khẩn trương quá rồi.”

“Vay đưa thông tin này cho Tiểu Sóc...” Lăng Tu Dương dừng đến chuyện gì có liên quan đến gia đình thường rất dễ dàng kích động đột nhiên nhớ tới những thứ khiến cho chú nổi điên lên, liền phản ứng lại rất nhanh, nói chắc chắn: “Đứa bé bị bắt nạt thiếu chút thì mất mạng là người Tiểu Sóc để ý à.”

Vạn Hoa không gạt cũng chẳng lắc đầu, chỉ nói: “Tiểu Sóc rất thích ăn đồ ăn cậu ấy nấu, lại còn đem chìa khóa nhà giao cho cậu ấy luôn.”

32. Chương 32: Đồ Ngốc Lương Thiện...

Lăng Sóc đưa Cốc Vũ về đến nhà, còn nói chuyện với Thi Lệ mấy câu, rồi mới quay xe chạy đến bệnh viện nhân dân.

Đi đến phòng làm việc của Vạn Hoa, Lăng Sóc nhìn thấy chú Tư Lăng Tu Dương đang vắt hai chân ngồi trên ghế làm việc của Vạn Hoa, người ngồi trên ghế thấy hắn đi vào, khuôn mặt lạnh khốc dịu xuống một chút, cười nói: “Tiểu Sóc, lâu rồi không gặp, đen ra hả con.”

Bởi vì Lăng Tu Dương đang phải thụ lí vụ kiện của Hồng bang, khi Lăng Sóc đi du lịch quay về nhà chính mấy ngày chú cũng không có thời gian rảnh để về thăm, cũng bởi vì chú mất ngủ rất nghiêm trọng, không muốn về nhà để người nhà biết lại lo lắng.

Bất quá hôm nay thì Lăng Tu Dương hết nhịn được rồi.

Lăng Sóc bình thản chào hai tiếng: “Chú Tư, anh rể.” Sau đó đi đến ghế salon của Vạn Hoa ngồi xuống, sau đó nói tiếp: “Đi ra ngoài chơi cả tháng, tất nhiên là đen đi rồi. Chú Tư, mặt chú nhìn qua không được tốt lắm, có phải là do bận quá không vậy? Chú nhớ chú ý sức khỏe.” Quay đầu lại nói với Vạn Hoa: “Anh rể, anh gọi em đến có gì không?”

Vạn Hoa đứng dậy rót cho Lăng Sóc li nước, sau đó cầm lấy tập tài liệu trên bàn làm việc mà Lăng Tu Dương đã xem qua, quay trở lại ngồi cạnh Lăng Sóc, nhẹ nhàng đặt tập tài liệu lên đùi mình, nghiêm túc hỏi Lăng Sóc: “Tiểu Sóc, em xem Tiểu Vũ là cái gì?”

Chân mày Lăng Sóc khẽ cau lại, im lặng vài giây, trả lời: “Là một đứa ngốc lương thiện!”

Lăng Tu Dương đang uống nước sau bàn làm việc, nghe Lăng Sóc nói thế, sắc ra.

Mà Vạn Hoa hiển nhiên cũng không ngờ câu trả lời của Lăng Sóc lại là như vậy, ngẩn ngơ cả người, sau đó thầm nghĩ đứa bé Cốc Vũ kia, chẳng phải đúng là một đứa bé ngốc nghếch lương thiện sao? Nếu không anh cũng chẳng làm chuyện rồi hơi này, muốn vì đứa bé kia mà làm cái gì đó.

“Anh rể, anh hỏi cái này làm gì? Có phải đứa ngốc kia có chuyện gì không?” Lăng Sóc nghĩ đến chuyện Cốc Vũ ở ngoài sân bay đi mới hơn mười phút đã tái nhợt lại thêm đỏ mồ hôi đầm đìa, mặt cũng nghiêm lại hỏi.

Vạn Hoa thật ra cũng rất do dự không biết có nên đưa tập tài liệu này cho Lăng Sóc hay không, cho nên anh phải hỏi trước để xác nhận xem thái độ của Lăng Sóc đối với Cốc Vũ, tuy nói cũng đã biết qua thái độ cường thế của Lăng Sóc đối với Cốc Vũ, nhưng như vậy vẫn là chưa đủ. Bây giờ, nghe Lăng Sóc dùng từ ngữ vừa giận vừa lại mang theo dịu dàng mà ngay cả bản thân Lăng Sóc còn không biết để nói Cốc Vũ là đứa ngốc lương thiện, Vạn Hoa đại khái cũng hiểu, Lăng Sóc đối với Cốc Vũ rất khác biệt, hoặc là không chỉ đơn giản xem như đầu bếp không công.

“Khụ khụ...” Lăng Tu Dương sắc hết ngụm nước phải ho khan có chút buồn bực, tại sao Tiểu Sóc nhà chú tình nguyện quan tâm đến người ngoài, mặc dù người ngoài kia nhìn qua cũng rất tội nghiệp, nhưng mà nghe thấy chú ho sắc súa cũng chẳng hỏi thăm được một câu. Được rồi, Tiểu Sóc cũng có quan tâm chú, ít nhất vừa mới vô cửa cũng nhìn thấy mặt mũi chú không tốt, còn nói chú phải chú ý sức khỏe, nhưng mà, nhưng mà —

Thừa nhận đi, Lăng Tu Dương đang “ghen” nha. Giống như Lăng Tập Trạo nhìn thấy cái chìa khóa trong tay Cốc Vũ vậy đó! Nên nói như thế nào đây? Nói Lăng Tu Dương cùng Lăng Tập Trạo không hổ là cha con. tất nhiên cùng ăn cái gọi là “dấm” với Cốc Vũ chẳng biết gì kia; hay là nên nói, suy nghĩ của người nhà họ Lăng khiến cho người ta sờ đến không được.

“Một tháng trước, chính là cái ngày em cùng bạn đi du lịch, Tiểu Vũ cậu ấy bị đánh bị thương rất nặng, cậu ấy cũng không biết mình bị trọng thương, nên vẫn tiếp tục làm những việc bình thường như mọi ngày, mãi cho đến khi cậu ấy bị học máu bất tỉnh; nếu như không phải anh vừa khéo bắt gặp, anh không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thế nào. Mà cậu ấy, trước khi bọn em về một ngày mới xuất viện.” Vạn Hoa tóm tắt ngắn gọn lại từ đầu đến cuối, sau đó đem tập tài liệu trên đùi đưa qua trước mặt Lăng Sóc, “Thật sự mà nói, Tiểu Vũ bị đánh đến trọng thương cũng không phải không liên quan đến Tiểu Sóc đâu. Em tự xem đi.”

Chuyện đã xảy ra thì không thể nào khiến cho nó quay trở lại được, muốn chi trong phòng của Karaoke K cũng chẳng có camera giám sát, cũng chỉ có camera bên ngoài thôi.

Nhưng mà cái người bạn làm thám tử tư của Vạn Hoa cũng rất lợi hại, lấy được cái đĩa ghi hình Cốc Vũ bị nhóm người kia lôi vào trong quán Karaoke, hơn nữa sau đó cùng với phim X-quang và hồ sơ phẫu thuật của Vạn Hoa bổ sung thêm, Lăng Sóc không xem đến báo cáo, cũng có thể biết Cốc Vũ bị thương nặng đến mức nào.

... Lăng sóc rất bình tĩnh xem qua hết thấy, chỉ có bản thân mới biết, lửa giận trong đáy lòng day rưng rực cháy có thể phá hủy tất cả mọi thứ, người của hắn, lại dám nhân lúc hắn không có ở đây thì thiếu chút nữa bị đám mọi rợ kia hủy hoại sao! Làm sao không khiến cho hắn giận thấu trời? Hắn sẽ khiến cho những đứa đó phải trả giá gấp trăm gấp ngàn lần so với những tổn thương mà Cốc Vũ phải chịu!

Sau đó, Lăng Sóc chậm rãi nhét mọi thứ lại vào trong túi tài liệu, đứng dậy, nhìn Lăng Tu Dương ngồi ở bàn làm việc đang day day trán nhè nhẹ, nói: “Chú Tư, con nghĩ cần mọi người trong nhà giúp đỡ rồi.”

Lăng Sóc là một kẻ rất tự tin, nhưng tuyệt đối không tự đại, những chuyện một mình hắn không làm được thì sẽ không liều mạng đu theo, hắn sẽ nhờ người nhà giúp đỡ, cái này chẳng có gì là mất thể diện, mà chính là một loại biểu hiện cho sự trưởng thành và tinh táo.

“Ôi, chú cảm động quá, Tiểu Sóc, mọi người đều rất thích được giúp đỡ Tiểu Sóc.” Lăng Tu Dương giống như hoàn toàn thay đổi, nói.

Lăng sóc: =|||

Vạn hoa: = =|||

Lăng Tu Dương chắc chắn là bị tâm thần phân liệt! Một là lãnh khốc vô tình; một là quái gở không ai có thể qua mặt.

“Được rồi, chú Tư, có thể hỏi chú đến tìm con có chuyện gì không?” Vạn Hoa hỏi.

Mặt Lăng Tu Dương co lại, theo khuôn mặt dần giãn ra, thở dài một tiếng, nói: “Dạo này chú bị mất ngủ, nửa tháng nay không có ngủ được một giấc nào ra hồn hết, lần dài nhất là được hai tiếng mấy sau khi chú uống nguyên chai rượu mạnh. Người chú muốn ngủ cực kì, nhưng mà chẳng thể nào thả lỏng tinh thần được hết. Vạn Hoa, con nói có phải thần kinh chú có chuyện gì không?”

Vạn Hoa im lặng một chút, nói: “Cái này có nhiều nguyên nhân lắm, phải làm kiểm tra toàn diện mới biết được.”

“Uh, bây giờ con rảnh thì làm cho chú luôn đi, chú thật sự rất muốn ngủ.”

“Cái đó...” Vạn Hoa đứng dậy, nhìn Lăng Sóc đang cúi đầu ngẩn người nhìn chằm chằm vào tập hồ sơ, nói: “Tiểu Sóc, em về nhà hay là sao?”

Lăng Sóc ngẩng đầu, vẻ ngoan lệ cùng âm trầm trong đáy mắt cũng chìm xuống, khôi phục lại cái nhìn bình thản lạnh lùng, nói: “Em về, còn có mất tài liệu phải phiên dịch chưa có xong, phải giao trước khi khai giảng.”

Lăng Tu Dương cũng bật dậy, đi đến bên cạnh Lăng Sóc, nắm lấy bả vai Lăng Sóc, thành linh hỏi: “Tiểu Sóc, chờ chú đi cùng với, chú muốn qua nhà con. Vạn Hoa, làm kiểm tra toàn diện này có lâu lắm không?” Câu sau đúng là dùng để hỏi Vạn Hoa.

Vạn Hoa định nói còn phải xem làm bao nhiêu hạng mục mới biết được, nhưng mà nhìn thấy được ánh mắt của Lăng Tu Dương, nếu nói thật là mất rất nhiều thời gian, chắc chắn sẽ bị ánh mắt của chú “giết” luôn, cho nên đổi giọng nói: “Cũng nhanh lắm, trước buổi trưa là có thể làm xong rồi chú.”

Lăng Tu Dương nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Oh, vậy thì nhanh lên, còn có bốn mươi phút nữa là mười hai giờ rồi. Tiểu Sóc, không ngại chú đến chỗ con ăn ké một bữa chứ?”

Lăng Sóc bình thản liếc Lăng Tu Dương một cái, nói: “Con đưa Cốc Vũ về nhà rồi, còn nói cậu ấy trưa nay không cần qua nấu cơm.” Lời này cũng có vài phần nói dối, nhận được tập tài liệu đang cầm trong tay, hẳn muốn để cho Cốc Vũ nghỉ ngơi thoải mái, dù là hôm nay hẳn về nhà chỉ có thể nhai bánh mì khô.

“Tiểu Sóc, con ăn hiếp chú Tư! Chú Tư con mấy ngày nay chẳng những ngủ không được, mà còn ăn không ngon miệng! Vạn Hoa nói đứa bé kia của con nấu cơm ngon lắm, chú còn nghe ông nội với bác Lâu nói qua tay nghề của đứa bé kia rất cao. Bây giờ chú chỉ muốn ăn cơm đứa bé kia làm, chú mặc kệ! Con lập tức gọi cậu ấy qua nấu cơm đi, chú với Vạn Hoa đi làm kiểm tra, trước khi chú về cấm không được chuẩn đi!”

Khóe mắt Lăng Sóc co rút, trước khi hẳn gạt bỏ được cái tay đang khoác trên vai của mình thì chủ nhân của cái tay là Lăng Tu Dương cũng đã nói xong liền phóng ra ngoài, căn bản là không cho cậu chút cơ hội nào để phản đối! Hẳn chỉ biết, người nhà họ Lăng, chẳng có ai bình thường hết! Cái người nói lời này, tất nhiên cũng đã quên mất mình cũng là một phần tử trong nhà họ Lăng, lại còn là người không bình thường nhất.

Hai mẹ con Cốc Vũ cùng Thi Lệ đang tìm hiểu chức năng của chiếc điện thoại di động, hai đôi mắt không ngừng kinh ngạc, khóe miệng đều hiện ra nụ cười chưa thấy tắt.

Sau đó, ngón tay Thi Lệ tình cờ bấm lên một phím nào đó, điện thoại di động reo lên, làm mẹ cùng cậu đều giật mình, hai mẹ con ngơ ngác nhìn nhau, qua một lúc nhau, đều cười thành tiếng.

Mà điện thoại vẫn còn đang reo, lúc này Cốc Vũ mới phát hiện, trên màn hình đang hiển thị số điện thoại của cái tên duy nhất được lưu trong danh bạ.

Bàn tay cũng chợt vội vàng, phải bấm xuống phím kết nối. Cốc Vũ luống cuống, nói: Mẹ, là điện thoại của Lăng Sóc. Mau xem trong sách hướng dẫn chỗ trang làm sao kết nối điện thoại dùng con với, con xem làm sao gọi trở lại.”

“Ừ ừ, dùng vội, mẹ đang tìm đây, trang nào ta?” Nói là dùng vội nhưng tay Thi Lệ cũng lật rất nhanh, nhưng mà cái trang lúc này còn vừa đọc xong giờ lại tìm không thấy đâu.

Cũng không trách được hai mẹ con sau khi có điện thoại lại phản ứng giống như nhà quê, bởi vì Diệp Đồng cùng nhóm Vương Hiền Bình cũng không có điện thoại di động, chỉ có điện thoại bàn; đối với Cốc Vũ mà nói, nếu như không gặp Lăng Sóc, cả cuộc đời này của cậu có thể cũng chẳng có điện thoại di động, thứ nhất là vì nó rất mắc, thứ hai là cậu cũng chẳng có ai để liên lạc.

Khi Cốc Vũ cùng Thi Lệ còn đang luống cuống tìm xem làm sao để gọi trở lại, thì điện thoại lại đổ chuông, thì ra là Lăng Sóc gọi đến nhắn cậu qua nấu cơm, nói là có khách, dặn cậu mua thêm nhiều thức ăn một chút.

33. Chương 33: Khai Giảng...

Trước khi khai giảng, Cốc Vũ tranh thủ lúc còn rảnh đến Karaoke K tìm Dương Lộ, vừa khéo Dương Lộ đang nói chuyện với quản lí của cậu ấy.

Cốc Vũ không có đi vào, chỉ chờ ở ngoài cửa.

Nói thật, Cốc Vũ tới nơi này vẫn còn thấy sợ sợ, cậu không dám đi vào, hình như chỉ cần đi vào thì cả người sẽ run lên.

Dương Lộ nhận phong bì quản lí đưa cho cậu ta, bên trong là tiền lương cậu làm trong mùa hè này, chúc quản lí vài câu, rồi cúi người chào, cẩn thận cất phong bì vào trong túi quần, cười vô cùng hồn hởi đi ra.

Nếu không phải Cốc Vũ gọi Dương Lộ, Dương Lộ cũng không chú ý đến cậu đang đứng ở trong góc chờ.

Dương Lộ nhận ra Cốc Vũ rất nhanh, cười nói: “A, là cậu à. Cậu đến đây có gì à?”

“Mình đến tìm bạn, lần trước không phải bạn nói trước khi khai giảng sẽ về quê sao?” Cốc Vũ cùng Dương Lộ đi xuống bậc tam cấp, nói.

Dương Lộ khoác lên bờ vai gầy gầy của Cốc Vũ, hào hứng nói: “Mình mới lãnh lương, mình mời bạn đi ăn nha. Đúng rồi, lần trước mình có nghe đồng nghiệp nói bạn có đến tìm mình, nhưng mà hôm đó lại trùng ngày mình được nghỉ. Nếu hôm nay bạn không đến, tối nay mình đã lên xe về quê rồi, ài kêu mùa hè gì mà mới cái đã hết rồi chứ.”

Cốc vũ: “...”

Vào tiệm bánh ngọt ngồi khoảng hơn nửa tiếng, trao đổi địa chỉ liên lạc cùng với số điện thoại, Cốc Vũ tạm biệt Dương Lộ trước cửa tiệm bánh, trước khi tạm biệt, Dương Lộ rất cảm tính nên ôm Cốc Vũ một cái.

Sau khi Dương Lộ nhìn thấy Cốc Vũ leo lên chiếc xe đạp cũ kĩ của cậu rồi đi, mới quay người chậm rãi đi bộ về phòng trọ mà cha mẹ thuê cho cậu ở.

Chưa đi được bao lâu, một chiếc xe màu đồng đã dừng lại trước mặt cậu.

Trong mắt Dương Lộ lóe lên tia khó hiểu, nhíu mày, sau đó, kính xe từ từ hạ xuống lộ ra một khuôn mặt anh tuấn bên trong.

“Là anh! Không phải lần trước tôi đã đem tất cả những gì tôi biết nói hết cho anh rồi sao?” Dương Lộ nghiêm mặt hỏi.

Lúc này cậu ta không có nói lại với Cốc Vũ, có một người nước ngoài đến tìm cậu ta hỏi lúc trước Cốc Vũ gặp chuyện gì ở trong Karaoke K, cậu ta không biết ý đồ của người nước ngoài này, nhưng lại cảm giác thấy người nước ngoài này tuy khí thế rất bức người nhưng sẽ không gây ra điều gì bất lợi với Cốc Vũ, bất quá

để đề phòng trường hợp xấu nhất, cậu nửa câu cũng không nói gì với Cốc Vũ cả, thậm chí cũng không nói Cốc Vũ phải chú ý này nọ. Cậu ta cũng chỉ sợ nói ra có khi ngược lại còn khiến cho Cốc Vũ nghĩ ngợi lung tung, càng dễ gặp chuyện hơn.

Lăng Sóc gác tay lên cửa xe, nói: “Tôi hỏi cậu! Lúc này cậu nói cái gì với Cốc Vũ?”

Dương Lộ thầm tức giận, thật sự là một tên nước ngoài vô lí quá chừng! Cậu ta với Cốc Vũ nói chuyện gì thì liên quan gì đến anh ta chứ? Cái tên nước ngoài này, nhất định là không có ý đồ tốt với Cốc Vũ, nếu mà biết sớm thì đã tiện thể nhắc Cốc Vũ một câu phải cẩn thận với cái tên này rồi.

“Tôi nói chuyện gì với Cốc Vũ có liên quan gì đến anh sao?”

Cho nên nói rồi mà, cậu ta rất ghét người ở thành phố, lúc nào cũng tỏ ra cao cao tại thượng y như ta đây là chủng tộc thượng đẳng! Lần này đã là lần gặp thứ hai rồi, một cái tên còn không thèm nói, lại còn dùng cái bộ dạng như thế để nói chuyện với cậu ta! Đáng ghét!

“Hừ! Nếu để tôi biết cậu đang lừa gạt Cốc Vũ, tôi sẽ cho cậu không thể đi ra được khỏi chốn này!”

“Anh có bệnh à?! Cốc Vũ tốt như vậy, tôi với cậu ấy làm bạn với nhau, việc gì phải bắt nạt cậu ấy hả?! Còn nữa, anh là gì của Cốc Vũ hả? Lần trước vặn vẹo một đồng câu hỏi đã chẳng thể nào hiểu được rồi, tôi còn đang lo anh định làm chuyện bất lợi cho Cốc Vũ đây nè.”

“Cốc Vũ là người của tôi, tôi sẽ không gây bất lợi với cậu ấy. Nói thật cho cậu biết, mấy hôm nay nếu không phải cậu còn làm trong quán đó, sợ quán nuốt mất tiền lương của cậu thì tôi đã ra tay từ lâu rồi. Đây đều là nể tình cậu đã giúp đỡ Cốc Vũ. Cậu làm bạn với Cốc Vũ tôi không phản đối, dù sao cậu cũng phải đi rồi. Chỉ là sau này gặp lại đừng có mà động tay động chân với Cốc Vũ, tôi không thích!”

Đầu óc Dương Lộ rối mù, căn bản là không hiểu được Lăng Sóc đang nói cái gì, tức đến mặt đỏ bừng, nói: “Anh là cái tên chẳng biết lí lẽ, tôi động tay động chân với Cốc Vũ hỏi nào hả?”

“Cậu dám không thừa nhận chuyện lúc này ôm Cốc Vũ trước tiệm bánh ngọt hả?” Lăng đại thiếu gia tính tình còn hẹp hòi hơn cả mũi kim mắt không rung một sợi lông mi liền phản pháo.

Dương Lộ sững sốt, quả thật là có, nhưng sao lúc này nghe Lăng Sóc nhắc đến, sao lại thế giống như cái ôm dành cho một người bạn chuẩn bị chia tay lại bị biến chất hoàn toàn vậy? Nhưng rốt cuộc là bị biến thành như thế nào, Dương Lộ cũng chẳng tìm được từ nào để mô tả, chỉ là cảm thấy hành vi cùng lời nói của cái tên nước ngoài này cũng rất rất rất kì quái, giống như toàn bộ mọi thứ thuộc về Cốc Vũ là của anh ta, người khác không được chạm đến dù chỉ là một chút xíu!

Dương Lộ vò đầu một chút, đem cái suy nghĩ quái đản này đuổi đi, nói: “Tôi biết rồi, sau này sẽ không động tay động chân với Cốc Vũ nữa, giống như anh đã nói, tôi đã chuẩn bị rời khỏi thành phố này để về quê, sau này có gặp lại Cốc Vũ nữa hay không cũng không chắc. Tôi có thể đi chưa? Nếu không về sớm, mẹ tôi sẽ la tôi đó.”

Trả lời lại Dương Lộ là nguyên đám khói xe bỏ lại khi chiếc xe chạy đi. Dương Lộ nghiêng răng kèn kẹt, vung tay lên đối với cái xe đã chạy đi, rồi lại nặng nề đá bay hòn sỏi trên đường, oán giận nghĩ: Mình cho dù sau này không thể không gặp Cốc Vũ nữa, nhưng mà có điện thoại nha, tuyệt đối sẽ nhắc nhở Cốc Vũ, để cậu ấy phải né thật xa cái tên nước ngoài thấy ghét này!

Khai giảng đến, một mùa hè vô cùng nóng nực cũng đã lùi lại, tất cả học sinh trong nháy mắt chưa quen với việc đi học lại cũng đã thích ứng sau vài ngày, học sinh đi học lại, cảm giác vì hai tháng gặp nhau rất ít mà có những người bạn học tuy không thân cũng trở nên quen thuộc.

Sau đó, mấy học sinh để ý phát hiện ra hoa khôi giảng đường Trương Manh Manh cùng mấy cô bạn thân đều chưa có đi học.

Nguyên nhân cụ thể thế nào thì chẳng có ai biết được, bàn tán được vài ngày, bởi vì vội vàng học hành, cũng quên mất luôn chuyện hoa khôi Trương Manh Manh cùng bạn bè chưa quay lại học, đều lâm vào cuộc sống “không biết đến ánh mặt trời” của lớp 12.

Tất nhiên, chuyện này thì ngay cả giáo viên trong trường cũng không biết được lí do rõ ràng lắm, chỉ nghe nói là nhà Trương Mạnh Mạnh xảy ra chuyện, mà nhà mấy học sinh nữ khác cũng vậy, về phần rốt cuộc là chuyện gì, thì chẳng giáo viên nào biết được cụ thể.

Mà Cốc Vũ thì căn bản chẳng biết được trong trường ít đi vài người, kể cả bên cái trường Chí Hưng xa lắc đầu kia cũng có mấy người học sinh cũng không có đi học nữa.

Cuộc sống của Cốc Vũ không thay đổi cho lắm, vẫn chỉ xoay quanh ba nơi là nhà – đến trường – nhà Lăng Sóc.

Bởi vì chương trình học lớp 12 rất nặng, gần như ngay từ lúc khai giảng, Cốc Vũ đã cảm thấy rất áp lực, ai bảo thành tích học tập của cậu chỉ ở mức trung bình khá.

Cốc Vũ nghĩ, sau khi tốt nghiệp phổ thông thì phải học cái gì đây, đối với chuyện thi đại học cậu cũng không ôm nhiều hi vọng, cho dù là thi đậu, cùng lắm chỉ có thể vào được những trường hạng hai hạng ba mà thôi.

Cậu nghĩ muốn dành nhiều thời gian ở bên cạnh mẹ hơn, bởi vì vừa qua trung thu, có một đợt không khí lạnh bất ngờ, làm cho bầu không khí mùa thu thoát cái liền như là đầu đông, rất nhiều người bị cảm lạnh, cơ thể cùng tinh thần của mẹ cũng theo đó mà xuống theo, đã mấy ngày không thể rời khỏi giường.

Chính là người mẹ, sau một cơn bệnh đó mà trở nên suy yếu, mặc dù không có bị cảm, nhưng mà khuôn mặt vốn đã ít hồng hào sau ngày đó lúc nào cũng tái, ngay cả màu của đôi môi cũng nhợt nhạt.

Cốc Vũ rất lo cho mẹ, đi học cũng hay bị thất thần, bị giáo viên gọi lên trả bài, làm sao mà trả lời được?

Lăng Sóc ngồi bên cạnh đang gục lên bàn ngủ, cho dù nhìn thấy Cốc Vũ bị giáo viên “khó dễ”, hắn cũng không hỗ trợ.

Nhưng kì lạ ở chỗ, giáo viên thấy Cốc Vũ không có trả lời được, cũng không nói thêm gì cả, thầy giống như chỉ là muốn gọi hồn Cốc Vũ quay về với xác mà thôi, cũng không phải thật sự muốn Cốc Vũ trả lời câu hỏi.

Cốc Vũ ngồi lại xuống ghế, khẽ cắn môi một chút, bị Lăng Sóc mở mắt ra nhìn thấy, đôi mắt Lăng Sóc nhanh chóng lạnh xuống, lạnh giọng nói: “Đừng có cắn môi, khó coi.”

Cốc Vũ rụt vai một chút, vô thức lại muốn cắn môi, nhưng lời Lăng Sóc còn lơ lửng bên tai, ngốc nghếch nghiêng đầu dùng ánh mắt tủi thân nhìn Lăng Sóc.

Lăng Sóc càng “nóng” hơn, hắn biết, cái đó chẳng phải do lửa giận, mà là do lửa dục chết tiệt.

Đôi môi nhợt nhạt kia bị hàm răng trắng bóc cắn nhẹ, tạo nên dấu ấn đỏ hồng, hiện lên trên khuôn mặt nhỏ, cùng đôi mắt to ngập nước mang theo vẻ tủi thân, liền khiến cho Lăng Sóc bỏ qua luôn cái bớt sạm màu mà muốn hung hăng cướp đoạt người trước mặt này.

Lăng Sóc thầm rửa mình một tiếng, nhất định là bởi vì không có bạn gái, cho nên mới đem một con vịt con xấu xí nhìn thành mỹ nhân!

Mặc kệ lớp 12 này nọ, hắn cũng phải tìm bạn gái nhanh nhanh một chút.

34. Chương 34: Yên Tổ Nhi...

?N TỔ NHI...

Lăng Sóc vừa chỉ mới nghĩ như vậy, tự nhiên lại thật sự xuất hiện một cô gái làm cho hắn có cảm giác rất tốt.

Hôm đó là thứ bảy, là ngày quay về ở nhà chính.

Thật không ngờ ở nhà rất náo nhiệt, thì ra là chị hai của hắn là Lăng Chỉ Tâm cùng anh rể là Hồ Điền cũng về, lại còn có một cô gái chừng hai mươi tuổi tuy phóng khoáng nhưng cũng không hề kém phần ưu nhã ngồi bên cạnh, ánh mắt rất sáng, khóe miệng cười chân thành, có chút tính trẻ con.

Lăng Sóc thoáng cái đã bị nụ cười kia hớp hồn, đi đến trước mặt Lăng Chỉ Tâm cùng Hồ Điền, ngoài miệng thì chào người nhà đang ngồi trong phòng khách, nhưng hai mắt thì chỉ nhìn đến cô gái nọ.

Lăng Chỉ Tâm lén lút liếc mắt với Hồ Điền cùng mấy người khác, cười hi hi nói: “Tiểu Sóc, để chị giới thiệu với em, đây là con gái của cô anh rể em, tên là Yến Tổ Chi, mới ở Anh về. Hôm nay anh chị về thăm ông nội nên đưa cô ấy qua đây giới thiệu với mọi người. Em với cô ấy tuổi tác không chênh lệch là bao, lại đều lớn lên ở nước ngoài từ nhỏ, nhất định có rất nhiều chuyện để nói, cho nên, Tiểu Sóc em giúp chị tiếp chuyện với Tổ Nhi có được không?”

“Được.” Lăng Sóc tất nhiên là đồng ý rồi.

“Tổ Nhi, Lăng Sóc là người đẹp trai nhất nhà họ Lăng bọn chị đó, em có thể gọi cậu ấy là Tiểu Sóc giống chị, chị nghĩ cậu ta sẽ không để ý đâu. Em cũng đừng ngồi đây theo nói chuyện với mọi người nữa, cùng Tiểu Sóc đi vào vườn hoa dạo một chút đi, trò chuyện mấy chủ đề của giới trẻ bọn em.”

Yến Tổ Nhi đứng dậy, đối với người nhà họ Lăng ai nấy mắt mũi đều sáng rỡ cười cười, nói: “Vậy con cùng Tiểu Sóc ra ngoài trước.” Xoay người nhẹ nhàng ôm khuỷu tay Lăng Sóc, hài hước nói: “Em nghĩ mọi người rất thích nhìn chúng ta đi ra như thế này.”

Quả nhiên, mọi người đều cười không báo trước.

Nói trắng ra, đây là mai mối.

May mà, ấn tượng đầu tiên giữa Lăng Sóc và Yến Tổ Nhi dành cho nhau đều rất tốt.

Còn ngồi lại ở phòng khách có Lăng Tập Trạo, Lăng Tu Nhiên, Lăng Chỉ Tâm, Hồ Điền, bác Lâu ai cũng rất hào hứng, mọi người rất hài lòng với cô gái tên Yến Tổ Nhi này, bây giờ nhìn thấy thái độ của Lăng Sóc, liền nghĩ, có lẽ chẳng bao lâu nữa, có thể là lúc Lăng Sóc tốt nghiệp thì chuyện này cũng thành công luôn, đến lúc đó thì có thể nói là Song hỉ lâm môn rồi.

Lăng Sóc cảm giác thấy cô gái tên Yến Tổ Nhi này dung mạo cũng rất được, tính tình cũng rất hợp ý, quyết định theo đuổi cô ấy.

Chỉ là Yến Tổ Nhi còn muốn quay lại Anh tiếp tục học, cô và Lăng Sóc bằng tuổi nhau, đều là 21 tuổi, chỉ nhỏ hơn Lăng Sóc một tháng. Lần này trở về là vì muốn chúc mừng sinh nhật của cha cô, mà cô cũng nhiều năm chưa có về nước, cho nên mới xin nghỉ học nửa tháng.

Lăng Sóc mặc dù rất bá đạo chuyên chế, thích đem mọi chuyện khổng chế trong lòng bàn tay của mình, hẳn thậm chí đề nghị với Yến Tổ Nhi, nói cô về nước học, nhưng mà hẳn lại nghĩ, Yến Tổ Nhi cũng là một người rất có chủ kiến, nhất định sẽ không đồng ý đề nghị của hắn, quả nhiên, Yến Tổ Nhi do dự.

Yến Tổ Nhi nghĩ có lẽ bản thân quả thật thích Lăng Sóc rồi, nếu không, cô từ nhỏ đến giờ chưa từng thiếu người theo đuổi sao lại có thể cảm thấy do dự khi Lăng Sóc đề nghị cô về nước học chứ? Điều kiện của Lăng Sóc tốt vô cùng, từ tướng mạo, gia thế, nhân phẩm cái nào cũng khiến cho cô động tâm vô cùng. Cô muốn giữ chặt người đàn ông tên là Lăng Sóc này, nhưng lại nghĩ đến nếu như kết hôn cùng với Lăng Sóc, cô sẽ không có cơ hội làm những gì cô muốn nữa, bởi vì, trong hơn mười ngày tiếp xúc gần gũi, cô phát hiện, Lăng Sóc là một người phi thường cường thế lẫn bá đạo, có ham muốn khổng chế cực kì nghiêm trọng, mặc dù đa phần đều nghe theo ý kiến của cô, nhưng cô cũng biết, Lăng Sóc không muốn nghe cô nói lời phản đối.

Trong tiệc sinh nhật của cha Yến Tổ Nhi, Lăng Sóc nhẹ ôm eo Yến Tổ Nhi khiêu vũ, kéo theo một đồng ánh mắt hâm mộ của đàn ông lẫn phụ nữ.

Là mấy người lớn nhà họ Lăng cùng họ Yến, đều thấy vui ngoài sức tưởng tượng, cười hi hi bắt đầu bàn bạc với nhau, lúc nào thì lo liệu chuyện của Lăng Sóc cùng Yến Tổ Nhi.

Lăng Sóc thấy không sao cả, mặc dù chưa đạt tới cái gọi là yêu, nhưng mà hẳn đúng là thích Yến Tổ Nhi.

Yến Tổ Nhi mắc cỡ cúi đầu, nhẹ gật đầu đồng ý.

Sau đó, cha Yến nhân lúc cầu nguyện sau khi thổi tắt nến trên bánh kem, tuyên bố Lăng Sóc và Yến Tổ Nhi sẽ đính hôn vào ngày 25 tháng 1.

Tiếng vỗ tay chúc mừng vang lên không dứt, mọi người đều nhìn đến cặp đôi Lăng Sóc và Yến Tổ Nhi chẳng khác chi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Yến Tổ Nhi vẫn quay lại Anh học, nhưng mà, sau khi Lăng Sóc thi đại học xong sẽ quay về nước cùng Lăng Sóc học chung một trường đại học.

Lăng Sóc từ ngày đầu tiên gặp Yến Tổ Nhi cho đến ngày Yến Tổ Nhi đi cũng chưa có quay về căn hộ ở khu Thính Phong, vẫn ở lại nhà chính, mà Yến Tổ Nhi thì ở phòng sát vách của hắn.

Có lẽ lúc ấy còn chưa chính thức trở thành quan hệ vợ chồng, Lăng Sóc cùng Yến Tổ Nhi cũng chỉ dừng lại ở mức độ hôn nhau. Sau khi xác nhận mối quan hệ trong tiệc sinh nhật của cha Yến Tổ Nhi thì Yến Tổ Nhi lại phải đi, cho nên, Lăng Sóc vẫn là một gã trai tân cảm dục đáng thương.

Bởi vì có liên quan đến Yến Tổ Nhi, Lăng Sóc cảm thấy mình lại giống như trước kia, hoàn toàn không để ý đến Cốc Vũ.

Sau khi Yến Tổ Nhi đi rồi, Lăng Sóc quay lại căn hộ ở khu Thính Phong.

Nhà cửa rất sạch sẽ, Cốc Vũ không có vì hắn không ở đây mà bỏ bê việc dọn dẹp.

Chỉ là sau khi vào nhà, Lăng Sóc sững sờ một lúc lâu, mới nghĩ đến Cốc Vũ chưa bao giờ cùng hắn trở về.

Lăng Sóc lắc đầu, ném chìa khóa qua một bên, cởi áo khoác vắt lên thành ghế salon, cả người cuộn trên ghế, đột nhiên cảm giác thời gian này rất mệt mỏi, nhưng rốt cuộc là tinh thần hay thân xác mệt mỏi, chính hắn cũng chẳng xác định được.

Rõ ràng là đang yêu, nhưng tại sao không có cảm giác rộn ràng trong ngực như những kẻ đang yêu! Bên cạnh Yến Tổ Nhi hắn rất vui vẻ, bởi vì Yến Tổ Nhi có rất nhiều chuyện để nói, bọn họ sẽ hẹn hò, xem phim, nghe nhạc,... Nhưng hắn vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Khoảnh khắc này, khi Lăng Sóc nhắm mắt dựa vào ghế Salon thì đã biết cái đó là cái gì rồi, đó là cảm giác thả lỏng cùng bình yên, trong đầu thậm chí còn nhớ lại buổi sáng sớm đem đồ ăn sáng đến nhà Cốc Vũ lần nọ...

Tiếng chuông từ điện thoại di động phá vỡ hình ảnh ấm áp cùng yên bình trong đầu Lăng Sóc, đôi mắt xanh thăm mở lớn, nhìn số điện thoại, là của Yến Tổ Nhi gọi từ Anh về.

Lúc này, vừa mới bấm phím nghe Lăng Sóc lại nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu nhìn lại, thấy Cốc Vũ đang cầm một cái túi thân thiện môi trường màu xanh dương ngốc nghếch đứng ở huyền quan nhìn mình.

“Sóc, anh sao vậy?” Yến Tổ Nhi ở đầu bên kia điện thoại thấy qua một lúc lâu không nghe âm thanh gì, nghi hoặc hỏi.

“Không có gì, lúc này em nói cái gì vậy?” Lăng Sóc thu hồi ánh mắt đang nhìn Cốc Vũ, đứng dậy đi về phòng mình.

Cốc Vũ mở cửa nhìn thấy Lăng Sóc thì hơi kinh ngạc một chút, nửa tháng qua, ngoại trừ nhìn thấy Lăng Sóc ở trong trường, thì ở nhà không hề gặp Lăng Sóc.

Dù cơm trưa mình làm đem đến Lăng Sóc vẫn ăn, nhưng mà Cốc Vũ cảm giác thấy Lăng Sóc rất khác biệt, cậu không thể nói được như thế nào, trước giờ Lăng Sóc cũng rất ít khi nói chuyện với cậu, nhưng ít nhiều cũng sẽ nói được vài câu như: “Nhanh lên một chút, tôi chờ cậu ở cổng trường” hoặc là “Đồ ngốc, đề tài đơn giản vậy mà cũng không biết”.

Nhưng từ sau cái ngày anh ta tức giận nói với cậu “Đừng có cắn môi, khó coi”, Lăng Sóc cũng không có để ý đến cậu nữa, giống như không nhìn thấy sự tồn tại của cậu.

Cốc Vũ có chút không biết phải làm thế nào, không biết mình có làm chuyện gì không tốt khiến cho Lăng Sóc tức giận, lại cứ cảm thấy hình như vẫn đề không phải chỉ vì mình cắn môi rất khó coi.

Cậu càng trở nên trầm mặc, tuy không còn sợ Lăng Sóc như trước, nhưng bởi vì bộ dạng hiện nay của Lăng Sóc, làm cho cốc Vũ lại vội rút về trong vỏ ốc của bản thân.

Lại thêm mẹ ở nhà bị bệnh chưa khỏe lại, cốc Vũ vốn đã gầy gò trong khoảng thời gian Lăng Sóc theo đuổi Yến Tổ Nhi lại càng gầy hơn, chỉ là trời lạnh, y phục cũng dày hơn, cho nên không ai nhìn thấy.

Bởi vì Lăng Sóc không có dặn cậu không cần đến nhà, cho nên, cậu vẫn theo lệ mỗi ngày sau khi tan học thì đều đến nhà Lăng Sóc, bất kể Lăng Sóc có ở đó hay không, đợi đến bảy giờ mà Lăng Sóc còn chưa về thì cậu sẽ đem đồ ăn nấu cho Lăng Sóc gói đem về nhà, cậu không nỡ đem đồ đi, đối với cậu mà nói lăng phí là một hành động đáng xấu hổ; với lại đối với cậu, có những lúc tự tôn cũng thấp hơn một chén cơm. Huống chi Lăng Sóc cũng không quản những chuyện vặt vãnh, cậu đến thẳng tự động đem nó trừ vào tiền công của mình là được rồi.

Cốc Vũ nấu cơm xong, Lăng Sóc cũng vừa kết thúc cuộc gọi đi ra khỏi phòng, trên mặt không biểu tình.

Lăng Sóc ngồi xuống bàn ăn cơm, liếc mắt nhìn cốc Vũ đang cúi gằm mặt đứng ở trước bàn, vừa nhìn liền đã biết được kết quả, mới qua có nửa tháng, hẳn nhìn thấy tóc cốc Vũ dài ra một chút, nhưng người lại gầy tới mức gió thổi cũng có thể xô ngã, sắc mặt thì trắng bệch như là có bệnh.

Nhìn cốc Vũ không những không lên kíp, mà lại còn gầy hơn, trong lòng Lăng Sóc hết nhịn được, một cơn giận vô danh lan tràn khắp trong lòng, “Cạch” một cái dũa đưa xuống dưới bàn, lạnh giọng hỏi: “Cốc Vũ, không phải tôi đã cảnh cáo cậu có chuyện gì cũng phải nói với tôi sao? Có phải tiền không đủ dùng, cậu lại nhịn không chịu ăn cơm ả?! Chết tiệt, cậu nhìn bộ dạng y như quỷ của mình bây giờ đi, chỉ còn da bọc xương thôi! Ngồi xuống đây, ăn cơm! Sau này cũng phải ăn cơm cùng với tôi!”

Cốc Vũ từ khi thấy Lăng Sóc nặng nề dũa đưa xuống bàn quát mình thì đã sợ đến thót tim, cúi đầu thật sâu, cả người run rẩy như lá khô trên cành, lạnh run, lúc nào cũng có thể rụng xuống.

Cốc Vũ căn bản không biết vì sao Lăng Sóc lại quát cậu như vậy?! Không phải cậu lúc nào gầy như vậy sao?

Tác giả tâm sự: Không muốn viết nhiều về chuyện liên quan đến con gái, thành ra thời gian Lăng Sóc với cô bé kia đều giản lược hết, bởi vì Lăng Sóc là của Tiểu Vũ nhà chúng ta.

35. Chương 35: Thân Thế...

?...

Năm mới qua được vài ngày, Yến Tổ Nhi đã từ Anh trở về, mà vài ngày tới, ở trường cũng bắt đầu nghỉ đông, Lăng Sóc tiện thể quay về nhà chính, vui vẻ cùng Yến Tổ Nhi, về chuyện đính hôn, cái này không cần đến hai người bọn họ quan tâm.

Lăng Sóc tuy là bên cạnh Yến Tổ Nhi, nhưng mà ngày nào cũng đều gọi điện thoại cho cốc Vũ, đơn giản làm muốn giám sát từ xa chuyện ăn uống của cốc Vũ.

Làm hại Yến Tổ Nhi lên cơn “Ghen”, rất muốn nhìn thấy “Quản gia” khiến cho Lăng Sóc trong lúc hẹn hò với cô mà vẫn nhung nhớ, bị Lăng Sóc lạnh lùng từ chối.

Trong lòng Yến Tổ Nhi lưu lại một nút thắt, tuy mặt vẫn cười, cũng không hề nhắc đến chuyện này nữa.

Thi Lệ có một cảm giác, cảm giác thấy lúc này mẹ thật sự không thể vượt qua được nữa, cũng không biết là có thể vượt qua được cái tết đang gần kề trong gang tấc nữa hay không.

Cốc Vũ muốn đưa mẹ đến bệnh viện, mẹ không chịu đi, bởi vì đi thì cũng phải dùng đến tiền, bệnh vốn đã không thể chữa được rồi, bằng không, đã nhiều năm qua cũng không phải dựa vào một mình Cốc Vũ, nếu như có thể chữa cho tốt, mẹ cũng đã đến bệnh viện từ lâu, cũng không cần chờ cho đến bây giờ.

Chỉ là mẹ không yên lòng về Vũ Nhi của mẹ, hơn nữa, trong lòng mẹ vẫn còn cất giấu một bí mật.

Mẹ rất sợ nếu nói ra, Vũ Nhi của mẹ vốn đã rất khổ rồi, nếu như Vũ Nhi nghe được bí mật của mẹ, sẽ trở nên như thế nào đây? Sẽ càng khổ hơn sao.

“Khụ khụ.” Thi Lệ cầm khăn che miệng ho nhẹ, Cốc Vũ thì một tay đang bưng chén thuốc vừa sắc xong còn bốc khói, một tay vén rèm cửa đi vào, vội vàng đem khăn tay giấu vào trong chăn, ngẩng đầu cười dịu dàng, nói: “Vũ Nhi, cẩn thận nha con, coi chừng nóng.”

Cốc Vũ đặt chén thuốc xuống cái bàn nhỏ đầu giường mẹ xong mới nói: “Không có gì đâu, không nóng mẹ ạ. Mẹ, hôm nay mẹ uống ăn gì, lát nữa con làm.”

Ngón tay gầy guộc của Thi Lệ nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc lòa xòa trước trán của Cốc Vũ, nói: “Mẹ muốn ăn gà nướng, còn có đậu hũ nữa.”

“Dạ, mẹ uống thuốc xong con sẽ đi mua, bây giờ con ra ngoài làm bài tập một xíu nha.” Vừa nói, Cốc Vũ vừa quay người định đi.

Thi Lệ vội kéo Cốc Vũ lại, để cho con ngồi xuống bên giường, nói: “Vũ Nhi, ở cạnh mẹ nói chuyện chút đi con.”

“Dạ.” Cốc Vũ đáp nhẹ, nhìn khuôn mặt tái nhợt của mẹ, trong người rất khổ sở, khổ sở đến mức cậu muốn rút nước mắt, nhưng mà cậu không thể. Mẹ không chịu đi bệnh viện, lại luôn dùng ánh mắt rất không nỡ nhìn cậu, cậu mơ hồ cảm thấy, bệnh của mẹ đã không xong rồi.

Cậu cũng giống mẹ, đều không nói ra, mẹ cậu không nỡ bỏ cậu, cậu cũng không nỡ bỏ mẹ, giống như chỉ cần cười như thế này, bầu không khí nặng nề gần như không thở được kia lại như chẳng hề tồn tại.

Nhưng cả hai đều biết, chỉ là lừa mình dối người.

Cái chết, đang lượn lơ dưới hiên nhà của hai mẹ con.

Thi Lệ hỏi: “Vũ Nhi, thời gian này sao không thấy con đi qua bên nhà bạn học tên Lăng Sóc gì đó vậy con? Có phải là...”

Cốc Vũ cũng biết mẹ hỏi ra cũng không có ý gì, chỉ cười nhẹ nói: “Mẹ, mẹ cứ yên tâm, Lăng Sóc anh ấy không có đuổi việc con, chỉ là đang nghỉ đông, cho nên anh ấy về ở trong nhà chính, chỉ dặn con một tuần qua dọn dẹp nhà cửa một lần là được. Hơn nữa, mẹ cũng thấy mà, ngày nào anh ấy cũng gọi điện thoại cho con mà.”

Thi Lệ cũng cười theo, trong lòng đột nhiên lại nảy lên một suy nghĩ, chỉ là suy nghĩ này cũng không có biện pháp nào thực hiện được, có lẽ, đứa bé kia sẽ đồng ý cũng không chừng, mẹ phải thử xem có được hay là không?!

“Vũ Nhi cũng đâu có nói với mẹ, mỗi ngày Lăng Sóc gọi cho Vũ Nhi nói chuyện đâu.”

“Mẹ, đâu phải con không nói với mẹ đâu, chỉ là mỗi ngày anh ấy gọi điện thoại toàn giục con ăn nhiệm cơm thôi.”

“Hi hi, thấy Vũ Nhi có bạn quan tâm, mẹ vui lắm! Nếu có một ngày mẹ thật sự phải đi, Vũ Nhi vẫn còn có bạn.”

“Mẹ, mẹ sẽ tốt mà.” Cốc Vũ nghe Thi Lệ nói, đôi mắt cũng đỏ hoe, lời nói cũng nghẹn đi, có chút không tiếp nhận được, vội vàng bưng chén thuốc qua, cố nói thật thoải mái: “Mẹ, uống thuốc nào, hết nóng rồi.”

Thi Lệ nhận chén thuốc uống xong, tự mình cầm chén đặt lại xuống bàn, rồi lại nhận lấy nước lọc Cốc Vũ đưa lên súc miệng, mắt thấy Cốc Vũ cầm chén thuốc không cùng li không định rời khỏi phòng, nói: “Vũ Nhi, những gì mẹ nói đều là sự thật, người của mình ra sao mẹ biết mà, nhân lúc bây giờ còn tỉnh táo, còn có thể nói chuyện, mẹ chỉ là muốn nói với con, con cũng đừng thương tâm quá, mẹ đã làm phiền con lâu

lắm rồi, bởi vì muốn nhìn thấy Vũ Nhi lớn lên như thế nào, bây giờ biết rồi, Vũ Nhi là một đứa trẻ kiên cường, cho nên dù mẹ đi, Vũ Nhi cũng không cần sợ, mẹ sẽ ở trên thiên đàng nhìn Vũ Nhi.”

Nói tới đây, Thi Lệ ngừng một chút, mới tiếp tục nói: “Hơn nữa, Vũ Nhi, mẹ có mất, con cũng không phải còn lại một mình, thật ra, cha con vẫn còn sống.”

Rốt cuộc nói ra rồi, Thi Lệ thở dài một hơi, nhìn bóng lưng cứng ngắc của con, mẹ không tưởng tượng ra được khuôn mặt con giờ đây đang khổ sở thế nào.

Không khí cũng im lặng vô cùng.

Thi Lệ nhìn bóng lưng cứng còng của con dần run rẩy nhẹ, khóe mắt của mẹ cũng ướt nước, cổ họng nghẹn lại, đôi môi mấp máy vài lần mới nói được thành câu: “Vũ Nhi, lại đây, nghe mẹ nói cho hết, nếu như bây giờ không nói ra, mẹ sợ sẽ không có đủ can đảm cùng quyết tâm nói ra thêm lần nào nữa.”

Cốc Vũ dùng ống tay áo quệt lên mặt vài cái, cầm cái chén không cùng li không quay lại giường ngồi xuống, hít hít cánh mũi, cố nở nụ cười vui vẻ: “Mẹ, mẹ nói đi, con nghe đây. Chỉ cần mẹ đừng nói cái gì mà không còn cơ hội nuôi nấng, con nghe đau lòng lắm. Mẹ sẽ sống rất lâu là, còn phải nhìn con sau này kết hôn sinh con nữa chứ.”

“Uh, tất nhiên là mẹ muốn rồi, mẹ còn muốn gặp bạn gái của Vũ Nhi nữa, nhưng mà mẹ không muốn gạt Vũ Nhi, bởi vì Vũ Nhi lớn rồi.” Thi Lệ dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Cốc Vũ, “Những lời này mẹ chôn ở trong lòng đã mười mấy năm rồi, cũng nên để cho Vũ Nhi biết. Chỉ là mẹ hi vọng Vũ Nhi sau khi nghe xong thì không giận mẹ.”

“Mẹ, sẽ không đâu, con không bao giờ giận mẹ đâu.” Cốc Vũ vội vàng nói.

“Hi hi, mẹ nghe Vũ Nhi nói như vậy thì an tâm rồi. Vũ Nhi, con từ nhỏ đã hiểu chuyện, mẹ cũng biết con ở ngoài phải chịu rất nhiều chuyện bất công, có mấy lần con vừa khóc vừa chạy về, hỏi mẹ tại sao con không có cha, mà người khác lại có, mẹ còn nhớ lúc đó mắng con rất hung dữ, lại còn đánh con, sau đó, con cũng không còn hỏi nữa. Thật ra, vốn là lỗi của mẹ với cha con, để con phải chịu khổ cùng cha mẹ. Mẹ và cha con là anh em họ, bởi vì bị người nhà phát hiện đang yêu nhau, cho nên cùng bỏ trốn khỏi nhà, sau đó đến thành phố này thay tên đổi họ trụ lại đây.”

“Nhà của cha mẹ cũng không phải thuộc hàng giàu có gì, chỉ thuộc dạng bình thường ở quê, nhiều năm đã qua rồi, hoặc đã mất, hoặc cũng đã quên mất cha mẹ rồi, nghĩ lại, mẹ với cha con đúng là rất bất hiếu! Mặc kệ là lúc trước hay là lúc này, nhưng mà tình cảm của mẹ với cha con lúc ấy ở quê bị xem là chuyện trời đất không thể dung tha; cha mẹ vì tình yêu của mình, mà bỏ trốn khỏi nông thôn lưu lạc đến thành phố, bằng cấp không có kinh nghiệm làm việc cũng không cho nên cuộc sống của cha mẹ rất cực, nhưng mà cha mẹ yêu nhau, cho nên cũng không còn cảm thấy cực khổ nữa.”

“Đến thành phố này không lâu, mẹ đã có thai con, lúc ấy mẹ rất sợ, đứa con cận huyết rất dễ có chuyện, nhưng mà, cha của con thì rất mong chờ ngày con ra đời, nói, mặc kệ là con có bị tật nguyên hay thiếu năng, thì vẫn yêu con vô cùng. Lời nói này, không có người phụ nữ nào nghe xong lại không cảm động.

“Bởi vì như thế, cuộc sống cũng càng thêm tưng bừng, vì để cho mẹ có thể ăn ngon hơn một chút, để cho con có thể phát triển khỏe mạnh, cha con cái gì cũng làm, khi đó, cha con chỉ mới mười tám tuổi. Sau đó, khi con được sinh ra, cha con vui muốn phát điên, bởi vì ngoại trừ trên trán con có cái bớt, thì trí lực của con hoàn toàn bình thường, cơ thể cũng...” Thi Lệ đột nhiên ngừng lại, cái câu [cơ thể cũng hoàn toàn khỏe mạnh] nghẹn lại ở trong cổ họng không cách nào nói ra được.

Bất quá Cốc Vũ không có nghe được, hỏi ngược lại: “Vây chân của con?” Cốc Vũ tưởng rằng chân của cậu là bị tật bẩm sinh, nhưng lúc này nghe mẹ nói, hình như là có lí do gì đó mới khiến cho chân trái bị tật.

Từng giọt nước mắt mang theo bi thương chất chồng của Thi Lệ theo nhau tuôn ra khỏi khóe mắt, bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc của Cốc Vũ cũng buông thõng xuống, đặt xuống dưới chân, tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Chân trái của con là vì cha con không cẩn thận làm gãy.”

“A.” Cốc Vũ giật mình kêu nhỏ một tiếng, đôi mắt mở to, tràn đầy khó hiểu.

“Vũ Nhi, cha con rất thương con, mỗi lần ở bên ngoài làm thuê về nhà, cha nói chỉ cần nhìn thấy Vũ Nhi thì bao nhiêu khổ cực cũng không còn nữa. Khi đó, Vũ Nhi chỉ mới một tuổi rưỡi, cũng rất quắn quít cha, chỉ cần đến chiều, Vũ Nhi sẽ ngồi ngoài sân đợi cha về. Bởi vì khi cha con về sẽ luôn đó đem theo ít quà vật cho Vũ Nhi, hi hi, mẹ nghĩ Vũ Nhi nhất định là bị mấy món ăn vặt này dụ dỗ rồi. Cha con thích nhất là chọt lét cho Vũ Nhi bị nhột, ai bảo Vũ Nhi cười khanh khách lên lại dễ thương như vậy chứ. Vũ Nhi thích nhất là được cha con bế tung lên cao.”

Nói đến đây, ánh mắt Thi Lệ buồn bã, bao nhiêu bi thương chôn sâu trong đáy lòng toàn bộ cũng bị đào ra.

Cốc Vũ đột nhiên cũng có một loại cảm giác, cảm giác chân trái rất đau, trước mắt giống như là đang hiện lên những hình ảnh nhạt nhòa...

36. Chương 36: Điện Thoại...

Từ sau ngày Thi Lệ dốc hết ruột gan nói với Cốc Vũ, tinh thần càng lúc càng không tốt, thời gian tỉnh táo trong ngày cũng càng lúc càng ít, TV cả ngày lẫn đêm đều không được bật lên, trong phòng thỉnh thoảng vọng lên tiếng ho khan đã cố kềm chế, trong mùi thuốc đông y nồng đậm lại mang theo mùi máu nhàn nhạt thoát ra khỏi khe cửa sổ, tan vào trong gió lạnh.

Cốc Vũ tìm mọi cách khuyên mẹ đi bệnh viện, nhưng mẹ có chết cũng không chịu đồng ý, Cốc Vũ chỉ có thể cố nén tâm trạng nặng nề, cố gắng bình thần, ở bên cạnh mẹ, trò chuyện, còn phần lớn là lặng lẽ ngăn người nhìn mẹ dần mê man.

Có đôi khi Cốc Vũ nhìn khuôn mặt tái nhợt già nua của mẹ, lại nghĩ đến một người thân khác – cha, từ trong miệng mẹ mới biết được cha vẫn còn sống trên thế gian này.

Cậu nghĩ nghĩ, không biết cha là người như thế nào? Cha và mẹ là anh em họ, có thể sẽ hơi giống mẹ không? Mẹ thật ra rất đẹp, chỉ là bởi vì bệnh nhiều năm nên mới xuống sắc, khiến cho chưa đến bốn mươi tuổi mà nhìn rất tang thương tiêu tụy.

Cha, có lẽ là rất cao lớn, nếu không làm sao có thể thoải mái tung cậu lên cao, mặc dù lúc đó, cậu chỉ mới hơn một tuổi thôi.

Cha, có lẽ là rất thương cậu, yêu mẹ, yêu mái ấm này.

Cha, có lẽ là vô cùng áy náy cùng hối hận.

Cốc Vũ vượt chân trái của mình, thì ra, chân trái này là trong một lần cha tung cậu lên cao không chụp lại được mà bị gãy, hơn nữa lúc đó, cậu thiếu chút nữa cũng mất mạng.

Cha, vì phải chạy lo tiền đưa cậu vào bệnh viện đã cùng người khác đi cướp ngân hàng, cuối cùng, cha cậu phải đi tù; mà chân trái của cậu cũng bị tật; mẹ thì khổ tâm sinh bệnh; một gia đình, cứ như thế mà bị phá hủy.

Cốc Vũ cảm giác thấy, cậu chẳng có lí do gì để giận mẹ hay cha cả! Cho dù là chân trái bởi vì cha bất cẩn nên bị gãy, nhưng nếu không phải cha vì lo cho cậu, cha cũng sẽ chẳng phải tham dự vào cái băng cướp ngân hàng kia!

Cốc Vũ cũng không định oán giận bản thân, nếu như oán giận bản thân, mẹ sẽ rất lo lắng; mấy năm qua mẹ đã rất khổ rồi, cậu cũng khổ, nhưng chỉ cần có mẹ bên cạnh, bất kì khổ cực nào cũng có thể chịu đựng.

Cốc Vũ giống như có thể cảm nhận được tâm tình của cha, vì người nhà thì sẽ nỗ lực không tiếc bất kì điều gì.

Trong lòng Cốc Vũ cũng rất hoảng sợ, nếu như mẹ đi rồi, cho dù biết vẫn còn người cha rất thương cậu, cậu cũng không biết phải làm cái gì.

Toàn bộ ấn tượng của cậu về cha đã không còn, cũng chỉ biết đến cha qua lời nói của mẹ. Mẹ rất yêu cha!

Cậu sợ cha sẽ trách cậu không chăm sóc mẹ chu đáo; cậu sợ cha sẽ không quay về đây nữa... Đến lúc đó, cậu sẽ cô độc một mình.

Cho nên, cậu không muốn mẹ đi!

Nhưng cậu chỉ là một con người nhỏ bé, không có khả năng chống lại ông trời.

Trong lòng cậu cũng biết, mẹ đã thật sự không được, lần nói chuyện ngày đó giống như là hồi quang phản chiếu, sau khi nói ra được bí mật chôn chặt trong lòng, mẹ cũng giống như trút được gánh nặng, ngược lại không tốt.

Mấy ngày nay, thời gian thanh tĩnh của mẹ càng lúc càng ít, ăn uống cũng gặp rất nhiều khó khăn, thường hay bị nôn ra máu, làm cho cậu lúc đầu chỉ là bối rối cùng khổ sở thì bây giờ đã phải cố trấn định cùng bị thương.

Thi Lệ mờ mịt tỉnh lại, cảm giác có cái gì đó rớt xuống mặt, đôi mắt sâu kín mở ra, lại nhìn thấy con vệt quay đầu qua chỗ khác lau nước mắt.

Đôi môi khô nứt tái nhợt của Thi Lệ nhẹ nhàng hé mở, nâng đôi tay yếu ớt nắm lấy tay con đang đặt trên giường, lời nói khàn khàn: “Vũ Nhi, đừng khổ sở con.”

“Dạ.” Cốc Vũ nghẹn ngào dạ nhẹ một tiếng, nói: “Mẹ, con đi rót cho mẹ miếng nước, hôm nay con sắc thuốc rồi, con ra ngoài rót đem vào đây.”

“Được. Vũ Nhi đỡ mẹ ngồi dậy đi.”

Thi Lệ sau khi ngồi dậy, đôi mắt nhìn qua khung cửa sổ một cái, hỏi: “Vũ Nhi, không khí bên ngoài thế nào? Hình như vài ngày mẹ chưa có ra ngoài, mẹ muốn ra ngoài ngồi một chút.”

“Hôm nay trời trong lắm, gió cũng không lớn. Mẹ đợi một chút, con kê nệm trước.”

Thi Lệ có cảm giác đã rất lâu rồi mới nhìn thấy ánh mặt trời, vừa uống thuốc, vừa cảm nhận được sự ấm áp, thật sự rất dễ chịu.

Vũ Nhi của mẹ đang nấu nước trong bếp, bởi vì mẹ nói mẹ muốn tắm rửa.

Hôm nay là ngày mấy rồi? Thi Lệ suy nghĩ một lúc, cũng không thể nhớ ra, liền gọi vọng xuống bếp: “Vũ Nhi, có thể cho mẹ mượn điện thoại con xem thử hôm nay là ngày mấy không?”

Cốc Vũ chạy vội ra khỏi bếp, một tay còn cầm con dao, một tay thì cầm một con cá đồng tươi, đang chuẩn bị nấu cơm: “Mẹ, mẹ nói gì ạ?”

“Mẹ nói mẹ mượn điện thoại di động của Vũ Nhi xem một chút.”

“Dạ, con lấy ra liền.” Sau đó chạy lại vào bếp rửa tay sạch sẽ, đi vào trong phòng kéo chiếc điện thoại nhét dưới gối ra, đưa đến cho Thi Lệ, rồi lại vội vàng đi vào bếp.

Ba người Ryan, Dickens, Jude thật không ngờ Lăng Sóc lại lẳng lặng dính hôn, cho nên, khi Lăng Sóc gọi điện thoại báo cho cả ba, thì liền khẩn cấp bay đến thành phố A.

Ở sân bay, sau khi cả ba người bọn họ nhìn thấy Lăng Sóc nắm tay Yến Tổ Nhi, ánh mắt sáng rực, cũng không nói gì thêm, chỉ giới thiệu tên với nhau, rồi lên tiếng bắt chuyện.

Lăng Sóc trực tiếp đưa cả ba người về thẳng nhà chính, trên đường đi, Jude hỏi: “Lăng, sao lần này không để bọn tôi qua nhà cậu ở?”

Lăng Sóc nói: “Bên đó không tiện lắm, tôi không có thời gian tiếp các cậu.”

Yến Tổ Nhi quay đầu lại cười nói với ba người đối diện: “Cảm ơn các bạn đã có dịp tham dự lễ đính hôn của tôi và Lăng Sóc. Nhìn các bạn đẹp trai như vậy làm tôi không nhận được mà cũng muốn giúp các bạn giới thiệu bạn gái nha.”

“Oa, quá tốt, phải là một mỹ nhân phương đông giống như bạn nha.” Ryan cũng chẳng sợ Lăng Sóc đang lái xe lên cơn giận, dùng lời lẽ ung dung mà nói.

“Tất nhiên, các cô ấy đều là người đẹp số một nha, may mà Sóc chưa có gặp các bạn ấy, nếu không, tôi cũng không nắm chắc có thể khiến cho Sóc thích tôi không nữa.” Yến Tổ Nhi hài hước nói, lại còn len lén liếc Lăng Sóc đang bày ra khuôn mặt tập trung lái xe.

Dickens thở dài nói: “Ai, thật sự không ngờ luôn, Lăng còn là học sinh phổ thông mà qua ba ngày nữa sẽ đính hôn nha. Điều này làm cho ba người chúng tôi rất là khó tiêu hóa nha.”

Lăng Sóc mím môi, đôi mắt nhìn ba người kia đang cười có chút hả hê qua kính chiếu hậu liên tục liếc một cái nói: “Nếu chẳng phải các cậu đào hoa quá, thì có khi còn đính hôn sớm hơn cả tôi.”

“Lăng, cậu chán chết được, chẳng biết cô Yến thấy cậu có chỗ nào hơn người chứ.” Jude nói.

“Tôi thấy nếu đã thích rồi, thì sẽ đặt ra mục tiêu là kết hôn, quan tâm gì đến việc sớm hay muộn chứ, dù sao đều sẽ kết hôn mà, cưới sớm một chút rồi có em bé cũng đỡ bị mọi người hỏi qua hỏi lại.” Lăng Sóc nói.

Yến Tổ Nhi nghe Lăng Sóc nói trắng ra như vậy, liền lộ ra vẻ thẹn thùng của con gái, chỉ là trong lòng có chút kinh ngạc, cô biết Lăng Sóc bá đạo cùng cường thế đến mức nào, thì ra, cũng rất truyền thống. Hơn nữa nghe giọng điệu của anh ta, cô hình như là người bạn gái đầu tiên. Cái này đối với con gái mà nói, là hạnh phúc cùng vui mừng đến chừng nào, giống như đàn ông trong đêm tân hôn nhìn thấy lạc ấn đỏ hồng của vợ mình thì có biết bao vui sướng cùng hạnh phúc.

Cứ thế, nói nói cười cười suốt cả đoạn đường đi về nhà chính.

Bởi vì ba ngày nữa là đính hôn rồi, Yến Tổ Nhi dùng cơm trưa xong được Lăng Sóc đưa về nhà.

Lăng Sóc tưởng rằng ba người bạn thân sẽ vì lệch múi giờ mà quay về phòng nghỉ ngơi từ sớm, ai ngờ khi cậu vừa định cởi áo khoác vắt lên giá thì có tiếng gõ cửa.

Nhìn ba người đứng trước cửa, Lăng Sóc cũng ngơ ra nửa giây, liền mở rộng cửa cho người vào trong, mở cửa tủ lạnh nhỏ lấy ra mấy hộp nước táo ép thấy qua cho bọn họ, hỏi: “Các cậu định nói gì?”

Jude ngồi xuống ghế salon, uống một ngụm táo ép, nghiêm túc hỏi: “Chuyện cậu đính hôn, Sweety nói sao?”

Lăng Sóc nhướn mắt, nói: “Chuyện tôi đính hôn tại sao lại phải nói với cậu ấy? Bạn học cùng giáo viên của tôi cũng không biết, mời bạn bè đến dự cũng chỉ có ba người các cậu thôi.”

“Không phải cậu thích Sweety sao?” Ryan hỏi.

Chân mày Lăng Sóc nhẹ cau lại, nói: “Ba người các cậu nhìn chỗ nào thành tôi thích đùa ngốc đó vậy? Hơn nữa, cậu ta là nam đó.”

“Oh, nếu như vậy, tôi liền theo đuổi Sweety.” Jude nói.

“Cậu dám! Cậu ta là của tôi!” Mặt mũi Lăng Sóc sầm xuống, cất giọng lạnh lùng, vừa định nói tiếp thì cái điện thoại đặt trên bàn máy tính đổ chuông cắt ngang.

Ba người Ryan nhìn thấy Lăng Sóc cầm lấy điện thoại rồi sững sốt, liền không tiếng động liếc mắt nhìn nhau, trong bụng đang đầy lời phản đối nhao nhao, nhưng mà nhìn xuống không cất tiếng quấy rối hần.

Rõ ràng đã sắp đính hôn rồi, lại không thích con trai, tại sao còn muốn chiếm Sweety?! Trong lòng Jude tức giận lâu bầu.

37. Chương 37: Đính Hôn...

Ngày 25 tháng 1, thời tiết rất tốt.

Lễ đính hôn của Lăng Sóc cùng Yến Tổ Nhi chỉ mời một số bạn bè thân thiết của hai bên, chỉ khoảng hai mươi mấy người, được tổ chức trong nhà chính của nhà họ Lăng.

Vốn là người lớn hai bên muốn tổ chức lớn, nhưng Lăng Sóc nói đơn giản một chút là được rồi, đến lúc kết hôn thì xô mọt hơn, Yến Tổ Nhi cũng đồng ý như vậy. Lúc ấy cha Yến mẹ Yến lại còn ghẹo con gái còn chưa có vào cửa đã lo hòa theo Lăng Sóc rồi, làm Yến Tổ Nhi mắc cỡ hết chỗ nói.

Trong lễ đính hôn, cao hứng nhất chính là người lớn hai bên; xinh đẹp nhất là Yến Tổ Nhi; bình tĩnh nhất chính là Lăng Sóc; buồn bực nhất chính là Lăng Tu Dương, bởi vì chú lại bị la, ai bảo chú ba mươi mấy tuổi rồi còn chưa chịu kết hôn, cháu gái cũng đã gả đi hết rồi, bây giờ cháu trai duy nhất cũng đính hôn rồi, không bị la mới là lạ.

Lăng Tu Dương vốn cẩn thận phát hiện Lăng Sóc rất tỉnh táo, mặc kệ là trên mặt hay trong ánh mắt, cũng chẳng hề có niềm vui sướng khi là diễn viên chính trong buổi lễ đính hôn này, thần sắc hân hoan, hình như chỉ giống như là làm cho có lệ.

Lăng Tu Dương một tay cầm ly rượu, một tay lôi Lăng Sóc ra khỏi Yến Tổ Nhi, đi đến ngồi ở hành lang vườn hoa, khẳng định chắc chắn: “Tiểu Sóc, con có tâm sự.”

Lăng Sóc bình thần liếc mắt nhìn Lăng Tu Dương một cái, nói: “Chú Tư, chú lôi con tới đây chỉ để nói câu này à?”

“Chú thấy mắt con có vẻ mờ mịt, lại thêm cảm giác giống như là bài xích lễ đính hôn này nữa.” Lăng Tu Dương sắc bén nói.

“Chú Tư, chú có phải làm công tố viên đến nghiện rồi không? Lễ đính hôn này là chính con đồng ý đó, hơn nữa con cũng có cảm tình rất tốt với Yến Tổ Nhi, cho nên, con không có mờ mịt, cũng không có bài xích.”

Lăng Tu Dương yên lặng nhìn vào đôi mắt xanh thẫm của Lăng Sóc, lắc đầu, nói: “Có lẽ lúc này nói thì cũng chẳng phải là thời điểm tốt, nhưng mà, Tiểu Sóc, chẳng lẽ con thật sự cho rằng một người có thể chọn một cô gái mà mình có cảm tình tốt để làm vợ rồi chung sống cả đời sao?”

“Có thể lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm. Còn nữa, chú Tư, rốt cuộc là chú định nói cái gì?” Lời nói của Lăng Sóc ẩn chứa theo sự thiếu kiên nhẫn, bởi vì mắt nhìn thấy Yến Tổ Nhi đang tìm mình ở bên trong, nhưng lại bị ba người bạn thân của mình cản lại.

Lăng Tu Dương nhất định cũng thấy được, chậm rãi uống một ngụm rượu, nói: “Chú chỉ muốn sau này Tiểu Sóc không gặp phải rắc rối gì, nhân lúc còn nghi lễ đính hôn còn chưa có chính thức tuyên bố, các con cũng chưa có trao nhẫn cho nhau.”

“Chú Tư, Tổ Nhi bất kể dung mạo, nhân phẩm, tính tình, gia thế đều xứng đáng để làm vợ của con, cho dù lúc này con không yêu cô ấy, nhưng chuyện tương lai ai mà nói trước được chứ.” Lăng Sóc thật sự có chút không thể hiểu được chú Tư của hắn gọi hắn ra đây nói những lời kì cục này là có ý gì, chắc là chú Tư uống rượu xỉ rồi nói bậy đây mà.

Lăng Tu Dương vỗ vỗ vai Lăng Sóc, cảm thán một tiếng, nói: “Ai da, rõ ràng là một người thông minh như vậy, nhưng tại sao lại không nhìn thấu được trái tim của mình vậy.” Nói xong, quay người đi về nơi tràn ngập tiếng cười vui vẻ trong phòng khách.

Để lại Lăng Sóc sau khi nghe một câu chẳng rõ ràng này ngẩn người trong hành lang.

Thình lình chuông điện thoại vang lên, Lăng Sóc tự nhiên thấy đây là âm thanh kì cục gì vậy, sau khi phản ứng lại mới nhớ ra đây là tiếng chuông điện thoại di động của mình.

Lăng Sóc nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, là của Cốc Vũ.

Sau đó, Lăng Sóc nhớ đến cuộc điện thoại ba ngày hôm trước, lúc ấy hắn tưởng là Cốc Vũ gọi đến, ai ngờ bắt máy xong mới biết là của mẹ Cốc Vũ, người kia giọng nói có chút yếu ớt, nhưng rõ ràng, để lại một câu nói không đầu không đuôi, làm cho hắn cho tới bây giờ còn không hiểu, cho nên, chú Tư mới nói là thấy sự mờ mịt trong mắt hắn.

Hắn nhớ rõ người ấy nói: “Lăng Sóc, Vũ Nhi có thể quen biết con thật là tốt quá, sau này phải nhờ con quan tâm đến nó rồi, đi ở đây chỉ có thể nói lời cảm ơn.”

Một câu rất ngắn, như là giao phó cái gì đó cho hắn, nhưng lại cảm giác như chỉ là cảm ơn hắn.

Bây giờ, điện thoại của Cốc Vũ chủ động gọi qua đây, là của mẹ Cốc Vũ sao?

Lăng Sóc mang theo khó hiểu trong lòng bấm xuống phím kết nối cuộc gọi.

Đầu bên kia vang lên tiếng hô hấp nhẹ hẫng, không biết là đang do dự cái gì, qua mười mấy giây trước khi kiên nhẫn của hắn cạn kiệt thì có tiếng nói cất lên từ đầu bên kia.

“Lăng... Lăng Sóc, tôi muốn mượn anh ít tiền.”

Lăng Sóc nghe thấy thanh âm cẩn thận rụt rè này liền biết ngay là của Cốc Vũ.

“Thế tôi đưa cho cậu cứ dùng thoải mái đi, không cần hỏi tôi.”

Bên kia lại ngừng vài giây, Lăng Sóc có thể tưởng tượng ra bộ dạng Cốc Vũ đang cắn môi.

“... Tôi... Tôi, không biết dùng.”

“Ngu ngốc!” Lăng Sóc chỉ có thể tìm được từ này để nói với Cốc Vũ.

Chưa được vài giây, Lăng Sóc chủ động hỏi: “Mượn tiền làm gì, cần bao nhiêu tiền?”

Bất quá, bên kia chỉ còn lại sự im lặng.

Lăng Sóc tưởng rằng chờ thêm chừng chục giây, bên kia cũng sẽ trả lời thôi, nhưng mà câu trả lời cho hắn lại là tiếng điện thoại đã bị tắt máy, chỉ còn lại tiếng tí tí vang lên.

Lăng Sóc cảm thấy với tính cách của Cốc Vũ, sẽ không bao giờ vô duyên vô cớ mà gọi điện thoại cho hắn mượn tiền, trừ khi là mẹ cậu ấy bệnh phải nhập viện hay là gì đó.

Bây giờ nghĩ kĩ lại, lời nói của mẹ Cốc Vũ nói ngày hôm đó nhất định còn một tầng ý nghĩa sâu xa nào đó mà hắn chưa nhìn thấu; hơn nữa với hai câu lúc này của Cốc Vũ, ngoại trừ vẻ cẩn thận còn kèm theo tâm tình khác, nhưng mà là tâm trạng gì vậy? Lăng Sóc nghĩ mãi cũng nghĩ không ra.

Đúng vậy, Lăng Sóc kiểu nào cũng nghĩ không ra, bởi vì trong lời nói của Cốc Vũ mang theo bi thương sâu hun hút cùng kiên cường che khuất trong sự yếu đuối.

Lăng Sóc rất không hài lòng với loại tâm tình không thể tự khống chế này của mình, nhưng chết tiệt, hắn lại không để ý đến việc Cốc Vũ cắt ngang điện thoại với hắn, mà trong lòng lại rất lo lắng cho Cốc Vũ.

Nhưng hắn lúc này lại không thể đi, bởi vì hắn phải cùng với vợ tương lai của mình đính hôn rồi.

Khi hắn hướng về phòng khách đi được vài bước, liếc một cái thật sâu vào trong một cái, chân mày cau chặt xoay người đi về hướng gara.

Đối với việc Lăng Sóc nhận được cuộc điện thoại rồi có hành động bỏ đi, Lăng Tu Dương đều nhìn thấy, ba người Ryan cũng nhìn thấy, nhưng đều không nói gì cả, thứ nhất là bởi vì không biết người gọi điện thoại đến là ai; nguyên nhân thứ hai là vì đây là chuyện riêng của Lăng Sóc, bọn họ cũng chỉ là người nhà cùng bạn bè, chẳng thể thay Lăng Sóc ra quyết định được, nếu Lăng Sóc đã đi, thì cũng thể hiện hắn sẽ phụ trách hậu quả sau này.

Thật ra Yến Tổ Nhi cũng thấy, thấy bóng dáng Lăng Sóc vội vã quay người rời đi, cô tự thuyết phục mình, Lăng Sóc có lẽ chỉ là uống hơi nhiều rượu cho nên đi toilet rửa mặt một chút.

Khi đến giờ lành, khi người lớn hai bên nói phải trao nhẫn đính hôn, nhưng chỉ có một mình Yến Tổ Nhi đứng trong vòng vây của những người bạn thân.

Khoảnh khắc ấy, trong đầu Yến Tổ Nhi đều trống rỗng, không thể dùng từ nào để mô tả được tâm trạng của cô, vô cùng phức tạp, cô giống như nhớ đến buổi tối mấy ngày trước đây, cô với Lăng Sóc thiếu chút nữa đã cùng Lăng Sóc quan hệ, nhưng Lăng Sóc lại im lặng đi về phòng của mình, bỏ mặc cô ngồi lại trong phòng chật vật thiếu điều trong lòng nghĩ đến chuyện tự tử. Nếu như không phải là lúc sinh con, chỉ cần là đàn ông nhìn đến một người phụ nữ *** ở trước mặt mình mà không động tâm thì chỉ có thể có hai khả năng, một là người đàn ông đó muốn gìn giữ cho người kia, hoặc là trong tim đã có chủ.

Khuôn mặt được trang điểm khéo léo của Yến Tổ Nhi có cảm giác bị mọi người nhìn đến bỗng rất đau đớn cùng phiền muộn, còn có cảm giác oán hận... Rồi lại cảm thấy vẫn còn may mắn, may mắn đây không phải là lễ kết hôn, may mắn là những người có mặt ở đây không phải là người ngoài.

Lại đợi thêm một lúc lâu, nam diễn viên chính Lăng Sóc đáng lẽ nên xuất hiện cũng chẳng thấy đâu, gọi điện thoại cũng không bắt máy.

Cha Yến mẹ Yến cũng sầm mặt, cha Yến đem li rượu dần xuống bàn, làm cả cái bàn lúc lắc theo, bình tĩnh hỏi: “Chuyện này là thế nào?” Sau đó nhìn về người nhà họ Lăng.

Ngoại trừ Lăng Tu Dương cùng ba người Ryan, toàn bộ những người khác của nhà họ Lăng đều không biết Lăng Sóc tại sao lại bỗng hơi không thấy bóng dáng.

Lăng Tập Trạo nghiêm mặt uy nghiêm, đôi mắt lợi hại quét quanh phòng khách một vòng, ánh mắt dừng lại trên người Lăng Tu Dương, nói: “Cái này rất kì quái, Tu Dương, nói, Tiểu Sóc đi đâu?”

Lăng Tu Dương chống lại ánh mắt bất mãn của mọi người, trấn định dùng lời bình tĩnh nói: “Cha, con làm sao biết được.”

“Hừ, Tiểu Sóc rõ ràng là đi ra ngoài với con rồi không thấy quay lại nữa, nếu không phải con nói với nó cái gì, nó tại sao lại không xuất hiện, bây giờ điện thoại cũng gọi không được?”

“Cha, thật sự con không nói cái gì cả, con chỉ hỏi cháu đính hôn sớm như vậy thì cảm giác thế nào, ai bảo con bây giờ vẫn còn độc thân, không phải chỉ hỏi chút cảm giác của cháu sao, có gì để con cũng tìm một người.” Lăng Tu Dương nói nửa thật nửa giả, như vậy thì mới có thể khiến cho người khác tin tưởng.

Lăng Tập Trạo trừng mắt: “Thật sự không có nói thêm cái gì khác?”

“Không có!” Lăng Tu Dương dùng vẻ mặt xin thề mà nói.

Lúc này, mẹ Yến dùng lời không nóng không lạnh nói: “Mặc kệ lí do gì cũng chẳng còn quan trọng nữa, Lăng Sóc ở thời khắc quan trọng này mà bỏ lại Tổ Nhi nhà chúng tôi, chính là cậu ta không đúng! Nhà họ Yến chúng tôi mặc dù kém hơn so với nhà họ Lăng các người, nhưng vẫn là danh gia vọng tộc, nói kiểu gì cũng là người nhà họ Lăng các người muốn cưới con gái nhà chúng tôi vào cửa. Bây giờ thì buồn cười, một câu cũng chẳng nói lại chẳng thấy tăm hơi đâu, cho rằng người nhà họ Yến chúng tôi dễ bị bắt nạt sao, hay là cảm thấy Tổ Nhi nhà chúng tôi không đáng giá như vậy?!! Tôi là phụ nữ, lại còn là một người mẹ, con gái của mình bị vứt bỏ ngay trong lễ đính hôn, tôi cũng không có thể độ lượng được. Nếu như đây là lễ kết hôn, còn không biết sẽ bị cười chê thành dạng gì nữa! Quên đi, xem ra hôn sự này là người họ Yến chúng tôi với không tới.”

Vừa nói, mẹ Yến cầm lấy xác tay đứng dậy, gọi con gái đang sắp khóc được bạn bè an ủi, “Chúng ta về nhà thôi, Tổ Nhi.”

Yến Tổ Nhi nhìn ra cửa phòng khách một cái, chân bước đến bên cạnh mẹ Yến, nhào vào trong lòng mẹ Yến, không có âm thanh, chỉ có bờ vai run nhẹ để cho người khác biết Lăng Sóc không đến đã làm trái tim cô gái này thương tâm đến mức nào.

Lễ đính hôn náo nhiệt vui vẻ cuối cùng lại thành như vậy, thật sự không ai ngờ đến được.

Lăng Tập Trạo tức giận đến mức bác Lâu phải đỡ vô phòng nằm nghỉ, để lại đàn ông nhà họ Lăng ở lại cũng không biết phải nói cái gì, chỉ còn mấy chị em họ Lăng an ủi bên họ Yến, nói có lẽ Lăng Sóc có việc gấp không thể không đi...

Cha Yến mẹ Yến làm sao có thể nghe cho lọt tai, đem Yến Tổ Nhi cùng người họ Yến làm một trận “rầm rầm” kéo nhau đi.

38. Chương 38: Đeo Nhẫn...

Lăng Sóc dùng tốc độ nhanh nhất điều khiển xe chạy đến đầu hẻm nhà Cốc Vũ, sau khi khóa xe xong liền đi nhanh vào con hẻm sâu hút.

Hắn cảm thấy, con hẻm tối âm u vẫn thường lui tới nay như sâu hơn, im lặng hơn, lặng lẽ hơn.

Đi đến trước cổng nhỏ nhà Cốc Vũ, bản thân Lăng Sóc cũng lặng đi một chút, hắn có chút kì quái, tại sao lại vội vàng chạy tới đây, đem người phụ nữ sắp sửa trở thành vợ sắp cưới của mình bỏ lại sau lưng, chỉ vì một cú điện thoại bị gián đoạn bất thành linh kia.

Bởi vì hắn có một loại linh tính, nếu như không đến, hắn sẽ hối hận.

Cho dù bây giờ cũng không cảm thấy hối hận nhưng hắn lại lo lắng tương lai sẽ hối hận, mà tạo nên một chuỗi những hành động kì quái này của hắn chính là đứa ngốc ở sau cánh cổng cũ nát này!

Lăng Sóc đang định đẩy cửa, cái điện thoại bị bỏ quên lại réo lên, nghĩ đến việc mình bỏ đi đột ngột chắc chắn đã làm cho ông nội và mọi người khó xử rồi.

Lăng Sóc suy nghĩ một chút, rút cánh tay định đẩy cửa lại, đi qua một bên nghe điện thoại.

“Tiểu Sóc, con đang ở đâu vậy? Con có biết con không có ở đây mọi người bên nhà họ Yến đi về hết, kể cả Yến Tổ Nhi sắp thành hôn thê của con đó.” Lăng Tu Dương quát.

“Chú Tư, không phải chú khuyên con suy nghĩ kĩ càng sao? Tại sao lại thay con sốt ruột vậy chứ?”

“Ai, con còn nói nữa, không phải chú chỉ nói vài câu với con sao? Bây giờ mọi người đều trách chú kia, làm như chú xúi con trốn đi vậy đó. Được rồi, nói đi, con đang ở đâu vậy? Rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì mà khiến con phải bỏ cả chuyện bên này chạy đi?”

“Con cũng không biết là có phải rất quan trọng hay không, dù sao con cũng đã làm. Đến lúc đó con sẽ tự mình đến nhà họ Yến xin lỗi.” Lăng Sóc nói.

Bất quá sau đó vài ngày Lăng Sóc có từ bên Thính Phong tranh thủ chạy qua bên nhà họ Yến để xin lỗi cùng từ hôn, không gặp được cha mẹ của Yến Tổ Nhi, càng chẳng nhìn thấy Yến Tổ Nhi đâu, chỉ được người giúp việc tiếp đãi bằng một li nước lọc. Lăng Sóc lúc đó cũng chẳng ngồi lâu, bởi vì lo lắng cho Cốc Vũ. Dù sao cuộc hôn nhân này cũng bị hủy bỏ rồi.

“Người họ Yến rất tức giận đó! Đừng có nói lằng qua chuyện khác, chuyện này tự con phải đi xin lỗi chứ còn ai đi nữa hả, cũng may là không có mời người ngoài, chuyện như thế này, cũng rất tổn thương con gái nhà người ta nha. Con đang ở đâu?”

“Con...” Lăng Sóc vừa mới nói được một chữ, lỗ tai còn lại nghe thấy một tiếng khóc nghẹn ngào ở trong sân, liền chẳng trả lời gì nữa, bước lên bậc tam cấp, đẩy cánh cổng cũ nát ra.

“Alo, Tiểu Sóc, Tiểu Sóc, con sao vậy? Nói chuyện đi! Alo...” Lăng Tu Dương nâng điện thoại lên nhìn một chút, đâu có bị rút cuộc gọi đâu, tại sao lại không có tiếng gì hết vậy.

Ryan, Dickens cùng Jude ngồi trong phòng khách còn chưa rời đi đều đồng loạt nhìn về Lăng Tu Dương, Ryan nói: “Chú Tư, Lăng có nói cậu ấy ở đâu không?”

Lăng Tu Dương lắc đầu, nói: “Điện thoại rõ ràng vẫn còn kết nối, nhưng Tiểu Sóc không nói gì hết. Không tin, bọn con qua đây nghe thử đi.”

Mấy người đi lại nghe thử, quả thật không có tiếng động, lại giống như có tiếng nước nổ nào đó, nhưng rất nhỏ, mọi người cũng không biết có đúng không nữa.

“Tu Dương, có phải điện thoại của Tiểu Sóc không? Nó rốt cuộc đang làm gì hả?” Lăng Tập Trạo đứng trước bậc cầu thang cuốn nghiêm khắc hỏi.

Lăng Tu Dương trượt tay, điện thoại rớt xuống, đập vào bàn xoay vòng vòng.

Sau đó khi cầm điện thoại lên lại, thì bên kia đã tắt máy.

Lăng Tu Dương có điểm khóc không ra nước mắt, ngửa đầu nhìn Lăng Tập Trạo đang đứng ở đầu cầu thang, nói: “Cha, bọn con cũng không biết Tiểu Sóc ở đâu nữa, nó cũng không nói gì.”

“Nếu nó quay về, kêu nó lên phòng làm việc của cha.” Lớn tiếng nói xong, xoay người đi lại về phòng.

Jude nói: “Chú Tư, chú có thể đoán ra Lăng ở đâu không?”

“Chú làm sao có thể biết chứ.” Lăng Tu Dương thở dài.

“Có khi nào Lăng quay về nhà cậu ấy không?” Dickens nói.

“Giờ này mà cậu ấy về nhà làm cái gì? Ở đó đâu có ai đâu.”

“Chẳng lẽ cuộc gọi kia là... Sweety?” Jude nói.

Vừa nói xong, mấy người đàn ông mắt liền sáng rực lên, vẻ mặt cũng thay đổi.

Nếu quả thật là như vậy, chuyện này liền phức tạp rồi đây.

Lăng Sóc nhìn Cốc Vũ quì trong sân đốt giấy tiền vàng bạc, mặt trời rực rỡ ấm áp như vậy, nhưng hắn lại cảm giác Cốc Vũ đang quì trong băng thiên tuyết địa, cô độc như vậy, bi thương như vậy, yếu đuối như vậy...

Cốc Vũ đang đắm chìm trong bi thương của mình, không nghe thấy tiếng cổng bị mở ra sau lưng mình.

Trong nhà cũng không còn được nghe tiếng ho nhẹ cổ nén của mẹ cùng tiếng TV nữa; càng không thể nghe thấy mẹ mềm mại gọi cậu là Vũ Nhi nữa; không còn nhìn thấy được nụ cười dịu dàng của mẹ nữa...

Mẹ đi rồi, đi mãi mãi rồi, đã biến thành tro bụi.

Ba ngày trước, mẹ nằm dưới hiên nhà phủ đầy nắng, nhẹ nhàng khép đôi mắt lại, khóe môi vẫn còn nét cười, nhưng vàng trán hơi nhú lại như là vẫn còn có một tia lưu luyến với thế gian.

Lăng Sóc nhìn thấy bóng lưng gầy gò cô độc của Cốc Vũ, lặng lẽ đi qua, ngồi xuống.

Lăng Sóc thấy rõ trước mặt Cốc Vũ có một hũ cốt nhỏ nhỏ, bên cạnh lò đốt giấy tiền, trên cái điện thoại đã dính một lớp tro mỏng.

Lăng Sóc nhìn thấy, trên những tờ giấy tiền đang được đốt, thỉnh thoảng sẽ có giọt nước mắt trong veo rơi xuống, phát ra một tiếng “tạch”, bị nuốt chửng trong lửa đỏ.

Bàn tay nâng lên có chút sợ hãi chạm vào lưng Cốc Vũ, Lăng Sóc sợ hãi, sợ nếu như chạm vào, con người đã bị bao trùm bởi bi thương này liệu có bị vỡ nát hay không.

“Cốc Vũ?” Lăng Sóc nhẹ nhàng kêu, tay vẫn dịu dàng vuốt ve lưng Cốc Vũ, bàn tay hắn cảm giác được trong khoảnh khắc lòng bàn tay hắn chạm lên tấm lưng kia, sống lưng cứng còng kia thoáng run rẩy.

Cốc Vũ chậm chạp quay đầu, đôi mắt mờ mịt trống rỗng ngốc nghếch nhìn Lăng Sóc, giống như không hề nhận ra Lăng Sóc.

“Cốc Vũ.” Lăng Sóc gọi lại.

Cốc Vũ chớp chớp đôi mắt bị nước mắt phủ mờ, rồi lại dùng mu bàn tay ra sức chà khóe mắt, để lại một vệt tro đen.

Khi nhìn thấy rõ người ngồi bên cạnh mình là ai, Cốc Vũ đã quên hết sợ hãi, quên mất tự ti, quên đi nhu nhược, bỏ nhào vào trong lòng Lăng Sóc, khóc òa thành tiếng.

Giống như là một đứa trẻ đang tập đi một mình, nếu như không có cha mẹ bên cạnh, bé sẽ quật cường nhện không khóc, nhưng chỉ cần cha mẹ đến, bé sẽ khóc như là bé phải chịu tải thân hơn bất kì ai khác.

Lăng Sóc bị Cốc Vũ bỏ nhào vào người xô cho ngồi bệt xuống đất, nhưng hắn mặc kệ đang mặc thứ gì trên người, liền ôm siết lấy Cốc Vũ đang khóc đến xé ruột xé gan vào lòng.

“Khóc đi, khóc được sẽ không có việc gì nữa.” Lăng Sóc dùng những lời dịu dàng mà bản thân mình cũng không hề biết nhẹ vỗ về, ngón tay dài hoàn mĩ dịu dàng vuốt ve tấm lưng đơn bạc của Cốc Vũ.

Hai tay Cốc Vũ cố sức túm chặt âu phục của Lăng Sóc, vừa khóc vừa nói: “Lăng... Lăng Sóc, mẹ, mẹ mất rồi, mẹ không quan tâm đến em nữa, mẹ đi ngủ một mình, em đợi mẹ rất lâu, lâu lắm, hức, mẹ không chịu tỉnh dậy, em... hức... Em thấy mẹ lạnh lắm, lạnh như băng, đều đem toàn bộ chăn đắp cho mẹ, nhưng mẹ

cũng không ầm lại, hức, em sợ lắm, chỉ có một mình em, hức, xung quanh cũng lạnh lẽo, xung quanh đều tối đen, hức, em đưa mẹ đến nhà tang lễ, em đem toàn bộ tiền đưa cho người ở đó, hức, sau đó, mẹ cũng không thấy đâu nữa, hóa thành tro rồi.”

“Lăng Sóc Lăng Sóc Lăng Sóc... Em không biết này phải làm sao bây giờ, mẹ bỏ em mà đi, em muốn đi tìm cha, hức, nhưng mà em không có tiền, không còn nữa. Lăng Sóc Lăng Sóc, anh nói cho em biết đi, sau này em phải gì gì đây? Nếu như, hức, cha không thừa nhận em, em biết đi đâu? Em không biết, Lăng Sóc, anh nói cho em biết đi được không? Anh nói cho em đi, anh nói cho em biết đi mà... Lăng Sóc, anh sẽ bỏ em lại sao? Đừng vứt bỏ em, có được không?”

“Được, tôi sẽ luôn bên cạnh em, sẽ không vứt bỏ em, mãi mãi cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi em.” Lăng Sóc an ủi, cũng không biết đây là lời thề hấn nói ra trong vô thức.

“Oa ~ Đừng bỏ rơi em.” Nói xong, Cốc Vũ kiệt sức mà bất tỉnh.

Lăng Sóc cứ thế mà ngồi dưới đất, một tay ôm lấy Cốc Vũ đang yếu ớt gục trong lòng mình, một tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc lòa xòa trên trán Cốc Vũ, cúi đầu, đau lòng cùng thương tiếc hôn lên trán Cốc Vũ, nụ hôn dần di chuyển đến khi chạm lên cánh môi tái nhợt không còn chút máu của Cốc Vũ, dịu dàng mát mẻ một chút, dùng tuyên bố tuyệt đối bá đạo mà nói: “Cốc Vũ, nếu như tự em nhào vào vòng tay tôi, như vậy mặc kệ thế nào, tôi cũng sẽ không vứt bỏ em, mà em, cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi tôi!”

Sau đó Lăng Sóc ngẩng đầu, nhìn hũ cốt nhỏ nhỏ kia, nói: “Ngày đó, dĩ chính là muốn phò thác Cốc Vũ cho con phải không. Những lời dĩ nói con sẽ nhớ kỹ, con sẽ chăm sóc Cốc Vũ, em ấy sẽ là người của con, không phải là quần gia hay là gì khác, mà là bạn đời.”

Lăng Sóc hoàn toàn không hề hối hận bản thân đã bỏ lễ đính hôn để chạy đến đây, bỏ lại Yến Tổ Nhi xinh đẹp động lòng người, nhưng chỉ để đổi lại lời thề nguyện với Cốc Vũ yếu đuối tự ti, mặc dù người được anh lập lời thề vẫn còn đang bất tỉnh, mặc dù trước mặt chỉ có một hũ tro, nhưng mà, hấn rất nghiêm túc.

Còn hơn cả sự yêu thích đối với Yến Tổ Nhi, tâm tình của anh dành cho Cốc Vũ rất phức tạp, nhìn Cốc Vũ, thậm chí có lúc nghĩ đến Cốc Vũ thì cảm thấy đau lòng cùng buồn bực, rất không thoải mái. Anh cũng muốn không chế thứ tâm tình này, nhưng lại không thể khống chế được, cho nên cứ bỏ mặc...

Cuối cùng hóa thành như vậy, đau lòng dành cho Cốc Vũ vượt qua cả sự yêu thích với Yến Tổ Nhi, cảm tình đó thật sâu, anh hoài nghi, so với thích còn sâu sắc hơn nhiều...

Cho nên, mặc kệ tương lai sau này vấp phải bao nhiêu khó khăn với gia đình, mặc kệ bản thân mình có phải là người đồng tính hay không, anh đều sẽ đem Cốc Vũ bao bọc dưới đôi cánh của mình, bảo vệ.

Sau đó, móc ra một hộp nhung đỏ từ trong túi quần tây, mở ra, cầm lấy chiếc nhẫn bé hơn bên trong đeo vào ngón vô danh trên tay trái của Cốc Vũ, hóa ra lại vừa; cầm lấy chiếc nhẫn còn lại tự đeo vào ngón tay của mình.

Cốc Vũ thật sự rất đáng thương, sớm không ngất trễ không ngất, lại ngất ngay lúc này, nhẫn cũng bị đeo vào, cả đời này đã hoàn toàn lọt vào trong lòng bàn tay của Lăng đại ma vương rồi.

39. Chương 39: Sốt Cao...

Lăng Sóc định bế Cốc Vũ lên giường để Cốc Vũ ngủ một chút, nhưng mà vừa vào trong nhà thì nhìn thấy mọi thứ rất hỗn loạn, trên giường dường như nói đến chần, cái gì cũng không có, chỉ có vạt giường.

Lại cảm thấy cơ thể trong lòng rất gầy gò, hơn nữa lại nóng rất bất bình thường.

Nghĩ ngợi một chút, Lăng Sóc tính đến khi Cốc Vũ tỉnh lại phải cảnh cáo một trận ra trò mới được, dám không suy nghĩ đến thương tích trên người như vậy, quan trọng nhất là, dám đem lời cảnh cáo của anh vứt ra sau đầu, cũng dám để lâu như vậy mới gọi điện thoại cho anh!

Nhưng mà lúc này, Lăng Sóc cái gì cũng không thể làm, không thể mắng không thể đánh đòn, còn phải cẩn thận bế cậu, đưa cậu vào bệnh viện.

Trước khi bé Cốc Vũ đi, Lăng Sóc còn ôm theo hũ tro mang theo cùng, anh không muốn Cốc Vũ vừa mới tỉnh lại liền nháo nhào đòi về nhà.

Mới đi được nửa đường, bởi vì điện thoại của mấy người Ryan, cho nên, Lăng Sóc chẳng thể làm gì khác hơn là chạy xe về nhà bên Thính phong, lại tiện thể nhờ bọn họ nhắn Vạn Hoa, nói Cốc Vũ đang bị sốt cao.

Lăng Sóc bế Cốc Vũ đặt lên giường, vấn đề bây giờ giúp Cốc Vũ tắm rửa hay là đợi Cốc Vũ tỉnh dậy rồi tắm rửa thay drap giường làm cho anh bối rối mất ba giây, quay người đi vào phòng tắm.

... Lăng Sóc hít thở có chút dồn dập đem Cốc Vũ đang mặc áo ngủ của anh đặt xuống giường, sau đó nghĩ định quay lại phòng tắm thay bộ âu phục đã ẩm ướt cùng bốc mùi như dưa muối ra, nhưng vừa mới chuyển người thì đã bị tóm chặt lại.

Cốc Vũ kinh hoàng mở mắt, đôi mắt ướt sũng mờ mịt nhìn theo bóng dáng cao lớn kia, lời nói mang theo khủng hoảng cùng cầu khẩn, cúi nói nói: “Đừng đi mà, đừng đi mà.”

Mặt Lăng Sóc khẽ thay đổi, từ trên cao nhìn xuống Cốc Vũ bởi vì sốt cao mà khuôn mặt trở nên đỏ hồng, đôi mắt mờ mịt, yết hầu không thể ức chế mà hơi đi chuyển.

Anh biết, vẻ mặt của bé ngốc này rất yếu đuối vô tội, nhưng lại rất hấp dẫn anh! Hấp dẫn đến mức anh quả thực muốn ăn cậu! Hấp dẫn anh đến mức anh và Yến Tổ Nhi đã sắp đi đến bước cuối cùng cũng phải dừng lại, làm hại anh không thể tìm một lí do thoắt hoắt làm có! Hấp dẫn anh đến mức anh không để ý đến cậu còn đang có bệnh, hung hăng giữ chặt lấy cậu!

Lăng Sóc cố gắng áp chế dục vọng điên cuồng trào ra, cúi thấp người, một bên vuốt ve vàng trán nóng hổi của Cốc Vũ, một bên dùng những lời dịu dàng cùng kiên nhẫn chưa từng có mà nói: “Anh không đi, em thả ra, anh chỉ đi thay đồ thôi, ngoan.”

Cốc Vũ từ sau khi mẹ cậu qua đời, canh giữ cả một ngày một đêm, tự mình dùng xe đạp chở mẹ trong đêm khuya đưa đến trung tâm hỏa táng, bởi vì tất cả tiền đều đưa cho bên hỏa táng, những người ở đó thấy hoàn cảnh đáng thương cùng sự hiếu thảo của cậu, không để ý đến các nguyên tắc giúp cậu hỏa táng; sáng sớm Cốc Vũ đem hũ tro của mẹ về nhà, lục tung hộp đựng tiền định tìm cho ra dù chỉ một ít để đưa mẹ đến thăm cha đang phải ngồi tù ở tỉnh G, nhưng mà một đồng cũng tìm không thấy.

Cốc Vũ nhớ đến Lăng Sóc, nhưng nói mới hai câu thì điện thoại di động hết pin, chẳng thể làm gì khác hơn ngoài quì gối bên cạnh hũ tro của mẹ đốt giấy tiền mà ghen ngào.

Cốc Vũ bị thương quá độ từ sau khi mẹ qua đời cũng chưa hề chợp mắt, đem nước lọc thay thế thức ăn, cho nên, cơ thể này lúc Lăng Sóc tìm đến nhà đã yếu ớt đến cực điểm, bị gió lạnh xâm nhập, không bị sốt cao mới là lạ.

Cho nên nói, Cốc Vũ đang bị sốt cao làm sao có thể biết được người cậu giữ chặt không cho đi lại vốn là một con chó sói đuôi xù bông chứ?

“Đừng đi mà, đừng bỏ rơi em, đừng đi mà...” Cốc Vũ không có cảm giác an toàn cứ lặp đi lặp lại câu [đừng đi mà].

Lăng Sóc rất muốn rút quần áo ra khỏi tầm tay của Cốc Vũ, nhưng dưới đôi mắt to tròn ướt sũng, lại ngồi xuống bên giường.

Vậy mà, Cốc Vũ đột nhiên bò lên, tứ chi như vòi bạch tuộc quấn chặt lấy Lăng Sóc, vùi vào trong lòng Lăng Sóc, như con thú non đang cuộn mình nằm bên cạnh đồng lứa ấm áp, dè dặt từng li từng tí.

Lăng Sóc cúi đầu nhìn Cốc Vũ đang chẳng còn tỉnh táo ở trong lòng, rồi lại nhìn về hướng cửa phòng tắm một chút, trong đầu lí trí đang đấu tranh kịch liệt.

Người vừa được xác định là bạn đời thì đang ngoạ ở trong lòng, anh tự thừa nhận mình chẳng phải là thánh nhân nên thật sự rất rối rắm, nếu như ăn, hình như có chút lợi dụng khi người gặp nạn; không ăn, thì lại quá có lỗi với dục vọng bị bé ngốc này câu ra.

Lăng Sóc không biết bản thân tại sao phải lo lắng nhiều như vậy, nhìn như đối với bé ngọc này, không những mềm lòng rất dễ dàng, lại còn bị bé ngọc này dẫn dắt nảy sinh tình yêu.

Đợi đến khi Lăng Sóc suy nghĩ được đến mức này, thì Cốc Vũ quần chặt lấy anh lại dùng đôi mắt tròn to ngập nước ngược lên nhìn anh, quyết định rồi, phải ăn, dù sao Cốc Vũ cũng là người của anh rồi.

Không phải trong sách với trên TV vẫn thường nói, người bị sốt cao thật ra là do bị lạnh, không phải dùng nhiệt độ cơ thể sưởi là ấm nhất sao?

Lăng Sóc quyết định bắt chước theo, dùng nhiệt độ cơ thể giúp đỡ Cốc Vũ xua đi cơn sốt, vừa bảo vệ môi trường lại vừa thoải mái.

Mặc dù Cốc Vũ rất gầy, nhưng mà da thịt của cậu rất săn chắc, cái này có thể liên quan đến chuyện cậu từ nhỏ đã làm việc nhà, lại còn có những vết sẹo nhàn nhạt.

Lăng Sóc cẩn thận vuốt ve, Cốc Vũ thần trí mơ hồ rên nhỏ, muốn thoát khỏi bàn tay đang chuyển động trên người, nhưng lại như không nổi, cảm giác này thật không thể nói bằng lời, làm cho đầu óc cậu càng thêm mù mịt, đôi mắt mở to ngập đầy nước tựa vào trên người anh.

Lăng Sóc nhìn thấy Cốc Vũ như vậy trống ngực liên tăng nhanh, máu không chỉ dồn mạnh về tim, lại càng chạy nhanh xuống bụng dưới.

Lăng Sóc hôn lên đôi mắt Cốc Vũ, Cốc Vũ theo phản xạ vô thức mà nhắm mắt lại, Lăng Sóc cảm thấy hàng mi dưới đôi môi nhẹ rung quét qua cánh môi nhồn nhột.

Lăng Sóc thông thả hôn xuống dưới, sau đó, ngừng lại nơi đôi môi hé mở của Cốc Vũ, bá đạo xông thẳng vào trong miệng Cốc Vũ, hoành hành ngang dọc, triền miên không dứt...

Tay Lăng Sóc cũng chẳng rảnh rỗi, từ trước ngực Cốc Vũ cho đến bụng, ra đằng sau, mỗi một nơi da thịt tiếp xúc, giống như người ra đi, rốt cuộc cũng đã đạt được mục tiêu mà mình chờ đợi, khao khát...

Cốc Vũ ngoại trừ cảm giác nóng thì chính là nóng, lúc đầu chỉ là một ngọn lửa nhỏ, không bao lâu, ngọn lửa nhỏ nhoi lại bùng lên thành cơn bão lửa, bắt đầu từ ngực lan tràn ra khắp nơi, tràn khắp toàn thân, nóng đến cậu muốn kiệt sức, hơi thở phả ra cũng nóng rực, quần lấy hơi thở khác cũng nóng rực không kém, hai làn hơi chạm vào nhau hâm bầu không khí nóng hừng hực.

Những giọt mồ hôi vì kèm chế của Lăng Sóc rơi lên khuôn ngực ẩm ướt dẫu hôn của Cốc Vũ, sau đó, đem ngón tay đang khai phá Cốc Vũ rút ra, thay bằng bản thân đang sưng cứng của mình... Đặt vào nơi nào đó, vừa chuẩn bị đẩy mạnh vào, chuông cửa lại vang lên.

Lăng Sóc rửa thắm một tiếng, không để ý đến tiếng chuông cửa gấp gáp ở bên ngoài, nghĩ nghĩ, dù sao bọn họ cũng chẳng vào nhà được, cứ để cho bọn họ chờ ở dưới đại sảnh tòa nhà là được rồi.

... Gần một tiếng sau, Lăng Sóc bế Cốc Vũ vào phòng tắm, kiểm tra bên dưới của Cốc Vũ một chút, vùng da nơi đó hơi bị rạn tạo thành vết thương nhỏ. Cái này cũng chẳng có cách nào rồi, ai bảo đây là lần đầu tiên của anh, chỉ bị thương một chút cũng xem như là may mắn lắm rồi, cũng bởi vì từ trong tiềm thức không muốn làm bị thương Cốc Vũ vẫn còn đang bệnh, cho nên Lăng Sóc mới có thể áp chế dục vọng điên cuồng của mình, dựa vào bản năng đàn ông, giúp cho Cốc Vũ ra một lần, sau đó mới bắt đầu ăn uống.

Trong lòng Lăng Sóc có đủ loại cảm xúc đa dạng, nếu như không phải do chuông cửa vẫn còn vang lên, anh sẽ ôm lấy Cốc Vũ tranh thủ ngủ một giấc thật ngon.

Sau khi sờ thử qua trán Cốc Vũ, sắc mặt Lăng Sóc cũng thay đổi, hình như là càng nóng hơn thì phải, vội vàng ra khỏi phòng, bấm cái nút ở huyền quan nối với microphone dưới sảnh, cũng chẳng hỏi người bên dưới là ai, liền ấn nút mở cửa, nói: “Đi lên nhanh một chút.” Sau đó tắt microphone, mở cửa chính, lập tức quay ngược về phòng.

Vạn Hoa giận càng thêm giận, sau khi giúp Cốc Vũ vô nước, hung dữ trừng mắt liếc Lăng Sóc đang dịu dàng nhìn khuôn mặt ngủ say của Cốc Vũ, nghiêm mặt hỏi: “Tiểu Sóc, em tại sao có thể làm chuyện đó với Tiểu Vũ khi cậu ấy đang bị sốt cao hả? Không đúng, bây giờ không phải lúc nói cái này, phải hỏi là em tại sao lại bỏ đi khỏi lễ đính hôn, lại cùng với Tiểu Vũ...”

Vạn Hoa thật sự là nói không nên lời, cũng thật sự là không biết phải nói cái gì, Lăng Sóc khi thấy người bọn họ vừa vào cửa, liền kéo anh đến kiểm tra cho Cốc Vũ.

Mọi người phải đứng dưới sảnh tòa nhà đợi hơn một tiếng đồng hồ mới vào nhà được liền biết ở đây xảy ra chuyện gì, huống chi Lăng Sóc cũng chẳng có nửa điểm định giấu diếm, cứ nghe Lăng Sóc nói đi thì biết.

“Em đeo nhẫn cho em ấy rồi, mới hồi này, em ấy là người của em.”

“Vậy em định ăn nói thế nào với bên nhà họ Yến, mặc dù bên đó rất thất vọng về việc em làm trong lễ đính hôn, nhưng anh thấy bên họ Yến vẫn rất vừa lòng nếu em làm con rể bên đó, chỉ cần qua nhà bên nói vài câu tốt đẹp, lễ đính hôn nửa đường đứt gánh này vẫn có thể thực hiện lại lần nữa, hoặc là bỏ qua luôn, trực tiếp làm lễ cưới.” Vạn Hoa nói.

“Không có gì phải nói nữa nếu, nếu em đã quyết định để Cốc Vũ trở thành người của em, thì sau này sẽ chẳng có cô gái nào tên Yến Tổ Nhi cả.”

“Tiểu Sóc, chú nhớ rõ con không phải đồng tính luyến ái, vì sao lại tự nhiên cảm thấy hứng thú với một cậu con trai vậy?” Lăng Tu Dương hỏi.

“Con không phải là đồng tính luyến ái, chỉ là trong mắt con chỉ có em ấy, nếu như kêu con đi ôm người đàn ông khác, con sẽ đá bay ngay lập tức.”

“Lăng, cậu thật sự quá giỏi hoạt nha, hóa ra thừa dịp Sweety bệnh mà ăn sạch! Tôi còn định đưa em ấy qua Mĩ nha.” Jude bĩu môi nói.

Lăng Sóc liếc Jude một cái bén ngót, rồi lại xẹt mắt qua nhìn Dickens cùng Ryan đang ngồi bên cạnh, lạnh giọng nói: “Cốc Vũ là người của tôi, bất kể là lúc nào, nếu không, tôi cũng sẽ không khách sáo mà cùng các cậu luyện tập chân tay một chút.”

“Thật sự quá bá đạo. Tôi thấy, nhẫn trên tay Sweety nhất định là do cậu tranh thủ lúc em ấy không tỉnh táo mà đeo vào, bằng không, em ấy nhất gan như vậy nhất định sẽ không dám nhận.” Dickens vạch trần.

Lăng Sóc lại gật đầu, “Đúng vậy, em ấy bị ngất.”

Năm người đàn ông nghe thấy câu ấy liền chẳng biết nói gì.

Vạn Hoa đau lòng nhìn Cốc Vũ một cái, nói: “Chúng ta ra ngoài đi. Tiểu Sóc, mọi người còn có chuyện muốn hỏi em.”

Ngồi xuống ghế salon ngoài phòng khách, Vạn Hoa rót mấy li nước lọc, sau đó tự mình cũng ngồi xuống, giống như bốn người còn lại, nhìn chằm chằm Lăng Sóc.

Lăng Tu Dương nói: “Tiểu Sóc, con làm sao có thể qua được một cửa của ông nội? Hôm nay ông rất vui, nhưng cuối cùng lại thành như vậy, ông rất tức giận, còn nói nếu như con về thì phải vào phòng làm việc gặp ông ngay.”

Lăng Sóc ngồi rất miễn cưỡng, nhưng giọng điệu lại cường ngạnh sắc bén vô cùng: “Con sẽ nói chuyện với ông nội, dù sao con không có cách nào bỏ rơi Cốc Vũ cả, càng đừng nói em ấy đã trở thành người của con.”

“Tiểu Sóc, cậu ấy là con trai đó! Chỉ một điểm này thôi, ông nội cùng mọi người trong nhà sẽ không đồng ý đâu.” Lăng Tu Dương nâng giọng cao lên nói.

Lăng Sóc thần nhiên nghiêng đầu liếc Lăng Tu Dương một cái nói: “Chú Tư, con biết cậu ấy là nam còn rõ hơn chú, nhưng như vậy thì sao chứ?”

“Con —! Tiểu Sóc, chẳng lẽ con không biết sao? Đừng nhìn ông nội con cả ngày mặt mũi lạnh lùng, ông rất thích trẻ con đó.”

“Vậy thì chú Tư kết hôn là ổn rồi.”

“Cái tên tiểu tử thú vị này, đừng có mà đá qua chú. Chú mặc kệ con chung sống với ai, nữ cũng tốt, nam cũng được, chỉ cần bản thân con thấy hạnh phúc, nhưng mà con có bận tâm tới nhà họ Lăng hay không, cho dù trong nhà đồng ý rồi, nhưng mà bà ngoại cổ lỗ sĩ của con có đồng ý cho con yêu người cùng giới hay không?”

“Được rồi, được rồi, chú Tư, Tiểu Sóc, hai người bây giờ tranh cãi cũng chẳng có tác dụng, đứa bé Tiểu Vũ này làm cho người ta rất yêu thương, nói không chừng ông nội và mọi người cũng sẽ đồng ý thôi.” Vạn Hoa vội vàng nói.

“Vạn Hoa, con nói như vậy giống như là chú là kẻ ác đang ra sức chia rẽ hai người chúng nó vậy, thật ra chú chỉ nói sự thật cho Lăng Sóc tỉnh táo thôi. Huống chi, đứa bé Tiểu Vũ kia chú cũng rất thích, lần trước ăn được thiện an thần của nó, chú ngủ được hai tiếng mấy luôn.”

Lúc này Jude ở bên cạnh cũng chen vào: “Nếu không tính đến chuyện Sweety là nam, thì đúng là lựa chọn tốt nhất để làm vợ đó! Biết nấu cơm, tính tình tốt, không tiêu xài hoang phí, còn tốt hơn gấp trăm lần những cô gái tính tình đồng đánh, tiêu tiền như nước. Không chỉ Lăng, ngay cả tôi không phải là đồng tính còn thấy Sweety còn tốt hơn phụ nữ nhiều.”

“Jude, cảm cậu không được “dụ dỗ” người của tôi!” Lăng Sóc sẵn giọng nói.

“Tôi biết tôi biết vợ của bạn thì không được ăn hiếp.” Jude phun ra một câu thành ngữ.

“Là vợ của bạn thì không được trêu ghẹo.”

“À, thiếu chút nữa thì quên, Tiểu Sóc, tại sao Tiểu Vũ lại gọi điện thoại cho em? Mà tại sao cậu ấy lại bị bất tỉnh, có chuyện gì vậy?” Vạn Hoa thấy câu chuyện bị đẩy đi càng lúc càng xa liền kéo đề tài quay trở lại quỹ đạo.

Bốn người Lăng Tu Dương, Ryan, Dickens, Jude cũng giống như Vạn Hoa, đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lăng Sóc, chờ Lăng Sóc trả lời.

“Mẹ em ấy mất rồi.”

Một câu nói, làm cho mấy người đàn ông cũng phải thốn thức.

40. Chương 40: Chồng Sắp Cưới...

Cốc Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại, mi mắt còn chưa mở ra hoàn toàn, mọi vật trước mắt có chút mờ ảo.

Cơ thể vừa cử động, đầu liền đau đớn không thể nhận được giống như là sắp nổ tới nơi, toàn bộ xương cốt trên người giống như đều đã nát vụn, cảm giác được bản thân bây giờ chẳng khác nào da bọc đồng xương gãy. Cốc Vũ chẳng cách nào kềm chế những tiếng nức nở thoát ra khỏi cổ họng.

Tại sao người đau và kiệt sức đến như vậy?

Đây là đâu? Cốc Vũ há to miệng, cổ họng khô khốc lại không nói ra được lời nào, suy nghĩ hỗn loạn làm cho cậu nhất thời không biết được mình đang ở đâu.

“Em tỉnh rồi?”

Cốc Vũ quay đầu về phía tiếng nói, đôi mắt mông lung cố gắng mở ra, đến sau khi thấy rõ người đang nói chuyện là ai, đồng tử liền co rút lại, “Lăng... Sóc?”

Giọng nói của Cốc Vũ cũng khàn khàn, giống như bị cát chặn lại.

“Đừng nói chuyện.” Lăng Sóc vừa nói vừa cẩn thận đỡ Cốc Vũ dậy dựa vào trong lòng mình, cầm lấy cốc nước lọc đã chuẩn bị tốt để sẵn nơi tủ đầu giường chạm vào môi Cốc Vũ: “Nào, uống nước đi. Em ngủ hai ngày rồi, nếu không tỉnh dậy, anh phải nghe theo lời anh rể, đưa em đến bệnh viện đó.”

Cốc Vũ có rất nhiều câu hỏi cần giải đáp, nhưng mà cổ họng khát cháy, bây giờ nhìn thấy nước lọc ngay bên miệng, giống như là lữ nhân nhìn thấy ốc đảo trong sa mạc, có chút gấp gáp không thể chờ được, sau đó tất nhiên là bị sặc đến mức khiến cho người khác bị dọa sợ.

“Khụ khụ”

“Bé ngọc, nước đâu có chạy mất đâu, gấp gấp như vậy làm cái gì.” Trong lời trách mắng của Lăng Sóc mang theo một chút cưng chiều mà cả hai người đều không biết được.

Sau khi uống xong hai li nước lớn, Cốc Vũ mới chậm chạp phát hiện ra mình đang bị Lăng Sóc ôm trong lòng, cơ thể đau nhức liên căng cứng, bao nhiêu lời muốn hỏi cũng kẹt lại ở trong cổ, nhưng lại không dám tránh ra.

Đột nhiên, Cốc Vũ nhớ lại chuyện trước khi bị ngắt, đôi mắt mở lớn liền phủ đầy nước, quay đầu nhìn về Lăng Sóc, đôi tay gầy guộc muốn chụp lấy áo Lăng Sóc nhưng chụp không được, nghẹn ngào nói: “Lăng Sóc, mẹ em, mẹ em mất, hu ~ mẹ em mất rồi.”

“Anh biết, không sao đâu. Trong hai ngày em bất tỉnh, anh đã tìm được một chỗ tốt trong nghĩa trang, đợt khi nào em khỏe lại, thì sẽ đưa mẹ đến đó đó nhé.” Lăng Sóc dùng ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt Cốc Vũ, thật ra anh rất muốn hôn, nhưng mà sợ lại dọa đến người vừa mới tỉnh lại, cho nên mới phải dùng đến cách này.

“Dạ, cảm ơn anh, Lăng Sóc, may mà có anh.” Cốc Vũ tự nhiên chẳng còn cảm thấy sợ Lăng Sóc nữa, vòng tay đang ôm cậu vào lòng này khiến cho cậu cảm giác an tâm đến vô cùng vô tận, giống như chỉ cần nép vào anh, cậu sẽ không còn sợ bất kì điều gì, bao nhiêu cô đơn, tịch mịch, sợ hãi, bối rối, hoang mang,... sau khi mẹ ra đi thì vòm ngực ấm áp vững chãi này đều có thể xua tan giúp cậu.

Tiếng tim đập mạnh mẽ vang lên bên tai làm cho Cốc Vũ mơ màng buồn ngủ, khóe mắt lại thoáng nhìn thấy một tia sáng bạc mà giật mình tỉnh lại.

Cốc Vũ có chút yếu ớt nâng tay trái lên, nhìn chiếc nhẫn được ***g vào ngón vô danh, rút ra thử, nhưng không có tháo ra được, nghi vấn một câu lại tiếp một câu lần lượt xuất hiện khắp trong đầu.

Chiếc nhẫn này được đeo lên tay lúc nào? Là ai đeo cho cậu? Tại sao lại đeo nhẫn cho cậu?

Lăng Sóc khi Cốc Vũ nghiêng cứu bàn tay trái thì đã biết, nhẹ nhàng cầm lấy tay trái Cốc Vũ, không cho Cốc Vũ tháo nhẫn ra, ngón cái vuốt ve lên chiếc nhẫn, nói: “Đây là anh đeo cho em, sau này, anh là chồng sắp cưới của em, chờ đến khi em hai mươi tuổi, chúng ta sẽ ra nước ngoài đăng kí kết hôn.”

Cốc Vũ thờ người ra, ngốc nghếch hỏi: “Anh nói gì vậy? Tại sao em nghe chẳng hiểu gì hết.”

Lăng Sóc cảm thấy bộ dáng ngờ ngác này của Cốc Vũ sao mà đáng yêu quá, không nhịn được cúi đầu hôn lên môi Cốc Vũ.

Qua một lúc lâu, Lăng Sóc buông Cốc Vũ đã nhũn ra, nói: “Đã hiểu chưa? Nếu như chưa hiểu, anh còn có nhiều cách làm cho em hiểu rõ chuyện anh là chồng sắp cưới của em.”

Lăng Sóc nghĩ định dùng một nụ hôn để khiến cho Cốc Vũ hiểu ra vốn là chuyện không có khả năng, bởi vì cậu đã bị Diệp Đồng hôn rất là nhiều lần, nếu như chỉ hôn hôn vài cái liền biến thành chồng sắp cưới, vậy thì Diệp Đồng chẳng phải chính là chồng của cậu sao? Cho nên Cốc Vũ lắc đầu, nói: “Lăng Sóc, anh cũng định để cho em làm bạn với anh à? Em có thể sao?”

Lăng Sóc làm sao nghe rõ được Cốc Vũ nói, thấy đôi mắt Cốc Vũ tự nhiên trong veo sáng rực, liền lại cúi thấp đầu, tiện thể áp đảo Cốc Vũ.

Lăng Sóc cuối cùng vẫn dừng lại ở phút cuối, bởi vì cơ thể Cốc Vũ rất yếu ớt, không thể tiêu hóa được dù chỉ một lần âu yếm của anh. Bất quá anh sẽ nhớ kĩ, chờ cho Cốc Vũ khỏe lại, sẽ đòi lại liền.

Mà Cốc Vũ bị Lăng Sóc sờ mó toàn thân đến nhũn hết cả người, trong đầu vẫn mơ hồ không hiểu những cái này thì có quan hệ gì tới cái gọi là [chồng sắp cưới]; thậm chí còn không biết tại sao Lăng Sóc lại sờ đến hạ thân của cậu, ngón tay lại còn chui vào phía sau cậu, nghĩ lại liền mắc cỡ muốn chết. Cốc Vũ không biết, lần đầu tiên của cậu đã bị cướp mất trong lúc nửa tỉnh nửa mê rồi.

Lăng Sóc ôm lấy Cốc Vũ, hai người vẫn không nhúc nhích, hơi thở đứt quãng dần dần bình ổn trở lại, trong bầu không khí yên tĩnh là cơ thể ấm áp của cả hai.

Đợi đến khi thứ giữa hai chân cũng đã mềm xuống, Cốc Vũ mới có chút giật mình khiến cơ thể cũng cứng ngắc lại, cố lấy can đảm cùng khó hiểu mà hỏi nhỏ: “Lăng Sóc, em là con trai mà, tại sao anh lại trở thành chồng sắp cưới của em?”

“Không nhớ rõ sao? Cái ngày em gọi điện thoại cho anh, là ngày anh chuẩn bị đính hôn với một cô gái, bởi vì em mà anh bỏ cô ấy đến gặp em, cho nên, em phải bồi thường cho anh một người vợ sắp cưới, anh chỉ cố mà bắt em làm vợ sắp cưới của anh thôi.” Sau đó, giọng điệu thay đổi, hung dữ nói: “Nếu như em dám không đồng ý, ngay bây giờ anh liền đem em về nhà anh gặp người lớn!”

Lời này không phải cũng cùng một ý nghĩa sao?

“Hả?” Cốc Vũ thật sự không thể ngờ được câu trả lời lại là thế này, khiếp sợ nhìn Lăng Sóc, “Anh... Đó là ngày anh đính hôn sao? Xin lỗi, em không biết. Nếu như em biết, em sẽ không gọi điện thoại cho anh. Xin lỗi, xin lỗi...”

“Vậy thì ráng mà làm vợ chưa cưới của anh cho tốt, tương lai thì làm vợ của anh.” Lăng Sóc kéo đầu Cốc Vũ vùi vào trong ngực, không cho Cốc Vũ nhìn thấy vẻ âm trầm cùng tà ác trong mắt anh lúc này.

Cốc Vũ bị làm cho choáng váng, ngơ ngác gật đầu: “Dạ.”

Cốc Vũ vốn bị thương sau khi tỉnh lại còn chưa kịp bị thương thì đã bị tuyên bố của Lăng Sóc hù cho ngẩn ngơ cả người.

Cứ như thế, Cốc Vũ sau khi mẹ qua đời, cha chưa tìm thấy, nhưng thật ra không hiểu vì sao lại xuất hiện ra một vị chồng sắp cưới, mà người chồng sắp cưới này lại là ông chủ của cậu – Lăng Sóc.

Cốc Vũ cảm giác rất sâu sắc, cho dù Lăng Sóc có trở thành chồng sắp cưới, nhưng vẫn còn có chút sợ, chỉ là nỗi sợ này không phải là nỗi sợ lúc nào cũng phải dè dặt cẩn thận như trước đây, mà là sợ Lăng Sóc hở ra một cái liền ôm chầm lấy, ôm không còn chưa tính, lại còn muốn hôn cậu rất sâu, vừa trải qua vài ngày ngắn ngủi, số lần cọ qua sát lại so với việc ăn ngày ba bữa cơm lại thêm trà chiều ăn khuya vẫn còn nhiều hơn.

Cậu không biết cự tuyệt thì chỉ có bị Lăng Sóc ăn sạch, nếu không phải nhờ khả năng tự khống chế của Lăng Sóc tốt, cậu có khi giường cũng chẳng bước xuống được, tâm tình lo lắng không biết lúc nào thì bị ôm kéo lên giường thì còn đào đâu ra được thời gian để bị thương chứ?!

Ngọt ngào bên nhau thoát cái đã qua một tuần, cơ thể Cốc Vũ cũng tốt lên nhiều, bị thương vì mẹ qua đời cũng phai pha ít nhiều. Chỉ là mỗi lần nhớ lại, trong lòng cũng sẽ khổ sở, may mà, Lăng Sóc vẫn ở bên cạnh cậu.

Hôm nay không khí rất tốt, Cốc Vũ im lặng ôm hũ tro của mẹ ngồi trên ghế phụ xe hơi, đôi mắt phủ đầy nước, cổ nhẹn không bật ra tiếng khóc.

Sau khi đem hũ tro hạ táng, Cốc Vũ vẫn cố nhẹn không khóc, mặc dù đôi mắt cậu đã bị nước mắt phủ mờ khiến cho không nhìn thấy rõ mộ bia trước mặt.

Nhưng mà khi Lăng Sóc quì trước mộ mẹ nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc Cốc Vũ chu đáo.”

Một tiếng “Mẹ” này của Lăng Sóc, làm cho bao nhiêu bị thương trong lòng Cốc Vũ đều tràn ra, nước mắt mang theo cảm động từ trong đáy lòng chảy xuống, vừa quì vừa nhào vào trong lòng Lăng Sóc, “Lăng Sóc, Lăng Sóc, Lăng Sóc, cảm ơn anh...”

Lăng Sóc ôm lấy Cốc Vũ, không nói gì, đợi đến khi Cốc Vũ bình tĩnh lại mới nói: “Đứng lên đi, trên đất lạnh lắm, chân của em sẽ chịu không được đâu.”

Quả nhiên, khi Cốc Vũ đứng dậy nếu không phải nhờ Lăng Sóc đỡ một bên, chắc chắn đã ngã quỵ rồi, hơn nữa, mới đi được hai bước, mồ hôi hột đã thấm đầy trên trán Cốc Vũ.

Lăng Sóc nhìn sự quật cường của Cốc Vũ, chẳng muốn hỏi, liền chặn Cốc Vũ lại bế lên, từng bước chân vững chãi đi ra khỏi nghĩa trang.

Còn vài ngày nữa là đã đến tết rồi, Lăng Sóc bởi vì chuyện của Cốc Vũ mà từ lúc rời khỏi lễ đính hôn cho đến giờ cũng chưa từng quay lại nhà chính, chỉ gọi điện thoại về thông báo sơ sơ với ông nội và cha, nói trước tết sẽ đưa Cốc Vũ về, dù sao chính là không cho phép mọi người qua nhà bên khu Thính Phong, lí do nguyên vẹn là sợ là cho Cốc Vũ sợ, liền bị mọi người khinh bỉ, nhưng mọi người thật sự cũng không đến, chính là ba người Ryan ở lại chơi đến qua tết mới quay về Mĩ cũng rất thức thời ở lại trong nhà chính, không quấy rầy cuộc sống của đôi vợ chồng sắp cưới Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Hôm nay, Cốc Vũ nói phải về nhà một chút, sắp đến tết rồi, cho dù ở đó không có ai ở, nhưng cũng muốn quét dọn sạch sẽ. Không còn cách nào khác, Cốc Vũ đã bị Lăng Sóc ép phải sống chung rồi, ai bảo quan hệ của hai người bây giờ so với quan hệ giữa ông chủ và người giúp việc còn sâu sắc hơn nhiều, trở thành quan hệ vợ chồng sắp cưới chứ.

“Em không mệt sao? Nói chỉ về nhà xem một chút, bây giờ lại còn lau nhà.” Bàn tay của Lăng Sóc vươn ra, đem Cốc Vũ đang quì gối trên nền nhà lau đến trước chân anh vớt lên, ôm siết lấy eo cậu, thì thầm bên tai cậu.

“Đừng mà, Lăng... Lăng Sóc, anh thả em ra, em còn phải lau nhà mà.” Nhiều lần như vậy, cơ thể Cốc Vũ đối với những đụng chạm của Lăng Sóc đã trở nên miễn cảm vô cùng.

Mà Lăng Sóc, lại giống như tên nhóc vừa mới cưới xong, hơn nữa đã được ném qua cảm giác tuyệt vời khi hai cơ thể kết hợp, gần như ngày nào cũng muốn kéo Cốc Vũ đè ra giường vận động. Có đôi khi, Lăng Sóc cũng hoài nghi khả năng tự khống chế của bản thân tại sao lại thấp xuống nhiều dữ vậy, trong đầu lúc nào cũng tràn đầy ý nghĩ muốn đè lên người Cốc Vũ, làm cho chính anh cũng thấy kinh hãi. Ai bảo Cốc Vũ của anh quá mức ngon lành chứ?!

“Em đã có tinh lực như vậy thì chúng ta làm chút vận động có lợi đi.” Vừa nói thì đồng thời bàn tay nóng rực cũng nhanh chóng chui vào trong áo len xoa lên xoa xuống, rồi dừng lại vuốt ve nơi eo của Cốc Vũ.

“Anh!?” Cốc Vũ trợn trừng mắt, nói không nên lời, tối hôm qua không phải mới làm sao? Tại sao Lăng Sóc lại dư thừa cái kia quá vậy?

Lăng Sóc một bên lấy giẻ lau trên tay Cốc Vũ ra, một bên hôn sâu Cốc Vũ, đem Cốc Vũ muốn nói nhưng lại không dám nói khống chế hoàn toàn, chờ đến khi cơ thể Cốc Vũ nhũn ra, Lăng Sóc liền bế lấy Cốc Vũ đã động tình đi vào trong phòng thực hiện vận động đen tối đen tối.

41. Chương 41: Gặp Người Lớn...

Lăng Tập Trao rất buồn bực, rõ ràng là cháu của mình, muốn gặp mặt thôi mà cũng khó khăn quá vậy; ông còn chưa tìm đến cháu chuyện cháu tự động thay đổi cháu dâu, đưa cháu lại còn “cảnh cáo” cả nhà, nói cái gì mà trước tết sẽ đưa Cốc Vũ về nhà chính, cho nên ở nhà chính năm nay đừng có mà mời bên ngoài tới tổ chức mấy cái tiệc tất niên này nọ, chỉ cần cả gia đình ăn một bữa cơm cuối năm với nhau, lí do là nhiều người quá thì sẽ khiến Cốc Vũ vốn nhát gan bị dọa.

Mọi người coi chút đi, có đưa cháu nào đi nói chuyện với ông nội như vậy sao?

Lăng Tập Trao nghĩ tới đây, giận dữ đem cốc hồng trà bác Lâu bưng tới uống một ngụm, mắt thấy còn có một tuần nữa là tới ba mươi tết rồi, Lăng Sóc còn chưa đưa bé con mà nó bắt cóc về nhà nữa, chẳng lẽ thật sự còn đợi ông ba mươi bốn thúc mới chịu về sao?

Lăng Tập Trao len lén “ghi hận” lên Cốc Vũ, thả cái cốc ra, lại cầm lấy cái kéo, thành thạo dứt khoát cắt bớt mấy cái cành nhìn không vừa mắt trong chậu hoa, một bên hỏi bác Lâu đang đứng ở sau: “Hai đứa Tiểu Sóc chưa về sao?”

Bác Lâu móc cái đồng hồ trái quít trong túi ra nhìn thoáng qua, nói: “Lão gia, bây giờ mới chín giờ ba mươi, cậu chủ nói định đưa cậu Cốc về nhà cậu Cốc một chuyến trước đã, giữa trưa sẽ về trước giờ cơm.

Bác Lâu nhất thời không biết phải dùng danh xưng nào với Cốc Vũ cho tốt, mặc dù cậu chủ nhỏ đã thừa nhận Cốc Vũ, nhưng mà ở nhà họ Lăng Vẫn chưa chấp nhận thân phận của Cốc Vũ. Không thể gọi Cốc Vũ là mợ chủ nhỏ, cho nên vẫn gọi là cậu Cốc, mặc dù bác rất muốn gọi đứa bé kia là bé con.

Đứa trẻ kia nếu như là bé gái, cho dù bộ dáng của nó có xấu một chút cùng chân có tật, nhưng mà tính tình phẩm cách của nó rất tốt, nhà họ Lăng cũng sẽ không chú ý đến những cái ở bên ngoài, nhưng hết lần này tới lần khác cậu ấy lại là bé trai, không thể sinh em bé, chỉ với điểm này, cũng rất làm khó cho nhà họ Lăng rồi.

Bác Lâu biết rõ mình chỉ là người giúp việc trong nhà họ Lăng, không thể can thiệp vào chuyện gia đình của họ Lăng, mà cậu chủ nhỏ được cả nhà yêu thương lại là một người cực kì bá đạo cùng có chủ kiến, đối với việc cậu chủ nhìn trúng Cốc Vũ, cả nhà họ Lăng chỉ có thể bất đắc dĩ phải tiếp nhận. Bác Lâu thật sự có lúc độc ác nghĩ đến trong trường hợp lão gia cùng những người khác bắt được lỗi của Cốc Vũ, có thể sẽ bắt cậu chủ nhỏ “Li dị” Cốc Vũ không?

Động tác trên tay của Lăng Tập Trạo ngừng lại một chút, nói: “Sao lại mới có hơn chín giờ vậy? Đúng rồi, những người khác đã về chưa?”

“Cậu Tu Trúc cùng phu nhân đã về, đang nghỉ ngơi trong phòng; cậu Tu Duyệt nói là bên quân khu cậu năm nay có lễ mùa xuân, không về được; cậu Tu Niên hình như cũng có nhiệm vụ, nếu không thì cũng sẽ về; cậu Tu Dương sáng nay đưa ba người bạn của cậu chủ đi tham quan chợ hoa trong thành phố. Gia đình cô Cả và cô Hai thì ngày mai mới qua được; Cô Ba, Cô Tư, Cô Năm đều có việc cho nên năm nay không về ăn tết được.

Lăng Tập Trạo gật đầu, nói: “Ít người như vậy, đứa bé kia chắc cũng không sợ đâu nhỉ.”

Bác Lâu: = = xem ra là bác suy nghĩ nhiều rồi, lão gia nhà bác hình như không thèm để ý đến nửa kia của cậu chủ nhỏ là nam hay nữ.

Cốc Vũ đối với việc phải đón tết ở nhà họ Lăng, vừa nghĩ đến khí thế tuy rằng hiền hòa nhưng cũng đầy uy nghiêm của Lăng Tập Trạo, còn có bầu không khí trang nghiêm của gia tộc mấy đời theo binh nghiệp cùng chính trị, thì có một loại kính sợ cùng khủng hoảng rất sâu sắc, nhưng mà lại nghĩ bản thân mình là người của Lăng Sóc, kiểu gì cũng có ngày phải đi gặp người lớn, sớm muộn gì cũng không tránh được một cửa này.

Nếu như bị Lăng Sóc biết Cốc Vũ mang tâm lý lấy chó theo chó lấy gà theo gà này, nhất định sẽ hung hăng áp đảo Cốc Vũ yêu thương một phen. Bởi vì thái độ này của Cốc Vũ thật sự là quá lắm rồi!

Khi Lăng Sóc đưa Cốc Vũ trở về nhà chính, Lăng Tu Dương cùng ba người Ryan đi dạo dạo chợ hoa thành phố cũng đã gom được một đồng lớn trở về, gặp nhau ở ngoài cổng chính.

Cốc Vũ vốn rất bất an dè dặt sợ hãi gật đầu chào bốn người, cố nhịn không trốn ra sau lưng Lăng Sóc.

“Sweety, hai tuần không gặp, khí sắc tốt hơn nhiều lắm nha, xem ra cũng dễ chịu hen.” Ryan vừa nói, vừa rút ra một cành hoa đào trong bó hoa đưa đến trước mặt Cốc Vũ: “Giống như cành hoa đào này.”

Hoa đào thiếu chút nữa đã đến tay Cốc Vũ, nhưng lại bị Lăng Sóc cướp ngang, lạnh giọng nói: “Cảm ơn, nếu Vũ thích Hoa, tôi sẽ tặng em ấy. Còn nữa, đừng có mà đứng trước mặt Vũ nói những lời em ấy nghe không hiểu.”

“Tôi xin cậu! Lăng, cậu đừng có bá đạo như vậy, đây là hoa đào tôi đặc biệt mua riêng để tặng cho Sweety mà, tiện thể hi vọng vận khí em ấy qua năm mới cũng rạng rỡ như hoa đào.” Ryan nói.

“Hoa đào ở Trung Quốc còn có một tầng ý nghĩa khác, chính là số đào hoa đó. Bây giờ Vũ có tôi rồi, không cần đến hoa đào gì hết.”

“A? Có ẩn dụ này nữa sao?” Jude quay đầu nhìn về phía Lăng Tu Dương, “Chú Tư, chú sao không nói cho tụi con biết vậy? Nếu biết sớm con cũng mua rồi, con hi vọng năm sau con có số đào hoa thịnh vượng, hi vọng tìm được một người đáng yêu giống như Sweety.”

Tay trái Cốc Vũ bị Lăng Sóc nắm chặt liền mắc cỡ mà nép vào người Lăng Sóc, cảm giác cái gì cũng không nói thì mới không chuốc lấy tai vạ.

Lúc này, Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu cũng từ đầu kia hành lang phòng khách đi đến, đôi mắt sắc bén của Lăng Tập Trạo đảo nhanh qua người Cốc Vũ, một bên đi lên trên cầu thang, vừa nói: “Đứng ở ngoài làm cái gì? Tu Dương, con đưa mấy đứa Ryan Dickens với Jude về phòng chúng đi. Tiểu Sóc, con cùng cậu ấy theo ông lên phòng làm việc, ông có lời muốn hỏi các con.”

Lăng Sóc cảm giác khi ông nội anh xuất hiện thì thân hình Cốc Vũ đang dựa vào anh run rẩy lên một chút rồi cứng đơ.

Lăng Tu Dương đứng bên cạnh đáp lời với Lăng Tập Trạo, lặng lẽ cho Lăng Sóc ánh mắt có vẻ lực bất tòng tâm kèm theo chút hả hê, mang theo ba người Ryan cũng có chút hả hê ôm hoa tét đi vào nhà.

Bác Lâu đi tới, nói: “Cậu chủ, cậu đưa cậu Cốc đến phòng lão gia nhanh lên, lão gia lúc này còn vừa mới hỏi khi nào thì hai cậu đến đó. Bác đi lấy trà cùng điểm tâm, sẽ đưa lên ngay.”

“Cảm ơn bác Lâu.” Lăng Sóc nói.

Cốc Vũ cũng nhút nhát nói: “Cảm ơn bác Lâu.”

Bác Lâu nghe thấy Cốc Vũ cũng dùng cách xưng hô giống như cậu chủ nhỏ, nghĩ đến chất vấn cậu lấy thân phận gì mà gọi bác như vậy, nhưng mà lại nghĩ, đứa bé này không phải đã được cậu chủ nhỏ thừa nhận rồi sao, nên xưng hô như vậy cũng chẳng có gì. Rõ ràng đã sợ đến cứng đờ hết cả người rồi, còn ráng mà dồn hết can đảm lễ phép nói lời cảm ơn với bác, nếu như còn không nể mặt, nói không chừng thì cậu chủ nhỏ sẽ tức giận cho coi.

Về mặt bác Lâu coi như là ôn hòa, trên mặt cũng có cả vẻ nghiêm khắc, nhưng trong lời nói thì có thể nghe thấy được bác là một cụ ông hiền lành.

“Đi đi, đừng để lão gia đợi lâu quá.”

Mặt Lăng Tập Trạo không chút thay đổi nhìn Cốc Vũ đang ngồi trên ghế salon.

Cốc Vũ rất khó thở, trong lòng đã sợ đến mức tim muốn ngừng đập, nhưng mà nghĩ đến mình là vợ sắp cưới của Lăng Sóc, nếu như trước mặt Lăng Tập Trạo không có biểu hiện tốt, sẽ khiến Lăng Sóc khó xử. Cho nên, dưới ánh mắt lãnh khốc uy nghiêm của Lăng Tập Trạo nhìn tới, không có vô thức gục đầu xuống trốn tránh, chỉ có thể bấu thật chặt bàn tay Lăng Sóc đang nắm lấy tay cậu, ngốc nghếch chịu đựng ánh mắt “gây khó dễ” của Lăng Tập Trạo.

Suy nghĩ trong lòng Lăng Tập Trạo dành cho đứa bé nhỏ nhỏ này cũng thay đổi hẳn, có thể dưới ánh mắt ông mà không thụt lùi, có rất nhiều thuộc cấp đã lên hàng tướng tá của ông dưới ánh mắt của ông cũng có ba phần khó khăn. Thật không ngờ, chỉ mới mấy tháng không gặp, đứa bé nhút nhát kia đã thay đổi không ít.

Lăng Tập Trạo rất hài lòng, bất quá cũng không có biểu hiện ra ngoài nét mặt, nhưng cũng dời tầm mắt đi khi thấy trán Cốc Vũ bắt đầu rịn mồ hôi.

Thấy được sự kiên định trong mắt Cốc Vũ, là thứ kiên định sẽ không bao giờ lùi bước bất kì sự đổi thay nào. Bởi vậy, Lăng Tập Trạo tin tưởng Cốc Vũ rất yêu cháu ông.

Thật ra lúc này Cốc Vũ cũng không hẳn là yêu Lăng Sóc, chỉ là nghĩ đã là người của Lăng Sóc, vậy thì sẽ cố gắng hòa hợp với người nhà của Lăng Sóc. Chỉ là suy nghĩ đơn giản của một người làm vợ thôi.

Lăng Sóc cũng không có cản ánh mắt sắc soi của ông nội đối với Cốc Vũ, cũng không nói mấy câu [đừng nhìn Cốc Vũ như vậy, sẽ dọa Cốc Vũ] ra khỏi miệng.

Lăng Sóc biết, tương lai Cốc Vũ là người bên cạnh anh, nếu như không thể qua một cửa của ông nội, như vậy thì cả nhà họ Lăng cũng sẽ không thừa nhận cậu, cho dù cậu có được sự yêu thương cùng bảo vệ của anh cũng sẽ là chưa đủ. Anh muốn Cốc Vũ dựa vào chính sự can đảm của mình mà được ông nội chấp nhận, nhưng vậy thì mọi chuyện sau đó đều sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Lăng Sóc rất vui, mặc dù tay anh bị Cốc Vũ bấu chặt rất đau, nhưng Cốc Vũ đối với ánh mắt của ông nội thì không có nửa tia dao động hay né tránh, lại càng không chịu cúi đầu, mà ngẩng lên nghênh đón. Sau đó, Lăng Sóc thấy trong đôi mắt ông nội lóe lên tia hài lòng.

Tiếng Lăng Tập Trạo vang vang: “Chuyện của hai con ông cũng không can thiệp, chỉ là nhà họ Lăng chúng ta ở Trung Hoa này cũng xem như là gia tộc dẫn đầu về quân sự và chính trị, trong nhà có một người đồng tính cũng chẳng có gì. Nhưng mà, Tiểu Sóc, nói như thế nào cũng là cháu của Lăng Tập Trạo ông, ông chỉ hi vọng các con đừng giống như những cặp đồng tính các vì không chịu được áp lực từ xã hội hay bị người xung quanh nói ra nói vào mà chia tay hay có chuyện gì. Cho dù là đồng tính luyến ái, thì cũng phải làm thật tốt so với những người khác, bởi vì người nhà họ Lăng chúng ta phải là người dám làm dám nhận!”

Lăng Sóc cười thật lòng, đứng dậy đi tới trước mặt Lăng Tập Trạo, cúi người ôm lấy Lăng Tập Trạo nói: “Ông nội, cảm ơn ông. Thật sự rất nghi ngờ ông nội bị người khác tác động nha, nếu không sao lại tiếp nhận chuyện của con với Vũ dễ dàng đến như vậy.”

Mặt già của Lăng Tập Trạo đỏ lên, lại nghe đến câu tiếp theo của Lăng Sóc hai mắt cũng phải tròn trừng: “Tiểu tử thú vị, mau thả ông ra, đừng có mà bắt chước nước ngoài ôm ôm ấp ấp này nọ! Hừ, con cho rằng ông muốn tiếp nhận chuyện của hai đứa lắm hả?! Thời gian qua đều phải suy nghĩ đến tóc muốn bạc trắng máu cũng trắng theo luôn nè, lại nghĩ ông cũng đã già, chỉ cần nhìn thấy cháu mình hạnh phúc là tốt rồi, sau này người ở bên cạnh các con cũng không phải là ông già này, mà chính là một nửa mà các con đã lựa chọn, là nam hay là nữ cũng là do tự các con chọn. Ông nếu mà nói nhiều, lại giống như là ông già cổ lỗ sĩ. Cũng may ông là ông già cổ lỗ sĩ, đã nhìn thấy qua nhiều điều nhiều chuyện, đàn ông cùng đàn ông bên nhau cả đời cũng không phải là chuyện không thể, chỉ cần có tấm lòng cùng tình yêu.”

Lăng Sóc cố ý ôm ông lâu một chút mới buông ra, quay trở lại ngồi lên ghế salon, nắm chặt lấy tay Cốc Vũ, nghiêm túc nói: “Ông nội, thật sự rất cảm ơn ông! Vũ là do con tự chọn, cho nên con cùng em ấy sẽ hạnh phúc, sẽ không khiến cho ông nội phải lo lắng. Giống như ông nội nói, con là người nhà họ Lăng, tương lai ai có nói điều gì cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến con, bởi vì con có ông nội và mọi người trong nhà ủng hộ.”

Lăng Tập Trạo ho khan một tiếng, trừng mắt nhìn Cốc Vũ, bĩu môi nói: “Nói dễ nghe quá ha, đứa nhỏ ngồi cạnh con từ lúc vô nhà cũng chưa có thừa ông.”

Lăng Sóc có cảm giác muốn bật cười, lấy tay khều nhẹ Cốc Vũ đang ngồi thờ người, cúi sát tai Cốc Vũ nói: “Vũ, còn không gọi ông nội đi?”

Cốc Vũ không biết phải dùng lời nào để mô tả cảm giác lúc này, trong lòng ghen ghen, mang theo một chút chua xót, giống như được bao bọc trong bông vải mềm mại; đôi mắt cũng cay cay, giống như có cái gì đó không chịu sự khống chế chuẩn bị trào ra.

“Ông nội.”

Không có tự ti, không có sợ hãi, một tiếng gọi mang theo khao khát có người thân của Cốc Vũ, làm cho Lăng Tập Trạo chính thức thừa nhận đứa bé số khổ tên Cốc Vũ này.

Bác Lâu bưng nước trà cùng điếm tâm vào phòng làm việc, nhìn thấy ba người đang vui vẻ nói chuyện phiếm, cũng không có bầu không khí nặng nề hay lạnh lùng gì cả, xem ra, chắc phải gọi Cốc Vũ là vợ chủ nhà rồi.

42. Chương 42: Tết...

?T...

Vài ngày nữa là tết, Cốc Vũ liền cùng Lăng Sóc ở lại nhà chính.

Người nhà họ Lăng trước mặt người ngoài thì lúc nào cũng nghiêm nghị cao ngạo, nhưng mà ở nhà, ai cũng nói chuyện rất dễ thương, có sự cương trực của quân nhân, cũng có sự thấu suốt của quân nhân, cho nên, đối cháu trai duy nhất trong nhà là Lăng Sóc đem cô vợ sắp cưới đổi thành nam, lại là một bé trai dung

mạo không xinh đẹp, nhưng ở nhà cũng không nói gì cả, người họ Lăng ai dám bàn lại chuyện Lăng Tập Trao đã chấp nhận rồi chứ?

Cốc Vũ nhút nhát yếu đuối trong mấy ngày đón tết này, nếu như không phải Lăng Sóc đưa cậu ra, cậu sẽ ngồi ngốc trong phòng cả ngày, ực, cái này cũng là có nguyên nhân, bởi vì buổi tối rất phí sức với Lăng Sóc.

Bất quá, loại tình huống này cũng không có xuất hiện, bởi vì có ba người Ryan, Dickens, Jude chưa từng đón tết cổ truyền của nước ngoài, gần như ngày nào cũng có kế hoạch, không phải đến trung tâm thương mại mua sắm thì cũng đi dạo chợ đêm, rồi đi dọc bờ sông xem bắn pháo hoa, không thì đi đến ngôi chùa nổi tiếng nhất ở thành phố A để cầu phúc đầu năm, so với cốc Vũ là người Hoa còn rành rẽ những tục lệ đầu năm hơn, nói là online tìm hiểu được.

Ba người bạn của Lăng Sóc ngày nào cũng gõ cửa rủ cốc Vũ đi chơi, thật sự muốn đá bay bọn họ về lại Mĩ, nhìn thấy mà ngứa mắt.

Chẳng những vậy, ba tên bạn thân này chẳng hề biết nhìn sắc mặt của anh rồi mới đi gõ cửa, ở ngoài còn rít rít kêu: [Sweety, mau dậy đi, mấy ngày nữa bọn anh về Mĩ lại rồi, hôm nay cùng bọn anh đi leo núi Nam Bình Sơn nha, hôm qua em đồng ý rồi mà.

Kêu xong ba người mới liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra ý cười gian trá.

Quả nhiên, Lăng Sóc mặt đen sì mở cửa ra, nhìn ba người ở bên ngoài đem nụ cười gian xảo đổi thành vô tội, đi ra ngoài nhẹ đóng cửa lại, thấp giọng nói giận dữ: [Vũ còn ngủ, ba người các cậu, lăn ra xa một chút cho tôi! Nếu còn gọi nữa, tôi sẽ làm cho các cậu khỏi kêu luôn!]

[Lăng, cậu là chồng sắp cưới của Sweety, lại chẳng thương Sweety một chút nào, cả ngày hôm qua em ấy đã mệt mỏi rồi, cậu còn ăn em ấy?! Quá đáng quá đi!] Jude bất bình xia ngón tay vào Lăng Sóc.

[Tôi còn chưa tìm các cậu tính sổ, cũng phải tính cho rõ, nếu không phải tại các cậu cường ngạnh lôi kéo Vũ đi chơi mấy cái trò chơi cảm giác mạnh, Vũ bây giờ còn ngủ sao?] Khi Lăng Sóc tiếp tục nói thì có vẻ giận, mấy ngày hôm nay còn chưa có được cùng cốc Vũ tận tình thân thiết một phen đã khiến anh ghen nguyên một cục rất lớn rồi.

[Chẳng phải chúng tôi muốn giúp Sweety luyện thêm sự can đảm sao, mà em ấy chơi cũng rất vui vẻ không phải sao? Đi khu giải trí cả ngày thì tất nhiên là phải mệt rồi, không phải như cậu hay chúng tôi lúc nào cũng rèn luyện cơ thể.] Ryan nói.

[Tôi xem ra Lăng chính là muốn tìm bắt...] Dickens dừng lại, đôi mắt nhìn về cánh cửa chậm rãi mở ra sau lưng Lăng Sóc, tay vẩy vẩy, bắt chuyện, [Hey, Sweety, buổi sáng tốt lành.]

[Dickens, Jude, Ryan, buổi sáng tốt lành.] cốc Vũ lí nhí nói.

Lăng Sóc vội vàng quay người lại ôm cốc Vũ vào lòng, vội vàng nói: [Sao không mặc thêm đồ mà đã đi ra rồi? Đừng để ý đến mấy chuyện hứa với họ hôm qua, quay lại ngủ tiếp đi.]

Cốc Vũ mắc cỡ nói: [Em ngủ đủ rồi. Lăng Sóc, lát nữa chúng ta đi leo núi Nam Bình Sơn nha, em nghe bác Lâu nói, hôm nay ở đó sẽ có chơi đồ đèn đó.]

[Được, đi vào thay đồ đi, nếu bị lạnh thì đừng mong ra khỏi cửa nghe chưa.] Lăng Sóc vừa bá đạo vừa cứng chiều nói, rồi lại quay đầu dùng mắt chém ba người bạn, nói: [Đi, đừng có mà vậy ở trước cửa phòng chúng tôi.]

[Nhìn thấy Sweety làm cho Lăng hóa thành ngón tay mỏng manh, thật sự là hận quá đi!] Jude nâng cằm cười chế nhạo.

[Ngu ngốc, đừng có nói thành ngữ sai như vậy, chẳng biết tiếng Trung vì sao lại bị các cậu nói ra thành như vậy.] Mặt Lăng Sóc đầy hắc tuyến, nói. Sau đó mặc kệ ba người đang đóng kịch, đóng sập cửa phòng lại.

Ba người bị nhốt ở ngoài cửa vuốt vuốt mũi, Ryan nói: [Tính tình của Lăng hình như nóng hơn nhiều nha. Chẳng lẽ mấy ngày nay bọn mình quần quít lấy Sweety làm cho cậu ta ghen tị?]

[Tôi cảm thấy phần lớn là do muốn tìm bắt mãi.] Dickens đem cái câu lúc này nói chưa hết ra nói lại lần nữa.

[Hình như là vậy, nhưng mà các cậu có thấy Sweety nhút nhát hay mắc cỡ bây giờ có thể cười vui vẻ là một chuyện rất thành công sao?] Jude nói.

[Tất nhiên rồi, đây cũng là lí do ba người chúng ta chưa bị Lăng đá bay về Mỹ, bởi vì cậu ta cũng thích nhìn Sweety cười.] Dickens nói.

[Được rồi, bọn mình xuống dưới đợi hai người đó đi, nếu không, Sweety sẽ nghe lời Lăng, lúc đó thì chúng ta sẽ bị đi leo núi mà không có Sweety đó.] Ryan nói.

Trong phòng.

Lăng Sóc cuồng nhiệt hôn Cốc Vũ, tay cũng không ngừng sờ soạng.

Cốc Vũ trong nụ hôn tựa sấm vang chớp giật của Lăng Sóc, chỉ có thể thất bại liên tục, tiếng rên nho nhỏ phát ra.

Trước khi đụng tới Cốc Vũ, Lăng Sóc đối với thứ gì mình thích đều mạnh mẽ cướp đoạt, chẳng bận tâm đến cảm thụ của người khác, nhưng mà giờ phút này đối với Cốc Vũ đang mềm mại nằm dưới người anh, Lăng Sóc cũng không để bị mất khống chế, đôi mắt giống như dã thú đang động tình, muốn rất nhiều, nhưng lại không thể không áp chế định lực để không bị mất khống chế, bởi vì không muốn khiến cho Cốc Vũ bị thương.

Rõ ràng bên dưới thiếu điều muốn nổ tung lên, nghĩ muốn vùi thật sâu vào nơi vừa ấm áp vừa chặt chẽ trong cơ thể kia tấn công một lần lại một lần, nhưng lại nhớ đến đôi mắt chờ mong muốn đi leo núi Nam Bình Sơn của Cốc Vũ, Lăng Sóc nghiêng rằng, cuối cùng ý chí siêu cường cũng cao hơn *** một bậc, cầm lấy bàn tay nhỏ bé có hơi chút gầy của Cốc Vũ cầm lấy nơi đang căng cứng của mình.

Sau đó, Lăng Sóc nhìn thấy Cốc Vũ dùng đôi mắt to tròn vừa xấu hổ vừa sợ mà nhìn thứ bên dưới kia của anh, nhẹ than: [To quá!] nghĩ đến thứ lớn như vậy có thể đi vào trong cơ thể của mình, mặt Cốc Vũ càng lúc càng đỏ, ngay cả lỗ tai cũng đỏ hồng.

Lăng Sóc rất kiêu ngạo, bao lấy bàn tay nhỏ xinh của Cốc Vũ xoa nắn cho hạ thân cả hai, cất giọng khàn khàn: [Hôn nay tha cho em, đợi ba tên kia biến đi, anh sẽ “thăm hỏi” cơ thể Vũ làm cho Vũ thật dễ chịu bằng cái “To quá” nha.]

Cốc Vũ cũng đã có thời gian để quen với thân phận vợ sắp cưới, biết Lăng Sóc không chỉ rất bá đạo cường thế, mà trên giường thì vô cùng tà ác điên cuồng. Đối với những lời mà Lăng Sóc nói ở trên giường như vậy, lúc nào cũng làm mặt cậu đỏ rực như sắp chảy máu tới nơi, cũng giống như là động tình theo.

Nghĩ đến đây, Cốc Vũ cảm thấy bản thân mình sao *** đáng quá, liền cắn môi không dám để tiếng rên phát ra, còn dùng đôi mắt ngập nước mà trừng Lăng Sóc đang nằm ở trên, đều tại anh hết, làm cho cậu biến thành như thế này.

[Vũ, nếu em còn dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, anh sẽ không nhịn được đâu.]

Cốc Vũ chính là phản ứng ngược ngùng mang theo thơ ngây này làm cho Lăng Sóc luôn chẳng thể nhịn được mà muốn “ăn hiếp” Cốc Vũ, nhất là ở trên giường.

“Đừng anh...” Cốc Vũ có chút nhịn không được, tiếng nỉ non ngọt ngào bật thốt, trước mắt cũng trở thành màu trắng, hạ thân đang kề cận với Lăng Sóc cũng... Tiết ra.

Ngay sau đó, Lăng Sóc cũng chuyển động rất nhanh, cũng bắn ra, xoay người nằm xuống bên cạnh, không để cơ thể mình đè Cốc Vũ bị nặng; chưa được vài giây, Lăng Sóc đã ngồi dậy, bế Cốc Vũ đến phòng tắm bên cạnh tắm rửa.

Nam Bình Sơn là địa danh rất nổi tiếng của thành phố A, cao hơn mặt biển mấy trăm mét, nhưng rải rộng ngút ngàn, bình thường ở đây cũng có rất nhiều người qua lại, bởi vì nó cách trung tâm thành phố cũng không xa, lại miễn phí, người thành phố hoặc khách du lịch bên ngoài đều thích đến đó tham quan.

Xe dừng lại ở bãi đậu xe dưới chân núi Cát Phổ xanh biếc, trên xe bước xuống mấy người siêu cấp đẹp trai, trong đó có bốn người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh, còn có hai người trưởng thành chín chắn, một lãnh khốc, một ôn hòa, làm cho khách du lịch xung quanh không nhìn được mà len lén nhìn, khi bọn họ tưởng rằng người trên xe đã xuống hết thì có một anh đẹp trai cúi người hướng đầu vào trong xe, cẩn thận dắt một người be bé ra.

Mấy người nhìn lén cứ tưởng rằng đây cũng là một anh siêu cấp đẹp trai, vậy mà khi nhìn tới ốc tiêu kia thì chẳng thấy có chỗ nào dễ thương, chỉ là một con vịt con xấu xí a! Thiệt là đối lập với một nhóm anh đẹp trai xung quanh nha, làm cho bọn họ ganh tị biết chừng nào, nghĩ đi, đứa nhỏ kia vừa tàn tật vừa xấu xí, tại sao lại được nhiều anh đẹp trai vây quanh dữ vậy, nhất định là con nhà có tiền rồi.

Khách du lịch xung quanh đang nhìn lén tuyệt không ngờ được, vịt con xấu xí đang được bao vây bởi mấy anh đẹp trai trong mắt bọn họ kia cũng chẳng phải là con nhà có tiền, cậu được những người kia đối xử dịu dàng, nên càng cố gắng dùng sự thuần khiết lương thiện của mình báo đáp lại.

Lăng Sóc chỉnh lại khăn quàng cổ cùng mũ cho Cốc Vũ lại, rồi lại móc đôi bao tay trong túi ra đeo cho Cốc Vũ, [Trên núi gió lớn lắm, đừng để bị cảm, nếu không em không lên núi được đâu.]

[Dạ.] Cốc Vũ cũng bắt chước hành động của Lăng Sóc, dùng tay trái đã được Lăng Sóc đeo bao tay cho chỉnh lại khăn quàng cổ cho Lăng Sóc.

[Được rồi, đừng ân ái ngọt ngọt ngào ngào nữa.] Lăng Tu Dương dùng giọng điệu như là chua xót lắm mà nói.

Vạn Hoa khóa xe xong, quay đầu lại nghe thấy lời Lăng Tu Dương, bĩu môi nói: [Chú Tư, chú không muốn thấy, tại sao còn muốn đi theo? Tại sao còn muốn kéo con theo? Chú không thấy bảy anh con trai kéo nhau leo núi chả có chỗ nào vui sao?]

[Con có thể gọi Chỉ Ý tới mà, càng đông càng vui.] Lăng Tu Dương trào phúng nói lại.

Mặt Vạn Hoa đen sì, nghĩ đến việc phải cùng với vợ là Lăng Chỉ Ý cùng đi dạo hoặc làm việc gì đó, tuyệt đối so với việc thực hiện một ca phẫu thuật mười mấy tiếng còn mệt hơn. May mà cô ra nước ngoài rồi, nếu không, cũng chẳng thể bị Lăng Tu Dương lôi đi cùng mấy người Cốc Vũ leo núi.

[Chú là tranh thủ khó có dịp được nghỉ xuân nhiều ngày, cố gắng bồi dưỡng tình cảm chú cháu với Tiểu Sóc nha.]

Miệng Vạn Hoa co rút, nói: [Nhưng mà con cảm thấy Tiểu Sóc hận không thể trói chúng ta lại ném ra đại dương đó.]

[Đúng vậy, thế mà vẫn có người không chịu nhìn thấy, lúc nào cũng quấy rầy cuộc sống của em với Vũ.] Lăng Sóc ngóng nghênh nói.

[Không được, nếu như mọi người không theo tụi con, làm sao biết được Tiểu Sóc có làm xảy ra chuyện gì không.] Lăng Tu Dương nói.

Lăng Sóc nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lăng Tu Dương một cái, mặc kệ chú Tư đang làm bộ kia, nắm tay Cốc Vũ thông thả đi đến cổng vào Nam Bình Sơn.

Ba người Ryan vẫn giả bộ làm khán giả vội vàng theo sau, vui vẻ gọi: “Sweety, chúng ta đi cáp treo được không?”

Cuối cùng quyết định thành leo lên núi còn lúc xuống sẽ đi cáp treo.

Lên đến đỉnh núi, ngồi xuống chờ nghỉ chỗ khu nghỉ chân, Dickens cùng Jude đi tìm wc công cộng, Lăng Tu Dương cùng Lăng Sóc đi mua nước, còn Vạn Hoa, Ryan cùng Cốc Vũ thì ngồi lại trong chờ.

Cốc Vũ đi đến cả người đều đổ mồ hôi, một bên nhìn khách du lịch chơi trò chơi trong khu nghỉ chân, một bên vô thức định tháo khăn quàng cổ xuống, nói đầy hăm dọa: [Các cô ấy thật là giỏi, lâu như vậy mà cũng không bị tuột lại phía sau.]

[Nếu Sweety muốn đi chơi, anh mua vé cho em, chơi với em.] Ryan nói.

[Dạ không cần đâu, em xem mọi người chơi là được rồi, đối với thể dục hay những trò chơi vận động, em chậm chạp lắm, với lại chân của em.] Vừa nói, khẽ cắn môi cúi đầu.

[Xin lỗi.]

[Không có gì, em cũng không để ý.] thuộc tuýp người vui vẻ thì tinh thần sáng khoái, có lẽ là từ khi biết nguyên nhân khiến chân mình bị tật, Cốc Vũ cũng cố gắng từng bước một vứt bỏ sự tự ti, cho nên bản thân so với những ngày mới qua đời cũng hoạt bát hơn rất nhiều, tươi cười cũng nhiều hơn.

[Tiểu Vũ, người em yếu, đừng tùy tiện tháo khăn với mũ xuống, Tiểu Sóc nhìn thấy sẽ la em đó.] Vạn Hoa ôn hòa ngăn hành động của Cốc Vũ lại.

Khóe miệng nhỏ nhắn ươn ướt của Cốc Vũ khẽ bĩu xuống, động tác tháo mũ cùng khăn cũng dừng lại, nói: [Nhưng mà nóng lắm. Mọi người ai cũng cởi áo khoác hết rồi, tại sao em lại không được?]

[Không cho phép cởi ra!] Thanh âm lạnh lạnh của Lăng Sóc vang lên sau lưng Cốc Vũ.

Cốc Vũ giật mình quay đầu lại, nhìn Lăng Sóc cầm theo một túi nilon đi qua đây, cậu chột dạ vội vàng thả tay ra.

Lăng Sóc đưa túi nilon qua cho Vạn Hoa, cầm lấy hộp sữa ngồi xuống bên cạnh Lăng Sóc, cầm ống hút vào trong hộp, đưa đến trước mặt Cốc Vũ: [Tại vì nãy giờ em đi hơi lâu nên cảm thấy nóng, ngồi một lát thì sẽ không sao nữa. Nào, uống sữa, anh nhờ nhân viên trong tiệm hâm nóng rồi.]

Cốc Vũ thật ra không thích mùi sữa, nhưng lời kháng nghị của cậu chỉ có thể nuốt vào bụng rồi chờ cho bao tử tiêu hóa thôi, bởi vì không đủ can đảm nói ra.

Rất nhanh, hai người đi tìm We công cộng cũng đã trở về, ngồi chụm lại một chỗ vừa ăn quà vặt vừa nói đủ chuyện trên trời dưới đất; Cốc Vũ thì vẫn còn đang phải đấu tranh với hộp sữa mà cậu không thích uống.

Mọi người đều dùng tiếng Anh.

Cũng phải nói, Ryan, Dickens cùng Jude phải bỏ cơ hội nâng cao trình độ tiếng Trung nghèo nàn của mình, đó là bởi vì Lăng Sóc vì Cốc Vũ mà bắt toàn bộ người trong nhà phải dùng tiếng Anh, mục đích là để nâng cao khả năng phát âm cùng khả năng giao tiếp bằng tiếng anh của Cốc Vũ, dù sao có cơ hội tốt như vậy thì không thể không bỏ qua, sau này theo anh ra nước ngoài cũng không sợ vì không có ngoại ngữ mà không tìm được đường về nhà. Chỉ có thể nói, ý đồ của Lăng Sóc cũng suy nghĩ quá mức lâu dài đi!

Cốc Vũ nói kiểu gì cũng là học sinh lớp 12 rồi, đã có căn bản, chỉ cần luyện tập kĩ năng nói nhiều, sửa lại một chút thói quen phát âm trong tiếng Trung chuyển sang phát âm tiếng anh thì cũng rất dễ dàng. Cho nên, năng lực tiếng Anh của Cốc Vũ từ sau khi vào nhà họ Lăng, nửa bị ép nửa bị buộc thì có tốc độ tiến bộ cực kì nhanh chóng.

Thêm vào đó, nếu như chúng ta bị ở vào hoàn cảnh xung quanh toàn dùng tiếng Anh, cho dù không muốn học thì cũng buộc phải học. Đây cũng là một trong những lí do khiến cho Lăng Sóc chưa có đá ba người Ryan về nước.

Tác giả trình bày quan điểm của mình: Ừ, cái này chú thích rõ một chút, tất cả những câu nói trong dấu [] đều hiểu là đang dùng tiếng Anh để nói.

Đừng trách vì sao viết nhạt nhẽo quá, bởi vì cũng chẳng có cách nào hết.

43. Chương 43: Leo Núi...

Uống xong hộp sữa vào bụng, hơn nữa trên núi gió cũng lớn hơn, Cốc Vũ rung mình một cái, trong lòng cảm ơn sự bá đạo của Lăng Sóc không cho cậu tháo khăn cùng mũ ra, nếu không bây giờ thật sự rất có thể sẽ bị cảm, chỉ là sau khi cơn lạnh trôi qua, tự nhiên lại cảm thấy rất mắc tiểu.

Cốc Vũ kéo nhẹ nhẹ tay áo Lăng Sóc, Lăng Sóc nghiêng đầu hỏi: [Sao vậy?]

Cốc Vũ cảm giác có chút mắc cỡ, cái này giống như em bé muốn đi wc còn phải cần cha mẹ đi theo.

Nhưng Cốc Vũ cũng biết, nếu như cậu liền đứng dậy một mình đi đến wc mà không có báo một tiếng, cuối cùng không chỉ là một mình Lăng Sóc sẽ vội vàng hỏi cậu muốn làm cái gì, mà mấy người còn lại cũng sẽ hỏi.

[Em muốn đi wc.] Cốc Vũ cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn, giọng nói lí nhí như muỗi kêu.

Lăng Sóc dừng chân lại, nhìn quanh bốn phía một chút, chỉ có rừng cây rậm rạp, cùng những đoàn du khách đang nói chuyện với nhau trên con đường nhựa phủ đầy lá rụng, ngay cả dấu hiệu của một cái WC công cộng còn không có, liền biết nhất định trên đoạn đường này không có WC công cộng rồi.

[Lúc này sao lại không đi? Nhịn được không, nếu nhịn không được thì kiếm gốc cây nào đi.] Lăng Sóc nhũn mày nói.

[Oh, để em nhịn.] Cốc Vũ nghĩ nghĩ, biết trước vậy thà khỏi nói.

Cốc Vũ muốn đi nhanh một chút tìm WC, nhưng mà từ dưới chân núi đi lên tới đây cũng đã hơn hai tiếng rồi, mặc dù nghỉ ngơi rất nhiều lần, nhưng mà chân trái cũng dần dần cảm thấy đau, càng muốn đi nhanh lại thành càng chậm hơn.

Lăng Sóc nhìn khuôn mặt nén đau của Cốc Vũ, kéo Cốc Vũ lại, ngồi chồm hổm trước mặt cậu, quay đầu lại nói với Cốc Vũ đang sưng sốt: [Ngốc quá đi thôi, lên đây, anh công em! Để em tự đi như vậy, không biết khi nào mới đi đến chỗ có Wc.]

Lăng Sóc vừa làm ra hành động này liền thu hút sự chú ý của rất nhiều khách du lịch đang lên xuống, thậm chí có mấy cô bé hét lên nho nhỏ, trong miệng lẩm bẩm không ngừng, không biết là các cô đang hưng phấn vì cái gì nữa!

Cốc Vũ bị mấy ánh mắt kì quái lại gian gian kia khiến cho cảm thấy không biết phải làm thế nào, trong lúc vô thức thì lại cần môi nhìn Lăng Sóc.

[Bé ngốc, đừng có cần môi. Mau lên đây, nếu không lại càng bị nhiều người nhìn hơn đó.] Lăng Sóc biết Cốc Vũ sợ ánh mắt của người khác, liền lợi dụng luôn cái nhìn của người xung quanh mà giục Cốc Vũ.

[Tiểu Vũ, sợ cái gì, Tiểu Sóc cũng không phải là người lạ, cậu ta là chồng sắp cưới của em, nhìn thấy chân em bị đau nên phải có trách nhiệm công em thôi.] Vạn Hoa nói, [Chẳng lẽ em định để chân bị thương phải đến ở bệnh viện à?]

Cốc Vũ vội vàng lắc đầu, cậu không muốn đến bệnh viện ở đâu, lại cảm thấy may mà mọi người đều dùng tiếng Anh để nói, giọng nói cũng không lớn, hẳn là không có bao nhiêu người nghe được lời của Vạn Hoa đâu, nếu không, cho dù là Vạn Hoa nói sự thật, mà cũng bởi vì đó là sự thật, mới có thể hù đến người khác. Ở Trung Quốc, đồng tính luyến ái thì có, nhưng mà không thấy cặp nào công khai là sắp cưới nhau nha.

[Sweety, chân Lăng dài, đi sẽ nhanh hơn, bây giờ cũng hơn mười hai giờ rồi, chúng ta đi nhanh một chút tìm nhà hàng ăn cơm nào.] Ryan đi ở trước quay lại nói, tiện thể cầm máy chụp hình ghi lại khuôn mặt xinh xắn của Cốc Vũ đang cúi xuống mắc cỡ.

Cốc Vũ chậm chạp dựa vào lưng Lăng Sóc, hai tay mềm mại ôm lấy cổ Lăng Sóc.

Lăng Sóc công Cốc Vũ đứng dậy, trừng mắt liếc Ryan đang đi phía trước chụp hình mình, nói: [Cậu rảnh nhỉ!]

[Nếu như tôi không rảnh, làm sao có thể chụp được hình cậu với Sweety bên cạnh nhau?] Ryan cười rất đắc ý.

Cốc Vũ không nhìn thấy Ryan vì gối lên bờ vai Lăng Sóc nên không có thấy, nghĩ đến khi về phải tìm cách lấy lại hình trong máy chụp hình của Ryan; hơn nữa cũng phải làm như không nhìn thấy ánh mắt của khách du lịch đang đi trên đường.

Tuy nhiên, bờ vai Lăng Sóc rất rộng, tuy cách mấy lớp áo dày, Cốc Vũ vẫn cảm nhận được sự ấm áp, như là có hương vị của một người cha. Cốc Vũ à, suy nghĩ này tuyệt đối đừng để cho Lăng Sóc biết nha, nếu không, sẽ bị Lăng Sóc đề ra giường hung hăng yêu thương đó.

Cốc Vũ khơi khép mắt lại, khoe môi cong cong lên thành nụ cười nhẹ nhàng, vòng tay quấn quanh cổ Lăng Sóc hơi siết chặt lại, người đàn ông này là chồng sắp cưới của cậu, trong tương lai sẽ là chồng của cậu, thật sự là tốt quá! Có anh bên cạnh, những ánh mắt khác cũng không còn đáng sợ nữa! Cảm ơn anh, Lăng Sóc. Cốc Vũ thì thầm bên tai Lăng Sóc.

Đôi mắt xanh thẳm của Lăng Sóc thoáng xuất hiện một tia dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng theo đó cũng nhu hòa hơn một chút, giống như là đáp lại Cốc Vũ, xốc Cốc Vũ lại một chút, thanh âm lạnh lạnh vang lên: [Sau này anh nói cái gì thì là cái đó, đừng để anh phải nói lại lần hai.]

[Dạ.] Trong câu trả lời của Cốc Vũ mang theo ý cười cùng hạnh phúc, sau đó nhẹ nhàng hỏi: [Lăng Sóc, anh có sợ không? Bị nhiều người nhìn như vậy.]

[Bé ngốc, tại sao anh phải sợ, anh quang minh chính đại công người của anh mà.]

[Nếu sau này Lăng Sóc thích cô gái nào, em phải làm sao bây giờ?] Cốc Vũ có chút bị quan nói.

[Sẽ không! Anh chỉ sẽ có em! Nếu như em dám suy nghĩ lung tung, có tin ngay bây giờ anh bỏ em lại trên núi luôn không!?] Lăng Sóc hung dữ nói.

Cốc Vũ im lặng cười, cười từ trong lòng, nhìn rất đẹp, khuôn mặt cọ cọ vào bên tai Lăng Sóc, nói: [Lăng Sóc, em không biết cha em là người như thế nào, cho nên, em chỉ có anh thôi.]

[Anh biết.] Lăng Sóc nghe Cốc Vũ nói giống như là thổ lộ, trong lòng rung động, nếu như không phải là đang công người trên lưng, anh rất muốn ôm siết Cốc Vũ vào trong lòng. Lăng Sóc cảm thấy, không phải chỉ có một mình anh cố gắng trong cuộc sống chung này, Cốc Vũ cũng có tình cảm với anh, chỉ là Cốc Vũ vẫn còn rất ngây thơ, không biết đây là tình yêu.

[Lăng Sóc, có thời gian mình đi thăm cha em có được không?]

[Được. Nhưng mà, chúng ta sắp nhập học lại rồi, việc học cũng gấp gáp hơn nhiều, nếu thành tích của em tăng lên làm anh hài lòng, mình sẽ đi thăm cha em, nếu không, thì phải đợi đến sau khi thi đại học xong.]

[Dạ. Lăng Sóc, em muốn cùng học lên Đại học với anh, nhưng mà em không có tiền.]

[Anh có mà, anh cũng sẽ đi làm kiếm tiền, em không cần phải suy nghĩ nhiều. Chẳng lẽ những lời lúc này em không nhớ hả? Lại suy nghĩ lung tung.]

[Nhưng mà tự em cũng có thể kiếm tiền mà, mặc dù không nhiều lắm.] ngay khi cảm nhận được Lăng Sóc sắp tức giận, Cốc Vũ vội vàng trình bày lý do: [Mẹ nói với em, dùng tiền do mình làm ra thì mới có thể cảm thấy yên tâm; mẹ còn nói, ở trong TV người được mấy phú ông phú bà yêu thích thì rất sung sướng, nhưng cũng bị vứt bỏ rất dễ dàng. Lăng Sóc, em không muốn làm anh chán ghét em.]

[Thật muốn đem em vứt xuống núi quá! Em cho rằng em có thời gian đi ra ngoài kiếm tiền sao? Ai sẽ mời em? Chuyện của em chính là làm người của anh cho tốt, nấu cơm cho anh, giặt đồ cho anh, đem người em nuôi béo lên cho anh, quản lý gia đình của chúng ta cho anh! Nếu như em nói em kiếm tiền bằng cách may đồ cho búp bê thì anh không cho phép đâu!]

Cốc Vũ thấp giọng ừ một câu, hé miệng cắn lên vành tai Lăng Sóc một cái, không mạnh, liền nhả ra rất nhanh, nhưng cũng làm cho Lăng Sóc đang bước những bước vững vàng dừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn Cốc Vũ một cái, cất giọng bình tĩnh: [Về nhà cho em biết tay.]

Cốc Vũ cũng bị hành động to gan bất ngờ của mình hù cho hết hồn, rụt cổ nhắm mắt lại, giả làm đà điểu, giả bộ giả bộ, vốn đang rất mắc tiểu tự nhiên trong lúc nói chuyện cũng bị quên mất, bị thay thế bằng cơn buồn ngủ, cứ thế mà dựa vào lưng Lăng Sóc, trong tiếng bước chân vững vàng mà ngủ thiếp đi.

Lăng Sóc cảm thấy người trên lưng đã ngủ thiếp đi, đỡ khóc đỡ cười, rõ ràng là để ý đến ánh mắt của người xung quanh như vậy, thế mà lại có thể ngủ được. Có lẽ bản thân Cốc Vũ cũng không có phát hiện cậu rất tin tưởng anh.

[Ui, Sweety ngủ rồi à?] Dickens không biết chui ra từ chỗ nào hỏi nhỏ Jude.

Lăng Tu Dương vẫn giống như ông già đi ở phía sau cũng vượt lên, trừng mắt hờn giận liếc nhìn Cốc Vũ đang ngủ bình yên, nói: [Đúng là đứa bé ngốc mà, cứ vậy mà ngủ sao.]

[Đúng vậy nha, mới này bị Lăng Sóc công không phải rất mắc cỡ sao? Cái này cho thấy cậu ấy bị mệt không ít đâu, từ chân núi lên đầu cũng đã lâu như vậy, không nói chân trái cậu ấy bị tật, chân em đây còn đau nữa là. Thật sự là lâu quá rồi không có leo núi.] Vạn Hoa cười hi hi nói.

[Mấy ngày nay, ngày nào Sweety cũng bị chúng ta kéo đi chơi, tối còn bị Lăng... Khụ, có thể thật sự rất mệt rồi, hai ngày nữa trước khi chúng ta về nước thì ở nhà nghỉ ngơi thôi.] Dickens nói.

Lăng Sóc đối với năm đôi mắt vừa mang theo khinh bỉ cùng gian tà chọc vào người đều làm như không thấy gì, thanh nhiên nói: [Mọi người khinh tôi là cầm thú à?]

[Cậu chẳng lẽ không phải?] Năm anh đẹp trai hỏi ngược lại, ánh mắt lại càng lộ rõ vẻ xem thường.

[Tôi cũng chẳng cầm thú bằng các người!] Ặc, da mặt Lăng Sóc so ra còn thành hơn cả tường thành, so với năm người bọn họ còn gian manh hơn.

Tập hợp năm anh đẹp trai đều đầy đầu hắc tuyến cùng câm nín.

Mọi người cuối cùng cũng đến nhà nghỉ trên đỉnh núi Nam Bình Sơn, ở ngoài cửa nhà hàng có mười mấy phục vụ đang đứng, đối với ngày lễ như lúc này mà nói, thì không tính là đông, vì cũng đã qua giờ cao điểm ăn cơm.

Lăng Tu Dương giúp Lăng Sóc đỡ Cốc Vũ còn đang ngủ đặt xuống, bất quá, Cốc Vũ dưới động tác ấy cũng mở mắt, dùng mu bàn tay dụi dụi đôi mắt còn mờ mịt, giọng nói mềm mại vang lên: [Đây là đâu vậy?]

Hôm nay Ryan phụ trách chụp hình đối với Cốc Vũ còn đang mơ màng lại điên cuồng chụp một trận, Cốc Vũ mới tỉnh ngủ sao dễ thương quá đi.

[Nhà nghỉ trên đỉnh núi. Không phải em muốn đi WC sao?] Lăng Sóc nói.

“Dạ.” Cốc Vũ quay người đi.

Lăng Sóc cùng năm anh đẹp trai còn lại cũng đổ mồ hôi ròng ròng, có cảm giác như Cốc Vũ đang mộng du.

[Tiểu Sóc, em không đi theo sao?] Vạn Hoa hỏi Lăng Sóc.

[Không việc gì phải khẩn trương, tìm không được cậu ấy sẽ quay về hỏi, cũng có thể hỏi người khác.] Lăng Tu Dương nhanh chóng trả lời.

Ryan chống cằm nói đầy ngợ vức: [Tự nhiên tôi cảm thấy có dự cảm rất không tốt, các người không biết là Sweety rất dễ dàng thu hút phiền toái sao.]

[Cái miệng ăn mắm ăn muối, cái gì mà Sweety dễ dàng thu hút phiền toái hử, mà là chẳng hiểu sao có những chuyện cứ thích đổ lên đầu Sweety.] Dickens nói.

[Cái đó chẳng phải ý giống nhau sao? Bỏ đi, Lăng còn chưa lo lắng, chúng ta cứ chờ đi.] Jude nói.

Vừa dứt lời, liền nghe phía trước có một trận ồn ào, bất quá, bọn họ rất bình tĩnh ngồi ở chỗ cũ, đều nhìn qua xem thái độ của Lăng Sóc.

Cốc Vũ nghiêng người định lách qua hàng người đang chặn ở trước, cánh tay lại bị kéo giật lại, khiến cho những khách du lịch đang xếp hàng phía sau rất bất mãn, bởi vì người kéo giật tay Cốc Vũ lại đang lớn tiếng quát: “Này, nhà người định chen vào hử? Cẩn thận ông đây đập nhà người bay ra ngoài giờ! Nhà người — Ặc, Cốc Vũ hử.”

Chờ sau khi nhìn thấy rõ người định đi qua đoàn người là ai, Vương Hiến Bình vội vàng đổi giọng, “Thật sự không ngờ được, cậu tới đây một mình à? Cũng đến đây ăn cơm sao? Ngồi với chúng tôi đi, tôi cùng với người nhà đi leo núi, mọi người đang ngồi dưới bóng cây ở bên kia, để tôi lại đây xếp hàng, sắp tới lượt của chúng tôi rồi.”

Cốc Vũ sững sốt một lúc mới nói: “Chúc mừng năm mới, Vương Hiền Bình. Với lại, không phải tôi muốn chen ngang vô đây, tôi muốn đi WC, bạn biết nó ở đâu không?”

Vương Hiền Bình chỉ vào dãy nhà bên trái cậu cách không xa lắm, còn chưa kịp nói là ở đâu thì một cơn gió nổi lên thổi tóc cậu ta bay bay, cũng không thấy Cốc Vũ nữa.

Sau khi đi WC xong Cốc Vũ đi đến trước chỗ Vương Hiền Bình đang xếp hàng mua thức ăn, ngượng ngùng cười: “Cái kia, hồi nãy gấp quá. Đúng rồi, cậu cùng với mấy người Điền Thôn đi leo núi sao?”

“Không phải, tôi đi với gia đình.” Vương Hiền Bình vừa nói vừa chỉ cho Cốc Vũ xem. “Anh họ, chị họ, em họ này nọ, nhưng mà cũng không chênh lệch với tôi nhiều lắm, cho nên cùng nhau đi chơi. À này, Cốc Vũ, có muốn đi cùng chúng tôi không?”

“Không được, tôi có bạn.”

“Oa, thật sự không ngờ, Cốc Vũ lại kết được thêm bạn nữa à, là ai vậy? Giới thiệu một chút nào, là bạn học ở trường à? Tôi có quen không?” Vương Hiền Bình cũng mừng thay cho Cốc Vũ vội nói.

“Bạn cũng biết, chính là...”

“Có phải không gọi em thì em liền định ở đây nói chuyện với cậu ta hoài?” Lăng Sóc vác khuôn mặt lạnh đi tới cắt ngang lời Cốc Vũ.

Vương Hiền Bình nhìn Cốc Vũ bị Lăng Sóc ôm eo kéo vào lòng, hai mắt tròn trĩnh, có chút không tin được, lại thêm chuyện Diệp Đồng giao phó cho nhưng lại làm không tốt thành ra liền giận dữ, chỉ vào mặt Lăng Sóc tức giận nói: “Tên Lăng ác ma kia, mau thả Cốc Vũ ra, mày đừng có mà bắt nạt cậu ấy!”

“Lăng ác ma?!” Lăng Sóc đem danh xưng Vương Hiền Bình dùng để gọi anh lặp lại một lần, giọng điệu lạnh lẽo đến mức nếu lấy anh làm trung tâm thì trong phạm vi bán kính mười mét toàn bộ mọi vật đều đông băng.

Mấy người đang xếp hàng sau Vương Hiền Bình thấy tình huống không ổn, liền lùi ra sau một đoạn, tình nguyện đi mua bánh qui lấp đầy bụng, cũng không muốn bị rước họa vào thân.

Đánh nhau?! Căng thẳng vô cùng.

44. Chương 44: Cỗ Máy Thu Hút Phiền Toái...

Sáu người thanh thiếu niên nam có nữ có đang ngồi dưới bóng cây cười nói, nhìn thấy Vương Hiền Bình đang xếp hàng mua cơm cũng sắp đến lượt; sau đó nhìn thấy cậu ta hình như đang nói chuyện phiếm với một nam sinh, bọn họ nghĩ, chắc là bạn của cậu ta, cho nên, cũng chẳng để ý gì, đợi đến khi ăn cơm, Vương Hiền Bình cũng sẽ giới thiệu cho bọn họ thôi.

Chỉ là khi bọn họ đang bàn tán về mấy anh nước ngoài đẹp trai kia, Vương Hiền Bình đã bị mấy người nước ngoài đó vây lấy. Xảy ra chuyện gì vậy?

Hai nữ bốn nam vội vàng đi về hướng Vương Hiền Bình, trong đó có một người nam chừng hai mươi tuổi lên tiếng phá vỡ bầu không khí lạnh ngắt: “Tiểu Bình, có chuyện gì vậy? Bọn họ gây sự với cậu à?” Vừa nói, cầm cũng hất về phía Lăng Sóc cùng mấy người Ryan.

Vương Hiền Bình suy nghĩ một chút so sánh số lượng người của hai bên, đều là bảy người, nhưng đối phương ngoại trừ Cốc Vũ là yếu ớt, còn lại thì đều thuộc loại cao to, hơn nữa thấy ánh mắt khó xử của Cốc Vũ, Vương Hiền Bình nói: “Không có gì, là bạn học của tôi.”

“Thật à? Vậy thì mời bọn họ ăn cơm chung với chúng ta đi.” Hai cô gái chừng mười bảy mười tám tuổi liền hưng phấn, chột chột tay Vương Hiền Bình nói.

Vương Hiền Bình quay đầu cho hai người chị họ hơn cậu ta có ba tuổi một cái liếc mắt sắc lẹm, chỉ vào Cốc Vũ nói: “Gọi cậu ấy ăn cùng thì được, những người khác tôi không quen!”

“Không phải nói là bạn học của cậu sao? Được rồi, cho dù chỉ quen một người cũng được, để cho cậu ấy gọi mấy người bạn nước ngoài ngồi chung với chúng ta không phải là được sao.” Hai người chị họ tiếp tục dụ dỗ Vương Hiền Bình, đôi mắt cũng biến thành tim hồng nhìn về nhóm Ryan.

“Không cần!” Vương Hiền Bình nói kiểu gì cũng không muốn ngồi ăn cơm chung một bàn với Lăng Sóc, sau đó nói với Cốc Vũ: “Cốc Vũ, bỏ anh ta đi, Đại ca trước khi đi không phải đã dặn cậu phải né anh ta thật xa sao?”

Khoan nói chuyện Cốc Vũ đang bị Lăng Sóc ôm chặt, cho dù không có, cậu cũng sẽ không rời khỏi Lăng Sóc, còn đứng ở chỗ này mà chưa tránh đi là vì cậu còn muốn hỏi Vương Hiền Bình tình hình của Diệp Đồng thể nào rồi, bởi vì cậu có gọi đến số điện thoại Diệp Đồng để lại mấy lần, nhưng đều không có ai nghe máy.

Cảm giác Lăng Sóc muốn kéo cậu đi, Cốc Vũ vội vàng, ôm lấy cánh tay Lăng Sóc, nói: “Lăng Sóc, chờ một chút, anh đừng giận mà, Vương Hiền Bình vốn thường nói chuyện như vậy thôi.”

“Anh không có giận, chỉ là không muốn nói chuyện với những kẻ ngu ngốc thôi.”

“Lăng Sóc, nhà ngươi vừa phải nha! Nhà ngươi nói ai là đồ ngu hả?!” Vương Hiền Bình trợn mắt nhìn.

“Ai trả lời thì là kẻ đó!”

Vương Hiền Bình siết tay thành nắm đấm, rất muốn xông lên động cho Lăng Sóc hai đấm, đem bộ mặt ngạo mạn chết tiệt kia của Lăng Sóc.

[Ồ ồ ô, định đánh nhau à? Bọn mình còn phải đợi lâu không vậy!] Dickens dùng tiếng Anh nói vô cùng hưng phấn.

[Đúng vậy, nói lâu vậy hóa ra là tình địch gặp nhau à!/] Ryan như hiểu đã hiểu ra.

[Cái tên nhóc đang kích động kia vừa nhìn liền biết chẳng phải là đối thủ của Lăng rồi, làm sao có thể là tình địch chứ? Nhưng mà, Sweetie đúng là bị kẹt lại rồi.] Jude nói.

[Bọn em, đừng có bày ra cái bộ dạng sợ thiên hạ không loạn đó, sẽ hù người khác đó.] Vạn Hoa tính tình tốt liền nói.

[Vạn Hoa, đừng có kéo chú lại, thằng quỷ sứ kia, hóa ra dám có can đảm nói chuyện vô lễ với Tiểu Sóc, còn định lôi kéo cháu dâu nhà họ Lăng bỏ Tiểu Sóc hả, chú muốn cảnh có nó một trận!] Lăng Tu Dương nếu như không phải bị Vạn Hoa kéo lại, rất có khả năng sẽ chạy lại túm áo Vương Hiền Bình để uly hiếp.

[Chú Tư, chúng ta là người lớn, sao có thể tham dự vô mấy trò hề của bọn trẻ con được, nếu không chuyện còn nháo nhào hơn.] Vạn Hoa xoa dịu cơn tức ngập trời của Lăng Tu Dương, đành phải nhỏ nhẹ khuyên bảo, nhìn thấy người đã lùi tới bên cạnh chỗ bán hàng, nói: “Chú Tư, không phải chú nói chú đói bụng sao, nhân lúc bọn họ chưa đến, chúng ta vào trong ăn trước đi.]sau đó không để ý đến Lăng Tu Dương đang thở phì phò, chen qua một đồng khách khứa đã ăn cơm xong liền ra ngoài hóng chuyện, đi vào bên trong nhà hàng.

Ryan, Dickens cùng Jude rất muốn xem thử mọi chuyện sẽ đi tới đâu, nhưng mà cũng thật sự rất đói bụng rồi, đem lại cặp vợ chồng Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đang là diễn viên chính của sự việc lần này bỏ lại, liền đi vào nhà hàng.

Hai người chị họ của Vương Hiền Bình nhìn thấy ba anh nước ngoài đẹp trai đã bỏ đi, đôi mắt hình trái tim cũng quay trở lại hình dạng ban đầu, nhẹ giọng hỏi anh họ đeo mắt kính đang đứng bên cạnh hai người: “Ai, anh họ, mấy câu tiếng Anh hỏi này bọn họ nói có nghĩa gì vậy? Đúng là đáng ghét, tại sao lại nói tiếng Anh chứ? Coi thường tiếng Anh của chúng ta quá tẻ sao?”

Người nam đeo mắt kính có chút quẫn bách, nhưng dưới hai đôi mắt mong chờ kia thì trên trán cũng túa đầy mồ hôi, nói: “Xin lỗi, bọn họ nói nhanh quá, anh cũng nghe không rõ.”

“Thật là tiếc, sau này tôi phải cố gắng học tiếng Anh mới được, chứ không lại nhìn thấy anh nước ngoài đẹp trai nào nhưng lại bỏ lỡ cơ hội vì không thể nói chuyện!” Một trong hai người chị họ của Vương Hiền Bình phàn cho một câu khiến cho mọi người xấu hổ muốn chui xuống đất.

Lăng Sóc thật sự muốn nhất Cốc Vũ lại không cho đi đâu nữa, mấy ngày nay, ngày nào Cốc Vũ cũng gặp chút chuyện, không lớn không nhỏ, nhưng đúng là một cỗ máy thu hút phiền toái.

Giống như đi chợ hoa, vô ý đụng trúng một chậu hoa lan, cái trán u lên một cục, còn bị chủ hoa chặn lại đòi bồi thường, bồi thường thì bồi thương, nhưng chủ hoa lại thấy bộ dạng yếu ớt của Cốc Vũ, liền hét giá trên trời, lại còn la lối kể lể với người xung quanh nói là Cốc Vũ cố ý làm hư hoa của ông ta lại còn định bỏ chạy...

Giống như đi ra bờ sông xem bắn pháo hoa, vì nhường đường cho một cô bé, lại làm cho bản thân thiếu chút nữa thì bị rút xuống khán đài...

Hay như hồi đầu năm đi lễ chùa cầu phúc, rất đông người, bị lạc nhau, đến khi tìm được cậu thì cậu đang bị nguyên một đám người vây bắt, tưởng rằng cậu giả bộ tàn tật để lừa tiền, thật ra lúc đó Cốc Vũ chỉ ngồi bên cạnh chờ mọi người tìm thấy mà thôi, làm hại anh khi tìm được Cốc Vũ thì nổi điên ngay tại trận.

Hay như đến khu vui chơi, đi vào nhà ma bị mấy đứa con gái nhìn sao thành là đồ dưng biểu diễn, bị mấy con nhỏ đó cầm ba lô đập vô đầu mấy cái...

Mà bây giờ, chỉ có đi WC thì liền đụng phải bạn học, đụng tới nói mấy câu cũng bình thường thôi, sao tự nhiên lại biến thành như thế này?

Lăng Sóc cảm thấy, còn hơn so với những chuyện trước, anh rất chán ghét Cốc Vũ dính dáng tới bọn người Vương Hiền Bình, bởi vì cái này làm cho anh nhớ đến Cốc Vũ rất để ý Diệp Đồng.

Cốc Vũ cũng không biết trong đầu Lăng Sóc đang nghĩ cái gì, cậu thật sự chỉ muốn biết tin của Diệp Đồng, nhưng nhìn thấy Vương Hiền Bình bị Lăng Sóc nói khích đến thiếu chút nữa thì động tay chân, vội vàng nói: “Vương Hiền Bình, đừng mà, Lăng Sóc chỉ là đang逗逗, cho nên tính tình mới nóng nảy một chút.”

Lời này của Cốc Vũ vừa nói ra, liền kéo theo một trận hàn phong, lại còn cuốn theo hai chiếc lá khô, đem tất cả những người xung quanh bị đông thành đá.

Khóe miệng Lăng Sóc co giật, cánh tay đang quần lấy eo Cốc Vũ cũng bá đạo siết chặt lại, nếu không vì Cốc Vũ nhứ chặt chân mày, anh còn có thể dùng sức mạnh hơn nữa. Tại sao Cốc Vũ lại có lúc ngốc nghếch như vậy!? Mà cái anh nghĩ đến lại là rất muốn hôn thật sâu lên đôi môi ươn ướt đang mấp máy của Cốc Vũ.

Người Vương Hiền Bình run lên, đôi mắt nghi hoặc nhìn cái tay trên eo Cốc Vũ, nói: “Được rồi, chúng ta không để ý anh ta nữa. Cậu nói anh ta buông cậu ra đi, đàn ông con trai ôm nhau vậy không xấu hổ à.”

Mặt Cốc Vũ đỏ lên, nhất là khi ánh mắt Vương Hiền Bình quét qua cùng nhả ra từng chữ, thì mới phát hiện mình đang bị Lăng Sóc ôm chặt.

“Liên quan gì đến cậu hả tên đàn em của Diệp Đồng kia, Vũ là người của tôi, tôi muốn ôm lúc nào thì cứ ôm đấy!” Lăng Sóc cuồng ngạo nói xong, kéo Cốc Vũ quay người đi vào trong nhà hàng, còn dùng tiếng Anh lạnh giọng nói với Cốc Vũ: [Em đã đủ ngốc rồi, bớt qua lại với những người này đi!]

Cốc Vũ lí nhí nói: [Bọn họ là bạn của em mà, với lại, em chỉ muốn biết Diệp Đồng có liên lạc với bọn họ hay không thôi, cũng không biết Diệp Đồng bây giờ thế nào rồi, người có khỏe lại chưa? Có chút nhớ bạn ấy.]

Hai câu sau chỉ là lẩm bẩm trong miệng, nhưng mà vẫn lọt vào tai Lăng Sóc, làm cho trong người Lăng Sóc liền bốc mùi chua lèm của giấm.

[Không cho phép nhớ tên đó!]

Đáng ghét, đi cũng mấy tháng rồi, còn làm cho Cốc Vũ nhớ nhung! Lăng Sóc cảm giác thấy nguy cơ, tuy nói Cốc Vũ ngốc nghếch không nhận ra tình cảm của Diệp Đồng đối với cậu, cho rằng Diệp Đồng chỉ là bạn; nhưng mà cái tên Diệp Đồng kia, Lăng Sóc dám khẳng định chắc chắn, nhất định sẽ không buông tha cho Cốc Vũ dễ dàng như vậy đâu, bởi vì theo anh thấy Diệp Đồng đối với Cốc Vũ là tình yêu! Anh cảm thấy, trong tương lai, Diệp Đồng chính là tình địch lớn của anh.

Vương Hiền Bình có chút không ngờ đến nghi hoặc vô cùng, thì thảo tự nói: “Kì lạ, tiếng Anh của Cốc Vũ tại sao lại tốt như vậy? Có thể nói chuyện lưu loát quá vậy.”

Chị họ tên Chu Tiểu Mai nói: “Tiểu Bình, người bạn học kia của cậu lợi hại thật, mặc dù nhìn chẳng có chỗ nào đặc biệt, hình như chân trái cũng bị tật, hóa ra là cậu ảm à.”

“Uh, anh đẹp trai siêu cấp kia đối với cậu ta tốt quá nhỉ! Tiểu Bình, cậu thật sự không biết anh ta sao? Nếu không cậu giới thiệu anh ta cho chị họ của chúng ta đi.” Chị họ Chu Tiểu Đào nói.

“Cốc Vũ mới chẳng phải là cậu ảm! Ở nhà rất nghèo. Còn cái tên Lăng Sóc kia, thì trong nhà rất giàu, nghe nói gia cảnh cũng rất thân bí, tôi cũng không biết nhiều lắm. Được rồi, mấy chị hỏi nhiều như vậy làm cái gì hả?”

“Oa, thật sao? Tôi còn tưởng cậu kết bạn với cái người chẳng có gì đặc biệt kia, thì ra là con nhà nghèo hả.”

“Mấy chị đúng là đồ con gái, vừa phải thôi! Trọng phú khinh bần thì cũng có mức độ thôi chứ!” Vương Hiền Bình nhìn hai người khinh thường.

“Thì sao hả, cũng không phải chỉ có chúng tôi mới như vậy nha? Bây giờ có đứa con gái nào không thích tiền cùng đẹp trai?”

Vương Hiền bình cùng mấy người anh em họ của cậu ta chỉ biết đồ mồm hôi hột.

Bất quá lúc này không cần nói đến cái này, mà vào trong nhà hàng ăn cơm thôi! Chỉ là người bán hàng lúc này còn đứng ở đây giờ chạy đâu mất rồi?

Nhân viên phục vụ có chút bất an đưa bảy người Vương Hiền Bình đến bàn ăn, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện ầm ĩ gì nữa, mặc dù cô cũng rất thích xem náo nhiệt.

Giống như là để đáp lại suy nghĩ trong lòng nhân viên phục vụ, Vương Hiền Bình nhìn thấy rõ ràng lúc này nhóm Lăng Sóc còn xếp hàng phía sau họ nay lại thừa dịp rối loạn mà vào trước họ một bước, trong lòng lại sinh tức giận, quay đầu nói với nhân viên: “Không còn bàn nào khác sao?”

“Xin lỗi quý khách, bàn lớn hiện tại chỉ còn ở đây thôi ạ.” Nhân viên phục vụ nói.

Mà hai chị em họ Chu Tiểu Mai thì lại rất cao hứng, nói: “Ở đây được rồi, không cần đổi chỗ. Rót trà đi.” Sau đó không để ý đến vẻ mặt không tình nguyện của Vương Hiền Bình, lôi kéo bốn anh em họ khác ngồi xuống.

Cốc Vũ lựa hết xương cá, gấp thịt cá bỏ vào trong chén của Lăng Sóc, lúc này mới quay đầu lại nói chuyện với Vương Hiền Bình.

Vương Hiền Bình giận dữ ngồi xuống, vị trí đối diện với Cốc Vũ.

Ăn một bữa cơm, hai dãy người, ăn mà phải vận dụng hết tâm tư.

Cốc Vũ chung qui muốn tìm cơ hội nói chuyện với Vương Hiền Bình, muốn hỏi mấy người Vương Hiền Bình rốt cuộc là có giống cậu liên lạc với Diệp Đồng không được không, hay là Diệp Đồng không có tìm cậu.”

Nhưng mà dưới sự sai bảo của Lăng Sóc, lúc thì muốn ăn của chỗ này, lúc thì muốn cá phần kia, khi thì phải lột tôm, khi thì muốn con hàu kia, làm cho Cốc Vũ bận rộn hận mình không thể giống như bạch tuộc — nhiều tay a.

Tại sao trên mặt bàn toàn là xương cá rồi vỏ tôm cua này nọ mà chẳng thấy rau củ gì hết ráo vậy? Vấn đề này đừng tự hỏi nữa.

Đợi đến khi Cốc Vũ có thể bình tĩnh ăn cơm, thì nhóm Vương Hiền Bình đã ăn xong đi mất từ lâu.

Nói cách khác, mọi người cảm thấy bữa trưa này ăn cũng lâu quá đi! Làm cho mấy người Vạn Hoa đối với sự ngốc nghếch của Cốc Vũ cũng hết còn lời nào để nói, đều âm thầm tự cảnh báo bản thân, đừng đụng tới Lăng Sóc, cái tên Lăng Sóc này quá mức âm trầm còn bụng lại rất đen nữa.

45. Chương 45: Nguyên Tiêu Sum Vầy...

Ba người Ryan đã quay về Mĩ hồi mừng năm tết, mà Cốc Vũ cùng Lăng Sóc từ mừng sáu đã may về lại căn hộ ở khu Thính Phong, bởi vì cả hai còn chưa đầy nửa năm nữa là đã phải thi tốt nghiệp lớp 12 rồi, mừng bầy thì bắt đầu nhập học lại.

Mặc dù Lăng Tập Trao có chút không quen nhìn nhà cửa vốn náo nhiệt nay lại trở nên quạnh quẽ, nhưng ông biết mình chẳng thể khuyên được Lăng Sóc về nhà ở, vốn ông còn định “hối lộ” Cốc Vũ, để Cốc Vũ tranh thủ “thổi gió bên tai” với Lăng Sóc, lại bị Lăng Sóc phát hiện, lạnh mặt cảnh cáo ông nội nhà mình, không cho phép “Hối lộ” Cốc Vũ của nó. Lí do là nó phải cùng Cốc Vũ sống trong thế giới của mình.

Nhưng mà dù sao Lăng Sóc nói tết Nguyên Tiêu này sẽ cùng Cốc Vũ về nhà, ngày hôm đó, những người họ Lăng dịp tết không về nhà được thì nay đều cố trở về, như vậy, cũng nên giới thiệu Cốc Vũ với mọi người.

Vừa mới nhập học, trường học liền để cho học sinh khối 12 thi thử, khiến cho toàn bộ học sinh 12 oán khí ngập trời.

Thành tích của Lăng Sóc thuộc trong top 5, đáng mừng hơn là, thành tích của Cốc Vũ trong lớp cũng tăng lên gấp đôi, tiếng Anh có tiến bộ nhất, sao mà không tiếng bộ được chứ, có nhiều người cùng luyện tập như vậy. Giáo viên trong lớp cũng khen Cốc Vũ mấy câu, làm Cốc Vũ vui sướng kích động nắm lấy tay Lăng Sóc dưới gầm bàn.

Chuông tan học buổi trưa vang lên, học sinh bị bỏ đói cả buổi sáng liền ủa đến căn tin như đại hồng thủy.

Bởi vì hồi sáng bị Lăng Sóc đè xuống giường âu yếm một lúc lâu, Cốc Vũ sau khi rời giường không kịp làm cơm trưa cho cả hai, chẳng thể làm gì khác hơn là phải xuống căn tin trường ăn cơm.

Hai người cùng đi vào căn tin, có rất nhiều học sinh đều ngẩn ra, có chút không tin khi nhìn thấy hai người kia trong này. Bất quá đối với quan hệ giữa Lăng Sóc với Cốc Vũ, nhìn hoài cũng thành quen, chỉ là vẫn làm cho trong lòng rất nhiều cô gái chưa lấy lại được thăng bằng, tại sao người đi bên cạnh thái tử Lăng của các cô lại là một tên đầy tớ vừa xấu vừa tật như vậy chứ? Hơn nữa tại sao lại đối xử với cậu ta dịu dàng như vậy, thật sự là làm cho người khác ganh ghét mà!

Lăng Sóc để cho Cốc Vũ đi tìm chỗ ngồi, anh đi lấy cơm.

Cốc Vũ đứng ở cửa, nhút nhát đảo mắt nhìn quanh căn tin một lượt, hình như không còn bàn nào trống, bàn nào cũng có người ngồi hết rồi.

Có hai cô gái rất khôn khéo, đứng dậy, vẫy vẫy tay với Cốc Vũ, nói: “Bạn Cốc, qua đây ngồi này, ở đây vẫn còn hai chỗ trống.”

Mấy người bạn khác của hai cô gái đó rất không hài lòng việc hai người đã dụ Cốc Vũ tới ngồi, nhưng mà như nhớ tới cái gì đó, cũng đều nhiệt tình vẫy Cốc Vũ qua ngồi chung.

Mấy cô chậm tay chậm chân một chút liền trừng mắt nhìn mấy người kia, mà mấy cô này thì bộ dáng như là rất kiêu ngạo.

Khi Lăng Sóc bưng cơm trưa đến, nhìn thấy Cốc Vũ đang bị một đám con gái bao vây hỏi đủ thứ, đề tài lại toàn xoay quanh anh, cái gì mà thái tử Lăng thích cái gì, ghét cái gì,...

Khi mấy người này phát hiện Lăng Sóc đã đến, liền ngồi xuống, bày ra nụ cười xinh đẹp nhằm lấy lòng, nói: “Thái tử Lăng, bọn em nhìn thấy bạn Cốc đang tìm chỗ ngồi, cho nên mới mời qua đây.”

Một nhở liền rút khăn tay chà chà xuống lau ghế, nói: “Thái tử Lăng, em lau sạch rồi, mời anh ngồi.”

Lăng Sóc bình thần liếc mắt quét qua người vừa mới lau ghế xong, đặt khay xuống bàn, cầm một phần cơm đặt xuống trước mặt Cốc Vũ: “Ăn đi, phải ăn cho hết!”

“Nhiều lắm.” Cốc Vũ nói nhỏ xiu, nhưng mà tay thì vẫn cầm lấy đũa, trước khi ăn, lại nói thêm một câu, “Anh giúp em ăn bớt một nửa, được không?”

Lăng Sóc nghe Cốc Vũ nói giống như là làm nũng, nâng mắt nhìn phần cơm của Cốc Vũ, lông mi nhú lại, ít như vậy lại còn để anh ăn bớt một nửa, hèn gì nuôi hoài không thấy mập lên. Lăng Sóc cũng cảm thấy hình như dạ dày của Cốc Vũ bởi vì từ nhỏ đã sống trong đói khổ, cho nên nếu mà ăn nhiều quá, thì sẽ không được thoải mái.

Lăng Sóc đưa tay cầm đĩa cơm của Cốc Vũ, sốt một nửa vô đĩa cơm của mình, rồi lại đặt xuống trước mặt Cốc Vũ, “Được rồi, ăn đi.”

Đôi mắt đeo kính của Cốc Vũ hơi nheo lại, rất vui vẻ bắt đầu ăn cơm, tiện thể cũng đã quên mất mấy cô gái mời hai người đến chung đang hít từng ngụm khí lạnh.

Học sinh cùng giáo viên cả trường này đều biết Lăng Sóc đối với Cốc Vũ rất khác biệt, nhưng mà tận mắt nhìn thấy, vẫn làm cho những cô gái này rất kinh hoàng, cái này đâu chỉ là khác biệt, quan hệ của hai người đó, làm gì có điểm nào giống quan hệ giữa chủ nhân và đầy tớ? Căn bản là tốt vô cùng, làm cho mấy cô cảm thấy bọn họ so với người yêu còn khăng khít hơn, nếu không, làm gì có người nam nào lại giúp một người cũng là nam ăn bớt nửa phần cơm chứ? Tuy rằng cơm này chưa có bị đụng tới.

Các cô gái ai oán, vốn định là kéo Cốc Vũ tới đây, để cho các cô có thể tranh thủ nói chuyện với thái tử Lăng vài câu, nhưng mà thái tử Lăng hoàn toàn chẳng nhìn thấy các cô, cho dù các cô có muốn nói, thì cũng chẳng nhìn ra có thể chen lọt vào khúc nào giữa thái tử Lăng cùng Cốc Vũ, cũng chẳng dám đi nhỏ râu cọp của thái tử Lăng.

Có lẽ đến giờ phút này, những cô gái vẫn còn tâm tư với Lăng Sóc cũng đã hoàn toàn tiêu tan hi vọng rồi, cái nhìn đối với Cốc Vũ cũng không còn là dùng ánh mắt xem Cốc Vũ như là đầy tớ của Lăng Sóc nữa. Mãi cho đến vài năm sau, khi hai cô gái gọi Cốc Vũ đến ngồi chung vào làm trong công ti Lăng Sóc mới biết được, thì ra thái tử Lăng của các cô đã chung sống với Cốc Vũ từ hồi nào rồi. Uống công các cô tự nhận là động vật giống cái có giác quan thứ sáu cực mạnh, hóa ra lại nhìn nhầm mối quan hệ giữa Lăng Sóc với Cốc Vũ rồi.

Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, ở trường lần đầu tiên thả cho học sinh lớp 12 chỉ phải học một buổi.

Lăng Sóc cùng Cốc Vũ liền chạy xe thẳng từ trường về nhà, còn gọi điện thoại cho bác Lâu, nói chiều được nghỉ, sẽ trở về dùng cơm trưa.

Khi xe chạy vào cổng sắt của nhà chính, Cốc Vũ nhìn thấy bên ngoài cửa xe chỗ cổng chính có mấy người vệ binh cầm súng, nghi hoặc hỏi: “Lăng Sóc, mấy người đó là lính à?”

Lăng Sóc vô lực nói: “Vũ, họ vẫn đều trực ở đó mà, em hóa ra đến bây giờ mới chú ý à! Nói gì thì nói ông nội cũng là tướng quân một nước, cho dù ông đã rời khỏi chính đàn không còn làm việc nữa, nhưng mà cha cùng bác của chúng ta cũng thuộc dạng... Thủ trưởng, cho nên, sẽ cần có quân lính. Chỉ là ông nội không thích ở nhà còn phải nghiêm cẩn giống như trong quân đội, vì vậy ngoại trừ ở cổng chính có sắp xếp cho mấy người lính thay phiên nhau trực, còn những nơi khác thì lắp đặt hệ thống an ninh công nghệ cao, còn những người lính còn lại, thì đều ở ngọn núi sau nhà đó.

“Em không thấy bác Lâu cũng gọi ông nội là lão gia sao, gọi anh là cậu chủ nhỏ sao? Cái này đều là ý của ông nội. Nếu không, tại sao nhà mình gần như ai cũng là quân nhân, làm sao có thể dùng những xưng hô truyền thống của gia tộc lớn chứ? Anh không đi theo nghiệp binh lính, là vì ông nội thấy gia tộc giờ đã là một đại thế gia trong quân đội rồi, cũng không cần anh phải vì vinh quang của gia đình mà theo hoa dệt gấm chi nữa. Nhưng mà, anh mặt dù không có đi bộ đội, nhưng cũng là người có phẩm chất quân nhân, thân thủ, bắn súng, anh cũng đều học qua, thật ra, anh cũng rất muốn trở thành quân nhân.”

“Oa, hèn gì vóc dáng của anh đẹp như vậy.” Cốc Vũ dùng ánh mắt hâm mộ mà đánh giá cơ thể của Lăng Sóc.

Lăng Sóc dừng xe lại, nghiêng người ôm lấy Cốc Vũ hôn một cái thật sâu, nói: “Vóc người anh có được hay không, không phải Vũ đã nhìn qua rất nhiều lần sao?”

Cốc Vũ bị Lăng Sóc hôn đến hơi thở cũng đứt quãng, hai tay đặt lên trên vòm ngực rắn chắc của Lăng Sóc từ chối, nói: “Lăng... Lăng Sóc, dừng mà, dừng... Anh... Á!”

Nghe Cốc Vũ hét lên, Lăng Sóc không muốn nhưng vẫn phải buông Cốc Vũ ra, vội hỏi: “Làm sao vậy? Có phải bị đụng vào đâu đâu?”

Cốc Vũ hốt hoảng lắc đầu, ngón tay run lên nhẹ nhẹ chỉ ra đằng sau lưng Lăng Sóc.

Lăng Sóc ngồi thẳng người dậy, quay đầu nhìn lại, chị Tư Lăng Chỉ Nhiên đang gõ gõ vào cửa xe, cười tùm tùm nhìn hai người.

“Tiểu Sóc, chị chỉ là thấy xe dừng đây lâu quá mà không thấy người đi ra, cho nên hiếu kì lại nhìn một cái, thật không ngờ thấy được cảnh đẹp lắm nha.” Sau đó, Lăng Chỉ Nhiên vẫy vẫy tay, cười bắt chuyện với Cốc Vũ mặt đỏ tới tận mang tai: “Ai ui, em là Cốc Vũ vợ sắp cưới của Tiểu Sóc phải không, thật sự là nghe danh không bằng gặp mặt, dễ thương quá đi, chị là chị Tư của Lăng Sóc Lăng Chỉ Nhiên.”

Cốc Vũ vội vàng ngồi dậy, giống như cậu học trò nhỏ gật đầu chào Lăng Chỉ Nhiên, lí nhí chào: “Chào chị Tư.”

“Hi hi, Cốc Vũ thật sự dễ thương quá đi. Xuống đây nào, chúng ta cùng nhau đi vào.”

Cốc Vũ vừa xuống, đã được Lăng Chỉ Nhiên thân thiết ôm chầm lấy, “Oa, Cốc Vũ bé bé, mềm mềm, cảm giác ôm vào thật là thích, nhưng mà mập hơn một chút nữa thì sẽ được hơn.”

Cốc Vũ mắc cỡ tay cũng không biết đặt vào đâu, quay đầu nhìn Lăng Sóc cầu cứu.

Thật ra cái này cũng không cần cầu cứu Lăng Sóc, Lăng Sóc vốn không thích bất kì ai quá mức nhiệt tình với Cốc Vũ, cho dù ai đó có là thân nhân của mình đi nữa.

Lăng Sóc cướp lấy Cốc Vũ khỏi lòng Lăng Chỉ Nhiên, sau đó ôm chặt vào trong lòng mình, hung dữ trừng mắt liếc Lăng Chỉ Nhiên một cái, ôm Cốc Vũ đi vào nhà.

“Tiểu Sóc, sao em nhỏ mọn quá vậy hả! Đúng là chú Tư nói đúng mà, Tiểu Sóc bị mắc chứng độc chiếm cuồng với Cốc Vũ nha.” Lăng Chỉ Nhiên đuổi theo, vừa nhìn Cốc Vũ đang cúi gầm mặt, vừa nói.

“Nếu như bạn trai của chị Tư bị một người phụ nữ khác ôm lại còn sờ mó rồi nắn bóp, chị sẽ như thế nào?!” Lăng Sóc hỏi.

“Làm thật nhỏ kia liền!” Lăng Chỉ Nhiên hung ác nói.

“Cho nên nói, nếu như không phải nể tình chị là chị tư của em, em cũng sẽ làm thật chị.”

Mồ hôi của Lăng Chỉ Nhiên chảy ra điên cuồng, ánh mắt nhìn đến đỉnh đầu Cốc Vũ mang theo thông cảm, nói: “Cốc Vũ, khổ cho em rồi, tự nhiên lại bị tên Bá Vương Long này coi trọng.”

Cốc Vũ quay đầu cười nhẹ nhàng với Lăng Chỉ Nhiên, nói: “Lăng Sóc tốt lắm chị.”

“Cũng chỉ có em mới nói như vậy thôi.” Lăng Chỉ Nhiên nói. Ấn tượng đầu tiên của chị đối với Cốc Vũ không tệ, tất nhiên không phải nói về tướng mạo của Cốc Vũ, mà là nói về tính cách của Cốc Vũ, huống chi cũng nghe được rất nhiều từ ông nội rồi chú Tư, cho nên, lại càng thích Cốc Vũ nhiều hơn; Cốc Vũ hiền lành thuần khiết so với những cô gái hám lợi thì tốt hơn nhiều lắm.

Đi vào trong phòng khách, Lăng Tập Trạo đang nói chuyện với những người тет không về được, nhìn thấy Lăng Sóc ôm Cốc Vũ đi vào, Lăng Chỉ Nhiên thì cười hài lòng đi ở phía sau, liền vẫy vẫy tay với Cốc Vũ, nói: “Tiểu Vũ, qua đây với ông nội, để ông nội giới thiệu mọi người cho con làm quen.”

Cốc Vũ ngẩng đầu nhìn Lăng Sóc.

Tay Lăng Sóc vẫn còn quấn trên eo Cốc Vũ, hơi dùng sức nhẹ đẩy Cốc Vũ về phía trước một chút, nói: “Đi đi, anh có chuyện phải nói với chú Tư và anh rể một chút, có gì em vào phòng gọi bọn anh ra ăn cơm.”

“Dạ.”

Sau đó, Lăng Sóc đem Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa vào phòng ở trên lầu, mà Cốc Vũ thì ngồi ngay ngắn bên cạnh Lăng Tập Trạo làm quen với mọi người trong nhà. Dựa theo cách xưng hô mà Lăng Tập Trạo nói với cậu, gọi Lăng Tu Niên là cha giống như Lăng Sóc đối với mọi người, chào qua một lượt toàn bộ những người lúc tết không về nhà được. Ke ke, đã là vợ của Lăng Sóc rồi, tất nhiên là phải gọi giống như cách Lăng Sóc xưng hô với những người trong nhà họ Lăng chứ.

Nhóm người Lăng Tu Niên chưa có gặp qua Cốc Vũ vừa vô tới cửa đã được cha già cảnh cáo trước rồi, không được bày ra khuôn mặt trong quân đội, nói chuyện cũng phải hiền hòa một chút, tóm lại là không có được hừ Cốc Vũ vốn nhất gan. Ông nội Lăng nói ra lời này chính là cả suy nghĩ lẫn tình cảm đều đã thừa nhận Cốc Vũ được Lăng Sóc thương yêu.

Cũng may là dịp tết đã cùng ở với Lăng Tập Trạo được một thời gian, nếu không, Cốc Vũ nhất định sẽ bị những ánh mắt nghiêm nghị lăm liết ở đây soi vào liền hận không thể núp ra sau lưng Lăng Sóc luôn. Nhưng mà, người nhà của Lăng Sóc đều rất tốt, trong ánh mắt nhìn cậu đều không có nửa điểm phân biệt hay coi thường, mọi người đều là thật tâm tiếp nhận người vợ sắp cưới này của Lăng Sóc.

Cốc Vũ mặc dù còn chưa được tự nhiên cho lắm, thậm chí còn có chút nhút nhát mất bình tĩnh, nhưng mà đối với câu hỏi của mọi người, đều lễ phép trả lời, thanh âm mềm mại, giống như là giọng của trẻ con, rồi lại có chút giống như là thiếu niên, thật sự là không giống như là tiếng của một người gần mười tám tuổi, làm cho mọi người nghi ngờ cậu lúc dậy thì không có bị vỡ giọng.

Sau đó, nhắc đến chuyện ăn uống, Lăng Tập Trạo nhắc đến Cốc Vũ nấu ăn ngon đến thế nào, làm ánh mắt mọi người đều nhìn hết vào Cốc Vũ, sau đó, mọi người cũng rất không khách sáo liền nói muốn ăn đồ ăn Cốc Vũ làm.

Cốc Vũ cảm thấy, ngồi lại đây nghe mọi người nói chuyện cậu cũng không biết phải nói cái gì, tốt hơn hết là vào bếp làm thức ăn cho thoải mái.

Khi mọi người quây quần dùng cơm trưa, Lăng Sóc còn chưa có ăn, chỉ mới nghe mùi đã nói: “Vũ, thức ăn này em làm à.” Sau đó, ngẩn đầu lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người giả bộ cầm đũa đang ăn hùng hục.

Lăng Tu Dương ở trong nhóm đó nói thầm một câu: “Tại sao chú cũng phải giả bộ vậy, cũng đâu phải chú kêu Tiểu Vũ đi nấu cơm đâu.”

Vạn Hoa thấp giọng trả lời: “Bởi vì có người đang ghen tị đó, hơn nữa một bàn nhiều đồ ăn như thế này, Tiểu Vũ chắc chắn phải bận rộn một lúc lâu trong bếp. Tiểu Sóc cũng sợ Tiểu Vũ đứng lâu thì chân trái sẽ bị đau.”

Cốc Vũ tưởng rằng không có ai nhìn thấy, cho nên mới chột nhẹ vào tay Lăng Sóc, kì thật động tác nhỏ này bị mọi người xung quanh bàn ăn đều nhìn thấy, chỉ làm bộ như là không biết thôi, hơn nữa, bọn họ cảm thấy thật nhiều, Cốc Vũ thật sự quá xứng đôi với Lăng Sóc bá đạo.

Cốc Vũ mắc cỡ nói với Lăng Sóc: “Em không có mệt, thật ra em chỉ xào có chút đồ ăn thôi, mấy việc sơ chế trước đó thì mấy bác đầu bếp đã làm xong hết rồi. Lăng Sóc, anh đừng giận mà.”

“Anh không có giận.” Thật ra là có, nhưng giống như anh rở nói, anh đang ganh tị, với cũng sợ Cốc Vũ bị mệt.

“...” Cốc Vũ tinh tế cảm giác thấy Lăng Sóc hiện đang tức giận, lại nhìn đến mọi người đang dùng cơm, Cốc Vũ gấp một miếng cá cẩn thận lựa hết xương ra, đặt vào trong chén Lăng Sóc, nói: “Lần trước đi Nam Bình Sơn em thấy anh thích ăn cá.”

Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa dù ăn vội vẫn không mất đi vẻ ưu nhã thể mà thiếu chút nữa thì bị sặc, cũng đúng, Cốc Vũ là người đơn thuần như vậy, làm sao có thể nhìn ra trong lần ăn hải sản kia là do Lăng Sóc cố ý chứ.

Tết Nguyên Tiêu trôi qua, Cốc Vũ được cả nhà họ Lăng thương yêu.

46. Chương 46: Nhà Hàng Xoay...

Cuộc sống và việc học vội vàng trôi qua như nước chảy, bây giờ Cốc Vũ chỉ có hai nguyện vọng, một là cùng vào đại học với Lăng Sóc, hai là đến tỉnh G thăm cha đang bị ngồi tù.

Mà hai nguyện vọng này đều phải có thành tích tốt mới có thể thực hiện được, cho nên, Cốc Vũ muốn nhờ Lăng Sóc giúp cậu ôn tập.

Lăng Sóc đã chờ Cốc Vũ nhờ từ lâu, nói với Cốc Vũ, học phí để ôn tập mỗi môn tốt nhất là cứ dùng thân thể để bù đắp là tốt nhất.

Cốc Vũ vừa nghe thấy ám chỉ mười phần gian manh của Lăng Sóc liền mắc cỡ đến máu toàn bộ chảy ngược hết lên mặt, cắn môi môi nhợt màu, đôi mắt đáng thương vốn đã to nay còn mở to hơn để trừng Lăng Sóc, đưa đến hậu quả là máu thú trong người Lăng Sóc sôi trào, hung hăng đem Cốc Vũ ra ăn từ đầu tới chân.

Bất quá, Lăng Sóc mặc dù nói ôn tập một môn sẽ lấy thân Cốc Vũ ra trả công, nhưng mà Lăng Sóc cũng biết rõ, Cốc Vũ bởi vì hi vọng có thể cùng anh vào đại học với đi thăm cha cậu cho nên đầu tư rất nhiều công sức cùng cố gắng, hơn nữa Cốc Vũ còn phải chăm lo cho cuộc sống hàng ngày của cả hai, lại thêm áp lực từ việc học 12 thật sự rất nặng nề, giáo viên giống như là sợ học sinh tạo phản không bằng, đem từng giây từng phút học sinh có cũng nghiền cho ra, chính bởi vì như thế, Lăng Sóc không thể không khống chế, chỉ đến cuối tuần mới kéo Cốc Vũ tiến hành vận động đen tối đen tối.

Hôm nay là ngày 20 tháng 4, Lăng Sóc báo với giáo viên xin nghỉ học, anh và Cốc Vũ không thể tham gia lớp tự học buổi tối.

Giáo viên không có lý do gì để không đồng ý, tuy nói Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đều là học sinh ngoại trú, không nói đến thành tích của Lăng Sóc rất tốt, mà về phần Cốc Vũ, từ học kì hai của lớp 12, giáo viên bộ môn nào cũng cảm thấy Cốc Vũ học có tiến bộ rất rõ ràng, mấy lần thi thử trong lớp cũng đều thuộc top 20, giáo viên tiếng Anh thì hưng phấn nhất, điểm số thấp lẽ tẻ trước kia của Cốc Vũ giờ đây lần nào cũng hơn 90 điểm; hơn nữa giờ tự học từ bảy giờ đến tám giờ tối cũng chưa bao giờ vắng mặt.

Cho nên, khi Lăng Sóc nói muốn xin phép nghỉ, giáo viên chỉ biết Cốc Vũ đi cùng cũng sẽ nghỉ, ai kêu hai người kia, trong thời gian hai năm ngắn ngủi, tình bạn phát triển so với anh em ruột còn thân thiết hơn, giống như hai đứa trẻ sinh đôi quấn lấy nhau, chẳng những cùng nhau đi học rồi tan trường, chính là làm gì cũng đều một đôi, thật khiến cho một đám người hâm mộ, thậm chí có người nghi ngờ hai người này là một cặp, bất quá, không có bằng chứng, huống chi hai người bọn họ đường đường chính chính bên cạnh nhau, không có hành động thân mật nào, thành ra tin đồn lan truyền được vài ngày rồi cũng biến mất.

Cốc Vũ nghi hoặc nhìn cảnh sắc lướt qua bên ngoài cửa xe, quay đầu hỏi: “Lăng Sóc, hôm nay mình không về nhà à?”

“Hôm nay mình ăn cơm ở ngoài.”

“Ồ ăn bên ngoài mắc và xa xỉ lắm, một bữa ăn ở ngoài bằng ăn ở nhà mấy ngày đó.” Cốc Vũ tiếc tiền nói.

Khóe miệng Lăng Sóc co rút, vươn tay phải lấy mu bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt Cốc Vũ, cảm xúc mịn màng từ da thịt chuyển đến làm anh phát nghiện, lại chậm rãi chuyển qua lỗ tai Cốc Vũ, êm ái xoa nắn vành tai hồng hồng tựa ngọc trai của Cốc Vũ, Lăng Sóc trong khi thực hiện hành động này vẫn đều nhìn thẳng về phía trước, nói: “Vũ, em biết hôm nay là ngày gì không?”

Cốc Vũ dựa vào thành ghế mềm mại trên xe, cảm giác tê tê từ ngón tay Lăng Sóc theo động tác vuốt ve nhẹ nhàng lan tràn khắp toàn thân, đuôi mắt lộ ra vẻ mị sắc vô tội, nghiêng đầu nhìn về Lăng Sóc, “Ồ, hôm nay là ngày gì?” Sau đó nép về phía bên cửa xe, muốn thoát khỏi ngón tay của Lăng Sóc, “Lăng Sóc, anh đang lái xe đó, đừng mà.”

Lăng Sóc tốt bụng thu tay trở về, không phải là nghe lời Cốc Vũ, mà là sợ nếu còn vuốt nữa, thì mình mới là người chịu khổ.

Lăng Sóc gợi ý cho Cốc Vũ, hỏi: “Em nhớ ngày sinh nhật của anh không?”

“Dạ, nhớ chứ, âm lịch là ngày 18 tháng 9, dương lịch là 14 tháng 10.” Cốc Vũ trả lời lưu loát.

Lăng Sóc rất vui vì Cốc Vũ nhớ rõ sinh nhật của anh, nhưng cũng không vui vì Cốc Vũ hóa ra lại quên mất sinh nhật của mình, hỏi: “Thật sự không nhớ hôm nay là ngày gì sao?”

Cốc Vũ liền khấn trương, chẳng lẽ hôm nay là ngày quan trọng nào đó trong năm mà cậu không biết? Nhưng mà ở trường cũng đâu có nghe bạn bè nói qua hôm nay là ngày gì đâu ta? Cậu vẫn còn nhớ hồi lễ tình nhân cũng là lúc ở trường vừa mới nhập học lại được vài ngày, cho nên, đối với Cốc Vũ cho đến bây giờ chỉ biết đến mấy cái lễ như đoàn ngo, trung thu, tết mà nói, thì làm gì chú ý đến những ngày lễ của phương tây như lễ tình nhân? Cho nên, buổi tối hôm đó bị Lăng Sóc thương yêu đến mức qua sáng hôm sau thiếu chút nữa không dậy được.

Nếu như bây giờ Lăng Sóc mở miệng nói ra đó là một ngày lễ gì đó của nước ngoài, cái đó không phải là bắt nạt cậu là nhà quê không biết đến phong tục tập quán của nước ngoài sao?

Cốc Vũ rút cổ, nuốt nước miếng một cái, tranh thủ lúc Lăng Sóc không vội nghe cậu trả lời liền lấy điện thoại di động trong túi ra nhìn thử.

Lăng Sóc cảm thấy Cốc Vũ ngốc ngốc như vậy ghẹo vui lắm, khóe miệng cũng cong lên, trong lời nói cũng mang theo ý cười, hỏi: “Sao rồi, biết chưa nào?”

Cốc Vũ có chút thất vọng đóng nắp điện thoại lại, nói: “Ngày 20 tháng 4. Em cũng không biết là ngày gì. Lăng Sóc, anh nói cho em biết đi, là ngày gì ở nước ngoài à?”

Lăng Sóc bó tay rồi, Cốc Vũ của anh quả nhiên là một bé ngốc đến mức này, hóa ra ngày sinh nhật của mình đã quên sạch không còn một chút ấn tượng nào, lại còn tưởng rằng đây là một ngày gì đó của nước ngoài.

“Bỏ đi, lát ăn xong về sẽ nói với em.” Lăng Sóc vừa nói, khóe mắt lại thấy khuôn mặt nhỏ xinh của Cốc Vũ hết trắng lại đỏ, xem ra, lễ tình nhân lúc trước đã khắc rất sâu vào trí nhớ của Cốc Vũ nha.

Lăng Sóc chính là đặt một bàn dành cho hai người bên cửa sổ của nhà hàng xoay thuộc khách sạn Thịnh Thế.

Đem xe chạy đến lối dành cho xe hơi trước cửa chính của khách sạn, sau khi xuống xe, Lăng Sóc dắt tay Cốc Vũ, đem chìa khóa xe vứt cho cậu nhóc trực bãi giữ xe, khi cậu bé giữ cửa khác mở cửa thì bước vào trong.

Đại sảnh vàng son lộng lẫy làm cho Cốc Vũ trào lên hi vọng muốn bỏ trốn, cậu cảm thấy, ánh mắt của mọi người thoát cái đều đều dồn lên người cậu, ép đến mức cậu không thở được.

Lăng Sóc chán ghét ánh mắt nhìn về Cốc Vũ của những người đó, cũng chán ghét ánh mắt của những kẻ đó nhìn về anh, trong những ánh mắt đó, hình như đều lộ ra sự lạnh lùng cùng nhân cách méo mó, giống như là đang nói: một thanh niên đẹp trai như vậy, tại sao lại nắm tay một thằng nhóc xấu xí tàn tật vậy, có phải là vì cái kia hay không ta?!

Lăng Sóc đem khí thế mạnh mẽ cùng lạnh lẽo bắn ra, sắc bén đảo quanh những kẻ đang nhìn anh cùng Cốc Vũ, những kẻ đó cũng phát hiện ra như vậy rất vô duyên, vội vàng quay đầu đi hoặc là làm bộ như đang nói chuyện với bạn của mình, chỉ là đôi mắt vẫn muốn nhìn lén qua đây, cái tổ hợp nam nam đẹp cùng xấu, hoàn mỹ cùng tàn tật, lãnh khốc cùng tự ti này, thật sự là rất hấp dẫn ánh mắt, chẳng thể trách tại sao bọn họ muốn nhìn.

Không biết là nhìn Lăng Sóc đến ngẩn ngơ, hay là bị uy hiếp bởi lãnh khí của Lăng Sóc, quản tí tiền sảnh mặc âu phục màu đen sừng sốt hơn chục giây mới vội đi qua, khách sáo hỏi: “Xin hỏi, hai vị đến ở hay là dùng bữa ạ?”

“Dùng cơm tầng trên cùng.” Lăng Sóc lạnh lùng đáp.

“Vâng ạ, xin mời đi lối này, thang máy này sẽ đi đến tầng trên cùng, trên đó sẽ có phục vụ tiếp đón hai vị.” Quản lý tiền sảnh làm động tác xin mời, cúi người nói. Khách hàng có thể dùng bữa ở tầng trên cùng, đều là người phải đặt bàn từ trước đó một tuần.

Đi đến tầng trên cùng, Lăng Sóc cùng Cốc Vũ được phục vụ đưa đến bàn đã đặt trước, nhân viên gửi menu cùng nước lọc rồi rời đi trước, ánh mắt nhìn Lăng Sóc thì e thẹn còn nhìn Cốc Vũ thì đầy kì quái.

Cốc Vũ rất không quen dùng bữa ở những nơi xa hoa thế này, cả người đều không được tự nhiên, giống như là có con gì đang bò trên người, giống như toàn bộ người trong nhà hàng đang nhìn cậu, dùng ánh mắt chỉ trích cậu; Cốc Vũ giống như nghe được rất nhiều tiếng xầm xì, nói cậu không được tới những nơi sang trọng thế này, không xứng được ngồi ăn chung một chỗ với họ.

Thật ra, cái này chỉ là Cốc Vũ bị ảo giác, là do cậu quá mức tự ti. Tuy nói khi vừa đến thì mọi người cũng có nhìn thoáng qua, nhưng cũng chỉ là tò mò liếc mắt một cái. Người có thể đến nhà hàng xoay nổi tiếng xa xỉ của Thịnh Thế để dùng bữa thì đều là người có tiền, mà những người này đều là những kẻ giỏi giả bộ lịch lãm nhã nhặn, cũng sẽ chẳng chăm chăm nhìn vào người khác.

Tất nhiên, Cốc Vũ cứ cảm thấy có mũi dùi chĩa vào từ sau lưng, lại có cảm giác có lẽ là lắm rồi, đơn giản bởi vì người đàn ông đang ngồi đối diện cậu vốn là một người tóc vàng mắt xanh đẹp trai tràn đầy khí phách, sau lưng chắc là ánh mắt ghét hận của một đám sinh vật giống cái mà thôi.

Lại nói thêm, Lăng Sóc cũng cảm thấy có rất nhiều ánh mắt quỷ dị.

He he, ai bảo khi cả nhà hàng nhìn qua đây, thì anh là người đẹp trai trẻ tuổi ngồi ngồi nhất, cho nên, những đồng chí nam đưa bạn gái đến dùng cơm thì bạn gái của mình cứ lên nhìn Lăng Sóc liên tục, không thèm để ý đến ánh mắt tràn ngập sát khí của Lăng Sóc.

Mẹ của Yến Tổ Nhi đã bốn mươi tám tuổi, bà trải qua cuộc sống an nhàn sung sướng, cho nên bề ngoài chỉ như một người phụ nữ ba mươi đã thành thực, bà và ông Yến mặc dù có một đứa con gái là Yến Tổ Nhi, nhưng mà hai vợ chồng cưới nhau chỉ vì toan tính vụ lợi cho nên không có tình cảm, chỉ là cả hai cũng ngầm cảnh cáo đối phương, muốn chơi bởi kiểu gì cũng được, nhưng không được để dính líu đến người còn lại, càng không được để lòi ra con riêng.

Với thỏa thuận miệng giữa hai vợ chồng như thế, ở cái nơi mà Yến Tổ Nhi chẳng thể biết này, chơi bởi kiểu gì cũng chẳng phải nể mặt ai.

Lúc này, bà Yến tựa như không xương yếu đuối nép vào một thanh niên cao gầy bước ra khỏi thang máy, tay kia cầm theo một cái xách tay sáng lấp lánh, dùng bộ dạng nữ chủ nhân báo cho phục vụ vị trí bàn đã đặt trước.

Bà Yến rốt cuộc đã có thể làm cho J – người đứng đầu câu lạc bộ Thiên Đường đồng ý cùng bà đi ăn và tâm sự vào thứ bảy này, khi đi đến bàn bên cạnh nhìn thấy hai người trong đó một người là Lăng Sóc bỏ trốn kia, bà liền lên cơn điên muốn đi đến vặn vẹo Lăng Sóc, dưới câu hỏi đầy gợi cảm của J mà tỉnh táo trở lại, thâm nghĩ nguy hiểm quá, bà bây giờ đang cùng bạn trai mới quen đi dùng bữa, nếu như làm nháo nhào lên, bà chẳng những chiếm được cái gì tốt, không chừng còn làm cho Yến Tổ Nhi biết, cũng sẽ làm cho một bầy từ trẻ tới già trong cái nhà kia chê cười.

Đôi mắt J nhìn theo ánh mắt của bà Yến, trong lòng huyết sáo một tiếng, thật sự là một gã đẹp trai nha! Còn hơn cả bà Yến già giả bộ cửa sừng làm nghề này, gã rất có cảm giác với đàn ông, chỉ có điều công việc của gã chính là chăm sóc phụ nữ, nhưng không leo tới trên giường, bởi vì bà già thì cô đơn cùng tịch mịch lại có tiền mà!

Bà Yến vội vàng kéo J ngồi xuống cái bàn bên cạnh bàn Lăng Sóc, nét mặt có chút căng thẳng, may mà Lăng Sóc không có chú ý tới bà; sau đó bà lại tức giận, tại sao bà hôm nay lại muốn đưa người đến đây ăn cơm chứ? Vốn định đi tới dùng lời lẽ châm chọc mỉa mai Lăng Sóc một trận, nhưng chỉ vì đang đi cùng với J cho nên biến thành bà phải dè dặt che giấu, không thể để cho Lăng Sóc phát hiện ra.

Cục tức nghẹn lại trong ngực, làm cho khuôn mặt trang điểm dày cui của bà Yến cũng méo mó theo.

Chỉ bất quá, có rất nhiều chuyện rất kì lạ, càng muốn tránh lại càng dễ gặp chuyện xui xẻo.

Bà Yến nhỏ giọng gọi món, rất sợ giọng nói của mình khiến cho Lăng Sóc ở bên cạnh nghe thấy được, khi mà bàn tay của J sờ soạng trên bắp đùi của bà, cả người bà run rẩy, bàn tay cầm menu cũng run theo, nghĩ thầm, có lẽ qua mấy tháng rồi Lăng Sóc cũng chẳng nhớ mình là ai đâu, sau đó, bà tạm thời quên đi cơn tức dùm cho con gái cứng với Lăng Sóc, gọi mấy món đắt tiền nhất cùng một chai rượu chất rồi đuổi phục vụ đi, dưới gầm bàn chơi trò nắm tay qua lại với J.

Chọn món xong, đưa trả Menu lại cho phục vụ, Lăng Sóc tiện thể gọi thêm một chai rượu chất, tất nhiên là có dụng ý gian trá rồi.

Thức ăn được đưa lên nhanh chóng, phục vụ rót nước sốt rưới lên thịt bò, nhẹ tay đưa đến trước mặt Lăng Sóc và Cốc Vũ, sau đó ưu nhã rót ra hai li rượu, nói: “Quý khách, mời dùng ngon miệng.”

Lăng Sóc nâng li rượu lên lắc một chút, đưa đến dưới mũi hít thử, sau đó nhấp một ngụm, dựa vào vẻ mặt thì không nhìn ra anh có hài lòng hay không, bởi vì anh không thuộc dạng thích uống rượu, cũng giống như ba người Ryan ngồi qua một cái thì có thể nói ra tuổi, thành phần cùng nơi sản xuất của rượu.

Lăng Sóc chỉ nếm thử rượu một chút, nhìn đôi mắt trong veo của Cốc Vũ đang nhìn anh, đôi mắt xanh thẳm của Lăng Sóc cũng biến thành xanh đen, tia sáng nhu hòa trong đáy mắt lóe lên rồi biến mất, nâng li rượu đến trước mặt Cốc Vũ, dùng tiếng Anh nói: [Nào, cùng li, mùi vị rất nhẹ, xem như là nước trái cây cũng được.]

Cốc Vũ chậm chậm nâng li lên, cậu không có sợ, ngửi ngửi một chút, không phải là bắt chước Lăng Sóc, mà là phản ứng muốn kiểm tra mà thôi, sau đó đưa lên môi, giống như chó con uống nước, dùng đầu lưỡi nếm thử, ngẩng đầu nói với Lăng Sóc: [Thật sự giống nước trái cây, nếu như là vị táo thì tốt rồi.]

Lăng Sóc cũng không có cười nhạo Cốc Vũ, anh cảm thấy lời thể này chính là lời Cốc Vũ nên nói, hùa theo: [Vậy thì uống nhiều một chút.]

Nhưng thật ra J ở bên cạnh nghe được, nghe cũng hiểu, khóe miệng cong cong, gã nghĩ, thanh âm mềm mại ngọt ngào này nghe thật là dễ chịu, bất quá lúc này chỉ mới lo nhìn theo bà thím Yến ngó anh chàng nước ngoài đẹp trai, cho nên không có nhìn thấy cậu bé này, có phải cũng là một thiếu niên xinh đẹp không nhỉ? J rất muốn quay đầu lại nhìn.

[Có thể không?] Cốc Vũ hỏi đầy hoài nghi, [Lần trước hồi tết, ông nội cùng chú Tư và mấy người Ryan rủ em uống chút rượu, anh đâu có cho.]

[Khi đó là khi đó, bây giờ là bây giờ.]

[Dạ. Lăng Sóc, em không biết dùng cái này.] Cốc Vũ đặt li rượu xuống, nhìn dao nĩa được xếp ngay ngắn trên bàn liền tròn tròn mắt, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn Lăng Sóc.

Lăng Sóc dùng tay trái cầm nĩa, tay phải cầm dao ăn, ra hiệu bảo Cốc Vũ làm theo anh.

Sau đó, Cốc Vũ cũng học theo Lăng Sóc cắt thịt bò, chỉ có điều nhìn là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác, dùng hết sức cũng chẳng cắt được miếng thịt bò.

Lăng Sóc còn chưa kịp nói, nói Cốc Vũ dùng phần răng cửa trên dao hơi nghiêng một chút sẽ cắt được thì đã thấy miếng thịt bò trong đĩa Cốc Vũ bật lên bay thẳng đến mặt anh.

Lăng Sóc nghiêng đầu né, ở sau liền vang lên tiếng hét của phụ nữ, cùng với tiếng cười của một người đàn ông không nhìn được mà bật ra.

47. Chương 47: Sau Ngày Sinh Nhật...

Cốc Vũ cầm dao ăn ngăn ngợ cả người, lông mi hơn nhú lại, cậu rõ ràng đã học theo động tác của Lăng Sóc mà, tại sao miếng thịt bò lại biết bay vậy?

“Em không có cố ý đâu.” Về mặt Cốc Vũ tràn đầy hốt hoảng cùng thất thố.

“Anh biết.” Lãng Sóc nói xong, liền đứng lên định đi qua xin lỗi người phụ nữ bị miếng thịt bò văng trúng.

Mà bà Yến vứt cái khăn ăn dùng lau nước sốt trên mặt, giận dữ quay người; J không nhìn được đến cười thành tiếng liền vội vàng bịt miệng lại, đứng dậy cùng bà Yến, lại còn dịu dàng dùng khăn ăn của mình lau đi nước sốt còn dính trên tóc.

Bà Yến vừa quay người liền kêu thầm hồng rồi, như thế nào lại quên mất là Lãng Sóc đang ngồi phía sau chứ?

Lãng Sóc nhìn thấy bà Yến, lại nhìn lướt qua người thanh niên đang ôm hờ vai bà ta, ánh mắt không chút thay đổi, vẻ mặt cũng chẳng đổi, chỉ bình thản nói: “Chào cô, thành thật xin lỗi, đã làm bẩn y phục của cô, chi phí giặt hấp cùng những chi phí khác vui lòng gửi hóa đơn đến nhà họ Lãng, với lại, làm phiền cô cùng bạn dùng cơm, rất xin lỗi, xin phép để tôi mời hai người bữa ăn này, có được không?”

Thật ra bà Yến có thể nói được với Lãng Sóc là xong, làm bộ như không quen biết, nhưng mà mọi chuyện phía sau thì không được như vậy, hết lần này đến lần khác bà đều muốn thay con gái mà chua ngoa chỉ trích Lãng Sóc một trận rồi, lần đó Lãng Sóc bỏ trốn khỏi lễ đính hôn, tuy rằng nói là chỉ có người thân tham dự, nhưng cũng làm cho bà mất hết mặt mũi, lễ đính hôn của con gái cũng bị hủy bỏ, mặc dù người ngoài không ai biết, nhưng cái giới thượng lưu nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ này, tốc độ tọc mạch chuyện nhà người cũng nhanh y như là mấy tin truyền thông lá cải trong tầng lớp bình dân, huống chi chuyện con gái sẽ đính hôn với Lãng Sóc vào ngày 25 tháng 1 đã được chồng bà ta công bố hôm sinh nhật.

Có lẽ, bởi vì chuyện con gái không đính hôn làm cho bà Yến bị mấy bà thím âm thầm thế nhạt nhiều hơn, ý định thay con trút giận ban đầu cũng thay đổi, biến thành vì mình trả hận.

Bà Yến muốn né Lãng Sóc, là bởi vì làm bậc người lớn đem theo bồ trẻ đi ăn lại bị người quen nhìn thấy cho nên xấu hổ, mà cái kẻ gọi là người quen này lại là cái tên Lãng Sóc chẳng khác chi kẻ thù, có thể bình an vô sự ăn xong bữa ăn này rồi rồi đi là tốt nhất. Nhưng khi Lãng Sóc thật sự giả bộ không nhận ra mình, bà lại cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương.

Cho nên nói, cách suy nghĩ của phụ nữ là thật sự chẳng thể nào hiểu được, mặc kệ là cô bé hay bà lão.

Bà Yến bị cơn giận dâng lên tận não, cười lạnh một tiếng, cất giọng quái gở: “Lãng Sóc, nói gì cậu cũng có một thời gian theo đuổi con gái tôi mà, bây giờ giả bộ không nhận ra tôi là có ý gì? Chẳng lẽ tôi không đáng để cậu gọi một tiếng “đi” sao?”

Đôi mắt Lãng Sóc tối sầm, bởi vì hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Cốc Vũ, anh mới không muốn làm to chuyện, nhưng có người có vẻ không muốn như vậy, anh cũng chẳng việc gì phải khách sáo.

Lãng Sóc nói: “Tôi tưởng dì không muốn để tôi nhận ra chứ.” Vừa nói như cười như không liếc thoáng qua thanh niên đang cười gian đứng bên cạnh bà Yến.

Bà Yến mắc nghẹn rồi, trên mặt lúc ba màu trắng, xanh, đỏ thay nhau biến đổi, bà quả thật không muốn bị người quen nhìn thấy, nhưng nếu đã nói ra, nhận hay không nhận cũng chẳng sao nữa, cứ dứt khoát huych toẹt hết đi.

“Tôi tại sao lại sợ bị cậu nhận ra chứ? Tôi cùng bạn đến đây dùng bữa, chung qui so với cậu đưa một kẻ quái dị đến nơi sang trọng này vẫn bình thường hơn nhiều, đồ đồng tính ghê tởm! May mà con gái tôi còn chưa có đính hôn với cậu!”

“Dì à, hôm nay tôi đưa em ấy đến đây để ăn mừng, không muốn gây ra chuyện ầm ĩ. Tổ Nhi là cô gái tốt, nhưng tôi với cô ấy chỉ đến như vậy, chưa đính hôn với cô ấy cũng tốt hơn cho tương lai cô ấy sau này, tôi cũng đã đến nhà dì nói lời xin lỗi, bây giờ dì lớn tiếng bởi móc là có ý gì hả?”

Bà Yến tưởng rằng Lãng Sóc sẽ bị chột dạ, cho nên càng tỏ ra hợm hĩnh, dùng ánh mắt như là thấy cái gì đó rất ghê tởm mà nhìn Cốc Vũ, giọng nói rít lên khiến cho cả nhà hàng đều nghe thấy được: “Xấu xí như vậy còn không biết xấu hổ mà chường mặt ra à! Có phải kĩ thuật trên giường tốt quá cho nên mới làm cho cậu chủ nhỏ nhà họ Lãng có vài phần coi trọng mày hả?! Nếu không thì Tổ Nhi nhà tao sao bị một thằng quái dị như mày cướp người mất chứ! Ha ha ha, hay là cậu chủ nhỏ nhà họ Lãng có khẩu vị lạ, thích thằng mọi xấu xí này vậy.”

“Bây giờ bà mới là người xấu nhất đó!” Lăng Sóc nói lạnh băng, đôi mắt âm trầm, một tia sát ý lạnh lẽo hiện ra.

“Mày—!” Bà Yến nghiêng răng trèo trẹo không nói nên lời, bị ánh mắt Lăng Sóc khiến cho khiếp sợ vô thức bước lùi ra sau.

J cũng thấy được sát ý trong mắt Lăng Sóc, bất quá, gã không có cao thượng đến mức đi “trợ giúp” người đàn bà mang theo khuôn mặt méo mó dùng lời lẽ đi công kích một đứa bé trai. Nhưng J lại cảm thấy rất hứng thú với Lăng Sóc và cậu bé đi cùng. Gã mặc dù không biết Lăng Sóc là ai, nhưng nhà họ Lăng thì rất nổi tiếng ở thành phố A này.

Cốc Vũ đứng dậy đi đến bên cạnh Lăng Sóc, bị bà Yến nhìn thấy chân trái cậu bị tật, liền mỉa mai.

“Trời ơi, hóa ra lại còn là một thằng què! Lăng Sóc, mày thật sự làm nhà họ Lăng mày mất hết mặt mũi rồi! Tổ Nhi nhà tao thật sự là có mắt như mù, tại sao lại thích cái đứa chuyên đi thích loại đồng tính xấu xí què quặt như mày chứ? May quá, may mà mày tới nhà tao xin lỗi nói không có tiếp tục kết hôn! Chứ không! Nhà họ Yến tao sẽ cùng với nhà họ Lăng trở thành trò cười rồi.” Vừa nói, bà Yến còn làm động tác vuốt vuốt ngực đầy chế nhạo.

Bị nói những lời khó nghe như vậy, Cốc Vũ bối rối đến muốn khóc, vội vàng ôm lấy cánh tay Lăng Sóc, nhút nhát cất tiếng: “Xin lỗi, rất xin lỗi, tôi không cố ý. Bà làm ơn đừng nói Lăng Sóc như vậy.”

Quản lý nhà hàng chỉ mới đi WC một chút, vừa ra đã bị phục vụ kéo lại, nói cô làm ơn nhanh nhanh hòa giải khách ở hai bàn kia, cũng chẳng phải là bọn họ không muốn, mà là lời nói bọn họ không có trọng lượng, khách đến đây dùng cơm đều là kẻ có tiền hoặc có quyền, bọn họ chỉ là phục vụ nho nhỏ thì làm sao có thể đi nói chuyện được?

Quản lý nhà hàng đi đến, cười nói: “Các vị khách quý, chào buổi tối, tôi xin phép làm phiền một chút, quý vị nói chuyện lớn quá làm ảnh hưởng đến những vị khách khác đang dùng cơm ở đây, xin vui lòng nói nhỏ lại giúp ạ, nếu như các vị muốn nói chuyện cùng nhau, tôi có thể mời quý vị đến một phòng ăn riêng, tiền ăn của quý vị tôi sẽ để nhà hàng tính thành tám phần.”

Vị quản lý nhà hàng này rất cao tay nha, nhẹ nhàng phá tan trận cãi nhau, đem nói thành bạn bè nói chuyện lớn tiếng. Thật ra cô làm sao không nhìn ra được cái người đàn bà toàn thân hàng hiệu chính là kẻ đi gây sự châm chích hai người khách nam bàn bên cạnh chứ? Cũng nhìn ra được người thanh niên nước ngoài đẹp rục rở còn hơn cả đèn trong nhà hàng này đang cố kềm chế cơn giận dữ; cậu bé đang ôm tay anh ta thì đang run rẩy; còn người thanh niên bên cạnh người đàn bà kia, cũng thuộc dạng đẹp trai ngời ngời khiến cho kẻ khác lóa mắt, chỉ là vẻ mặt gã ta thì như là không liên quan tới mình, mình chỉ là đang xem hài kịch.

Ai, hi vọng bốn vị khách này có thể nể mặt mũi của quản lý nhà hàng nho nhỏ là mình đây, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ làm như không, theo đó mà hạ màn có thể vớt vát lại chút mặt mũi nha!

Mà Yến ngạo mạn liếc quản lý nhà hàng một chút, mặt dày nói: “Không cần đâu.” Sau đó nói với J, “J, anh theo em đến nhà vệ sinh một chút đi, trên tóc còn phải nhờ anh giúp em lau.” Dù sao cũng nhìn thấy Lăng Sóc đưa thẳng mọi xấu xí kia tới chỗ này rồi mà còn chẳng sợ gì, bà việc gì phải sợ?

J thu hồi vẻ cợt nhả trong nháy mắt, dùng lời tràn ngập dịu dàng nói: “Được, chúng ta đi thôi.”

Quản lý nhà hàng sững sốt một chút, đem sự khinh thường trong mắt dành cho bà Yến che giấu lại, quay người đối diện với Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, lễ phép nói: “Hai vị khách quý, hai vị có cần gọi thức ăn lại lần nữa không ạ?”

Lăng Sóc cúi đầu nhìn khuôn mặt tái đi của Cốc Vũ, nói: [Vũ, không có việc gì. Bà ta là mẹ của cô gái mà lúc trước anh định đính hôn, có thể là giận quá, cho nên mới mượn chuyện này làm âm mưu, đem bao nhiêu giận dữ trút lên trên đầu Vũ. Cứ coi bà ta như là chó điên là được. Nào, lại đây ngồi, muốn miếng rượu chất vị táo ép cho bớt sợ nào.]

Cốc Vũ bị Lăng Sóc kéo quay lại chỗ ngồi, trong tay còn bị Lăng Sóc nhét vào một li rượu, không chút nghĩ ngợi liền uống hết sạch, sau đó đưa cái li không đến trước mặt Lăng Sóc nói, [Em còn muốn.]

Lăng Sóc lại rót cho Cốc Vũ một li đầy.

Quản lý nhà hàng đứng bên cạnh đi không được mà ở lại cũng không xong, cô cũng có thể nghe hiểu được tiếng anh, khi nghe đến [Rượu chất vị táo ép] thì mồ hôi hột tuôn ra không ngừng.

May mà Lăng Sóc không để cô đứng đó lâu, nhìn thấy Cốc Vũ uống hết sạch ba li rượu, trong ánh mắt không còn vẻ bối rối vì làm sai nữa, khuôn mặt tái nhợt cũng đã hồng hào, mới vẫy tay với quản lý nhà hàng một chút, nói: “Giúp chúng tôi dọn hết thức ăn đã nguội này đi, đem một phần mới trở lại.”

“Vâng ạ, xin hai vị chờ một chút.” Quản lý nhà hàng kêu phục vụ đến đem thức ăn nguội đi, còn bản thân mình thì đi vào bếp yêu cầu đưa lên món mới.

Bà Yến cùng J ở trong Wc chà qua xà phòng hơn mười phút mới quay về bàn ăn, đối với Lăng Sóc cùng Cốc Vũ hoàn toàn không liếc mắt tới, gọi đồ ăn lại một lần nữa, cùng J nói nói cười cười ăn uống.

Từ ngày 25 tháng 1 đến ngày 20 tháng 4 cũng đã gần bốn tháng trôi qua, vốn nhà họ Lăng vì chuyện Lăng Sóc từ hôn mà còn cảm thấy áy náy với nhà họ Yến, nghĩ rằng nếu có thể giúp đỡ gì đó thì sẽ âm thầm hỗ trợ nhà họ Yến, nhưng mà một trận nháo nhào này của bà Yến, Lăng Sóc rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, cho dù bà Yến có nói gì về anh cũng chẳng sao cả, nhưng bà ta tuyên bố không nên đụng tới Cốc Vũ, cho nên, sau này chuyện làm ăn của nhà họ Yến gặp chuyện không may, cuối cùng còn bị phá sản, đều là bởi vì Lăng Sóc còn ghi lại mối thù này. Ai da, ai bảo Lăng Sóc anh lòng dạ hẹp hòi chứ?

Lăng Sóc đem Cốc Vũ uống khá nhiều rượu đặt lên giường, không có rút lại đầu gối đang quì hai bên giường, theo đó thuận thế cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang cười khúc khích của Cốc Vũ.

Mặc dù niềm vui chúc mừng sinh nhật tuổi 18 của Cốc Vũ đã bị người đàn bà kia làm cho tiêu tán mất một nửa hưng phấn, nhưng mà, anh sau này sẽ tìm người đàn bà đó tính sổ sau, chủ yếu bởi vì bà ta dám khiến cho Cốc Vũ của anh khổ sở.

Người nằm dưới thân này bởi vì hơi say rượu mà cười khúc khích, đôi mắt cũng vì say mà ngơ ngác, còn có thể nhìn thấy rất rõ bóng anh bên trong, sau đó, Lăng Sóc nhìn thấy trong đôi mắt to tròn ướt nước kia thoáng qua một tia bi thương nhàn nhạt.

Lăng Sóc đau lòng cực kỳ, vừa hôn vừa dỗ dành: “Ngoan, Cốc Vũ đừng khổ sở, nếu không anh sẽ không nói cho em biết hôm nay là ngày gì đâu.”

Cốc Vũ nâng tay ôm lấy cổ Lăng Sóc, “Hi hi” cười đón nhận nụ hôn nóng rực đầy dịu dàng của Lăng Sóc, “Lăng Sóc, em không có khổ sở đâu, ực, em nói, cái... cái rượu chất giống như là... Uhm, như là táo ép đó, uống ngon lắm, uống ngon lắm, uống nó, em tự nhiên thấy đầu quay quay, em cũng không sợ nữa, giống như là đang bay. Hi hi, a, Lăng Sóc, nói... Khai ra, em phải biết... Uhm, hôm nay là ngày gì. Đừng có... Đừng có như hồi lễ tình nhân, ực, bị anh ăn hiếp như vậy.”

“Cái đó không phải là ăn hiếp, mà là yêu thương.”

Lăng Sóc hận không thể đem Cốc Vũ như bé mèo say rượu nuốt chửng vào bụng.

Cốc Vũ chớp mắt một chút, nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt xanh thẳm đang tối dần của Lăng Sóc, ngơ ngác nói: “Lăng Sóc, mắt anh thật đẹp, có rất nhiều màu xanh nha.”

Lăng Sóc nghĩ nghĩ, cũng may là Cốc Vũ ở ngoài rất im lặng, nếu không Cốc Vũ hẳn nói hồ đồ cùng nũng nịu trong lúc vô tình này sẽ bị người khác nhìn thấy mất rồi.

“Vậy Vũ thích không?” Lăng Sóc khàn khàn hỏi.

“Dạ thích,” Nói xong, Cốc Vũ hơi nhúc nhích thân mình, cau mày, chu chu đôi môi đỏ hồng vì rượu, nói: “Ui, Lăng Sóc, nóng lắm, giúp em.”

Oa thì ra Cốc Vũ uống rượu xong lại chủ động như vậy à?! Đôi mắt xanh thẫm của Lăng Sóc lóe lên ánh nhìn của chó sói.

“Vậy muốn anh giúp như thế nào?” Đôi môi Lăng Sóc dờ qua tai Cốc Vũ, trực tiếp phả hơi thở nóng rực lên đó mà hỏi.

Hơi nước trong mắt Cốc Vũ nhanh chóng tích tụ lại, nhìn Lăng Sóc đầy đáng thương: “Em không biết. Lăng Sóc, giúp em với, em nóng lắm... Khó chịu lắm.”

“Vũ không nói, anh làm sao biết Vũ muốn anh giúp thế nào?”

Bị men rượu kích thích đến mơ hồ, cơ thể mẫn cảm khiến Cốc Vũ gấp đến muốn khóc, “Lăng Sóc anh lúc nào cũng ăn hiếp em! Em nóng như vậy, anh mát như vậy lại không chịu giúp em.”

Lăng Sóc nghe Cốc Vũ càng nói càng giống như làm nũng, bật cười nói: “Vũ muốn anh giúp cởi đồ của em ra à?”

“Dạ, anh cũng cởi của anh nữa.”

Lăng Sóc vì đại tiệc tối hôm nay, cho nên cũng xin nghỉ luôn cả ngày hôm sau.

Cho nên, Lăng Sóc quyết định không ghẹo Cốc Vũ nữa, nhanh chóng trút bỏ quần áo của cả hai, thành thành thật thật quần lấy nhau, triền miên không dứt...

Cốc Vũ tưởng rằng thành tích của mình tăng lên Lăng Sóc sẽ dẫn cậu đi tỉnh G thăm cha mười mấy năm chưa từng gặp, nhưng mà, không phải Lăng Sóc không đưa cậu đi, mà căn bản là không đào ra được thời gian.

Cái bảng ở sau lưng lớp học, trên đó viết thời gian đếm ngược của kì thi tốt nghiệp, cùng vài lời cổ vũ, đến mức từng học sinh khối 12 bởi vì học tập căng thẳng mà đều trở nên trầm lặng, giống như lưng cũng còng đi một chút.

Cốc Vũ cũng dồn toàn bộ sức lực vào vòng quay học tập này, nếu không thể thăm cha trước khi thi tốt nghiệp, ít nhất sau khi thi xong đem thành tích tốt thăm cha cũng rất được.

Lăng Sóc dưới nhiệt tình học tập của Cốc Vũ cũng tập trung hơn, anh thích nhìn thấy hào quang tỏa ra từ đôi mắt to tròn của Cốc Vũ khi nhìn thấy thành tích tiến bộ của mình.

Cứ như vậy, vận động trên giường của hai người liền không thể không ít đi.

Đợi đến khi Lăng Sóc tỉnh táo thoát khỏi vòng xoáy học hành không thấy ngày mai thì chỉ còn ba ngày nữa là thi tốt nghiệp rồi, mà anh, từ sau hôm sinh nhật đem Cốc Vũ ra ăn sạch sẽ thì hơn một tháng qua cũng chưa được chạm tới lần nào.

Lăng Sóc không phải không muốn chạm tới, ngược lại là muốn vô cùng, nhớ đến cơ thể mềm mại cùng nơi chật chội ấm áp kia, liền làm cho nửa thân dưới của anh liền ngo ngoe muốn động đậy rồi nhanh chóng bành trướng lên.

Nhưng mà, nếu như người thương được anh toàn tâm toàn ý vuốt ve, dưới kĩ thuật vuốt ve của anh chưa đầy một phút đồng hồ liền thiếp đi, một lần thì có thể nói là tình cờ, hai lần cũng có thể miễn cưỡng xem như tình cờ đi, nhưng nếu đến lần thứ ba thứ tư đều lần quay ra ngủ trong khi anh đang vuốt ve, điều này liền làm cho Lăng Sóc phải suy nghĩ lại! Huống chi Lăng Sóc vốn là đàn ông, lại là một gã đàn ông rất tự tin về bản thân mình, cho nên, bạn Lăng Sóc bị đã kích rất trầm trọng.

Lăng Sóc bị đã kích trầm trọng quá đến mức phải tự nghi ngờ bản thân, có phải là do mình bá đạo quá hay có chỗ nào làm không tốt, làm cho Cốc Vũ không có hứng thú, dưới bầu không khí ám muội dễ dàng cháy bùng này mà lại có thể đối với hành động vuốt ve hôn hít của anh không chịu động lòng một cái mà chỉ lần quay ra ngủ khò khò.

Nhưng đến sáng hôm sau thì Cốc Vũ lại rất vô tội xin lỗi Lăng Sóc: Xin lỗi nha, em mệt quá, sau đó sẽ run rẩy mà đi đến bên cạnh anh, còn chưa hôn anh thì mặt đã đỏ bừng.

Lửa giận của Lăng Sóc cứ thế mà bị nộ hôn của Cốc Vũ đem bóp chết.

Nghĩ lại cũng phải thôi, Cốc Vũ vì muốn cùng anh vào được đại học A, cho nên phải nỗ lực gần chết, đến bây giờ, chỉ còn 3 ngày nữa là thi, Cốc Vũ đã căng thẳng đến mức ăn cơm mới nửa chén cơm cũng buồn nôn, càng trở nên lười biếng vô lực, trong lúc làm việc nhà nhiều khi cũng ngủ gục, hay nói là, Cốc Vũ trở nên mê ngủ.

Nhìn Cốc Vũ như vậy, cơn tức vì tìm bất mãn của Lăng Sóc cũng chẳng còn nữa, chỉ còn lại đau lòng cùng tức giận vì cơ thể Cốc Vũ quá yếu.

Lăng Sóc ngó trước ngó sau đi vào trong bếp xào thức ăn Cốc Vũ đã sơ chế trước đó, sau đó quay về phòng gọi Cốc Vũ mới ăn được nửa bữa thì lăn ra ngủ.

Lăng Sóc đem Cốc Vũ còn chưa mở hết mắt ra đặt lên ghế, múc một chén cơm để xuống trước mặt Cốc Vũ, rồi lại gấp chút thức ăn xào thập cẩm bỏ vào trong chén Cốc Vũ, nói: “Vũ, ngày mai không cần đến trường, anh đưa em tới bệnh viện khám một chút.”

Vừa nghe đến hai chữ bệnh viện, Cốc Vũ sợ đến mức liền giật mình tỉnh dậy, vội vàng nói: “Không cần đâu, em không đi bệnh viện đâu. Chỉ là học mệt quá nên ăn không ngon, không có chuyện gì đâu mà.”

“Không được, em không những ăn không ngon miệng, mà lại còn cảm thấy buồn nôn, nếu như lỡ đâu bị đau bao tử thì phiền lắm đó. Vũ cũng không muốn ba ngày nữa thi lại gặp chuyện gì không may chứ?”

“Không cần mà, Lăng Sóc, em xin anh đó, em muốn đi thi, em muốn cùng vào đại học với anh, em sẽ tranh thủ ba ngày không cần đi học này cố gắng điều chỉnh lại tâm lý mà, không để cho bao tử khó chịu nữa, em sẽ cố gắng ăn cơm mà. Nếu như thật sự phải đi bệnh viện, mình để thi xong hãy đi nha, được không anh? Cái này chắc là mấy chuyên gia trong TV hay nói là hội chứng thi cử đó, chỉ cần thi xong, bao tử cũng sẽ khỏe lại thôi.” Cốc Vũ mặt mũi đỏ bừng leo lên ngồi trên đùi Lăng Sóc, giả bộ đáng thương nói.

Lăng Sóc cố tình im lặng không nói, xem lá gan dần to ra của bé con này còn làm được gì nữa.

Lăng Sóc tưởng rằng Cốc Vũ sẽ hôn anh, vậy mà Cốc Vũ không thấy anh trả lời, nhảy dựng lên trên đùi anh, bay trở về ghế ngồi, cầm chén lên ăn cấp tốc, vội vàng nuốt xuống một hơi sau khi nhai xong, Cốc Vũ ngẩng đầu cười với Lăng Sóc nói: “Nhìn nè, em đang ngoan ngoan ăn cơm nè!”

Lăng Sóc co rút không biết nói gì! Thật không biết tại sao lại có thể chờ mong bé ngọc này thông minh ra chứ!? Muốn cậu hôn, chỉ bằng tự mình ra tay cướp lấy còn nhanh hơn! Bất quá bây giờ cứ ăn cơm trước cái đã!

Cái này xem như Lăng Sóc đồng ý để cho Cốc Vũ thi xong mới đến bệnh viện sau.

48. Chương 48: Kỳ Thi Kết Thúc...

?T THỨC...

Bên ngoài trường học đứng đầy phụ huynh, có những người mẹ trên tay cầm túi đựng đồ ăn cùng nước uống, có những người cha đôi mắt cũng ẩm ướt mồ hôi nhưng chẳng hề nghĩ đến chuyện dời tầm mắt của mình ra khỏi trường; có những bậc cha mẹ thì đang nói chuyện với những phụ huynh khác, đề tài cũng không thoát khỏi chuyện con cái đang thi cử.

Khi một chiếc Limousine màu đen lặng lẽ dừng lại, mặc dù im lặng, nhưng vẫn bị nhìn thấy, rất nhiều bậc cha mẹ cũng tranh thủ lén nhìn đến chiếc xe không có người bước xuống ấy, nghĩ đến bên trong đó là đại nhân vật nào. Đơn giản là ở đây cũng có rất nhiều người lớn dùng xe chở con cái đi học, những nhãn hiệu xe đắt tiền xa xỉ trong lòng cũng biết, nhưng chiếc xe màu đen này, thì không biết phải dùng từ thể nào để nói cho đủ về sự sang trọng, nội biển số xe thôi cũng đủ để cho người ta phải đoán già đoán non rồi.

Những người để ý thậm chí còn mơ hồ đoán ra người bên trong là nhân vật nào rồi, vẻ mặt cũng trở nên có chút kính sợ cùng khựng hoảng, nhưng mà thấy người ở trên xe cũng không có bước ra, cho nên cũng bình

tĩnh lại, làm như không có nhìn thấy, mồ hôi tiếp tục đổ như mưa đứng ngoài cổng sắt của trường mà chờ con cái thi xong.

Cốc Vũ cùng Lăng Sóc không thi chung một phòng nhưng vẫn chung một trường, chỉ là một người ở lầu bốn, một người ở lầu một.

Khi tiếng chuông thông báo hết giờ làm bài vang lên, Cốc Vũ cảm thấy gánh nặng đè trên người cũng được tháo xuống, cả người thoải mái muốn hét to thành tiếng, nhưng nghĩ lại thì vẫn là thôi đi. Những thí sinh khác thì chẳng băn khoăn gì, vui sướng muốn nhảy cẫng lên, sau đó phóng nhanh ra ngoài, cũng có những thứ sinh mặt mũi buồn bực khổ sở đi ra khỏi phòng thi.

Cốc Vũ ngồi trong phòng đợi cho thí sinh cuối cùng cũng đi mới chậm rãi đứng dậy ra khỏi phòng, Lăng Sóc có dặn, nói cậu không nên ra ngoài vội, không thì lại bị người khác xô đẩy.

Trên hành lang chẳng còn lại bao nhiêu người, Cốc Vũ vịn vào lan can đi xuống dưới lầu, một học kì căng thẳng thần kinh, rồi thêm một kì thi nặng nề, trước ngày thi Cốc Vũ liền cảm thấy buồn nôn, rất muốn nôn, cơ thể vô lực có chút kiệt sức, rất muốn quay về ngủ chẳng màn gì đến trời đất nữa.

Cốc Vũ vẫn cảm thấy rất may mắn, trong ba ngày thi tốt nghiệp, cậu tự nhiên trở lại như bình thường, trong lúc thi bao tử cũng không có nhộn nhạo nhốn nháo, cũng không có bị ngủ gục trong lúc đang làm bài thi, nếu không, chắc cậu sẽ hận chết mình luôn quá.

Cốc Vũ vừa chậm rãi đi xuống cầu thang vừa âm thầm tính điểm của mình, theo như điểm tuyển sinh năm ngoái của đại học A, cậu cũng có khoảng tám phần cơ hội đậu vào trường này. Cái này cũng là nhờ Lăng Sóc giúp cậu ôn tập rất nhiều, nếu không, cậu đừng nói đến việc vào được đại học A, ngay cả những đại học hạng 2, hạng 3 cũng không dám mơ tới.

Đi đến lầu một, Cốc Vũ nhìn thấy Lăng Sóc đang đi ra khỏi phòng thi, có mấy cô gái vây quanh anh hỏi cái gì đó, có lẽ là muốn so sánh đáp án với anh xem có làm bài đúng hay không.

Trên mặt Lăng Sóc không có biểu cảm gì, chỉ là sau khi nhìn thấy Cốc Vũ đang đi từ trên cầu thang xuống, đôi mắt xanh thăm sâu hút trở nên nhu hòa một chút, đi nhanh về phía Cốc Vũ, nắm tay Cốc Vũ hỏi: “Sao không đợi anh lên đón em?”

Cốc Vũ cười nhẹ với Lăng Sóc, nói: “Em có thể tự xuống lầu được mà, cái này không có gì đâu. Mình về thôi.”

“Ừ, đi thôi.”

Hai người cũng không có hỏi thi cử thế nào, dưới ánh mắt kì quái của mấy cô gái học trường khác, tay đan vào tay bước dưới ánh mặt trời rực rỡ.

“Hai người kia quan hệ sao vậy? Thật là khiến cho người ta nghi ngờ, nhưng mà ngoại hình hai người chẳng hợp với nhau chút nào, thật là rất đáng nghi mà lại chẳng có gì đáng để nghi hết ta.” Một cô gái trường khác nói.

“Bọn họ đều là như vậy đó, đây là thái tử Lăng trường chúng tôi với tên đầy tớ xấu xí của anh ấy, chẳng có gì phải ngạc nhiên.” Một cô gái chung trường nghe thấy, tốt bụng giải đáp.

“Oh, thì ra là vậy hả.” Chỉ là từ trong đáy lòng các cô đối với hai bóng dáng hòa vào nhau dưới ánh mặt trời kia tự nhiên có một loại cảm giác rất khó xua đi, chỉ là người học cùng trường với hai người cũng đã nói như vậy, thì chắc là sự thật rồi.

Cổng trường, rất nhiều thí sinh ôm lấy người nhà đang đợi, có người vui vẻ có kẻ ưu phiền.

Bởi vì thi tốt nghiệp, xe của Lăng Sóc dừng ở không xa bãi đỗ xe bên ngoài cho lắm.

Khi hai người vừa đi ra khỏi cổng, người chờ trên chiếc xe màu đen đã nhanh chóng bước xuống, trên tay cầm theo hai bó hoa đi đến trước mặt Lăng Sóc và Cốc Vũ: “Tiểu Sóc Tiểu Vũ, chúc mừng hai đứa thi đại học thành công.”

“Chú Tư, sao chú lại tới đây?” Lăng Sóc cũng chẳng thèm nhìn tới bó hoa Lăng Tu Dương đưa đến trước mặt anh, chỉ là nhìn đến Lăng Tập Trạo cùng Lăng Tu Niên vừa bước xuống xe sau lưng Lăng Tu Dương, vẻ mặt có chút co rút, thật sự khó có thể tưởng tượng được ông nội cùng cha anh cũng sẽ đến.

“Chú Tư.” Cốc Vũ mềm mại chào một tiếng, vừa mới định nhận lấy bó hoa, lỗ mũi tự nhiên ngứa ngứa, hắt xì một cái, ngay cả cơ thể cũng không ổn định mà lắc đảo một chút.

Lăng Sóc cảm giác thấy ông nội cùng cha bước xuống xe khiến cho không gian xung quanh như bị đông lại, khi nghe thấy tiếng hắt xì của Cốc Vũ vang lên bên tai mới vội vàng cúi đầu, hỏi: “Làm sao vậy? Ở trong phòng thi máy lạnh mở lạnh quá à?”

Cốc Vũ dụi dụi mũi, cố nhịn cảm giác đầu choáng mắt hoa khi nghe mùi hương ngào ngạt tỏa ra từ bó hoa, đưa tay ôm lấy cánh tay Lăng Sóc để ổn định lại cơ thể. Cốc Vũ cũng không biết tại sao đầu lại choáng váng đến mức này, giống như là mọi hình ảnh trong mắt đều đang nhảy múa.

“Em hơi choáng một chút,” Cốc Vũ nói.

Lăng Tu Dương nhìn trời một chút, lập tức bị ánh nắng rọi vào mắt muốn hoa lên, cúi đầu nói: “Hay là tại vì đột ngột chuyển từ chỗ lạnh ra ngoài nắng nên bị say nắng rồi?”

Lăng Sóc lo lắng nhìn Cốc Vũ, Lăng Tập Trạo cùng Lăng Tu Niên cũng đã đi tới, Lăng Tập Trạo hỏi: “Tiểu Sóc, Tiểu Vũ sao vậy? Sao mặt mũi tái nhợt vậy?”

Cốc Vũ mắc cỡ nói: “Ông nội, cha, con không sao, chắc tại trời nắng quá, cho nên đầu hơi choáng váng một chút.”

Lăng Tập Trạo cùng Lăng Tu Niên gật đầu, xem như là trả lời Cốc Vũ.

Bác Lâu cũng cầm theo một cái dù lớn đi đến che bớt nắng cho mọi người, nói: “Vậy thì trở về nhanh một chút, có khả năng mợ chủ mấy ngày nay thi cử căng thẳng quá, bây giờ thi xong thì thả lỏng cho nên mới cảm thấy kiệt sức đó.”

Lăng Sóc suy nghĩ một chút, thấy cái này cũng rất có lí, sau đó dìu Cốc Vũ đi đến hướng chiếc xe màu đen, còn phần chiếc xe anh đang gởi trong bãi đậu xe thì về nhà rồi kêu người đến lái về sau là được.

Vậy mà đi chưa được mấy bước, dưới chân Cốc Vũ đã mềm nhũn, mặt mũi tối sầm, hoa hoa lệ lệ ngất xỉu.

Nhưng cái này cũng hù tới Lăng Sóc cùng mấy người Lăng Tập Trạo rồi, ngay cả thí sinh cùng người nhà ở xung quanh cũng bị dọa cho.

Mọi người xung quanh đang rất chú ý nhìn qua đây, khi nhìn thấy người ở trên xe bước xuống, sự phỏng đoán cũng được chứng thực khiến cho mọi người kích động không thể nói được gì, bởi vì kính cùng sợ, cho nên chỉ nhìn từ xa xa, đây là Lăng lão tướng quân 10 năm trước đã về hưu nha, tuy nói không hề tham dự vào chính trị hay quân vụ nữa, nhưng mà mười năm trước, Lăng tướng quân là một trong những người có cống hiến kiệt xuất đối với nền chính trị cùng quân vụ của Trung Quốc; mà những người Lăng lão tướng quân nâng đỡ cũng là những người hiện đang giữ chức vụ quan trọng trong quân đội, cả người tràn ngập khí thế của quân nhân, mọi người nhìn thấy khuôn mặt người đi theo bên cạnh Lăng lão tướng quân cũng giống ông đến bảy phần, thì liền đoán ra được đây là con của Lăng lão tướng quân.

Mọi người cũng không ngờ đến, Lăng lão tướng quân cũng sẽ như những người lớn nhà bình thường, cũng sẽ khẩn trương khi con cháu trong nhà thi tốt nghiệp. Khi nhìn thấy từ trong sân trường đi ra hai người tướng mạo cực kì bất đồng như lại khiến cho người ta cảm thấy rất hài hòa kia, lại nhìn đến chiếc xe gần bọn họ cũng mở cửa, Lăng công tố viên nổi tiếng thiết diện vô tư của thành phố A từ trong xe bước xuống, thì những người để tâm cũng biết, hai người kia, mặc dù từ hai ngày trước đã nhìn thấy, nhưng lại hoàn toàn không ngờ được đây lại là người nhà của Lăng lão tướng quân. May mà, bọn họ cũng không có làm ra chuyện gì quá mức thất lễ.

Giờ phút này nhìn cậu bé chân bị tật kia ngất xỉu, mọi người cũng lộ ra vẻ mặt lo lắng, có lẽ, mọi người cũng phát hiện ra, con cái của bọn họ mặc dù không đến mức ngất xỉu, nhưng mà trên mặt bọn trẻ đưa thì mờ mịt hoặc kích động hoặc vui vẻ hoặc dễ chịu.

Phải nói rằng, thi tốt nghiệp ở Trung Quốc này, quả thật là một trong những thứ khiến cho người ta rất rất mệt mỏi.

Xa xa bên kia, sau khi Cốc Vũ ngất xỉu, Lăng Sóc sợ đến mặt mũi cũng trắng bệch, trái tim bị siết chặt đau đớn, cùng với đầu óc trống rỗng không biết phải làm thế nào bây giờ! Lăng Sóc vội vàng ôm lấy Cốc Vũ, tuy rằng trên mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng trong đôi mắt xanh thẫm sâu hun hút, lộ ra một tia bối rối, trong lòng nói: “Thì ra, mình đã yêu bé ngốc sâu đến mức này rồi.”

Xe đang vội vàng chạy đến bệnh viện được nửa đường thì Cốc Vũ nặng nề tỉnh lại, nhìn thấy mấy đôi mắt lo lắng, cậu có chút ngơ ngác, sau đó mới nhớ ra chuyện mình bị ngất xỉu khi mới ra khỏi cổng trường có lẽ đã dọa bao nhiêu người, mặt liền giống như bị nung, đỏ rực, cậu bị Lăng Sóc ôm vào lòng mắc cỡ nói: “Xin lỗi, con...”

Lời còn chưa nói xong thì đã bị giọng nói lạnh lạnh của Lăng Sóc cắt ngang: “Ngốc nghếch! Em có biết em ngất xỉu như vậy dọa nhiều người lắm không hả?! Như như em mà ngất xỉu trong phòng thì, anh nhất định sẽ...”

Sẽ thế nào, Lăng Sóc nói không nên lời, bởi hiểu được càng lo lắng sẽ càng sợ hãi, càng sợ hãi thì lại càng tức giận, cái loại sợ hãi nói không nên lời cùng khủng hoảng này, chỉ có thể dùng cách rống lên như một cách thổ lộ không được tự nhiên.

“Tiểu Sóc, rống lớn lên vậy làm gì hả?” Lăng Tập Trạo đau lòng Cốc Vũ, “Chính là do con không chăm sóc Cốc Vũ tốt lại còn không biết xấu hổ mà tức giận hả? Nếu như hôm nay mọi người không có đến, có phải con định để chuyện cơ thể Tiểu Vũ suy nhược đến mức này cũng không nói với mọi người? Vốn dĩ hai đứa là thí sinh thi tốt nghiệp, thì phải biết cố gắng mà bồi bổ, nhưng hai đứa lại không chịu về nhà ở chung với mọi người. Lúc này thì hay chưa, Tiểu Vũ vừa phải đối phó với chuyện thi cử, vừa phải làm việc nhà, người nhỏ xíu như vậy có thể chống đỡ qua hết kì thi mới ngất xỉu là rất giỏi rồi. Bắt đầu từ hôm nay, hai con về nhà ở đi, đem Tiểu Vũ bồi bổ trở lại cho khỏe khoắn! Tiểu Lâu, sau khi về thì lên thực đơn bồi dưỡng cho Tiểu Vũ, tranh thủ bù đắp lại toàn bộ thiệt thà bị gây đi của Tiểu Vudem trở về.”

Câu cuối cùng là nói với bác Lâu. Bác Lâu ngồi ở ghế phụ trên xe quay đầu lại nói: “Vâng ạ, lão gia.”

“Ông nội, Lăng Sóc chăm sóc con rất tốt.” Cốc Vũ cụp mi mắt xuống không dám nhìn ai, khó xử nói: “Tại con nhất thời lơ là nên mới bị ngất xỉu. Mọi người xem đi, không phải bây giờ con đâu có chuyện gì nữa sao?”

Lăng Sóc nhẹ nhàng vén sợi tóc mai lòa xòa trên trán của Cốc Vũ, ngừng đầu nói với Lăng Tập trạo: “Mùa hè về cũng được. Trong thời gian này Vũ cũng không ốm lắm, ăn cái gì cũng bị nôn hết, tinh thần cũng kém, hử cái là ngủ, không biết là do học nhiều quá hay tại áp lực thi tốt nghiệp rồi bị ảnh hưởng đến sức khỏe nữa, lí do nào thì con cũng định thi tốt nghiệp xong liền đến bệnh viện kiểm tra một chút.

“Thi tốt nghiệp bây giờ thật sự là căng thẳng thật.” Lăng Tu Dương ngồi ở bên cạnh cảm thán.

Cốc Vũ ngơ ngạo trong lòng Lăng Sóc, Lăng Sóc vội vàng đổi tư thế khác cho Cốc Vũ, không hề có ý định thả cho cậu tự ngồi xuống xe.

Lăng Tu Niên nghiêm nghị ít nói quay người mở cửa tủ lạnh mini lấy ra một chai nước đưa đến trước mặt Cốc Vũ.

Cốc Vũ giật mình một chút, khoe môi hơi co lại giống cây mắc cỡ, run run nhận lấy chai nước, nói: “Cảm ơn cha.”

Lăng Tu Niên mím chặt môi đến chẳng thể chặt hơn, chẳng nói gì, tiếp tục ngồi ngay ngắn, giống như người đưa nước cho Cốc Vũ là người khác vậy đó.

Lăng Sóc cầm lấy chai nước trên tay Cốc Vũ, giúp cậu mở nắp, kề bên miệng Cốc Vũ, đợi Cốc Vũ uống xong liền đem toàn bộ nước còn lại trút vào miệng mình uống hết.

Lăng Sóc làm sao mà tự nhiên, khiến cho Lăng Tập Trạo, Lăng Tu Niên cùng Lăng Tu Dương ngồi xung quanh nhìn thấy không biết phải nói cái gì.

Trong xe tự nhiên rơi vào im lặng.

Cốc Vũ nằm trong lòng Lăng Sóc có chút mơ màng buồn ngủ, Lăng Sóc cụp mắt nhìn một chút, nói: “Ngủ đi.” Sau đó chưa đầy một phút đồng hồ, hơi thở của Cốc Vũ đã đều đều.

Lăng Tu Dương nâng người nhìn thoáng qua Cốc Vũ thoáng cái đã thiếp đi, kinh ngạc nói: “Nhanh vậy đã ngủ rồi à, xem ra thì tốt nghiệp đúng là mệt quá nhỉ.” Lại hỏi, “Tiểu Sóc, con có cần ngủ chút không?”

“Không đâu.” Lăng Sóc lắc đầu, nhớ tới cái gì, giống như không biết hình dung sao, hỏi: “Ông nội, cha, với chú Tư là tiện đường nên đến à?”

“Là cố tình đến đón tụi con. Hôm nay chú được nghỉ, nhớ ra con với Tiểu Vũ hôm nay thì ngày cuối, vốn chú định chạy qua sớm đưa hai đứa đi thi, nhưng mà ông nội với cha con cũng muốn đi, cho nên sau đó bị chậm lại. Chú còn mua hoa... Ui, hoa chú mua đâu rồi?” Lăng Tu Dương tìm tìm, vỗ đầu, nói tiếp: “Ài, lúc nãy Cốc Vũ bị ngất, chú định bế Tiểu Vũ, ai ngờ không bế Tiểu Vũ thì thôi, như hoa chú định tặng tụi con lại để rớt mất rồi.”

“Mất rồi thì thôi, Vũ có khi tại vì nghe mùi hoa nồng quá mà hắt xì sau đó mới bị ngất xỉu đó.” Lăng Sóc nói chẳng quan tâm đến việc có lí hay không.

“Ặc? Tiểu Sóc, con sao lại có thể nói như vậy chứ?” Lăng Tu Dương ai oán nói.

“Thật ra dạo này Vũ có rất nhiều mùi Vũ nghe thấy thì mặt liền nhả lại như cảm giác bị buồn nôn. Cho nên đợi lát nữa đến bệnh viện phải kiểm tra bao tử cho em ấy kĩ một chút.”

—

Vạn Hoa vừa nhận được điện thoại liền chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, nhìn thấy Cốc Vũ được Lăng Sóc bế vào cùng ông nội, chú Ba, chú Tư đi ở phía sau mặt mũi ưu phiền, còn có cả bác Lâu, trong lòng liền lo lắng cho Cốc Vũ.

Ai ngờ vừa hỏi, Cốc Vũ không phải bị hôn mê, mà là đang ngủ thiếp đi, Vạn Hoa có chút dở khóc dở cười.

Bất quá, Vạn Hoa vẫn không để bác sĩ hay y tá khác khám thay, mà toàn bộ đều tự mình kiểm tra cho Cốc Vũ.

Khi định siêu âm bao tử cho Cốc Vũ, ống siêu âm mới luồn vào trong miệng thì Cốc Vũ đã bắt đầu nôn, nôn đến mức những người đi chung từ trên xuống dưới đều dùng ánh mắt bén hơn dao mà nhìn trừng trừng, giống như là anh làm cho Cốc Vũ bị như vậy.

Vạn Hoa thấy Cốc Vũ nôn đến mức này, siêu âm bao tử chắc cũng không làm được, chỉ có thể chịu đựng mấy đôi mắt đang soi tới, nói: “Tiểu vũ bị áp lực thì cử nhiều quá cho nên có những hiện tượng giống như bị đau bao tử, bây giờ con kê vài đơn thuốc chống nôn ít tác dụng phụ cho Tiểu Vũ uống trước, còn bình thường chú ý chuyện ăn uống là được.”

—

Đến mức này, ngay cả Vạn Hoa là bác sĩ cũng nói như vậy, vậy thì mọi người cũng chỉ biết tin là Cốc Vũ bởi vì áp lực thì cử cho nên mới xảy ra hiện tượng giống như bị đau bao tử.

Cho nên sau khi quay về nhà chính, Cốc Vũ một ngày ba bữa liền tăng rất nhiều các loại đồ bổ.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn vô ích, trải qua nửa tháng, bệnh đau bao tử của Cốc Vũ càng lúc càng nghiêm trọng, ăn cái gì thì nôn ra cái đó! Quả thực là làm nguyên đám người thương Cốc Vũ sợ hãi theo.

Lăng Sóc nhìn Cốc Vũ vẫn không vô mà mặt mũi trở nên tái nhợt, thật muốn được chịu đau thay. Trong lòng thật hận thì cử ở Trung Quốc! Nếu như không phải là áp lực ép muốn chết người, Cốc Vũ cũng sẽ không bị

biến thành như thế này! Ấc, bạn Lăng Sóc thật giống như em bé bị ngã rồi tức giận trách cứ đá làm cho mình bị vấp! Có điểm ngây thơ ha.

Sau đó, người phải chịu áp lực lớn nhất đó chính là bác sĩ Vạn Hoa, trong đầu tự nhiên nhớ ra một phần báo cáo kiểm tra y tế bị anh cất ở trong tủ, thật phải tự trách bản thân sao lại ừ lì, tự nhiên giờ này mới nhớ ra.

Khi Cốc Vũ lại bị nôn đến gần ngất xỉu, Vạn Hoa ho hai tiếng lấy thêm can đan, chống cằm nhìn Cốc Vũ yếu ớt dựa vào trong lòng Lăng Sóc, lời nói ra mang theo chút chần chừ cùng phỏng đoán: “Anh nghĩ, Tiểu Vũ không phải bị đau bao tử đâu, mà là — có thai rồi!”

Cái này thật sự là long trời lở đất, ngoại trừ Cốc Vũ vì bị nôn đến khó chịu chưa hồi phục lại được tinh thần, còn lại thì toàn bộ mọi người trong nhà bếp đều bị “nổ tung” thành cám, thật là lâu sau cũng chưa phản ứng lại được.

49. Chương 49: Quả Thật Có Thai...

Vạn Hoa thừa dịp mọi người đang trong tình trạng hóa đá, chạy xe như bay đến bệnh viện, mở tủ bảo hiểm ở trong phòng làm việc lấy báo cáo kiểm tra y tế ra, rồi lại chạy xe như bay về nhà chính, chỉ là mọi người lúc này, đều dùng ánh mắt phi thường quý dị nhìn Cốc Vũ.

Về phần Cốc Vũ, vì nôn quá lợi hại, cả người đều choáng váng, còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra nên rất áy náy, tại sao lại bị nôn trong lúc đang ăn cơm chứ? Cái này thì làm sao mọi người ăn cơm được?

Báo cáo kiểm tra y tế đầu tiên lọt vào tay Lăng Sóc, anh nhìn lướt qua thật nhanh, sau đó đưa qua Lăng Tập Trạo, chuyển đến tay Lăng Tu Dương, qua tay bác Lâu, cuối cùng lại quay về trong tay Lăng Sóc.

Sau khi đọc báo cáo, mọi người cũng không nói gì, vẻ mặt nhìn có vẻ cực kỳ nghiêm túc, trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên thần sắc vừa mừng vừa lo.

Phần báo cáo này vốn là lúc trước Vạn Hoa kiểm tra tổng quát trước khi thực hiện phẫu thuật cho Cốc Vũ, anh không ngờ, trong cơ thể Cốc Vũ, lại có dư ra một bộ phận chỉ thuộc về giới nữ – Tử cung. Chỉ là tử cung này không phát triển thành thực, cũng không đầy đủ, ống dẫn trứng nối với thành ruột, nhưng bị tắc nghẽn trọng, chẳng khác gì trên người Cốc Vũ có dư ra một miếng thịt thừa hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến đặc thù nam tính hay dậy thì của Cốc Vũ...

Lúc ấy Vạn Hoa không có đem phần báo cáo này để vào trong tập tài liệu đưa Lăng Sóc, chủ yếu là vì hai nguyên nhân, thứ nhất anh không cảm thấy Lăng Sóc cùng Cốc Vũ sẽ tiến tới với nhau; thứ hai, cơ hội để Cốc Vũ mang thai là rất nhỏ, cực kỳ bé nhỏ.

Lúc bác sĩ và y tá giao kết quả kiểm tra cho Vạn Hoa cũng ko nói nên lời, dù biết là trong cơ thể Cốc Vũ có sự tồn tại của một cái tử cung được nối với thành ruột, cho dù rất có giá trị nghiên cứu nhưng anh vẫn không muốn làm, đứa bé Cốc Vũ này đã rất khổ rồi, cũng không cần phải nói ra làm gì khiến cho Cốc Vũ lo lắng hơn, nói không chừng còn càng khiến cho Cốc Vũ tự ti. Cái này có lẽ cũng là lí do Thi Lệ không nói cho Cốc Vũ biết.

Chỉ có điều anh cùng Thi Lệ cũng thật sự không ngờ được, tử cung trong người Cốc Vũ lại có thể phát triển trong khoảng thời gian ngắn như vậy, trùng số độc đắc.

Sau đó, Lăng Sóc đem báo cáo để lại lên bàn, cũng giống như những người còn lại, tâm tình vừa hỗn loạn vừa sung sướng nhìn Cốc Vũ.

Chỉ mới nghe thấy mùi đồ ăn trên bàn liền cảm thấy buồn nôn, Cốc Vũ cái gì cũng nôn không ra cảm thấy rất khó hiểu vì sao mọi người lại nhìn cậu bằng ánh mắt quý dị như vậy, cậu cố nén sự khó chịu trong bao tử, nôn đến mức cổ họng có chút rát khiến cho giọng nói cũng bị khàn theo: “Mọi người làm sao vậy? Xin lỗi, con không phải cố ý muốn nôn.” Vừa nói vừa che miệng lại, tay kia kéo bàn tay vẫn còn ôm eo cậu ra, bước từng bước lảo đảo đi vào trong toilet.

Lăng Sóc cùng ba người còn lại cũng bắt đầu tin, nhưng bởi chưa chắc chắn, cho nên mọi người cho dù đang cảm thấy rất kinh hãi nhưng vẫn cố giữ tỉnh táo, chung qui so với bị thất vọng vẫn tốt hơn.

Lăng Sóc mạnh mẽ tỏ ra tỉnh táo nói: “Hôm nay trễ quá rồi, để ngày mai con đưa Vũ đến bệnh viện kiểm tra.”

“Ở bệnh viện đông người phức tạp lắm, Vạn Hoa, con liệt kê ra những thiết bị nào cần dùng ra đi, để cho Tiểu Lâu chuẩn bị một bộ, nếu như thật sự Tiểu Vũ có, sau này cũng phải dùng đến rất nhiều lần, cứ đi tới đi lui ở bệnh viện cũng không tốt.” Lăng Tập Trạo nói.

“Tiểu Sóc, nếu như đây là sự thật, vậy tên nhóc con quá may mắn rồi, chú chúc mừng con trước nha.” Lăng Tu Dương nói.

“Cảm ơn chú.” Về mặt Lăng Sóc cũng mềm xuống nói lời cảm ơn.

Bác Lâu nhìn thịt cá bày trên bàn ăn, nói có chút bối rối: “Ai ai, khó trách mợ chủ nhỏ lại nôn nhiều đến như vậy, những thức ăn này không thích hợp với người... người có thai.” Sau đó oán trách trừng mắt liếc Vạn Hoa một cái, còn nói: “Đều là tại Vạn Hoa con không có vì mợ chủ nhỏ mà kiểm tra cẩn thận một chút, nếu không thì mợ chủ nhỏ cũng đâu có phải chịu cực nhiều như vậy.”

Vạn Hoa co rút không biết nói cái gì, tại sao lại trở thành chuyện của anh vậy?

Lăng Tập Trạo thấy Cốc Vũ vào nhà vệ sinh một lúc lâu còn chưa có đi ra, nói với Lăng Sóc: “Tiểu Sóc, đừng ngồi đây nữa, đi ra xem Tiểu Vũ thế nào đi, đừng để bị ngất ở trong.”

Khi Lăng Sóc đi đến nhà vệ sinh thăm chừng Cốc Vũ, bác Lâu cũng đi nhanh vào bếp, miệng lầm bầm: “Phải nói nhà bếp làm mấy món ăn thanh đạm thích hợp cho người có thai rồi, uh, làm cái gì mới tốt đây, lúc rảnh phải đi mua vài cuốn sách về mới được... Thật sự là tốt quá, lão gia có cháu cố rồi...”

Mới sáng sớm hôm sau, Vạn Hoa đã cùng bác Lâu chỉ đạo binh lính đem những thiết bị y tế đưa vào phòng lắp đặt, Vạn Hoa gật đầu với bác Lâu, sau đó, bác Lâu lòng tràn đầy hân hoan chạy đến gọi Lăng Sóc đưa Cốc Vũ qua đây.

Cốc Vũ còn đang ngủ vùi, trong bụng còn trống rỗng và chưa đi tiểu buổi sáng thì đã được Lăng Sóc bế qua, tay Vạn Hoa điều khiển máy siêu âm, Lăng Tập Trạo cùng Lăng Tu Dương cũng vội vàng chạy đến, hơn nữa ngay cả Lăng Sóc cùng bác Lâu cũng nín thở, mắt không chớp lấy một cái nhìn vào một điểm nhỏ xíu không được rõ lắm trên màn hình máy tính.

Vạn Hoa giữ vững tay phải, ngón tay trái chỉ vào điểm bé xíu kia nói: “Đây là em bé này, hơi nhỏ một chút, theo thể này thì cũng đã hơn hai tháng rồi, bây giờ còn chưa thành hình, nhưng mà theo thời gian bé sẽ lớn lên từ từ, qua chín tháng mười ngày sẽ từ bụng Tiểu Vũ chui ra. Nhưng mà cũng phải rất là khâm phục sức sống của cục cưng, tuy rằng Tiểu Vũ bị áp lực lớn từ việc thi tốt nghiệp nhưng bé cũng không bị ảnh hưởng nhiều.”

“Thật sự là quá kì diệu!” Lăng Tu Dương dụi đôi mắt gần như là dán dính vào điểm bé xíu kia không chớp lấy một cái rồi vỗ vai Lăng Sóc.

Lăng Sóc gật đầu, không nói gì, bởi vì anh không biết phải nói thế nào mới có thể biểu đạt hết cảm thụ kì diệu trong lòng lúc này, sau đó quay đầu nhìn Cốc Vũ đang nằm trên giường chưa có dấu hiệu tỉnh dậy dù xung quanh rất ồn ào, trong đôi mắt xanh thâm tràn đầy dịu dàng.

Lăng Sóc chưa từng nghĩ đến, có một ngày anh lại được làm cha! Bởi vì anh biết, Cốc Vũ quả thật là nam, anh biết nếu đã xác định chung sống cùng với Cốc Vũ, thì cũng không nghĩ đến việc có con nữa, cũng không hề có ý nghĩ sẽ tìm người mang thai hộ để có con.

Nhưng mà hôm nay, nhìn điểm bé nhỏ trên màn hình máy tính kia, niềm hạnh phúc lớn lao từ trên trời rơi xuống này làm cho anh không biết phải phản ứng như thế nào nữa.

Bác Lâu kích động đến rơi nước mắt, nói với Lăng Tập Trạo: “Lão gia, nhà họ Lăng có thể sinh sôi nảy nở rồi, cái này thật sự quá tốt.”

Lăng Tập Trạo vừa kích động lại vừa cảm động, lập tức dẫn dò bác Lâu: “Uh, đúng vậy a, Tiểu Lâu, đem toàn bộ đồ dùng có góc nhọn trong nhà đổi hết, còn nữa...”

Lăng Tu Dương nhìn thấy cha cùng với bác Lâu so với diễn viên chính Lăng Sóc được lên chức cha còn muốn nhiệt tình hơn, chẳng biết phải nói thế nào, bất quá nghĩ đến sau này Cốc Vũ sẽ bị đối xử giống như là quốc bảo liền có điểm cảm thông.

Cốc Vũ đang ngủ mơ màng, cảm giác trên bụng mình có cái gì đó sờ qua sờ lại, tưởng là Lăng Sóc, khẽ lẩm bẩm: “Lăng Sóc, đừng sờ em mà, em muốn ngủ.” Sau đó muốn lặn qua né “cái tay” kia, định lặn qua một chút, lại lặn không được.

Cốc Vũ ráng mở hai mắt đang dính chặt lại với nhau, thấy trước mắt có bóng người đi qua, tưởng là Lăng Sóc rời giường rồi, liền vươn tay đến bóng dáng ấy, chụp được vạt áo của cái bóng, thanh âm mềm mại có chút đứt quãng nói: “Lăng Sóc, kéo em dậy đi, em muốn vào nhà tắm.” Đến tại Lăng Sóc sờ tới sờ lui trên bụng cậu, làm cho cậu mắc tiểu quá chừng.

“Ha ha... Đứa bé này, đúng là trẻ con mà.” Lăng Tập Trạo nhin không được cười thành tiếng.

Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa và bác Lâu ở bên cạnh cũng cười thoải mái, Vạn Hoa vừa thu hồi lại ống nghe trên bụng Cốc Vũ, vừa bày ra bộ dáng bác sĩ nói: “Tiểu Sóc, Tiểu Vũ có em bé, trong vòng ba tháng đầu em cố mà chịu đựng nha, không có được tùy tiện “sờ” Tiểu Vũ đó.”

Lăng Sóc lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người một cái, chẳng muốn nói cái gì, dù sao nói thế nào thì cũng bị cười. Bây giờ, điều anh cần làm là bế bé ngốc đáng yêu đang mơ màng chẳng biết gì này trở về phòng, nếu không còn không biết sẽ phát ngôn kì quái gì nữa khiến cho mọi người chọc ghẹo.

Lao Sóc nhanh chóng kéo áo ngủ của Cốc Vũ xuống, bế Cốc Vũ lên quay người đi về phòng.

“Lăng Sóc, mặc dù anh không phải bác sĩ khoa sản, nhưng mà lát nữa qua nghe anh dặn mấy chuyện cần chú ý cho Tiểu Vũ nha. Trước khi ăn sáng, tốt nhất là em đem chuyện này nói với Tiểu Vũ luôn đi.” Vạn Hoa gọi với theo Lăng Sóc đã sắp đi ra ngoài.

Bước chân Lăng Sóc hơi dừng lại, gật đầu đáp ứng.

Cốc Vũ dụi dụi hai mắt nhìn rất đáng yêu, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, cậu nhìn thấy cằm Lăng Sóc, cảm thấy nghi hoặc lẫn khó hiểu: “Lăng Sóc, sao em lại nghe thấy tiếng của ông nội cùng anh rể vậy?” Sau đó mới có phản ứng, vội vàng nói: “Lăng Sóc, tự em vô phòng tắm được rồi, không cần bế em đâu.”

Xả hết mấy thứ trong bụng, tiếp theo Cốc Vũ quay qua chải răng rửa mặt.

Đi ra phòng tắm, Cốc Vũ nhìn thấy Lăng Sóc đang ngồi nghiêm nghị ở đuôi giường. Khuôn mặt này làm cho trong lòng Cốc Vũ tự nhiên run rẩy, bước chân cũng chậm lại.

“Vũ, lại đây.” Lăng Sóc vẫy vẫy tay với Cốc Vũ – người đang nhạy cảm phát hiện thấy có chuyện gì đó sắp sửa phát sinh.

Cốc Vũ vừa đi qua, liền được Lăng Sóc giữ chặt, tiếp theo là một nụ hôn sâu.

Cốc Vũ bị Lăng Sóc hôn đến không còn phân biệt được phương hướng thì được Lăng Sóc cẩn thận đỡ nằm xuống giường, tưởng rằng Lăng Sóc sẽ đi vào, thế nhưng Lăng Sóc chỉ nhẹ nhàng cắn xung quanh xương quai xanh của cậu, để lại vết cắn màu hồng nhợt nhạt, tay trái đặt trên bụng cậu nhưng không hề sờ soạng loạn lên.

“Uhm... Lăng Sóc?” Cốc Vũ bị Lăng Sóc hôn đến động tình, nhẹ gọi Lăng Sóc.

Lăng Sóc làm sao không động tình, anh đã hơn hai tháng chưa có được cùng Cốc Vũ vận động “đen tối đen tối” trên giường rồi, nếu nói trước kì thì tốt nghiệp là vì vội vàng cùng áp lực thi cử, sau khi thi tốt nghiệp nửa tháng cũng chẳng làm được gì là bởi vì Cốc Vũ lúc nào cũng bị nôn đến tội trở nên yếu ớt lại ham ngủ.

Hôm nay cuối cùng cũng đã tìm ra được nguyên nhân Cốc Vũ bị nôn, trong lúc tràn ngập trong niềm vui sướng trời ban thì cũng kèm theo một tia buồn phiền, sợi tơ buồn phiền đó chính là vì lại phải tiếp tục cảm dục rồi, ít nhất cũng phải qua một tháng nữa mới có thể âu yếm Cốc Vũ.

Cốc Vũ mở đôi mắt đang khép hờ vì thoải mái, nhìn thấy khuôn mặt hoàn mỹ của Lăng Sóc gần trong gang tấc, hơi thở quấn quít vào nhau, hỏi: “Lăng Sóc, anh... anh không muốn à?” Nói xong, Cốc Vũ mắc cỡ muốn trốn vào trong chăn, cậu sao lại nói giống như là đang cầu hoan vậy chứ.

“Không, anh rất muốn em, muốn vô cùng, nhưng mà anh không thể.” Lăng Sóc nhìn chăm chú vào đôi mắt Cốc Vũ, nhìn thấy được vẻ ảm đạm tràn ra trong đôi mắt đang mơ màng ngập nước của Cốc Vũ, Lăng Sóc vội vàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của Cốc Vũ, “Bé ngốc, không phải như em nghĩ đâu, chẳng lẽ em không cảm thấy bên dưới của anh thêm muốn em đến mức nào sao? Nhưng mà bây giờ người em không chịu được, hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là, Vũ, em đang có em bé của chúng ta.”

Cốc Vũ vội la lên: “Anh nói em có em bé của chúng ta hả? Vậy chuyện lên đại học của em biết làm sao bây giờ?!”

Lăng Sóc hình dung ra các loại phản ứng của Cốc Vũ sau khi biết mình có thai, thậm chí nghĩ đến Cốc Vũ bởi vì bản thân là nam mà sẽ vô cùng tự ti; nghĩ đến Cốc Vũ sẽ vô cùng sợ hãi, không tin vào lời anh; cũng đã nghĩ đến Cốc Vũ giống như anh hạnh phúc nói không nên lời...

Nhưng phản ứng của Cốc Vũ làm anh hết hồn rồi, không có tự ti, không có sợ hãi, không có vui sướng, càng không có không tin, mà là nghĩ đến chuyện mình không thể lên đại học.

Lăng Sóc cảm giác rất bó tay, thật không nên đem tư duy của người bình thường mà hình dung các sự việc rồi áp đặt vào bộ não chậm chạp ngốc nghếch của Cốc Vũ.

Trong khi Lăng Sóc đang nghĩ làm sao để nói cho Cốc Vũ biết đến sự thật rằng nếu cậu đã mang thai thì chẳng thể đi học, Cốc Vũ hét lên nho nhỏ, vẻ mặt không thể tin được tròn mắt nhìn Lăng Sóc, đôi môi run rẩy mấp máy hỏi: “Lăng... Lăng... Lăng Sóc, anh nói, em... Em... Em... Em... Có thai rồi?! Anh không có... Gạt em?”

Lăng Sóc nghe Cốc Vũ giật mình đến bị cà lăm, lại càng hết chỗ nói luôn, bé ngốc này, phản ứng cũng chậm quá đi!

Lăng Sóc cầm lấy tay phải của Cốc Vũ đặt tên bụng cậu, nói: “Vũ, anh không có gạt em! Ở đây, dưới tay em, có em bé của mình đang ngủ. Không phải lúc này em cảm thấy sao như là có tiếng của ông nội cùng anh ư sao? Lúc đó là mọi người đang giúp em siêu âm. Anh ư nói, em bé được hơn hai tháng rồi, anh nghĩ, con có hồi tối sinh nhật em mười tám tuổi đó.”

Cốc Vũ hơi nâng người dậy, hai tay túm lấy áo Lăng Sóc, vốn hơi thở hai người đã quấn quít vào nhau có thể cảm nhận được, Cốc Vũ lại nâng người lên như vậy, trán hai người cũng chạm vào nhau, chóp mũi chạm vào chóp mũi.

Đôi mắt trong veo của Cốc Vũ chuyển động nhẹ nhàng, nghiêm túc nhìn sâu vào đôi mắt xanh thẳm của Lăng Sóc, bên trong đó không hề có ý đùa cợt mà là đang nhìn chăm chú lại cậu.

Cốc Vũ bắt lực buông tay đang cầm áo Lăng Sóc ra, bộ dáng khùng hoảng muốn bật khóc, nói: “Lăng Sóc, em là quái vật sao? Rõ ràng là con trai mà, tại sao lại có thai?”

Lăng Sóc cảm thấy một tiếng nhẹ nhàng, cứng chiều hôn lên môi Cốc Vũ, thật lâu mới buông ra, nói: “Đúng là bé ngốc mà, Vũ chẳng lẽ không cảm thấy đây là quà tặng của ông trời dành cho chúng ta sao? Hồi trước khi leo núi Nam Bình Sơn, em hỏi anh sau này có thể có người phụ nữ khác không, chẳng phải là trong đáy lòng em cảm thấy sợ hãi nếu anh tìm người phụ nữ khác để có con sao? Bây giờ, Vũ có thể tự mình có con với anh, chẳng lẽ Vũ không vui sao?”

“Lăng Sóc, anh... thích em bé?” Cốc Vũ dè dặt hỏi, đem cảm giác sợ hãi trong lòng nếu như người khác biết cậu có thai rồi nhìn cậu chẳng khác gì quái vật ra sau đầu, đưa tay vuốt ve mặt Lăng Sóc.

Nếu như Lăng Sóc thích trẻ con, mà mình bây giờ lại có rồi, như vậy, cho dù phải trở thành quái vật, cậu cũng muốn vì Lăng Sóc mà sinh em bé. Cậu không biết trong này có mang theo suy nghĩ trả ơn hay không, không tính đến thời gian chính thức chung sống với nhau mấy tháng qua từ khi trở thành vợ chồng sắp cưới, chính là nhớ khoảng thời gian trước đó khi tiếp xúc với Lăng Sóc, cũng nhớ loáng thoáng, Lăng Sóc không cần cậu trả ơn.

Điều kiện của Lăng Sóc rất tốt, tốt đến căn bản không cần đến một kẻ chỉ có hai bàn tay trắng lại tật nguyên như cậu báo đáp lại ơn nghĩa.

Có đôi khi sau khi kết thúc vận động trên giường được Lăng Sóc bế vào nhà tắm làm vệ sinh, cậu nghĩ ngợi, Lăng Sóc vì sao lại cùng chung sống với cậu chứ? Cậu là nam, vừa xấu lại vừa tật nguyên, ngoại trừ biết nấu cơm thì quả thực chẳng có chỗ nào tốt, sau đó tự nhiên lại nghĩ ngược lại, Lăng Sóc cùng chung sống với mình, có phải vì có chút thích mình không? Mỗi lần nghĩ vậy, đầu tiên là tự sỉ vả bản thân thật nhiều, sau đó lại len lén vui mừng, sau đó thì lại quay qua tự sỉ vả bản thân cả ngày, cứ thế mà loanh quanh rồi bởi, cậu không thể không nghĩ đến được điều gì ngoài vòng tròn rối rắm ấy.

Cậu cũng không còn nghĩ đến việc cùng chung sống với Lăng Sóc là vì sợ hãi, vì trả ơn hay vì bất kì lí do kì quái nào khác nữa, cũng không quan tâm Lăng Sóc có phải có thích cậu dù chỉ một chút nào đó hay không, bởi vì nếu như bây giờ, cậu nghĩ đến nếu như Lăng Sóc dùng ánh mắt nhìn cậu như nhìn quái, trái tim cậu sẽ vỡ tan ra mất.

Lăng Sóc tuy chẳng đoán được chính xác trong đầu óc ngu ngơ của Cốc Vũ đang nghĩ cái gì, nhưng anh có thể từ trong đôi mắt chẳng hề biết che giấu của Cốc Vũ mà đoán ra suy nghĩ của người trong lòng.

“Bé ngọc, anh chỉ nói một lần, sau này cũng không nói nữa, nghe cho rõ: Anh không biết mình có thích em bé hay không, nhưng nếu là em bé của anh và Vũ, anh sẽ thích! Bởi vì anh thích Vũ, nói đúng hơn là, anh yêu em, Vũ!”

50. Chương 50: Bạn Bè Đến Thăm...

?N THĂM...

Cốc Vũ ngồi xuống bàn ăn, đối với bữa sáng được bác Lâu bưng lên cũng không thèm nhìn tới, cứ ăn trong vô thức, cũng không biết tinh thần đã lạc tới nơi nào rồi.

Lăng Tập Trạo và mọi người nghĩ, có phải Cốc Vũ bị chuyện mình thực sự đã có thai hù cho ngọc luôn rồi không.

Thật ra, hoàn toàn không phải là chuyện đó.

Cốc Vũ mang bộ dạng hồn lìa khỏi xác là bởi vì một câu [Anh yêu em, Vũ] bất thành linh của Lăng Sóc kia.

Trong khoảnh khắc đó Cốc Vũ cảm thấy trong đầu nổ bùm một cái, nổ đến tai cũng ù ù, qua một hồi thật lâu, trái tim bãi công ngừng đập mới hoạt động trở lại, âm thanh “thình thịch” vang lên như sấm dội bên tai.

Nói chính xác hơn, là có cảm giác bồng bênh như đang bay, cậu hình như, hình như, hình như là vẫn nghe thấy Lăng Sóc nói với cậu [Anh yêu em, Vũ].

Cậu cảm giác được, Lăng Sóc vừa bá đạo cường thế duy ngã độc tôn lại nói rằng anh yêu cậu, cái đó so với việc nghe Lăng Sóc thông báo cậu đã có thai còn kinh ngạc hơn gấp vạn lần! Cho nên! Cậu đã kinh càn thêm hãi, cứ thế mà ngơ ngác ngay tại chỗ nhìn Lăng Sóc đang nằm ở trên, nhưng mà nước mắt không kèm được cứ chảy xuôi theo khóe mắt...

Nước mắt này là vì cảm động mà rơi, vì kích động mà rơi, vì kinh hỉ mà rơi...

Sau đó, Cốc Vũ lâm vào tình trạng hồn lìa khỏi xác ngồi vào bàn ăn cơm, bởi vì cậu còn đắm chìm trong khoảnh khắc Lăng Sóc thổ lộ.

Vạn Hoa nuốt đồ ăn sáng, thấp giọng hỏi Lăng Sóc: “Tiểu Sóc, rốt cuộc em đã nói sao với Tiểu Vũ vậy? Bộ dạng bây giờ của Tiểu Vũ, giống như bị dọa cho ngốc luôn, hay là vui quá mà ngẩn ngơ vậy?”

Lăng Sóc một bên lau sữa dính bên khóe môi Cốc Vũ, trong lòng nghĩ đến bé ngốc này, may mà mình bắt được về nhà, chỉ nói có một câu thôi mà lại khiến cho cậu cầm li sữa vốn rất không thích đem bưng lên uống không hề phát hiện, nếu như cậu không phải của mình, vừa nghĩ đến đây, Lăng Sóc trào lên kích động thị huyết, bé ngốc này chỉ có thể là của anh.

Một bên quét qua mọi người đang ngồi ăn sáng bằng ánh mắt cao thâm khó lường nói: “Đều có cả.”

“Chú còn tưởng dựa theo tính cách của Tiểu Vũ, trước thì ngẩn ngơ sau đó sẽ kinh hoàng rồi chuyển qua tự ti chứ.” Lăng Tu Dương nói, “Thật không ngờ, Tiểu Vũ vẫn còn đang kinh hoàng sao.”

Bác Lâu vội vàng hỏi Vạn Hoa: “Vạn Hoa, mợ chủ nhỏ bị thế này có ảnh hưởng gì đến cơ thể không?”

“Từ giờ trở đi phải chú ý chế độ ăn giống như cho người có thai, tính tình cũng sẽ, uh, có chút khó hiểu. Không biết Tiểu Vũ sẽ thế nào, bắt quá phải chú ý nhiều một chút, cơ thể của cậu ấy vốn đã không tốt, bây giờ lại còn mang thai, chắc chắn sẽ nguy hiểm hơn rất nhiều so với phụ nữ khi mang thai,” Vạn Hoa nói khách quan.

“Anh rể, Tiểu Vũ rất nhất, chuyện mang thai nhất định sẽ không muốn cho người ngoài biết, cho nên, thời gian tới, đều phải làm phiền anh rồi.” Lăng Sóc nói.

“... Ặc, sao có thể được? Nói thế nào anh đối với chuyện có thai chỉ biết nhiều hơn mọi người một chút kiến thức y học thôi, kém hơn rất nhiều so với bác sĩ khoa sản. Hơn nữa, chuyện ở bệnh viện...”

“Vạn Hoa, không phải mọi người nói con không quản lý chuyện bệnh viện, chỉ là đối với bên này, khi nào cần thì con đến, bắt đầu từ hôm nay, con qua đây ở. Giống như Tiểu Sóc nói, người như Tiểu Vũ, quả thật sẽ không đồng ý để cho bác sĩ không quen đến kiểm tra này nọ đâu. Con chịu cực thêm chút đi.” Lăng Tập Trạo nói.

Mọi người đều nói vào, Vạn Hoa không thể không đồng ý, anh rõ ràng là bác sĩ khoa ngoại, tại sao từ bây giờ anh lại trở thành bác sĩ riêng của Cốc Vũ rồi? Không phải ở nhà vẫn có bác sĩ riêng sao?

“Con cũng dọn về nhà ở luôn, không để cuối tuần mới về nữa, nhà đông người một chút cho vui.” Lăng Tu Dương vốn là người thích xem náo nhiệt từ trong máu liền tranh thủ nhân cơ hội.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Cốc Vũ buông muống xuống, bịt miệng vội vã chạy vào trong nhà vệ sinh.

Lăng Sóc cũng buông đôi đũa trên tay, đuổi theo Cốc Vũ.

Lăng Tập Trạo, Lăng Tu Dương, Vạn Hoa, bác Lâu nhìn hoài cũng quen chẳng trách cứ gì cứ thế tiếp tục ăn sáng.

Âu Dương Lạc có một người bạn thời đại học sống ở thành phố A chuẩn bị kết hôn, nhấn Âu Dương Lạc nhất định phải đến dự, cũng nói anh ta phải đưa bạn gái theo.

Diệp Đồng sau khi được Âu Dương Lạc nhận nuôi đưa đến thành phố H, thì vẫn ở cùng với Âu Dương Lạc, cho nên, Diệp Đồng nói nhất định phải cùng nhau đến thành phố A.

Âu Dương Lạc làm sao có biện pháp để từ chối chứ? Nếu không, việc này làm mà không khéo, đứa cháu này cơ thể vừa mới phục hồi khỏe mạnh trở lại này rất có khả năng ở sau lưng anh ta len lén trốn đến thành phố A.

Âu Dương Lạc chính là muốn cắt đứt mối liên lạc giữa Diệp Đồng với Cốc Vũ, thậm chí có nhiều lần nhận được điện thoại của Cốc Vũ cũng cố tình không để ý đến. Ai mà biết đã lâu như vậy rồi, Diệp Đồng vẫn một lòng một dạ nghĩ về Cốc Vũ như thế. Nếu như Diệp Đồng gặp lại Cốc Vũ, chắc hẳn Cốc Vũ tại sao

không gọi điện thoại cho mình, hành động tự tung tự tác của kẻ làm cậu của anh ta, không phải sẽ bị lộ tẩy hết sao?

Ai da, đến lúc đó nói mình không có nhận được cuộc gọi đến là được. Âu Dương Lạc nghĩ đến buồn phiền, thật sự là không hiểu tại sao Diệp Đồng lại mang tâm tư đó nhiều đến như vậy chứ?! Diệp Đồng thích người cùng giới, lại không gây trở ngại đến cuộc sống của người khác; nhưng mà lại có một tiếng nói khác nhanh chóng cắt ngang, Diệp Đồng là con trai duy nhất của chị gái với anh rể, nếu như Diệp Đồng bị đồng tính, vậy thì không phải họ Diệp bị tuyệt tự sao.

Diệp Đồng cũng không biết cậu út của mình vì chuyện cậu ta thích Cốc Vũ mà rối bời, cậu ta chỉ thầm mong được gặp lại Cốc Vũ nhanh nhanh, từ khi cậu ta được cậu Út đón đến thành phố H, thì chưa từng nhận được tin tức của Cốc Vũ.

Mấy tháng đầu tiên bởi vì muốn làm cho tốt vật lý trị liệu phục hồi, cho nên chỉ có thể nghiêng răng đê nên nổi khổ tương tự, nhưng mà sau khi cậu ta hồi phục giống như trước khi bị tai nạn, cậu Út vẫn tìm mọi cách không cho phép cậu ta quay về thành phố A, thậm chí còn tìm gia sư cho cậu ta, nói là để chuẩn bị cho kì thi đại học năm sau.

Cho nên, vừa đến thành phố A, Diệp Đồng dùng điện thoại trong khách sạn gọi cho nhóm Vương Hiền Bình, nhắn với mọi người cậu ta đã đến thành phố A.

Bởi vì đang là nghỉ hè, lại vừa mới thi tốt nghiệp xong, bốn người Vương Hiền Bình, Điền Thôn, Đường Liên, Quý Hậu Phong ngày nào cũng tụ tập chơi đùa vui vẻ, tất nhiên, cũng có chút lo lắng bất an chờ giấy báo điểm thi.

Cả bốn nhanh chóng chạy đến khách sạn Diệp Đồng đang ở, năm người cả năm không gặp nhau, không hề cảm thấy có khoảng cách, vừa gặp liền cười hi hi ha ha nháo nhào.

Sau khi nói chuyện một chút, Diệp Đồng hỏi: “Vũ bây giờ thế nào?”

Bốn người bị hỏi lâm vào im lặng, cả bốn chen chúc trên giường lấy khuỷu tay đẩy đẩy nhau.

Cuối cùng vẫn là Vương Hiền Bình nói: “Đại Ca, năm ngoái mẹ Cốc Vũ qua đời, bọn em sau khi thi tốt nghiệp xong đến nhà Cốc Vũ tìm Cốc Vũ thì mới biết được, nhưng mà bọn em không có tìm được Cốc Vũ, nghe nói bây giờ Cốc Vũ hình như ở cùng với tên Lăng ác ma.”

“Đại ca, anh không biết đâu, cái tên ác ma Lăng Sóc kia khống chế Cốc Vũ nghiêm ngặt đến mức nào đâu, bọn em gần như không lại gần Cốc Vũ được luôn.” Điền Thôn tức giận không thôi.

“Thật xin lỗi, Đại ca, bọn em không chăm sóc Cốc Vũ chu đáo được, vẫn khiến cho cậu ấy rơi vào trong tay cái tên Lăng Sóc kia.” Đường Liên nói.

“Đại ca, chẳng lẽ lâu vậy anh không có gọi điện thoại cho Cốc Vũ sao?” Quý Hậu Phong hỏi.

Diệp Đồng nghe bốn người bạn nói, vẻ mặt cũng không thay đổi gì nhiều, nhưng mà bàn tay bên cạnh hết thả ra rồi siết lại, thì ra, Vũ khi không có cậu ta ở đây lại gặp nhiều chuyện đáng thương như vậy, mà cậu ta lại không có ở bên cạnh để chăm sóc Vũ! Cậu ta hận, hận bản thân, cũng hận kẻ tên Lăng Sóc kia!

Diệp Đồng như trái cà nhúng nước, lộ ra hơi thở đều hiu, nói: “Tôi có lén gọi đến, nhưng mà không có gọi được. Có phải, các cậu gọi sai số điện thoại không?”

“Không có đâu, số điện thoại di động này là chính Cốc Vũ tự tay đưa cho bọn em mà. Nhưng mà em nghĩ, không phải số điện thoại Cốc Vũ không liên lạc được, mà là Cốc Vũ không có đem điện thoại theo người? Đại ca, anh cũng nghĩ đi, nửa năm trước khi thi tốt nghiệp, có đứa học sinh 12 nào không hận không thể đem thời gian chia năm xẻ bảy ra để có thể học bài không, đúng là giống như bị cái gì dí sát đằng sau, sao có thể dùng điện thoại được, nếu không, bị giáo viên nhìn thấy, còn không bị làm thịt luôn?” Vương Hiền Bình nói.

“Đúng vậy đúng vậy, bây giờ nhớ lại nguyên nhân 12 này, giống y như là đánh giấc, bắt quá qua được kì thi tốt nghiệp cũng coi như sống lại rồi. Hồi đầu tuần vừa mới có kết quả, định hôm nay đi đền nguyện vọng,

nếu Đại ca tới, vậy thì để mai đi, dù sao cũng có vài ngày lặn.” Quý Hậu Phong nói.

“Vậy các cậu đăng kí học trường nào?” Diệp Đồng hỏi.

“Thành tích của bọn em không được tốt lắm, có thể học trường loại 2 cũng là tốt rồi.” Điền Thôn nói.

“Đại ca, anh không biết đâu, thành tích của Cốc Vũ năm nay rất tiến bộ, chắc chắn có thể vào một trường tốt. Chỉ là mấy ngày thi tốt nghiệp bọn em không có gặp cậu ấy, không biết cậu ấy đăng kí học trường nào.” Vương Hiền Bình nói.

“Em thấy, nhất định là cái tên Lăng Sóc kia ép Cốc Vũ phải vùi mình học tập, mục đích chính là để cho Cốc Vũ vào đại học rồi vẫn phải hầu hạ anh ta.” Đường Liên nói. Cậu ta nói đúng, nhưng không phải Lăng Sóc ép Cốc Vũ, mà là Cốc Vũ muốn cùng Lăng Sóc vào đại học cho nên mới cố gắng hết sức đến như vậy.

“Tên Lăng Sóc ghê tởm!” Diệp Đồng oán hận vô cùng, nói: “Tôi định đi tìm Vũ, các cậu có muốn đi chung không?”

“Nhưng mà tìm ở đâu bây giờ? Đâu ai biết nhà Lăng Sóc ở đâu đâu.” Vương Hiền Bình nói.

Lời của Vương Hiền Bình làm cho Diệp Đồng bị đả kích rất nhiều.

Diệp Đồng nghĩ mình thật vất vả mới trở lại được thành phố A, tâm tình gấp gáp muốn gặp lại Cốc Vũ thế nhưng bởi vì nghe thấy Cốc Vũ đang ở cùng Lăng Sóc đã bị nguội lạnh đi phân nửa, bây giờ lại chẳng biết nhà Lăng Sóc ở đâu, lại càng cảm thấy lạnh lẽo như đang ở giữa mùa đông giá rét.

Mất thấy đại ca của mình sắp bị tan vỡ, Vương Hiền Bình vội vàng nói: “Đại ca, chúng ta có thể gọi điện thoại cho Cốc Vũ mà. Bây giờ là nghỉ hè, chắc chắn cậu ấy rảnh.”

Diệp Đồng liền sống trở lại trong chớp mắt, mắt mũi sáng rực, quay người quay lại tìm ba lô của mình.

Phải nói, lần này số của Diệp Đồng may mắn cực kì, đụng thêm Lăng Sóc lên trường đăng kí nguyện vọng, mà Cốc Vũ thì lại muốn tranh thủ lúc Lăng Sóc không có ở nhà gọi điện thoại cho Diệp Đồng thử, xem có thể có gọi cho Diệp Đồng được không, sau đó tự nhiên nhớ ra cái điện thoại di động bị mình bỏ quên mấy tháng nay, ai bảo cậu lúc nào cũng cùng Lăng Sóc, điện thoại di động hoàn toàn trở thành đồ thừa, nên cũng không có cầm theo bên người.

Cốc Vũ mở điện thoại ra nhìn, điện thoại quả nhiên đã hết pin, cậu cảm sặc rồi tiện tay khởi động máy.

Điện thoại vừa mở, thì chuông cũng liền vang lên.

Nhìn số máy lạ, Cốc Vũ chỉ chần chờ một chút, sau đó bấm phím nhận cuộc gọi.

Diệp Đồng ở đầu bên này hưng phấn thiếu chút nữa nói không nên lời, vẫn là Vương Hiền Bình phải kêu một hồi, để cho Diệp Đồng tỉnh táo lại rồi nói chuyện tiếp.

Cốc Vũ cũng rất vui, Diệp Đồng vốn đã nghĩ không thể trực tiếp gặp Cốc Vũ rồi, bởi vì cậu ta rất không muốn nhìn thấy Lăng Sóc, nếu không sẽ chẳng nhịn được rồi lại đánh nhau, nhưng mà khi Diệp Đồng vừa mới nói muốn hẹn Cốc Vũ gặp nhau, Cốc Vũ ở bên kia lại chẳng lên tiếng, làm hại Diệp Đồng còn tưởng cuộc gọi bị rút.

Một lúc lâu mới nghe thấy Cốc Vũ nói: “Tôi không định đi ra ngoài. Diệp Đồng, các bạn đợi chút nha, tôi hỏi thử xem có thể để các bạn qua chỗ tôi không, có được không?”

“Được rồi.” Trong lòng Diệp Đồng thế nhưng lại nghĩ, xem ra lần này muốn tránh cũng chẳng tránh được chuyện phải đánh nhau một trận với Lăng Sóc rồi. Nếu như biết Cốc Vũ trở thành vợ chưa cưới của Lăng Sóc lại còn sắp có em bé, Diệp Đồng sẽ chẳng nghĩ đến đánh Lăng Sóc một trận đâu, mà sẽ là liều mạng! Tất nhiên, bây giờ còn chưa có liều mạng với Lăng Sóc được, đến năm sau khi cậu ta cũng chạy vào trường đại học thì liền đánh nhau một trận tưng bừng với Lăng Sóc! Nhưng đó là chuyện sau này, bây giờ tạm thời không nhắc đến.

Cốc Vũ trước tiên cúp điện thoại, đi ra vườn hoa tìm được Lăng Tập Trạo đang chăm sóc cây cỏ, hỏi: “Ông nội, có mấy người bạn muốn rủ con ra ngoài chơi...”

Lời còn chưa nói xong, đã nghe Lăng Tập Trạo cắt ngang, “Cái gì? Tìm con ra ngoài chơi? Không được, bây giờ con ra sao, ra ngoài không nghĩ sẽ bị đụng trúng sao, nếu chẳng may bị vậy rồi làm sao bây giờ? Con gọi các bạn đến nhà chơi với con một chút là được rồi.”

Dù sao cậu cũng có ý này, cho nên, Cốc Vũ cười ngọt ngào, nói: “Dạ, cảm ơn ông nội, để con gọi điện thoại nhắn các bạn qua đây.”

“Đợi chút, Tiểu Vũ, con nói gọi điện thoại là sao hả?”

Cốc Vũ còn chưa có tiếp thu được Lăng Tập Trạo hỏi như vậy là có ý gì, trả lời: “Các bạn gọi điện thoại cho con, lúc con đang cầm điện thoại.”

“Không được không được, con bây giờ không được dùng điện thoại di động.”

Cốc Vũ chớp mắt, khuôn mặt ngơ ngác, “Tại sao không được cầm điện thoại ạ?”

“Mợ chủ nhỏ, con bây giờ có thai, điện thoại di động có phóng xạ, sẽ không tốt với cơ thể.” Bác Lâu đang bưng nước trà đến liền nói.

Hai chữ “có thai” này rất dễ khiến cho Cốc Vũ đỏ mặt, nói: “Vậy con làm sao có thể liên lạc lại.”

“Tiểu Lâu, bác giúp Tiểu Vũ gọi điện thoại đi, tiện thể hỏi bọn chúng đang ở đâu, liền cho người qua đón, mắc công bọn nó không tìm ra được chỗ này, mà có tìm được cũng không vào được.” Lăng Tập Trạo dặn dò bác Lâu vừa đặt mâm trà xuống.

“Vâng, Lão gia.” Sau khi pha trà xong, bác Lâu nhìn Cốc Vũ còn đứng ngốc một bên, hỏi: “Mợ chủ, đi vào chưa?”

Đôi mắt tròn xoe của Cốc Vũ liếc liếc, khi liếc đến một đóa hoa thì ngón tay phải cũng đang vô thức vẽ vẽ lên bắp đùi, lời nói nhỏ xíu mang theo ý van nài mỏng manh: “Ông nội, bác Lâu, lát nữa bạn con tới, mọi người có thể đừng nói cho các bạn biết quan hệ của con với Lăng Sóc được không?”

Bộ dạng đáng yêu này của Cốc Vũ làm cho Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu đều cười hiểu ý, cũng có thể hiểu được Cốc Vũ lo lắng cái gì, dù sao bạn bè của Cốc Vũ đều là người bình thường, lại còn là thiếu niên, nếu như biết quan hệ vợ chồng giữa Lăng Sóc và Cốc Vũ, khó tránh khỏi sẽ dùng ánh mắt kì quái mà đối xử với Cốc Vũ. Huống chi đứa bé Cốc Vũ này, vẫn rất để ý đến ánh mắt của người khác, nếu như mà bị chính bạn của mình nhìn như vậy, sẽ rất bị tổn thương.

“Uh, hai ông không nói đâu. Tiểu Vũ, nếu không muốn trở về phòng vậy thì ở lại đây uống trà với ông nội.” Lăng Tập Trạo rửa tay, sau khi ngồi xuống nói với Cốc Vũ, rồi lại quay đầu qua nói với bác Lâu: “Tiểu Lâu, bác vào trong gọi điện thoại xong thì cầm điện thoại của Cốc Vũ luôn, bây giờ nó không thể tiếp xúc với điện thoại di động.”

“Vâng, lão gia.”

Cho nên, sau khi Lăng Sóc ở trường về, thì nhìn thấy một cảnh đó là, Cốc Vũ cùng Diệp Đồng và bốn tên đàn em của Diệp Đồng ngồi ở phòng khách uống trà ăn điểm tâm, vừa cười vừa nói.

Bất quá, mọi thứ đúng như Lăng Sóc đã thấy sao?

Tác giả tâm sự tâm sự: có lần, có thân ái hỏi tại sao không cho Cốc Vũ xóa đi cái bớt, nguyên nhân thứ nhất là Cốc Vũ lúc này không nên mổ xẻ gì cả; mà nguyên nhân thứ hai thì mọi người tự đoán đi.

51. Chương 51: Gián Đoạn...

Diệp Đồng đợi Cốc Vũ gọi điện thoại lại mà không ngừng đi qua đi lại, nghĩ đến Cốc Vũ đang ở nhà Lăng Sóc, làm cái gì cũng phải chú ý sắc mặt người nhà họ Lăng, liền đau lòng cho Cốc Vũ, rồi lại hận bản thân bất lực.

Mấy người Vương Hiến Bình không biết được rồi rắm trong lòng Diệp Đồng, nói: “Đại ca, anh không cần gấp gáp, Cốc Vũ sẽ gọi lại liền mà.”

Diệp Đồng dừng chân lại, nghiêm túc nhìn bốn người đang ngồi ở trên giường, nói: “Các cậu không biết rằng Vũ không phải vô duyên vô cớ biết Lăng Sóc, mà cái tên Lăng Sóc vừa nhìn qua là một kẻ ngạo mạn lại có tiền, các cậu nghĩ, nếu như Vũ đến nhà Lăng Sóc ở thì sẽ thế nào sao?”

Nghe Diệp Đồng giải thích, trong đầu mấy người Vương Hiến Bình liền xuất hiện hình ảnh: Lăng Sóc tay cầm li rượu mạnh ngồi chễm chệ trên cái ghế giống ngai vàng của vua, cười vô cùng đắc ý, mà Cốc Vũ thì ăn mặc rách rưới quì dưới chân Lăng Sóc lau nhà, quả thực so với chuyện cổ tích về cô bé lọ lem còn muốn thê thảm hơn.

Quý Hậu Phong lắc đầu, đem hình ảnh kinh khủng trong đầu xua đi, nói không chắc chắn: “Đại ca, không thể nào, Lăng Sóc không giống như loại người bắt nạt kẻ yếu, mặc dù anh ta làm cho chúng ta rất muốn đánh một trận.”

“Nếu như bị bắt nạt, Cốc Vũ hẳn là sẽ nói với bọn em. Cho dù cái tên Lăng Sóc kia có quản chặt đến thế nào, Cốc Vũ cũng sẽ tìm cơ hội nói cho bọn em biết mà.” Điền Thôn nói.

Diệp Đồng trừng mắt liếc mấy người một cái, nói: “Các cậu nghĩ Vũ là loại người nếu bị bắt nạt sẽ đi mách lẻo với người khác sao? Nếu không, khi đó tôi còn chưa có bước vào cửa nhà Vũ thì đã bị mẹ Vũ đuổi thẳng cổ. Hơn nữa, lúc cậu ấy làm trong tiệm nhà tôi, cũng hoàn toàn có thể mách cha mẹ tôi. Nhưng Vũ không có làm vậy.”

Bốn người Vương Hiến Bình cúi đầu, cũng đúng, Cốc Vũ không phải là người sẽ đi nói lung tung, lúc thời gian trước kia khi những người ở đây bắt nạt Cốc Vũ cũng không hề ngăn, nếu Cốc Vũ chỉ cần nói với người lớn hoặc giáo viên trong trường, thì cả nhóm cũng chẳng có can đảm thường xuyên bắt nạt Cốc Vũ, nhưng Cốc Vũ cái gì cũng chẳng có nói, đến sau này, thậm chí còn tha thứ cho bọn họ, làm bạn cùng bọn họ. Nếu như mà một người nào trong nhóm bọn họ bị bắt nạt nhiều như vậy, cho dù không bị còn bị nữa, thì cũng sẽ ghi hận cả đời, làm bạn bè sao? Tuyệt đối là không thể!

“Nếu Cốc Vũ bị nhà họ Lăng bắt nạt, bọn mình không có bằng chứng, thì có thể làm gì đây?” Đường Liên nói.

“Tình huống nhà Cốc Vũ bọn em cũng biết đại khái, sau khi mẹ cậu ấy qua đời thì Cốc Vũ chỉ còn lại một mình, chẳng còn ai thân thích. Mặc kệ Lăng Sóc có bắt nạt Cốc Vũ hay không, ít nhất, Cốc Vũ cũng xem như là được nhà họ Lăng nhận nuôi rồi. Hơn nữa ở trong trường thì xem ra cái tên Lăng Sóc kia tuy sống chung với Cốc Vũ nhưng cũng không làm gì quá đáng, còn bị mấy người trong trường chọc là [thái tử Lăng cùng tên đầy tớ xấu xí]. Quý Hậu Phong nói.

Vẫn còn muốn nói lại gì đó, thì điện thoại ở đầu giường đã vang lên.

Diệp Đồng gần như là bay qua chụp lấy điện thoại: “Vũ, Vũ, cậu hồi được chưa? Cậu...”

Sau đó có thể là do Diệp Đồng nghe thấy tiếng nói ở đầu bên kia, vẻ mặt mừng như điên chậm rãi tan đi, gật đầu “Vâng vâng” đáp lại vài câu, đọc địa chỉ của khách sạn.

Bốn người Vương Hiến Bình tưởng Cốc Vũ sẽ qua gặp, cho nên Diệp Đồng mới có thể cho địa chỉ ở đây, vậy mà Diệp Đồng cúp điện thoại xong lại nói: “Không phải Vũ gọi điện thoại đến, mà là quản gia nhà họ Lăng, ông ấy nói cậu Vũ không tiện dùng điện thoại di động, cho nên ông ấy mới báo lại, còn nói đợi lát nữa sẽ có người đến khách sạn chở bọn mình qua đó.”

“Cậu Vũ? Bọn mình lúc đầu lo lắng cho Cốc Vũ sống trong nhà họ Lăng bị chèn ép hóa ra lại không phải là như vậy à?” Điền Thôn ngạc nhiên.

“Nhà tên Lăng ác ma kia xem ra có tiền quá nhỉ.” Vương Hiến Bình nói, trong đầu nhớ đến lần gặp Cốc Vũ ở núi Nam Bình Sơn hồi tết, tên Lăng ác ma kia cùng với mấy người thanh niên khác đối xử với Cốc Vũ rất tốt, hay là vì cậu ta từng có thành kiến với Lăng Sóc, cũng có khả năng là trong lòng xem người kia như kẻ thù, cho nên mới không thể thích được cái người tên Lăng Sóc này, chung qui vẫn cảm giác được Lăng Sóc vốn dĩ tâm rất nhiều với Cốc Vũ.

Nhưng Diệp Đồng lại nghiêm mặt nói: “Cái này phải gặp được Cốc Vũ thì mới kết luận được!” Ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Người xưng là quản gia Lâu kia bảo sẽ đến ngay, tôi qua phòng bên cạnh báo cậu út tôi một tiếng, chứ không cậu lại không biết tôi đi đâu.”

“Okie, bọn em chờ ở đây hay là xuống sảnh khách sạn chờ vậy?” Điền Thôn hỏi.

“Chờ tôi ở đây đi rồi cùng nhau đi luôn.”

Nói xong, Diệp Đồng cũng ra khỏi phòng đi sang phòng bên cạnh.

Mặc dù lúc này là buổi sáng, nhưng Âu Dương Lạc đang ôm bạn gái mình hôn qua hít lại, bị Diệp Đồng gõ cửa, hưng phấn mới tăng lên một chút lại bị đánh bay.

Sau đó lại nghe thấy Diệp Đồng muốn đi tìm Cốc Vũ, Âu Dương Lạc rất quan tâm đến tương lai của đứa cháu này liền lập tức nói muốn đi cùng, lại còn làm cho bạn gái của mình thiếu chút nữa thì nổi cơn ghen, cũng may là cô biết bạn trai mình rất thương đứa cháu kia, cũng biết cha mẹ Diệp Đồng đã qua đời, mới “miễn cưỡng” đồng ý, tự mình cầm ví đi shopping ở thành phố A.

Bác Lâu đưa xe Jeep qua bên này đón người, cho nên chở 6 người cũng không thành vấn đề.

Cho dù có không trải đời đến mức nào, Diệp Đồng cùng nhóm Vương Hiền Bình tuy còn là thiếu niên, đối với quân sự cũng có ít nhiều hứng thú, huống chi còn có Âu Dương Lạc là người đã trưởng thành, mọi người nhìn một chút thì đã nhận thấy chiếc xe đến đón cả nhóm là xe quân dụng dù không cần nhìn đến biển số xe, hơn nữa tài xế còn là quân nhân mặc quân phục chỉnh chu.

Điều này làm cho cả nhóm Diệp Đồng cảm thấy hoài nghi thân phận của Lăng Sóc, xem ra không phải chỉ đơn giản là con cháu nhà có tiền.

Âu Dương Lạc nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của tài xế một chút, rồi lại nhìn qua Diệp Đồng cùng bốn cậu thiếu niên một chút, nhỏ giọng dặn dò: “Thật không biết tụi con có bạn kiểu gì, chỉ nhìn thấy chiếc xe này, liền biết không phải là gia đình bình thường, có lẽ quyền cao chức trọng còn cao hơn so với tưởng tượng của chúng ta, đợi lát nữa đi đến đó thì ý tứ chút.”

Diệp Đồng cùng bốn người Vương Hiền Bình lí nhí đồng ý, trong lòng tự nhiên nảy ra loại kích động như sắp nhìn thấy nhân vật lớn.

Bất quá, Diệp Đồng khi nhìn thấy Cốc Vũ đứng ở cửa chờ mọi người thì quên luôn dặn dò của cậu út, xe vừa mới dừng lại thì chẳng thể chờ được liền nhảy xuống xe vọt tới trước mặt Cốc Vũ.

Cũng biết cố kị người ở xung quanh, cho nên chẳng có chuyện vừa gặp liền hôn, chỉ ôm Cốc Vũ thật chặt, giống như là ôm lấy bảo vật bị mất rồi tìm lại được, muốn dùng sức nhưng lại không dám quá mạnh.

Chỉ có thể nói, tốc độ của Diệp Đồng quá nhanh, lại vượt qua dự đoán của mọi người, cho nên, Cốc Vũ bị Diệp Đồng ôm chặt.

Bác Lâu đứng sau Cốc Vũ vừa giận vừa lo lắng cho Cốc Vũ, chỉ vào Diệp Đồng vội la lên: “Cậu cậu cậu cậu là ai, mau thả cậu Vũ ra, nếu không cậu biết tay đó!”

Diệp Đồng ôm lấy cơ thể mềm mại cũng không có thay đổi gì nhiều so với một năm trước của Cốc Vũ, ra sức hít lấy mùi hương nhà nhạt của thuốc đông y tưởng như chẳng bao giờ biến mất trên người Cốc Vũ, thật sự không thể buông tay được! Bất quá cậu Út của cậu ta vẫn còn ở sau lưng.

“Diệp Đồng, buông cậu ấy ra.” Âu Dương Lạc lớn tiếng khiển trách Diệp Đồng.

Cốc Vũ bị động tác mạnh như gấu này của Diệp Đồng khiến cho cả người lão đảo, thật đúng là bị ôm đến choáng váng đầu óc, bụng cũng có cảm giác bị động vào, chỉ là bởi vì gặp được Diệp Đồng cùng mấy người Vương Hiền Bình nên rất kích động thành ra bị cậu bỏ qua.

Thật ra cũng không thể trách Cốc Vũ trở nên yếu ớt như vậy, nếu như không biết chuyện có thai thì còn đỡ, sẽ sắp xếp chữa bệnh bao tử.

Nhưng mà khi kiểm tra ra thì hóa ra lại là do có em bé, vấn đề này thì lớn lắm, lấy tạng người của Cốc Vũ thể này mà có thai, nguy hiểm sẽ rất lớn, hơn nữa, Cốc Vũ vẫn còn nằm trong giai đoạn nguy hiểm của thời gian ba tháng đầu tiên, thành ra nôn nghén rất nghiêm trọng, từ sau khi kiểm tra biết có thai tới nay, hầu như ngày nào sau khi ăn xong cũng phải vô nước để bổ sung dinh dưỡng đã bị Cốc Vũ nôn ra hết.

Bây giờ cả nhà họ Lăng, được rồi, thì vài người, còn vài người khác trong nhà họ Lăng vẫn chưa biết, nhưng mà vẫn coi như là nhiều người, đều xem cậu giống như là bảo bối, chỉ sợ Cốc Vũ không cẩn thận bị va đập. Đây cũng là lí do Lăng Tập Trạo không cho phép Cốc Vũ ra ngoài gặp bạn mà bảo mời về nhà; cũng là lí do bác Lâu đứng ở một bên lo lắng Cốc Vũ bị Diệp Đồng đụng vào rồi ôm chặt sẽ khiến cho người bị thương.

Sau khi Diệp Đồng thả Cốc Vũ ra, bác Lâu vội vàng hỏi: “Cậu Vũ, có bị đụng đâu không? Có thoải mái không, bác phải gọi điện thoại cho Vạn Hoa qua đây xem mới yên tâm được.” Vừa nói, liền gọi tài xế A Thành đi gọi điện thoại, còn mình thì cẩn thận dìu Cốc Vũ đi vào trong.

Diệp Đồng cùng những người còn lại thấy vậy đều trợn trắng mắt, trong lòng nghĩ ngợi, chẳng lẽ Cốc Vũ là con riêng của nhà họ Lăng à?

Âu Dương Lạc đẩy Diệp Đồng còn đứng ngơ ngắc, cả nhóm vội vàng đi theo Cốc Vũ vào trong phòng khách.

Bác Lâu dặn nhà bếp đem chút thức uống cùng đồ ăn ra, còn bác thì đứng sau Cốc Vũ, ánh mắt nghiêm túc nhìn Diệp Đồng chăm chú, trong lòng rất nghi ngờ thái độ của Diệp Đồng đối với Cốc Vũ, cứ cảm thấy thẳng thớm Diệp Đồng này không có ý tốt với bảo bối của nhà họ Lăng bác, càng sợ tên nhóc lỗ mãng tên Diệp Đồng này động tay động chân làm bị thương Cốc Vũ, cho nên, trước khi cậu chủ nhỏ trở về, nhất định bác phải bảo vệ mợ chủ nhỏ thật là kĩ càng.

Diệp Đồng nhìn thoáng qua khuôn mặt không chút thay đổi của bác Lâu đứng ở sau lưng Cốc Vũ, rồi lại nhìn Cốc Vũ, sắc mặt của Cốc Vũ vẫn giống như trước, bình yên và hơi tái, màu môi cũng nhạt, nhưng Diệp Đồng nhìn vào khuôn mặt nhu hòa của Cốc Vũ, thấy khí chất của Cốc Vũ khác trước không ít.

Diệp Đồng cũng không biết nói sao, chỉ là trong lòng cảm thấy buồn vô cớ, cuộc sống của Cốc Vũ khi không có cậu ta ở bên cạnh đã dần thay đổi, mà cái người làm cho cậu thay đổi, lại không phải là Diệp Đồng, mà lại là cái tên cậu ta thề không bao giờ đội trời chung – Lăng Sóc.

Bởi vì bác Lâu ở đây, lại thêm cậu út Âu Dương Lạc cũng đi vào, Diệp Đồng cảm giác bản thân mình là phạm nhân bị giám thị trại giam giám sát khi gặp thân nhân, trong lòng rối bời, ánh mắt lưu luyến nhìn theo Cốc Vũ không hề che giấu, ngồi lên ghế salon cách cái bàn trà, hỏi: “Vũ, cậu lúc này thế nào?”

Cốc Vũ dựa vào ghế, đôi môi nhạt màu hơi hé mở, trả lời: “Tôi lúc này tốt lắm, mọi người đối xử với tôi rất tốt. Diệp Đồng, bạn thế nào? Lâu vậy cũng không thấy liên lạc, tôi tưởng bạn không để ý tới tôi nữa.”

Diệp Đồng nghe thấy trong lời nói của Cốc Vũ mang theo hoảng hốt sợ bị bỏ rơi, cũng giận cậu ta lâu quá không chịu liên lạc. Diệp Đồng cảm giác trong lòng rất rầu rĩ cùng đau đớn, rất muốn ôm lấy Cốc Vũ, nói với cậu, mình nhớ cậu đến chừng nào.

Mà lúc trước khi rời khỏi bệnh viện lời yêu vẫn chưa thổ lộ được, bây giờ dưới vài đôi mắt lại càng khó có thể mở miệng. Huống hồ đây còn là địa bàn của Lăng Sóc, cậu ta cảm thấy, Lăng Sóc có ham muốn độc chiếm rất khó hiểu đối với Cốc Vũ, nếu như cậu ta dám nói ra, chắc chắn sẽ bị ông cụ đứng sau lưng Cốc Vũ trừng mắt cho tới chết.

Bất quá đến lúc này cũng chưa có gặp Lăng Sóc, khiến cho Diệp Đồng cùng mấy người Vương Hiến Bình có chút bất ngờ.

“Tôi cũng tốt lắm, cậu xem, tôi bây giờ so với trước khi bị tai nạn cũng không có gì khác biệt nữa.” Diệp Đồng giơ cánh tay lên, cố ý khoe ra cơ bắp rắn chắc trên đó, ra vẻ thoải mái nói.

Đôi mắt Cốc Vũ hơi liếc qua Âu Dương Lạc, rồi quay lại nhìn Diệp Đồng, hỏi: “Bạn ở bên kia đã quen chưa?”

“Cậu út tôi tốt với tôi lắm.”

Sau đó là mười mấy giây im lặng.

Bầu không khí này, uhm, nói là khô khốc thì đúng hơn là nặng nề.

Bốn người Vương Hiền Bình đều có chút đứng ngồi không yên, cũng đứng, lúc này nhìn thấy chiếc xe Jeep quân dụng thì trong lòng đã có chút ớn lạnh rồi, bây giờ lại nhìn thấy phòng khách sang trọng nhưng cũng không hề thiếu uy nghiêm và khí phách này, đôi mắt cũng chẳng dám nhìn loạn, nghĩ thầm gia thế của cái người tên Lăng Sóc này cũng chẳng phải thuộc gia đình quyền quý bình thường.

Cốc Vũ cũng sầu sã, rõ ràng là có rất nhiều điều muốn nói với Diệp Đồng, nhưng mà bác Lâu lại đứng ở sau, lại còn có cậu Út của Diệp Đồng ở đây, cậu có chuyện cũng chẳng dám nói.

Bầu không khí vừa nặng vừa khô này đã lên đến cực điểm khi Lăng Tập Trạo không nhận được mà đi từ ngoài vườn hoa vào xem thử mấy người bạn của Cốc Vũ như thế nào.

Lúc này thì ngay cả Âu Dương Lạc rất bình tĩnh cũng bối rối đứng dậy, kính sợ cúi người lễ phép chào Lăng Tập Trạo: “Chào... Chào tướng quân.”

Kiểu xưng hô thường thấy khi quân nhân chào cấp trên của mình.

Thật ra Lăng Tập Trạo cũng không cố ý thả ra khí thế cấp bậc tướng quân của ông, chỉ muốn làm như một cụ ông bình thường, nhưng mà cho dù như vậy, thì cái khí thế quân nhân đã thấm sâu vào máu này cũng tỏa ra trong vô thức, khiến cho Âu Dương Lạc cùng mấy người Diệp Đồng đều cảm thấy khó thở.

“Ông nội.” Nhìn thấy Lăng Tập Trạo đi vào, Cốc Vũ định đứng dậy khỏi ghế, thì đã bị Lăng Tập Trạo vội vàng cản lại: “Đừng động dậy, con cứ ngồi đi.”

Sau đó, Lăng Tập Trạo ngồi xuống bên cạnh Cốc Vũ, cười hòa ái thân thiện với mấy người Âu Dương Lạc, nói: “Các cháu không cần khẩn trương, đều ngồi xuống đi, ông chỉ đến nhìn bạn Tiểu Vũ thôi. Xem ra các cháu cũng rất được, Tiểu Vũ có các cháu làm bạn, ông cũng rất yên tâm.”

“Cảm ơn tướng quân.” Âu Dương Lạc dè dặt trả lời thay mấy người Diệp Đồng, sau đó cũng rất câu nệ ngồi trở lại xuống ghế, nhưng mà, cả người đều căng cứng.

Cũng chẳng thể trách mọi người lại kính sợ Lăng Tập Trạo đến như vậy, đối với những người dân bình thường, nếu có thể nhìn thấy lãnh đạo nhà nước chỉ thường thấy xuất hiện trên TV hoặc báo chí thì làm sao có thể không bị kích động chứ? Cũng chỉ có Cốc Vũ gốc gác là không biết, còn bây giờ thì lại thành thói quen rồi.

Lăng Tập Trạo là người như thế nào, vừa nhìn bạn của Cốc Vũ thì đã biết, ngoại trừ Âu Dương Lạc vốn là người lớn đã biết che giấu suy nghĩ bên trong, năm cậu bé sắp lớn còn lại đều là thiếu niên thẳng tính.

Bầu không khí thế này thì chẳng còn cách gì nói chuyện nữa rồi, ít nhất là Diệp Đồng cùng mấy người Vương Hiền Bình cho là như vậy. Bất quá, đối với những câu hỏi hòa nhã dễ gần của Lăng Tập Trạo, thì cả nhóm vẫn vừa khẩn trương vừa kích động pha lẫn sợ hãi và vui mừng trả lời đầy đủ.

Lăng Tập Trạo biết ông ở đây, thì Cốc Vũ cùng bạn cậu chẳng thể thoải mái, cho nên, ngồi được vài phút, hỏi thăm mấy người Diệp Đồng một ít, hỏi thăm về gia đình một chút... Hỏi xong thì liền đi, trước khi đi còn gọi bác Lâu còn đang dùng dằng đi theo ông, để lại khoảng không cho Cốc Vũ cùng bạn bè.

Nhưng mà, mọi người mới nói chuyện được vài phút sau khi không khí căng thẳng do Lăng Tập Trạo mang tới bị xua đi thì Lăng Sóc đã về.

Điều này làm cho bốn người Vương Hiền Bình có cảm giác run sợ giống như chạy xe qua núi đồi. Lại phải nói, vốn mấy người Vương Hiền Bình cũng không có phản ứng với Lăng Sóc lớn đến như vậy, cũng lăm lăm chỉ xem như là bạn bè cùng trang lứa nhìn Lăng Sóc không vừa mắt mà thôi, chỉ là bây giờ biết Lăng Sóc là cháu của Lăng Tập Trạo thì tự nhiên cũng sợ Lăng Sóc luôn.

Lăng Sóc đi cùng với Vạn Hoa được gọi đến xem Cốc Vũ thế nào vào trong nhà, thật không ngờ, anh vừa vào thì liền nhìn thấy Cốc Vũ đang cười nói chuyện phiếm với đám người Vương Hiền Bình kia, điều khiến

cho Lăng Sóc khó chịu nhất là, anh nhìn thấy Diệp Đồng ngồi ở bên cạnh Cốc Vũ, làm cho trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ rất lớn.

Lăng Sóc đi nhanh vào trong phòng khách, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng đi đến trước mặt Cốc Vũ, cúi người bế Cốc Vũ lên, mắt hơi nheo lại gần giọng với Diệp Đồng, hỏi: “Cậu đến đây làm cái gì?”

Diệp Đồng nhìn Cốc Vũ bị Lăng Sóc bế kiểu công chúa vào lòng, liền đứng bật dậy, trợn trừng mắt nhìn Lăng Sóc: “Tôi đến gặp Vũ! Còn nữa, thả Vũ ra!”

Âu Dương Lạc nhìn thấy Diệp Đồng giống như gà chọi trừng mắt nhìn Lăng Sóc, nói chuyện chẳng hề cố kị gì cả, rất muốn đứng dậy cú đầu Diệp Đồng một cái, xem cậu ta như con gián mà đập chết, nhưng mà, Âu Dương Lạc nhin xuống, không có đứng dậy cũng không có lên tiếng, bưng tách trà lên uống từ tốn, trong lòng niệm tĩnh tâm chú.

Cốc Vũ trong lòng Lăng Sóc giống như là đồ mặt, lí nhí nói: “Lăng Sóc, anh thả em ra đi.”

“Em im lặng cho anh! Tại sao lại đem mấy người này về nhà hả?! Sau này không cho phép em gặp cậu ta! Bây giờ về phòng để cho anh rề khám cho em đi!” Lăng Sóc rống lên, bế Cốc Vũ đang vùi đầu vào lòng anh không dám nói gì định đi.

Diệp Đồng túm một tay Lăng Sóc lại: “Lăng Sóc, nhà người, nhà người dựa vào cái gì mà quát Vũ hả?! Thả cậu ấy ra, tôi đưa cậu ấy đi khỏi đây, không cần ở lại cái nhà này để bị người trong cái nhà này chà đạp!”

“Cậu muốn đưa Vũ đi?!” Lăng Sóc lạnh lẽo nhìn cánh tay Diệp Đồng đang túm tay anh, lạnh lùng nói: “Mãi mãi không bao giờ có khả năng! Tôi nói cho cậu biết, Vũ là...”

Cốc Vũ cảm thấy Lăng Sóc sẽ nói ra ba chữ [vợ sắp cưới], vội vàng túm lấy áo Lăng Sóc kéo kéo, chân mày chau lại cùng đưa tay ôm bụng nói: “Lăng Sóc, bế em đi WC được không, em hơi khó chịu.”

Lăng Sóc nghe Cốc Vũ nói bị khó chịu trong người, vội gạt tay Diệp Đồng ra, bế Cốc Vũ vội đi vào WC gần đó.

Trong nhất thời, khiến cho Diệp Đồng cùng Âu Dương Lạc và bốn người Vương Hiến Bình đều trợn trắng mắt, nhà họ Lăng này, thái độ đối với Cốc Vũ thật sự rất kì quặc, có khi nào thật sự Cốc Vũ là con riêng của nhà họ Lăng không?

Vạn Hoa cùng Lăng Sóc về nhà lúc này liền đi đến chiếc ghế salon còn trống ngồi xuống, cầm một miếng đồ ăn vặt bỏ vào trong miệng, thiếu chút nữa thì bị chua muốn rụng răng, bởi vì ăn lộn đồ ăn bác Lâu dặn riêng nhà bếp làm cho Cốc Vũ, rồi lại không có nước hòa tan vị chua trong miệng, cho nên cười có chút méo mó, nói: “Diệp Đồng, không ngờ người em lại có thể khôi phục tốt như vậy rồi. Uhm, bọn em cũng không cần lo lắng cho Tiểu Vũ, cậu ấy bây giờ hơi yếu một chút, nhưng các em cũng không biết Cốc Vũ từng bị tổn thương rất nặng, cho nên bây giờ mới hơi yếu như vậy. Thằng bé Tiểu Sóc sẽ chăm sóc cho Tiểu Vũ.”

“Bác sĩ Vạn Hoa, rất vui được gặp lại anh.” Âu Dương Lạc tao nhã chào hỏi Vạn Hoa, “Tiểu Đồng thật sự là nhờ vào tay nghề của bác sĩ Vạn Hoa cho nên mới có thể hồi phục lại nhanh chóng như vậy.”

Diệp Đồng lại vội vàng hỏi: “Bác sĩ Vạn Hoa, Vũ cậu ấy tại sao lại bị tổn thương?”

“Cái này à, cũng là chuyện đã qua, anh cũng không muốn nhiều lời.” Vạn Hoa cũng không nói nhiều đến chuyện của Cốc Vũ.

“Bác sĩ Vạn Hoa sao lại đến đây vậy?” Diệp Đồng thấy Vạn Hoa không chịu nói, trúc trắc đối đề tài, cậu ta cũng nghĩ giống như bốn người Vương Hiến Bình cho rằng Cốc Vũ bị tổn thương khi mẹ mất, đè nén cảm giác đau lòng với Cốc Vũ xuống.

“Oh, anh là anh rể của Lăng Sóc.”

Vạn Hoa thật ra cũng có thể xem như là một trong những người biết rõ mối quan hệ của Cốc Vũ với Diệp Đồng, chỉ bất quá Cốc Vũ chỉ xem Diệp Đồng như bạn, còn Diệp Đồng lại không xem Cốc Vũ như vậy, cho nên lúc này nhìn thấy Lăng Sóc cùng Diệp Đồng giảng co, cũng chỉ đứng một bên xem hài kịch, dù sao Lăng Sóc rất bá đạo với Cốc Vũ, lại thêm hai người bây giờ em bé cũng đã có rồi, Diệp Đồng chỉ có thể trợn mắt thôi, hoặc phải nói là, từ khi Lăng Sóc bắt đầu coi trọng Cốc Vũ, Diệp Đồng đã không còn lấy dù chỉ một

nửa cơ hội rồi. Đúng là một đứa bé đáng thương, làm sao mà có thể chống lại Lăng Sóc – người lúc nào cũng siêu cường chiếm giữ với tất cả những thứ sở hữu của mình chứ? Nếu không, Cốc Vũ quả thật còn có thể bị Diệp Đồng quần quít quấy rầy không thôi.

Đây đúng là Diệp Đồng thật sự chẳng thể ngờ được bác sĩ Vạn Hoa hòa nhã thân thiện lại có thể là anh rể của cái tên Lăng Sóc ngạo mạn vô lễ kia. Cậu ta rất biết ơn bác sĩ Vạn Hoa, nếu không phải nhờ vào tay nghề của bác sĩ Vạn Hoa thì cậu ta có thể đã chết rồi. Cho nên khi nói chuyện cùng với bác sĩ Vạn Hoa, Diệp Đồng cũng mang theo kính nể cùng biết ơn mà không hề hay biết.

Vạn Hoa vừa ngừng lời chưa được một giây thì Lăng Sóc đã bế Cốc Vũ lao ra khỏi nhà vệ sinh, mặt mũi hốt hoảng, một bên bế Cốc Vũ chạy đến phòng y tế trong nhà một bên hét lớn với Vạn Hoa: “Anh rể, Vũ bị đau bụng, anh đến nhanh lên.” Khi chạy hướng lên lầu thì nhìn thấy bác Lâu đang đi xuống, “Bác Lâu, giúp con tiễn mấy người kia.”

Bác Lâu nhìn thấy khuôn mặt bối rối của Lăng Sóc, lại nhìn Cốc Vũ nhăn mày nhịn đau trong lòng anh, cũng nóng nảy: “Trời ạ, cậu Vũ bị làm sao vậy? Được được, bác tiễn mấy người kia đi trước.” Cậu sau là để dành cho Diệp Đồng đang cùng Vạn Hoa chạy tới đây.

Lúc này không nên có mặt người ngoài, huống hồ Cốc Vũ cũng không có khả năng tiếp tục nói chuyện với những người đó nữa. Vốn bác Lâu đã dặn nhà bếp chuẩn bị cơm trưa, giữ bạn bè của vợ chủ nhà ở lại dùng cơm. Bác Lâu cảm thấy may mắn, may mà có Vạn Hoa ở đây. Chỉ là không biết vợ chủ nhà bị thăng nhóc lỗ mãng kia đụng trúng hay là bị làm sao. Nhưng bác đều trút hết lên người Diệp Đồng.

Diệp Đồng bị bác Lâu cản lại, nói: “Thật xấu hổ quá, người cậu Vũ tự nhiên bị không ổn, hôm nay các cháu về trước đi đã.”

Diệp Đồng mặc dù muốn đuổi theo, nhưng cậu ta không phải là đối thủ của bác Lâu, chỉ bị bác Lâu chụp nhẹ lại một cái đã chẳng nhúc nhích được.

Diệp Đồng vô cùng lo lắng, khuôn mặt cũng hốt hoảng vô cùng, trong mắt cũng đã ứa nước, năn nỉ bác Lâu: “Bác quản gia, Vũ cậu ấy rốt cuộc bị sao vậy? Tại sao người cậu ấy lại yếu đến như vậy, còn phải gọi bác sĩ Vạn Hoa đến xem nữa?”

“Ai da, các cháu về trước đi, có gì thì cậu Vũ nhất định sẽ gọi điện thoại cho các cháu mà.”

Âu Dương lạc võ nhẹ bả vai Diệp Đồng, nói: “Tiểu Đồng, chúng ta về trước đi, ở đây cũng không giúp đỡ được gì. Bác quản gia nói như vậy rồi, khi nào người Tiểu Vũ khỏe lại sẽ gọi điện thoại cho con thôi.”

Diệp Đồng rũ người, đưa tay quệt qua mặt, gật đầu, cất giọng buồn rầu: “Bác quản gia, nhờ bác nhắc lại với Vũ giúp con một chút, nói là con sẽ chờ điện thoại của cậu ấy.”

“Ừ,” bác Lâu nói.

Âu Dương Lạc gật đầu chào bác Lâu, nói: “Hôm nay thật sự đã làm phiền rồi, rất cảm ơn mọi người đã tiếp đón.”

Sau đó, bác Lâu dặn dò A Thành đưa mọi người về lại khách sạn.

Diệp Đồng sau khi quay lại khách sạn thì rầu rĩ không thôi, mong chờ thật lâu mới được gặp lại Cốc Vũ, đáng lẽ phải rất vui vẻ, nhưng mà nói chưa được vài câu thì Cốc Vũ lại bị bệnh rồi, cậu ta cũng chẳng thể ở lại bên cạnh Cốc Vũ, còn bị đuổi đi. Điều này làm sao có thể không khiến cậu ta lo lắng chứ.

52. Chương 52: Kiên Cường...

Cốc Vũ nói bụng bị khó chịu, làm cho Lăng Sóc căng thẳng vô cùng, cũng mặc kệ mấy người Diệp Đồng, liền để cho bác Lâu tiễn người đi trước, chăm sóc cho bao tử bị đau của cậu.

Bác Lâu tiễn người ra khỏi cửa cũng vội vàng chạy đến phòng khám riêng của Cốc Vũ, đứng ở một bên nhìn Vạn Hoa khám cho Cốc Vũ.

Qua một lúc lâu, Vạn Hoa thả ống nghe xuống, nói với mọi người: “Không có vấn đề gì lớn đâu, chỉ là tâm trạng Tiểu Vũ hơi bị kích động, cho nên mới ảnh hưởng tới em bé trong bụng, đừng tưởng em bé con nhỏ như vậy, bé có phản ứng rất lớn theo phản ứng tâm lí của cơ thể mẹ đó. Nhưng mà Tiểu Vũ, sau này em nhớ chú ý điều chỉnh tâm trạng nha, có cái gì thì phải nói ra liền, đừng để tích tụ trong lòng. Hơn nữa, trong ba tháng đầu thì sẽ không được ổn định, nếu như muốn em bé sau này phát triển khỏe mạnh, Tiểu Vũ, em nhất định phải thật vui vẻ thoải mái, phải cười nhiều, có biết chưa?”

Cốc Vũ được Lăng Sóc cẩn thận đỡ ngồi dậy mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn anh rể.” Sau đó nhớ đến mấy người Diệp Đồng còn ngồi ở dưới nhà, nói: “Bác Lâu, bác giúp con nói với mấy người bạn một chút, mọi người chắc bị bộ dạng yếu ớt của con hù sợ rồi, nói chờ con một chút con sẽ xuống dưới có được không?”

Bác Lâu nhẹ nhàng nói: “Mợ chủ nhỏ à, các bạn thấy con có việc, cho nên đã về trước rồi.” Không có chuyển lời chờ điện thoại của Diệp Đồng qua, nhưng mà bác cũng biết cho dù bác không có nói thì Cốc Vũ cũng sẽ muốn gọi điện thoại cho Diệp Đồng với mấy người bạn kia.

“Như vậy à.” Cốc Vũ cup mắt nói, rồi lại ngược mắt nhìn qua Lăng Sóc, đôi mắt to tròn trong veo khiến cho người khác liền có thể đoán ra được cậu đang nghĩ cái gì.

Cho nên, Cốc Vũ còn chưa có mở miệng, Lăng Sóc liền hung dữ nói: “Có muốn cũng không được nghĩ đến nữa! Em đã biết anh với tên đó đối đầu với nhau như thế nào, em còn định gọi điện thoại cho cậu ta hả?”

“Nhưng bạn ấy là bạn của em mà, cũng là bạn học của anh nữa. Lăng Sóc, em muốn gọi điện thoại cho Diệp Đồng, bạn ấy nhất định rất lo lắng vì em, chỉ ba phút thôi, khó lắm bạn ấy mới từ thành phố H đến đây thăm em được, nhưng mà em lại không có tiếp đãi bạn ấy chu đáo, lại còn làm cho bạn ấy lo lắng. Em chỉ báo cho bạn ấy em không có việc gì cả. Được không anh, Lăng Sóc?”

Cốc Vũ nghĩ hoài vẫn không hiểu, tại sao Lăng Sóc cùng Diệp Đồng lại cứ xung đột như vậy? Hình như hai người đó lần nào gặp nhau thì cũng phải to tiếng, cái này trong mắt người khác, hai người cứ to tiếng như vậy, đều bị cho là đang tranh cãi âm ỉ. Chẳng lẽ không thể nói chuyện trong hòa bình sao? Cốc Vũ nghĩ đến lần nào Lăng Sóc với Diệp Đồng nói chuyện cũng giống như trâu húc, cậu cảm thấy rất kì quặc, chắc là Lăng Sóc cùng Diệp Đồng có cách thể hiện tình bạn khác người.

Lăng Sóc nhìn Cốc Vũ đang dùng đôi mắt đáng thương quá chừng mà nhìn anh, lời nói mềm mại khiến cho Lăng Sóc vừa nghe thì trong lòng ngứa ngáy, quả thật rất muốn hôn thật sâu lên khóe môi nhỏ xinh đang mấp máy kia.

Lăng Sóc cau chặt chân mày, cố gắng kiềm chế cơn giận cùng ra sức hít thở điều hòa hô hấp, cất lời lạnh lạnh: “Chỉ ba phút thôi đó! Nhiều hơn một giây anh sẽ phạt em ăn thêm một chén cơm!” Vốn định phạt nặng hơn một tí, ví dụ như không cho phép vào đại học, nhưng mà vẫn quên đi, nếu không sẽ làm cậu bị sợ.

Cốc Vũ trước tiên thì sững sốt, sau đó lập tức liền có phản ứng trở lại, ôm lấy eo Lăng Sóc, dụi đầu vào trong ngực Lăng Sóc, khuôn mặt cọ cọ lên ngực anh, giọng nói mềm mại mang theo tiếng cười vọng ra từ trong ngực Lăng Sóc: “Lăng Sóc, cảm ơn anh.”

Vạn Hoa cùng bác Lâu thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu, đây là Cốc Vũ à, thật sự là ngốc quá, trên người Lăng Sóc đã bốc mùi dấm chua lết hết cả lên rồi, vậy mà vẫn không phát hiện, lại còn cứ nghĩ đến phải đi gọi điện thoại cho Diệp Đồng; mà Lăng Sóc lại quơ trúng Cốc Vũ ngốc nghếch như vậy cũng chẳng còn cách nào, chỉ còn biết đồng ý với yêu cầu “ngang ngược” của Cốc Vũ. Đây cũng không biết phải nói là bé cừu lọt vô tay boss hoàng kim, hay là boss hoàng kim bị bé cừu thuần phục nữa.

Cốc Vũ được Lăng Sóc đồng ý, lập tức bám theo Vạn Hoa đi xuống dưới lầu gọi điện thoại.

Lăng Sóc cố ý đi thong thả ở phía sau hỏi bác Lâu: “Bác Lâu, tại sao bạn của Vũ lại đến nhà vậy?”

“Mợ chủ nhỏ dùng điện thoại di động liên lạc với bọn họ. Đáng lẽ mợ chủ nhỏ còn định đi ra ngoài, nhưng mà cậu chủ cũng biết, cơ thể của mợ chủ nhỏ lúc này thì làm sao có thể đi ra ngoài, nếu lỡ đâu bị ai đó không cẩn thận đụng trúng hoặc là bị vấp cầu thang này nọ thì nguy to, như vậy thì to chuyện rồi, cho nên lão gia bảo bác mời bạn của mợ chủ nhỏ đến nhà chơi với mợ chủ nhỏ.”

Lăng Sóc nghe bác Lâu nói Cốc Vũ dùng điện thoại di động để liên lạc với Diệp Đồng, mặt thoát cái liền đen sì, trong lòng lại càng ảo não, anh rõ ràng đã giấu điện thoại của Cốc Vũ đi rồi, còn đối với những cuộc

gọi đến thì một cuộc cũng không nhận, đó là bởi vì anh biết Cốc Vũ nhất định ở sau lưng anh lên đưa số điện thoại cho đám người Vương Hiền Bình, mà đám Vương Hiền Bình lại là đàn em của Diệp Đồng, chắc chắn sẽ báo cho Diệp Đồng. Thật không ngờ ngàn phòng vạn phòng, cái tên Diệp Đồng này vẫn mò tới được. Đáng ghét!

Lăng Sóc cũng không nghĩ lại, anh đem điện thoại đã bị Cốc Vũ quên mất giấu ở ngay trong phòng, mà phòng thì lại là hai người ở cùng với nhau, làm sao không bị Cốc Vũ tìm thấy chứ?

Lăng Sóc thật không ngờ, anh đề phòng Diệp Đồng như vậy, đem Diệp Đồng “tổng cổ” đi xa thiệt là xa, Diệp Đồng vẫn không hề sợ chết mà năm sau tiếp tục theo đuổi đến khi vào đại học, Diệp Đồng để có thể thi vào đại học A, thiếu chút nữa thì đã phải treo cổ tự tử vì học.

Lăng Sóc xuống lầu nhìn thấy Cốc Vũ vừa cúp điện thoại, trên mặt Cốc Vũ cũng không còn sự căng thẳng, mà là loại tâm tình thả lỏng sau khi nói chuyện xong.

Cốc Vũ nhìn thấy Lăng Sóc đi xuống, chống tay vịn ghế đứng dậy, rề rề đi đến trước mặt Lăng Sóc, hai cánh tay trắng mịn nhỏ xinh run run cầm lấy vạt áo Lăng Sóc, cúi đầu nói: “Em không có gọi hơn ba phút, cho nên, Lăng Sóc, anh đừng phạt em ăn nhiều hơn một chén cơm nha.”

Chân mày Lăng Sóc co rút điên cuồng, neho mắt nhìn những sợi tóc trên đầu Cốc Vũ, không biết nói cái gì cho phải.

Nhưng thật ra Vạn Hoa đang ngồi vắt chéo chân ở ghế salon cùng bác Lâu đang bước nhanh xuống lầu thì cười phá lên.

Ngay cả Lăng Tập Trạo đi từ trong phòng làm việc ra cũng cười, mặc dù ông không biết nguyên nhân trước đó, nhưng mà nhìn thấy Lăng Sóc đang bắt đắc dĩ cùng Cốc Vũ ngây thơ, lại kết hợp với những gì Cốc Vũ nói, cũng đại khái đoán ra được là cháu trai mình đang ăn hiếp cháu dâu. Cháu dâu mới này, thật đúng là bấu vạt.

“Ui, bạn của Tiểu Vũ đi nhanh vậy à? Ông còn tưởng mấy đứa sẽ ở lại ăn cơm trưa chứ.” Lăng Tập Trạo nhìn quanh phòng khách một cái, nói.

“Lão gia, lúc này bụng của mợ chủ nhỏ bị khó chịu, cho nên tôi tiễn mấy đứa trẻ về trước.” Bác Lâu cung kính cúi người nói với Lăng Tập Trạo.

“Cái gì?” Lăng Tập Trạo bước nhanh đến trước mặt Cốc Vũ đang được Lăng Sóc ôm ngồi dưới ghế, hỏi: “Tiểu Vũ, sao bị khó chịu vậy con? Bây giờ đỡ hơn chưa?”

Cốc Vũ ngồi trên người Lăng Sóc ngoẹo được vài cái rồi cũng không tránh nữa, dù sao cũng không thoát được khỏi Lăng Sóc, nếu Lăng Sóc muốn ôm thì cứ để cho anh ôm thôi, dù sao thời gian này cũng thành thói quen rồi.

“Ông nội, con không sao nữa, không tin ông nội hỏi anh rể đi.” Cốc Vũ nói.

Vạn Hoa thấy Lăng Tập Trạo nghe Cốc Vũ nói xong thì chuyển mắt về phía mình, vội vàng nói: “Dạ đúng, ông nội, ông cứ yên tâm đi. Chỉ cần Tiểu Vũ vui vẻ, thì em bé trong bụng cậu ấy sẽ phát triển rất khỏe mạnh.”

Lời này của Vạn Hoa ý là muốn tất cả mọi người phải chiều theo ý Cốc Vũ à?

Bất quá, cho dù Vạn Hoa không có nói như vậy, ai mà không cưng chiều Cốc Vũ chứ? May mà, Cốc Vũ không phải loại người được chiều chuộng rồi sinh hư, đối với sự yêu thương của mọi người, cậu luôn tiếp nhận, sau đó sẽ tặng mọi người nụ cười bình yên mang theo hơi thở ngọt ngào, không riêng gì Vạn Hoa nghĩ vậy, mà tất cả những người nhà họ Lăng nhìn thấy nụ cười này của Cốc Vũ, đều thương Cốc Vũ đến tận xương. Bình thường, còn có thể nhìn thấy bộ mặt ghen tuông của Lăng Sóc, cái này càng khiến cho mọi người tìm mọi biện pháp chọc Cốc Vũ cười.

“Vậy là tốt rồi. Nếu con không có chuyện bên bệnh viện thì ở đây ăn trưa xong rồi hãy quay về bên đó.” Lăng Tập Trạo nói.

“Dạ, ông nội.” Bộ dạng Vạn Hoa đang ngồi cũng nghĩ phải ở lại ăn cơm xong rồi mới đi.

“Bác qua nhà bếp báo một tiếng, lúc này vừa dọn dọn mấy người bên đó mợ chủ nhỏ có khách, nói mọi người chuẩn bị nhiều cơm hơn, bây giờ về hết rồi thì để mọi người cất bát.” Bác Lâu nói xong, rất nhanh đã đi khuất.

Lăng Sóc thích đem Cốc Vũ ôm vào trong lòng như ôm búp bê đem cầm gác nhẹ lên vai Cốc Vũ, ánh mắt lười biếng nhắm hờ, không biết đang nghĩ cái gì, bàn tay đan lấy những ngón tay Cốc Vũ chơi đùa.

Cốc Vũ đang mơ màng buồn ngủ cuối cùng cũng nhớ ra sáng nay Lăng Sóc ra ngoài làm chuyện gì rồi, quay phắt đầu lại, nhưng lại quên mất đầu Lăng Sóc còn tựa trên vai mình, cho nên mũi bị đập vào mũi của Lăng Sóc rồi.

Ánh mắt lười biếng của Lăng Sóc nghiêm lại, nhưng miệng vẫn nhẹ thổi thổi mũi cho Cốc Vũ, nói cứng ngắc: “Em ngốc à? Tự nhiên quay đầu lại làm cái gì? Có bị đau không?”

Cốc Vũ gạt đầu, đau đến mức trong mắt cũng ứa lệ, “Ai bảo mũi anh cao như vậy.”

Đầu Lăng Sóc đầy hắc tuyến, khóe miệng co rút: “...”

Cốc Vũ nghĩ mình giống như là trẻ con đang hờn dỗi, mặt đỏ bừng, vội vàng thổi thổi lên mũi Lăng Sóc vớt vát, thổi được vài cái, mới đem chuyện vừa nhớ ra hỏi lại: “Lăng Sóc, hôm nay anh giúp em đăng kí nguyện vọng nào? Học cùng một khoa với anh phải không?”

Đúng vậy, đừng có nhìn Cốc Vũ có thai rồi thì sẽ nghỉ học nha, Lăng Sóc cùng Lăng Tập Trạo lúc trước nghe thấy Cốc Vũ nói muốn học đại học, thì phản đối kịch liệt, bao nhiêu lời hay ý đẹp cùng dọa dẫm đe dọa trút hết ra cho Cốc Vũ nghe, nhưng mà Cốc Vũ mang quyết tâm cao phải vào cho được đại học, thậm chí không tiếc gây chiến tranh lạnh để chống đối, cái này là hành động lớn mật nhất mà Cốc Vũ có thể nghĩ ra để phản kháng.

Lăng Sóc không có cách nào gây khó dễ cho Cốc Vũ được, mấy hôm nay Cốc Vũ không cho anh ôm ngủ, Lăng Sóc lại không dám bạo lực, nếu không sẽ làm cho Cốc Vũ bị thương, đối với thời gian mấy tháng qua đã nuôi thành thói quen phải ôm Cốc Vũ mới ngủ được thì chuyện cảm tức này với Lăng Sóc quả là “Cực hình”.

Lăng Tập Trạo cũng chẳng có cách nào bắt chẹt được Cốc Vũ, mấy ngày hôm đó, Cốc Vũ vẫn giống như bình thường, gọi ông là ông nội, nhưng mà gọi xong thì ngoảnh mặt đi, chỉ lộ ra một phần khuôn mặt nhỏ xinh, bộ dáng như đang hờn dỗi, có lẽ buồn phiền tích tụ, Cốc Vũ mấy hôm nay ăn cái gì cũng không vô, gấp đến độ bác Lâu cũng phải xoay vòng vòng, chỉ biết đổ thừa cho lão gia cùng cậu chủ nhỏ nhà mình, nhưng cũng biết chuyện đi học đại học của Cốc Vũ không thể tùy tiện đồng ý.

Cho nên, từ ngày đó trở đi sau mỗi bữa ăn Cốc Vũ đều phải vô nước để bổ sung dinh dưỡng.

Mặc dù đã tiêm, nhưng Cốc Vũ quật cường cuối cùng cũng đã giành được thắng lợi. Mà cũng tốt, không phải bây giờ sẽ đi học đại học ngay, vẫn còn hơn một tháng để bồi bổ cơ thể cho thật khỏe, nếu như tính thêm nửa tháng học quân sự ở bên ngoài nữa, thì lúc đó, Cốc Vũ cũng đã có em bé gần năm tháng rồi.

Hai ông cháu một già một trẻ biết Cốc Vũ là đứa bé nhất gan, biết chắc Cốc Vũ nhất định không dám vác bụng đã có thai năm tháng đi học đâu, cho nên cũng vì vậy, ba người sau vài ngày căng thẳng cũng đồng ý với Cốc Vũ.

Tất nhiên, Cốc Vũ cũng không biết chồng sắp cưới cùng với ông nội lại có ý nghĩ đó, chỉ việc đem tất cả tinh lực ghi nhớ tất cả những chuyện không được phép vi phạm nhớ thật kĩ.

Sau đó, “không khí mùa xuân” trong căn nhà lớn cũng đã chịu quay trở về, bác Lâu bị kẹp ở chính giữa, Vạn Hoa cùng Lăng Tu Dương cũng cảm thấy có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Sóc cố ý không nói, mà chỉ trả lời: “Em gấp làm cái gì? Dù sao chẳng phải đến khi nhập học thì cũng biết à?”

Cốc Vũ có em bé nên tính tình cũng trẻ con một chút, nếu không phải vì chuyện đi học đại học nên phải gom hết can đảm nháo nhào với Lăng Sóc cùng Lăng Tập Trạo một lần, bây giờ nghe Lăng Sóc nói vậy, liền ngoảnh mặt đi, mắt húng.

Thật ra, cái này cũng phải nói, bởi vì Cốc Vũ biết rằng mình đã mang thai, nhưng lại không hề có ý thức đã có em bé! Cho nên mới muốn đi học đại học, giống như, ngoại trừ lên đại học, cậu cũng không biết phải làm cái gì. Cậu cũng muốn đi thăm cha, nhưng mà bây giờ người vẫn còn trong ba tháng đầu tiên, không thể ngồi xe thời gian quá dài.

Hoặc là, Cốc Vũ muốn lên đại học chỉ là muốn tìm chuyện để giúp phân tâm, không tập trung đến chuyện bản thân là nam nhưng lại có thể mang thai rồi tự ti; phân tán sự mâu thuẫn vừa muốn gặp lại cha mà mình mong nhớ nhưng lại sợ hãi nếu phải gặp cha; phân tán đi sự khủng hoảng trong lòng khi được yêu thương cùng với sợ mất đi sự yêu thương.

Nhìn Cốc Vũ ngoảnh mặt đi, Lăng Sóc giữ đầu Cốc Vũ lại, hai tay ôm lấy mặt Cốc Vũ, mặc kệ Lăng Tập Trạo cùng Vạn Hoa còn ngồi bên cạnh, khẽ sát lên đôi môi của Cốc Vũ, phủ một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước lên trên đó, nhẹ giọng nói: “Vũ, nếu như mong chờ lên đại học như vậy, thì phải cố gắng ăn cơm, nếu không đến ngày nhập học đại học em vẫn hở ra là nôn như bây giờ thì anh với ông nội tuyệt đối sẽ không cho em đi học đâu. Cho dù em có năn nỉ kiểu gì cũng không được.”

“Dạ, bây giờ mình đi ăn cơm nha. Em nghĩ bác Lâu cũng đã dọn cơm xong rồi.” Vừa nói, Cốc Vũ cũng tuột từ trên người Lăng Sóc xuống.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, bác Lâu đã đi ra mời mọi người qua phòng ăn dùng cơm trưa.

Diệp Đồng ở lại trong khách sạn đợi đến khi đám cưới của bạn cậu Út xong xuôi thì sẽ quay về lại thành phố H, chỉ có điều, đợi suốt ba ngày cũng không thấy Cốc Vũ gọi điện thoại lại nữa, chỉ có sau cái bữa bị đưa về lại khách sạn thì có gọi điện thoại đến, vội vã nói vài câu thì đã cúp máy rồi.

Diệp Đồng không hề nghi ngờ chuyện chắc chắn Lăng Sóc ở phía sau không cho Cốc Vũ gọi điện thoại cho cậu ta. Nếu như Cốc Vũ còn ở lại bên cạnh cậu ta, cậu ta cũng tuyệt đối không bao giờ cho Cốc Vũ gọi điện thoại với Lăng Sóc. Chỉ riêng điểm này thì cậu ta cùng Lăng Sóc lại có sự nhất trí cao tuyệt đối.

Chỉ bất quá, bây giờ cậu ta hoàn toàn không đấu lại được với Lăng Sóc, mặc kệ là khi nào, cũng chỉ có tình yêu dành cho Cốc Vũ mà thôi. Nhưng mà nếu chỉ có tình yêu thì không đủ, cậu ta không muốn để Cốc Vũ đi theo cậu ta chịu khổ, cậu ta muốn nhìn thấy Cốc Vũ cười hạnh phúc, cậu ta muốn nụ cười hạnh phúc này của Cốc Vũ là phải do Diệp Đồng này mang lại.

Cho nên, cậu ta nhất định phải khiến cho mình trở nên mạnh mẽ, phải cướp lại Cốc Vũ từ trong tay Lăng Sóc, bởi vì Cốc Vũ là do cậu ta phát hiện ra trước, là cậu ta yêu trước...

53. Chương 53: Bản Tin Tân Sinh Viên...

Hôm nay là ngày 25 tháng 8. Là ngày ghi danh của sinh viên mới trường đại học A.

Ở học kì này, Hà Thế Nho đã là sinh viên năm hai của trường đại học A rồi, từ ngày đầu tiên đến đại học A, gã đã là kẻ đứng đầu danh sách của trong trường, bởi vì ngoại hình tuấn mĩ pha lẫn gian tà cùng với thành tích học rất cao, khiến cho đội ngũ fan hâm mộ sinh sôi nảy nở khắp toàn trường.

Hà Thế Nho ngay khi là sinh viên năm nhất đã bị Hội Sinh Viên nhắm trúng, trở thành thành viên của Hội Sinh Viên.

Bất quá, dần dần, thành viên của hội sinh viên cũng phát hiện cách làm việc của Hà Thế Nho chẳng hề giống như tên của gã, một cái tên làm cho người ta có cảm giác ôn hòa nho nhã, ngược lại mỗi khi làm việc thì rất mạnh mẽ dứt khoát, thường phạt phân minh, nhưng điều kiện đầu tiên thì việc này phải sát thời hạn cuối cùng, nếu không kẻ này sẽ dây dưa, kéo dài cho đến khi có ai đó giúp gã làm xong thì thôi.

Việc này khiến cho trái tim của sinh viên trong hội sinh viên rất “tổn thương”, vốn hội trưởng hội sinh viên muốn tìm một người có khả năng giúp mình gánh vác bớt nửa công việc, vậy nhưng lại tìm trúng cái tên Hà Thế Nho còn muốn lười hơn so với mình, đến tột cùng, còn muốn mình là hội trưởng quay ra giúp ngược lại gã.

Chuông nhắc nhở cài sẵn trong điện thoại vang lên bên tai, Hà Thế Nho mò lấy nó, rất muốn đem cái điện thoại làm như đồng hồ báo thức ném thẳng xuống đất, nhưng ở giây cuối cùng cũng kịp tỉnh táo lại, đây là điện thoại di động bảo bối của gã.

Cho nên, đem điện thoại báo bối trở thành đồng hồ báo thức cũng có vài chỗ tốt, ít nhất luôn trong khoảng khắc mấu chốt lay tỉnh bản thân, nếu không, điện thoại báo bối hư rồi, thì gã đây phải làm việc nhiều hơn vào buổi tối đến mấy ngày để kiếm tiền mua cái mới.

Hà Thế Nho miễn cưỡng mò dậy khỏi phòng kí túc xá dành riêng cho thành viên của hội sinh viên, uhm, lúc đầu gã vui vẻ gia nhập hội sinh viên chính là vì nhắm trúng thành viên của hội sinh viên thì có thể được một người một phòng trong kí túc xá.

Hà Thế Nho cúi kính vuốt lại mớ tóc rối bù trên đầu, ngoác miệng ngáp một cái thật to, bộ dáng tất nhiên là còn chưa có tỉnh ngủ.

Tắt chức năng hẹn giờ trên điện thoại, đi vào trong WC.

Rất nhanh sau đó, đi vào là một gã lồi thối, đi ra lại là một quý công tử hào hoa phong nhã, khoe miệng còn nhếch lên thành nụ cười gian tà nhàn nhạt khiến cho nữ sinh viên tim đập chân run mặt mũi đỏ bừng.

Lục trong mớ sách vở ra một bịch đựng bánh mì khô chẳng biết đã mua từ ngày nào, Hà Thế Nho nhìn mớ mốc xanh mốc đỏ bao quanh miếng bánh mì, bĩu môi, cầm nó ra ngoài, ném vào trong thùng rác để ở chỗ cầu thang.

Bởi vì hôm nay là ngày sinh viên mới ghi danh nhập học, là một thành viên của hội sinh viên lại còn là sinh viên năm hai, Hà Thế Nho phải đến cổng trường hướng dẫn giúp các đàn em.

Nhưng thật ra khỏi cửa rồi, Hà Thế Nho liền đi chậm rì, chẳng khác chi một con rùa bò đến bàn tiếp tân sinh viên đặt ở cổng trường, ở đó đã có sinh viên mới đến ghi danh.

Ngồi ở bàn đón tân sinh viên là Hoàng Tiểu Quỳnh (một trong những ủy viên hội sinh viên) vừa nhìn thấy Hà Thế Nho đến, mặt liền thay đổi, trợn trừng mắt nhìn Hà Thế Nho đến muộn, nói như cười như không: “Hà hội phó thật sự rất nhàn nhã nhỉ, bây giờ rưỡi tập trung ở đây, bây giờ cũng đã là chín giờ rưỡi rồi, có thể cho mọi người biết là tối hôm qua có phải Hà hội phó mơ thấy giấc mộng đẹp nào không?”

Bởi vì mỗi lần đến muộn, Hà Thế Nho đều nói là vì tối nằm thấy giấc mơ đẹp, không nở tỉnh lại, cho nên tới muộn. Mấy lời lừa thần gạt quỷ này luôn làm cho thành viên của hội sinh viên đỏ khốc đỏ cười, ngoại trừ dùng lời trêu chọc đến cái tên Hà Thế Nho căn bản chẳng thêm để ý đến chuyện bị trêu chọc thì cũng chẳng có cách nào quản được gã.

“Tất nhiên rồi.” Hà Thế Nho bày ra nụ cười tà tà, đi đến bên cạnh Hoàng Tiểu Quỳnh, nói nhỏ vào tai cô: “Nhưng mà giấc mơ này khó mà nói được cho Tiểu Quỳnh xinh đẹp như hoa của hội sinh viên nghe được. Nếu không, tôi sẽ bị ai đó “giết” đó.” Vừa nói, đôi mắt hẹp dài liếc mắt về Chu Hải Đào ở sau một cái bàn đón tân sinh viên khác.

Hoàng Tiểu Quỳnh khi bị Hà Thế Nho lại gần thì liền đỏ mặt, nghiêng người giận dữ trừng mắt liếc Hà Thế Nho một cái, rồi lại liếc nhìn Chu Hải Đào đang ở xa xa bên kia, giả bộ ho một tiếng, nghiêng người, thoát khỏi Hà Thế Nho cũng đang có ý định tránh ra, hung dữ nói: “Hà hội phó, nếu tối hôm qua có một giấc mơ đẹp, vậy thì hôm nay chắc chắn rất có tinh thần, một bạn học có nhiệm vụ đón sinh viên ở trạm xe lửa nhưng lại bị đau bao tử đột ngột, vì vậy lát nữa Hà hội phó thay bạn học kia, đợi năm phút nữa thì lên xe ra đón mọi người đi.”

Nụ cười xấu xa trên mặt Hà Thế Nho không thay đổi, nói: “Cũng được. Chỉ là tôi còn chưa ăn sáng, bạn Tiểu Quỳnh có thể để tôi đi mua đồ ăn sáng bỏ bụng không, nếu không lại giống người bị đau bao tử kia,

không phải khi đó lại khiến cho bạn Tiểu Quỳnh phải tìm người thế sao?”

Hoàng Tiểu Quỳnh nghiêng rằng kèn kẹt tròng mắt liếc Hà Thế Nho, quay người lại lục trong balo đặt trên ghế lấy ra một gói bánh qui đưa cho Hà Thế Nho, tức giận đuổi người: “Hà hội phó, hôm nay anh đừng mong làm biếng được! Mau đi đi, xe sắp chạy rồi!”

Hà Thế Nho nhận lấy bịch bánh qui, nụ cười xấu xa ở khóe miệng vẫn y chang như cũ, quay người vẫy vẫy tay, “Bạn Tiểu Quỳnh, cảm ơn nha.” Sau đó đi qua bên chỗ Chu Hải Đào tiện tay cầm luôn chai nước, sau đó mới đi đến chỗ xe đón tân sinh viên, trên đường gặp được rất nhiều gia đình mang theo bao lớn túi nhỏ đưa con đến nhập học, lắc đầu, nhớ tới mình hồi trước đi ghi danh có một mình thoải mái biết bao, nhưng lại thật không ngờ, vẫn tránh không được lần này phải đi làm culi, thật sự là số khổ mà!

Vài ngày nữa là tháng 9, tuy nói là mùa thu rồi, nhưng mà nhiệt độ thì vẫn y như là của mùa hè.

Bụng Cốc Vũ cũng đã hơn bốn tháng rồi, đừng nói là to lên, gần như là chẳng nhìn thấy có bụng, cùng lắm thì eo có tròn hơn một chút, làm cho Lăng Sóc ôm rồi thì không muốn thả tay ra.

Cũng bởi vì như vậy, ý định cũng Lăng Sóc cùng Lăng Tập Trạo đã hoàn toàn thất bại rồi, còn tưởng đến khai giảng thì bụng của Cốc Vũ sẽ to ra, chắc chắn sẽ chẳng dám ra khỏi cửa, vậy mà Cốc Vũ chẳng những bụng không to, mà tình trạng nôn nghén qua ba tháng cũng tự nhiên biến mất sạch sẽ, ăn được uống được, người cũng cao lên được tới 5cm, vượt qua được một mét sáu, bây giờ được 1,64m rồi, làm cho Cốc Vũ vô cùng hớn hờ.

Cốc Vũ hưng phấn cả buổi tối nên chẳng ngủ được bao nhiêu, trời vừa sáng thì liền tỉnh dậy, nếu không phải bàn tay quần trên lưng cậu rất bá đạo, thì rất có thể trời vừa sáng thì cậu đã rời khỏi giường rồi chứ chẳng phải trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt còn đang ngủ của Lăng Sóc, sau đó bị Lăng Sóc túm lại, thiếu chút nữa bị ăn sạch.

Không muốn bị ăn thì phải ngủ, lần này ngủ liền ngủ một mạch tới chín giờ sáng.

Sau khi rời giường, Cốc Vũ vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó lại chuẩn bị khăn mặt cùng bàn chải đánh răng cho Lăng Sóc, mới quay lại giường đánh thức Lăng Sóc, bị Lăng Sóc cheo kéo hung hăng hôn một cái; trong lúc chờ Lăng Sóc làm vệ sinh cá nhân thì cậu đã mặc đồ xong, quần áo chuẩn bị cho Lăng Sóc cũng lấy ra đặt sẵn trên giường.

May mà quần áo của Lăng Sóc mặc cũng không cầu kì, mỗi lần Cốc Vũ chuẩn bị cũng không gặp rắc rối cho lắm, hơn nữa bản thân Lăng Sóc đã rất ưu tú, cho dù mặc y phục thể nào, đều đẹp trai ngời ngời khiến cho người ta lóa mắt, huống chi quần áo này cũng chẳng phải là đồ chợ được may sẵn.

Còn y phục giày dép của Cốc Vũ, đều là người nhà họ Lăng thuê thiết kế riêng, chỉ có Cốc Vũ ngốc nghếch nên mới không biết, nhưng mà những đôi giày này mang rất tốt, bởi vì mang vào sẽ không bị bước đi khập khiễng nhiều, nếu như không để ý kĩ, sẽ không biết chân trái cậu bị tật.

Hay nói là, từ khi làm vợ chủ nhỏ cùng vợ sắp cưới của Lăng Sóc, Cốc Vũ không còn phải lo lắng về cái ăn cái mặc, bởi vì tất cả không còn nằm trong tay cậu nữa. Nhà họ Lăng nếu như phải cần Cốc Vũ lo lắng chuyện này, thì khi đó nhà họ Lăng cũng cùng đường mặt lộ rồi.

Mặc dù Lăng Sóc đem giấy tờ nhà ở bên khu Thính Phong chuyển cho Cốc Vũ, nhưng mà Cốc Vũ lại hoàn toàn không biết, không hề xem qua tập hồ sơ giấy tờ Lăng Sóc đưa cho mình mà liền cẩn thận cất vào trong ngăn tủ có khóa ở trong phòng của hai người, chìa khóa thì giấu ở trong ống đựng bút trên bàn.

Oh, nói xa quá rồi.

Cốc Vũ và Lăng Sóc cùng nhau ra khỏi phòng đi đến nhà ăn, tưởng rằng đã trễ như vậy rồi, mọi người trong nhà đã ăn sáng đi làm hết rồi, nhưng Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa vẫn còn đang ở nhà, nhưng mà đã ăn sáng xong, đang thưởng thức tách cà phê thơm lừng ngồi đợi cả hai.

Cốc Vũ nhẹ giọng chào Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa, ngồi xuống cái ghế Lãng Sóc vừa kéo ra chờ bữa sáng.

Bác Lâu khi Lăng Sóc cùng Cốc Vũ vừa ngồi xuống liền đi vào, phía sau có người giúp việc đẩy theo hai chiếc xe đẩy nhỏ, để họ đem bữa sáng dành riêng cho người có thai bưng lên trước mặt Cốc Vũ cùng bữa sáng của Lăng Sóc, nói: “Cậu chủ, mợ chủ, mời dùng bữa sáng. Mợ chủ, ăn nhiều một chút, như vậy thì cậu chủ nhỏ cùng mợ chủ mới có thể khỏe mạnh được.”

“...Dạ, ừc, cảm ơn bác Lâu.”

Hà Thế Nho theo xe đón tân sinh viên trở lại trường, không phải gã muốn, mà là bị bạn học cùng giảng viên đi chung hối về gấp, bởi vì gã tranh thủ lười biếng tới mức tối đa trong khả năng của mình khi ngồi trong khu chờ, làm gì có chuyện cầm bảng hỗ trợ tân sinh viên đứng ở chỗ cổng ra trạm xe lửa chứ, cùng lắm chỉ mở miệng nói người tiếp theo khi có người ghé qua, ngay cả giảng viên so ra còn bận rộn hơn cả gã.

Nhưng mà kì cục ở chỗ, sinh viên trong trường đều biết Hà Thế Nho là một kẻ lười biếng, nhưng mà cũng không có mạnh tay, vẫn dung túng cho gã, cứ như thế, Hà Thế Nho càng lúc càng lười hơn. Thật sự thẳng ranh Hà Thế Nho này ngoại trừ học giỏi, thì miệng gã thật sự rất dẻo, được ví như là kẹo kéo, mặc kệ nam nữ già trẻ lớn bé đều không thể thoát được.

Tất nhiên, một điểm quan trọng nhất đó là Hà Thế Nho lười thì lười, nhưng mà đối với chuyện công hoặc tư chỉ cần năn nỉ gã, nếu giúp được gã đều giúp ngay, không giúp được thì cũng sẽ nghĩ cách. Cho nên, Hà Thế Nho mới có thể quang minh chính đại làm biếng mà không bị phê bình, trong mắt bạn học, gã là người có nghĩa khí; trong mắt giảng viên, gã là kẻ biết nghe lời.

Thật ra, chỉ cần nhìn nụ cười xấu xa vạn năm không đổi trên khóe miệng của Hà Thế Nho, thì biết chắc Hà Thế Nho vốn là một kẻ giỏi đóng kịch, nhưng mà mọi người đều tình nguyện cho qua, bởi ít nhất gã giả bộ rất giống, cho nên khiến cho mọi người bị mê hoặc.

Hà Thế Nho đưa một xe chở tân sinh viên đến chỗ Hoàng Tiểu Quỳnh đang tiếp đón, còn mình thì đi ra bóng râm trên sân trường ngồi quạt gió, lại còn gào lên “Thiệt là mệt quá đi”, làm cho nhóm người Hoàng Tiểu Quỳnh đang bận đến vắt chân lên cổ rất muốn nhào lại cho Hà Thế Nho ăn đòn, bọn họ vừa nóng vừa mệt, vậy mà cái tên ngồi không như gã lại còn dám nói vậy.

Hà Thế Nho đã sớm luyện thành một thân mình đồng da sắt, đối với ánh mắt bén hơn dao đã hoàn toàn miễn dịch! Vẫn yên tâm chễm chệ ngồi một bên ngắm cảnh.

Chưa được vài phút, gã đem ánh mắt “Săn mồi” đen tối chuyển qua nhóm tân sinh viên, nhìn chằm chằm vào nhóm người có khí thế hoàn toàn khác biệt với những nhóm khác, nhất là hai người được bao bọc ở giữa, khiến cho gã quên cả ngắm cảnh, đứng dậy đi về hai người đó nhiệt tình hoan nghênh, cũng khiến cho cả nhóm tình nguyện viên hôm nay dùng ánh mắt như gặp quỷ trợn trừng sau lưng gã.

Trường đại học A ở phía nam của thành phố A, từ nhà chính của nhà họ Lăng đi thì phải chạy xe xuyên qua 2/3 thành phố, đường đi cũng khá nhanh, mất khoảng hơn hai tiếng thì đến cổng trường đại học A.

Cốc Vũ cùng Lăng Sóc ăn xong bữa sáng thì đi, Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa cũng bám sát theo, hai người kia từ cả tháng trước nghe nói Cốc Vũ muốn vào đại học, xem ra hôm nay đúng là sự thật rồi.

Nhưng nhìn thấy dưới bậc tam cấp nhà đậu một dãy chục chiếc xe đen sì, ngay cả Lăng Sóc cũng phải nổi hắc tuyến đầy đầu.

Cuối cùng, chục chiếc xe đổi thành hai chiếc xe jeep quân dụng, hai mươi vệ sĩ (thực chất là binh lính) giảm lại còn tám người. Tất nhiên, đối với việc giảm xe giảm người này Cốc Vũ hoàn toàn không có quyền lên tiếng dù chỉ nửa lời, bởi vì đây chính là do Lăng Tập Trạo cùng những thành viên khác trong nhà khi biết Cốc Vũ có thai thì vội vàng chuẩn bị cho cậu. Nếu không phải đều có công việc cần làm, thì Vạn Hoa sẽ giống Lăng Tu Dương trốn việc đưa Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đến trường ghi danh.

Hai chiếc xe Jeep quân dụng dừng lại bên cạnh những chiếc xe lớn nhỏ đậu loạn xạ ngoài cổng trường cũng chưa khiến người ta chú ý lắm, nhưng khi người trên xe jeep bước xuống mới làm cho tân sinh viên cùng những người xung quanh hốt hoảng một hồi, trong lòng đều phải than thầm: ai ui, đây là thái tử gia nào, lại còn có một nhóm tám vệ sĩ mặc đồng phục đen đi theo bảo vệ.

Cốc Vũ bị tám người lính ăn mặc như men in black bảo vệ ở giữ hơi cúi đầu, bị ánh mắt hưng phấn cùng kích động của mọi người xung quanh soi tới khiến cho xấu hổ, nhưng cậu có thai mà lại muốn vào đại học nên phải chấp nhận rất nhiều quy ước bất bình đẳng, một trong những nguyên tắc cơ bản nhất đó là bên người ít nhất phải có bốn binh lính. Bởi vậy, Cốc Vũ tự nói bản thân phải cố gắng bỏ qua ánh mắt hiếu kì của người khác, giống như bé thổ dùng cả hai tay túm chặt tay áo của Lăng Sóc, nhưng mà không có cho Lăng Sóc nắm tay.

“Tiểu Vũ, con nếu không quen bị người ngoài nhìn, Tiểu Sóc sẽ rất vui nếu được đem con giấu ở trong nhà.” Bởi vì đang ở bên ngoài, Lăng Tu Dương mang kính đen, khuôn mặt lạnh ngắt, nhưng giọng điệu thì rất thoải mái.

“Đừng mà. Con... Con sẽ chịu được ánh mắt của người khác.” Cốc Vũ nói có vẻ lo lắng, trong lòng lăm lăm bầm những người đó chỉ là gà con, vịt con, nghé con, ngựa con... Sau đó, thật sự không còn sợ như trước nữa.

“Chú Tư, chú đừng có dọa Tiểu Vũ nữa, cậu ấy bây giờ tốt hơn rất nhiều so với trước kia con biết rồi, chú không thấy cậu ấy nói chuyện với mọi người cũng không còn gục đầu xuống sau? Bây giờ cũng không trách được Tiểu Vũ, chúng ta đúng là quá gây chú ý rồi.” Vạn Hoa nói, đưa tay vuốt vuốt tóc Cốc Vũ, cười nói: “Tiểu Vũ, em làm tốt lắm.”

Cốc Vũ rất vui.

“Cái này gọi là uy hiếp!” Lăng Tu Dương đồng dạng nói, thật ra cũng có một nửa sự thật.

Vạn Hoa hắc tuyến không nói gì, Lăng Sóc cũng không định nói cái gì.

Lúc này, Hà Thế Nho đem nụ cười xấu xa đổi thành nụ cười mỉm đi đến, không để ý đến khí thế của đoàn người Lăng Sóc, lễ độ nói: “Chào mừng đến đại học A, tôi rất vui được hỗ trợ cho các bạn, xin hỏi ai là người đến ghi danh vậy?” Vừa nói, đôi mắt như cười như không liếc qua đánh giá Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Cốc Vũ không có nhận ra Hà Thế Nho, nhưng Lăng Sóc lại nhận ra một chút cái tên nhiệt tình quá mức cùng hơi thở gian tà này, chẳng phải đây là gã đi cùng với bà Yến mấy tháng trước sao? Tuy nói bây giờ gã đã thay đổi kiểu cùng màu tóc, lại còn đeo cặp mắt kính ra bộ nho nhã, nhưng mà vừa nhìn liền biết là một kẻ vô lại, thật là không thể ngờ được gã lại là sinh viên của đại học A.

Lăng Sóc lạnh giọng nói: “Cả hai người chúng tôi. Vậy thì làm phiền anh.”

Hà Thế Nho nghe Lăng Sóc nói như vậy, đôi mắt đảo qua người Cốc Vũ ngừng lại một lúc, Lăng Sóc liền đen mặt lạnh lẽo bước lên một bước, đem Cốc Vũ che ra sau lưng.

Hà Thế Nho làm sao không biết dụng ý của Lăng Sóc, nhưng vẫn có chút giật mình trước sự chiếm giữ mà Lăng Sóc dành cho Cốc Vũ, mặc dù từ mấy tháng trước đã được thấy qua.

“Tôi là Hà Thế Nho, còn hai bạn?” Hà Thế Nho vừa dẫn mọi người đi về phía Hoàng Tiểu Quỳnh, vừa tự giới thiệu.

“Tôi là Lăng Sóc, em ấy là Cốc Vũ.”

Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa hoàn toàn bị vất qua một bên, giống như những tân sinh viên khác tò mò nhìn đủ dạng người ở xung quanh, hai người thỉnh thoảng chụm đầu nói nhỏ một chút, nhưng vẫn giống như tám vệ sĩ kia, đều chặt chẽ che chở cho Cốc Vũ cùng Lăng Sóc tách ra khỏi những người khác.

“A, Lăng Sóc, thủ khoa của thành phố. Thật sự là quá hay, gia nhập hội sinh viên của chúng tôi không.” Hà Thế Nho hưng phấn nói. Nổi lên chủ ý giống như hội trưởng lúc trước, nếu như kéo được Lăng Sóc vào hội sinh viên, không chỉ có rất nhiều người khác cũng muốn vào hội, gã còn có thể tiếp cận gần hơn một chút.

“Không hứng thú.”

“Đừng từ chối nhanh vậy chứ, gia nhập hội sinh viên có rất nhiều quyền lợi nha, ví dụ như phòng riêng trong kí túc xá, đi học không đủ cũng không bị giảng viên trừ điểm...” Hà Thế Nho giống như một nhân viên bán hàng đang ra sức gia tăng doanh số bán hàng quảng cáo cho hội sinh viên, nếu như ai mà không biết nhìn thấy, còn tưởng hội sinh viên là nơi cái ổ bệnh nào, sao lại tự nhiên có người kì cục như vậy.

“Anh rất nhiều chuyện.”

Cuối cùng thì Hà Thế Nho cũng cảm nhận được áp lực từ người Lăng Sóc bắn ra, đem những lời huyền thuyên thu lại toàn bộ, nhận mệnh giúp hai người chạy tới chạy lui làm thủ tục nhập học. May mà Lăng Sóc vẫn cùng gã đi qua đi lại, không phải như người tên Cốc Vũ kia, được người khác bảo vệ ngồi xuống bàn tiếp đón này giống như là cách li với những nơi ồn ào náo nhiệt chật chội khác. Làm cho gã hoài nghi Cốc Vũ mới là thái tử chân chính ở nhà họ Lăng so với Lăng Sóc.

54. Chương 54: Tập Quân Sự...

Có thể là vì có Hà Thế Nho là hội phó hội sinh viên ở đây, cho nên Lăng Sóc hoàn thành thủ tục cho mình và Cốc Vũ rất nhanh, tiện thể đăng kí ở ngoại trú, sau đó Hà Thế Nho còn bảo lưu lại số giường trong kí túc xá cho hai người, mặc dù cái giường này có thể trong bốn năm tiếp theo cũng chẳng cần dùng tới.

Thật ra việc này căn bản là không cần hai người phải đến tận nơi, chỉ cần gọi điện thoại cho hiệu trưởng là được rồi, nhưng mà Cốc Vũ càng lúc càng có tính tình của người mang thai, nhất định phải tự mình đến trường, cảm thụ bầu không khí kích động cùng phấn khích của tân sinh viên.

Sau khi hoàn thành hết thủ tục nhập học, Hà Thế Nho đưa Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đi thăm quan trường học một chút, chỉ cho hai người biết đâu là kí túc xá sinh viên, khu nhà của giảng viên, giảng đường, phòng thí nghiệm, thư viện, căn tin, nhà thi đấu, khu nghỉ ngơi,... Trong lúc đó, Hà Thế Nho rất tận tình, đi đến khu nào cũng sẽ tìm một chỗ sạch sẽ yên tĩnh ngồi xuống nghỉ ngơi.

May mà bây giờ trong trường không có nhiều sinh viên cho lắm, nếu không nhìn thấy nguyên một nhóm người như vậy, thật sự có suy nghĩ muốn đứng sang một bên, có cảm giác muốn đi thật xa.

Điều này làm cho Cốc Vũ đối với vị đàn anh trong trường này rất có cảm tình, cậu nói không nhiều, nhưng cũng sẽ thỉnh thoảng mềm mại hỏi Hà Thế Nho vài câu.

Chỉ bất quá, ý đồ của Hà Thế Nho không có chiếm được nửa điểm tốt lành từ Lăng Sóc, ngược lại còn bị Lăng Sóc cho rằng gã có ý đồ xấu xa. Tất nhiên, Lăng Sóc không biết được vì sao Hà Thế Nho lại coi trọng Cốc Vũ, nhưng mà có đôi khi ánh mắt của Hà Thế Nho nhìn về Cốc Vũ làm cho Lăng Sóc có cảm giác nguy cơ đến kì lạ; Lăng Sóc thế nhưng lại không ngờ tới, đôi khi ánh mắt của Hà Thế Nho nhìn về anh cũng giống như nhìn Cốc Vũ, mang theo một loại cảm giác hưng phấn muốn đánh cướp.

Thật sự là cũng phải bội phục Hà Thế Nho một chút, dám cùng một lúc hướng tầm ngắm đến cả Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Cái này thật ra là khi lần đầu tiên Hà Thế Nho nhìn thấy Lăng Sóc cùng Cốc Vũ ở nhà hàng xoay của khách sạn Thịnh Thế thì đã có hứng thú, chỉ là nghĩ không có gặp lại thì cũng chẳng giải quyết được cái gì.

Bây giờ lại gặp lại trong cùng một ngôi trường, hứng thú bị chôn sâu một lần nữa bị đào ra. Cho nên, Hà Thế Nho mới có thể ân cần hướng dẫn Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đi dạo trong trường.

Đã sắp đến trưa, Hà Thế Nho cũng biết cho dù mình có mời Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đi ăn trưa thì hai người kia cũng không đồng ý, dù sao những địa điểm chính trong trường cũng đã đi dạo qua gần hết, Hà Thế Nho nói vài câu khách sáo về đợt tập quân sự đầu học kì cùng những chuyện tình cần chú ý này nọ, sau đó liền rời đi rất dứt khoát, không hề còn một chút nhiệt tình như lúc đầu, quả thật là như hai người khác nhau hoàn toàn.

Sau đó, mấy người Cốc Vũ quay về.

Về đến nhà, Cốc Vũ mặc dù chỉ là một người được bảo vệ ngồi ở xa xa nhìn lại, nhưng cảm giác kích động cùng hưng phấn thì không hề thua kém những tân sinh viên khác, sau khi ăn cơm xong ngồi ở ghế salon nghỉ ngơi kể cho Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu những chuyện nhìn thấy ở trong trường, vui vẻ đến Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu đều nghĩ trong lòng may mà để cho Cốc Vũ đi học. Cốc Vũ vui vẻ đến hai mắt sáng rực nhìn đáng yêu biết chừng nào đây!

Tân sinh viên có ba ngày để ghi danh, sau đó qua vài ngày, những sinh viên mới này sẽ hoàn toàn được đắm chìm trong học kì đầu tiên với biết bao kích động, dưới ánh mặt trời rất bồng thì đợt tập quân sự cũng đã bắt đầu, đợt tập quân sự kéo dài trong nửa tháng.

Sẽ chết người đó! Đây là tiếng lòng đầy đau khổ của hơn 9/10 tân sinh viên.

Cốc Vũ nghĩ nghĩ, nếu như không phải lúc này đang có thai, cậu vốn rất sợ hãi cái gọi là tập quân sự kia quả thật không biết phải trải qua nửa tháng quân sự này như thế nào.

Cốc Vũ không biết, học sinh tàn tật như cậu thì ở trường sẽ cho miễn học quân sự; nhưng những trường đại học bình thường lại không tuyển những học sinh bị tật, dù là thành tích của học sinh này có cao đến mức nào, tất nhiên là cũng có ngoại lệ, ví như ở trường muốn PR, hoặc là người học sinh kia được TV hay báo chí đưa tin.

Cốc Vũ trước khi ở cùng với Lăng Sóc, đối với chuyện thi đại học không mang theo quá nhiều hi vọng, cũng không dám nghĩ đến, cho nên không biết chuyện chân trái có tật của mình sẽ khiến cho mình rơi vào hoàn cảnh có đủ điểm cũng chẳng vào được đại học.

Bất quá, Cốc Vũ bây giờ đã là cháu con của nhà họ Lăng, cho dù cậu không nhúc nhích được, chỉ cần muốn học đại học, cũng chỉ cần một câu nói là cậu có thể vào đại học, những trường đại học này còn giống y như là củ cải cà rốt bày ra tùy cậu chọn lựa.

Cốc Vũ sợ tập quân sự, đó là bởi vì chuyện khi mới vào trung học, đợt tập quân sự đó chỉ có một tuần, lúc ấy cậu không biết được xin nghỉ, cũng chẳng ai nói cho cậu biết cậu không cần tập quân sự, ngay cả giáo viên cũng không nói.

Lần tập quân sự đó, gần như trở thành cơn ác mộng của Cốc Vũ —

Cậu bị “Huấn luyện viên” ngược đãi, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị ngược đãi nặng nề.

Huấn luyện viên quân sự cố ý bắt Cốc Vũ từ trong đội hình ra làm mẫu, Cốc Vũ không thực hiện được động tác tiêu chuẩn cũng không hề la mắng Cốc Vũ, còn lại dùng lời tốt đẹp bảo Cốc Vũ sau buổi tập huấn ở lại để gã giúp cậu phụ đạo, nhưng bởi vì Cốc Vũ không có làm đúng, cho nên phạt cậu một mình quét dọn sân thể dục, làm như mình là một huấn luyện viên tốt luôn thường phạt phân minh.

Cốc Vũ bị lưu lại căn bản không thể tiếp thu được hướng dẫn của huấn luyện viên, phạt cậu phải một mình quét dọn sân thể dục cũng là vì không hề có những người khác xuất hiện.

Huấn luyện viên khoanh hai tay đứng bên cạnh giám thị Cốc Vũ, chỉ cần ở chỗ nào làm cho gã không hài lòng, gã sẽ kéo Cốc Vũ ra sau gốc cây hoặc một góc nào đó không có ai nhìn thấy, cầm cái roi mây quất vào dưới nách và bấp đùi Cốc Vũ, bởi vì những nơi này có bị thương người khác chẳng thể nhìn thấy mà lại là những chỗ bị đau nhất.

Cốc Vũ ngày đầu tiên bị giữ lại còn tưởng rằng huấn luyện viên sẽ tốt bụng hướng dẫn lại động tác giúp cậu, làm sao lại ngờ đến huấn luyện viên là một kẻ mặt người dạ thú, cậu cố gắng kêu cứu, nhưng lại bị gã huấn luyện viên kia bịt miệng, hung tàn quất ba roi, lại còn uy hiếp Cốc Vũ, nếu như dám can đảm mách với người khác, gã sẽ khiến cho Cốc Vũ không bao giờ có thể đến trường học nữa.

Mang theo bao hi vọng cùng chờ đợi của mẹ Cốc Vũ vất vả lắm mới vào được trung học, cũng bởi vì người bị tật lại bị nhầm trúng, nếu như lời của huấn luyện viên là thật, vậy thì cậu còn biết phải làm sao? Cho nên, Cốc Vũ không dám kêu cứu.

Trong một tuần tập quân sự ngắn ngủi đã làm cho Cốc Vũ biết một kẻ biến thái khi điên lên thì biến thái kinh khủng đến chừng nào.

Cậu ngày nào cũng bị bắt ở lại quét sân thể dục, không có bất kì ai nghi ngờ huấn luyện viên, cũng không có bất kì người bạn học nào thông cảm ở lại quét dọn cùng với cậu, bởi vì đây cũng toàn là bạn học mới, chẳng quen nhau được bao nhiêu; thậm chí khi Cốc Vũ bị huấn luyện viên gọi bước ra khỏi hàng còn có thể nhón nháo cười nhạo báng.

Huấn luyện viên bắt Cốc Vũ phải ăn bùn; kéo đầu Cốc Vũ dí xuống dưới vòi nước; ép Cốc Vũ giết mèo hoang, những cái ấy thật ra cũng có thể miễn cưỡng xem như là không sợ, bởi vì khi cậu làm bếp cũng từng phải cắt cổ gà, làm cá, chỉ là ám ảnh về những giọt máu mèo hoang kia thì không thể tả được...

Nếu như Cốc Vũ không làm đúng theo lời của gã, dưới nách hoặc đùi sẽ bị quất roi... Thật sự là giết người không thấy máu, có thể nói là vô cùng âm hiểm cùng tàn độc!

Nói như vậy, Cốc Vũ bị đối xử như thế này, đáng lẽ là chỉ có sợ hãi đến cực kì sợ hãi đối với những quân nhân mặc quân phục, nhưng mà Cốc Vũ không có, bởi vì, gã huấn luyện viên trong đợt tập huấn quân sự kia căn bản không phải là quân nhân, mà chỉ là cháu con cậu của một giáo viên trong trường, là một gã trung niên đã từng ngồi tù mấy năm ở một tỉnh nào đó.

Tất nhiên, chuyện gã đó đi tù thì giáo viên trong trường đều không biết. Gã khi nhận tập huấn quân sự cho mấy đứa nhỏ từ trung học cơ sở lên trung học phổ thông cũng chẳng hề mặc quân phục, cũng chẳng hề mặc y phục có màu tương tự, cùng lắm chỉ có một cái mũ cối màu xanh đại diện cho thân phận huấn luyện viên của gã. Bởi vì có sự hậu thuẫn của giáo viên, cho nên chẳng ai dám đụng tới gã, học sinh cũng không biết gã là đồ giả phở phẩm.

Về phần gã đối đãi với Cốc Vũ như vậy, chẳng ai biết hận thù đó ở đâu ra.

Cốc Vũ đáng thương hoàn toàn không nghĩ ra, cậu bị huấn luyện viên ngược đãi, vốn là bởi vì rất lâu sau này mới biết được là tai vạ của cha chạy qua.

Bất quá bây giờ Cốc Vũ không biết, một tuần quân sự hãi hùng kia của mình là bởi vì cha mà có. Hoặc là sau này Cốc Vũ cũng không biết

Nếu như không phải mấy năm sau khi cùng cha thăm mộ mẹ gặp lại gã huấn luyện viên kia, thì Cốc Vũ cũng không thể biết được sự thật. Cốc Vũ sẽ đem một tuần ác mộng kia chôn chặt ở nơi sâu nhất trong đáy lòng, mãi mãi chôn giấu!

Cho nên, Cốc Vũ đối với chuyện Lăng Sóc phải đến trường tập quân sự, cậu không hề muốn đi theo ngôi một bên xem dù chỉ một chút, nhưng cậu lại lo lắng sợ hãi Lăng Sóc sẽ gặp trúng huấn luyện viên biến thái như cậu đã từng gặp.

Bởi vì lo lắng như vậy, Cốc Vũ vẫn quyết định đi theo Lăng Sóc trong đợt quân sự.

Lăng Sóc nhìn thấy Cốc Vũ không muốn ra ngoài, nhưng buổi sáng khi anh đi, Cốc Vũ nắm lấy vạt áo anh nói muốn theo đến trường, Lăng Sóc đối với hành động quẩn quít của Cốc Vũ rất thích, cảm giác được Cốc Vũ hơi bủn môi phụng phịu không lên tiếng thì ghẹo rất vui, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Em đi theo làm cái gì? Ngắm người sao? Ở ngoài nóng lắm, ở nhà ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, xé chiều anh về rồi.”

“Em muốn đi.” Cốc Vũ cúi đầu nhìn gấu áo Lăng Sóc bị mình cầm giữa hai tay, nói thế nào cũng chỉ trả lời một câu này, vẻ mặt cố chấp làm cho mấy người Lăng Tập Trạo xem nào nhiệt cũng không biết giúp Lăng Sóc khuyên người như thế nào.

Lăng Tập Trạo đi từ sau đến trước mặt Cốc Vũ đang không chịu cho Lăng Sóc ra xe, buồn cười nhìn Cốc Vũ giống y chang đứa trẻ, nói với Lăng Sóc: “Tiểu Sóc, Tiểu Vũ muốn thì con cho vợ con theo đi, cho thêm vài người bảo vệ vợ con là được, để vợ con ở nhà một mình cũng buồn lắm.”

Cốc Vũ thấy có cơ hội xoay chuyển, ngẩng đầu nhìn Lăng Tập Trạo cười ngọt ngào nói: “Cảm ơn ông nội.”

Lăng Tập Trạo vuốt vuốt đầu Cốc Vũ, nói: “Phải chú ý an toàn, nếu mệt thì nói với Tiểu Sóc một tiếng, con có thể về nhà trước.”

“Dạ.”

Bác Lâu khi Lăng Tập Trạo nói chuyện với Cốc Vũ cùng Lăng Sóc liền tập trung tám vệ sĩ lại, còn đưa cho một trong số tám người hộp đồ ăn đem vào trong xe, dặn dò mọi người đây là đồ ăn vặt cùng thức uống làm riêng cho Cốc Vũ.

Lăng Tu Duyệt (bác Hai của Lăng Sóc) cũng đi xuống bậc tam cấp, vỗ vỗ vai Lăng Sóc, nói: “Tiểu Sóc, năm nay huấn luyện viên phụ trách quân sự ở đại học A đều là người của bác, nếu Tiểu Vũ gọi con, con lúc nào cũng có thể xin phép ra khỏi hàng, mấy người kia sẽ không nói gì đâu, bác đã dặn mọi người ở đó trước rồi.”

Cốc Vũ vốn phản ứng chậm nghiêng đầu chớp chớp mắt nhìn Lăng Tu Duyệt, trong lòng nghĩ, bác Hai sao lại không nói sớm huấn luyện viên lần này là người của bác chứ, làm hại cậu lo lắng Lăng Sóc bị bắt nạt, chỉ là bây giờ không đi thì cũng mắc cỡ lắm, huống chi đi theo xem Lăng Sóc cùng những bạn khác tập quân sự cũng rất được, ai bảo cậu ở nhà ngoại trừ ăn ngủ và đọc sách cùng dạo này thích vẽ phác họa thì những thứ khác như xem TV, online hay vào bếp đều bị nghiêm cấm.

Sau đó, Cốc Vũ mang theo một cái bút chì cùng một tập vẽ phác họa cùng Lăng Sóc đến trường xem Lăng Sóc tập quân sự, đợi đến khi gần như toàn bộ ánh mắt của huấn luyện viên cùng tân sinh viên đang mặc những bộ quân phục không phù hợp với kích cỡ thì Cốc Vũ mới nhớ ra, bản thân mình có bao nhiêu không quen bị người khác chú ý, nhưng mà cậu hết lần này đến lần khác nghĩ không muốn người khác chú ý cũng rất khó.

Cốc Vũ ngồi trên băng ghế dài trên hành lang, tập vẽ phác thảo kê trên đùi, vẫn còn trắng bóc, chưa có bất kì hình vẽ nào, bút chì nằm giữa cuốn tập, cậu nhìn những động tác của bạn học thực hiện theo khẩu lệnh của huấn luyện viên dưới ánh nắng chói chang, có đôi khi có một sinh viên nào đó làm không tốt, huấn luyện viên sẽ nghiêm nghị đi đến đó sửa lại cho đúng. Cốc Vũ thật ra rất hâm mộ mọi người.

Có nhiều lúc, nói Cốc Vũ đang nhìn người, hay nói đúng hơn là Cốc Vũ được nhiều người nhìn thấy.

Rất nhiều tân sinh viên cũng có năng lực, vừa nhìn thấy qua sự xếp đặt xung quanh Cốc Vũ thì đều đem cậu trở thành không phải cậu ấm nhà giàu thì cũng là thiếu gia nhà quyền thế, trong đầu lặng lẽ ghi nhớ cậu thật kĩ. Bởi vì bộ dạng của Cốc Vũ rất dễ nhớ.

Một số trong đó là nữ sinh xuất thân trong thành phố đứng dưới nắng mặt trời cùng những yêu cầu nghiêm khắc phải đứng nghiêm của huấn luyện viên, nắng gắt không chỉ khiến cho trên mặt đỏ mồ hôi mà còn muốn chảy mỡ. Chưa được hai tiếng, có tới mười mấy nữ sinh viên bị say nắng, đều được đỡ đến bóng cây hoặc là hành lang để nghỉ ngơi.

Những người bởi vì cơ thể yếu ớt hoặc là vì những nguyên nhân khác chủ động xin vào đội hậu cần liền vội vàng mang nước đến cho những nữ sinh bị say nắng, cầm cái quạt nhỏ quạt mát cho các cô.

Sắc mặt các cô cũng tốt hơn được ít nhiều, có chút tò mò ngồi lại với nhau, sau đó thông thả trò chuyện.

Cốc Vũ ngồi cách cách cô khoảng hai cái cột, bên tai thỉnh thoảng nghe tiếng nói chuyện bên đó vọng tới, nhưng rất nhanh bị tiếng hô chỉnh tề của sinh viên và huấn luyện viên trong sân thể dục vang lên át mất.

“Hey, Cốc Vũ, em nhìn rảnh rồi hen.”

Một giọng nói truyền cảm có chút quen thuộc mang theo ý cười vang lên sau lưng Cốc Vũ.

Cốc Vũ quay đầu lại, bởi vì nhìn ra ngoài trời lâu, đôi mắt chớp chớp chưa kịp thích ứng với ánh sáng trong hành lang, hơi nheo mắt lại nhìn người đang nói chuyện với cậu, sau đó khóe môi hơi cong lên thành nụ cười khê khàng, “Anh Hà, chào anh.”

Hà Thế Nho nhìn mấy người mặc đồ đen mang theo khí chất giống như những huấn luyện viên đứng ngoài sân thể dục đang cản trước mặt gã, hỏi Cốc Vũ: “Cốc Vũ, anh có thể ngồi cạnh em không?”

Cốc Vũ lặng đi một chút, hơi xấu hổ đem tập phác họa đặt trên chân để bên cạnh hộp thức ăn, hơi nhích người, nói: “... Dạ, có thể.”

Hà Thế Nho đi đến bên cạnh Cốc Vũ ngồi xuống, buồn cười nhìn bộ dạng mắc cỡ của Cốc Vũ, sau đó ngẩng đầu nhìn Lăng Sóc đang đứng dưới ánh mặt trời, đẩy đẩy cặp kính trên mắt, làm ra giọng điệu cảm thán của một sinh viên chăm chỉ: “Cốc Vũ, em cùng Lăng Sóc quan hệ tốt lắm à. Thật sự rất hâm mộ hai người nha.”

Hà Thế Nho làm hội phó hội sinh viên, rất dễ dàng tra được hồ sơ sinh viên của Cốc Vũ, rất đơn giản, điều này làm cho Hà Thế Nho nghĩ sao cũng không nghĩ ra vì sao Lăng Sóc thuộc dạng thiên kiêu chỉ tử lại xuất chúng tại sao lại đi chung đường với Cốc Vũ. Gã cũng rất dễ dàng nhận ra, mối quan hệ giữa Lăng Sóc và Cốc Vũ là quan hệ giữa hai kẻ yêu nhau.

Gã cũng không rõ, Cốc Vũ có mấy vệ sĩ bên cạnh là ý của Lăng Sóc hay là ý của nhà họ Lăng?

Làm cho hứng thú của gã đối với Cốc Vũ có cao hơn một chút so với Lăng Sóc rồi. Nếu không, gã nghĩ muốn nắm cái đầu tự cho là thông minh của mình cũng không rõ, dựa vào tướng mạo thế này cùng cơ thể tàn tật của Cốc Vũ, tại sao lại biết được Lăng Sóc cùng người nhà họ Lăng.

“Dạ.” Cốc Vũ khẽ dạ một tiếng, khuôn mặt liền đỏ ửng trong nháy mắt, mê người nói không nên lời, đôi mắt nhìn qua chỗ khác, không nhìn đến Hà Thế Nho, cảm giác giống như là quan hệ với Lăng Sóc bị gã phát hiện rồi, trong lòng hơi sợ, cùng những cảm giác khác nói không nên lời, giống như là ngọt ngào, Lăng Sóc là người đàn ông ưu tú như vậy nhưng lại là chồng sắp cưới của cậu, nghĩ lại vẫn có cảm giác như đang nằm mơ, còn có cái hôm nào đó được tỏ tình nữa.

Hà Thế Nho bị khuôn mặt ngượng ngùng lộ ra vẻ hạnh phúc ngập tràn của Cốc Vũ đánh thẳng vào tim, vội vàng quay đầu đi, giả bộ ho một tiếng để che giấu sự thất thố của mình.

Cốc Vũ không có chú ý đến sự thất thố của Hà Thế Nho, nghĩ đến cái gì đó, quay người mở hộp thức ăn đang đây, lấy ra một cái bánh xếp hình trái tim đưa đến trước mặt Hà Thế Nho, hỏi: “Anh Hà, anh có muốn ăn không?”

“Cảm ơn.” Hà Thế Nho không khách sáo cầm lấy một miếng nhét vào trong miệng, lông mi nhướn lên, hỏi: “Oa, ăn ngon quá. Là gì vậy?”

“Là em với bác đầu bếp nghĩ ra đó, bởi vì vốn định nặn thành hình tam giác cho nên em gọi nó là bánh tam giác, trước tiên luộc khoai môn rồi tán nhuyễn, sau đó trộn chung với cá hộp và chà bông, rồi nhồi chung với bột mì và trứng, không được thêm nước, trong lúc nhồi thì có thể cho thêm muối và đường cho vừa miệng; ủ nửa tiếng rồi thích nặn hình gì thì nặn hình đó, có thể chiên hoặc hấp, tùy theo khẩu vị.” Cốc Vũ vui vẻ nói, có cảm giác giống như trẻ con làm được cái gì tốt rồi được người lớn khen.

“Oh, không ngờ Cốc Vũ còn biết nấu ăn nha, anh hôm nay đúng là có lộc ăn rồi.”

Cốc Vũ được khen có chút mắc cỡ, hơi cụp mắt xuống, hơi mím môi cười ngượng ngùng. Hà Thế Nho đưa tay cầm một miếng bánh tam giác ăn thêm, đôi mắt cũng trầm xuống, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, gã thế nhưng lại bị cảm giác hấp dẫn đến hai lần, trong lòng hình như cũng hiểu vì sao Lăng Sóc lại thích Cốc Vũ rồi.

Nụ cười tinh khiết dịu mát như vậy, giống như là nụ hoa mong manh hé mở sau cơn mưa...

55. Chương 55: Tự Tiến Cử...

?N CỬ...

Cốc Vũ trò chuyện với Hà Thế Nho bên cạnh rất vui vẻ, Lăng Sóc đứng dưới nắng mặt trời bên kia thì lại chẳng hề thoải mái chút nào, bất quá mặt của anh đa phần đều không chút thay đổi dù chỉ một chút, nhưng mà khí lạnh không ngừng lượn lờ quanh người anh thì khiến cho mấy sinh viên đứng ở xung quanh cảm giác lạnh lạnh, rồi thành lạnh run, môi hơi nóng trên trán nhanh chóng bị đổi thành mồ hôi lạnh.

Khi huấn luyện viên thổi còi báo đến giờ nghỉ giải lao, những sinh viên một giây trước đây còn đứng thẳng như cây sào thì giây tiếp theo đã y chang còng mìn luộc, nếu không phải vì mặt trời nắng quá gắt, chân có khả năng vì vậy mà nhũn ra không chống đỡ được thì đã vội vàng chạy đi trốn đến những nơi râm mát.

Lăng Sóc gật đầu chào huấn luyện viên, bước nhanh đến chỗ Cốc Vũ đang ngồi.

Phía sau lưng anh, có sáu sinh viên nam đang đi theo, trong đó có một người rất nóng lòng, rất hưng phấn; năm người còn lại thì trên mặt đầy mồ hôi cùng bất đắc dĩ.

Cốc Vũ khi nghe huấn luyện viên cho đội ngũ giải tán cũng liền chuẩn bị khăn cùng nước cho Lăng Sóc.

Hà Thế Nho nhìn thấy Lăng Sóc đi đến, bỏ qua tập phác họa vừa định xem của Cốc Vũ, đứng dậy, cười chào: “Lăng Sóc.”

Đôi mắt xanh thẫm của Lăng Sóc bình thản liếc Hà Thế Nho một cái, nhận lấy khăn của Cốc Vũ đưa qua lau mặt, sau đó lại nhận lấy nước còn hơi ấm uống xong mới nói: “Hà hội phó, anh hình như rất rảnh nhỉ.”

“Cũng tạm, mọi người đều giỏi, cho nên tôi mới đến đây nhìn một chút.” Hà Thế Nho làm như không nhận ra khí lạnh trên người Lăng Sóc, cười cười nói.

“Vậy thì anh đi xem thử đi, đừng ngồi ở đây nữa.” Bởi vì trên người Hà Thế Nho có mang theo ít nhiều tính tình khiếm khuyết như ba người Ryan, cho nên, Lăng Sóc nói chuyện với Hà Thế Nho cũng không có khách sáo.

Cái này rơi vào trong mắt sáu sinh viên nam đi ở phía sau thì tưởng rằng cái người sinh viên mới tên Lăng Sóc rất nổi tiếng trong nhóm tân sinh viên là bạn tốt với Hà hội phó nổi tiếng của hội sinh viên.

“Được rồi, tôi không quấy rầy cậu với Cốc Vũ nữa. Nhưng mà, Lăng Sóc, cậu cũng nên thành thật mà giới thiệu cho Cốc Vũ về mấy “chiến hữu” ở sau lưng cậu một chút đi chứ.” Hà Thế Nho vừa nói vừa liếc mắt ra sau lưng Lăng Sóc một cái, sau đó quay đầu nói với Cốc Vũ: “Cảm ơn vì điểm tâm của em, Cốc Vũ, hi vọng lần sau lại được ăn tiếp. Còn nữa, lần sau lại đến xem em vẽ.”

“Không có gì.” Cốc Vũ nhẹ giọng nói, vẫy tay với Hà Thế Nho.

Lăng Sóc không nhìn đến Hà Thế Nho chào hỏi hay bắt tay hay gật đầu gì với tân sinh viên ở đằng xa, mà quay đầu lại nhìn mấy người sinh viên đang đứng cách anh vài bước, bởi vì cùng một lớp, rồi lại được phân chung một tổ tập quân sự, cái tên được bầu làm đội trưởng lúc sáng kia làm như quen thuộc đi đến trước mặt anh bất chuyết, Lăng Sóc lúc ấy một chút cũng không muốn để ý, nhưng mà bị đôi mắt y như cú con nhìn đầy chờ đợi, Lăng Sóc mặt đầy hắc tuyến chỉ có thể lạnh lẽo phun ra tên của mình.

Tên nhóc được bầu kia sau khi nghe anh nói tên xong thì vẻ mặt vô cùng kích động, còn muốn nói gì đó với anh nữa, nhưng huấn luyện viên tới. Nghĩ lại, bây giờ theo lại đây, chẳng lẽ là muốn lấy mấy lời lúc sáng nói chưa xong nói tiếp sao?! Lăng Sóc nghĩ chắc là như vậy

Cốc Vũ nhìn sáu người muốn đến đây nhưng lại bị vệ sĩ cản lại nên chẳng dám đến, hỏi Lăng Sóc: “Lăng Sóc, mấy người đó anh vừa mới quen à? Có cần mời họ qua ngồi một chút không?”

Lăng Sóc từ nhỏ đến lớn đều biết bản thân mình là quý tộc, đây là lời mà bà ngoại anh luôn nói không biết chán, bà ngoại anh nói, kết bạn thì cũng phải kết bạn với người cùng đẳng cấp với mình.

Kết bạn với người có thân phận thấp hơn không chỉ bị hạ thấp thân phận của mình, mà sau này còn bị nảy sinh rất nhiều suy nghĩ bất đồng, chênh lệch giàu nghèo lớn sẽ gây ra rất nhiều khó khăn, tình bạn như vậy rất khó thật lòng, rất dễ dàng bởi vì cho rằng là giúp đỡ nhỏ mà bị bên nghèo hơn xem thành đang khinh thường, có đôi khi người càng nghèo, thì lòng tự tôn lại càng lớn, nếu như không thể dung hòa, sẽ khiến nảy sinh hận thù cùng đố kỵ.

Đối với Lăng Sóc lớn lên trong quan niệm về quý tộc, anh cũng có vài chỗ không hiểu, bản thân anh không phải đồng tính nhưng tại sao lại nhìn đến Cốc Vũ ở dưới đáy xã hội, cho đến bây giờ lại càng lúc càng yêu Cốc Vũ tới mức muốn đem Cốc Vũ giấu đi, không để cho ai nhìn thấy. Cái này thật ra chỉ có thể nói là mình bị mê hoặc từ lúc nào cũng không biết, nhưng cũng không hề hối hận!

Lúc này nhìn sáu khuôn mặt vì hơi nóng đỏ mồ hôi đỏ bừng, Lăng Sóc chỉ chần chờ một chút, rồi gật đầu để cho vệ sĩ đang cản bọn họ tránh ra, để những người đó có thể qua đây.

Trong một giây chần chờ của Lăng Sóc thì trong đầu cũng nhanh chóng đảo qua mấy người đó, để cho những người đó lại đây cũng không phải là vì sẽ làm bạn với họ, anh thậm chí còn nhớ rõ tên nhóc được bầu làm đội trưởng tên là Ngô Sư, năm người còn lại tên gì cũng đều bị Ngô Sư moi ra, nhưng cũng không có nhớ.

Để cho những người đó lại đây, bởi vì đây là trường học cũng được, hay là xã hội cũng được, người bình thường có rất nhiều, mà con người trong đó thì sẽ tiếp xúc với rất nhiều người.

Lăng Sóc nghĩ, đợi kết thúc đợt học quân sự cùng ổn định chuyện học hành thì cũng sẽ bắt đầu chuẩn bị chuyện công ti, đến lúc đó, cũng sẽ cần những người tính tình được đến giúp đỡ, nếu như bây giờ bắt đầu lựa chọn nhân viên, chung qui so với tới lúc đó mới tìm sẽ tốt hơn nhiều. Anh sẽ nhờ người trong nhà hỗ trợ, nhưng sẽ không để cho người trong nhà tìm giúp anh.

Lăng Sóc tuy không có mắt nhìn người lợi hại như Lăng Tập Trao, nhưng bởi vì xuất thân cùng sự giáo dục từ nhỏ đến nay, thì nhìn người cũng rất được.

Ánh mắt của sáu anh chàng này cũng rất được, cho dù có mang theo một chút ý lấy lòng anh kẹp trong mắt bọn họ, nhưng không rõ ràng, hơn nữa bọn họ sống thoải mái với nhau, nghĩ đến sáu người này dứt khoát theo tận tới đây, tối thiểu, cũng biết đi theo anh sẽ bị rất nhiều người thăm dò hành động của mình, nhưng vẫn dám thực hiện, không sợ hãi ánh mắt của kẻ khác, như vậy cũng có thể nói những người này không phải đến để nịnh bợ anh.

Ngô Sư vừa đến đã quen nhìn thấy mấy vệ sĩ còn uy nghiêm hơn cả huấn luyện viên ngoài kia đã tránh ra rồi, ôm lấy cổ người bạn thân từ nhỏ của mình là Tất Thanh cười hi hi đi đến, đôi mắt chuyển quanh trên mặt Cốc Vũ, nhìn thấy cái bớt trên trán Cốc Vũ, trong mắt chợt thoáng qua một vệt sáng, không phải là ánh mắt phân biệt gì đó, mà như là thông cảm; sau đó lại nhanh chóng đem ánh mắt rời khỏi cái bớt, nói:

“Lăng đại ca, cậu ta là em à? Không thấy giống anh.”

Lăng Sóc khi nghe Ngô Sư dùng từ [Lăng đại ca] giống như trong phim xã hội đen, thì khóe miệng cũng co rút điên cuồng, còn Cốc Vũ thì chẳng hề nề mặt phì cười thành tiếng.

“Ha ha, Lăng đại ca?” Cốc Vũ cười đến hai mắt cũng cong cong lại như mảnh trăng non, hơi thở hơi bị đứt quãng nói: “Trước kia nghe mấy người Vương Hiến Bình gọi Diệp Đồng là đại ca cũng không thấy gì, nhưng mà Lăng Sóc à, như như anh...” Nhìn Lăng Sóc ba giây hết sức nghiêm túc, tiếp tục cười, “Ngại quá, rất buồn cười. Vẫn là “Thái tử Lăng” dễ nghe hơn nhiều. Đúng không, thái tử Lăng?”

Lăng Sóc đầy hắc tuyến, hung hăng trừng mắt liếc Ngô Sư một cái, đưa tay vuốt lưng Cốc Vũ, “Đừng cười nữa, coi chừng cười nhiều đau bụng.”

Ngô sư thật không ngờ chỉ một từ xưng hô thôi lại làm cho cậu sinh viên hình như là em trai của Lăng Sóc cười đến như vậy, cậu ta gãi gãi ót, hình như danh xưng [Lăng đại ca] thật sự không phù hợp với người quý khí hơn người như Lăng Sóc. Bởi vì sáu người bọn họ bám theo Lăng Sóc tới đây cũng đã phải dón rất nhiều can đảm, cho dù là bị những người khác xem sáu người bọn họ đang làm trò đùa mớ chòi mồm son, cậu ta cũng muốn kết bạn với Lăng Sóc.

Tất Thanh hất cánh tay Ngô Sư đang quấn trên cổ mình, nói: “Nóng muốn chết.” Sau đó nhìn Lăng Sóc một chút rồi lại nhìn Cốc Vũ, muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở miệng thế nào để hóa giải bầu không khí xấu hổ cho tên gốc Ngô Sư gây ra.

“Thái tử Lăng?” Chung Hoa, Mao Gia Nhân, Ích Quân Phi, Đông Văn Thanh đều đồng thanh khê gọi thành tiếng, cũng cảm thấy gọi thế này dễ nghe gấp trăm lần so với [Lăng đại ca] của Ngô Sư, cũng nói rõ thân phận không hề đơn giản cùng cao quý của Lăng Sóc.

Cốc Vũ chậm rãi ngừng cười, ngẩng đầu trả lời sáu người kia: “Uh, ba năm ở trung học, Lăng Sóc đều được gọi là thái tử Lăng, chưa hề có ai gọi anh ấy là Lăng đại ca đâu, cảm giác thấy là lạ, cho nên mới cười. Các bạn đừng tức giận nha.”

Cốc Vũ còn chưa có phát hiện, lá gan của cậu bây giờ đã từ từ to ra rồi, giống như bây giờ, có can đảm cười thành tiếng, có can đảm chủ động nói chuyện, cảm giác tự ti trong lòng cũng không còn hờ cái là chạy ra rồi để ý đến những ánh mắt của người xung quanh. Nếu là một năm trước, cậu làm gì có chuyện dám nghênh ngang ngồi ở đây? Rất có thể đã sớm trốn ở sau lưng người khác rồi tìm mọi cách thu nhỏ sự tồn tại của bản thân rồi.

Cốc Vũ có tiến bộ nhanh như vậy, phần nhiều là nhờ Vạn Hoa.

Nhà họ Lăng sợ Cốc Vũ vốn đã nhát gan cùng yếu ớt bởi vì có thai mà bị ảnh hưởng đến tâm lí, rồi lại có ảnh hưởng không tốt đến cơ thể, rồi khiến cho em bé trong bụng cũng không tốt theo, cho nên đều nghĩ cách làm cho tâm tình Cốc Vũ dù chỉ có một mình cũng cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà ở trong nhà họ Lăng thì có thể làm rất tốt, nhưng Cốc Vũ không có khả năng không ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa, thì sẽ bị những ánh mắt khác nhau soi tới, mặc kệ Cốc Vũ có mang thai hay không thì Cốc Vũ vốn dễ bị cảm giác tự ti đè nặng mà gặp khó khăn. Cả nhà cũng không muốn Cốc Vũ bảo bối khó khăn lắm mới mở lòng được lại trở về thành đứa bé bị tự ti đè nặng.

Cho nên, Vạn Hoa nghĩ đến một biện pháp chẳng thấy ghi chép hướng dẫn ở đâu nhưng lại thật sự rất hiệu quả với Cốc Vũ.

Để cho Cốc Vũ đem ánh mắt của những người không quen trở thành ánh mắt của gà con vịt con nghe con trâu con ngựa con là tốt rồi, trong đó ánh mắt không tốt thì xem như là ánh mắt oán hận của mấy con vật trước khi bị giết mổ là được; những ánh mắt bình thường hoặc là ánh mắt tốt đẹp thì có thể xem như là ánh mắt của những động vật bị ăn thịt là được.

Cái lời lừa mình dối người này khi Vạn Hoa nói ra rơi vào trong tai người nhà họ Lăng thì ai nấy đều lắc đầu không nói nên lời, nhưng hết lần này đến lần khác Cốc Vũ đều tin, lại còn nghiêm chỉnh chấp hành, đến tận bây giờ, hiệu quả vô cùng tốt. Mỗi lần cảm nhận được ánh mắt khiến cho người cậu không thoải mái, cậu sẽ tự thôi miên là mình đang bị mấy con thú nhỏ nhìn chăm chăm mà thôi.

Cốc Vũ có rất nhiều chuyện chậm hiểu nhưng lại cực kì nhạy cảm với ánh mắt của người khác thật ra chỉ là một đứa trẻ ngây thơ có chút mâu thuẫn thôi.

“Không có gì, tại tôi muốn tìm một cách xưng hô có vẻ thân cận chút, định nịnh bợ Lăng Sóc một chút đó mà... Keke.” Ngô Sư thẳng thắn nói, nhưng thật ra khiến cho Lăng Sóc có cái nhìn khác biệt một chút so với lúc đầu.

Ngô Sư nói tiếp: “Uhm, Lăng Sóc, bọn tôi không phải định làm phiền hay là nịnh bợ anh, chỉ là... Ừc, chính là, uhm, cảm thấy anh rất là kiêu ngạo, nhưng được hơn những kẻ có tiền khác, cho nên, uhm, xem như là ý nịnh bợ chút đi. Tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa. Đúng rồi, anh là người nước ngoài à, tiếng Trung của anh tốt như vậy làm cho tôi rất khâm phục, uhm, chúng tôi có thể làm bạn với anh không?”

Năm người còn lại nghe Ngô Sư nói liên tục, trước khi cậu ta nói xong thì cũng đều phải nhăn mặt, đầu đầy hắc tuyến! Sau khi nghe Ngô Sư nói hết cả câu thì thiếu chút nữa bất tỉnh! Bọn họ tại sao lại cùng cái tên Ngô Sư liêu lĩnh ngu ngốc này làm ở chung phòng vậy!? Tất Thanh vò đầu, từ nhỏ đến lớn không biết đã bao nhiêu lần bị cái người tên Ngô Sư này quậy tung lên.

Ngô Sư làm việc cảm tính, hoàn toàn dựa vào bầu nhiệt huyết! Bộ dáng lúc nào cũng tùy tiện! Rõ ràng là cậu ta ngay từ ngày đầu báo danh đã “nhìn trúng” Lăng Sóc, lại la hét cố mà kết bạn với loại người có tiền lại là ngoại quốc như Lăng Sóc, sau này về quê cũng có cái để khoe khoang.

Đúng vậy, chỉ vì một lí do phải khiến cho kẻ khác ganh tị, làm hại năm người bọn họ phải đi cùng! Còn chưa không được phản đối, bởi vì bọn họ là bạn cùng phòng.

Tất nhiên, bọn họ cũng không có quá mức phản đối sự phóng đại muốn nói với Lăng Sóc chuyện kết bạn, trong lòng cũng có những tính toán nho nhỏ riêng.

Nếu như Ngô Sư không thành công, cũng chẳng bị ảnh hưởng gì, cùng lắm thì bị những người khác nhạo báng vài ngày mà thôi.

Nhưng nếu như hành động lỗ mãng của Ngô Sư mà thành công thì sao?

Như vậy, chẳng khác nào công việc sau bốn năm học của bọn họ được một người cực mạnh đảm bảo! Lời nói này tuy có khó nghe, nhưng nếu thật sự bọn họ có thể đứng cùng một chỗ với Lăng Sóc, như vậy bọn họ cũng sẽ phải cố hết sức để học hành, bởi vì thành tích của Lăng Sóc chính là thủ khoa của toàn thành phố này, nếu như bọn họ không cố gắng, Lăng Sóc là người kiêu ngạo như vậy kiểu gì cũng sẽ coi thường bọn họ, cho dù là lúc đầu có kết bạn thì cũng sẽ vì vậy mà tách ra.

Bất quá, bọn họ bởi vì những lời hôm nay của Ngô Sư đã thành công rồi, không cần đến bốn năm sau, chỉ sau hai năm, sáu người bọn họ cũng đã trở thành những người đầu tiên khi Lăng Sóc thành lập công ti, đến khi tốt nghiệp, bọn họ cũng đã trở thành những giám đốc bộ phận, mà những bạn học khi đó tốt nghiệp xong thì đang căng đầu căng não bôn ba tìm việc.

Đây là may mắn của sáu người bọn họ, cũng là may mắn của Lăng Sóc, bởi vì mọi người có chung một suy nghĩ.

Đôi mắt xanh thăm thanh thúy của Lăng Sóc dạo một vòng qua năm người đang đứng bên cạnh Ngô Sư, nhìn lại Ngô Sư, cất giọng lạnh lùng: “Ngô Sư, đây là ý của một mình cậu hay là ý của cả sáu người các cậu? Muốn làm bạn với tôi? Là vì gia thế của các người hay là vì ưu thế bản thân? Hay nói là, đây chỉ là một sự đánh cược của các người?”

Lời nói của Lăng Sóc cũng sắc bén y như ánh mắt của anh, làm cho khuôn mặt bị phơi nắng đỏ ửng của sáu nam sinh viên lại đỏ lên một lần nữa, trong ánh mắt cũng lộ ra thần thái bất đồng.

Ích Quân Phi nói: “Lăng Sóc, cho dù anh xem thường chúng tôi, cũng đừng dùng những lời nói khó nghe như vậy chứ? Không cần thì thôi, cần gì phải xem chúng tôi có thật tình hay không?”

“Các cậu đã không sợ bị những sinh viên khác nói là đến đây nịnh bợ tôi rồi thì còn sợ tôi nói chuyện khó nghe sao? Hơn nữa, tôi chỉ nói sự thật! Các cậu không có thực lực, vì sao tôi lại phải làm bạn với các cậu? Bạn bè, nói cho cùng cũng chỉ là người ở một thời điểm nào đó sẽ giúp nhau, thật ra chẳng phải là lợi dụng nhau, chỉ là dùng lớp y phục có tên bạn bè để ngụy trang mà thôi!”

Ích Quân Phi còn định muốn nói gì đó, trong sáu người thì Đông Văn Thanh tỉnh táo lại trước tiên liền chụp được mấu chốt ở trong lời nói của Lăng Sóc, đưa tay cản Ích Quân Phi lại, nói: “Lăng Sóc, ý của anh là, chỉ cần chúng tôi có thực lực, thì có thể làm bạn sao?”

Đôi mắt âm trầm của Lăng Sóc chợt lóe lên, nói: “Giải thích như thế nào là chuyện của các cậu, tôi đối với chuyện kết bạn không có hứng thú!”

Đông Văn Thanh vẫn nghe được khí thế đã dịu xuống của Lăng Sóc trong lời anh nói, sau đó, Đông Văn Thanh cười, nhưng lại đưa tay phải đến trước mặt Cốc Vũ, nói: “Tôi là Đông Văn Thanh, rất vui được biết cậu.”

Cốc Vũ nhìn bàn tay của Đông Văn Thanh đưa đến trước mình mà ngẩn người, bởi vì thần trí cậu vẫn còn đang ngây người trong những lời Ngô Sư vừa nói, cậu không ngờ, thì ra, bạn bè cũng có thể chủ động kết giao như vậy, không cần bởi vì mình là người có thân phận thấp hơn mà tự ti không dám đi tìm bạn mới.

Nếu như trước kia cậu có can đảm cùng thẳng thắn như của Ngô Sư, có phải cũng sẽ có rất nhiều người không nhìn đến khuôn mặt hay chân của cậu mà kết bạn cùng với cậu?

Nhưng Cốc Vũ biết rõ tính cách của mình, mãi mãi không thể có khả năng chủ động đi đến trước mặt một người xa lạ mạnh mẽ hơn mình đề nghị được kết bạn cùng người đó.

Cậu cảm thấy lúc này rất tốt, cậu đang thay đổi, bởi vì cậu có Lăng Sóc, đúng vậy, chính là Lăng Sóc đã làm cho cuộc sống của cậu thay đổi. Nếu như nói Diệp Đồng cho cậu tình bạn, giúp cậu đi bước đầu tiên ra khỏi vỏ bọc yếu đuối tự ti, thì Lăng Sóc tuyệt đối là người đầu tiên thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cậu.

Tâm tình trở nên sáng sủa làm khoe miệng Cốc Vũ hơi cong lên, nâng tay phải đưa về phía tay Đông Văn Thanh.

Mới được nửa đường thì bị Lăng Sóc nắm lại, nói: “Bọn họ chưa có rửa tay, dơ.”

Điều này làm cho Đông Văn Thanh cùng năm người còn lại hơi chút mắc cỡ, lại bị coi thường rồi. Nhưng Đông Văn Thanh vốn tâm tư sâu sắc biết Lăng Sóc có ý như vậy, nhưng vẫn để lộ ra một thông tin, chính là Lăng Sóc không muốn để cho Cốc Vũ tiếp xúc nhiều với người ngoài.

Quan hệ của hai người kia thật sự là đáng phải suy nghĩ kỹ nha! Đông Văn Thanh rút tay lại như không có gì, chỉ vào những người khác giới thiệu cho Cốc Vũ.

Cốc Vũ bị Lăng Sóc kéo ngồi lại xuống ghế, nói: “Chào các bạn, các bạn gọi tôi là Cốc Vũ là được rồi.”

Cứ như vậy, sáu người Ngô Sư giống như là binh dân thời cổ đại tự mình tiến cử trước mặt tầng lớp quý tộc, chiếm được sự thừa nhận của Lăng Sóc, đem sáu người bọn họ trở thành nhân viên tương lai của công ti.

56. Chương 56: Khách...

Cốc Vũ mang theo mấy người vệ sĩ mặc đồ đen xuất hiện lúc ghi danh cùng ngày đầu tiên tập quân sự tựa như một đóa quỳnh hoa, còn chưa chính thức nhập học, cũng đã trở thành người nổi tiếng của đại học A, rồi lại vì lý do thân thể mà cư ngụ cùng một nơi với Lăng Sóc bên ngoài trường đại học, mà nghe nói, Lăng Sóc chính là người nhà họ Lăng, cho nên, Cốc Vũ trong những sinh viên lại còn thần bí hơn cả Lăng Sóc đang tập quân sự kia.

Nghỉ giải lao buổi trưa, Lăng Sóc ngồi ở góc trong căn tin, mấy người Ngô Sư ngồi vây xung quanh anh, ăn ngẫu nhiên thức ăn cũng không ngon lắm chẳng khác gì chó sói sống chuồng.

Ngày qua ngày, đợt quân sự cũng kết thúc, sinh viên mới cũng đã dần dần quen việc phối mình dưới nắng để tập đội hình đội ngũ, ngay cả khẩu vị cũng trở nên tốt hơn.

Ngô Sư không tính là cao, nhưng cũng không thấp, 1,74m. Sáng nay vì dậy trễ không kịp ăn sáng cho nên cậu ta đã bị đói đến mức da bụng dính vào da lưng, cơm trưa mới nuốt mấy miếng đã hết rồi, nghĩ muốn lấy thêm một phần, nhưng ngay cả canh miễn phí cũng chẳng còn.

Tất Thanh nhìn thấy đôi mắt Ngô Sư liếc đến phần ăn của mình, vội vàng kéo cơm canh về hướng mình, trừng mắt nói với Ngô Sư: “Có muốn cũng đừng có mơ.” Sau đó từng muỗng từng muỗng nhét cơm vào trong miệng.

“Ích kỉ.” Ngô Sư thấp giọng lầu bầu một cái, rồi lại nhanh tay cướp chén canh của Tất Thanh, đặc ý nghiêng qua liếc mắt nhìn Tất Thanh một cái, rất thô lỗ lấy tay quẹt miệng, “Oa, Tất Thanh, trong chén canh của cậu còn hai miếng trứng nha.

Tất Thanh: =||| thật sự rất muốn lôi tên này ra đánh một trận! Được rồi, kiểu gì rồi cũng sẽ có cơ hội thôi.

Mấy vở kịch ngắn kiểu này gần như ngày nào Ngô Sư cùng Tất Thanh đều biểu diễn, mấy người khác cũng quen rồi.

Lăng Sóc không thích đồ ăn trong căn tin, nhưng mà tập quân sự thì phải cần sức khỏe để sống sót, nếu như không ăn no một chút, đến giữa chừng sẽ bị đói, cho nên, cho dù không thể ăn, cũng phải ăn, hơn nữa mấy bữa nay trưa nào cũng ăn chung với mấy người Ngô Sư, nhìn thấy mấy người ăn ngẫu nhiên, xem ra đồ ăn trong căn tin này cũng không đến mức khó nuốt cho lắm.

Cốc Vũ thật ra cũng từng nói qua với anh, cậu muốn làm cơm hộp trưa cho người đem đến cho anh, bị anh bác bỏ rồi, sợ Cốc Vũ bị mệt, với lại cũng không muốn gây thêm sự chú ý, dù cho không làm gì đi nữa thì anh cũng đã trở thành nhân vật số một số hai trong trường rồi.

Sau khi cơm nước xong Ngô Sư ngồi uống nước lọc, vừa nhìn mọi người ăn cơm, nhìn đến Lăng Sóc tuy vẫn để các cậu ngồi chung một chỗ nhưng đa phần là im lặng không nói gì, nghĩ nghĩ gì đó, tò mò hỏi: “Lăng Sóc, tôi có thể hỏi một câu không?”

Lăng Sóc ưu nhã ăn rau cải nấu đến chín nhừ của căn tin, nâng mắt liếc Ngô Sư một cái, tiếp xúc với mấy người này một thời gian, đại khái cũng biết được tính cách của những người này.

Ngô Sư tính tình hấp tấp, nghĩ cái gì thì liền làm cái đó thẳng một mạch, có đôi khi rất khấp động không khí; Tất Thanh là bạn từ nhỏ của Ngô Sư, có lẽ hiểu rõ tính cách Ngô Sư, cho nên tạo thành tính tình thích để ý, thích trông nom của Tất Thanh đối với Ngô Sư, nhưng Ngô Sư kiêu gì cũng có bản lĩnh khiến cho Tất Thanh phải biến sắc, hai người nhìn hơi giống Tôn Ngô Không cùng Đường Tăng, về phần ai là Ngô Không, ai là Đường Tăng, thì có thể nhìn ra được rất dễ dàng.

Đông Văn Thanh sâu sắc hướng nội, làm việc tỉ mỉ cẩn thận, thích theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ; Chung Hoa ôn hòa thật thà, cũng không thích nói chuyện nhiều; Mao Gia Nhân tính tình hiền lành, nhưng nếu có chuyện thì vẫn có chủ kiến riêng; Ích Quân Phi tính tình nóng nảy hấp tấp, nhưng có những chuyện cũng rất kiên nhẫn, đối với bạn bè rất tốt, nói chuyện có chút độc miệng.

“Hỏi cái gì?” Lăng Sóc bình thản hỏi ngược lại.

“À thì, tại sao Cốc Vũ cậu ấy không đi tập quân sự vậy, có phải người cậu ấy không khỏe không?”

“Ừ.”

“Thì ra đúng là người không khỏe à. Ở trường có rất nhiều người nói nhà mẹ Cốc Vũ bối cảnh hùng hậu cho nên cố ý trốn tập quân sự nha. Hồi tối, có người còn nói nhà Cốc Vũ là xã hội đen, A Phi nghe thấy họ nói như vậy, thiếu chút nữa thì đánh nhau với mấy người đó luôn. Bởi vì Cốc Vũ nhìn qua làm gì có miếng mùi xã hội đen nào chứ, so với chúng ta dù mới tắm rửa trong suối dưới chân núi còn sạch sẽ hơn rất nhiều.” Ngô Sư nhiều chuyện đem chuyện tối hôm trước xảy ra ở hành lang kí túc xá vô tình kể lại, còn kể ẩn tượng của mọi người về Cốc Vũ.

Lăng Sóc nhìn về Ích Quân Phi, rồi lại quét mắt liếc nhìn những người khác, lạnh giọng hỏi: “Chuyện này là sao?”

Bản thân Lăng Sóc cũng không phải chưa từng nghe những sinh viên khác nói về thân phận của anh cùng Cốc Vũ, nhưng đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhưng bây giờ nghe Ngôn Sư nói bọn họ vì chuyện Cốc Vũ thiếu chút nữa thì đánh nhau với người khác, cái đó thật sự làm cho anh khá tò mò.

Ngô Sư giống như không cảm thấy có năm đôi mắt đang trợn trừng nhìn mình, nói: “Thì là tối hôm qua đó, bọn tôi đi từ căn tin về kí túc xá, lúc đi qua phòng 303, thì mấy người ở đó đang đứng ngoài hành lang nói chuyện phiếm với mấy sinh viên khác, có thể là thấy mấy người bọn tôi đi tới, biết bọn tôi đi theo anh, cho nên mới cố ý châm chọc, bọn tôi cũng không để ý tới. Nhưng mà bọn họ nói Cốc Vũ là xã hội đen, lại còn từng giết người, tôi mới bực mình, cãi lại với bọn họ mấy câu. Sau đó thì như vậy đó. Nhưng mà, có người kêu quản lí kí túc xá lên, cho nên không có đánh nhau được.”

Nói xong lời cuối cùng, Ngô Sư bày ra bộ mặt tiếc hùi hụi, giống như là đang nguyên rửa cái tên chết tiệt kêu quản lí kí túc xá lên, làm hại cậu ta không được đánh nhau.

“Rất nhàm chán.” Đó là kết luận của Lăng Sóc sau khi nghe xong.

Đông Văn Thanh nói: “Thật ra là bọn họ hần học sáu người bọn tôi có thể tiếp cận được anh, cho nên mới chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mượn chuyện làm tới thôi.”

Ngô Sư vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Vậy Cốc Vũ thật sự là thiếu gia xã hội đen thiệt hả? Bữa trước thấy cậu ấy có vệ sĩ theo bảo vệ, thật là có khí thế!”

Lăng Sóc dùng ánh mắt nhìn kẻ đàn độn cho Ngô Sư, bưng khay thức ăn đi đến kệ để chén bát sau khi ăn cơm xong của căn tin, đem toàn bộ khay, chén, muỗng, đũa lần lượt bỏ vào từng ngăn phân biệt, để nhân viên căn tin có thể gom lại rửa.

Ngô Sư ngốc nghếch nói: “Lăng Sóc sao lại không để ý đến ai hết vậy?”

“Ngu ngốc!” Ích Quân Phi độc miệng nói, sau đó cũng đứng dậy bưng khay đem đi.

Những người khác lắc đầu, vội vàng húp xong chén canh, đứng dậy bỏ đi.

Tất Thanh trước khi để lại bóng lưng cho Ngô Sư, nói với Ngô Sư: “Chính cậu cũng nói khí chất của Cốc Vũ so với mấy tên bọn mình dù đã tắm qua suối dưới chân núi Lôi Công thì vẫn tinh khiết hơn, sao lại đi hỏi câu hỏi ngu ngốc này, đúng là ngu!”

Ngô Sư thấy tất cả mọi người đều đi hết, vội vàng bưng khay đã sạch sẽ của mình vội vàng đuổi theo bóng dáng Tất Thanh, “A Thanh, cậu sao cũng nói tôi như vậy chứ? Tôi không phải chỉ là tò mò Cốc Vũ rốt cuộc là gì của Lăng Sóc sao, nếu như hai người đó là anh em, xét đến cùng thì chẳng có gì giống nhau, họ cũng khác nhau. Hôm đó tôi thấy Lăng Sóc rất là tốt với Cốc Vũ nha, ngày nào sau khi ăn trưa xong cũng đều gọi điện thoại về, nếu như là Cốc Vũ nhận điện thoại, tôi phát hiện mặt Lăng Sóc chưa bao giờ lạnh đến đáng sợ như vậy, nếu như là người khác nghe điện thoại thì cũng đều hỏi Cốc Vũ đang làm cái gì... Nói thật, thật sự là rất khiến cho người ta hâm mộ nha, đáng vẻ chẳng giống như cậu, lúc nào cũng mắng tôi.”

“Nói cậu ngu cậu còn không chịu! Cậu chính là một kẻ ngu ngốc!” Tất Thanh hung hăng trừng mắt liếc nhìn Ngô Sư vẫn còn không ngừng phân tích, trong ánh mắt hung dữ cất giấu không biết bao nhiêu tình cảm dịu dàng cùng cưng chiều, chỉ tiếc cái tên ngu ngốc này, cho tới bây giờ cũng chưa có phát hiện mình thích cậu ta.

Cũng bởi vì tình cảm đơn phương vừa đau khổ vừa ngọt ngào này, cho nên mới rất dễ dàng nhận thấy Lăng Sóc với Cốc Vũ là một cặp.

Lúc đầu Tất Thanh cũng rất nghi ngờ, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra vì sao một người cao ngạo lãnh khốc như Lăng Sóc lại thích một cậu con trai không hề có tướng mạo hay vóc dáng như Cốc Vũ.

Nhưng mà cho tới lúc này, Tất Thanh cho dù là vẫn không hiểu, nhưng mỗi ngày đều nhìn thấy Lăng Sóc kiên nhẫn gọi điện thoại về nhà, cậu ta biết, Lăng Sóc yêu thương Cốc Vũ thật lòng.

Cốc Vũ nhắm mắt lại lười biếng đuổi lưng một cái, thật là thoải mái.

Sau đó mở mắt, mặt mày trong mắt thoáng cái tan đi, đôi mắt lại trở nên trong veo trong nháy mắt.

Rời khỏi giường đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, làn nước mát lạnh khiến cho cơn lười còn sót lại trong người cũng tiêu tán đi một ít.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm thì bên ngoài cũng vọng lại tiếng gõ cửa.

“Mời vào.” Cốc Vũ lên tiếng, quay người gấp lại chặn gối.

Bác Lâu đẩy một chiếc xe nhỏ chở thức ăn đi vào, trên đó còn để một cái điện thoại không dây, nhìn thấy Cốc Vũ đang cúi người gấp chăn, vội vàng thả tay vịn xe đẩy ra, đi qua giành lấy việc Cốc Vũ đang làm, miệng thì nói không ngừng: “Mợ chủ nhỏ, mấy chuyện nặng nhọc này con cứ gọi người đến làm là được rồi, bác không phải đã dặn con không được làm chuyện gì một mình hết sao? Được rồi, điện thoại của cậu chủ, con nghe đi.”

Cốc Vũ có chút không nói nên lời, gấp chăn từ khi nào lại trở thành việc nặng vậy? Nhưng mà, cậu cũng không có giành được với bác Lâu, đừng có thấy bác Lâu sắp bảy mươi tuổi mà lắm, càng già càng khỏe đó.

Cốc Vũ vui mừng cầm lấy điện thoại, đi đến ghế salon gần đó ngồi xuống, nhẹ nhàng trả lời: “Lăng Sóc.”

Thật ra hai người ngày nào cũng chỉ nói chuyện có một kiểu, Lăng Sóc hỏi, Cốc Vũ trả lời, nhưng mà cho dù là như vậy, cũng có thể nói được một lúc lâu, nếu bác Lâu không lên tiếng nhắc nhở, hoặc là bên kia Lăng Sóc đến giờ tập quân sự thì còn chưa có chịu cúp điện thoại.

Sau khi gọi điện thoại xong, Cốc Vũ mới bắt đầu ăn một ít thức ăn nhẹ lót dạ, bởi vì ở nhà thường đến một giờ mới ăn trưa.

Có đôi khi Cốc Vũ sẽ ăn trưa một mình, đó thường là khi Lăng Tập Trạo đem theo bác Lâu đi đến thăm bạn bè ở ngoài; có đôi khi thì mọi người ngồi chật kín hết cái bàn lớn, rất náo nhiệt.

Cốc Vũ ăn xong bữa ăn nhẹ, tự mình đẩy cái xe nhỏ ra, vừa mới đến cửa phòng thì nhìn thấy Lăng Tu Niên cầm theo hai túi lớn đi lên cầu thang.

“Cha.” Cốc Vũ mềm mại cất tiếng chào mang theo một chút ngượng ngịu.

“Bỏ đó, để cho người giúp việc lên dọn.” Lăng Tu Niên bước nhanh lên cầu thang, đem túi đồ trên tay cẩn thận đặt xuống hành lang, đi lại đỡ Cốc Vũ, “Con muốn xuống lầu hả?”

“Dạ. Cảm ơn cha.” Cốc Vũ lại cảm thán trong lòng một tiếng, mọi người vội vàng lo lắng cho cậu như vậy thật sự không biết nói gì, nhưng cậu lại không biết phải nói với mọi người như thế nào, lần nào bị mọi người xem như là búp bê cẩn thận nâng niu, cậu cũng cảm thấy nửa mừng nửa lo.

Trên đường đi đến phòng khách không nghe thấy gì, Cốc Vũ không ngờ lại đang có khách, hơn nữa là người cậu không biết, cậu vốn nghĩ định sau khi ăn xong thì đến phòng đọc sách xem sách rồi nghỉ một tí, không biết là trong nhà có khách đến chơi.

Mới vừa đi vào phòng khách được mấy bước, Cốc Vũ liền cứng hết cả người, không thể đi về phía trước, quay người đi cũng không tốt, vì mọi người đã nhìn qua đây rồi.

Lăng Tập Trạo đang nói chuyện phiếm với mấy người bạn của mình nhìn thấy Cốc Vũ đang đứng trước cửa phòng khách cùng Lăng Tu Niên đang đỡ Cốc Vũ, ngưng nói chuyện.

Mấy cụ ông tuổi tác cũng không chênh lệch lắm so với Lăng Tập Trạo cũng nhìn theo ánh mắt của Lăng Tập Trạo, một người đầu trọc có một vết sẹo trên đỉnh đầu nói: “Lão Lăng, đây không phải thằng Ba nhà lão sao? Sao lại ở nhà vậy?”

“Tiểu Vũ, đừng sợ, mọi người là đồng đội cũ của ông nội, mấy năm nay không có ở trong nước, nhưng mà khi nào về nước thì đều nhất định sẽ đến thăm ông.” Lăng Tu Niên nói nhỏ với Cốc Vũ, sau đó đỡ Cốc Vũ đi đến, cung kính chào hỏi mấy cụ ông ở đó.

“Bác Liễu, bác Lôi, bác Lam, đã lâu không gặp, các bác vẫn khỏe mạnh như xưa.” Chào xong thì quay đầu lại chào Lăng Tập Trạo: “Cha.”

“Sống còn chưa đủ mà, tất nhiên là phải khỏe mạnh rồi!” Tiếng Lôi Đình ồm ồm như tiếng chuông đồng, khuôn mặt nghiêm nghị vừa nói vừa cười nhạt.

“Cậu bé này là ai vậy, trước giờ chưa có từng nhìn thấy qua? Chẳng lẽ là con riêng của tên nhóc Lăng Tu Niên hả? Có lớn mà chẳng có khôn vậy.” Ánh mắt lợi hại của Lam Bản Lâm chiếu lên người Cốc Vũ, thông thả nói.

Cốc Vũ đối với ánh mắt đánh giá của ba người ở đây vẫn có chút sợ hãi, nhưng cậu dù sao ngay dưới ánh mắt của Lăng Tập Trạo còn không có lùi bước, hơn nữa cũng đã dần dần quen với khí chất quân nhân không giận mà uy của Lăng Tập Trạo, cho nên, Cốc Vũ chỉ hơi nhích người lại gần Lăng Tu Niên, nhưng vẫn chịu đựng ba ánh mắt sắc bén đang quan sát cậu.

“Đứa bé này à. sao có thể là con của Tu Niên, nhưng mà cũng không khác cho lắm, bởi vì nó vốn là con dâu của Tu Niên, cũng là cháu dâu của Lăng Tập Trạo tôi. Thế nào, rất được phải không?” Lời Lăng Tập Trạo nói ra không hề có chút do dự hay sợ hãi mà còn mang theo một chút đắc ý.

Ba khuôn mặt già cả của ba người Lôi Đình, Lam Bản Lâm, Liễu Phi Dương đều đồng loạt co rút.

Lôi Đình nói: “Tập Trạo, thật không ngờ ông còn nói giỡn hơn cả tôi nha. Tôi còn tưởng thật đó.”

Hai mắt Lăng Tập Trạo tròn tròn, nói: “Ai nói giỡn hả?! Chuyện này có thể nói giỡn sao?” Sau đó vẫy tay với Cốc Vũ, “Tiểu Vũ, lại đây với ông nội, để ông nội giới thiệu với con, cái người nghiêm nghị này là Lôi Đình, gọi ông Lôi.”

“Ông Lôi.” Cốc Vũ chào nhỏ.

“Cái người nói chuyện nóng nảy này là Lam Bản Lâm.”

“Ông Lâm.”

“Cái người đầu sói sọi này là Liễu Phi Dương.”

“Ông Liễu.”

“Được rồi, ba người các ông cũng chào lại Tiểu Vũ đi, tặng quà đi.” Lăng Tập Trạo mặt không đỏ, mắt không chớp liền mở miệng cướp của.

“Ông không chịu nói sớm, ai mà biết được phải chuẩn bị quà gì để tặng hả.” Lôi Đình nói, sau đó nhìn khuôn mặt hơi tái của Cốc Vũ đang đỏ bừng hai má, “Bé con, bọn ông nợ lại quà cho con nha, sau này ông Lôi cùng hai ông kia sẽ tặng lại cho con sau. Nào, gọi ông Lôi cái nữa nào.”

“Ông nghĩ ông đang ghẹo con nít hả? Không có quà mà còn đòi kêu nữa là sao?” Lăng Tập Trạo nghiêng đầu nói với Cốc Vũ còn đang ngơ ngác: “Tiểu Vũ, không cần sợ bọn họ. Bọn họ chỉ là hổ giấy thôi, nhìn rất dọa người. Ông nội cũng vậy. Sợ con bị hốt hoảng, cho nên mới không để Tiểu Lâu nói với con.”

“Ông nội, mọi người cũng giống như ông nội, con không có sợ. Chỉ hơi giật mình chút thôi.” Cốc Vũ ngơ ngác ngược đầu, thẹn thùng nói.

“Vậy là tốt rồi, Tiểu Vũ bây giờ càng lúc càng gan dạ rồi.” Lăng Tập Trạo vui vẻ nói.

Ba cụ ông bị bỏ quên bất mãn rồi.

Lam Bản Lâm nói: “Tập Trạo, ông đừng có nói chuyện không đầu không đuôi như vậy chứ? Chúng tôi tại sao lại dọa nó hả? Có bị dọa thì cũng chính là bị ông dọa thì có. Ông nói đây là cháu dâu của ông, vậy đứa cháu kia không phải là đứa bé lai từ nhỏ đã bị ông đưa ra nước ngoài cho bà ngoại nó chăm sóc sao?”

“Ông nói cái gì đó, đừng có mà ví tôi gian xảo như thế, tôi là tôi thấy bà ngoại của Tiểu Sóc cô đơn có một mình, cho nên mới để Tiểu Sóc đến ở chung với bà ấy, vậy mà bà ta lại được voi đòi tiên, cứ quẩn lầy cháu tôi không chịu thả ra. Hừ, nếu tôi không làm gắt, không chừng Tiểu Sóc vẫn còn phải bị ở nước ngoài đó.”

“Ông đúng là chiều đứa cháu kia nha, nó tìm cho ông cháu dâu là nam mà cũng không phản đối. Phải biết, ở trong nước cũng không có thoáng như ở nước ngoài nha. Đúng rồi, thằng cháu kia của ông đâu? Kêu ra cho bọn tôi nhìn chút coi, sau khi lớn lên nó có còn khó ưa như hồi nhỏ không!” Lôi Đình vừa nói, vừa nhìn qua cha của Lăng Sóc là Lăng Tu Niên.

“Dạ cháu nó đang tập quân sự ở trường.” Lăng Tu Niên nói.

“Như vậy à, vậy thôi để lần sau.” Liễu Phi Dương hơi hất cằm về phía Cốc Vũ, “Đứa bé này không đi học à? Học trung học chưa?”

Cốc Vũ có cảm giác rất , cho dù cậu lớn lên có gầy còm một chút, nhưng cũng đâu đến mức bị nhìn thành nhỏ hơn cả học sinh trung học chứ.

Lăng Tập Trạo cùng Lăng Tu Niên đều cười.

Mắt nhìn thấy Cốc Vũ mắc cỡ đến đầu cũng sắp bốc khói rồi, Lăng Tập Trạo ngừng cười, nói: “Năm nay Tiểu Vũ cũng là sinh viên rồi, chỉ là người cháu nó yếu, cho nên mới không có học quân sự được.”

Lôi Đình thấy kì lạ nói: “Nếu như người yếu, thì phải càng cố gắng tập luyện chứ!”

“... Ừc, đây là có lí do mà. Mấy ông lúc này cũng đừng hỏi gì, tới lúc rồi cũng sẽ biết thôi.” Lăng Tập Trạo thật ra rất muốn khoe chuyện Cốc Vũ đang có thai cháu cố của ông, nhưng lại sợ làm cho Cốc Vũ hốt hoảng, lại càng muốn nghĩ đến việc khiến cho ba ông bạn già có một niềm vui bất ngờ.

Nói trắng ra là, đơn giản là Lăng Tập Trạo muốn tự mình nhìn thấy bộ dạng thất kinh của mấy ông bạn già. Đến lúc đó ông là người đầu tiên trong nhóm bạn già có cháu cố nha, phải cố gắng mà đặc ý chứ.

Ba người nghi ngờ nhìn Lăng Tập Trạo hơn hở đầy mặt, cháu dâu của mình cơ thể yếu ớt không thể tập được quân sự, thế mà bộ dạng sao đặc ý dữ vậy, thật sự rất quái dị, quái dị!

“Tập Trạo, ông đúng là càng già càng trẻ con! Bây giờ không nói cho chúng tôi biết được sao, còn mà đợi tới lúc gì nữa hả? Mấy ngày nữa chúng tôi đi hết rồi, không có còn ở trong nước. Đến lúc đó còn ai nhìn ông đắc ý hả?” Lam Bản Lâm nói.

Lăng Tập Trạo cúi đầu, uống trà giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt buồn bực của ba ông bạn chí cốt.

“Ông không nói, chúng tôi chẳng lẽ không biết hỏi thăm Ba nhà ông hay là tên nhóc trong cuộc kia hả.” Lôi Đình nói uy hiếp, trong lòng ngứa ngáy, về mặt này của Lăng Tập Trạo thì nhất định là có chuyện rất vui nhưng cố tình không nói cho bọn họ, cố ý khiến cho bọn họ nôn nao.

Cốc Vũ rất tin tưởng Lăng Tập Trạo cùng những người khác trong nhà họ Lăng, sẽ không bởi vì mình là nam nhưng lại có thai rồi xem cậu như là quái vậy, chẳng những vậy còn xem cậu như là bảo bối. Nhưng mà ba cụ ông này nhìn qua giống như là bạn chí cốt của ông nội, tự nhiên lại có cảm giác sợ hãi mơ hồ nếu như các ông biết cậu là nam mà lại có thai, có phải sẽ xem thường cậu hay không?!

Cho nên, cánh tay Cốc Vũ đặt trên thành ghế salon nhẹ kéo kéo vạt áo của Lăng Tập Trạo.

Lăng Tập Trạo xoa đầu Cốc Vũ một chút, nói: “Không nói, ông nội sẽ không nói cho mấy người đó đâu, ông chỉ muốn xem bộ dạng nôn nóng của bọn họ thôi.”

Ba người Lôi Đình, Lam Bản Lâm, Liễu Phi Dương đều có chung ý nghĩ, ông già này, vẫn giống y chang trước kia, vẫn xấu xa y như những năm tháng trước, chính là Lăng Tập Trạo mang theo các ông băng rừng vượt núi đánh giặc, từ một nhóm bốn người chỉ có vũ khí thô sơ tự chế cho đến khi trở thành nhân vật quỷ khóc thần sầu khiến cho kẻ thù ai nấy nghe tới đều sợ mất mật, mãi cho đến khi trở thành kiến quốc tướng quân...

Thật sự là năm tháng không buông tha một ai! May mắn là tiểu đội bốn người bọn họ tất cả đều còn sống, còn có thể ngồi ở đây nói chuyện như bây giờ!

Lăng Tu Niên ra sức giảng hòa, nói: “Bác Lôi, bác Lam, bác Liễu, không phải cha không muốn nói cho các bác, mà là việc này có quan hệ rất lớn đến Cốc Vũ, người yếu cũng không phải Cốc Vũ muốn bị như vậy. Tiểu Vũ vốn nhạy cảm, sợ các bác biết rồi sẽ kì thị.”

Ba người yên lặng nhìn Cốc Vũ, thật sự rất khó tưởng tượng được một đứa bé yếu ớt như vậy lại được Lăng Tập Trạo chấp nhận làm cháu dâu, quan trọng nhất là, đứa bé kia là một bé trai nha!? Xem ra, ba người bọn họ từ trước tới nay đều ở sau đuôi theo Lăng Tập Trạo cũng rất có lí, bởi vì không có cái đầu quỷ dị như của Lăng Tập Trạo mà!

Lúc ăn cơm trưa, Cốc Vũ cứ cảm thấy ba người bạn của ông nội đã nhìn ra, làm hại cậu tuy đã ăn rất nhiều, nhưng hết lần này tới lần khác ông nội cùng ba người bạn cứ liên tục gấp thức ăn cho cậu, sợ cậu ăn ít.

“Ăn được như vậy, cũng được hai chén cơm mà, sau lại vẫn gầy như thế?!” Khi Lôi Đình nhìn thấy bác Lâu xới chén cơm thứ ba cho Cốc Vũ, không nhịn được cười nói.

Cốc Vũ càng thêm chột dạ, ngay cả mắt cũng không dám ngước lên, đừng nói là tự mình gấp thức ăn, ngay cả thức ăn còn trong chén cũng không dám dùng, chén liền nhanh chóng đầy tràn thức ăn được gấp tới.

Lăng Tập Trạo cùng Lăng Tu Niên cười không nói, người giúp việc vội vàng giúp Cốc Vũ gấp thức ăn.

Sau khi ăn hết ba chén cơm, bác Lâu hỏi Cốc Vũ có muốn ăn thêm không, Cốc Vũ vội vàng nói: “Con ăn no rồi.” Sau đó đứng dậy chào người lớn, lễ phép nói: “Mọi người từ từ dùng cơm, con xin phép ra ngoài trước.”

Nhìn Cốc Vũ lủi đi còn nhanh hơn bé thổ, bác Lâu lo lắng gọi theo: “Mợ chủ à, đi từ từ thôi, đừng có vội vàng.” Bác Lâu còn chưa kịp nói để cho người qua đi thì Cốc Vũ đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ba cụ ông nhìn chỗ này của Lăng Tập Trạo nhất định có chuyện vui, nếu không phải đã đặt vé cho ngày về, thật đúng là muốn ở lại đây một thời gian, ghẹo đứa bé kia cũng rất được! Uh, nói Lăng Tập Trạo xấu xa, nhưng mà ba người này cũng không tốt đẹp gì hơn cho lắm đâu!

57. Chương 57: Điểm Tâm...

Lúc Lăng Sóc từ trường về thì ba người Lôi Đình, Liễu Phi Dương, Lam Bản Lâm đã đi rồi.

Vừa mở cửa phòng nhìn thấy Cốc Vũ đang nằm nghiêng trên ghế hướng ra cửa, tay trái đang cầm sách, tay phải thì cầm đồ ăn vặt đặt trên cái bàn đặt sát ghế cho vào trong miệng.

Sợ vụn bánh trên ngón tay sẽ dính vào trang sách, Cốc Vũ chỉ có thể liếm ngón tay, nhưng ngón tay bị liếm qua chẳng những không sạch vụn bánh, mà còn bị nước bọt làm ướt.

Cho nên, liền nhắc đầu gối lên, đem sách đặt lên đầu gối, dùng tay trái lật sách.

Lăng Sóc khi nhìn thấy Cốc Vũ liếm ngón tay thì cổ họng đã khô rang, toàn thân nóng rực, thứ ở phía dưới cũng bắt đầu thức tỉnh.

Lăng Sóc nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, khóa cửa, sau đó chậm rãi đi qua, nửa ngồi nửa chồm đến trước mặt Cốc Vũ, đem bàn tay phải đang cầm đồ ăn định đút vào miệng của Cốc Vũ nắm lại, chuyển qua miệng mình.

“A, Lăng Sóc, anh về rồi!” Cốc Vũ bị giật mình, vội vàng buông cuốn sách trong tay trái ra, quay lại định giải thoát ngón tay đang bị Lăng Sóc ngậm trong miệng.

“Vũ, có nhớ anh không? Em bé của mình có ngoan không?” Giọng nói trầm khàn của Lăng Sóc cất lên, lại còn liếm lên đầu ngón tay Cốc Vũ đầy tình sắc, đầu nhẹ áp lên bụng Cốc Vũ.

“Lăng... Lăng Sóc, dừng... Anh...” Cốc Vũ mắc cỡ đỏ bừng mặt, ngón tay bị Lăng Sóc liếm, cảm giác tê tê từ ngón tay chảy ra khắp toàn thân, nửa thân trên vừa mới nhắc lên lại rớt xuống dưới ghế.

Đôi môi Lăng Sóc chậm rãi hôn dọc theo tay Cốc Vũ, cuối cùng hôn lên cánh môi đang hé ra thở nhẹ của Cốc Vũ, bàn tay bên dưới nhẹ nhàng vuốt ve bụng Cốc Vũ, chuyển động theo vòng eo hơi tròn di chuyển lên trên, dừng lại tại một điểm nổi lên trước ngực Cốc Vũ...

May mà Lăng Sóc sau khi hết buổi tập quân sự ở trường thì đã tắm qua để rửa trôi hết lớp mồ hôi trên người, nếu không, mồ hôi đầy người đến chính anh cũng không chịu được.

“Uhm... uhm... Lăng Sóc, đi lên giường.” Cốc Vũ nỉ non.

Lăng Sóc kèm hăm dục vọng đã cao hứng bùng bùng của mình, cẩn thận ôm lấy cơ thể mịn màng dưới vai động tác của anh đã trần trụi lộ ra phần bụng hơi tròn, rồi cũng thật cẩn thận đem cậu đặt lên giường, không có vội vàng lao tới, mà nhanh chóng trút bỏ y phục của mình, thứ đã cương cứng bên dưới sau khi thoát khỏi sự bó buộc của quần lót liền nhanh chóng bật cao lên.

Lăng Sóc leo lên giường, thành kính hôn lên bụng Cốc Vũ, ở nơi này, con của anh sẽ được sinh ra, rất diệu kì.

“Lăng Sóc... Lăng Sóc...” Giọng nói mềm mại mang theo *** của Cốc Vũ vang lên, nhẹ nhàng di chuyển cơ thể phối hợp cùng nụ hôn và những động tác vuốt ve của Lăng Sóc, nhưng cậu vẫn muốn được nhiều hơn, cũng không biết phải nói hay làm như thế nào, chỉ có thể giống như con cá bị kéo ra khỏi nước, không ngừng thở dốc gọi tên người đàn ông đang kích thích các giác quan của cậu.

“Uhm... Lovely, đừng nóng, nếu không sẽ làm em bị thương.”

Phía dưới... Vô cùng muốn vùi vào nơi chật chội ấm áp kia của Cốc Vũ, nhưng mà Cốc Vũ bây giờ không thể so với trước khi có thai, cho dù là trước khi có thai, Lăng Sóc cũng đều rất dịu dàng cẩn thận, anh không muốn làm cho Cốc Vũ bị thương.

Bởi vì Cốc Vũ bất ngờ có thai, Lăng Sóc đã phải làm ninja rùa hơn ba tháng, khả năng tự khống chế cũng tăng cao lên một chút.

Cho nên, rất rất rất kiên nhẫn kích thích từng điểm mẫn cảm một trên người Cốc Vũ.

Lăng Sóc thích cùng Cốc Vũ trải qua những xúc cảm trong lúc làm tình để đạt đến cao trào, mà không phải chỉ có một mình anh đơn phương hưởng thụ, nếu không, anh không xứng để nói lời yêu với bé ngọc chỉ thuộc về duy nhất một mình anh này.

“Đừng anh...”

Cốc Vũ yêu kiều rên rỉ, bên dưới được vuốt ve thật dễ chịu, nhưng mà vẫn như còn thiếu một cái gì đó, chưa đủ, cậu vẫn muốn được nhiều hơn, muốn được lấp đầy, được va chạm...

Đôi mắt nhắm dưới hàng mi dài của Cốc Vũ đã ngập nước, nơi trống trải hư vô phía sau được vật thể nóng rực của Lăng Sóc lấp đầy, nước mắt ứa ra như là không chịu được cơn đau lại cũng giống như là do khoái cảm khi hòa hợp, thấm ướt hàng mi dài của cậu... Từng đợt chuyển động như những con sóng không ngừng cuộn cuộn vào bờ, ngưng tụ thành những giọt nước mắt trong veo men theo khóe mi rơi xuống tóc mai, chớp mắt liền thấm vào không thấy nữa.

... Cốc Vũ lúc này, thân trên chột cong ra sau, cằm cổ cũng ngửa ra sau tạo thành hình vòng cung đẹp đẽ, máu chuyển động cực nhanh qua động mạch chủ bị Lăng Sóc cắn nhẹ lên, cảm giác dữ dội từ bụng dưới dâng lên chạy dọc theo sống lưng đâm thẳng vào não, vỡ òa, từ trong cổ họng bật ra tiếng rên rỉ nỉ non.

Hợp cùng tiếng gầm gào nhẹ nhàng khác chi thú hoang của Lăng Sóc, cả hai cùng nhau đi đến đỉnh.

Bởi vì cũng sắp đến giờ cơm, tuy làm hai lần không thể gọi là đủ thỏa mãn nhưng Lăng Sóc cũng giải tỏa được bảy tám phần cho nên không tiếp tục làm nữa, đỡ hơn khoảng thời gian cấm dục rất nhiều, bây giờ cách vài ngày có thể thực hiện vận động “đen tối” một lần là đã tốt lắm rồi.

Đi vào phòng tắm xả nước trước, mới bế lấy Cốc Vũ trên người phủ đầy dấu hôn đi vào.

Cốc Vũ mệt đến mức đầu ngón tay cũng chẳng nhúc nhích được, nhắm mắt dựa vào lòng Lăng Sóc, cho dù tay Lăng Sóc đang xoa sữa tắm lên khắp người cậu, cùng một bàn tay khác từ dưới nước đi vào trong nơi kia của cậu làm vệ sinh.

Nhưng cơ thể vừa mới trải qua thanh tẩy của *** vẫn còn tràn ngập trong niềm vui sướng sau đó, khiến cho Cốc Vũ không thể ngăn lại được tiếng rên nhỏ nhỏ tinh tế.

Lăng Sóc nghe Cốc Vũ cố nén tiếng nỉ non, ngón tay trong nơi kia của Cốc Vũ giống như đang được siết chặt lại, làm hại cái tên “mồ mỗ” ở thân dưới của anh đã được dứt ăn hai lần lại có xu hướng ngo ngoe ngóc đầu dậy.

Vì cái tên vô tình thổi lửa mà chẳng biết gì này, Lăng Sóc chỉ có thể niệm Ninja chú, ngón tay bên dưới cũng đẩy nhanh động tác, sau đó vội vã tắm rửa sạch sẽ cho Cốc Vũ bế ra ngoài, lại tiếp tục nhanh chóng mặc quần áo cho Cốc Vũ, sau đó bản thân mình lại tiếp tục xông vào phòng tắm xối nước lạnh.

Trên bàn ăn bữa tối.

Lăng Tu Dương nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Lăng Sóc, lại nhìn thấy vị trí bên cạnh của Lăng Sóc bỏ trống, cười kiêu đã hiểu rõ.

Khóe miệng Vạn Hoa co rút, nói: “Tiểu Sóc, phải kiềm chế chứ!”

Lăng Sóc quăng cho Vạn Hoa một ánh mắt bình thản.

“Hồi trưa có khách, Tiểu Vũ hơi mắc cỡ, cũng không có ăn được bao nhiêu. Bây giờ cơm tối lại không ăn, đến tối thế nào cũng bị đói cho coi. Tiểu Lâu, nói nhà bếp chuẩn bị sẵn đồ ăn cho Tiểu Vũ.” Lăng Tập Trạo cũng không nói gì với Lăng Sóc, ngược lại quay đầu qua dặn dò bác Lâu. Tuổi trẻ mà, kiêu gì cũng có lúc không tự kiềm chế được.

“Lão gia, tôi biết rồi.” Bác Lâu trả lời.

Lăng Tu Niên giả bộ ho hai tiếng, không nói gì.

Lăng Sóc thật ra có chút buồn phiền, nghĩ đến sau khi Cốc Vũ sinh em bé xong, tuyệt đối phải dọn ra ngoài ở, để em bé cho ông nội với mấy người trong nhà nuôi là được rồi. Bây giờ chỉ cần cùng Cốc Vũ vận động trên giường một cái là cả nhà đều biết, cái này cũng không phải là nghe tiếng động lọt ra khỏi vách tường, mà là bởi vì Cốc Vũ sẽ không rời khỏi giường được. Nếu như sau này còn phải đeo theo con nhỏ, vậy thì anh với Cốc Vũ muốn âu yếm, chẳng phải càng khó hơn sao?

Tất nhiên, cả hai đều là sinh viên, nhất định sẽ không phải tự chăm sóc em bé. Cho nên lúc đó, Cốc Vũ cho dù có ba ngày không ngồi dậy khỏi giường được cũng không có ai sẽ nói anh phải biết không chế cả!

Mà sẽ chẳng giống như bây giờ, không chế được hay không đều bị nói là phải biết kềm chế! Sao không buồn phiền chứ?!

Đợt quân sự rồi cuộc cũng đã qua, hơi thở yếu ớt trên người các tân sinh viên cũng đã rút đi ít nhiều, tỏa ra anh khí nhẹ nhàng.

Khi chính thức đi học, mấy ngày trước Cốc Vũ đã đưa thời khóa biểu cho bốn vệ sĩ của mình. Lăng Sóc vẫn đưa Cốc Vũ đến tận cửa lớp của năm nhất.

Lúc đầu khi Lăng Sóc đăng ký nguyện vọng cũng không phải không muốn để Cốc Vũ học cùng ngành với anh, nhưng Cốc Vũ không có khiếu kinh doanh, nếu như học cùng với anh, chỉ sẽ khiến cho tài năng của Cốc Vũ bị thui chột, cho nên, cuối cùng vẫn đăng ký khoa thiết kế của đại học A cho Cốc Vũ, còn anh thì học khoa kinh tế.

Cũng may, khoảng cách giữa hai khoa cũng không quá xa, đi chừng mười phút là đến. Lăng Sóc đem tất cả những môn chung của mình và Cốc Vũ đều học trùng ngày với nhau, như vậy, ngoại trừ những môn chuyên ngành trong tuần thì không thể ngồi chung với Cốc Vũ, còn lại thì đều vẫn học chung với nhau.

Cốc Vũ sau khi tạm biệt Lăng Sóc ở cửa lớp, nhìn cửa lớp ngầy người vài giây, quay đầu nhìn bốn vệ sĩ tên A Thành, A Thụy, A Lượng, A Tùng của mình nói: “Ông nội nói, các anh cũng có thể vào học với em, có phải thật không?”

A Thành chính là tài xế lần trước qua đón Diệp Đồng cùng mấy người khác đến nhà họ Lăng chơi, Lăng Tập Trạo nhìn trúng tác phong làm việc chững chạc của anh, nói: “Lão gia nói được. Cậu Vũ, vào thôi, sắp đến giờ học rồi.” Bởi vì năm người bọn họ đứng ngăn người trước cửa phòng học, làm cho rất nhiều sinh viên khác đứng ở xa xa bắt đầu thì thì thăm thẳm, nhưng không dám đi tới, hoặc là đi vào lớp từ cửa sau.

Cốc Vũ vừa vào trong lớp, trong phòng yên lặng đến mức nếu có một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng động.

Bị rất nhiều ánh mắt vừa tò mò lại vừa quỉ dị nhìn qua, Cốc Vũ đứng trước lớp bối rối không biết làm sao, hai tay cũng không biết phải đặt vào đâu.

A Thành nhìn lướt qua giảng đường, nói với Cốc Vũ: “Cậu Vũ, cậu muốn ngồi ở phía trước hay ở sau?”

Cốc Vũ ngược đôi mắt mang theo sợ sệt, đôi mắt trong veo khiến cho tất cả những người đang ở bên dưới quên đi cái bớt trên trán cậu, thu hồi lại những ánh mắt kì quái đang lộ ra, trong lòng đều nghĩ, Cốc Vũ này, bộ dáng căn bản chẳng thể nào là thiếu gia xã hội đen như lời đồn, ánh mắt trong veo thuần khiết như vậy, làm sao có thể là thiếu gia của gia tộc xã hội đen như bản chức? Lời đồn đúng là chết người. Chỉ là thật không ngờ, Cốc Vũ lại học cùng một lớp với họ, mà không phải là cùng khoa với thái tử Lăng. Như vậy cũng tốt, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy thái tử Lăng rồi. Đây là suy nghĩ của những sinh viên nữ.

Một người sinh viên nam đi đến cười rất thân thiện, tự giới thiệu: “Tôi là lớp trưởng, tên Cung Văn Tinh, được lớp mình bầu ra hai ngày trước lúc bạn chưa có đi học. Bạn là Cốc Vũ phải không. Nếu có chuyện gì không rõ thì có thể tìm tôi.”

Ngày đầu tiên Cốc Vũ không có đi học, là bởi vì mấy dấu Lăng Sóc để lại trên người cậu còn đậm màu quá, nhất là trên cổ, qua mấy ngày cũng chưa tan hết, nếu không phải Lăng Sóc nói dấu hôn trên cổ cậu nếu chưa phai đi thì không đồng ý cho cậu đến trường thì cậu còn không biết cổ mình bị Lăng Sóc cắn mạnh

đến như vậy, khó trách mấy hôm nay mấy người lớn trong nhà bộ dáng nhìn cậu lúc nào cũng như muốn cười mà không dám cười.

Cốc Vũ gật đầu cảm ơn: “Ừ, cảm ơn bạn.”

“Không có gì.” Cung Văn Tinh có chút hồi hộp nói, nhìn thoáng qua bốn vệ sĩ uy nghiêm bên cạnh Cốc Vũ, đề nghị: “À, Cốc Vũ này, bạn có muốn ngồi cùng với tôi không?”

Cốc Vũ nhìn thấy Cung Văn Tinh chỉ chỗ ngồi của cậu ta, là ở giữa giảng đường, Cốc Vũ lắc đầu, nói: “Không cần đâu. Bốn người họ rất cao, có gì ngồi ở sau với tôi là được rồi.”

“Như vậy à, cũng được.” Cung Văn Tinh nhanh chóng đem sự thất vọng trong đáy mắt giấu đi, thân thiện cười nói: “Vậy thì nếu bạn Cốc Vũ có chuyện gì thì đều có thể tìm tôi. Tôi về chỗ mình đây, giáo viên sắp đến rồi đó.” Đi vài bước, Cung Văn Tinh như nhớ đến cái gì đó, quay đầu lại nghi hoặc nhìn về bốn vệ sĩ của Cốc Vũ, “Bọn họ cũng theo bạn Cốc Vũ đi học à?”

“Ừ.”

Cung Văn Tinh có chút sửng sốt, vài người nghe thấy hai người nói chuyện với nhau cũng đều ngơ ngác, bắt quá nghĩ đây là đại học, người có tiền mang theo vệ sĩ đi học cũng không phải là không thể, những chuyện này chỉ cần trao đổi với lãnh đạo trường là được rồi.

Hơn nữa, ngày báo danh của tân sinh viên cùng ngày đầu tiên của đợt tập huấn quân sự Cốc Vũ cũng đã gây ấn tượng mạnh rồi, trong trường cũng không nói cái gì, hình như còn nghe thấy từ mấy người sinh viên vốn là bà con của giảng viên trong trường tung ra một tin tức nói là Cốc Vũ trong lúc học nếu có ngủ hay ăn cái gì gì đó, giáo viên cũng không được để ý, cậu còn có thể không phải tham dự bất kỳ hoạt động gì trong trường.

Thật ra thì sinh viên đại học trong giờ học cũng có thể làm một vài việc riêng cũng chẳng sao, giáo viên cũng chỉ nhắm mắt nhắm mũi làm như không có thấy, mình giảng bài phần mình, chứ không giống như giáo viên phổ thông vừa nhìn thấy thì liền bắt học sinh đứng lên cảnh cáo, còn tịch thu đồ của học sinh, hay là phạt ra đứng ngoài hành lang.

Cho nên, rất nhiều sinh viên khi nghe những lời đó, càng thêm khẳng định Cốc Vũ không phải là thiếu gia xã hội đen gì, mà là một cậu ấm ngây thơ của một gia đình giàu có.

Giáo viên cầm theo giáo trình đi vào trong lớp, nhìn thấy Cốc Vũ cùng lớp trưởng Cung Văn Tinh còn đang đứng nói chuyện, ho một tiếng nhắc nhở, đi lên bục giảng, sau khi đặt giáo trình xuống, thầy biết Cung Văn Tinh, nói gì thì cậu ta cũng là lớp trưởng; cũng biết Cốc Vũ, đứa nhỏ này giờ rất nổi tiếng mà, cho dù không muốn biết cũng rất khó, hơn nữa, còn bị gọi lên trên ban lãnh đạo trường chuẩn bị tư tưởng một hồi.

Giáo viên ho khan một tiếng, nói: “Lớp trưởng có gì muốn thông báo sao? Nếu không thì mời mọi người quay về chỗ ngồi.” Sau đó nhìn về Cốc Vũ, nói với Cốc Vũ: “Bữa học đầu tiên em không có đến, cho nên em tự giới thiệu với mọi người để mọi người biết thêm về em, được chứ?”

Cốc Vũ gật đầu nhẹ nhàng, không nhanh không chậm đi đến bên cạnh giáo viên, nhìn một nhóm thú con bên dưới, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại vang lên trong giảng đường yên tĩnh: “Tôi tên là Cốc Vũ.”

Sau đó, sinh viên bên dưới cùng giáo viên đợi một hồi, không hề thấy Cốc Vũ nói gì nữa.

Cốc Vũ quay đầu lại nhìn giáo viên, dùng ánh mắt như hỏi khê: “Thầy ơi, em có thể xuống dưới chưa?”

Giáo viên lặng đi một chút, nhìn ra lời Cốc Vũ muốn nói trong mắt, làm giáo viên đã nhiều năm, hình như đây là lần đầu tiên nhìn thấy một đôi mắt biết nói như vậy.

“Ừ, đi xuống đi.”

Cốc Vũ nhìn thầy giáo cùng những người bên dưới hơi gật nhẹ đầu, mang theo bốn vệ sĩ xuống dãy bàn cuối giảng đường ngồi xuống.

Đến trưa Lăng Sóc đi qua đưa Cốc Vũ đến căn tin nằm giữa hai khoa ăn cơm, đi theo còn có sáu người Ngô Sư, vốn Đông Văn Thanh cùng Chung Hoa định đi thư viện trả sách, nhưng mà nghe Ngô Sư nói Cốc Vũ đi học rồi, cho nên nhất định lôi mọi người theo bám đuôi Lăng Sóc, cũng chẳng kiêng dè gì khuôn mặt lạnh băng của Lăng Sóc.

Căn tin ở khu Đông này tuy nhỏ, nhưng thức ăn phong phú, rất tiện để sinh viên mời bạn ăn cơm lại rẻ hơn bên ngoài, cái này cũng để giữ chân sinh viên trong trường.

Phục vụ sau khi ghi chú những món mà nhóm sinh viên muốn tiết kiệm gọi xong, nhẹ tay thả thực đơn vào trong túi tạp dề.

“Cốc Vũ, còn nhớ bọn mình không?” Ngô Sư ngồi trên bàn chưa từng ngồi yên được một phút một tay vất lên vai Tất Thanh, một tay vung vẩy về phía Cốc Vũ, giống như là bạn bè thân thiết cả năm không gặp lại đang chào nhau.

Cốc Vũ ngồi ở bên cạnh Lăng Sóc, đang tráng tách trà cho Lăng Sóc, cười nhẹ nhàng gật đầu: “Ngô Sư.”

Lăng Sóc thu hồi ánh mắt nhu hòa nhìn theo ngón tay Cốc Vũ đang tráng tách trà, sắc bén liếc quanh mấy người Ngô Sư một vòng, nói lạnh lạnh: “Lần này lỡ rồi, lần sau, tôi với Vũ ăn cơm hay làm cái gì cũng không mong sẽ có người lú lú ở xung quanh.”

“Đồ vô tình! Cho dù không có mấy người chúng tôi, bên cạnh Cốc Vũ chẳng phải còn mang theo mấy người y chang đầu gỗ sao?” Ngô Sư bĩu môi nói.

Bốn người vệ sĩ A Thành bị nói thành đầu gỗ liền đồng loạt trừng mắt nhìn Ngô Sư, Ngô Sư sợ đến mức rụt hết người lại.

Khóe miệng Tất Thanh cũng co rút nhìn bốn người vệ sĩ cười nói: “Mấy anh vệ sĩ đừng trách, tên nhóc này miệng thúi thôi, nói chuyện không có dùng não mà dùng đầu gối.”

“Hi hi.” Cốc Vũ cười thành tiếng, nói với Lăng Sóc: “Lăng Sóc, mọi người vui mà. Với lại nhiều người ăn cơm càng sôi nổi, sau này mình cứ ăn ở căn tin nhỏ này đi.” Vừa nói vừa đứng dậy định rót trà cho mọi người.

“Tùy em, em vui là được rồi.” Lăng Sóc vội vàng cầm lấy bình trà trong tay Cốc Vũ để xuống giữa bàn, nói: “Ngồi, để tụi bọn họ rót.”

Chỉ một lúc sau, thức ăn đã được bưng đến.

Ngoại trừ Ngô Sư, vừa ăn cơm, vừa đem mắt đảo qua đảo lại từ Cốc Vũ qua Lăng Sóc, những người khác thì đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim cúi đầu ăn cơm.

Tất Thanh hung dữ đạp chân Ngô Sư dưới gầm bàn, Ngô Sư “Ngao” một tiếng tru lên đau đớn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “A Thanh, sao cậu lại đạp tôi?”

“Ngu ngốc, đừng có nhìn lung tung! Ăn cơm đi!”

Ngô Sư bĩu môi, Tất Thanh chỉ biết Ngô Sư là người như thế nào, cho nên, để đề phòng Ngô Sư ăn nói lung tung, cho nên phải ra tay cảnh cáo Ngô Sư đừng có mà nhìn loạn, lo ăn cơm đi.

Nhưng Ngô Sư căn bản không biết lo lắng cùng khổ tâm của Tất Thanh, nghĩ đến cái gì là phải hỏi cho tới nơi, Ngô Sư cắn một miếng sườn kho, hỏi: “Lăng Sóc, anh với Cốc Vũ nhìn rất kì.” ngừng lại một chút, giống như cậu ta đang phải tìm ra một câu để mô tả cảm giác khi nhìn thấy Cốc Vũ cùng Lăng Sóc bên cạnh nhau, “Tương tự như cha tôi với mẹ tôi vậy đó, giống vợ chồng già.”

Mấy tiếng ho vì bị sắc đồng thời vang lên, Tất Thanh thiếu chút nữa thì hộc máu; bốn người vệ sĩ thì miệng mím chặt, cảm giác cái ví dụ này của Ngô Sư cũng là câu trả lời rồi.

Cốc Vũ đang lột tôm cho Lăng Sóc ngẩn hết cả người, khuôn mặt tái nhợt bị thay thế bằng một màu đỏ.

Lăng Sóc thản nhiên nhìn qua Ngô Sư còn đang tự hỏi mình nói sai chỗ nào, rồi lại nhìn mấy người đang ho đến đỏ hắt cả mặt, thỉnh thoảng cất giọng xấu xa: “Vũ là vợ sắp cưới của tôi.”

Yên lặng!

Vẫn là yên lặng!

“Hèn chi hai người thân như vậy, thì ra Vũ là con gái à!” Ngô Sư như là cuối cùng cũng đã hiểu liền nói.

Mọi người ngã rạp xuống đất, Tất Thanh học máu không gương dạy được, nghiêng rằng kèn kẹt tròng mắt nhìn Ngô Sư ngồi ở trên ghế, cố gắng áp chế cơn cảm phần, hung dữ nói: “Ngô Sư, cậu ngu vừa thôi!”

Tác giả tâm sự: Em bé qua hai chương nữa là ra đời rồi, trưng cầu đặt tên cho em bé.

58. Chương 58: Ôm...

Vừa qua Quốc khánh, không khí dần dần trở lạnh, Cốc Vũ sợ lạnh nên đã mặc áo khoác thật dày.

Cũng đã hơn sáu tháng, bụng cũng không lớn lên bao nhiêu, mỗi ngày đều ăn rất nhiều, nhưng trên mặt Cốc Vũ cũng chẳng có thêm bao nhiêu thịt, chẳng có chút nào dấu hiệu của lớn bụng của người có thai, vẫn cứ nhỏ nhỏ, Lăng Sóc chỉ cần dùng một tay cũng có thể ôm trọn.

Tuy nhiên, em bé trong bụng tuy nhỏ một chút, nhưng vẫn rất khỏe mạnh, phát triển rất tốt.

Lăng Sóc ngồi ở bàn cuối trong lớp, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những hạt mưa rả rít đập vào lớp kính trên cửa sổ, khiến cho bầu không gian xanh biếc bên ngoài trở nên lờ mờ.

Giáo viên đang giảng bài huyền thuyên trên bục giảng cũng chẳng nhìn đến sinh viên bên dưới, mặc kệ bọn họ vọc điện thoại di động, hay ngủ gà ngủ gật, hay là ngồi ngẩn ngơ, chỉ cần có sinh viên ngồi ở đây, thầy sẽ tận tình giảng bài, mà sinh viên chỉ cần làm tốt luận văn mà thầy giao cho, thầy sẽ chấm điểm.

Đông Văn Thanh ngồi cùng bàn với Lăng Sóc nhìn không được quay đầu qua nói chuyện với Lăng Sóc, nếu không lát nữa hết tiết, Lăng Sóc sẽ đi qua với Cốc Vũ.

“Lăng Sóc nè, cuối tuần này là sinh nhật của Mao Gia Nhân, anh với Cốc Vũ cùng đến cho náo nhiệt nha, ở quán bar Thanh Xuân Dương ở gần cổng Tây của trường đó.

Lăng Sóc nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Vũ không thể đến nơi nào quá ồn ào, cũng không đến được mấy nơi như Karaoke đâu, nếu như chỉ ăn với nhau một bữa, vậy thì tìm chỗ nào yên tĩnh một chút, nếu các cậu tìm không được thì tôi có thể tìm giúp.”

Đông Văn Thanh cũng không biết nói sao nữa, nếu nói toàn bộ tình cảm của Cốc Vũ đều dành hết cho Lăng Sóc, thì cũng nên nói là Lăng Sóc đem toàn bộ tình cảm của mình dành cho Cốc Vũ.

“Cũng được, nếu đổi được chỗ tốt hơn tôi sẽ nói với anh. Anh với Cốc Vũ nhất định phải tới nha, mọi người ai cũng đều chờ đó.”

Đông Văn Thanh cảm thấy, chỉ cần không trêu chọc đến Cốc Vũ, vậy thì Lăng Sóc sẽ giống như mọi người vẫn nhìn thấy: Cao quý, ưu nhã, lãnh khốc.

Nhưng nếu mà kẻ nào đi chọc đến Cốc Vũ, vậy thì Lăng Sóc sẽ trở thành như thế nào, Đông Văn Thanh còn chưa có nhìn thấy qua, nhưng mà cũng có thể tưởng tượng ra được một chút, Lăng Sóc đối với Cốc Vũ luôn tồn tại ý thức độc chiếm cực mạnh chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, Lăng Sóc hình như không thích bất kì sinh viên nam hay nữ nào tiếp xúc với Cốc Vũ, anh mạnh mẽ không chể Cốc Vũ trong thế giới riêng của mình, để cho Cốc Vũ lấy anh làm trung tâm, ngăn cách với tất cả những kẻ bên ngoài.

Đông Văn Thanh có chút thông cảm với Cốc Vũ, thật không biết Cốc Vũ làm sao có thể chịu được tình yêu mang đầy tính bá đạo chiếm hữu khiến cho người khác không hít thở nổi này của Lăng Sóc, hoặc phải nói là cậu ta không phải người trong cuộc, cho nên không thể hiểu được.

Nhưng bình thường, Đông Văn Thanh thật ra rất hâm mộ hai người Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Mặc dù cậu ta nói tình yêu của Lăng Sóc dành cho Cốc Vũ là bá đạo cùng chiếm hữu, nhưng mà, bất kể người ngoài nào nhìn đến cách thức Lăng Sóc và Cốc Vũ ở bên cạnh nhau, hoặc là do cậu ta cùng những người ngoài nhìn không ra cách thức hai người chung sống với nhau, đều tràn ngập bá đạo cùng dịu dàng.

Hai người không để ý đến ánh mắt người xung quanh vẫn tay trong tay, bình thản đầy ấm áp bước đi trong lá rụng giữa sân trường rộng thênh thang, bốn người vệ sĩ uy nghiêm đi sau chừng ba bước cẩn thận bảo vệ, hình ảnh lặp đi lặp lại hàng ngày ấy, rất dễ dàng khiến cho người ta quên đi sự khác biệt rõ rệt về tướng mạo của cả hai, chỉ cảm thấy rất tình cảm.

Cũng bởi vì hành động khẳng định quyền sở hữu này của Lăng Sóc đối với Cốc Vũ, cho nên toàn bộ sinh viên sau khi khai giảng chưa đầy nửa tháng đều đã biết Lăng Sóc với Cốc Vũ là một cặp, điều này làm cho rất nhiều người bị té đập mặt bể mắt kính! Còn về phần bọn họ có vì thế mà vỡ tan trái tim pha lê hay không thì không nói được.

Bất quá, mặc kệ Lăng Sóc cùng Cốc Vũ sớm chiều bên nhau, vẫn cho những sinh viên nữ không từ bỏ ý định muốn chen vào.

Mượn chuyện cậu ta cùng mấy người Tất Thanh tận mắt chứng kiến kể lại đi.

Đó là một ngày trước khi được nghỉ lễ Quốc khánh.

Cốc Vũ mang theo bốn vệ sĩ của cậu đi qua tìm Lăng Sóc, chưa có báo trước thì đã qua đến bên này, qua đến nơi Lăng Sóc học.

Có điều khi Cốc Vũ qua đến, thì mọi người vẫn học chưa xong.

Khi chuông hết giờ vang lên, bọn họ cùng Lăng Sóc dọn dẹp sách vở đi ra khỏi phòng học. Khi ra ngoài, có một nữ sinh viên khoa tiếng Anh chạy đến chặn mọi người lại, khuôn mặt xinh xắn hơi ửng hồng, dùng ánh mắt ái mộ nhìn Lăng Sóc, gom hết can đảm nói: “Lăng Sóc, em thích anh!”

Đông Văn Thanh còn nhớ rõ Lăng Sóc lúc đó chỉ dừng lại một chút, vòng qua cô gái kia tiếp tục đi.

Lúc này, bọn họ cũng không biết Cốc Vũ đang ở dưới tầng cây cách đó hơn mười mét ngồi đợi, đơn giản là vì ngồi sau gốc cây, cho nên Lăng Sóc cùng bọn họ cũng chưa có phát hiện ra Cốc Vũ đã ở đó từ trước.

Ngô Sư bị Tất Thanh kéo tay đi sau Lăng Sóc còn cố gắng quay đầu lại nhìn cô gái kia, nói: “Ai, đúng là tiếc ha, nếu như không phải Lăng Sóc đã có Cốc Vũ, cô gái này vẫn sẽ có cơ hội. Nói gì nói cô gái này nhìn cũng được lắm, nghe nói là sinh viên khoa tiếng Anh, bởi vì thích Lăng Sóc, cho nên mới theo đuổi Lăng Sóc! Bất quá mấy lời này chắc cũng không đúng, ít nhất là khi Lăng Sóc học cùng với Cốc Vũ, tôi cũng không có thấy cô ta học chung một giảng đường với Lăng Sóc.”

“Ồ ngu, đầu của cậu chứa sinh hử? Lăng Sóc cùng với Cốc Vũ khi học môn chung, thì cũng chẳng nhìn đến những người học chung khóa với anh ta, không nhìn thấy là là đúng rồi.” Tất Thanh cực kì nghi ngờ cái tên ngốc này tại sao có thể thi đậu đại học A, lại còn là khoa kinh tế, chẳng lẽ là định bán thân còn muốn giúp người ta đếm tiền sao?

“A Thanh, cậu chỉ biết mắng tôi, tôi rất thông minh nha, giáo viên cũng khen tôi đó.” Ngô Sư bị kéo đi bước chân lảo đảo bước theo Tất Thanh, trong miệng đầy oán giận, khóe miệng thì vẫn cười toe.

Cô gái bị Lăng Sóc bỏ lơ liền trở thành tiêu điểm khiến cho mọi người nhìn chằm chằm rất khó chịu, khó chịu đến mức nói năng không suy nghĩ, hét lớn theo bóng lưng của Lăng Sóc: “Lăng Sóc, anh tốt như vậy, tại sao lại muốn chung một chỗ với cái tên Cốc Vũ kia? Nó không xứng với anh, anh đáng giá hơn rất nhiều mà! Hơn nữa nó là con trai, thì có thể làm gì cho anh? Chỉ biết làm cho anh bị chế giễu! Hẹn hò với em đi, em sẽ tốt hơn nó rất nhiều, sẽ không giống như nó, rõ ràng là con trai mà lại yếu ớt, lúc nào cũng phải đem theo vệ sĩ, bộ dạng chẳng để ai vào trong mắt...”

Lăng Sóc dừng chân lại, chậm rãi quay đầu.

Còn tưởng rằng Lăng Sóc quay đầu lại nhìn cô gái kia, muốn nổi điên với cô gái đó.

Nhưng mà, Đông Văn Thanh cùng những người khác nhìn theo tầm mắt của Lăng Sóc, liền kinh ngạc.

Tay Cốc Vũ vịn trên thân cây đứng dưới bóng râm, vẻ mặt bình thản, ánh mắt tưởng như bình tĩnh, nhưng đôi môi cậu mím lại, tiết lộ sự bất an cùng bối rối trong lòng cậu.

Đông Văn Thanh không biết có phải do mình bị ảo giác hay không, cậu ta nhìn thấy khóe mắt Cốc Vũ có một giọt nước trong veo rơi xuống, dưới ánh sáng khúc xạ liên sáng rực, chói đến mức đôi mắt cũng thấy đau nhói, nhưng chỉ trong chớp mắt nó liền biến mất.

Lăng Sóc đi về phía Cốc Vũ, đưa tay lên, ngón tay cái êm mái mơn trớn trên cánh môi đang mím chặt của Cốc Vũ, dịu dàng nói: “Bé ngốc, lại suy nghĩ miên man rồi.”

“Cô ấy là con gái.” Cốc Vũ chưa chút nói.

“Uh.” Đây là điều ai cũng nhận thấy.

Lăng Sóc dịu dàng nhìn Cốc Vũ cụp mắt xuống bĩu môi nói chuyện, trong lòng liền vui vẻ, thầm nghĩ, bé ngốc này cũng cùng chung vì anh mà biết ghen rồi. Nhưng lại cũng không vì để cho Cốc Vũ ghen mà cố ý lập lờ với bất kì người phụ nữ nào.

“Em yếu đuối.”

“Ừ.” Đây là bởi vì em đang có thai mà.

Khóe miệng Lăng Sóc thông thả cong lên, đúng là bé ngốc đáng yêu mà.

“Em chẳng để ai vào mắt.”

“Uh.” Đây là anh cố ý tách em ra khỏi mọi người, cùng với việc em xem người ta giống như thú con nữa.

Lăng Sóc gần như sắp cười thành tiếng rồi, nhưng vẫn cố nhịn, nếu không, lỡ cười ra, bé ngốc đang lên cơn ghen mà không biết này nhất định sẽ thẹn quá hóa giận, buổi tối lại không cho anh ôm ngủ, như vậy thì cái được chẳng thể bù so với cái mất rồi.

Cốc Vũ nghe Lăng Sóc chỉ dùng từng từ một trả lời lại mình, ngược đôi mắt ngập nước trừng Lăng Sóc.

Nụ cười cao hứng thoáng qua của Lăng Sóc liền biến thành “Cười khổ” rồi, vội vào ôm Cốc Vũ vào lòng, vỗ về lưng Cốc Vũ, “Bé ngốc, cho dù Vũ có là nam, cho dù Vũ có yếu đuối, cho dù trong mắt Vũ chẳng nhìn tới ai, nhưng mà, anh chỉ...” Cúi đầu sát vào tai Cốc Vũ, đem hai chữ còn lại thì thầm vào tai Cốc Vũ.

Hai chữ kia vốn rất khẽ gần như không nghe thấy, nhưng Cốc Vũ lại nghe được, nghe được rất rõ, vội vào trong ***g ngực anh, cảm giác chua xót đau đớn không rõ kia cũng lui nhanh như thủy triều, trong chớp mắt toàn bộ dấu vết đều biến mất, chỉ còn lại nhu hòa cùng cảm động.

Hình ảnh Lăng Sóc cùng Cốc Vũ ôm nhau trong dưới vòm cây tỏa nắng, cực kì mỹ lệ.

Đông Văn Thanh tranh thủ lướt mắt nhìn cô gái kia, cô gái đó cũng ngẩn ngơ nhìn Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đang ôm nhau, ánh mắt cực kì phức tạp.

Đông Văn Thanh biết, ngay từ đầu, cô gái đó sẽ không có cơ hội thành công, bởi vì trong mắt Lăng Sóc cũng Cốc Vũ không hề có bất kì kẻ nào khác, bởi vì Lăng Sóc cùng Cốc Vũ là vợ chồng sắp cưới, là bí mật chỉ có cậu ta cùng năm người khác biết được mà thôi.

Đông Văn Thanh không biết, phải yêu như thế nào mới có thể làm cho một người đàn ông chấp nhận một người cùng giới tính với mình là vợ tương lai; yêu như thế nào mới có thể làm cho một người là nam chấp nhận mình là vợ tương lai của một người đàn ông khác.

Trên đường về nhà sau khi học xong, Cốc Vũ nghe Lăng Sóc nói tối nay Mao Gia Nhân mời sinh nhật, hỏi: “Lăng Sóc, phải tặng quà gì giờ anh?”

“Vũ tự quyết định đi, dù sao mình đi cùng nhau mà.” Lăng Sóc nghiêng người hôn lên đôi môi Cốc Vũ, nói xong, lại quay đầu nhìn xuống laptop đang đặt trên đùi.

Cốc Vũ suy nghĩ một chút, nói với A Thành đang ngồi ở trước lái xe: “A Thành, anh chạy xe đến trung tâm thương mại nha.”

“Vâng, cậu Vũ.”

Ở trung tâm thương mại mua quà sinh nhật cho Mao Gia Nhân xong về nhà tắm rửa một chút, thay đổi quần áo xong lại đi tiếp.

Lăng Tập Trạo dẫn hai người về sớm một chút, dặn Lăng Sóc phải chăm sóc Cốc Vũ chu đáo...

Hai người đứng ở bên hông xe nghe Lăng Tập Trạo dặn dò, cũng không cảm thấy buồn phiền, im lặng lắng nghe, ghi nhớ trong lòng. Lăng Sóc nghe Lăng Tập Trạo “dông dài” từ nhỏ cho nên đã bồi dưỡng được phong độ; Cốc Vũ nghe Lăng Tập Trạo “dông dài” là một loại hạnh phúc, cậu cảm thấy, có người thân ở bên tai lẩm bà lẩm bẩm là một loại hạnh phúc.

“Lão gia, cậu chủ nhất định sẽ chăm sóc mợ chủ rất tốt. Nếu ngài không quay về phòng, tiết mục ngài muốn xem sẽ bị bỏ lỡ đó.” Bác Lâu lên tiếng nhắc nhở Lăng Tập Trạo.

“A, biết rồi biết rồi.” Vừa nói, không để ý đến Lăng Sóc cùng Cốc Vũ nữa, đi nhanh vào trong nhà.

Hai tay bác Lâu đan vào nhau đặt trước bụng, lưng hơi khom xuống: “Cậu chủ, mợ chủ, hai người đi cẩn thận.”

Trước khi lên xe, Cốc Vũ ngọt ngào nói với bác Lâu: “Bác Lâu, đồ ăn khuya tối nay con muốn ăn cookie phô mai.”

“Được, mợ chủ, bác sẽ dặn người chuẩn bị thật tốt cho con.”

“Bọn con đi trước nha.”

Bởi vì Đông Văn Thanh nói với Mao Gia Nhân, Lăng Sóc cùng Cốc Vũ sẽ đến dự sinh nhật cậu ta cho nên nhất định phải đổi địa điểm.

Mao Gia Nhân vốn chỉ định mời mấy người bạn cùng phòng trong kí túc xá cùng Lăng Sóc và Cốc Vũ tụ tập ở đâu đó ăn uống trò chuyện thôi, nhưng mà lúc đi hoạt động đoàn vượt miệng nói ra khi vui vẻ, nên đến phút cuối, lượng khách đến vượt quá dự tính rất nhiều, cũng may là không phải đi bar hay đi hát karaoke, chỉ đi ăn một bữa, nếu không, nguyên một tháng sau chắc cậu ta cũng chỉ có thể ở trong kí túc xá ăn mì gói.

Lăng Sóc đưa Cốc Vũ đẩy cửa phòng ăn Mao Gia Nhân đặt trước, bên trong tiếng nói cười ríu rít, rất náo nhiệt, chân mày liền cau lại, nhưng giấy tiếp theo thì khuôn mặt đã trở lại như cũ.

Mao Gia Nhân đi qua đón, hứng phần nói: “Lăng Sóc, Cốc Vũ, cảm ơn hai người đã đến. Mau qua ngồi đi, chỉ còn hai người thôi. Mới nãy có người hỏi hai người đâu, còn cho rằng tôi nói xạo đó.” Lại định đưa tay lên vỗ vai A Thành, nhưng nửa đường thì sửa lại động tác, chuyển về bên hông người mình, “Anh A Thành, mời anh vào. Đúng rồi, ba anh vệ sĩ còn lại sao còn chưa đến?”

“Tôi sẽ ở bên cạnh Vũ.” Ý Lăng Sóc là một mình anh thì đủ rồi, tối nay A Thành chỉ là tài xế.

Thật ra trong phòng ăn có chưa đầy 20 người, ngồi hai bên dãy bàn, nói thật, ngoại trừ mấy người Đông Văn Thanh cùng Hà Thế Nho không biết vì sao cũng ở đây, những người còn lại Lăng Sóc chẳng thấy quen bất kì ai.

Hà Thế Nho đứng dậy ngoắc tay với Lăng Sóc và Cốc Vũ: “Lăng Sóc, Cốc Vũ, qua đây ngồi đi.” Sau đó, đem hai người sinh viên ngồi bên cạnh gã đuổi đi, chiếm chỗ để cho Cốc Vũ cùng Lăng Sóc.

Lăng Sóc nắm tay Cốc Vũ đi qua, Cốc Vũ vội vàng cầm hộp quà trong tay đưa cho Mao Gia Nhân, nói: “Mao Gia Nhân, sinh nhật vui vẻ, đây là chút tấm lòng của tôi cùng Lăng Sóc.”

Mao Gia Nhân ngẩn ra một chút, nhìn hộp quà tuyệt đẹp, đưa hay tay qua nhận lấy, cười chất phác, chân thành nói: “Cảm ơn, tôi liền nhận không khách sáo.”

Sau đó, Mao Gia Nhân làm chủ xị, giới thiệu những bạn học khác với Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, về phần Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, không cần giới thiệu thì ai cũng biết rồi, nhưng mà Mao Gia Nhân vẫn trình trọng giới thiệu hai người lại một lần.

Bầu không khí khi Lăng Sóc cùng Cốc Vũ chưa đến thì rất thân thiện, những người bạn học khác mặc dù rất muốn cùng trò chuyện với Lăng Sóc, nhưng mà biết Lăng Sóc là một người tính cách vô cùng kiêu ngạo, cho dù có chủ động bắt chuyện cũng chưa chắc được đáp lời lại.

Nghĩ định cùng nói chuyện với Cốc Vũ, như vậy lại càng không thể, bởi vì Cốc Vũ ngồi giữa Lăng Sóc và Hà Thế Nho, muốn hỏi Cốc Vũ cũng rất dễ dàng bị Lăng Sóc hoặc Hà Thế Nho cản lại.

Cũng may, đồ ăn thức uống mới qua vài phút đã được đưa lên, trong lúc ăn uống, tất cả mọi người rượu cồn xông não, nói chuyện cũng không kiêng dè, lá gan cũng to lên, đứng lên chụp bình rượu lớn tiếng hét rót rượu thêm...

Lăng Sóc vừa chú ý Cốc Vũ ở bên cạnh, một bên nói chuyện với Hà Thế Nho, anh lại có thêm một tầng hiểu biết đối với Hà Thế Nho, mặc dù cảm giác đối với Hà Thế Nho kiểu gì cũng không tốt hơn được, nhưng không thể thừa nhận, Hà Thế Nho là người học vấn rất phong phú, còn thêm khí chất kết hợp với nụ cười nửa miệng gian tà của gã tạo thành một loại khí thế lãnh đạo cùng thu hút trời sinh, chỉ bất quá vẫn lộ ra một vẻ mặt tàn nhẫn cùng ngoan tuyệt.

Lăng Sóc vẫn nghi ngờ Hà Thế Nho, từ lần thứ hai gặp lại gã trong lúc ghi danh đầu năm học, liền phái người đi điều tra về Hà Thế Nho, nhưng thân thế của Hà Thế Nho thế nhưng lại không hề lộ ra bất kì sơ hở nào, lại còn rất cầu huyết.

Hà Thế Nho vốn là con riêng của một doanh nhân họ Hà nào đó, đến năm mười ba tuổi mới được đón về nhà, bởi vì vợ chính thức của vị doanh nhân kia bị vô sinh, cho nên không thể sinh cho ông ta dù chỉ một người con; Hà Thế Nho năm mười ba tuổi đi cùng mẹ của mình đến ở trong căn nhà lớn đó, trở thành cậu ấm, đổi tên thành Hà Thế Nho.

Chỉ là mẹ của gã sau khi gã đi học thì sống cũng chẳng tốt lành gì, vị doanh nhân kia vốn là kẻ trăng hoa, ông ta chỉ nhìn đến đứa con trai là Hà Thế Nho này, cho nên, vì xoa dịu Hà Thế Nho, mới cho người phụ nữ này thân phận vợ bé.

Vợ của vị doanh nhân là một người phụ nữ rất hay ghen, nếu không phải vì mình bị vô sinh, làm gì có chuyện bà ta để cho vị doanh nhân đưa hai mẹ con Hà Thế Nho vào nhà khiến cho bà ta bị ngứa mắt? Bà ta không làm được gì Hà Thế Nho, nhưng mà mẹ của Hà Thế Nho thì chẳng thể có được cuộc sống tốt lành.

Vị doanh nhân trăng hoa kia luôn mặc kệ hai bà vợ lớn nhỏ trong nhà đấu đá lẫn nhau, ông ta chỉ muốn thưởng thức chơi đùa cùng những cô gái trẻ trung xinh đẹp, tốt nhất là có thể sinh ra cho ông ta vài đứa con trai để có thể kế thừa gia nghiệp khổng lồ của mình.

Đáng tiếc, vị doanh nhân này trước sau chỉ có một mình Hà Thế Nho là con trai.

Khi Hà Thế Nho mười sáu tuổi, mẹ gã là Vị Nham qua đời, sau đó Hà Thế Nho mất tích hai năm.

Hai năm đó Hà Thế Nho đã vượt qua như thế nào, Lăng Sóc không điều tra ra được.

Năm mười tám tuổi Hà Thế Nho quay trở về lại nhà họ Hà, một lời cũng không hé môi, trên người cũng không có dấu vết bị hành hạ, cuối cùng chuyện này cũng chẳng thể giải quyết, mà Hà Thế Nho bắt đầu đi học lại lớp 10.

Sau khi xem xong thông tin về Hà Thế Nho, Lăng Sóc phát hiện Hà Thế Nho trước khi bị mất tích là một thiếu niên cực kì phản nghịch, đối với chính mẹ ruột của mình cũng chẳng nghe lời bao nhiêu, nhưng chỉ cần

gã ta nhìn thấy trên người mẹ mình có thương tích, thì sẽ lập tức lật bàn với vị doanh nhân kia; trước khi mất tích thì thành tích học tập của Hà Thế Nho cũng không được tốt lắm, cũng giống như Cốc Vũ trước kia, nhưng Hà Thế Nho là kẻ thông minh, bắt quá chỉ không thích học.

Cho nên trong hai năm Hà Thế Nho mất tích, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Tất nhiên, chỉ cần Hà Thế Nho không trêu chọc đến anh cùng Cốc Vũ, như vậy xem gã như một người bạn bình thường quen biết xã giao cũng không thành vấn đề.

Có người nhịn không được bầu không khí bình thản dùng cơm nói chuyện của Lăng Sóc cùng Cốc Vũ và Hà Thế Nho, bưng một li bia tràn đầy bọt ngoe nguẩy đứng dậy đi đến trước mặt ba người mời cụng li: “Hà... Hà... Hội phó, thái tử Lăng, còn có... Cốc Vũ, Phong Mỗ Nhân tôi mời mọi người một li, tôi xin phép uống trước!”

Chung Hoa cùng mấy người khác kéo người bạn học đã uống sắp xỉn xuống, cái người sinh viên tự xưng là Phong Mỗ Nhân quay đầu lại quát mấy người Chung Hoa: “Các người định... Làm gì hả? Đừng có kéo tôi! Tôi... Tôi... Tôi chẳng phải chỉ định, uhm, mời Hà hội phó với thái tử Lăng uống một li thôi sao. Khó có cơ hội được ăn chung một phòng với hai người bọn họ, tôi rất vui, tôi vui cực kì. Thả tôi ra, tôi chẳng phải đi điều tra, các người vội vàng cái gì hả?”

Nhìn chai rượu lặn lốc, thì biết là kẻ say, tuyệt đối không thể cản được.

Sau đó lại có hai người nâng li, một trong hai người đó nói: “Đúng vậy nha, Hà hội phó cùng thái tử Lăng còn có Cốc Vũ nữa chỉ biết trốn vào một góc thì thì thăm thăm, cũng không có cụng li với mọi người, phải phạt ba li mới được.”

Đến lúc này, Chung Hoa cũng chẳng cản được nữa, cái tên Ngô Sư ngu ngốc lại còn hòa theo người khác làm loạn.

Thấy bộ dạng mọi người nâng li nếu không nhận thì sẽ không bỏ qua, trong lòng Hà Thế Nho đem cái tên quấy rối cuộc nói chuyện của gã với Lăng Sóc ra tùng xẻo, nhưng mặt vẫn cười gian tà bưng li rượu không biết là ai đã rót đầy tràn, đứng dậy nói: “Được được, là chúng tôi không đúng, muốn phạt gì phạt mình tôi là được rồi, hai người kia không biết uống rượu.” Nói xong, ngửa đầu ực một cái uống sạch, sau đó dốc ngược li xuống cho mọi người xem, sau đó, hoàn toàn trở thành Hà Thế Nho bộ dạng nho nhã, ngay cả sau khi uống xong chín li rượu trắng, mặc dù li không lớn, nhưng mà phong cách phóng khoáng dứt khoát uống sạch cũng đủ phủ đầu những kẻ ở đây.

“Như vậy được rồi chứ?” Hà Thế Nho cười tủm tỉm, trên mặt chẳng hề có dấu hiệu bị say dù chỉ một chút, chỉ có trong đôi mắt phượng hẹp dài tối đi một chút, nhưng không phải vì cồn.

Cốc Vũ ngơ ngác nhìn lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của Hà Thế Nho, ngơ ngác nói: “Anh Hà lợi hại thật.”

Hà Thế Nho nghiêng đầu nheo mắt nhìn Cốc Vũ còn đang ngẩn ngơ cười một cái: “Cốc Vũ phải cố gắng cảm ơn anh nha, anh là đang chiếu cố cho em với Lăng Sóc đó.”

“Dạ.”

“Bé ngốc, vốn do anh ta tự uống, mình không có cần anh ta giúp.” Lăng Sóc kéo mặt Cốc Vũ lại, nhìn vào trong đôi mắt cậu, nói: “Em chỉ cần ăn gì đó là được rồi, không cần để ý đến những người khác.”

“Dạ.”

Hà Thế Nho buồn bực, nói: “Lăng Sóc, cậu buồn nôn quá đi.”

“Cũng chẳng phải có một mình anh nói tôi như vậy. Đừng có nhìn chúng tôi, anh giúp chúng tôi uống, chúng tôi liền giúp anh ăn thêm một chút. Vũ, em nói vậy có được không?”

“Dạ. Hà hội phó, cảm ơn anh.” Cốc Vũ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười cảm ơn gã.

Vì nụ cười mỉm chân thật này, cùng với Lăng Sóc càng ngày càng thả lỏng phòng bị, Hà Thế Nho biến buồn bực thành cuồng nhiệt, liều mạng, một ngày nào đó, gã nhất định sẽ cướp trọn cả hai người này.

Mọi người bị hù dọa liền phục hồi tinh thần trở lại, càng thêm sôi nổi, không để ý đến Lăng Sóc và Cốc Vũ, quay sang một li lại một li mời Hà Thế Nho.

Hà Thế Nho một người chống lại một bầy, li rượu cũng đổi thành bình rượu... Cũng điên rồi.

Cuối cùng, cả phòng ăn còn đang ngồi chỉ có Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, A Thành, Đông Văn Thanh, Tất Thanh cùng với Chung Hoa.

May mà nhà hàng này nằm trong khách sạn.

Kêu phục vụ tới, lần lượt đưa hai người vào một phòng.

Sau đó, Lăng Sóc thanh toán tất cả bữa ăn hôm nay, chào tạm biệt với ba người còn tỉnh táo, đưa Cốc Vũ lên xe A Thành lái quay về nhà.

59. Chương 59: Thích...

Sinh nhật của Mao Gia Nhân đã qua một tuần, cũng không biết tối đó xảy ra chuyện gì, Ngô Sư hiện đang né tránh Tất Thanh.

Vốn tối hôm đó xảy ra chuyện gì cũng không ai biết được, nhưng mà hành động trốn tránh Tất Thanh của Ngô Sư, mà Tất Thanh lại cứ truy đuổi theo ở sau, một trốn một đuổi, rất nhanh khiến cho năm người còn lại, kể cả Lăng Sóc, cũng có thể khẳng định tối hôm đó Tất Thanh đã ăn thịt Ngô Sư.

Ngô Sư rất bối rối, rõ ràng là sáng hôm sau tỉnh lại là mình bị Tất Thanh ăn thịt sạch sẽ không nhả ra một miếng xương, eo thiếu điều cũng chẳng đứng thẳng lên được, tại sao cuối cùng cậu ta lại bị Tất Thanh thổ lộ, lại đổi thành cậu ta chột dạ chạy trốn khỏi cái tên đầu sỏ Tất Thanh, mà không phải là nhào tới đập cho cái tên Tất Thanh kia một trận mềm xương vậy?

Ngô Sư cúp cua trốn lên thư viện, một quyển sách đặt ở trên bàn, nhưng cậu ta thì lại dùng hai tay túm đầu – một chữ cũng chẳng đọc vào được, trong đầu toàn là chuyện tình của tối hôm đó – thế nhưng chẳng túm được bao nhiêu sợi tóc, cậu ta cắt tóc đầu đinh, tóc chẳng thể túm được, cũng không nhớ rõ ràng được về tối hôm đó.

Chỉ nhớ là lúc đó trong phòng ăn cười hi hi ha ha ăn ăn uống uống, cùng sáng hôm sau ngủ dậy trong tình trạng *** bị Tất Thanh ôm trong lòng, vừa nhúc nhích một cái, thì xương sống rồi eo muốn gãy, lại nhúc nhích thêm cái nữa, thì phía sau có cái gì đó chảy xuống, hại mặt cậu ta lúc đó hết đỏ rồi lại đen.

Ghê tởm ghê tởm ghê tởm!!!

Hung hăng gấp sách lại, đẩy ghế ra, đem sách đến quầy trả lại, thở hồng hộc chạy ra khỏi thư viện.

Mặc dù ngày nào cũng né Tất Thanh, nhưng hai người ở chung một phòng kí túc xá, tránh hòa thượng như chẳng né được chùa, nếu không phải Tất Thanh còn e ngại bốn người bạn khác ở chung, nói không chừng Tất Thanh sẽ cưỡng bức cậu ta rồi, chứ không phải là lộ ra bộ mặt đen sì, dùng ánh mắt tối hù lại nóng hừng hực mà nhìn cậu ta.

Ngô Sư chạy đến lớp học của Cốc Vũ, giáo viên đang viết công thức ở trên bảng, Ngô Sư tranh thủ mười mấy giây đồng hồ ngăn ngui đó, đi vào bằng cửa sau mò đến bên cạnh Cốc Vũ.

Bốn người A Thành biết Ngô Sư, cho nên để cho cậu ta thuận lợi ngồi vào bên cạnh Cốc Vũ.

Cốc Vũ đang ghi lại công thức vào tập, cảm thấy bên người có người ngồi xuống, vừa nhìn, ngạc nhiên hỏi nhỏ: “Ngô Sư, bạn sao lại ngồi ở đây?” Lại liếc ra sau lưng Ngô Sư một cái, “Ui, Tất Thanh không đi cùng bạn à.”

Ngô Sư vừa không hiểu lại vừa chột dạ một chút, nói: “Hừ, ai muốn đi cùng với cậu ta chứ.”

Cốc Vũ dứt khoát bỏ bút xuống, nghiêm túc nhìn vẻ mặt của Ngô Sư, đáng tiếc Cốc Vũ nhìn một lúc lâu cũng không có nhìn ra vẻ mặt của Ngô Sư có nghĩa là gì, cậu chỉ có thể từ hai hàng chân mày nhíu chặt của Ngô Sư nhìn ra Ngô Sư đang bối rối, những cái khác thì đoán không ra.

Nhưng Cốc Vũ luôn nhìn thấy Tất Thanh chẳng bao giờ rời khỏi Ngô Sư lại không có xuất hiện, như vậy, Ngô Sư cau mày là vì cãi nhau với Tất Thanh sao?

Ngô Sư bị Cốc Vũ dùng ánh mắt nghi hoặc lẫn khó hiểu mà nhìn đến chớp mũi cũng đổ mồ hôi lạnh, cứ cảm thấy chuyện tối hôm đó bị phát hiện rồi.

“À thì, có phải bạn với Tất Thanh cãi nhau không? Máy hôm nay trưa cũng không nhìn thấy hai người, tôi định hỏi Tất Thanh với bạn sao không đến, nhưng Lăng Sóc không cho tôi hỏi.”

Ngô Sư thấy Cốc Vũ rút cuộc cũng thu lại ánh mắt nhìn cậu ta, cũng đã hỏi ra, thở dài một hơi, cậu ta nói rồi mà, Cốc Vũ chậm tiêu như vậy thì làm sao có thể nhìn ra cái gì chứ!

Ngô Sư thật không biết xấu hổ khi nói Cốc Vũ chậm tiêu, cậu ta nếu không bị Tất Thanh mượn rượu giả điên, đem cậu ta đang say bí tỉ mà ăn thịt, thì cũng chẳng hề biết đến Tất Thanh hóa ra lại mang tâm tư đó với mình.

Ngô Sư nhìn thoáng qua bức giảng, xem ra giáo viên căn bản không có để ý đến góc này, mới nhích vào sát Cốc Vũ, lấy tay phải che miệng lại, nhỏ giọng hỏi: “À này, Cốc Vũ, cậu rõ ràng là nam, nhưng tại sao lại trở thành vợ sắp cưới của Lăng Sóc vậy? Hơn nữa, cậu không thấy hai người đàn ông sống với nhau có gì là lạ sao? À, Cốc Vũ, không phải tôi nói hai người, cậu với Lăng Sóc ở với nhau nhìn rất xứng đôi! Ý của tôi là, hai người không sợ người khác nói sao?”

Cốc Vũ thoáng tránh ra Ngô Sư một chút, nói hơi ngại ngùng: “Thật ra tôi cũng không biết vì sao mình lại trở thành vợ sắp cưới của Lăng Sóc.”

Ngô Sư há to miệng còn trên mặt thì đầy hai chữ không tin.

Sau đó Cốc Vũ đưa tay trái lên trước mặt Ngô Sư, cho Ngô Sư nhìn chiếc nhẫn bạch kim đeo trên ngón vô danh của mình.

“Ừc, cái nhẫn này tôi hình như cũng thấy tay Lăng Sóc có đeo, không từng nghĩ đến đây là nhẫn cưới của hai người, còn tưởng chỉ là trùng hợp, ai bảo người giàu bây giờ ai cũng đeo nhẫn, có người đeo hết mười ngón tay luôn, làm cho người ta chẳng thể đoán được.”

“Lăng Sóc nói tôi làm anh ấy bị mất vợ sắp cưới, cho nên tôi phải đền cho anh.”

“Ặc, cái này cũng được!?” Ngô Sư bất chấp vấn đề mình đang hỏi Cốc Vũ, hét hồn hét một tiếng đứng bật dậy, đem toàn bộ ánh mắt của sinh viên trong phòng học cùng giáo viên trên bức giảng đều chú ý nhìn qua phía này.

Giáo viên nói: “Bạn sinh viên kia, bạn đã chủ động đứng dậy, vậy thì mời bạn trả lời câu hỏi này đi.”

Ngô Sư nhìn bằng đen, khóe miệng co rút, nói: “Xin lỗi thầy, em không biết.”

“Ngồi xuống đi. Cho dù nói chuyện cũng đừng giật mình bất ngờ như vậy, sẽ làm ảnh hưởng đến mấy bạn đang ngủ không tốt lắm đâu.” Giáo viên nói hài hước.

Ngô Sư ngồi xuống, lấy khuỷu tay nhẹ huých vào Cốc Vũ đang cúi đầu cười, nói: “Cốc Vũ, cậu còn cười hả, đều tại cậu hết. Nếu không phải tại cậu nói như vậy, tôi làm sao ngạc nhiên tới mức hét lên? Chắc chắn là cậu đang gạt tôi, đúng không? Đáng ghét, tôi thế mà lại tin.”

Cốc Vũ nhin cười, khóe mắt vẫn còn cong cong ngược lên nhìn Ngô Sư, nói: “Tôi không có cười bạn, chỉ là thầy nói hài hước quá. Cũng không có lừa bạn. Nhưng mà, Ngô Sư, bạn hỏi tôi cái này làm cái gì? Chẳng lẽ bạn thích người nào là nam à?”

“Làm gì... Làm gì có?” Ánh mắt Ngô Sư lóe lên, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

“Oh, vậy bạn tới đây làm cái gì?” Cốc Vũ hỏi lại lần thứ hai.

Câu chuyện trở về vạch xuất phát. Ngô Sư ảo não vô cùng, đến hỏi Cốc Vũ, hỏi không được, không phải không hỏi được đáp án, mà là Cốc Vũ cái gì cũng không hiểu.

“Cốc Vũ, cậu thích Lăng Sóc không?”

Cốc Vũ gật đầu không chút do dự.

“Vậy sao cậu biết cậu thích anh ta?”

“Tôi là vợ sắp cưới của anh, không thích anh thì thích ai?”

Ngô Sư đỏ mặt hột, thay đổi phương pháp đặt câu hỏi: “Vậy nếu như cậu không phải vợ sắp cưới của anh ta, cậu có thích một người đàn ông như anh ta không? Chẳng lẽ cậu không thích con gái à?”

“Tôi chưa từng thích cô gái nào cả, các cô gái cũng không thích tôi, bởi vì tôi vừa xấu lại còn bị tật.” Cốc Vũ bây giờ, đã có thể tự nói về khuyết điểm của bản thân trước mặt bạn bè, giống như, đủ can đảm thừa nhận bề ngoài xấu xí cùng tàn tật của mình thì trong lòng cũng không cảm thấy tự ti nặng nề như lúc trước.

“Cốc Vũ, xin lỗi, tôi không phải cố ý làm cậu nhớ lại chuyện không vui. Trên mặt cậu chỉ có một cái bớt thôi mà, thật ra nếu không chú ý đến cái bớt đó, cậu nhìn cũng được lắm, hơn nữa tâm cậu rất tốt, so với mấy đứa con gái ích kỷ độc ác thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu không, Lăng Sóc cũng đâu có xem cậu như bảo bối.”

Cốc Vũ vô thức dùng chuột laptop vẽ vu vơ trên màn hình, ánh mắt như bị bao phủ trong sương mù, nói chậm như rùa: “Tôi không biết như thế nào mới là thích một người, bởi vì ngay từ lúc đầu tôi cũng chưa từng thích bất kỳ ai. Nhưng mà Lăng Sóc nói với tôi, tôi là người của anh, phải thích anh, người đầu tiên tôi thích chính là Lăng Sóc. Tôi nghĩ sau này tôi cũng chỉ sẽ thương anh.”

Đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy Ngô Sư ngồi bên cạnh nói cái gì, quay đầu qua nhìn, người được mình nói thích đang ngồi ở bên cạnh, mà Ngô Sư thì đang không ngừng quơ tay múa chân bị Tất Thanh kéo ra ngoài hành lang.

Lăng Sóc ôm đầu Cốc Vũ kéo vào trong lòng anh, cất giọng trầm trầm đầy dịu dàng: “Vũ, lời yêu của em hẳn là không nên nói với người ngoài, mà phải nói trước mặt anh chứ, như vậy anh sẽ càng vui hơn.”

“Em không biết hết tiết rồi.” Cốc Vũ đỏ mặt nói sang chuyện khác, im lặng vùi đầu vào lòng Lăng Sóc.

Lăng Sóc nâng cằm Cốc Vũ lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt Cốc Vũ, giọng điệu dịu dàng thoát cái chuyển sang bá đạo: “Bắt đầu từ hôm nay, nếu mà còn để anh biết Vũ ở sau lưng anh nói thích anh, mà không phải nói ngay trước mặt anh, anh sẽ trừng trị Vũ thích đáng cho mà biết.”

Cốc Vũ hốt hoảng mở to đôi mắt, vội vàng gật đầu, nhưng cằm bị giữ chặt, chỉ có thể vội vàng nói: “Em biết rồi.” Giống như sợ chỉ cần trả lời chậm một giây thôi, Lăng Sóc sẽ mượn cơ hội mà trừng phạt cậu. Đừng có tưởng cậu ngốc, trừng phạt mà Lăng Sóc nói còn không phải là ở trên giường ra sức yêu thương cậu? May mà có em bé, Lăng Sóc mới không dám một lần lại một lần quần lấy cậu không chịu buông tha.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Giáng sinh, năm mới cũng đã qua, thời gian dự sinh của Cốc Vũ cũng chỉ còn khoảng hai tháng, bụng của Cốc Vũ cũng lớn hơn một chút, nhưng mà mặc đồ mùa đông vừa rộng vừa dày cũng không nhìn ra được.

Qua năm mới, Cốc Vũ cũng xin nghỉ không đến trường nữa, an tâm ở nhà dưỡng thai, thời gian rảnh rỗi cậu có khi thì cùng Lăng Tập Trạo chơi cờ, mặc dù kĩ nghệ rất kém cỏi; cũng có thể dạo vào nhà bếp, tự mình làm chút đồ ăn; hoặc là đọc sách hoặc là vẽ tranh.

Hôm nay, Lăng Tập Trạo đi ra ngoài thăm vài người bạn, bác Lâu tất nhiên là cũng đi theo.

Trong nhà ngoại trừ người giúp việc cùng vệ binh ở sau núi, cũng chỉ còn có một mình Cốc Vũ.

Trước khi ra ngoài Lăng Tập Trạo và bác Lâu thấy không yên tâm, nhưng lại không thể không đi, cho nên liền gọi điện thoại nhắn Vạn Hoa qua đây, sau khi Cốc Vũ hứa hẹn sẽ chú ý cẩn thận thì mới đi ra ngoài, nghĩ ở nhà vẫn còn người giúp việc, Vạn Hoa cũng đang trên đường qua, cho nên, Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu cũng thấy yên tâm hơn.

Sau khi Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu đi, Cốc Vũ tự mình vào bếp mang chút thức ăn vặt cùng đồ uống đi đến ghế salon trong phòng khách, vừa đọc sách vừa đợi Vạn Hoa.

Khi điện thoại reng, Cốc Vũ đang mơ màng ngủ thiếp đi trong lúc đọc sách, tiếng chuông làm cậu giật mình tỉnh lại, nhướng lên khỏi ghế salon, trợn mắt nhìn điện thoại reng một lúc lâu nhưng vẫn chưa có tỉnh táo lại.

Người giúp việc đi đến nghe điện thoại: “Alo, đây là nhà họ Lăng, xin hỏi ai đấy ạ?”

Sau đó quay đầu nhìn Cốc Vũ đang ngồi ngơ ngác trên ghế salon, lại gật đầu nói: “Cậu Vũ đang ở đây, vâng ạ, tôi lập tức chuyển điện thoại cho cậu ấy.” Nói xong, đi đến trước mặt Cốc Vũ, đưa cái điện thoại không dây cho Cốc Vũ, nói: “Cậu Vũ, điện thoại của bác sĩ Vạn Hoa.”

“Cảm ơn.” Cốc Vũ nhận lấy điện thoại trong tay cô giúp việc, đặt đến bên tai, nhẹ nhàng alo một tiếng: “Anh rể, anh chưa đến được à?”

Vạn Hoa đang cau mày ở đầu dây bên kia nghe thấy thanh âm mềm mại như đang làm nũng của Cốc Vũ liền bật cười, nói: “Xin lỗi mà, Tiểu Vũ, trên đường qua gặp một vụ tai nạn ô tô nghiêm trọng, có mấy người bị thương, anh qua bên em trễ một chút, em nhớ cẩn thận nha, nếu như người có chỗ nào không thoải mái thì gọi điện thoại cho anh liền, nhớ chưa?”

“Dạ. Vậy anh nhanh cứu người đi, anh rể giỏi nhất mà. Em sẽ cẩn thận, ông nội cùng bác Lâu nói dùng cơm trưa với bạn xong sẽ về.” Cốc Vũ cũng nghe thấy tiếng gào khóc hoảng sợ vọng lại từ đầu dây bên kia cùng tiếng còi xe cấp cứu cùng xe cảnh sát.

“Hi hi. Tiểu Vũ sao không gọi Tiểu Sóc về vậy?” Vạn Hoa vừa nói vừa đem xe chạy tấp vào lề đường, khóa cửa lại vội vàng đi đến hiện trường vụ tai nạn.

“Hôm nay anh có trận đấu bóng rổ với trường khác, em không muốn làm cho anh lo lắng. Thật ra cũng đâu có gì đâu, trong nhà không phải có rất nhiều người giúp việc sao, em cũng không có ở một mình. Được rồi, anh rể, em không nói nữa, em đi ngủ một chút. Bái bai anh.”

“Ừ.” Vạn Hoa cúp điện thoại, nghiêm nghị đi vào hiện trường vụ tai nạn nghiêm trọng này, nói với cảnh sát: “Tôi là bác sĩ, có thể giúp người bị thương sơ cứu khẩn cấp.”

Cốc Vũ tiện tay đặt điện thoại qua bên cạnh, miễn cưỡng cuộn người trong ghế salon, tay lật sách được vài trang, mí mắt bắt đầu díp lại.

Vậy mà điện thoại lại reo tiếp.

Cũng không nhìn ai gọi cứ thế mà bấm nút nghe luôn, lời nói mềm mại mang theo hương vị buồn ngủ cất lên: “Alo, xin chào.”

“Vũ? Em có phải đang ngủ ngoài phòng khách phải không? Về phòng ngủ đi, nếu không sẽ bị lạnh đó.” Lăng Sóc nói đầy cương ép.

“Oh, Lăng Sóc, sao anh lại gọi về vậy? Không phải anh đang thi đấu sao? Em thật là muốn xem trận đấu của anh.”

“Sau này vẫn có cơ hội mà. Bây giờ đang nghỉ giữa hiệp, cho nên anh gọi điện thoại cho em.”

“Vậy anh phải thắng nha, sau này em sẽ đưa con đi xem anh thi đấu.” Cốc Vũ vuốt vuốt bụng tròn tròn của mình, trong ánh mắt tỏa ra hào quang xinh đẹp, nếu như Lăng Sóc nhìn thấy, chắc chắn sẽ dùng tốt độ nhanh nhất đem cậu về phòng ngủ rồi áp đảo.

“Uh, bọn anh sẽ thắng. Hôm nay con có ngoan không vậy.” Lăng Sóc dựa vào vách tường, đưa tay vẫy báo hiệu với Hà Thế Nho đang đứng ở ngoài xa.

“Em ngủ quên mất, cho nên không biết con có đá em hay không nữa, có thể con cũng ngủ quên giống em rồi.”

Lăng Sóc cúi đầu cười thành tiếng: “Anh phải vào trận đấu rồi, Vũ về phòng ngủ đi, nếu như anh biết Vũ không nghe lời anh thì về nhà anh sẽ phạt em.”

Cốc Vũ bĩu môi, trong lòng nói: lại phạt cậu, có cái gì mà Lăng Sóc không lấy để làm cơ phạt chứ.

“Em biết rồi, bá đạo!” Nói xong Cốc Vũ nhanh chóng cúp điện thoại, liền vuốt vuốt trái tim đập bình bịch bởi vì nói Lăng Sóc bá đạo.

Lăng Sóc nhìn cuộc gọi đã bị cắt bật cười, Hà Thế Nho đang đợi ở phía xa xa cũng đã đi lại, quảng cho Lăng Sóc một chai nước suối, chế giễu: “Lăng Sóc, cậu là thê nô à? Thời gian nghỉ ngơi có một chút cũng phải gọi điện thoại báo cho Cốc Vũ vậy.”

Lăng Sóc bình thản liếc Hà Thế Nho một cái, đem chai nước suối quảng trả lại cho Hà Thế Nho, đi vào bên trong sân thi đấu.

“He, Lăng Sóc, cậu đừng có nói là đang tức giận nha? Chỉ nói sự thật với cậu thôi mà. Được rồi, Cốc Vũ xin nghỉ học vì bị bệnh à? Đã lâu vậy rồi cậu ấy sao còn chưa đi học lại được? Thật sự là khiến tôi lo lắng mà, gọi lời hỏi thăm của tôi cho cậu ấy nha, nhớ chưa?” Hà Thế Nho đuổi theo, đi bên cạnh Lăng Sóc, cười xấu xa.

“Chuyện của Vũ không cần người ngoài như anh quan tâm! Tôi là người đàn ông của em ấy, có tôi là đủ rồi!”

“Ặc ặc, Lăng Sóc, cậu nói vậy thật khiến cho người ta đau lòng. Chúng ta là bạn nha, bạn bè quan tâm đến bạn bè thì có gì sai hử? Cậu đúng là ích kỉ! Tôi chỉ nói có vậy thôi mà cậu trừng tôi là sao. Nếu tôi nói thích Cốc Vũ, không phải cậu lấy dao chém người nha?”

Lăng Sóc dừng bước, nghiêng đầu lạnh lẽo âm trầm nhìn chòng chọc vào mắt Hà Thế Nho, bình thản nói: “Còn phải nhìn xem anh thích Vũ kiểu nào! Nếu như anh muốn bị chém, thì có thể thử.”

Khoảnh khắc đó, Hà Thế Nho cảm thấy Lăng Sóc đang nói thật, ánh mắt kia chắc chắn là sát ý thẳng tắp chém vào gã, khiến cho tim gã cũng phải đập nhanh hơn, không phải bị hù, mà là bị kích động.

“Ai da, bị uy hiếp rồi, sợ quá đi.” Hà Thế Nho cười thô bỉ.

Lăng Sóc không để ý đến Hà Thế Nho, đi vào sân thi đấu trong tiếng hò hét cổ vũ đinh tai nhức óc.

Lăng Sóc không có tham gia bất kì câu lạc bộ nào, nhưng bây giờ lại trở thành chủ lực của đội bóng rổ, thật ra chỉ bởi vì một câu nói của Cốc Vũ.

Có một lần, khi đi ngang qua sân thể dục trong trường, nhìn thấy có người đánh bóng rổ, Cốc Vũ mang theo vẻ mặt hâm mộ nhìn theo mấy người tuổi trẻ hừng hực đang đổ mồ hôi ròng ròng, xem đến khi bọn họ chơi xong rồi đi thì Cốc Vũ mới chịu đi, còn nói Diệp Đồng chơi bóng rổ rất giỏi, có một lần ở trên đường thi ném rổ thì thắng đến mấy lần.

Lăng Sóc biết rõ Cốc Vũ cả đời này chẳng thể nào tham gia những môn thể thao vận động như bóng rổ, nhưng tại sao trong lúc bầu không khí rất tốt thế này lại nhắc đến cái tên Diệp Đồng chết tiệt kia!

Cho nên, vì muốn đem tất cả ánh mắt của Cốc Vũ đều dành hết cho mình, không được chú ý đến người đàn ông khác, Lăng Sóc gia nhập đội bóng rổ của trường.

60. Chương 60: Sinh Non...

Cốc Vũ biết rất rõ mình đang nằm mơ, bởi vì chính giấc mơ đang nói cho cậu biết điều đó.

Đó là cậu lúc còn rất nhỏ, mẹ cậu vẫn còn đang sống, cha cậu cũng còn.

Cậu nỗ lực kéo ngựa con bằng tre cười trong sân nhỏ không ngừng hét “Giá giá giá” chơi.

Mặt trời sắp lặn chuyển sang màu đỏ ối sau mái nhà, mẹ hình như đang dùng nước để gội đầu, bởi vì trong giấc mơ cậu hình như không có nghe được mùi thơm của dầu gội đầu.

Ở bên ngoài sân thảnh thơi có mấy con chó chạy xẹt qua, đi thật xa rồi nhưng vẫn nghe được tiếng bọn nó cắn xé nhau.

Cậu nghĩ gì đó, ngừng cười ngựa, quay đầu nhìn mẹ đang gội đầu, lén lút kéo gậy tre theo, tập tễnh đi ra cánh cổng gỗ, nhìn qua khe hở của hai cánh cửa nhìn về cuối con hẻm lát đá xanh ở ngoài.

Sau đó, cậu thấy được cha cậu xuất hiện từ đầu kia của con hẻm nhỏ, nhìn không rõ hình dáng của cha, nhưng cậu cảm thấy cha đang cười.

“Cha.” Cậu nghe thấy mình đang dùng thanh âm ngọng nghịu vui sướng gọi người đàn ông đang đi về phía cậu.

“Tiểu Vũ Nhi của cha, cha về rồi nè.”

Cậu nghe thấy người đàn ông hình bóng không rõ ràng kia vừa nói vừa đi nhanh về phía cậu, giống như chớp mắt một cái đã đến trước cổng.

Cậu còn bé xiu muốn mở cửa cho cha, muốn cha cười ôm cậu vào lòng, thình lình nghe tiếng mẹ hét lên kinh hoàng từ phía sau.

Cậu không rõ, quay đầu lại nhìn mẹ, đồng thời bàn tay bé xinh mũm mĩm cũng mở rộng cánh cửa gỗ nói gần cách sân nhỏ với ngoài đường.

Cậu nhìn thấy mẹ theo ánh chiều tà rơi dưới mái hiên chạy thật nhanh về phía cậu, trên mặt mẹ chỉ tràn đầy kinh hoàng cùng đau đớn.

Mẹ tại sao lại có vẻ mặt như vậy? Cậu cả ở trong mơ lẫn bên ngoài đều cảm thấy kì lạ.

Cái suy nghĩ đó hình như vẫn cứ đảo quanh người không chịu đi, mặc kệ là cậu còn bé trong giấc mộng kia, hay là cậu đang ngẩn ngơ trong giấc mộng, cũng đều cảm thấy chân trái tự nhiên đau đớn vô cùng, thoát cái liền lan tràn khắp toàn thân, đau đến mức cậu không thở được.

Cậu cố sức quay đầu lại, bóng dáng của người đàn ông kia đã chẳng thấy tăm hơi tự thuở nào, thay vì cha sẽ vào cửa thì lại là mấy con chó hoang rất lớn miệng chảy nước dãi rùng rùng cùng đôi mắt hung dữ đỏ ngầu, một con trong đó vẫn còn đang cắn trên chân trái cậu.

Cậu hét lên, quơ cánh tay bé nhỏ cùng tiếng hét khàn khàn phát ra khỏi cổ họng đuổi con chó hoang kia đi, mẹ cậu chụp lấy gậy trúc cậu dùng làm ngựa tre không ngừng quát xuống, hung hăng đánh lên người con chó hoang đang cắn cậu.

Đau quá!

Không phải sợ, chỉ là giấc mơ! Tỉnh lại, tỉnh lại nhanh lên!

Cậu vùng vẫy!

Nhưng mà đau đớn từ vết cắn trên người sao lại rõ ràng như vậy!

Cậu nhìn thấy con chó hoang nhe răng cắn mẹ.

Cậu trong giấc mơ đang hối hận, hối hận không nên chạy đi mở cửa.

Nhìn con chó hoang cắn mẹ, cậu không thể vùng vẫy, mờ mịt nhìn xung quanh, nước mắt ngập tràn đôi mắt, nhưng quật cường không để chảy xuống, nhỏ giọng kêu lên: “Cha, cha, cha ở đâu? Cứu con với mẹ!”

Cái gì cũng không có, chỉ có tiếng chó hoang gầm gừ, cùng tiếng cắn xé.

Cậu hiểu rồi, cha không có nữa.

Cậu nhảy qua chụp lấy gậy trúc dính đầy máu vung lên, vừa gào khóc gọi “Mẹ ơi” vừa nhào qua liềm mạng với mấy con chó hoang.

Cậu cảm thấy nếu như không liềm mạng, mẹ cũng sẽ chẳng thể gặp lại.

Cốc Vũ bị tiếng vỡ nát của cái điện thoại không dây bị cậu hất xuống đất gọi tỉnh dậy, trong đầu mịt mờ, đôi mắt nhìn vào cái điện thoại rớt trên mặt đất rất lâu, chỉ biết là mình hình như vừa nằm mơ, mơ thấy mẹ cùng cha, còn kết quả, cậu không nhớ ra được.

Người giúp việc vừa vặn đi qua cửa, quay đầu lại hỏi: “Cậu Vũ, muốn dùng cơm trưa chưa?”

Cốc Vũ vẫn còn chưa thoát khỏi cảm giác đau đớn thấu tận tâm can của cơn ác mộng ngược khuôn mặt đầm lệ ngày ngốc nhìn người giúp việc đứng ngoài cửa.

Người giúp việc giật mình, mới phát hiện ra Cốc Vũ không phải đang ngồi trên ghế salon, mà một tay đang ôm bụng, một tay thì chống cơ thể nửa ngồi nửa quỳ rạp trên nền nhà.

Người giúp việc lập tức chạy qua chỗ Cốc Vũ, vội kêu: “Cậu Vũ, cậu làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái không?! Nói đi!” Khi nhìn thấy dưới người Cốc Vũ thấm đầy máu, mặt người giúp việc liền trắng bệch, hét lớn: “Người đâu, người đâu, không ổn rồi, cậu Vũ có chuyện rồi!”

“... Đau quá!”

Cốc Vũ cau chặt chân mày nói, cậu thậm chí không biết mình vẫn đang vô thức bảo vệ bụng, cậu chỉ biết cậu đang rất đau, đau vô cùng!

Xảy ra chuyện gì vậy?! Trước mắt Cốc Vũ mọi thứ tự nhiên trở nên đen kịt, Cốc Vũ nhìn về hướng cô giúp việc đang hoảng hốt hét to, nhưng mà hình như tiếng hét của cô cũng không có chui được vào trong tai cậu...

Lăng Sóc hai tay cướp bóng, ánh mắt sắc bén, đối phương thế nhưng lại cho ba người đeo bám sát anh.

Đồng đội của anh cũng bị bên đối phương dồn vào góc chết, tìm không thấy cơ hội chuyển bóng.

Lăng Sóc không thể làm gì khác hơn ngoài mạo hiểm, tự mình ném vào rổ, vẫn có khả năng thành công.

Lăng Sóc bước một bước làm động tác giả, trên tay cũng thực hiện một hành động giả, tạo cảm giác như sẽ chuyển bóng về phía bên trái, sau đó thừa dịp một người trong nhóm đối phương lui qua trái chặn bóng, anh nhanh chóng cúi người lách qua khoảng cách giữa hai đối thủ còn lại.

Thế nhưng, ba tuyển thủ đội bạn tung ra để kèm anh đều thuộc loại khó nhai, hộ vệ thứ ba lao tới trong chớp mắt, tông vào Lăng Sóc.

Hai mắt Lăng Sóc tối sầm, bóng vẫn không rời tay, đã tới thời điểm.

Lăng Sóc đem bóng ném xẹt qua hông hộ vệ thứ ba của đội bạn, một chân trụ giữa hai chân của người đó, xoay người một vòng, lưng anh gần như dán vào cánh tay của hộ vệ thứ ba xoay ra sau lưng cậu ta, tay anh nhẹ cong lại, đem trái bóng lướt qua hông người kia chộp vào trong tay.

Tốc tác tựa như nước chảy mây trôi khiến cho toàn bộ cổ động viên gào thét muốn nổ tung nhà thi đấu, thậm chí có nữ sinh viên gào lên: “Thái tử Lăng, bọn em yêu anh, cố lên!” Thì ra, đó là đội nữ cổ động của đội bóng rổ.

Vừa cướp lại bóng, Lăng Sóc không hề ngừng lại tung người lên không ném bóng.

Thình lình, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy hốt hoảng, cơn hốt hoảng diễn ra chưa đầy một giây nhưng cũng ảnh hưởng đến lực phát bóng, trái bóng đảo quanh miệng rổ rơi ra ngoài.

Cầu thủ bên đối phương thở phào một hơi, nếu cú ném đó thành công, bọn họ sẽ bị đại học A dẫn trước 2 điểm.

Đồng đội Lăng Sóc chạy qua vỗ vai Lăng Sóc, nói: “Không sao, cũng có lúc bị thất thủ mà.” Sau đó lập tức chuyển sang phòng ngự.

Lăng Sóc cảm thấy mình không nên phạm phải sai lầm như vậy, hướng huấn luyện viên trưởng liếc mắt nhìn, huấn luyện viên căn bản không có ý đổi người, chỉ làm một động tác cố gắng lên.

Tình hình trận đấu rất kịch liệt, hai đội thực lực tương đương, nếu như không phải Lăng Sóc phạm phải sai lầm lần thứ ba đối với cú ném rất dễ ghi điểm, thì chỉ cần dựa vào một mình Lăng Sóc, đến cuối trận khả năng vượt lên đối thủ sẽ vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng bởi vì Lăng Sóc phạm phải sai lầm ba lần, điểm số bị đối thủ rút ngắn dần, đến khi trận đấu chỉ còn lại hai phút mười giây, huấn luyện viên trưởng đội bóng rổ đại học A không nhận được xin tạm dừng.

Tóc của huấn luyện viên bóng rổ đại học A hơi rối, trên mặt nuôi bộ râu mép không dài không ngắn của đàn ông tuổi trung niên, huấn luyện rất nghiêm khắc, giáo huấn người cũng rất nghiêm khắc, còn bình thường, thì rất dễ chịu.

Nhìn Lăng Sóc một chút, huấn luyện viên hỏi: “Lăng Sóc, cậu làm sao vậy, cú bóng dễ như vậy, cậu lại dễ bị mất! Có phải cảm giác thấy hơn đối thủ vài điểm rồi đắc ý hả? Nếu không không muốn thi đấu, có thể để thành viên khác thế! Nếu như cậu không muốn chiến thắng, vậy thì ngồi đây cho tôi!”

Lăng Sóc nhận lấy khăn lông đồng đội chuyền qua lau mặt một cái, nói: “Xin lỗi, huấn luyện viên, em sẽ tập trung hơn.”

“Được rồi, bây giờ điểm số là 88-84, chúng ta nhiều hơn bốn điểm. Đừng tưởng rằng khoảng cách bốn điểm là lớn, đối thủ chỉ cần hai lần ném rổ hai điểm là đuổi theo được, hơn nữa trong hai phút này cũng có rất nhiều chuyện có thể xảy ra, khả năng bị phản công không phải là không có. Cho nên, các cậu lát nữa không cần phòng thủ, phòng thủ cũng không được, đối phương sẽ không để cho các cậu cơ hội phòng thủ đâu. Như vậy thì tiếp tục tấn công, phải biết rằng, tiến công là cách phòng thủ tốt nhất! Lăng Sóc, tôi tin cậu sẽ không làm cho tôi và mọi người thất vọng!”

Huấn luyện viên vừa nói, nhìn thành viên dự bị A Sơn và A Bình, nói: “A Sơn với A Bình, hai cậu vào, A Khắc A Lưu ra sân. Chú ý tuyển thủ số 3 của đối phương, cậu ta rất mưu mẹo, cẩn thận cậu ta gài các cậu phạm qui; Với lại chú ý một chút đến đường bóng của số 5. Còn lại các cậu đều tự mình biết rồi, để cho mọi người xem thành quả huấn luyện của chúng ta! Đại học A chúng ta nhất định sẽ chiến thắng!”

Đội trưởng đội bóng rổ đưa tay ra, tất cả mọi người đều đập tay lên, hét lớn: “Đại học A nhất định chiến thắng!”

Sau đó, năm tuyển thủ tâm tình dâng trào lao ra sân thi đấu.

Hà Thế Nho hoàn toàn chỉ đến đây xem náo nhiệt ngồi bên cạnh huấn luyện viên, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nóng rực phức tạp nhìn Lăng Sóc không ngừng chạy ngang dọc trên sân, gã cảm thấy, cú ném hệt của Lăng Sóc hình như là có liên quan đến hồi chuông điện thoại không ngừng reo lên trong ba lô của cậu ta, mặc dù Lăng Sóc trong trận đấu không có khả năng nghe thấy được.

Tất nhiên, cũng có khả năng là gã đã đoán sai, Lăng Sóc đánh bóng sai là do thể lực giảm sút.

Nhưng bây giờ xem ra, thể lực của Lăng Sóc giống như chẳng bao giờ cạn, vừa ra trận thì liền bày ra thế tấn công sắc bén, hơn nữa phối hợp với đồng đội, đoạt được bóng bốn lần liên tiếp.

Lăng Sóc không ngừng lao nhanh, tránh né, chặn bóng... thậm chí trận đấu mau mau kết thúc một chút. Cho nên, mặc dù huấn luyện viên không nói, anh cũng phải nhanh chóng tiến công.

Nhưng tuyệt không thể để sai lầm tiếp tục phát sinh, bởi vì anh muốn thắng trận, bởi vì anh đã hứa với bé ngọc anh yêu đang chờ anh thắng trận trở về!

Khi trọng tài thổi còi kết thúc trận đấu, Lăng Sóc dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài, ngồi xổm xuống chỗ balo để trong góc tường sau lưng huấn luyện viên móc điện thoại ra, gọi điện thoại báo tin mừng cho

Cốc Vũ.

Vừa rút điện thoại ra, trên màn hình báo có mười mấy cuộc gọi nhỡ, suy nghĩ một chút, Lăng Sóc vẫn xem thử là ai gọi đến.

Đa số cuộc gọi nhỡ là từ số máy bàn ở nhà, một cuộc là từ di động của cha, một cuộc là từ di động của anh rể.

Tâm trạng bất an của Lăng Sóc một lần nữa lại ùa tới.

Chờ không bằng gọi điện về nhà, điện thoại vang một lúc lâu, bên kia rốt cuộc cũng có người bắt máy.

Lăng Sóc nghe đầu bên kia nói, mặt liền tái nhợt không còn hột máu, điện thoại cũng bị rớt xuống đất.

Bởi vì bầu không khí thẳng trận vẫn còn nóng hừng hực, đồng đội và Hà Thế Nho vẫn chú ý nhìn sang Lăng Sóc.

Hà Thế Nho cùng huấn luyện viên và đội trưởng đồng thanh hỏi: “Lăng Sóc, cậu sao vậy?”

Lăng Sóc thể nhưng chỉ nhặt điện thoại dưới đất lên, chụp lấy balo vắt lên vai rồi liền quay người chạy biến mất vào lối đi dưới sân thi đấu.

Mọi người tro mắt nhìn nhau, hỏi: “Lăng Sóc làm sao vậy? Bộ dạng sao lại lo lắng như vậy, chưa bao giờ thấy qua hết.”

“Có thể là trong nhà anh ta có chuyện gì chứ? Không phải anh ta vừa mới gọi điện thoại sao?”

“Cũng có khả năng là Cốc Vũ đã lâu không có đi học xảy ra chuyện gì rồi.”

“Đừng nói nữa, Lăng Sóc nhất định là có chuyện gì phải vội vã đi gấp. Có gì thầy sẽ gọi điện thoại hỏi cậu ấy.” Huấn luyện viên vỗ vỗ tay, tập hợp các vận động viên tách khỏi đề tài về Lăng Sóc, nói: “Trận đấu này chúng ta thắng rồi, hôm nay thầy mời, chúng ta đi Đại Thục Xuyên ăn lẩu nào.”

“Oa, huấn luyện viên, thầy thực sự là quá tốt, bọn em yêu thầy!” Toàn thể thành viên đội bóng rổ ùa đến chỗ huấn luyện viên.

—

Lăng Tu Niên vốn ở trong quân đội, nếu như không có ra ngoài làm nhiệm vụ, cha thường dành thời gian về nhà chính, đem chút đồ ăn bổ dưỡng về cho Cốc Vũ.

Hôm nay cha có thời gian rảnh, tự mình lái xe về nhà, đem xe đậu ở bãi đất trống trước sân, sau đó cầm theo một túi lớn thực phẩm dinh dưỡng đi vào cửa chính.

Vẫn còn đang ở ngoài cửa, Lăng Tu Niên đã nghe ở trong phòng khách vang lên tiếng la hét ồn ào sợ hãi, chân cũng tự động bước nhanh hơn, vừa định kéo một người giúp việc lại hỏi xảy ra chuyện gì, thì đã nhìn thấy Cốc Vũ bị té nằm trên nền nhà, khuôn mặt tái nhợt mang theo vẻ đau đớn đang cố nén lại, đôi mắt cũng trợn trắng, nhưng vẫn cố chống cự không để bị ngắt xủ, dưới thân người Cốc Vũ xuất hiện vết máu đỏ tươi.

Lăng Tu Niên đã từng thấy qua không biết bao gió tanh mưa máu nhưng trong khoảnh khắc này cũng cuống cuống, vội vút túi thực phẩm dinh dưỡng trong tay, vội chạy về phía Cốc Vũ, bế lấy Cốc Vũ đang nằm trên nền nhà vào phòng sinh riêng, vừa bình tĩnh dặn dò người giúp việc gọi điện thoại cho Vạn Hoa qua đây, nói với Vạn Hoa là em bé trong bụng Cốc Vũ bị sinh non, sau đó lại dặn người giúp việc gọi điện thoại báo cho mọi người.

Cốc Vũ được Lăng Tu Niên bế đặt xuống giường, cậu ôm thật chặt cánh tay Lăng Tu Niên, móng tay hình như cũng đã đâm xuyên qua y phục của Lăng Tu Niên cắm vào trong da thịt, hàng mi ướt nhẹp bởi nước mắt và mồ hôi không ngừng run rẩy, kinh hoảng nói: “Cha? Cha, em bé, hu hu, em bé sẽ không sao chứ? Hu hu ~”

Lăng Tu Niên không để ý đến cánh tay trái bị Cốc Vũ bấu chặt, dùng bàn tay phải nhẹ nhàng lau đi mồ hôi đang ẩm ướt trên trán Cốc Vũ, nói: “Không sợ, em bé sẽ không có chuyện gì. Tiểu Vũ không khóc.”

“Hu ~ cha, con không có cố ý đâu, con không biết, con định nghe lời Lăng Sóc đi về phòng ngủ, nhưng mà... Nhưng mà, con chỉ mới ngồi có một chút, thì lại ngủ quên ở ngoài đó, sau đó... Con nằm mơ, có rất nhiều chó hoang cắn con cùng với mẹ, đau lắm... Cha ơi, Lăng Sóc đâu rồi? Anh ấy có mắng con không? Ông nội có mắng con không? Con không có cố ý mà, hu hu ~~~ bảo bảo, xin lỗi, ba không có cố ý mà, hu hu...”

Cốc Vũ khủng hoảng không thể tự làm chủ được bản thân, cơn đau đớn nơi bụng giống như bị dao cắt, khi cố nén khóc lại càng cảm giác đau hơn nữa, cậu biết, em bé bởi vì cậu bị ngã mà phải sinh gấp rồi.

Nghe Cốc Vũ khóc không thành tiếng, Lăng Tu Niên chỉ biết dỗ dành không ngừng: “Tiểu Vũ, em bé cùng Tiểu Vũ đều sẽ không sao hết. Tiểu Vũ không khóc, phải giữ sức để sinh em bé, anh rể con sẽ qua ngay bây giờ, Tiểu Sóc cũng sẽ về với Tiểu Vũ rất nhanh thôi.”

Cốc Vũ rất nghe lời, không hề khóc to tiếng, bởi vì cậu cảm thấy làm như vậy thì rất dọa đến người khác, cậu cũng không còn vừa khóc vừa nói nữa, cảm giác đau đớn thấu tận tâm can cậu đang muốn quên đi lại dâng tràn trong nháy mắt như con sóng lớn quét thẳng vào cậu, tiếng kêu thét cố nén trong miệng cũng chẳng thể kèm lại được.

Lăng Tu Niên trong lòng sốt ruột vô cùng, tình huống của Cốc Vũ hình như rất nguy hiểm, đừng nhìn đến bộ dạng Cốc Vũ còn thanh tỉnh, nếu như không nhanh chóng phẫu thuật đưa em bé ra ngoài, rất có khả năng sẽ xảy ra bi kịch không thể vãn hồi.

Lăng Tu Niên nghiêm mặt lớn tiếng hỏi người giúp việc trong nhà: “Vạn Hoa đã đến chưa? Hối nhanh lên! Sau đó gọi người đi vào chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật.”

Người giúp việc đi vào định báo rằng không gọi điện thoại được cho Lăng Sóc liền vội vàng lui ra ngoài.

Nửa tiếng có thể là được những gì? Có lẽ rất nhiều người cảm thấy uống một tách cà phê cũng không đủ.

Nhưng mà Vạn Hoa trong nửa giờ đã làm cấp cứu cho nhiều người bị thương, đảm bảo sự an toàn cho tính mạng của những người đó.

Nhưng Vạn Hoa tuyệt đối không thể ngờ, chỉ nửa tiếng sau khi anh gọi điện thoại cho Cốc Vũ, chỉ có nửa tiếng nhưng Cốc Vũ đang đứng trên lằn ranh giữa sự sống và cái chết.

Vạn Hoa tự trách, nhưng cũng không hối hận vì đã ở lại cấp cứu cho những người trong vụ tai nạn xe trên đường.

Điều vô cùng may mắn đó chính là ở nhà đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ giải phẫu khi Cốc Vũ sinh, bởi vì Cốc Vũ vốn là nam, không thể sinh sản giống như bình thường, thời điểm cuối cùng chắc chắn phải làm phẫu thuật; cũng dự tính được Cốc Vũ sẽ sinh sớm, nhưng ai cũng không ngờ đến lại bất thành linh như vậy, ngay khi không có ai ở bên cạnh Cốc Vũ.

Lăng Tập Trạo đang ở trong nhà hàng của khu resort Thanh Đoàn ở suối nước nóng uống trà cùng với người bạn già, bác Lâu nghe thấy điện thoại di động đổ chuông, liền nhẹ nhàng đi qua bên cạnh nghe điện thoại, vậy mà, nghe điện thoại xong, mặt bác Lâu cũng bị dọa không còn hột máu, hoảng hốt vội vàng đi đến bên cạnh Lăng Tập Trạo, cúi người vào tai Lăng Tập Trạo: “Lão gia, không tốt rồi, mợ chủ nhỏ có chuyện rồi.”

“Cái gì?!” Lăng Tập Trạo đứng bật dậy, vội vàng nói với ông bạn già: “Hưng Tự, thật sự rất xin lỗi, trong nhà có việc gấp tôi phải trở về liền, có gì bữa khác tôi mời lại ông sau!”

Hưng Tự cũng đứng dậy, vì Lăng Tập Trạo sốt ruột mà cũng sốt ruột theo, nói: “Nếu vậy thì ông tranh thủ về nhanh đi. Uống trà nói chuyện lúc nào cũng được mà. Tôi sẽ chờ ông mời lại tôi.”

Nhìn Lăng Tập Trạo vội vàng vàng chạy xe đi, Hưng Tự nghĩ không ra đang xảy ra chuyện gì khiến cho Lăng Tập Trạo cho dù núi Thái Sơn có sụp cũng không biến sắc mà bây giờ lại thay đổi sắc mặt, hi vọng không có việc gì là mừng rồi.

Lăng Tu Dương đứng ở bậc tam cấp của viện kiểm sát, chờ trợ lí của chú chạy xe đến.

Mới vừa nãy chú cùng với thẩm phán tối cao của tòa án, tiện thể bàn về vụ án ngộ sát giết người của hung thủ chưa thành niên với bên tòa án, kết quả xem như rất tốt, tòa án đồng ý để cho chú đến nói chuyện với người nhà bên bị hại.

Khi trợ lí chạy xe dừng lại trước mặt Lăng Tu Dương, xuống xe nói với Lăng Tu Dương đang đứng ở bậc tam cấp nhìn lên bầu trời cao rộng: “Ngài Lăng, bây giờ quay lại viện kiểm sát à?”

Lăng Tu Dương thu hồi ánh mắt lại, đi xuống bậc tam cấp, vừa mới ngồi xuống, chuông điện thoại di động liên vang lên, vừa dọn đồ trợ lí lái xe, vừa nghe điện thoại.

Trợ lí vừa mới chuẩn bị khởi động xe, Lăng Tu Dương nói: “Dừng xe, cậu tự đón xe quay về viện kiểm sát đi.”

Người nhà họ Lăng sau khi nhận được điện thoại, nếu có thể đi được thì liền dùng tốc độ nhanh nhất để chạy về nhà, những người không thể đi thì cũng đẩy nhanh tốc độ làm việc, để có thể về nhà nhanh một chút. Đối với người nhà họ Lăng mà nói, nhà họ Lăng có thêm em bé chính là sự kiện vô cùng to lớn.

Người đến nhanh nhất chính là Vạn Hoa vốn định qua chơi với Cốc Vũ, sau đó là Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu.

Lăng Tập Trạo cũng không hỏi Vạn Hoa vì sao không nghe lời ông qua sớm chơi với Cốc Vũ, mọi người nhìn đến tấm drap trải giường Cốc Vũ đang nằm cũng sắp bị chuyển thành màu đỏ, trong lòng sốt ruột đến mức hận mình tại sao không phải là bác sĩ.

Vạn Hoa nhanh chóng thay đồ vô trùng, vô cùng tinh tảo phân phó bác Lâu cũng thay đồ vô trùng, hỗ trợ anh.

Cũng may, trước đó Lăng Tu Niên đã cho người giúp việc đem những dụng cụ giải phẫu tiêu độc sắp xếp sẵn sàng.

Lăng Sóc vượt không biết bao nhiêu cái đèn đỏ trên đoạn đường về nhà, khi xông được vào cửa thì đã nghe thấy mùi máu tươi nhàn nhạt trong không khí, lại nhìn thấy trên nền nhà tối màu có một vệt máu kéo từ phòng khách đến phòng sinh, Lăng Sóc lâm vào khủng hoảng đến hai mắt đều trợn trừng. “Vũ —”

61. Chương 61: Bảo Bảo

Thời gian chờ đợi thật gian nan, mỗi một giây một phút dài chẳng khác nào một năm. Khi tiếng khóc của trẻ con có chút yếu ớt nhưng lại là thanh âm tốt đẹp nhất thế gian vọng từ trong phòng ra, làm cho mọi người đứng chờ ở bên ngoài đều thở phào một hơi, trong mắt cũng tự nhiên lóe lên tia kích động cùng ươn ướt nước.

“Tiểu Sóc, chúc mừng con đã vinh quang thăng chức lên hàng ngũ làm cha nha.” Lăng Tu Dương thật tình chúc mừng Lăng Sóc.

Lăng Sóc miễn cưỡng kéo khóe miệng cười một chút, Lăng Tu Dương làm sao nhìn không ra Lăng Sóc còn đang lo lắng cho Cốc Vũ chứ. Vợ vàng an ủi: “Tiểu Sóc, Tiểu Vũ không có việc gì đâu. Phải tin tưởng anh rể con, lại càng phải tin tưởng Tiểu Vũ. Lúc trước Tiểu Vũ bị thương nặng như vậy cũng đâu có chuyện gì đâu, lại còn có em bé cho con, bây giờ chỉ là sinh non thôi, có anh rể con ở đó, sẽ không có gì đâu.”

“Dạ.” Đôi mắt của Lăng Sóc không rời khỏi cánh cửa phòng, trên mặt mang theo sự vui sướng muốn phát điên, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng đến an nguy của người anh yêu.

Chỉ một lát sau, bác Lâu đã đi ra, trên mặt rất kích động, vừa đẩy cửa ra đã nói: “Lão gia, cậu chủ, cậu Tu Niên, cậu Tu Dương, là một cậu chủ nhỏ, nặng hai kí ba lạng rưỡi. Chỉ là cậu chủ nhỏ người có hơi yếu, Vạn Hoa đã đem bé cho vào ***g ấp rồi.

Lăng Sóc đi đến chụp lấy bả vai bác Lâu, vội vàng hỏi: “Vậy còn Vũ, Vũ thế nào rồi?!”

“A, bác già nên lú lẫn rồi. Cậu chủ, không cần lo lắng, mợ chủ không có việc gì, chỉ hơi bị thiếu máu, với lại do thuốc mê nên vẫn còn đang ngủ.”

Thần kinh vẫn căng cứng rồi cuộc có thể giãn ra rồi, Lăng Sóc dựa vào tường trượt xuống ngồi lên sàn nhà, gục đầu xuống gối, thấp giọng lầm bầm: “Tốt quá rồi, tốt quá rồi, Vũ không có gì, tốt quá rồi. Vũ, cảm ơn em, tình yêu của anh.”

Lăng Tu Dương ngồi chồm hổm bên cạnh Lăng Sóc, vỗ vỗ lên lưng Lăng Sóc, nói: “Tiểu Sóc, sợ đến nhũn cả chân à?”

Lăng Sóc ngẩng đầu lên, trong mắt chẳng hề nhìn ra một giây trước đó anh còn tràn lệ, đôi mắt xanh thắm sâu hút bình tĩnh, mang theo một tia hạnh phúc cùng may mắn bên trong, nói: “Đúng vậy, bây giờ nhớ lại, lúc này chạy xe về không có gặp chuyện gì quả thật rất may mắn.”

“Đúng vậy nha, chú cũng vậy. Lúc lái xe chạy về chú phát hiện thì ra chú còn có tiềm chất thi đua xe nha, nếu sau này chú không muốn làm công tố viên nữa, đi thi mấy giải đua xe cũng rất được.”

“Ha ha, ngày mai, nhà mình sẽ nhận được rất nhiều hóa đơn đóng tiền phạt nha.”

“Uh, đừng tịch thu bằng lái là được rồi.”

Lăng Tu Niên nhận lấy áo khoác của Lăng Sóc mà lúc này đã dẫn người giúp việc mang đến, cảm nó đi đến trước mặt của Lăng Sóc, thả xuống người Lăng Sóc, hỏi: “Tiểu Sóc, con không vào xem sao? Tiểu Vũ trước khi gây mê, lúc nào cũng hỏi con đâu. Nhưng mà, cha thấy con bây giờ tốt nhất là đi tắm nước nóng xong rồi ra uống miêng canh gừng đi. Nếu con bị cảm lạnh, mọi người sẽ không đồng ý cho con vào thăm Tiểu Vũ đâu.”

Đánh một trận bóng rổ kịch liệt; rồi lại tập trung tinh thần cao độ chạy xe về nhà; vừa về thì liền bị nhốt ở ngoài “phòng sinh” lo lắng chờ đợi an nguy của người yêu thương, điều này làm cho Lăng Sóc vẫn còn mặc đồng phục đội bóng rổ đang ngồi dưới đất cũng có chút không đứng dậy được.

“Dạ, cha. Chú Tư, chú đỡ con một chút.” Lăng Sóc có chút dọa người đem tay khoác lên vai Lăng Tu Dương, mượn sức đứng dậy.

Lăng Sóc về phòng dùng nước nóng tắm rửa sạch sẽ, cơ thể cũng hồi phục lại chút sức lực, thần kinh cũng bình tĩnh trở lại.

Khi đi đến phòng y tế riêng, tất cả mọi người vây quanh ***g ấp vừa ngạc nhiên vừa mừng vừa lo nhìn em bé toàn thân vẫn còn đỏ hồng, nhỏ quá! Anh chỉ nhìn thoáng qua, liền quay người đi đến bên giường Cốc Vũ đang ngủ.

Giường cũng đã được đổi, Cốc Vũ bình an nằm ở trên đó, đắp một cái chăn màu xanh lam, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, làm cho cái bớt trên trán càng thêm đậm màu.

Lăng Sóc luồn tay vào dưới lớp chăn êm ái cầm lấy tay Cốc Vũ, chăm chú nhìn Cốc Vũ, cảm thụ tiếng hít thở nhẹ nhàng của cậu.

Lăng Sóc nghĩ, sẽ không bao giờ muốn để cho Cốc Vũ sinh em bé nữa, nếu như một lần như thế này lặp lại, trái tim anh dù mạnh khỏe thế nào cũng không thể chịu được.

Lăng Sóc không có đến trường nữa, nhắn với giáo viên xin nghỉ, giáo viên giao cho đề tài đồng ý sau khi hết đợt nghỉ đồng thì phải nộp lại.

Em bé trong ***g ấp mỗi ngày một khác, mới qua mấy ngày, cơ thể đỏ rực cùng khuôn mặt nhăn nhoe đã phúng phính ra, mềm mại đáng yêu cực kì, làm cho người ta nghĩ tới thì nhịn không được muốn sờ sờ hoặc nựng nựng một chút; khuôn mặt em bé có nhiều nét giống Cốc Vũ, chỉ có thỉnh thoảng khi bé mở đôi mắt

tò mò nhìn người lớn đang cười khúc khích bên ngoài ***g ấp thì lộ ra đôi mắt xanh lam hoàn toàn được di truyền từ Lăng Sóc.

Cốc Vũ mê man ngủ hết một tuần mới thật sự tỉnh táo lại, vừa tỉnh liền kinh hoàng sờ lên bụng của mình, động đến kim truyền nước còn gắn trên tay cùng vết thương trên bụng làm cho đau âm ỉ, đau đến nước mắt cũng trào ra.

“Con, con đâu rồi?! Con...” Cốc Vũ vừa hốt hoảng gọi, vừa chảy nước mắt không ngừng.

Lăng Sóc ngồi ở bên giường chăm sóc vội vàng giữ chặt Cốc Vũ, nói: “Vũ, con không có gì, con đã từ trong bụng Vũ đi ra rồi.”

Cốc Vũ ngốc nghếch nhìn Lăng Sóc, giống như là đang sợ cái gì đó, hỏi nhỏ xíu: “Lăng Sóc? Con thật sự không có việc gì phải không? Em chảy rất nhiều máu, em rất sợ con có việc gì...”

“Ngoan, ngoan, con không có gì cả. Con bây giờ đang ngủ trong ***g ấp, bởi vì lúc mới sinh ra có hơi yếu một chút, để đề phòng nên mới để con ở trong ***g ấp mấy ngày. Vũ, em không biết đâu, con mới có mấy ngày đã lớn lên chắc nịch rồi, còn biết trợn mắt, biết phèo nước miếng nữa.”

“Thật vậy à? Lăng Sóc, anh ôm em đi xem con một chút được không?” Trong mắt Cốc Vũ vẫn còn nước mắt, cất giọng khàn khàn nói.

Lăng Sóc đỡ Cốc Vũ dậy, để Cốc Vũ uống hết li nước ấm, sau đó rút kim tiêm còn trên người, dù sao đã truyền nước sắp xong rồi, bé Cốc Vũ đã gầy đến mức không cảm thấy nặng đi đến căn phòng sát bên cạnh.

Đây là bởi vì Cốc Vũ chưa có tỉnh lại, sợ tiếng khóc của em bé sẽ làm ồn đến Cốc Vũ, ai ngờ em bé vừa mới sinh ra thì chỉ khóc được thút thít, mới qua được vài ngày, chỉ cần bụng đói hay mông nhỏ bị ướt thì khóc thét lên, cho nên mới phải đem ***g ấp đi.

Vốn em bé ở trong ***g ấp ba ngày là có thể ra ngoài, nói thế nào thì em bé ngoại trừ do sinh non nên hơi yếu một chút, còn lại thì phải triển vô cùng khỏe mạnh. Nhưng mà mấy người già của họ Lăng rất lo lắng, nói bên ngoài rất lạnh, cho nên để cục cưng trong ***g ấp thêm vài ngày. Mà hôm nay, em bé đã có thể ra khỏi ***g ấp rồi.

Lăng Sóc bế Cốc Vũ đến phòng sát bên, bác Lâu đang tự tay cho em bé uống sữa nhìn thấy Cốc Vũ đã tỉnh lại, vui mừng nói: “Thật tốt quá, mợ chủ, con cũng lại rồi, thiệt tình, con cũng ngủ say quá đi, ngủ một giấc hết một tuần luôn. Mau lại đây nhìn cậu chủ nhỏ.”

Lăng Sóc cẩn thận đặt Cốc Vũ ngồi xuống ghế salon mềm mại, mà đôi mắt của Cốc Vũ thì vẫn nhìn đến bé con đang nhắm mắt trong lòng bác Lâu mút sữa “chùn chụt”, đôi mắt nhìn đến cảnh ấy dù cay xè vẫn không nỡ chớp một cái, bé con này, là từ trong bụng cậu sinh ra, khoảnh khắc này, Cốc Vũ mới cảm nhận được sự kì diệu cùng vĩ đại của sinh mệnh.

Lăng Sóc không có lên tiếng, dùng ngón tay dịu dàng lau đi nước mắt đang chảy xuống của Cốc Vũ.

Bác Lâu nhìn thấy bộ dạng của Cốc Vũ, đem bình sữa của cục cưng từ từ rút ra, đưa đến tay Cốc Vũ, nói: “Mợ chủ, con đến cho cậu chủ nhỏ uống sữa đi. Bác vào bếp dọn đồ mọi người chuẩn bị đồ ăn ngon, để cho con bồi dưỡng. Có thai cậu chủ nhỏ đã không thấy người mập ra, bây giờ lại càng gầy hơn, bác Lâu nhìn thấy đau lòng lắm.”

Cốc Vũ nhìn bình sữa trong tay một chút, rồi lại nhìn miệng của bảo bối còn đang chớp chớp, hỏi không chắc chắn: “Con có thể sao?” Nhưng trong mắt rõ ràng đang rất sung sướng cùng khẩn trương.

Lăng Sóc nhẹ nhàng ôm đỡ lấy Cốc Vũ nói: “Đúng là bé ngốc mà, con là con em, sao lại không được chứ?”

“Con em? Hi hi.” Cốc Vũ cười khúc khích thành tiếng, cảm giác không giống thật này rốt cuộc cũng lắng đọng lại, cậu thật sự có một bé trai, một người con chung với Lăng Sóc.

“Bác Lâu, cho con, con muốn cho bé uống sữa.” Vừa nói, Cốc Vũ đưa tay định bế em bé.

“Đừng nóng, bác sẽ đặt bé lên người con. Nếu không nhanh nhanh dứt bình sữa vào trong miệng cậu chủ nhỏ thì bé sẽ khóc.” Bác Lâu vừa nói xong, cục cưng chớp chớp miệng một hồi cũng không thấy sữa đâu đã bắt đầu chuẩn bị khóc òa lên rồi.

“Nhìn đi. Cậu chủ nhỏ không thể chịu đói một chút nào. Nhưng mà, cũng nhờ cậu chủ nhỏ có thể ăn và ngủ, cho nên mới phồng phao thể này.”

Bác Lâu biết rõ Cốc Vũ mê man một tuần, người không có sức, liền đứng dậy đem cục cưng đang ngoác miệng khóc to đặt vào trong lòng Cốc Vũ, chỉ bảo Cốc Vũ tư thế bế cục cưng phải như thế nào.

Có thể là do liên hệ trời sinh với cha (mẹ), cục cưng còn đang khóc lớn vừa được nằm trong lòng ngực gầy gò của Cốc Vũ liền đưa cái mũi nhỏ hít hà, lằm bằm gì đó, mở mắt nhìn Cốc Vũ, sau đó từ từ nín khóc.

Bác Lâu ngạc nhiên nói: “Thật không hổ là cậu chủ nhỏ, còn nhỏ như vậy đã nhận ra được mẹ ruột rồi. Bác đi ra ngoài trước. Đúng rồi, mợ chủ, cậu chủ nhỏ sau khi uống sữa no, thì phải bế lên vỗ lưng, để cậu chủ nhỏ sau khi no bụng không bị trở sữa ra ngoài. Bác nghĩ mợ chủ không có sức đâu, để cho cậu chủ giúp mợ chủ việc này nha.”

Nói xong, bác Lâu nhanh chóng rời khỏi phòng, còn đóng cửa phòng lại, đem không gian lưu lại cho một nhà ba người.

“Bác Lâu thiệt tình.” Cốc Vũ chu môi.

Sau đó, cúi đầu cẩn thận đem bình sữa đưa đến bên miệng cục cưng.

Đôi mắt xanh lam của cục cưng tò mò nhìn Cốc Vũ một chút rồi liền ngậm lấy bình sữa, mút chùn chụt đầy vui sướng.

Cốc Vũ hơi quay đầu lại cười dịu dàng với Lăng Sóc, nói: “Lăng Sóc, cục cưng dễ thương quá.”

Một loại cảm giác cảm động cùng thỏa mãn tràn đầy trong đáy lòng Lăng Sóc, anh cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi đang cười yếu ớt của Cốc Vũ, nói: “Vũ, trong mắt anh, em còn dễ thương hơn. Vũ, cảm ơn em, vất vả cho em rồi.”

“Lăng Sóc.” Cốc Vũ cảm thấy rất hạnh phúc, yên lặng nhìn vào đôi mắt của Lăng Sóc, nhìn như toàn thân đều được bao bọc trong màu xanh của đại dương, khiến cho cậu chìm đắm trong đó không muốn đi ra, nước mắt vui sướng liền trào ra khỏi bờ mi, được Lăng Sóc dịu dàng nuốt lấy.

“Đừng rơi nước mắt nữa, cho dù là vì vui, nhưng rất có hại cho sức khỏe. Cho con uống sữa xong thì Vũ về phòng ngủ thêm chút nữa nha, người của em rất yếu đó, sau này, Vũ phải cố gắng chăm sóc cơ thể, còn hơn tháng nữa là đến năm mới rồi, Vũ không muốn phải đón năm mới ở trên giường chứ?”

“Dạ. Em sẽ cố gắng ăn cơm. Lăng Sóc, em muốn trong lúc rảnh tự mình bế con.”

“Không được, em không xem lại bây giờ bộ dạng của em ra sao à? Nếu không phải là anh giúp em bế cục cưng, em cho rằng em có thể ôm con được sao?” Lăng Sóc không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt ý muốn của Cốc Vũ.

Cốc Vũ hắc tuyến, bị xem thường rồi, nhưng chết tiệt, Lăng Sóc nói đúng cực kỳ, nếu không có Lăng Sóc ngồi ở sau lưng vòng tay ra trước giúp đỡ cậu, ôm lấy cục cưng phụng phính nhìn qua tướng nhỏ nhỏ mềm mềm này nhưng thật ra rất tốn sức, chỉ sợ không cẩn thận một chút lại làm con bị đau.

“Lăng Sóc?”

“Em năn nỉ anh cũng vô dụng. Vũ, nghe lời, con có bác Lâu cùng mọi người bế giúp, em cứ ngoan ngoãn mà “ở cữ” đi.” Nói đến hai chữ “ở cữ”, Lăng Sóc cười rất gian tà.

Cốc Vũ hung hăng liếc Lăng Sóc một cái đầy giận dữ, cúi đầu nhìn cục cưng, không thèm để ý đến Lăng Sóc nữa.

Cục cưng ra sức mút sữa, sữa trong bình cũng rung rinh theo, rất nhanh liền biến mất trong miệng cục cưng; đôi mắt xanh lam trong veo im lặng nhìn Cốc Vũ, trong con ngươi sáng ngời in lại bóng dáng của Cốc Vũ.

“Cục cưng.” Khóe miệng Cốc Vũ cười nhẹ nhàng, thì thầm gọi.

Giống như là trả lời Cốc Vũ, em bé ngừng lại không mút sữa nữa, đôi mắt xanh lam xoay tròn chớp một cái, cái miệng nhỏ xinh còn dính sữa trắng mỡ ra, giống như cười.

Cốc Vũ quên mất mình còn đang hờn dỗi Lăng Sóc, quay đầu lại kêu lên với Lăng Sóc: “Lăng Sóc, Lăng Sóc, anh nhìn xem, cục cưng cười với em.”

Lăng Sóc vẫn dụi dằm nhìn Cốc Vũ cùng con làm sao không nhìn thấy điều này chứ.

“Uh, đúng vậy, cục cưng cười. Xem ra cục cưng sau này sẽ rất thương daddy của con rồi.”

Đúng vậy, tương lai không xa nữa, Lăng Sóc hận không thể rút lại những lời này! Rõ ràng hai vợ chồng anh bởi vì còn đi học, lại dọn ra ngoài ở, một tuần mới quay về nhà chính một lần, nhưng mà cục cưng nhìn đáng yêu, ừ thì thật ra cũng rất đáng yêu này lại cứ dính chặt lấy Cốc Vũ của anh. Cho nên, đến khi cục cưng được sáu tuổi, Lăng Sóc đã đem con đá thẳng đến cho bà cố ngoại của bé (tức là bà ngoại của Lăng Sóc) để cho bé tiếp nhận nền giáo dục tinh anh luôn.

Phòng khách nhà họ Lăng, không khí thật nghiêm túc?

Lăng Tập Trạo, Lăng Tu Niên, Lăng Tu Dương, Lăng Tu Duyệt, Lăng Sóc, đều nghiêm nghị nghiêm mặt nhìn Cốc Vũ đang ngồi một mình trên ghế salon, cùng cục cưng đang ngủ chảy nước miếng trong lòng cậu.

Thình lình, Bác Lâu ôm theo một chồng từ điển còn cao hơn cả đầu bác đi từ trên phòng sách ở trên lầu xuống.

“Lão gia, tôi đem tất cả từ điển tìm được ở trong phòng sách xuống đây. Thế này thì nhất định có thể tìm thấy cho cậu chủ nhỏ một cái tên vừa hay lại vừa kêu.”

“Uh, cục cưng ngày mai cũng đầy tháng rồi, phải có một cái tên. Kiểu gì cũng không thể để khách hỏi cục cưng tên gì, chúng ta lại vẫn nói bé là bảo bảo!” Lăng Tu Dương nói.

“Tên ở nhà là Bảo Bảo, thế nào?” Lăng Tu Trúc nói.

“Cái này còn cần anh nói, Bảo Bảo Bảo Bảo, cũng gọi cả tháng nay rồi, không phải là tên ở nhà sao?” Lăng Tu Dương nói.

“Tiểu Sóc, con định đặt tên cho Bảo Bảo là gì?” Lăng Tu Duyệt quay đầu hỏi Lăng Sóc.

“Vũ nói để ông nội và mọi người cùng nhau chọn.” Lăng Sóc càng ngày càng có xu hướng phát triển thành thê nô như lời của Hà Thế Nho.

“Được rồi, mọi người dò từ điển đi, nhất định phải vì cháu cố bảo bối của cha mà chọn một cái tên thật hay!” Lăng Tập Trạo nói đầy tin tưởng, đem chồng từ điển bác Lâu để trên bàn phát cho mỗi người một cuốn, bắt đầu vì đại sự tìm tên cho cục cưng mà cố gắng.

62. Chương 62: Ảnh Chụp

Annie Monica từ trên xe bước xuống, trên tay cầm theo một cái hộp nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, bước lên những bậc thang được lau dọn sạch sẽ.

Vào cửa thì cởi áo khoác cùng mũ và khăn quàng cổ ra, đều đưa hết cho người giúp việc treo lên, hỏi: “Bà cô tôi đâu?”

Người giúp việc trả lời: “Thưa cô Annie, phu nhân đang trong nhà kính.”

“Đưa Cacao nóng cùng một ít điểm tâm qua đây, tôi tự đi tìm bà cô.” Vừa nói, không đợi người giúp việc trả lời, Annie quen thuộc đi về hướng nhà kính trồng hoa.

Ánh mắt Iris nhu hòa nhìn đứa trẻ trong ảnh chụp, ngón tay có chút già nua nhẹ nhàng mơn trớn lên đôi mắt giống bà như đúc của đứa trẻ kia.

Bức ảnh này đúng thật là “Cả nhà hạnh phúc”: Người đàn ông cao quý tuấn mĩ tóc vàng mắt xanh ôm lấy một cậu bé xinh xắn mảnh dẻ, nụ cười của cậu bé kia tươi đẹp thuần khiết, trên tay của cậu bé bế một đứa

trẻ đáng yêu, đôi mắt của em bé giống như đôi mắt của người đàn ông, chính là màu xanh lam, đôi mắt mở to tò mò nhìn vào máy ảnh.

Iris thở nhẹ một tiếng, đặt tấm hình xuống, cũng không quay đầu lại, nói: “Thomas, tôi nói ông đưa lễ vật đến cho mấy đứa Lãng Sóc đã chuyển đi chưa?”

“Dạ rồi, phu nhân, tôi nghĩ mấy người của cậu Lãng ở bên kia sẽ nhận được trước tết Nguyên Tiêu.” Quản gia Thomas cúi người cung kính trả lời.

“Vốn tôi còn tưởng rằng Lãng chỉ chơi cho vui, bây giờ hay rồi, con cũng đã có, phản đối nữa cũng vô dụng, huống chi cả nhà họ Lãng cũng rất vừa ý cậu bé này, tuy nói cậu ấy lớn lên không đẹp, chân trái còn có tật, nhưng mà đôi mắt của cậu bé ấy rất thuần khiết, tính tình cũng hiền lành. Xem ra, Lãng là bị điều này hấp dẫn rồi. Như vậy quà tặng tôi gửi cho cậu bé đó cùng cháu cố, Lãng hẳn là biết được thái độ của tôi. Thomas, khi Lãng nhận được quà gọi điện thoại đến cảm ơn, ông nói Lãng đưa cậu bé kia cùng cháu cố tôi đến Anh thăm tôi một chút. Nói là tôi rất chào đón cả nhà bọn chúng.

Thomas buồn cười vội vàng đáp lời: “Vâng ạ, phu nhân, cậu Lãng nhất định sẽ đưa mọi người đến thăm phu nhân mà, nếu không, tại sao lại gửi rất nhiều hình của cậu chủ nhỏ qua đây để phu nhân xem chứ?”

Lúc đầu bởi vì cậu Lãng định đính hôn, phu nhân thật là vui mừng, nếu không vì phu nhân bị bệnh sợ độ cao cùng say máy bay, thì mọi người sẽ có mặt trong lễ đính hôn của cậu Lãng, vậy mà qua vài ngày sau lại nhận được điện thoại của cậu Lãng, nói lễ đính hôn đã bị hủy; sau đó lại nghe nói cậu Lãng yêu một người là nam, phu nhân tức giận đến khiến cho quan hệ với cậu Lãng cũng căng cứng.

Nhưng hết lần này đến lần khác tính tình của cậu Lãng hết sức bá đạo lẫn cường thế, nói một thì chẳng có hai, chuyện gì đã thừa nhận thì có bao nhiêu con trâu cũng chẳng kéo lại được, lại thêm cả nhà bên nhà cậu Lãng cũng thuận theo cậu Lãng, cậu Lãng lại chẳng cần cố kị dù chỉ nửa điểm, nói đời này đã có Cốc Vũ rồi, bởi vì cậu Lãng yêu cậu ta, cho dù Cốc Vũ có là nam đi nữa.

Phu nhân cũng không giận chuyện cậu Lãng yêu một người là nam, nhưng phu nhân giận chuyện cậu Lãng yêu một người nam nhưng lại không có chịu nói với mình, nếu không phải do ba người bạn Ryan của cậu Lãng gọi điện thoại qua thăm phu nhân rồi lỡ miệng tiết lộ, phu nhân còn không biết cậu Lãng yêu một cậu trai nha.

Bây giờ thì tốt rồi, cậu Lãng ở bên kia biết mình bị yếu thế, cho nên gửi hình của cậu chủ nhỏ qua đây, còn có Video, phu nhân vừa nhìn thấy bảo bối nho nhỏ, lại còn có đôi mắt xanh lam giống y của mình, cái gì tức giận cũng tan biến sạch sẽ, vội vàng gọi ông chuẩn bị quà gửi đến Trung Quốc.

“Thomas, ông đó, chỉ toàn nói tốt cho cậu Lãng của ông.” Iris cười nói.

“Phu nhân, tôi chỉ nói sự thật thôi.”

“Được rồi, giúp tôi cất mấy tấm hình đi.” Iris nói.

Thomas mỉm cười đem mấy tấm hình đặt trên cái bàn tròn màu trắng thu dọn gọn lại, thì nghe ở ngoài cửa nhà hoa vang lên tiếng của Annie.

“Bà cô, bà cô, bà có ở trong không? Còn có thể vào không?”

“Là Annie à, vào đi.” Iris cho Thomas một ánh mắt, để cho ông đưa tay gom hết mấy tấm hình lại.

Vốn Iris có ý định để cho Annie tiếp cận Lãng Sóc rồi trở thành một đôi, mặc dù thái độ của Lãng Sóc đối với Annie không nóng không lạnh, nhưng Annie rất yêu Lãng Sóc, từ nhỏ đã nói lớn lên nhất định làm vợ của Lãng Sóc.

Nhưng mà còn chưa kịp nói ra, Lãng Sóc đã bị ông nội mạnh mẽ kéo về Trung Quốc. Bây giờ thì tốt rồi, Lãng Sóc trực tiếp yêu một cậu con trai.

Cho nên, Iris cảm giác thấy mấy tấm hình Lãng Sóc gửi đến vẫn không nên để cho Annie nhìn thấy thì tốt hơn, cô nàng này rất kiêu ngạo, nếu biết mình lại chẳng thể so được với một cậu trai, nói không chừng còn phóng tới Trung Quốc gây rắc rối cho cậu bé kia nha. Đến lúc đó, Lãng Sóc còn tưởng rằng là do bà ở sau lưng thúc đẩy nữa.

Annie đẩy cửa nhà kính ra, mùi hương hoa ấm áp theo không khí phả lên mặt, Annie nhanh chóng đóng cửa lại, đem hoa tuyết cùng làn gió lạnh lẽo ẩm ướt nhốt lại ở bên ngoài.

“Mau lại đây, Honey, ở ngoài rất lạnh à, sao hôm nay lại đến đây?” Iris vỗ tay với Annie.

“Bà cô, con đến thăm bà.” Annie đưa cái hộp nhỏ cầm trên tay đặt xuống bàn, cười một tiếng với Thomas: “Thomas, chào ông.”

“Chào cô Annie.” Thomas quay đầu nói với Iris: “Phu nhân, tôi đi cho người đưa chút điểm tâm qua đây cho cô Annie.”

“Thomas, tôi đã dặn dò người giúp việc rồi.” Annie nói.

“Vậy tôi không quấy rầy phu nhân cùng cô Annie nói chuyện nữa.” Vừa nói, Thomas cầm mấy tấm hình quay người rời đi.

Iris vốn biết tâm tư của Annie, buồn cười nhìn Annie.

Annie bị Iris nhìn liên đồ mắt, xấu hổ gọi Iris một tiếng: “Bà cô, bà nhìn con như vậy làm gì? Con thật sự là đến thăm bà mà.”

“Annie tất nhiên là đặc biệt đến đây để thăm bà, nhưng mà bà cũng biết, Annie của chúng ta còn muốn hỏi bà cô, Lăng lúc nào quay lại, có phải không?”

“Bà – cô, con mới không có.” Sau đó nhìn cái hộp nhỏ mình đặt ở trên bàn, vội vàng chuyển đề tài, đem cái hộp nhỏ đẩy đến trước mặt Iris, nói: “Bà cô, đây là đôi hoa tai con nhìn thấy lúc đi du lịch ở Italia, rất hợp với bà cô đây, cho nên mới tiện tay mua. Bà cô mở ra xem thử có thích hay không.”

Iris theo lời Annie nói mở cái hộp nhỏ ra, kinh ngạc nhìn đôi hoa tai làm bằng ruby nằm trên lớp tơ tằm màu đen, có chút kinh ngạc nói: “Honey, đôi hoa tai này rất đẹp. Cảm ơn con, Annie, mắt con thật biết thưởng thức!”

“Hi hi, bà cô thích là được rồi.”

Sau đó, người giúp việc đưa đến một Cacao nóng cùng điểm tâm, hai bà cháu trong nhà kính trồng hoa ấm áp như mùa xuân nói chuyện phiếm.

Iris không nhắc đến Lăng Sóc, là bởi vì Lăng Sóc đã có người yêu, không thể tiếp tục làm ra mấy chuyện mai mối dù có cố cũng chẳng thành này; cũng hi vọng Annie đã qua hơn hai năm không gặp mặt sẽ không ghỉến nữa thì mới tốt, nếu không thì bà cũng không biết Lăng Sóc sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Annie không nhắc đến Lăng Sóc, là có chút xấu hổ, cũng không biết rốt cuộc là Iris có ý như thế nào, trước khi Lăng Sóc còn chưa có quay về Trung Quốc, Annie từ trong miệng Iris nghe nói sẽ để cho cô từ cháu họ trở thành cháu dâu thì rất vui mừng, nhưng sau này, khi Lăng Sóc đi Trung Quốc rồi, cô cũng ít đến trang viên cùng Iris, chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại qua hỏi thăm một chút, cho tới bây giờ, cũng gần như không có nghe thấy Iris nhắc đến chuyện này nữa.

Annie thích Lăng Sóc, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng mà Lăng Sóc đối với cô, hoặc nói là, Lăng Sóc đối với bất kì người phụ nữ nào đều có thái độ không hứng thú.

Annie ban đầu còn cảm thấy Lăng Sóc như thế rất được, tối thiểu cô ta cũng có thể nói với Lăng Sóc được vài câu, nhưng sau đó mới biết được, thái độ của Lăng Sóc đối với cô ta cùng đối với những đứa con gái khác hoàn toàn giống nhau, làm cho trái tim vốn kiêu ngạo của cô ta bị tổn thương vô cùng.

Nhưng Lăng Sóc càng lãnh khốc như thế, Annie lại càng cảm thấy mình không thể kèm chế được mà thích Lăng Sóc! Đã hơn hai năm không có gặp Lăng Sóc cô ta tưởng rằng cái gọi là thích của cô ta với Lăng Sóc sẽ nhạt bớt, vậy mà, cuối cùng cũng không nhịn được mà tìm tới bà cô rồi.

Nếu không phải do gia giáo của gia đình, cô ta có thể đã sớm bám theo Lăng Sóc qua Trung Quốc rồi, làm sao còn ở lại đây chờ chứ.

Đến tháng bảy này, chính là sinh nhật của bà cô, qua đây dò xét tình hình từ phía bà cô xem sao, xem Lăng Sóc có thể qua đây không, bởi vì khi đó là lúc nghỉ hè của Trung Quốc, cô ta tin chắc Lăng Sóc sẽ qua, như vậy cô ta sẽ cho Lăng Sóc nhìn thấy sự thay đổi của cô ta trong hai năm nay, vì thế sẽ thích cô ta.

Lăng Sóc mở cái hộp ra, lộ ra tấm thiệp đặt trên hộp quà, mở tấm thiệp đọc thoáng qua, liền nhẹ nhàng đặt qua một bên, tìm đến chốt khóa của hộp quà mở ra.

Lăng Sóc kinh ngạc một chút, thật không ngờ bà ngoại đem đồ vật quý giá kia gửi qua.

Đây là một sợi dây chuyền bằng bạch kim, quý giá nhất là mặt dây chuyền được tạo thành bởi một viên ngọc xanh Emerald lớn hình trứng được bao bọc xung quanh bởi bốn viên ruby cùng 81 viên kim cương. Bất kể dưới ánh sáng như thế nào, nó cũng có thể tỏa ra hào quang tuyệt vời khiến cho người khác kinh diễm.

Sợi dây chuyền này chính là trong lễ trưởng thành của bà ngoại, được chính nữ hoàng Anh ban thưởng.

Anh còn nhớ lúc nhỏ từng nhìn thấy mẹ của anh đeo trong một bữa tiệc tối, sau khi mẹ anh qua đời thì sợi dây chuyền này cũng được gửi lại cho bà ngoại.

Lăng Sóc làm sao không biết Iris gửi đến sợi dây chuyền này có ý nghĩa như thế nào, rất vui mừng thay Cốc Vũ nhận lấy.

Còn lại là một ít đồ vàng bạc cho trẻ con.

Cốc Vũ bế Lăng Bảo Bảo đang “i i a a” tiếng của trẻ con vào gọi Lăng Sóc xuống nhà ăn cơm trưa, nhìn thấy Lăng Sóc đang cầm một vòng tay nhỏ xíu, đi qua nhìn, ngạc nhiên hỏi: “A, Lăng Sóc, anh mua cái này à?”

“Là bà ngoại anh gửi qua cho cục cưng. Có nhớ cái hình hồi mình chụp lúc đầy tháng con không, anh có gửi qua cho bà ngoại. Xem ra, bà rất thích Bảo Bảo đây.”

Cốc Vũ nói: “Lăng Sóc, em cũng không nhớ ra phải gọi điện thoại cho bà, thật sự sơ xuất quá. Bây giờ còn để bà gửi quà tặng quý giá như vậy đến cho cục cưng, em định, em định tự mình gọi điện thoại cảm ơn bà.”

“Uh, mình tìm thời gian gọi điện thoại cho bà đi. Phải nhớ gọi bà là bà ngoại nha, nhìn này, đây là quà bà gửi cho em.” Lăng Sóc vừa nói, cầm sợi dây chuyền mặt ngọc đưa đến trước mặt Cốc Vũ.

“Cho em sao? Thật là đẹp! Rất quý giá, em không thể nhận đâu.” Cốc Vũ sau khi vui mừng lại lo lắng nói, hơn nữa cái này nhìn sao cũng thấy giống của phụ nữ hơn.

“Nếu Vũ không nhận sẽ làm cho bà ngoại mất hứng đó. Bà bởi vì thích Vũ, cho nên mới cho Vũ sợi dây chuyền này, cũng chính là thừa nhận thân phận của Vũ. Sau này Vũ có thể đem nó cho con dâu tương lai.” Lăng Sóc cười nói, đem sợi dây đeo cổ lúc lắc trên chóp mũi của Lăng Bảo Bảo, nói: “Bảo Bảo à, sau này con phải tìm cho cha và daddy con một người con dâu thật tốt nha, như vậy, daddy con mới có thể tặng sợi dây chuyền này.”

“Lăng Sóc, anh nói gì vậy hả.” Cốc Vũ đỏ mặt trừng mắt liếc Lăng Sóc một cái.

Lăng Sóc cúi đầu cắn nhẹ lên môi Cốc Vũ một cái, nói đầy vô lại: “Anh cũng đâu có nói gì sau đâu. Bà ngoại gửi sợi dây chuyền đến, không phải chính là vừa lòng chuyện anh chọn Vũ làm cháu ngoại dâu sao.”

“...” Cốc Vũ không biết nói cái gì, một tay bế cục cưng, một tay cầm lấy một cái vòng tay nhỏ xinh nói: “Nếu là gửi cho cục cưng, vậy để cục cưng đeo rồi chụp mấy tấm hình gửi qua cho bà ngoại nha.”

“Ừ.”

Nên khi xuống lầu mấy người lớn nhà họ Lăng nhìn thấy Lăng Bảo Bảo trên tay đeo vòng vàng thì liền ghen tị, nói tại sao cục cưng lại không đeo vòng vàng mà mọi người mua tặng, mà lại phải đeo vòng của Iris đưa qua.

Lăng Sóc cùng Cốc Vũ dở khóc dở cười, rõ ràng là vòng vàng của mấy người lớn nhà họ Lăng đặt làm nặng quá làm gì, khiến cho Lăng Bảo Bảo ứ chịu đeo.

Tết năm nay bởi vì thời tiết không được tốt lắm, Cốc Vũ cùng Lăng Sóc cũng không định ra ngoài chơi, liền ở nhà chăm sóc Lăng Bảo Bảo, hoặc là tự làm những chuyện khác.

Ryan, Dickens, Jude đến tết gọi điện thoại đường dài qua chúc tết người nhà họ Lăng cùng Lăng Sóc và Cốc Vũ, nghe Lăng Sóc kiêu ngạo thông báo mình đã lên chức cha, ba người đàn ông ở đầu bên kia của điện thoại kinh hoàng một lúc lâu cũng không nói nên lời, qua hai ngày sau, ba người liền thở hồng hộc xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn Lăng Bảo Bảo đáng yêu, ba người không chút nào che dấu sự hâm mộ cùng ghét hận dành cho Lăng Sóc.

Ba người ở lại vài ngày, bởi vì có chuyện gì đó mà phải vội vàng trở về nước, bất quá trước đó, ba người cũng đã tranh giành được việc trở thành cha nuôi của Lăng Bảo Bảo.

Cốc Vũ đem toàn bộ tiền mừng tuổi của Lăng Bảo Bảo trong đêm 30 tết gom lại, nhìn một đồng tiền kia, Cốc Vũ thật sự rất hâm mộ Lăng Bảo Bảo của mình, cậu trong mười mấy năm chết đi sống lại kia cũng chưa từng nhìn thấy tiền mặt lên đến năm nghìn đồng, nhưng mà Lăng Bảo Bảo chỉ là một tiểu đậu đũa mới hơn một tháng lại là một tiểu trọc phú rồi, cái này còn chưa tính tới tiền để dành sau này của ông nội và cha cho, đây chỉ mới là tiền lì xì thôi.

Thật sự người so với người may mắn muốn chết mà!

Cốc Vũ nhận lại điện thoại di động từ chỗ bác Lâu, gọi rất nhiều cuộc điện thoại, khi gọi điện thoại cho Diệp Đồng, Cốc Vũ trong vô thức đợi khi Lăng Sóc đi ra ngoài, ai bảo Lăng Sóc không muốn nhìn thấy cậu với Diệp Đồng nói chuyện chứ.

Diệp Đồng nói với Cốc Vũ, cậu ta đang cùng cậu Út đi qua thành phố C ăn tết ở nhà cậu Hai.

Hai người nói chuyện một hồi lâu, mãi đến khi Lăng Bảo Bảo ở trên giường tỉnh ngủ đòi ăn.

Mà vào tối đó, Cốc Vũ rất đáng thương bị Lăng Sóc yêu thương cả đêm, sáng hôm sau dậy không nổi.

Qua tết Nguyên Tiêu, Lăng Sóc cùng Cốc Vũ quay lại trường học.

Lúc ăn cơm tối, Lăng Sóc nói: “Con mua một căn hộ ở gần đại học A, mấy hôm trước đã trang trí xong, sau khi vào học sẽ cùng Vũ ở bên đó. Ngày nào sáng chiều cũng phải ngồi xe hơn bốn tiếng rất mệt, cực cực phiền ông nội và mọi người chăm sóc nhiều hơn một chút.

“Có tài xế mà. Người Tiểu Vũ bây giờ mới khỏe lại một chút, nếu bọn con ra ngoài ở, Tiểu Vũ sẽ rất mệt đó. Hơn nữa, cực cực còn nhỏ, bọn con không sợ sau này cực cực không nhìn bọn con à.” Lăng Tập Trạo nói.

“Con xin ông, ông nội, bọn con không phải rất lâu mới về lại, cũng giống như hồi trước học trung học thôi, đừng quên bọn con còn là sinh viên. Với lại, Vũ cũng rất không nỡ xa cực cực, nhất định tới cuối tuần liền đòi về liền cho coi.”

“Được rồi, nhưng mà con không được để Tiểu Vũ bị mệt.”

“Con biết rồi.”

Ngày hôm sau, Lăng Sóc cùng Cốc Vũ mang một vài thứ qua căn hộ mới bên cạnh đại học A.

Cốc Vũ dọn dẹp xong xuôi cũng không mất nhiều thời gian, điện thoại của Lăng Sóc cũng vang lên.

Lăng Sóc nhìn số điện thoại hiện ra trên màn hình, quay người đi vào trong phòng làm việc.

63. Chương 63: Mẫu Tử Liên Tâm

Lăng Sóc sau khi cúp điện thoại, đôi mắt bình tĩnh thoáng trầm tư, đi ra khỏi phòng làm việc, tìm thấy Cốc Vũ ở trong nhà bếp, đứng ở phía sau ôm lấy Cốc Vũ, nhẹ nhàng hôn lên tóc Cốc Vũ, nói: “Vũ, chú Tư muốn qua chơi.”

Nghe giọng nói rầu rĩ của Lăng Sóc, Cốc Vũ muốn cười nhưng không dám, nghĩ không rõ Lăng Sóc tại sao hình như không quá muốn Lăng Tu Dương qua đây.

Cốc Vũ không có ngừng động tác rửa thức ăn trên tay lại, nói: “Chú Tư nói chừng nào qua? Em làm thêm nhiều thức ăn một chút.”

“Vũ dọn dẹp nhà cửa cũng mệt rồi, hay là ra ngoài ăn đi.” Lăng Sóc cúi đầu, dùng mặt cọ cọ lên vành tai mát lạnh của Cốc Vũ, nói.

“Không đâu, em cũng nấu nhiều cơm lắm, định giữ lại chiều làm cơm chiên, nếu như chú Tư đến, xào thêm hai phần thức ăn nữa là được rồi, trong tủ lạnh vẫn còn, không cần phải đi mua đâu.” Cốc Vũ khóa vòi nước, nhúc nhích hông, nói: “Lăng Sóc, thả em ra, em muốn lấy thức ăn trong tủ lạnh ra.”

Lăng Sóc không muốn buông tay ra khỏi vòng eo nhỏ nhắn, nói: “Để anh giúp Vũ. Muốn lấy gì vậy?”

“Có cái gì thì lấy ra hết đi, chú Tư ăn nhiều mà.”

Lăng Sóc cứ cảm thấy Cốc Vũ ngoài lời có ý nha, hình như cũng là nói anh ăn nhiều. Uh, hi vọng là anh suy nghĩ miên man.

Đem thức ăn đặt lên bàn, chuông cửa liên vang lên, Cốc Vũ để cho Lăng Sóc đi mở cửa, nhìn theo Vạn Hoa đi sát ngay sau Lăng Tu Dương, Cốc Vũ cảm thấy may mà mình đem toàn bộ thức ăn trong tủ lạnh ra nấu hết.

Lăng Tu Dương nhìn thức ăn tràn trề trên bàn, rất không biết khách sáo nói: “Tiểu Vũ, chú biết là con thương chú Tư mà, nhất định sẽ làm nhiều thiệt nhiều đồ ăn ngon.”

Lăng Sóc khinh bỉ nói: “Chú Tư, anh rể, hai người hòa nhau gọi điện thoại cho con phải không.”

Vạn Hoa vội vàng thanh minh: “Không có liên quan tới anh, anh bị chú Tư cưỡng ép kéo tới đây.”

“He he, bị Tiểu Sóc phát hiện rồi.”

“Chú Tư, anh rể, đi rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm thôi, trời lạnh, thức ăn mau nguội lắm, có gì cơm nước xong rồi nói.” Cốc Vũ dịu dàng cười nói.

Nếu có bạn bè đến nhà, Cốc Vũ thích được ở nhà nấu cơm đãi mọi người, hướng chi bạn bè có thể vào đây, cũng là bạn bè rất thân, mà Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa là người nhà còn thân thiết hơn cả so với bạn, nếu như đi nhà hàng ăn cơm ngược lại còn có vẻ khách sáo, dù sao đi nữa, mọi người đều thích thức ăn cậu nấu, cậu lại vui vẻ thích làm bếp, sao lại không làm như vậy chứ?

Sau khi ăn xong, Lăng Sóc cùng Lăng Tu Dương và Vạn Hoa vào trong phòng làm việc, Cốc Vũ dọn dẹp nhà bếp, pha ba tách trà nóng mang vào.

Ba người bên trong thấy Cốc Vũ bưng trà vào, liền ngừng nói chuyện một chút, cho đến khi Cốc Vũ ra khỏi phòng mới lại nói tiếp.

Cốc Vũ không có nửa tia ngờ vực, chỉ quay lại phòng, gọi điện thoại về nhà chính, hỏi thăm Lăng Bảo Bảo thế nào, thật là, lúc này mới ra khỏi nhà chính chưa được bao lâu, liền đã nhớ con rồi.

Cúp điện thoại, Cốc Vũ ngơ ngác một chút, cầu lấy bút chì định vẽ tranh.

Khi Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa đi qua gõ cửa nói phải về thì Cốc Vũ cũng đã vẽ xong hai bức tranh, đều là hình của Lăng Bảo Bảo.

Lăng Sóc nói: “Vũ, anh cũng phải ra ngoài một chút, em ở nhà nghỉ ngơi nhé, có được không?”

Cốc Vũ nhìn qua ba người một chút, nói: “Em định đi siêu thị một chút, mua chút thức ăn bỏ vào tủ lạnh, đồ ăn trong tủ lạnh đều là mình cho người mua trước đó, lúc trưa cũng ăn hết rồi.”

“Chờ anh về rồi đi chung, khoảng hai tiếng mấy thôi.” Lăng Sóc nói.

“Dạ.”

“Tiểu Sóc, con thật là bá đạo. Bất quá xung quanh đây cũng phức tạp, Tiểu Vũ đi một mình ra ngoài cũng có chút khiến cho mọi người không yên tâm được.” Lăng Tu Dương nói.

“Xung quanh trường học thì thế này thôi, bên ngoài có rất nhiều người kinh doanh buôn bán, lại còn có rất nhiều sinh viên ra ngoài thuê nhà ở, quản lý không nổi, nên lộn xộn cũng là chuyện đương nhiên. Với lại sát gần đây ở khu Nam và Bắc còn có hai cái trung tâm bán sỉ lớn nữa.” Vạn Hoa nói.

“Mọi người yên tâm, con sẽ không ra ngoài một mình đâu.” Cốc Vũ vội vàng nói.

“Vậy thì được. Chỗ này an ninh không có hiện đại bằng bên khu Thính Phong, nhưng mà là khu nhà tốt nhất ở gần đại học A rồi, quản lý coi như cũng ổn, người lạ ra vào cũng kiểm tra khá nghiêm, chỉ sợ có kẻ xấu giả bộ tìm người nhà lén chuồn vào, Vũ nhớ khóa cửa kĩ nha.” Nói xong, Lăng Sóc cúi đầu hôn Cốc Vũ đang đứng bên cạnh tiễn mọi người một nụ hôn thật sâu, sau đó nhìn về mặt vừa lắc đầu vừa cười ha hả của Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa, bình thần nói với hai người: “Đi thôi.”

Cốc Vũ thật ra đã quen việc Lăng Sóc hở ra là sẽ hôn, nhưng mà mặt thì vẫn bị đỏ, hơn nữa ở đây vẫn còn lạ chỗ, nếu như bị mấy người ở cùng tầng nhìn thấy, như vậy thì cũng mắc cỡ lắm, cho nên, Cốc Vũ mặt đỏ bừng tới tận tai nhanh chóng đóng cửa lại.

Cốc Vũ không biết, một tầng ở đây có hai căn hộ, căn hộ sát bên khi Lăng Sóc mua nhà ở đây đã cũng đã có người khác mua, chỉ bất quá bên kia còn chưa có dọn đến ở thôi.

Tiết trời mùa xuân lạnh lạnh, trước cửa vẫn còn sót lại cờ quạt cuối năm đọng đũa, Lăng Sóc cùng Cốc Vũ mặc quần áo thật dày ngồi trong phòng học được mở lò sưởi ấm áp nghe bài giảng.

Chỉ là bên người Cốc Vũ ít đi bốn vệ sĩ áo đen khí thế lẫm liệt.

Rất nhiều người đoán, cũng đoán không ra được sự thật, như mà khi nhìn thấy Cốc Vũ cùng Lăng Sóc ở bên cạnh nhau, đều cảm thán một tiếng, hai người này, vẫn thân thiết như vậy.

Làm cho các cô gái thích Lăng Sóc đều âm thầm nghiêng rằng tiếc hận, tại sao thái tử Lăng của các cô vẫn tốt với Cốc Vũ như vậy? Chỉ hận là đến khi nào Cốc Vũ bị thái tử Lăng vứt bỏ thì mới vui được.

Trong sân tập bóng rổ đã nóng rùng rục, trên khán đài thì tim hồng kích động bay phấp phới ra sức quay phim chụp ảnh, bởi vì huấn luyện viên đã cảnh cáo, nếu muốn xem đội bóng rổ tập huấn, thì không được lớn tiếng làm ồn ào, nếu không thì lăn ra ngoài đi.

Cốc Vũ cầm một cuốn sách ngồi ở ghế nghỉ của vận động viên nhìn, cậu cũng không phải cố ý làm ra vẻ như chăm chỉ học hành, nhưng mà sắp thi rồi, Lăng Sóc lại không cho phép cậu rời khỏi tầm mắt của anh, Cốc Vũ chỉ có thể ở cái nơi ồn ào luyện thành bản lĩnh tĩnh tâm đọc sách.

Một hồi huấn luyện sôi động náo nhiệt trôi qua, Lăng Sóc bước nhanh đến trước mặt Cốc Vũ, còn chưa có cất tiếng nói chuyện, bóng của anh phủ xuống đã làm cho Cốc Vũ ngẩn đầu lên thật nhanh, cười với Lăng Sóc, cầm lấy khăn đã chuẩn bị trước đó đưa đến tay Lăng Sóc, hỏi: “Hôm nay anh tập xong rồi à?”

“Uh.” Lăng Sóc trả lời, đem khăn vắt lên cổ, rồi lại nhận lấy li nước Cốc Vũ đưa ra uống mấy ngụm, nói: “Anh đi tắm một chút, em ở đây chờ nha.”

“Dạ.”

Xem buổi tập đã xong, các cô nàng phấn hồng cũng tùm năm tùm ba rời đi.

Mấy tuyển thủ trong đội tập một hồi thì cả người cũng đầy mồ hôi kéo nhau đến phòng tắm dành riêng cho đội bóng rổ tắm rửa, để lại mấy tuyển thủ mới vào đội ở lại nhặt bóng cùng dọn dẹp sân tập.

Huấn luyện viên đứng ở giữa sân tập phát biểu: “Mỗi một trái bóng đều phải chú tâm lau, kiểm tra, cảm thụ xúc cảm với trái bóng, nó sẽ cho các em hồi đáp hoàn mỹ... Mỗi một góc sàn nhà cũng phải dùng cả tấm lòng để lau dọn, nếu như có một chút tí vết nào, cũng sẽ rất dễ dàng khiến cho tuyển thủ trong trận đấu bị trượt chân, cho nên không được qua loa đại khái...”

Lời này, Cốc Vũ chỉ cần theo Lăng Sóc đi tập, sẽ nghe được huấn luyện viên hét lên như vậy. Huấn luyện viên còn có một câu cửa miệng khác, chính là vắt chéo chân ngồi ở ghế huấn luyện viên rồi vỗ tay bôm bốp gào lên: Tấn công tấn công, phòng thủ phòng thủ, tốc độ tốc độ.

Sau khi hét lên như thường lệ xong xuôi, huấn luyện viên nhìn qua phía Cốc Vũ.

Cốc Vũ bị thầy nhìn cảm thấy rất khó hiểu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lại.

“Huấn luyện viên, có việc gì ạ?” Cốc Vũ hỏi.

Huấn luyện viên một tay vuốt cằm mình đi tới, lại nhìn Cốc Vũ chằm chằm nói: “Thầy phát hiện, lúc có em ở đây, tên nhóc Lăng Sóc kia liền rất nỗ lực, giống như là ăn trúng thuốc kích thích. Trong trường cũng đồn bọn em là một cặp, có phải thật không vậy?”

“Huấn luyện viên, thầy từ hồi này cũng tò mò như vậy?” Lăng Sóc mang theo mái tóc ẩm ướt đi ra, vừa ra tới cửa đã nghe huấn luyện viên hỏi Cốc Vũ như vậy, lạnh giọng trả lời thay Cốc Vũ.

Huấn luyện viên bị giọng nói bất thành linh của Lăng Sóc làm cho giật mình hốt hoảng, bàn tay đang vuốt cằm chuyển sang vuốt mũi, thiết tình, thật vất vả mới nhớ tới chuyện này để hỏi một trong hai đương sự, ai mà biết được lại bị đương sự còn lại chụp trúng đuôi rồi, cười ke ke hai tiếng, nói: “Ừc, thầy là huấn luyện viên của em, hiểu rõ tính cách của mỗi tuyển thủ thì mới có thể phát huy tối đa thực lực của bọn em chứ.”

“Nếu như trong mắt huấn luyện viên nghe nói chỉ biết chỉ có bóng rổ, thì theo thầy, thầy cảm thấy em với Vũ có phải là một cặp không?” Lăng Sóc không có trả lời trực tiếp, dùng một câu hỏi ngược lại.

“Chỉ cần bọn em chơi bóng rổ thật tốt, còn về đời tư của bọn em, thầy mới chẳng thèm quan.”

“Thật là một huấn luyện viên tinh mắt.”

Huấn luyện viên nhún nhún vai, không để ý trong lời Lăng Sóc nói mang theo bao nhiêu ý châm biếm, cười tủm tỉm nói: “Vậy thì hai người bọn em đi trên đường chú ý an toàn nha.”

Lăng Sóc cúi người nắm tay Cốc Vũ định đi, huấn luyện viên lại vội vàng nói thêm một câu, thăm nghĩ có phải mình đã già hay không mà lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, thiếu chút nữa đã quên mất chuyện chính rồi: “Lăng Sóc, cuối tuần sau có trận đấu với đại học D, tuy nói là thi đấu hữu nghị, nhưng mà chúng ta là chủ nhà, cũng không thể thua, cho nên, ngày mai cùng ngày mốt đều phải tập.”

Lăng Sóc dừng chân, khuôn mặt lạnh lẽo quay lại, nhẹ nhàng hỏi: “Huấn luyện viên, thầy nói cái gì?”

Huấn luyện viên hóa ra bị vẻ mặt cùng giọng điệu của Lăng Sóc dọa rồi, cười cứng ngắc nói: “Ngày mai cùng ngày mốt đều phải tập huấn, thầy nghĩ em có thể đến tập một chút không.”

“Em nhớ em đã nói rất rõ, bình thường huấn luyện cùng thi đấu đều không sao cả, nhưng huấn luyện vào thứ bảy và chủ nhật em sẽ không đến. Cần em phải nói lại một lần nữa sao? Huấn luyện viên!”

Huấn luyện viên khóc không ra nước mắt, dĩ nhiên mình lại bị khí thế của tuyển thủ ép dẹp lép, lúc đầu khi Lăng Sóc nói muốn gia nhập đội bóng rổ, thầy ngoại trừ việc hài lòng với chiều cao cùng sức mạnh của Lăng Sóc, chưa có nhìn thấy kỹ thuật chơi bóng của Lăng Sóc cho nên có chút xem thường, nhưng sau khi nhìn thấy Lăng Sóc ném một cú thật hoàn mỹ vào trong rổ, khiến cho thầy thấy mình giống như thợ điều khắc gặp được một khối ngọc nguyên hình, đôi mắt sáng rực, thoáng cái liền đồng ý cho Lăng Sóc gia nhập đội bóng rổ, lại còn để Lăng Sóc trở thành thành viên chủ lực, những thành viên khác sau khi nhìn thấy Lăng Sóc ra tay cũng đều đồng ý, ngoài ra, còn đồng ý vài yêu cầu ngang ngược của Lăng Sóc.

Thật không ngờ, bây giờ có muốn đổi ý cũng không kịp rồi! Nếu không cái tên Lăng Sóc thực lực hoàn toàn có thể nhảy vào đội tuyển NBA này sẽ không chút chần chờ mà rời khỏi đội bóng! Thầy muốn trong tay mình tạo ra một tuyển thủ có thể vào đội NBA a!

“Không cần nói lại nữa, thầy đều đã biết. Có điều có thể nói rõ em vì sao thứ bảy chủ nhật không thể tập không?” Huấn luyện viên một lần nữa lại bị tò mò dâng lên theo cấp lũy thừa rồi.

“Muốn ở cùng Vũ và người nhà.” Lăng Sóc nói lạnh lạnh.

Huấn luyện viên không có cách nào khác rồi.

Mười ngón tay của Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đan vào nhau đi ra khỏi sân bóng rổ thì gặp Hà Thế Nho đang đi lại.

Hà Thế Nho bày ra một nụ cười xấu xa chặn trước mặt Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, đôi mắt liếc nhẹ qua hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, nói: “Công nhận hên thật, qua đây liền gặp hai người.”

Cốc Vũ mỉm cười: “Anh Hà, chào anh.”

Lăng Sóc chỉ nhướng mắt, đợi Hà Thế Nho nói.

“Là như vậy. Hội sinh viên muốn tổ chức cho năm nhất và năm hai đi chơi xuân, ở hai ngày nghỉ cuối tuần, đăng kí trước thứ tư là được, tất nhiên, còn phải đóng lệ phí. Tôi muốn hỏi hai cậu một chút, hai cậu có định đi không, lần này định đi chơi ở Đông Đầu Sơn của Nam Bình Sơn, ở đó có hoa anh đào của Nhật bản đó.”

“Chúng tôi có thể tự đi.” Lăng Sóc nói.

Khóe miệng của Hà Thế Nho co rút một chút, đôi mắt chuyển sang Cốc Vũ, quả nhiên, so với ánh mắt bình tĩnh của Lăng Sóc, trong mắt Cốc Vũ có vẻ hưng phấn nhàn nhạt, giống như một đứa trẻ chưa từng được đi chơi xuân tự nhiên lại có thể đi nên kích động.

“Cốc Vũ, em có muốn tham gia mấy hoạt động tập thể này không? Đi vui lắm đó.”

Nhìn Cốc Vũ chần chừ nghiêng đầu nhìn Lăng Sóc, Hà Thế Nho tưởng rằng mình chuyển sang Cốc Vũ, thì gã sẽ thắng trong vụ đánh cuộc với đám người của hội sinh viên.

Lăng Sóc bắt đầu nhìn ánh mắt của Cốc Vũ, khóe mắt hơi liếc về ánh mắt giống như đắc ý của Hà Thế Nho, nói: “Vũ, Bảo Bảo còn nhỏ, không thể đi đến nơi đông người hay nhiều phấn hoa được.”

Thoắt cái liền đem thích thú của Cốc Vũ đập tan, cậu nói với Hà Thế Nho, “Anh Hà, bọn em không đi đâu.” Sau đó kéo Lăng Sóc. “Anh Hà, bọn em đi trước nha, tạm biệt.”

Hà Thế Nho quay người, neho mắt nhìn theo bóng lưng hai người, trong lòng nghĩ đến “Bảo Bảo” trong lời Lăng Sóc nói là ai, lại làm cho Cốc Vũ không có tham gia bất kì hoạt động nào của trường rõ ràng đã dao động, nhưng rồi lại “tàn nhẫn cắt bỏ niềm vui”.

Đáng tiếc, Hà Thế Nho cho dù có nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra, “Bảo Bảo” kia chính là con của Cốc Vũ cùng Lăng Sóc!

Hơn nữa gã đánh cuộc thua rồi, trong ba tháng tiếp theo, không được làm biếng nữa.

Một lúc sau về đến nhà chính, Cốc Vũ bỏ rơi Lăng Sóc, chạy đi tìm con.

Lăng Sóc cảm thấy, tại sao mặc kệ là ở nhà hay ở trường, kiểu gì cũng có người theo anh tranh giành sự chú ý của Cốc Vũ vậy?

Lăng Bảo Bảo qua vài ngày nữa là được bốn tháng, cũng đã biết rồi, lớn lên giống y một cái bánh bao trắng bóc mềm mềm, đáng yêu như thiên thần, sau khi ăn no ngủ kĩ, bé tỉnh dậy sẽ ô ô a a nói chuyện với không khí, có người đùa cùng sẽ vung nắm tay bé xịu cười hi hi.

Bởi vì biết Lăng Sóc cùng Cốc Vũ chiều thứ sáu sẽ về, chỉ cần Lăng Bảo Bảo không có ngủ, Lăng Tập Trạo sẽ cho bác Lâu bế Lăng Bảo Bảo ra phòng khách đợi Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Nhưng mà hôm nay Cốc Vũ vào cửa không có nhìn thấy bác Lâu bế Lăng Bảo Bảo ngồi trong phòng khách đợi hai người, sau đó Cốc Vũ chạy đến phòng ngủ em bé của Lăng Bảo Bảo cũng không có nhìn thấy.

Cốc Vũ chạy về trước mặt Lăng Sóc, hai tay cầm lấy tay Lăng Sóc, lo lắng nói: “Lăng Sóc, không có nhìn thấy cục cưng.”

Lăng Sóc cầm ngược lấy tay Cốc Vũ, nói: “Chắc là ông nội cùng bác Lâu bế con ra ngoài chơi. Mình về phòng thay đồ trước đi.”

Cốc Vũ nghe Lăng Sóc nói vậy, liền an tâm hơn, cũng đứng, đây là trong nhà mình, ông nội cùng bác Lâu đều không thấy, Lăng Bảo Bảo nếu không phải được hai người bế đi chơi thì còn có thể là cái gì chứ, thật sự là suy nghĩ lung tung rồi.

Quả nhiên, trong phòng thay đồ xong xuôi đi ra, đã nghe thấy tiếng của Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu rồi.

Cốc Vũ hé ra khuôn mặt đỏ bừng cùng cánh môi ửng ửng đỏ mọng chạy xuống dưới lầu, Lăng Sóc ở sau lo lắng chẳng biết làm sao kêu lên: “Vũ, từ từ thôi.” Cho dù đã có giày thẳng bằng, nhưng Lăng Sóc vẫn lo lắng Cốc Vũ đi xuống cầu thang nhanh quá mà bị té.

“Bảo Bảo.” Cốc Vũ vẫn nghe lời của Lăng Sóc, không cố chạy nữa, nhưng bước chân vẫn vội vàng, cho nên Cốc Vũ thoáng cái đã đến trước mặt Lăng Bảo Bảo.

“Mợ chủ, cậu chủ, hai con về rồi. Lão gia và bác đưa cậu chủ nhỏ ra sau núi xem huấn luyện binh lính, cho nên không có gọi điện thoại báo cho tụi con.” Bác Lâu nói ra nguyên nhân mọi người không có ở nhà, một bên đưa Lăng Bảo Bảo đang giơ bàn tay nhỏ xinh muốn Cốc Vũ bế vào trong tay Cốc Vũ.

“Dạ, Lăng Sóc cũng nói là mọi người bế Bảo Bảo đi ra ngoài chơi.” Cốc Vũ vừa nói, ôm Lăng Bảo Bảo đang cười hi hi túm lấy áo trước ngực cậu ngồi xuống ghế salon, hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ xinh của cục cưng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

Sau đó Cốc Vũ hốt hoảng kêu lên: “Bảo Bảo không thoải mái, hình như bị sốt rồi.”

“Hả? Sao lại như thế? Bảo Bảo bé nhìn vẫn bình thường mà, con nhìn xem, bé vẫn cười hi hi với con mà.” Lăng Tập Trạo đành quay về phòng lại quay người trở lại, nghi hoặc nói.

Lăng Sóc đưa tay đặt lên trán Lăng Bảo Bảo xem thử, cảm giác không thấy gì, hơn nữa nhìn bộ dạng của cục cưng, cũng giống như lời ông nội nói, không nhìn thấy có chỗ nào bất thường. “Vũ, em nghĩ nhiều rồi, cục cưng vẫn khỏe mà.”

“Không đâu, em biết con không thoải mái mà. Lăng Sóc, Bảo Bảo có thể bị bệnh rồi.” Cốc Vũ cau mày vội vàng nói nhanh.

Lăng Sóc giữ vai Cốc Vũ lại, nói: “Đừng sợ, không phải anh không tin Vũ. Bây giờ mình gọi bác sĩ Lưu qua kiểm tra cho con một chút. Nếu Vũ cảm nhận sai thì không phải tốt lắm sao?”

“Dạ.” Cốc Vũ đáp lại, sau đó cúi đầu nhìn Lăng Bảo Bảo tuy trong lòng đang cười hi hi nhưng hình như vẫn cảm thấy có chỗ không hài lòng.

Lúc này bác Lâu đem qua một cái nhiệt kế, đưa đến trước mặt Cốc Vũ, “Bác đem nhiệt kế lại rồi này.”

Bác sĩ Lưu của gia đình qua đây rất nhanh, sau khi kiểm tra cho Lăng Bảo Bảo xong, nói: “Cậu chủ nhỏ bị sốt một chút, may mà phát hiện được sớm, nếu không chuyển thành viêm phổi sẽ rất nguy hiểm.

Lăng Sóc, Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu ở bên cạnh nhìn bác sĩ Lưu thu hồi dụng cụ kiểm tra cho Lăng Bảo Bảo, đồng loạt quay đầu, dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về Cốc Vũ, bác Lâu nói đầy thán phục: “Mợ chủ, không hổ là mẹ của cậu chủ nhỏ nha, một chút xíu mà đã có thể nhận ra cậu chủ nhỏ có chỗ không đúng rồi.”

Cốc Vũ không biết nói tiếp như thế nào, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn Lăng Bảo Bảo đang yên lặng uống sữa ở trong lòng.

Bác sĩ Lưu cũng không có tiêm hay kê thuốc cho Lăng Bảo Bảo, chỉ dặn dò mọi người phải giữ cho Lăng Bảo Bảo được khô ráo, uống nhiều nước, không được để bị lạnh là được.

64. Chương 64: Cục Cưng Bị Bệnh

Lăng Bảo Bảo bị sốt nên rất quẫn Cốc Vũ, Cốc Vũ muốn buông tay ra một chút cũng không được, ngay cả ngủ cũng phải do Cốc Vũ đỡ.

Nhìn Lăng Bảo Bảo bám dính mình như vậy, Cốc Vũ rất đau lòng, hận không thể bị sốt thay Lăng Bảo Bảo.

May mà, qua sáng hôm sau Lăng Bảo Bảo đã không còn chuyện gì nữa, nhưng mà vẫn làm cho Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu áy náy cả đêm, nghĩ đến nếu không phải Cốc Vũ cẩn thận, phát hiện ra Lăng Bảo Bảo không dễ chịu, chứ không thì không biết hậu quả sẽ ra thế nào nữa.

Bởi vì chăm sóc Lăng Bảo Bảo cả đêm, Cốc Vũ gần như không ngủ được, sáng sớm dùng trán chạm lên cái trán đỏ rực của Lăng Bảo Bảo, Cốc Vũ thở phào một hơi, thật may quá, không có việc gì nữa rồi.

Lăng Sóc nhìn Lăng Bảo Bảo nằm giữa anh và Cốc Vũ một chút, nói: “Vũ, cả đêm em chưa ngủ chút nào hết, bây giờ cục cưng cũng ổn rồi, em ngủ đi.”

“Dạ. Lăng Sóc, tối hôm qua anh cũng vậy mà, với lại, lần đầu tiên cục cưng ngủ chung với mình, anh có quen không? Cục cưng chưa có dậy, mình ngủ tiếp đi.” Cốc Vũ đưa tay kéo chăn đắp kín ngực Lăng Bảo Bảo, quay người một chút, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lăng Sóc, nói.

Lăng Sóc quả thật cũng không ngủ được, Cốc Vũ cả buổi tối cứ phải dậy pha sữa cho Lăng Bảo Bảo, thay tã, thay quần áo, dỗ dành; hơn nữa đây là lần đầu tiên Lăng Bảo Bảo ngủ chung với hai người, anh sợ đề trúng con, cứ như thế thì làm sao dám ngủ sâu?

Qua bữa sáng, bác sĩ Lưu lại đến, gặp Vạn Hoa đang đo nhiệt độ cho Lăng Bảo Bảo, thành ra cũng không khám gì thêm, chỉ ngồi xuống ghế uống trà, trò chuyện với bác Lâu về mấy đề tài chăm sóc em bé.

Cốc Vũ lấy nhiệt kế kẹp trong nách Lăng Bảo Bảo ra, Vạn Hoa vội vàng cầm lấy xem, nói nhẹ nhõm: “Không có việc gì nữa rồi.” Đặt nhiệt kế đã trở về nhiệt độ phòng, Vạn Hoa đùa vui: “Tiểu Vũ, em so với nhiệt kế còn lợi hại hơn nha, cục cưng vừa bị sốt nhẹ mà em đã cảm nhận được rồi, hạ sốt em cũng biết.

Khóe miệng Cốc Vũ cong cong một chút, nói: “Tại vì cục cưng là của em, cho nên mới có cảm giác thôi.”

“Bé cũng là cục cưng của Tiểu Sóc mà, sao không thấy nó thấy cục cưng không thoải mái vậy?” Lăng Tu Dương cũng đi đến giúp vui, trêu chọc.

“Mọi người nói đi nói lại, chẳng phải định nói con với cục cưng là mẫu tử liên tâm sao?” Cốc Vũ nói.

“Ha ha, Tiểu Vũ bây giờ hóa ra cũng biết đem mình ra nói đùa rồi.” Lăng Tu Dương cười nói.

“Mọi người nếu mà không đi bây giờ, coi chừng bị trễ giờ làm đó.” Cốc Vũ mạnh mẽ thay đổi đề tài, tự cảm giác mình không phải là đối thủ của Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa, nói thêm gì nữa chẳng bằng không nói gì.

“Tiểu Vũ, đừng quên hôm nay là thứ bảy, mọi người đều được nghỉ nha.” Lăng Tu Dương nói.

“...” Cốc Vũ cũng không còn gì để phản đối nữa.

Nhìn Cốc Vũ bĩu môi, Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa cười đầy xấu xa.

Lăng Sóc vào trong bếp pha sữa bột nghe thấy tiếng cười của Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa, rồi lại nhìn thấy khuôn mặt đầy hắc tuyến của người thương, đưa bình sữa cho Cốc Vũ, hỏi: “Chú Tư, anh rẻ, hai người cười gì vậy?”

“Ha ha, không có gì.” Lăng Tu Dương vội vàng nói.

Nếu như bị Lăng Sóc biết hai người “ăn hiếp” Cốc Vũ đến nói không nên lời, cái tên Lăng Sóc yêu Vũ như mạng này mà nói, còn không “Ghi hận” hai người sao, cái tên bụng đen sì này mà đánh ngược lại hai người một phát, thì lúc đó cái được không đủ bù cho cái mất rồi.

“Oh

” Lăng Sóc như cười như không mà liếc qua hai người, xem nụ cười cứng ngắc thoáng qua trong chớp mắt của cả hai, làm sao không biết chứ, chỉ là Lăng Sóc dù sao cũng không có nhìn thấy, cho nên mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn Lăng Bảo Bảo nằm trong lòng Cốc Vũ.

Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa im lặng liếc nhau, Tiểu Sóc thật có khí thế nha, thật đúng là hù cả hai người rồi. Nghĩ lại thấy cũng thật là dọa người, hóa ra lại bị một hậu bối “uy hiếp” chứ, ai da, ai khiến cho hai người chột dạ vậy.

Cốc Vũ khi Lăng Sóc cầm bình sữa đến thì bao nhiêu tinh thần đều tập trung lên người Lăng Bảo Bảo, về phần sóng ngầm cuộn cuộn giữa Lăng Sóc, Lăng Tu Dương cùng Vạn Hoa thì hoàn toàn chẳng biết gì.

Lăng Bảo Bảo sau khi uống sữa no, chơi với Cốc Vũ một lát thì ngủ thiếp đi.

Cốc Vũ cẩn thận bế con đặt vào trong nôi em bé, đứng canh thêm vài phút, thấy Lăng Bảo Bảo không có giật mình tỉnh lại mới nhẹ nhàng đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Người trong phòng khách lúc này cũng chẳng còn, Cốc Vũ gấp một cái, tính toán có nên quay về phòng ngủ thêm một giấc hay không.

Bác Lâu tiến bác sĩ Lưu trở về, nhìn thấy Cốc Vũ ngồi trong phòng khách dụi mắt, liền giật mình, vội vàng đi qua hỏi: “Mợ chủ, con sao vậy? Có chuyện gì làm con đau lòng vậy?”

Đôi mắt to tròn ướt nước của Cốc Vũ ngốc nghếch nhìn theo bác Lâu, ngón tay vẫn còn dụi mắt, nói: “Con đâu có gì đâu.”

“Mợ chủ à, con đúng là bị đau lòng rồi. Nói cho bác Lâu nghe, là ai khiến con đau lòng, bác Lâu giúp con đánh đòn người đó! Là người trong trường sao?”

Cốc Vũ càng lúc càng không hiểu bác Lâu nói cái gì, nói: “Bác Lâu, con không sao thật mà.”

“Mợ chủ à, con đừng có giấu mà. Mắt con vẫn còn nước mắt kìa.”

Mồ hôi của Cốc Vũ chảy xuống điên cuồng, gấp một cái chảy nước mắt bị bác Lâu hiểu lầm tới mức này, phải nói thế nào thì bác Lâu mới chịu tin cậu không có bị thương tâm bây giờ?

“Bác Lâu, con không có việc gì thật mà... Con về phòng đọc sách một chút.” Cốc Vũ nói xong liền “Chạy trốn chết”.

Cái này rơi vào trong mắt bác Lâu, càng thêm chắc chắn là Cốc Vũ đau lòng, nhưng không dám nói ra.

Điều này làm cho bác Lâu đem cái tên mọi khiến cho Cốc Vũ thương tâm ra mắng chửi một ngàn lần, nhưng bác cũng không có nói với Lăng Tập Trạo hay Lăng Sóc chuyện Cốc Vũ len lén chịu đau khổ một mình, bác liền tranh thủ lúc Cốc Vũ trở về nhà chính thì sẽ bảo nhà bếp làm thật nhiều đồ ăn ngon cho Cốc Vũ, còn có thể làm như không có chuyện gì hỏi thăm tình hình ở trường của Cốc Vũ, thế phải tìm cho ra cái đứa làm Cốc Vũ đau lòng.

Sau này, khi Diệp Đồng đáng thương chạy tới đại học A trở thành hình nhân thể mạng, bị bác Lâu “Hận” mất rồi.

Tối chủ nhật Lăng Sóc cùng Cốc Vũ quay trở về nhà ở khu Hoa viên Phong Cảnh, lúc đi về, Lăng Bảo Bảo được Lăng Tu Dương bế trong lòng tự nhiên khóc thét, quơ cánh tay bé nhỏ đòi Cốc Vũ bế.

Lăng Bảo Bảo trước giờ khi Cốc Vũ và Lăng Sóc đi chưa từng ồn ào bây giờ tự nhiên khóc òa, khiến cho mọi người bị dọa một trận.

“Cục cưng không khóc, không khóc, ngoan ngoan, nín con.” Lăng Tu Dương thành thạo dỗ Lăng Bảo Bảo không ngừng khóc giãy.

Cốc Vũ trước khi lên xe liền vội vàng quay lại, đi đến trước mặt Lăng Bảo Bảo, rút khăn mềm ra lau nước mắt cho con, dịu dàng nói: “Cục cưng ngoan, mấy ngày nữa cha với daddy sẽ về với con liền.”

Lăng Sóc cau mày nói: “Có phải cục cưng uống sữa chưa no không?”

Lăng Bảo Bảo trong sự dịu dàng của Cốc Vũ, vẫn còn đang thút thít, đôi tay bé xinh nắm chặt ngón tay Cốc Vũ, Cốc Vũ hơi dùng sức định rút tay ra, miệng Lăng Bảo Bảo liền méo xệch.

Lăng Tu Dương bế Lăng Bảo Bảo thấy vậy liền tròn mắt, nói: “Không thể nào, cục cưng như vậy rõ ràng là đang đòi Tiểu Vũ hả.”

“Có thể là do tối hôm trước cậu chủ nhỏ bị khó chịu trong người, hai ngày nay lại ngủ chung với cậu chủ mẹ chủ, mặc dù đã khỏe lại, nhưng mà cậu chủ nhỏ lại càng bám lấy mẹ chủ. Đừng thấy cậu chủ nhỏ mới có mấy tháng, nhưng thông minh lắm đó, biết mẹ chủ cùng cậu chủ sắp đi, cho nên mới khóc.” Bác Lâu đoán.

“Lúc trước con với Lăng Sóc quay lại trường cục cưng cũng đâu có khóc đâu.” Cốc Vũ đành phải nhận lấy Lăng Bảo Bảo từ trong tay Lăng Tu Dương, thở dài nói.

“Cái này chứng tỏ Lăng Bảo Bảo lớn rồi.” Lăng Tập trạo nói: “Nếu không tối nay hai đứa khỏi về nhà bên trường nữa, có gì sáng mai để tài xế chở tụi con đi học luôn.”

Cốc Vũ ôm Lăng Bảo Bảo đã im lặng lại nhìn Lăng Sóc.

Lăng Sóc nói: “Vũ, con nít không thể chiều chuộng, chiều một lần thì sẽ có lần thứ hai, đừng nhìn con còn nhỏ, nếu biết khóc thì sẽ đạt được mục đích, con lần sau muốn cái gì thì lại làm như vậy nữa cho coi.”

“Nhưng mà...” Cốc Vũ biết Lăng Sóc nói đúng, nhưng mà người khóc là Lăng Bảo Bảo, thật lòng cậu không chịu được.

Lăng Sóc bế Lăng Bảo Bảo trong lòng Cốc Vũ ra đưa qua cho bác Lâu, nói: “Bác Lâu, bác bế cục cưng vào nhà đi.”

Lăng Sóc vừa dứt lời, Lăng Bảo Bảo bị chuyển từ lòng người này qua tay người khác liền sững sốt vài giây, khóe miệng nhỏ xinh ngoác rộng ra, khóc thét, hơn nữa, nước mắt cứ rơi xuống tí tách, cánh tay mũm mĩm nhỏ bé cứ vẫy về phía Cốc Vũ: “Oa.....”

Lăng Sóc cũng rất xót con, nhưng cũng biết nếu không nhẫn tâm thì sau này chịu khổ chỉ có thể tuyệt đối là mình. Có thể thấy được Lăng Sóc sáng suốt nhìn xa đến cỡ nào nha.

Đưa Cốc Vũ về lại căn hộ ở gần trường, Cốc Vũ vừa bước vào cửa liền gọi điện thoại về nhà hỏi thăm xem Lăng Bảo Bảo lúc hai người đi có còn khóc nữa hay không, nghe bác Lâu nói con khóc được một lát thì liền ngủ luôn, tâm tình phiền muộn xót xa của Cốc Vũ cũng được thả lỏng.

Lăng Sóc cởi đồ chỉ còn giữ lại quần lót đi đến sau lưng Cốc Vũ vừa mới dập điện thoại, ôm lấy cổ Cốc Vũ vẫn còn đang trong tâm trạng không vui xoay lại, cúi đầu hôn lên đôi môi Cốc Vũ...

Đến khi Cốc Vũ tỉnh táo lại thì đã bị Lăng Sóc đè xuống giường, quần áo trên người cũng chẳng còn thấy đâu.

Sáng sớm Cốc Vũ chống eo rời khỏi giường, oán giận trừng mắt liếc nhìn Lăng Sóc nằm bên cạnh ngủ đến thỏa mãn, bước chân theo vô thức chậm rãi bước thật nhẹ đi ra khỏi phòng.

Đợi khi Cốc Vũ đã đi ra ngoài, Lăng Sóc nằm trên giường mở mắt ra nhìn cánh cửa phòng đã được đóng lại một lúc, một tia dịu dàng hiện lên trong mắt rồi được cất đi thật kĩ, xoay người nằm lên vị trí Cốc Vũ nằm ngủ lúc này, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Đến khi Cốc Vũ làm xong bữa sáng, chuẩn bị gọi Lăng Sóc dậy thì điện thoại di động cũng réo inh ỏi.

Cốc Vũ không có bắt điện thoại, đi đến bên giường lay lay Lăng Sóc, nói khẽ: “Lăng Sóc, em làm bữa sáng xong rồi. Chắc là điện thoại ở nhà gọi đến, em ra ngoài nghe, anh mau dậy đi, nếu không mình sẽ đi học trễ đó.”

Lăng Sóc thò tay từ trong chăn chụp tới Cốc Vũ đang ngồi ở mép giường, Cốc Vũ chỉ thấy trời đất xoay mòng mòng, chớp mắt liền bị Lăng Sóc đè xuống dưới.

“Lăng Sóc, em còn phải đi nghe điện thoại, thả em ra, anh...”

Sau khi hôn xong, Lăng Sóc nói: “Nếu Vũ chủ động hôn anh chào buổi sáng thì anh phải làm vậy sao?”

Nhìn bộ dạng Lăng Sóc đã chiếm tiện nghi rồi còn bày đặt giả bộ ngoan hiền, Cốc Vũ cảm thấy bó tay vô cùng, không dám lộn xộn, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, tiếng nói cũng trở nên khàn khàn: “Hay rồi, điện thoại cũng không thêm kêu nữa.”

Tuy nói tối hôm qua đã làm cùng Cốc Vũ, nhưng mà sáng ra là đàn ông thì có ai không khí thế bưng bưng chứ, nếu không phải tại điện thoại kêu, sáng nay hai người đều có tiết, Lăng Sóc thật đúng là không muốn buông tha cho cơ thể mảnh dẻ mềm mại trong lòng nhanh như vậy.

Cốc Vũ khi được Lăng Sóc thả ra liền vùng dậy, nhưng mà eo thì không kịp nghe theo sự chỉ huy của đầu óc, Cốc Vũ liền ngã trở xuống, rên một tiếng, khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác hơn là nói: “Lăng Sóc, đi nghe điện thoại.”

Lăng Sóc nhìn bộ dạng chau mày cố nhịn của Cốc Vũ, chỉ cảm thấy dễ thương, làm cho anh muốn hung hăng yêu thương cậu, nhưng Lăng Sóc lại xót cho người thương cho nên vùng dậy đem ý nghĩ điên cuồng trong đầu ép xuống, *** đi xuống giường, cầm lấy điện thoại đi động đang không ngừng đổ chuông trên bàn, nhận cuộc gọi.

“Cái gì?! Lại sốt nữa rồi?” Lăng Sóc hạ giọng hỏi vừa quay đầu nhìn Cốc Vũ đang chậm rãi ngồi dậy, chân mày nhíu chặt, nói: “Bọn con sẽ về ngay.”

Lăng Sóc thả điện thoại, quay trở lại giường, ngồi xuống bên cạnh Cốc Vũ, đưa tay ôm Cốc Vũ vào lòng, nhẹ nhàng xoa eo cho Cốc Vũ.

Thấy Lăng Sóc không nói một lời, Cốc Vũ hỏi: “Lăng Sóc, là điện thoại ở nhà à? Nói gì vậy anh? Có phải là chuyện của cục cưng không?”

Lăng Sóc ừ một tiếng, rút tay về, đứng dậy, cầm quần lót trên giường mặc vào, nói: “Anh đi chải răng, Vũ gọi điện thoại lên cho giáo viên xin phép, nói hôm nay mình không đi học được.”

“Sao vậy anh?” Cốc Vũ hốt hoảng, vội hỏi.

“Cục cưng bị sốt lại, bị nôn với bị đi tả, khóc dữ lắm...”

“Cục cưng?” Bất chấp cơ thể đau nhức, Cốc Vũ hốt hoảng đến muốn bật khóc, lo lắng nói: “Lăng Sóc, anh chải răng nhanh lên, em gọi điện thoại cho giáo viên xin nghỉ. Mình về nhanh một chút. Nếu biết trước thì hôm qua ở lại nhà luôn rồi, cục cưng nhất định rất sợ...”

Hai người bữa sáng cũng không kịp ăn, chạy vội về nhà chính.

Vừa vào nhà, Cốc Vũ liền nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của Lăng Bảo Bảo, trái tim như bị ai bóp nghẹt, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội đến.

“Cục cưng.” Cốc Vũ chạy đến trước mặt Lăng Tu Dương, ôm lấy Lăng Bảo Bảo, nhìn khuôn mặt nhỏ xíu của Lăng Bảo Bảo đỏ bừng, nước mắt Cốc Vũ cũng chảy ra.

“Xin lỗi, Tiểu Vũ, mọi người cũng không biết tại sao cục cưng lại bị sốt trở lại nữa, định tiêm cho bé nhưng bé vùng vẫy dữ quá, từ sáng đã khóc rồi, cho uống sữa thì nôn ra hết, còn bị tiêu chảy. Cho nên mới phải gọi tụi con về.” Lăng Tập Trạo sốt ruột nói.

Cốc Vũ lấy mu bàn tay lau lau mắt, ngẩng đầu nhìn mọi người đang ngồi trong phòng khách, cố gắng cười nói: “Không có gì đâu, không phải cục cưng đã nín rồi sao? Anh rể, anh tiêm cho cục cưng đi.”

“Bác đi pha sữa đây.” Bác Lâu vừa nói vừa đi vào trong bếp.

“Bác Lâu, mọi người ăn sáng chưa? Con với Vũ vẫn chưa ăn sáng.” Lăng Sóc nói.

“Cậu chủ nhỏ bị như vậy, đâu ai có tâm trạng để ăn sáng đâu. Nhưng mà cậu chủ nhỏ được mợ chủ bế liền nín khóc, như vậy thì tốt rồi. Bác sẽ bảo nhà bếp nhanh chóng đem bữa sáng lên ngay.”

Mọi người vì Lăng Bảo Bảo bị bệnh mà tay chân đều luống cuống hết cả lên, tiêm thuốc hạ sốt cho bé, cho bé uống sữa, sau đó Lăng Bảo Bảo nằm trong lòng Cốc Vũ ngủ thiếp đi.

Chỉ có điều khuôn mặt bé vẫn còn đỏ rực, đôi mắt cũng sưng đỏ, lông mi ướt đầm dính lại với nhau, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo Cốc Vũ đây bất an, trong giấc ngủ vẫn phát ra tiếng thút thít. Cốc Vũ thấy vậy liền cầm lòng không được muốn rơi nước mắt.

Mấy ngày liền, Lăng Bảo Bảo cứ hết nôn lại tiêu chảy liên tục, bộ dạng khó chịu làm cho mắt Cốc Vũ lúc nào cũng đỏ hồng.

Lăng Bảo Bảo bị bệnh ngoại trừ Cốc Vũ ra thì không chịu gần bất kì ai, Lăng Sóc muốn đỡ dần cho Cốc Vũ cũng không được, cho nên, Lăng Sóc dưới sự khuyên nhủ kiên trì của Cốc Vũ mà phải quay lại trường đi học.

Bởi vì buổi tối Lăng Bảo Bảo có chút quấy khóc, vừa động dậy thì Cốc Vũ liền tỉnh giấc, Cốc Vũ tỉnh thì Lăng Sóc cũng tỉnh dậy theo.

Lăng Sóc ngủ không ngon nhưng hết lần này đến lần khác đều không chịu dọn qua phòng khác ngủ, đi đến trường cũng phải để tài xế chở đi, để phòng bản thân vì ngủ gật mà gặp chuyện không may.

Buổi tối, Lăng Sóc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cốc Vũ tiều tụy đi không ít, đau lòng vừa hôn vừa nói: “Vũ, đừng lo lắng quá, em bé ai cũng dễ bị bệnh, như vậy sức đề kháng của con mới có thể tăng cao.”

“Dạ, em biết mà, nhưng biết là một chuyện, còn tận mắt nhìn thấy cục cưng bị như vậy, em thật hận không thể bệnh thay cho con, con còn nhỏ như vậy, nói cũng không biết nói, có khó chịu chỗ nào cũng không thể chỉ, chỉ biết khóc. Mới có mấy ngày mà con cũng khàn đặc rồi. Em sao có thể chịu được chứ.” Cốc Vũ vùi đầu vào trong ngực Lăng Sóc, hai tay ôm chặt lấy eo Lăng Sóc, hấp thu cảm giác an tâm từ anh, may mà có người đàn ông này bên cạnh cậu.

“Vũ, em cũng phải chú ý bản thân mình, em nhìn lại em bây giờ đi, so với cục cưng đang bị bệnh em còn giống người bệnh hơn. Nếu em cũng bị bệnh nữa, anh sẽ đau lòng lắm.”

“Vì con, vì anh, em sẽ không bị bệnh đâu.”

“Vậy thì ngủ đi, hôm nay nhìn cục cưng đỡ hơn nhiều rồi, tối cũng sẽ không quấy nhiều lắm đâu.”

“Dạ, em đi pha sữa đây, có gì nửa đêm cũng không làm phiền đến mọi người.” Vừa nói, Cốc Vũ chui ra khỏi lòng Lăng Sóc.

May mà không cần đi bệnh viện, lặn qua lặn lại ở nhà gần nửa tháng, Lăng Bảo Bảo cuối cùng cũng đã mạnh khỏe trở lại.

Tuy nói khuôn mặt phúng phính bị gầy đi không ít, quả thực khiến cho người nhà họ Lăng đau lòng quá chừng, nhưng nhìn Lăng Bảo Bảo bây giờ khỏe như trâu, chơi đùa vui sướng cười như nắc nẻ thì cả nhà họ Lăng đều cảm thấy Lăng Bảo Bảo tốt nhất là đừng nên bị bệnh nữa.

Hơn nữa, một người cũng gầy nhom theo chính là Cốc Vũ luôn chăm sóc cho Lăng Bảo Bảo từng li từng tí.

Đôi mắt Cốc Vũ cũng thâm đen, cái cằm ốm đến không thể ốm hơn được nữa, trong đôi mắt to tròn, giăng đầy tơ máu vì thiếu ngủ.

Lăng Sóc rất xót xa cho Cốc Vũ, khi mà Lăng Bảo Bảo rốt cuộc đã chịu rời khỏi tay Cốc Vũ cho người khác bế, liền cố gắng làm mọi cách để cho Cốc Vũ ngủ bù, ở trong trường thì đi học thay Cốc Vũ rồi ghi âm lại để Cốc Vũ có thể theo kịp bài...

65. Chương 65: Thi Đấu...

Bởi vì một trận bệnh của Lăng Bảo Bảo, Lăng Sóc không thể không đồng ý với Cốc Vũ, quay về nhà chính ở.

Mặc dù đi học có cực một chút, nhưng đã có A Thành chở, chỉ cần sáng dậy sớm một chút, nếu buổi sáng không có tiết, thì có thể ngủ nướng tiếp.

Điều duy nhất làm cho Lăng Sóc buồn bực đó là, trên giường lòi ra thêm một thằng ranh chia sẻ người anh yêu, giành lấy toàn bộ sự chú ý của người anh yêu, mà thằng ranh này, anh lại không thể đánh, không thể mắng, bởi vì thằng ranh ấy chính là Lăng Bảo Bảo.

Cốc Vũ đi ra khỏi lớp học, nghe thấy có người gọi cậu từ phía sau, cậu chân chừ một chút rồi quay đầu lại nhìn thử.

Củng Văn Tinh đuổi theo, thở hồng hộc, nói: “Cốc Vũ, tôi...”

“Lớp trưởng, có việc gì à?” Thấy Củng Văn Tinh kêu cậu rồi chỉ nói một tiếng tôi, Cốc Vũ bình thản hỏi.

“Cái này, Cốc Vũ, bạn đến thư viện hay là qua khoa kinh tế?” Củng Văn Tinh không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Tôi lên thư viện trả sách rồi qua bên khoa kinh tế. Nếu không có việc gì thì tôi đi trước nhé.” Cốc Vũ nói xong, nhìn Củng Văn Tinh vài giây, thấy cậu ta không có ý nói gì, xoay người đi tiếp.

Củng Văn Tinh nhìn theo Cốc Vũ đi xa, ảo não trẻ môi, cơ hội tốt như vậy tự nhiên mình lại lãng phí mất rồi, nhưng vừa nghĩ đến Cốc Vũ có thể sẽ chẳng tham gia vào bất kì hoạt động gì, Củng Văn Tinh liền buồn phiền. Bây giờ ở trường tự nhiên tổ chức thi nói tiếng Anh, mỗi một lớp đều phải cử bốn đại diện tham gia, ba người xuất sắc nhất sẽ được đến Mỹ trao đổi văn hóa một tháng, mà lớp xuất sắc nhất sẽ được thưởng ba ngàn đồng.

Củng Văn Tinh vốn không biết tiếng Anh của Cốc Vũ có tốt hay không, nhưng mà có một lần, cậu ta cùng bạn học chung kí túc xá đi đến khu bán sỉ bên ngoài trường mua đồ dùng hằng ngày, nhìn thấy Cốc Vũ cùng Lăng Sóc đang đi dạo ở đó, sau đó có ba người nước ngoài đeo ba lô giống như là khách du lịch đang khoa tay múa chân nói với chủ tiệm cái gì đó, nhưng mà chủ tiệm là một dì đã ngoài năm mươi tuổi, vẻ mặt của dì ngơ ngác, chỉ biết nói dì trông hàng giúp cho con rể, không hiểu mấy người nước ngoài nói cái gì.

Trong lúc hai người Củng Văn Tinh định đi qua giúp đỡ cho dì bán hàng, thì Lăng Sóc và Cốc Vũ đã nhanh hơn bọn họ một bước.

Hai người nghĩ Lăng Sóc vốn là người nước ngoài, như vậy thì tiếng Anh của Lăng Sóc chắc chắn là rất tốt, hơn nữa, sau khi ba người nước ngoài kia nhìn thấy Lăng Sóc thì giống y như là gặp được vị cứu tinh, tiếng Anh tuôn ra khỏi miệng họ ào ào như nước cuốn.

Ngay cả hai người Củng Văn Tinh nghe theo cũng phải cố hết sức, nhưng cũng chỉ hiểu được đại khái.

Nhưng mà làm cho hai người Củng Văn Tinh kinh ngạc chính là, Lăng Sóc cũng không có trả lời ba người nước ngoài, mà đẩy Cốc Vũ ra, để cho Cốc Vũ nói.

Tiếng Anh của Cốc Vũ vô cùng lưu loát, ngay cả khẩu âm của người Trung Quốc cũng không hề có, âm thanh dễ nghe phát ra là giọng Anh chuẩn, rất dễ khiến cho người khác tưởng cậu là du học sinh.

Hai người Cử Văn Tinh cùng với ba người khách nước ngoài kia đều sững sờ hết mấy giây mới hồi phục trở lại. Sau đó, Cử Văn Tinh nghĩ thầm trong lòng, nhất định là ở nhà Cốc Vũ mới được gia sư rất giỏi, luyện tập từ nhỏ, cho nên tiếng Anh mới tốt như vậy.

Cho nên, lần này ở trường tổ chức cuộc thi nói tiếng Anh, Cử Văn Tinh liền nghĩ đến Cốc Vũ là lựa chọn rất tốt, cho dù Cốc Vũ không thể vì lớp mà chiến thắng, chỉ có điều tuy rằng năng lực tiếng Anh của Cốc Vũ cao hơn ở trong lớp rất nhiều nhưng tại sao lại không chịu đăng kí dự thi chứ?

Nếu là khoa tiếng Anh thì tốt rồi, sinh viên còn không phải tranh nhau mà đăng kí sao? Chứ chẳng giống như bây giờ, thật vất vả mới lựa được một người sáng giá, nhưng mà lại không chịu mở miệng. Làm lớp trưởng sao mà khổ quá đi!

Cử Văn Tinh đứng trước cửa thư viện căn Cốc Vũ lại.

Cốc Vũ có chậm chạp kiểu gì, cũng nhìn ra Cử Văn Tinh hình như là thật sự có chuyện gì cần cậu giúp rồi đây.

“Chuyện gì, chỉ cần tôi có thể giúp thì tôi sẽ giúp.” Cốc Vũ nghĩ nghĩ, cậu cũng đã nói vậy rồi, Cử Văn Tinh sẽ nói có chuyện gì chứ.

“Cốc Vũ, thật ra tôi và mọi người đều biết cậu có thể không cần phải tham dự bất kì hoạt động gì ở trường, nhưng mà, bây giờ tôi là lớp trưởng, muốn mời cậu đại diện lớp tham dự cuộc thi nói tiếng Anh do trường tổ chức, bởi vì qui định mỗi lớp đều phải cử bốn người tham gia, mà lớp chúng ta, người có thể phát âm chuẩn cũng không nhiều lắm, đa phần đều là nghe được nhưng nói không được. Nếu như cậu có thể tham gia, tôi nghĩ cả lớp mình đều sẽ rất ủng hộ.”

Cốc Vũ thấy kì lạ liền hỏi: “Sao bạn biết tôi phát âm tốt, tôi cũng chưa bao giờ dùng tiếng Anh trước mặt các bạn mà?”

“Tôi ở khu bán hàng phía Bắc có thấy cậu nói chuyện với mấy người nước ngoài.”

Cốc Vũ hơn ngàn ngừ một chút, rồi nói: “Được rồi. Tôi là một thành viên ở trong lớp, vì lớp mà tham gia các hoạt động cũng rất vui, may mà bạn không bảo tôi đi tham gia mấy môn thi vận động. Cuộc thi kia ra sao? Có phải chuẩn bị gì không?”

“Hai giờ chiều cuối tuần này thì thi đấu loại ở nhà thể thao, thi qua ba vòng loại thì đến xế chiều thứ sáu tuần sau sẽ thi chung kết. Sinh viên tham gia tự chuẩn bị đề tài, nhưng mà cũng dựa trên cơ sở năm học của sinh viên mà chuẩn bị đề tài; chung kết thì ở đầu cuộc thi mới biết được nội dung.”

“Như vậy à, tôi biết rồi.”

“Cốc Vũ, cảm ơn cậu đã đồng ý.” Cử Văn Tinh gật đầu cảm ơn Cốc Vũ.

“Không có gì, không cần phải cảm ơn đâu. Tôi đi trước, tạm biệt.” Cốc Vũ cầm quyển sách vừa mượn ở thư viện đi về hướng khoa kinh tế của Lăng Sóc.

Cốc Vũ thật sự rất vui vì Cử Văn Tinh đã tìm đến cậu.

Lớn chừng tuổi này, cho tới bây giờ cũng chẳng có ai đi đến nói cần cậu, bất kể là hoạt động nào, cậu đều bị gạt ra một bên, bởi vì cậu xấu, bởi vì cậu bị tật, bởi vì nhà cậu nghèo.

Nhưng mà không ai biết được, khi cậu nhìn theo các bạn học được giáo viên tổ chức cho lên ngồi trên chiếc xe bus xinh đẹp đi du lịch, cậu trốn ở trong góc nhìn ra có biết bao nhiêu là khát khao, hâm mộ, thèm muốn cùng cô độc.

Lúc trước, khi Hà Thế Nho đề nghị cậu với Lăng Sóc cùng đi dã ngoại, cậu thật sự rất muốn đi cùng. Bây giờ cậu đã tự tin hơn nhiều rồi, dám cùng bạn học nói chuyện, cho nên, cậu rất muốn biết được cảm giác cùng đi dã ngoại với bạn học là như thế nào. Nhưng mà Lăng Sóc từ chối rồi, cho nên, cậu liền vội vàng thu hồi về mặt muốn đi chung.

Cốc Vũ có chút sợ hãi, sợ Lăng Sóc trách cậu tự ý quyết định tham gia vào cuộc thi nói tiếng Anh với lớp. Vừa về nhà, Cốc Vũ liền thành khẩn nói với Lăng Sóc chuyện Củng Văn Tinh tìm cậu.

Lăng Sóc im lặng không nói gì.

Cốc Vũ lại càng bất an, sợ sệt dựa vào Lăng Sóc, ngón tay trắng mềm nhỏ xinh bắt an đan vào nhau, len lén nắm lấy tay Lăng Sóc, vội vàng nói: “Lăng Sóc, nếu như anh không muốn em tham gia, ngày mai em sẽ nói lại với Củng Văn Tinh, bảo bạn ấy tìm người khác thay thế. Anh đừng giận mà, được không anh?”

Lăng Sóc vẫn im lặng không nói gì, bất quá, khóe miệng đã hơi cong cong, trong đôi mắt xanh thẫm mang theo ý cười dịu dàng.

“Lăng Sóc, Lăng Sóc, anh đừng giận mà, anh giận em sợ lắm.” Cốc Vũ rất khổ sở, cụp mắt xuống, ngốc nghếch đứng đó, muốn ôm eo Lăng Sóc làm nũng, nhưng mà cậu không biết nếu làm như vậy thì Lăng Sóc có tức giận hay không, hơn nữa, cậu không có làm, cũng không dám làm, sau đó, bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay Lăng Sóc cũng sợ hãi mà buông lỏng ra.

Lăng Sóc xoay cổ tay nắm lại bàn tay bé xinh muốn thoát khỏi tay anh, hơi dùng sức một chút, kéo Cốc Vũ ôm vào trong lòng, thanh âm dịu dàng trầm ấm vang lên: “Đúng là bé ngốc mà! Lại thích suy nghĩ lung tung rồi, sao anh lại có thể giận Vũ chứ? Chỉ là, sau này nếu Vũ muốn làm gì, thì bàn bạc với anh trước một chút có được không?”

“Dạ, em tưởng anh đang giận. Cho tới lúc này cũng chưa từng có bạn học nào nhờ em làm điều gì cho lớp cả, Củng Văn Tinh nói em đại diện lớp tham dự cuộc thi, em mừng đến phát điên, gần như là đồng ý ngay lập tức. Lăng Sóc, sau này em làm gì cũng sẽ hỏi ý kiến anh, anh cho em thi lần này nha, được không anh? Em muốn xem có phải mình đã thật sự tự tin hơn không, có phải đã không còn sợ hãi nữa hay không. Lăng Sóc, anh đồng ý nha anh?”

“Anh sẽ đồng ý lần tự quyết định này của Vũ, nhưng mà, Vũ định dùng cái gì để “hối lộ” anh đây? Lăng Sóc vừa nói vừa xấu xa hôn lên môi Cốc Vũ.

... Lăng Sóc đã ăn uống no say ôm lấy cơ thể mềm mại của Cốc Vũ, không ngừng vuốt ve làn da mịn màng trên lưng Cốc Vũ, thì thầm bên tai người đã mệt đến ngủ thiếp đi: “Thật không muốn để người khác nhìn thấy điểm tốt của em.”

Nhà họ Lăng nghe thấy Cốc Vũ muốn tham dự cuộc thi nói tiếng Anh, lại nghe Cốc Vũ nói từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên cậu đi thi, liền quyết định đến trường cổ vũ cho Cốc Vũ.

Sau đó, Cốc Vũ đành phải nhờ Lăng Sóc khuyên ông nội và mọi người không nên đến, Lăng Tập Trạo cùng bác Lâu mới không còn đến trường cổ vũ cho Cốc Vũ, điều này làm cho Cốc Vũ thở phào một hơi, thậm chí sau này trong trường có muốn tham gia hoạt động nào, tốt nhất vẫn nên giấu ông nội cùng bác Lâu.

Cốc Vũ thật ra cũng có chút đánh giá cao khả năng không để ý đến xung quanh của mình rồi, thật sự khi đứng trên sân khấu để thi đấu, cậu mới biết được, mình đứng ở trên cao bị mọi người nhìn ngó, cùng với khi đi trên đường bị mọi người nhìn hoàn toàn không thể so sánh được với nhau.

Tâm tình khi đứng ở trên cao bị đèn rọi xuống rất là khó nói, có chút khẩn trương, có chút kích động, có mừng rỡ... Vô cùng phức tạp.

Cốc Vũ không nhìn rõ những người ở dưới, nhưng mà vẫn cảm thấy rõ ràng có rất nhiều ánh mắt dính lên người cậu, cậu bối rối rồi, đôi mắt không tự giác liên tục tìm kiếm người đàn ông với mái tóc vàng.

Cốc Vũ liếc mắt một cái liền nhìn thấy người đàn ông ấy, thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt xanh thẫm của anh mang theo ý cổ vũ cùng tán thưởng.

Cốc Vũ hơi cười một chút, tiếng rì rầm ồn ào dưới sân khấu liền biến mất trong nháy mắt, bên tai tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng Lăng Sóc nói: “Vũ, cố lên em.”

Cốc Vũ thông thả quay người, gật đầu với ba người bạn học đứng đối diện, tùm lại cùng nhau, thì thầm bàn bạc trong một phút đồng hồ, bắt đầu xây dựng tình huống đi shopping để nói chuyện.

Đây là đề tài mang tính đánh giá, muốn trong vòng mười phút phải sử dụng những từ ngữ đã cho trước, hơn nữa câu chuyện cũng phải có nội dung.

Nếu như người không biết mà nhìn thấy, còn tưởng rằng đây là sân khấu kịch tiếng Anh.

Cốc Vũ cùng với một bạn nữ đóng vai khách hàng, người bạn nữ còn lại đóng vai nhân viên bán hàng, Cung Văn Tinh thì làm ông chủ.

Cốc Vũ cùng bạn học Giáp đóng vai khách hàng là bạn học, hẹn nhau đi shopping, hai người vừa đi vừa nói rồi vào trong trung tâm thương mại, nhìn thấy ông chủ Cung Văn Tinh đang mắng mỏ nhân viên bán hàng là bạn học Ất.

Hai người Cốc Vũ là người quen của [nhân viên bán hàng], nhìn thấy bạn mình bị mắng, liền giận dữ bắt bình đi qua đó, sau đó thì nhốn nháo lên.

Không biết xảy ra chuyện gì, Cốc Vũ bị [ông chủ] xô té xuống đất.

Không chỉ có Cốc Vũ sưng sốt, ba người Cung Văn Tinh cũng ngăn ngó cả người, những người dưới sân khấu cũng ngó ra.

Lăng Sóc nhíu chặt chân mày, trong đôi mắt xanh thẫm không ngừng tràn ra tia nhìn lạnh lẽo như bão tuyết, nhưng mà sau đó lại như không có gì, tuy vậy Cung Văn Tinh ở trên sân khấu lại tự nhiên run cầm cập, giống như là bị cái gì khuấy mặt khuấy mày theo dõi.

Hà Thế Nho đứng ở bên cạnh nói: “Lăng Sóc, mấy người Cốc Vũ diễn sống động quá ha.”

Cốc Vũ bình thản liếc Hà Thế Nho một cái, không nói gì.

Biến cố xảy ra trong chớp mắt.

Cốc Vũ ngã trên sân khấu liền phản ứng lại cực nhanh, đem từ qui định cuối cùng nói ra, đang định từ tốn đứng dậy.

Nhưng mà Cốc Vũ đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn một cái, một cái nhìn này, khiến cho tốc độ vùng dậy của Cốc Vũ tăng nhanh gấp đôi.

Cốc Vũ nhào tới đẩy [ông chủ] Cung Văn Tinh ra, khi mọi người tưởng rằng Cốc Vũ đang “trả thù” thì Cốc Vũ đã bị nguyên cái đèn chùm từ trên trần nhà rơi xuống.

Tiếng nứt vỡ đâm vào da thịt cùng tiếng đèn bị vỡ vang lên, khiến cho mọi người đều bị hù dọa, sững sờ mấy giây mới có phản ứng trở lại.

Chỉ có Lăng Sóc cùng Hà Thế Nho và Cung Văn Tinh bị Cốc Vũ đẩy ra đều chạy vội đến sân khấu.

“Vũ!” Lăng Sóc kinh hoàng hét lớn, liều mạng chạy đến thân hình đang nằm trong vũng máu trên sân khấu.

“Cốc Vũ!” Hà Thế Nho phát hiện, trong khoảnh khắc ấy, trái tim gã bị bóp chặt, đau đến mức hai mắt nhìn không thấy rõ bóng dáng cái người đầy máu yếu ớt ngã nhào trên sân khấu, sau đó, trong trái tim lại vang lên âm thanh hã hê: Hà Thế Nho, mày xong rồi, ai kêu mày lúc nào cũng chú ý tới họ, bây giờ thì hay chứ, mày làm hại tao (trái tim) động tâm rồi.

Cốc Vũ không có bị ngắt xiu, trong lòng tự cười khả năng chịu đau của mình càng lúc càng tăng.

Trên mặt rất bông, những mảnh thủy tinh khi đèn bị bể cắt qua, trên mắt trái dính đầy máu, giống như trước mắt cậu, toàn bộ đều chuyển thành màu đỏ.

Cốc Vũ nghe thấy Lăng Sóc đang gọi cậu, cậu định đứng dậy, nhưng mà chỉ giật giật được thân người, hình như lại bị té xuống, rất đau! Cả người cũng chẳng còn sức nữa.

Cốc Vũ không biết, khi cậu tưởng rằng mình đang ngồi dậy, trong mắt mọi người, cơ thể cậu giống như là con sâu bị đóng đinh, bởi vì quá mức đau đớn mà tạo thành phản ứng co giật trong vô thức.

Vài giây thất thố cùng hoảng loạn trôi qua, những người nhất gan cũng phải quay đầu về phía khác bịt chặt miệng; giám khảo chấm thi cũng vội vàng gọi điện thoại kêu cấp cứu hoặc là yêu cầu sinh viên giữ trật tự...

Cả người Lăng Sóc run rẩy quì bên cạnh Cốc Vũ, những mảnh thủy tinh vụn trên sàn đâm vào trong người cũng chẳng cảm giác thấy đau đớn, hai tay đưa đến trước mặt Cốc Vũ, nhưng lại không dám chạm vào, bởi vì trên người Cốc Vũ không có chỗ nào không bị chảy máu.

“Lăng Sóc, em sẽ không sao mà.” Tiếng nói của Cốc Vũ rất nhẹ, giống như là lúc nào cũng có thể tan biến; ánh mắt không còn tiêu cự, giống như đang nhìn Lăng Sóc, nhưng lại hình như là không phải.

Tại sao còn để Vũ của anh an ủi anh chứ? Tại sao Vũ của anh luôn gặp phải tai ương như vậy? Lăng Sóc chìm trong khủng hoảng phải kiềm chế khao khát muốn giết người thật chặt, trong nháy mắt phải ép bản thân cùng trái tim đau đến ngưng đập tỉnh táo trở lại, đôi môi run lên nhè nhẹ, cúi thấp người, tiến sát đến bên tai Cốc Vũ, nói: “Vũ, em sẽ không có việc gì đâu, đừng ngủ, nghĩ về anh, nghĩ đến con...”

Cốc Vũ cảm thấy hình như mình có gập đầu, thật ra cậu chỉ chớp chớp hàng mi dính đầy máu.

Sau đó, Lăng Sóc hôn lên đôi môi nhợt nhạt của Cốc Vũ, ngẩng đầu nhìn về Hà Thế Nho, cùng những sinh viên và giáo viên đang vây anh, tỉnh táo căn dặn những chuyện khác nhau, đợi bác sĩ đến.

Bởi vì xảy ra sự cố đèn chùm bị rớt, mà người bị rơi trúng lại là Cốc Vũ – người mà trong trường không ai dám đắc tội dù chỉ nửa phần, mà Cốc Vũ bị đèn rơi trúng lại bởi vì cậu đẩy người ra để cứu người.

Cuộc thi đấu chọn ra lớp xuất sắc trong khối không thể không ngưng lại, ban lãnh đạo trường cẩn thận điều tra kỹ lưỡng nguyên nhân xảy ra sự cố, hi vọng không làm ảnh hưởng đến danh dự của nhà trường cũng như không đắc tội nhà họ Lăng, mỗi ngày đều cho người đến phòng bệnh của Cốc Vũ cập nhật tình hình, mặc dù chẳng có lần nào vào được trong phòng bệnh.

Vài ngày sau, thật sự là trường cùng cảnh sát đã truy ra được thủ phạm.

Thủ phạm là kẻ có xích mích với một trong những người tham dự cuộc thi. Thủ phạm muốn dọa cái người tham dự cuộc thi kia, cho nên động tay động chân vào chùm đèn treo trên sân khấu, thủ phạm thề rằng, sợi dây treo chùm đèn tuyệt đối không có khả năng bị đứt, bởi vì thủ phạm chỉ đặt lên chùm đèn xác một con nhện, chỉ cần thủ phạm đứng ở dưới sân khấu điều khiển công tắc, con nhện chết kia sẽ rớt xuống người tham gia thi đấu.

Nhưng mà chẳng có ai tin vào lời của thủ phạm cả, thủ phạm bị cảnh sát đưa đi. Bởi vì thật sự là chùm đèn đã rơi xuống trúng người khác, mà xác con nhện, cảnh sát không hề tìm thấy.

66. Chương 66: Trở Lại Xinh Đẹp

Củng Văn Tinh chọn những nụ hoa tươi được lựa chọn kỹ lưỡng từ cửa hàng hoa đi đến trước phòng bệnh VIP của bệnh viện, như những lần đến thăm trước, phải hít sâu mấy hơi, mới dám đưa tay gõ cửa.

Gõ một lúc lâu, cũng không có nghe tiếng đáp lại lạnh lẽo của Lăng Sóc, Củng Văn Tinh thấy rất kì lạ.

Vừa lúc đó có y tá đẩy xe đi từ phòng bệnh bên cạnh ra, Củng Văn Tinh còn chưa có mở miệng hỏi, y tá kia cũng biết Củng Văn Tinh nên cười nói: “Cậu đến thăm Cốc Vũ à, nhưng mà tối hôm qua cậu ấy chuyển viện rồi.”

“Chuyển viện? Cậu ấy ở đây vẫn rất ổn mà, tại sao lại phải chuyển viện chứ? Có phải là Cốc Vũ bị biến chứng gì không? Củng Văn Tinh kinh hoàng hỏi.

“Nguyên nhân vì sao chuyển viện chị cũng không rõ lắm. Nhưng mà Cốc Vũ không có bị biến chứng gì đâu.”

“Vậy cô biết Cốc Vũ chuyển đến bệnh viện nào không?”

Cô y tá lắc đầu, nói: “Không. Nhưng mà tôi nghe nói hình như là Cốc Vũ chuyển ra bệnh viện ở nước ngoài, bởi vì vết thương trên mặt cậu ấy rất nặng, nếu như không làm thẩm mỹ, có thể sẽ để lại những vết sẹo rất xấu.”

Củng Văn Tinh sững sốt mấy giây, lễ phép gật đầu nói cảm ơn: “Cảm ơn cô, không quấy rầy cô nữa.”

Củng Văn Tinh cầm bó hoa chậm chậm đi ra khỏi bệnh viện, bộ dạng mát mát làm cho những người từng trải đi trên đường đều vô thức quay đầu về phía cậu ta, lắc đầu thở dài cảm khái cho kẻ thất tình đáng thương.

Củng Văn Tinh cũng không biết cậu ta đã nói lời tạm biệt người khác thế nào, cậu ta đi đến trạm xe bus, đi đến ghế ở cuối xe, cúi đầu nhìn bó hoa tươi trong tay, trong đầu nghĩ đến giấc mơ đêm nào cũng lặp đi lặp lại.

Củng Văn Tinh vẫn luôn nghĩ, nếu như không phải do Cốc Vũ đẩy cậu ta ra, cậu ta sẽ bị cái đèn chùm to lớn kia đập thẳng vào người, cũng có khi sẽ chết ngay trên sân khấu.

Cậu ta luôn nghĩ, Cốc Vũ gầy như vậy, tại sao lại có nhiều máu chảy ra đến thế?

Lăng Sóc hận cậu ta cũng đúng, nếu không vì cậu ta vì muốn diễn cho hay rồi xô Cốc Vũ té, Cốc Vũ sẽ không nhìn thấy khoảnh khắc cái đèn chùm kia rơi xuống để rồi đẩy cậu ta ra.

Củng Văn Tinh vô cùng áy náy, chỉ có thể bèn bỏ mỗi ngày mặc kệ gió mưa đến bệnh viện thăm Cốc Vũ, mấy lần nhìn thấy Cốc Vũ bị đẩy vào trong phòng cấp cứu.

Sau đó, tình huống của Cốc Vũ cũng ổn định lại, Cốc Vũ bị quần băng gạc chẳng khác gì xác ướp chỉ nói được ba câu, mà một trong ba câu nói chính là: Lăng Sóc, em không sao, anh đừng trách người khác.

Tâm tình Củng Văn Tinh ở giây phút đó không biết phải nói như thế nào, rất phức tạp, ngay cả nước mắt của mình rơi xuống cũng không biết.

Sau đó, cậu ta bị Lăng Sóc hận, mặc dù Lăng Sóc đồng ý với Cốc Vũ không trách gì cậu ta, nhưng mà cậu ta vẫn cảm giác được Lăng Sóc giận cậu ta đến phát điên, nếu không phải tại cậu ta, Cốc Vũ không phải bị thương nặng như vậy; mà cậu ta thì hận cái kẻ đã bị cảnh sát bắt đi kia, nếu không vì kẻ đó, Cốc Vũ sẽ không vì cứu cậu ta mà có chuyện!

Củng Văn Tinh ngồi xe bus công cộng quay trở lại trường, vừa xuống xe đã gặp phải Hà Thế Nho.

Đúng vậy, Lăng Sóc hận cậu ta bởi vì Lăng Sóc là người yêu của Cốc Vũ, khiến cho Củng Văn Tinh không hiểu chính là vì sao Hà Thế Nho phó hội trưởng cũng mang theo hận ý rất khó hiểu với cậu ta vậy?

Cho nên, có mấy lần ở bệnh viện đụng trúng Hà Thế Nho, Củng Văn Tinh chào hỏi đều bị thờ ơ, có chút ăn không tiêu thái độ của Hà Thế Nho rồi.

Lúc này lại gặp Hà Thế Nho, làm cho cậu ta chào cũng không được, không chào cũng rất kì. Rốt cuộc là kẻ nào nói hội phó hội sinh viên là người rất thân thiện vậy?!

Mặc dù trước đó cậu ta cũng biết được Hà Thế Nho là một người rất dễ thân cận, gã lúc nào cũng cười hi hi ha ha với bạn học, nhưng mà từ chuyện của Cốc Vũ từ hơn một tháng trước, cậu ta cũng không hề nhìn thấy nụ cười ôn hòa vạn năm không đổi trên mặt của Hà Thế Nho nữa.

Đôi mắt phượng hẹp dài của Hà Thế Nho bình thản nhẹ liếc mắt nhìn đến bó hoa trên tay Củng Văn Tinh, hoa có chút dập, có mấy cánh hoa đều sắp rụng xuống rồi.

“Cậu đến bệnh viện à.” Hà Thế Nho dùng một câu khẳng định.

Bởi vì gặp Củng Văn Tinh vài lần ở bệnh viện, đều thấy cậu ta đem hoa tươi cắm vào lọ hoa ở tủ đầu giường trong phòng bệnh của Cốc Vũ.

“Dạ, nhưng mà, Cốc Vũ chuyển viện rồi, em không có gặp được cậu ấy.” Cung Văn Tinh hơi lùi lại một chút, nói.

“Tôi biết, hôm qua lúc Cốc Vũ chuyển viện tôi có ở đó.”

Cung Văn Tinh không biết phải nói cái gì nữa, nên đành nói: “Phó hội trưởng Hà còn chuyện gì nữa không? Nếu như không có việc gì, em về kí túc xá trước.”

Hà Thế Nho gật đầu một cái, hai tay cắm trong túi quần, nghiêng người để cho Cung Văn Tinh đi qua.

Khi Cung Văn Tinh vừa mới đi qua gã, Hà Thế Nho lại thành linh mở miệng nói: “Sau khi Cốc Vũ trở về, tôi hi vọng cậu tránh xa cậu ta một chút.”

Cung Văn Tinh dừng lại, quay đầu nghi hoặc nhìn Hà Thế Nho, bất quá không biết được biểu hiện trên mặt cùng trong mắt Hà Thế Nho có nghĩa là gì.

Cung Văn Tinh cảm giác khuôn mặt bất động của Hà Thế Nho cực kì lạnh lẽo âm trầm, rất chi là dọa người, vội vàng quay đầu đi, không có trả lời, vội vã đi tiếp.

Hà Thế Nho nhìn Cung Văn Tinh đã đi xa, trong đôi mắt sâu không thấy đáy lóe lên một tia tăm tối, rút bàn tay trái đang nhét trong túi quần ra, đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, chưa đầy một giây, miệng gã lại cong lên vẽ ra một nụ cười nhàn nhạt xấu xa khiến cho sinh viên nữ mặt đỏ tím đập, đi thẳng về kí túc xá dành riêng cho Hội sinh viên.

Cốc Vũ im lặng ngồi trên giường bệnh, thật ra trong lòng cũng rất hồi hộp, hồi hộp đến mức tay phải nắm thật chặt lấy tay Lăng Sóc.

“Vũ, không cần lo lắng. Bác sĩ Hào Tư là bác sĩ thẩm mỹ giỏi nhất, tất cả vết thương trên mặt Vũ nhất định sẽ được chữa trị không lưu lại bất kì một vết sẹo nào đâu.” Lăng Sóc nắm thật chặt tay Cốc Vũ, đôi mắt nhìn bác sĩ Hào Tư, hơi gật đầu một chút, ý bảo bác sĩ Hào Tư có thể tháo lớp băng gạc trên khuôn mặt Cốc Vũ xuống.

Ryan, Dicken, Jude đứng ở bên cạnh cũng không dám thở mạnh nhìn bác sĩ Hào Tư lần lần gỡ lớp băng gạc ra.

Một vòng lại một vòng băng gạc đã từng bao phủ kín khuôn mặt Cốc Vũ chỉ chừa lại môi cùng lỗ mũi được tháo xuống.

Giờ phút này người thoải mái nhất chính là bác sĩ Hào Tư, vốn những ca bệnh kiểu này thì không cần anh phải tự mình can thiệp, dù sao chỉ là những vết cắt không quá nghiêm trọng cùng một cái bớt, học trò của anh cũng có thể đảm nhận được, nhưng mà anh lại có giao tình, cho nên không thể làm gì khác hơn ngoài tự mình vì cậu bé tên Cốc Vũ mà tự tay thực hiện một cuộc giải phẫu thẩm mỹ.

Sau đó, khi anh nhìn thấy Cốc Vũ, có chút hiểu rõ vì sao Iris nhất định phải gọi anh cho bằng được, bởi vì nơi mắt trái của Cốc Vũ có một cái bớt phũ phàng khoảng một phần ba khuôn mặt bên trái, nếu như không cẩn thận, có khả năng sẽ khiến cho mắt trái bị tổn thương, khiến cho bị mù; với thêm chân trái của Cốc Vũ, mới là nơi nghiêm trọng nhất. Chân trái của Cốc Vũ muốn khôi phục hoàn toàn là điều không có khả năng, bất kể có làm gì đi nữa thì nó cũng đã bị tật.

Một ca giải phẫu thẩm mỹ như vậy bác sĩ bình thường hoàn toàn không dám làm, nhưng mà đối với Hào Tư anh mà nói, đây lại là một điều mang tính thách thức rất lớn, cho nên, từ cảm giác rất không tình nguyện mà trở nên vô cùng nhiệt tình vì Cốc Vũ mà làm thẩm mỹ lại toàn bộ những vết sẹo trên người, đến cái bớt trên mặt, đến phần xương đùi trái, hoàn toàn xem Cốc Vũ như là chuột bạch của anh rồi “Lăn qua lăn lại.”

Cốc Vũ cảm thấy toàn bộ băng gạc trên mặt đã được tháo xuống hết, hình như có cảm giác gặp lại được mặt trời, mà, đầu cũng hình như nhẹ đi.

Xung quanh rất tĩnh lặng, có thể nghe được tiếng hít thở của mọi người, Cốc Vũ đang nhắm mắt không dám mở ra liền hướng về phía Lăng Sóc, sợ hãi hỏi: “Lăng Sóc, sao vậy anh? Tại sao mọi người không ai nói lời nào? Có phải không thành công không?”

Cốc Vũ chưa xốt cười nhẹ một chút, tiếp tục nói: “Không sao đâu mà, chỉ có thêm vài cái sẹo thôi, dù sao trên mặt có cái bớt cũng đã quen rồi. Em muốn mở mắt ra, Lăng Sóc, anh đưa gương cho em có được không?”

Bác sĩ Hào Tư đứng mũi chịu sào rồi cuộc cũng đã hồi phục tinh thần, hung dữ nói: “Sweety, em nói cái gì không thành công hả? Có Hào Tư anh trực tiếp ra tay, sao lại có thể không thành công hả?! Mau mở mắt ra, tụi em nhìn đi!”

Sau đó, Cốc Vũ chậm rãi mở đôi mắt ra, đôi mắt đã lâu không nhìn thấy ánh mặt trời hơi nheo lại một chút, đợi đến khi đã thích ứng với ánh sáng, Cốc Vũ nhìn thấy được hình ảnh một người ở trong gương.

Cốc Vũ giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào chân mày mắt trái đã từng đỏ sẫm, bây giờ ở ngay đây lại là một mảnh trơn mịn, trên khuôn mặt không hề nhìn thấy một chút tí vết, da thịt mịn màng không hề thấy lỗ chân lông, cái này thật ra là do cấu tạo da của Cốc Vũ.

Ông trời vẫn rất yêu thương Cốc Vũ, tuy nói trên mặt Cốc Vũ có một cái bớt rất lớn, nhưng mà lại cho Cốc Vũ một làn da rất đẹp dù phải sống trong hoàn cảnh kham khổ vất vả rất lâu nhưng vẫn rất mịn màng. Giống như là ông trời làm cho Cốc Vũ gặp rất nhiều thống khổ nhưng vẫn để cho cậu gặp được Lăng Sóc.

Tất cả những điều này, giống như là thử thách ông trời đưa ra cho Cốc Vũ, ông trời nhìn thấy Cốc Vũ trải qua tầng tầng lớp lớp thử thách nhưng đôi mắt to tròn trong veo kia vẫn tỏa ra hào quang thuần khiết cùng cứng cỏi. Cho nên, ông trời sau khi khiến cho Cốc Vũ phải hứng chịu thêm một cơn đau đớn về thể xác, nhưng liền trả lại sự xinh đẹp vốn có cho Cốc Vũ.

Đúng vậy, Cốc Vũ chắc chắn là một mỹ nhân, không phải xinh, mà mà đẹp!

Hàng mi anh khí, đôi mắt to trong veo đen láy, sống mũi tinh tế, cánh môi mềm ướm át, cái cằm thon nhỏ, da thịt trắng mịn, tất cả những thứ đó hòa quyện vào nhau, hóa thành một bé trai mềm mại như nước cùng khí chất tinh khiết như bạch ngọc.

Nên chẳng thể trách mấy anh đàn ông xung quanh bị vẻ đẹp của cậu làm cho sững sờ.

Lăng Sóc hận không thể đem Cốc Vũ đi giấu ngay lập tức, Cốc Vũ khi chưa mất cái bớt đã rất thu hút người khác rồi, một cái tên Diệp Đồng ở xa tí mù khơi lúc nào cũng một Vũ hai Vũ; cái tên Hà Thế Nho lúc nào cũng cười xấu xa thì luôn nhìn Vũ của anh bằng ánh mắt rất không chấp nhận được; hơn nữa, cái tên Cung Văn Tinh được Vũ cứu trên sân khấu trong lúc Vũ nằm viện đều ngày ngày đến túc trực, ai mà biết trong lòng cậu ta có chịu ngồi yên hay không chứ!?

Bây giờ Vũ sau khi không còn cái bớt thì dung nhan lại càng thêm xinh đẹp, ngay cả bác sĩ Hào Tư gặp qua không biết bao nhiêu người đẹp kia cũng còn phải ngơ ra mắt mấy giây, có thể thấy được Vũ của anh có lực sát thương kinh khủng cỡ nào.

Xem ra anh phải tranh thủ lúc này còn đang ở Mỹ, phải nhanh nhanh đưa Vũ đi đăng kí kết hôn mới được, về phần trước kia nói đợi đến khi Vũ hai mươi tuổi mới đăng kí thì cứ xem như là làm sớm một chút đi, dù sao cũng còn có mấy tháng nữa thì Vũ cũng tròn hai mươi rồi.

Nếu không phải xảy ra chuyện cái đèn chùm bị rớt, Lăng Sóc căn bản không nghĩ đến việc sẽ giúp Cốc Vũ loại bỏ vết bớt trên mặt.

Thứ anh yêu không phải là khuôn mặt của Vũ, mà là con người Vũ, cho nên, anh không để ý đến chuyện Cốc Vũ có khuôn mặt đẹp hay xấu, không cần biết chân trái của Cốc Vũ có lành lặn hay tàn tật, anh chỉ quan tâm đến Cốc Vũ.

Cốc Vũ để ý đến ánh mắt của người khác, anh sẽ cố gắng làm cho cậu không còn để ý đến những cái đó, để trong mắt cậu chỉ có một mình Lăng Sóc anh.

Anh muốn trong thế giới của Cốc Vũ chỉ có anh, anh thích nhìn Cốc Vũ cười e lệ mang theo phần yếu ớt với anh; thích Cốc Vũ hoàn toàn tin cậy vào anh; thích Cốc Vũ vì anh mà chậm rãi thay đổi...

Nhưng mà tại vì cái tên chết bầm khiến cho chòm đèn rớt xuống kia, nếu không phải tại nó, Vũ của anh vẫn còn xấu xấu, không phải lo lắng có quá nhiều người thêm muốn, cho dù để cậu ra ngoài một mình, cũng không phải lo lắng có người “bắt cóc.”

Cốc Vũ nhìn cái người trong gương làm ra hành động chạm nhẹ vào chân mày mắt trái giống nhìn, con mắt nhẹ nhàng di chuyển, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Lăng Sóc: “Lăng Sóc, thật sự không còn. Cảm giác có chút lạ lạ, giống như là bị mất cái gì vậy, thật sự rất kì cục.” Giọng nói cũng bắt giác nhấn mạnh thêm một lần.

Lăng Sóc bỏ gương xuống, vươn tay đến, dịu dàng mơn trớn trên mắt trái Cốc Vũ, theo đường nét khuôn mặt trượt xuống dưới cằm, nắm lại, cúi đầu hôn lên đôi môi Cốc Vũ, bởi vì anh không muốn nhịn.

Người này, là của anh, chỉ có thể là của anh mà thôi!

“Uhm... Lăng Sóc.” Cốc Vũ đẩy Lăng Sóc, bên cạnh còn có ba người Ryan cùng bác sĩ Hào Tư đứng xem mà, tại sao Lăng Sóc lại chẳng chịu để ý hoàn cảnh vậy? Nhưng càng như thế, Lăng Sóc lại càng hôn sâu.

Bác sĩ Hào Tư nhìn trước mắt mình người ta đóng phim hôn nhau, khóe miệng co rút, quay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Trước khi ra ngoài, khóe mắt liếc qua ánh mắt của ba tên đàn ông bên cạnh, ánh mắt rất thú vị nha, chỉ là ánh mắt ba chàng trai này rốt cuộc là dành cho người nào trong hai người đang quần quít trong nụ hôn đây, hay phải nói, là trên người tên nhóc chậm chạp nào đây. Bác sĩ Hào Tư suy nghĩ xấu xa.

Jude sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, vội vào giấu đi ánh mắt đang đặt trên khuôn mặt Cốc Vũ, ho nhẹ một tiếng, nói: “Lăng, ba người chúng ta chẳng lẽ không tạo ra cảm giác tồn tại sao? Muốn thân thiết với Sweety, có phải nên để chúng tôi chúc mừng Sweety xong đã rồi hai người về nhà tiếp tục sau?”

Lăng Sóc thả Cốc Vũ đang hé môi thở đứt quãng ra, đem khuôn mặt tràn đầy ý xuân của Cốc Vũ vùi sát vào trong lòng mình, trừng mắt nhìn Jude, Ryan, Dickens, nói: “Bác sĩ Hào Tư đâu?”

Ryan nói: “Bác sĩ Hào Tư ra ngoài rồi. Lăng, Sweety, hôm nay sau khi ra viện, chúng ta phải tìm một chỗ ăn mừng hoành tráng mới được. Lăng, cậu không được phản đối.”

Cốc Vũ cũng đã thở lại được bình thường, từ trong lòng Lăng Sóc ngẩng đầu lên, cười e thẹn nói: “Ryan, Dickens, Jude, cảm ơn các anh.”

“Vậy thì lát nữa Sweety phải uống hai li với anh nha.” Dickens nói.

Cốc Vũ liếc mắt nhìn Lăng Sóc một chút, rồi lại quay về nhìn ba người Ryan, nói: “Được thôi.”

Sau khi xuất viện chỗ bác sĩ Hào Tư, cả nhóm đi đến [Mị Sắc] để ăn mừng một trận thật hoành tráng.

Cốc Vũ không biết uống rượu bị ba người Ryan ác ý chuốc đến mặt mũi đỏ hồng, say đến mờ mịt.

Lăng Sóc không có cản lại, bởi vì anh có ý định riêng trên giường, cho nên, khi Cốc Vũ say rồi bắt đầu làm ra hành động chủ động ôm người thì vội vàng đem Cốc Vũ đang ôm lộn Jude không chịu buông ra về nhà mình ở NewYork.

Đợi sau khi Lăng Sóc đưa Cốc Vũ đi, ba người Ryan, Dickens, Jude gọi thêm rất nhiều rượu cùng mấy cô PR vào trong phòng tiếp tục cuộc vui.

Sau khi chơi xong, Jude cũng không thể nhớ rõ mình làm sao có thể từ trong phòng riêng của quán bar đưa một nữ PR đến phòng nghỉ của khách sạn, chỉ nhớ khi mình đè chặt nữ PR kia xuống mà không ngừng

hung hăng chuyển động thì trong đầu lại là Cốc Vũ say đến động lòng người ôm chặt mình không chịu thả ra cách đó không lâu.

Nghĩ tới đó, thứ vui trong cơ thể nữ PR cũng cương cứng, sưng to thêm một phần, đôi mắt có chút mờ mịt nhìn vào người đang ngọt ngào rên rỉ bên dưới tự nhiên lại biến thành Cốc Vũ, anh ta hưng phấn đẩy động tác của mình càng lúc càng nhanh... Ở lần cuối cùng, đem tất cả mầm mống kích tình phun ra toàn bộ.

Sau khi cơn kích tình qua đi, Jude cảm giác đầu óc bị men say xâm chiếm cũng có lại được chút tỉnh táo, có chút không thể tin được, anh ta hóa ra lại có tâm tư xấu xa như vậy đối với người yêu của người bạn tốt nhất của mình là Lăng Sóc. Sau này anh ta phải đối mặt với Sweety lúc nào cũng cười thẹn thùng với bọn họ đây?!

Jude rời khỏi cơ thể đã ngất lịm đi của nữ PR, kéo bao cao su ném vào thùng rác bên cạnh giường, trần trụi đi vào nhà tắm.

Hai tay Jude chống vào tường, cúi đầu để mặc cho dòng nước lạnh chảy tràn khắp cơ thể cao gầy của mình, chỉ có như thế, mới có thể đem hình ảnh tươi đẹp kia đẩy ra khỏi đầu.

Có phải là nên để cho người nhà hoặc bạn bè giới thiệu ai đó để yêu rồi hay không?! Một người dịu dàng đáng yêu giống như Vũ của Lăng.

67. Chương 67: Kết Hôn

?T HÔN.

Linh mục nói: “Lăng Sóc, con có đồng ý lấy Cốc Vũ làm bạn đời, bất kể nghèo khó hay đau ốm, cả đời đều trân trọng cậu ấy không?”

Lăng Sóc trịnh trọng đáp: “Con đồng ý!”

Linh mục nói: “Cốc Vũ, con có đồng ý trở thành bạn đời của Lăng Sóc, bất kể khi nghèo khó hay đau khổ, cả đời trân trọng cậu ấy không?”

Cốc Vũ trang trọng trả lời: “Con đồng ý!”

... Nhìn hai người đã đeo nhẫn cho nhau, linh mục nói: “... Cha tuyên bố từ nay các con đã là vợ chồng, bây giờ, chú rể có thể hôn bạn đời của mình.”

Lăng Sóc ôm eo Cốc Vũ, cúi đầu, thâm tình hôn lên đôi môi Cốc Vũ.

Trong giáo đường nhỏ nhỏ im ắng chỉ có ba người Ryan, Dickens, Jude là khách đến tham dự.

Cả nhóm nhìn lên hai người đàn hôn nhau, ngoài sự chúc phúc cùng hâm mộ, còn mang theo những tâm tư khác.

Jude mỉm cười, trong đôi mắt đa tình vút qua một tia buồn bã, đem ánh mắt lén lút nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của Cốc Vũ nhìn lên trên, bên dưới những ô kính thủy tinh màu rực rỡ là tượng thần linh.

Mà đôi mắt của thần, đang nhìn anh ta đầy thương xót.

Lăng Sóc chậm rãi rời môi Cốc Vũ, lại không nhận được hôn trộm thêm một cái, trong lời nói đầy dịu dàng mang theo bá đạo: “Vũ, em là của anh rồi.”

“Dạ, em là của Lăng Sóc.” Cốc Vũ cười nhẹ nhàng.

Nơi giáo đường nhỏ bé, Cốc Vũ đem tương lai của mình giao cho Lăng Sóc, hay nói là từ khi cậu bắt đầu gặp Lăng Sóc, cậu đã liền đi vào trong thế giới của Lăng Sóc rồi.

Giống như là lần nói chuyện với Ngô Sư, cậu không biết như thế nào là thích một người, cũng không biết thích một người thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Cậu chỉ biết mình không muốn xa rời Lăng Sóc, Lăng Sóc hôn mặt cậu sẽ đỡ tim cậu sẽ đập loạn, Lăng sóc thương yêu cậu sẽ đắm chìm trong đó...

Cuộc sống của cậu được Lăng Sóc sắp xếp, Lăng Sóc nói cái gì cậu sẽ làm cái đó, Lăng Sóc không cho phép cậu làm cái gì cậu sẽ không làm, nhìn qua giống như chẳng hề có chút công bằng, nhưng mà cậu một chút cũng không hề cảm thấy bị áp lực hay trói buộc, ngược lại cảm thấy Lăng Sóc bởi vì quan tâm đến cậu sẽ rất mệt mỏi, còn cậu thì chỉ cảm thấy an tâm.

Cho nên, Cốc Vũ cảm thấy ba ngày sau khi ra viện chỗ bác sĩ Hào Tư thì được Lăng Sóc đưa đi đăng kí kết hôn, rồi tổ chức một hôn lễ trong giáo đường nhỏ bé này chỉ với ba vị khách mời cùng một cha xứ thì cũng chẳng có gì phải tủi thân cả, mà cảm thấy một niềm hạnh phúc thật lớn lao.

Cậu sẽ không giống như Lăng Sóc bá đạo mạnh mẽ tuyên bố quyền sở hữu với anh, nhưng trong trái tim đang được bao bọc bởi hạnh phúc của cậu hiểu rất rõ, Lăng Sóc cũng là của Cốc Vũ cậu, là chồng của cậu, là cha của con cậu, không ai có thể cướp anh khỏi cậu!

Lăng Sóc bế ngang Cốc Vũ bước ra khỏi giáo đường, đặt Cốc Vũ ngồi lên chiếc xe được Ryan trang trí dành cho những cặp mới cưới, sau đó tự anh bước vòng qua đầu xe, ngồi lên ghế tài xế, khởi động xe, vẫy tay với ba người đang đứng trên bậc cầu thang nhà thờ, những vỏ lon được cột ở đuôi xe va vào nhau dần khuất xa theo bóng xe.

Thanh âm “leng keng” vui vẻ vọng từ xa đến, làm cho ba người đàn ông đứng ở ngoài cổng nhà thờ phiền muộn mất mấy giây.

“Nhìn Lăng cùng Sweety kết hôn hạnh phúc như vậy, tôi tự nhiên cũng cảm thấy rất muốn kết hôn.” Ryan nói.

“Cái tên Lăng kia, hình như lúc nào cũng may mắn! Tại sao Sweety dễ thương vậy lại rơi vào trong tay tên boss kia chứ?” Dickens “vô cùng tức giận” nói.

“Bản thân tôi cảm thấy, muốn tìm một người vừa thiện lương lại đáng yêu như Sweety để kết hôn thì rất khó. Nếu vậy, tốt hơn hết thì cứ tận hưởng cuộc vui đi, dù sao tuổi chúng ta vẫn còn chưa lớn, trong nhà cũng chưa nói gì mà, chẳng cần phải để hôn nhân trói buộc. Cho dù tìm được rồi, người nhà chúng ta không có dễ dàng thỏa hiệp giống như người nhà của Lăng đâu, nói cho cùng, có khi còn phải kết hôn với người phụ nữ do nhà chọn vì kết hợp lợi ích của hai bên cũng không chừng.” Jude bình thản nói.

“Cho nên mới hâm mộ cái tên Lăng may mắn đầy người! Cậu ta bằng tuổi chúng ta, thậm chí còn nhỏ hơn mấy tháng, cậu ta có Sweety là vợ, lại có một đứa con dễ thương. Tôi sợ ở nhà mà biết Lăng lập gia đình rồi, ba người bọn mình cũng chẳng còn rảnh rồi được nữa đâu.” Dickens thở dài một tiếng, nói.

“Chúng ta tại sao lại đứng ở cửa nhà thờ hâm mộ một cái gã đàn ông đã đen Sweety tới nơi nào không rõ vậy? Đi, chúng ta đi nhậu nào, chờ Lăng cùng Sweety trở về, lại tiếp tục tổ chức một trận ăn uống hoành tráng nào!” Ryan vừa nói vừa quàng tay lên vai Dickens cùng Jude, kéo vai hai người bước xuống bậc tam cấp, đi đến chiếc xe khác đang đậu trên đường.

Một chiếc Mercedes Benz kéo theo một chùm lon rỗng dừng xe trên quốc lộ ***g lộng gió biển, thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy qua, chỉ cần nhìn thấy chùm lon cùng đồ trang trí, tài xế cùng khách du lịch đều vẫy tay với họ, có thể bấm còi lanh lảnh để chúc mừng hạnh phúc.

Khi chiếc xe đầu tiên chạy qua rồi hét to chúc mừng hạnh phúc với hai người, Cốc Vũ khó hiểu hỏi Lăng Sóc: “Tại sao mọi người biết mình kết hôn vậy anh?”

“Bởi vì sau xe mình cột một chùm “pháo lon” đó.” Tay Lăng Sóc cầm vô lăng, tay kia đặt đằng sau ghế ngồi của Cốc Vũ, cười đầy đắc ý.

Trên đoạn đường chạy đến khách sạn, Lăng Sóc lo da mặt Cốc Vũ mỏng, không có bé Cốc Vũ xuống xe, chỉ khi bước ra khỏi thang máy, đến phòng trắng mát ở tầng trên cùng mới bế ngang Cốc Vũ đi “Động phòng”.

Hai người trong phòng trắng mặt quần quít suốt ba ngày, ngoài trừ ăn cơm đi vệ sinh, hai người đều quần trên giường hoặc là dưới nền nhà.

Sau đó, Lăng Sóc gọi điện thoại về nước, nói cho ông nội cùng mọi người ở nhà, báo chuyện anh với Cốc Vũ đã đăng kí kết hôn rồi.

Phản ứng của Lăng Tập Trạo chính là đập bàn, nói cái gì mà chuyện kết hôn trọng đại lại không mời mọi người qua, rất là kì cục, sau đó nói về nước phải tổ chức tiệc mừng, nhà họ Lăng không sợ bị người ta nói ra nói vào, không được làm Cốc Vũ tủi thân.

Lăng Sóc đã biết sau khi báo tin cho ông nội và mọi người sẽ có kết quả này, cho nên không có từ chối, liền đồng ý, dù sao hai người một thời gian nữa mới về nước, bởi vì anh muốn đưa Cốc Vũ qua Anh dự sinh nhật của Iris.

Vấn đề là ai giúp anh đưa Lăng Bảo Bảo đến anh hội họp với mọi người ở Anh, hồi tết nguyên tiêu gọi điện thoại cho Iris, đã hứa với bà sẽ đưa Lăng Bảo Bảo đến Anh thăm bà. Nếu không phải Cốc Vũ bị thương đột ngột cần ra nước ngoài, thì cũng không phải là chuyện khó khăn nữa.

Ông nội cùng Iris vốn là thông gia, nhưng vẫn có vấn đề, nghe cha nói, lúc trước khi cha kết hôn với mẹ, Iris và ông nội đều rất phản đối, nguyên nhân cụ thể thì cha chưa hề nói qua với anh.

Nhưng mà anh cảm thấy Iris phản đối chuyện mẹ gả cho cha là bởi vì bà không thể đi máy bay, cho nên mới không đồng ý mẹ gả đến nơi xa như vậy; mà ông nội phản đối, anh cảm thấy là bởi vì ông nội thấy Iris phản đối nên phản đối theo.

Cho nên, nếu nói để ông nội giúp anh đưa Lăng Bảo Bảo qua Anh, chắc chắn người phản đối kịch liệt nhất chính là ông.

Nếu không, anh chịu cực một chút, để cho Cốc Vũ cùng ba người Ryan qua Anh trước, mà anh thì tạm thời tách ra với mọi người ở sân bay, về nước đón Lăng Bảo Bảo, dù sao cũng chỉ mất hai ba ngày, cứ quyết định vậy đi.

Lăng Sóc chia sẻ ý tưởng này với Cốc Vũ, Cốc Vũ tất nhiên là gật đầu đồng ý.

Từ bệnh viện của anh rẽ chuyển sang bệnh viện của bác sĩ Hào Tư ở nước ngoài cho đến khi kết hôn, Cốc Vũ đã hơn một tháng chưa có gặp được Lăng Bảo Bảo, tuy nói ngày nào cũng gọi điện thoại đường dài về, nhưng mà Lăng Bảo Bảo chưa biết nói, chỉ có thể từ trong miệng ông nội cùng bác Lâu và mọi người biết được tình hình của Lăng Bảo Bảo ra sao.

Cốc Vũ rất rất nhớ Lăng Bảo Bảo, hận không thể lập tức chạy tới Anh, sau đó Lăng Sóc quay về đón Lăng Bảo Bảo qua.

“Khi nào mình đi Anh?” Cốc Vũ miễn cưỡng dựa vào đầu giường, hỏi Lăng Sóc ăn mặc kiểu te tua đang đẩy xe đựng bữa sáng vào.

Lăng Sóc rót ra một li sữa đầy, nói: “Sinh nhật bà ngoại vào cuối tháng bảy, còn chín ngày nữa, ngày một mình đi. Đợi lát nữa mình trả phòng về lại nhà, gọi mấy người Ryan qua nói một tiếng. Có ba người bọn họ đi với Vũ, anh cũng yên tâm hơn.”

Cốc Vũ cau mày giận dữ nhìn li sữa trước mặt, rất muốn giả bộ nhìn không thấy, nói: “Lăng Sóc, lát nữa em uống nha.”

“Vũ bị anh thương yêu đến không còn sức hả? Anh không ngại dùng miệng mớm cho Vũ đến khi uống xong đâu.” Lăng Sóc cầm li sữa đựng đựng lên khoe miệng Cốc Vũ, nói đầy xấu xa.

“Em uống mà.” Cốc Vũ nâng cánh tay in đầy dấu hôn, từ chỗ này cũng không khó tưởng tượng trên người cậu có hình ảnh như thế nào.

Cốc Vũ nhận lấy li sữa, giống như là uống trúng cái gì rất khó uống, hai mắt nhắm tịt nuốt từng ngụm xuống bụng.

Lăng Sóc rất thích nhìn khuôn mặt hơi nhú đôi chân mày lại chẳng biết phải làm gì của Cốc Vũ khi uống sữa, lại càng thích hơn là khi Cốc Vũ sau khi uống hết sữa thì vô thức dùng lưỡi liếm liếm sữa còn dính ở khóe môi, vì Cốc Vũ lúc ấy, thơm giống y như là sữa, rất là ngon.

Cốc Vũ “phù” một tiếng thở phào sau khi uống hết sữa, Cốc Vũ mãi chưa rút ra được bài học kinh nghiệm lại tiếp tục dùng lưỡi liếm liếm sữa trên khóe miệng, Lăng Sóc trong khoảnh khắc này đôi mắt xanh liền tối thui, biến thành màu xanh đen, nghiêng cơ thể cứng ngắc qua hôn lên đôi môi Cốc Vũ, dùng lưỡi của mình luồn vào trong miệng Cốc Vũ, quần lấy lưỡi Cốc Vũ, quần quít không rời.

Sau đó, bữa sáng đặt trên chiếc xe cuối chân giường trước một màn xuân sắc mà dần dần nguội lạnh.

Ryan, Dickens, Jude, ba người đều cam đoan với Lăng Sóc, sẽ bảo vệ Cốc Vũ thật cẩn thận, để cho anh yên tâm về nước đón Lăng Bảo Bảo.

Gia tộc của ba người Ryan có quan hệ họ hàng xa cỡ chừng ba ngàn cây số với Iris, nên cả ba từ nhỏ đã rất thân với Lăng Sóc, khi còn nhỏ cũng thường đến ở trong trang viên của Iris.

Căn hộ của Lăng Sóc ở New York thật ra cũng là một trong các bất động sản ở mỗi nước của Iris, chỉ có điều khi Lăng Sóc mười bốn tuổi chuyển từ trường dành cho quý tộc Anh qua Mỹ học thì mới chuyển tên căn hộ qua cho Lăng Sóc đứng tên.

Vừa ra khỏi sân bay, liền nhìn thấy Thomas đang giữ nghiêm hai tay bên hông đứng chờ ở lối ra dành cho khách VIP.

“Cậu Ryan, cậu Dickens, Cậu Jude, cậu Vũ, chào các cậu.” Thomas hơi cúi người chào hỏi bốn người Ryan, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên người Cốc Vũ thêm một giây, sau đó, chỉ đạo người giúp việc đứng bên cạnh tiếp nhận hành lý của mọi người.

“Chào bác.” Cốc Vũ có chút dè dặt gật đầu chào Thomas.

Mấy người Ryan thì chỉ gật đầu chào cho có lệ.

Ryan còn thoải mái nói: “Thomas, xem ra bác vẫn rất tốt nha.”

“Cũng nhờ phúc của các cậu.” Thomas vừa nói, lại hơi khom người, nói tiếp: “Xe đã đậu sẵn ở bên ngoài, mời cậu Ryan, cậu Dickens, cậu Jude, cậu Vũ qua bên đó.”

Trang viên của Iris ở ngoài ngoại thành, diện tích rất lớn, bên trong có một bãi đua ngựa rất rộng, còn có một cái hồ, bên cạnh hồ là rừng ngân hạnh, mỗi khi vào thu, cả rừng ngân hạnh vàng óng một màu, soi bóng trên mặt hồ trong veo, trời xanh, mây trắng, rừng ngân hạnh, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng mà cảnh đẹp như vậy không phải lúc nào cũng có, bởi vì khí hậu ở Anh lúc nào cũng có sương mù, trời đất xám xám, rất nhiều người không thích, cảm giác thấy rất nặng nề.

Xe dừng trước một tòa nhà có tháp nhọn giống như lâu đài, Thomas xuống xe mở cửa, cung kính nói: “Cậu Vũ, cậu Ryan, cậu Dickens, cậu Jude, đến rồi.”

Cốc Vũ giống như là bánh bao ở quê mới ra tỉnh, khóe miệng hơi nhoẻn lên cười, ngẩng đầu nhìn căn nhà to lớn mang theo hơi thở cổ kính, những tòa tháp bằng đá xám, trên đó đậu một đôi bồ câu trắng, chúng nó đậu trên đó rìa lông rìa cánh.

Cốc Vũ có chút bị đôi chim bồ câu thông dong nhàn nhã thu hút, Thomas nói: “Cậu Vũ, đó là bồ câu phu nhân nuôi dưỡng.”

Cốc Vũ mắc cỡ cười cười với Thomas, nói: “Bọn chúng dễ thương lắm, cảm ơn bác đã cho con biết.”

“Thật có lỗi quá, tôi còn chưa tự giới thiệu với cậu Vũ. Cậu Vũ cứ gọi tôi là Thomas là được, tôi là quản gia của phu nhân Iris và trang viên Ngân Hạnh Lâm. Chào đón cậu đến với trang viên Ngân Hạnh Lâm.” Thomas kính cẩn khom lưng nói với Cốc Vũ.

Cốc Vũ có chút mất tự nhiên, vị quản gia tên Thomas này rất khách sáo.

Jude đi bên phải Cốc Vũ cúi đầu nói nhỏ vào tai Cốc Vũ: “Thomas là học từ trường đào tạo quản gia của Anh, tất cả động tác tư thế của quản gia đều phải học hết sức nghiêm túc. Bác ấy bây giờ là đỡ lắm rồi đó, bởi vì Iris cũng có chút không chịu được tác phong đầu ra đầy của bác ấy.”

Vừa dứt lời, Thomas liền nắm tay lại đưa lên che miệng ho nhẹ, ý là bác cũng nghe thấy, cũng nhắc nhở hai người chẳng để ý tới ai cứ chụm đầu lại nhỏ to là phu nhân nhà bác đi ra rồi.

Jude vội vàng ngẩng đầu, cùng Ryan, Dickens tuy nhiệt tình nhưng không hề mất đi phong thái tao nhã đi đến trước mặt Iris, tất cả đều đồng thanh nói: “Iris, chào bà. Đã lâu không gặp, bà vẫn xinh đẹp như xưa.”

Iris với mái đầu đã bạc trắng được chải chuốt tỉ mỉ hơi mỉm cười, chào đón ba cậu con trai thay phiên nhau ôm hôn chào bà, sau đó mới nói: “Ryan, Dickens, Jude, các con vẫn nghịch ngợm như vậy, cứ nói ngọt để lừa bà già này.”

“Làm gì có chuyện đó chứ, Iris thật sự là người phụ nữ đẹp nhất tao nhã nhất mà con đã từng gặp.” Ryan nói trịnh trọng.

“Ha ha, nếu như là sáu mươi năm trước, bà sẽ rất tin vào lời của Ryan. Được rồi, để bà đến xem cậu bé mà Lăng nhà chúng ta yêu thương nào.” Iris vừa nói, vừa nhìn Cốc Vũ đang im lặng đứng ở phía sau mấy người Ryan.

Iris im lặng nhìn Cốc Vũ, trên khuôn mặt đã không còn cái bớt của Cốc Vũ nay có thể dùng hai chữ người đẹp để hình dung cũng không hề quá đáng, tính cách lại ôn hòa bình đạm.

“Lại đây, con trai, để cho bà nhìn một chút nào.” Iris vẫy tay với Cốc Vũ, nói đầy thân thiết hòa ái.

“Bà ngoại, chào bà, con rất vui được gặp bà.” Cốc Vũ không làm được hành động ôm hôn Iris như ba người Ryan, nhưng cậu rất lễ phép cúi người chào Iris.

Iris nắm tay Cốc Vũ, bà biết Cốc Vũ đã bao nhiêu tuổi, nhưng mà bàn tay này, giống như của một cậu bé mới lớn chưa từng bước ra ngoài xã hội, mềm mại xinh đẹp.

“Đúng là rất xinh đẹp, hồi phục rất tốt.” Iris nâng gương mặt của Cốc Vũ lên quan sát tỉ mỉ, nói: “Lúc ấy nghe nói con xảy ra chuyện, thật sự là hù chết bà ngoại. May quá, con trai, con đúng là một người may mắn.”

“Cảm ơn bà ngoại.”

“Có thể gặp được con bà rất vui! Nào, con trai, vào nhà với bà. Bà biết các con sắp đến, cho nên có xuống bếp làm ít điểm tâm cho bọn con, hi vọng các con sẽ thích.” Iris nắm tay Cốc Vũ dắt vào trong nhà, vừa đi vừa vui vẻ nói: “Ở đây đã lâu chưa có náo nhiệt như vậy. Người già, lúc nào cũng thấy lười. Con trai, đợi Lăng đưa cháu cố của bà qua, các con ở lại đây lâu một chút, xem như là giúp đỡ bà già tịch mịch này nha.”

“Dạ, nếu như Lăng Sóc đồng ý ạ.” Cốc Vũ nhớ rất kỹ, bất kể chuyện gì, vẫn cứ để cho Lăng Sóc ra quyết định mới là tốt nhất, nếu như bây giờ đồng ý với Iris, lỡ đâu Lăng Sóc không thể ở lại lâu, lúc đó chỉ có Cốc Vũ cậu bị hại thôi.

Đôi mắt được bao quanh bởi những nếp nhăn của Iris có chút lóe lên, làm bộ nói lơ đãng: “Con trai, con rất nghe lời Lăng. Khó trách Lăng Sóc thích con như vậy.”

Cốc Vũ ngại ngừng cụp mắt xuống, gật đầu: “Dạ, Lăng Sóc thích con chuyện gì cũng nói với anh ấy.”

“Đúng là một đứa trẻ ngoan, đây là một phẩm chất rất tốt.” Iris kéo Cốc Vũ ngồi xuống phòng khách mang đậm phong cách Anh, “Được rồi, ngồi đây, bà vào bếp đem đồ ra.” Quay người lại nói với ba người Ryan: “Ba đứa con mặc dù đã lâu không có qua đây, nhưng vẫn hơn so với Cốc Vũ đến lần đầu, cũng đã quen thuộc ở đây nhiều. Các con là bạn thân của Lăng, phải thay nó chăm sóc Cốc Vũ chu đáo nghe không, đừng để cho cậu ấy thấy gò bó.”

“Dạ, Iris.” Ryan trả lời: “Trước khi Lãng về nước đón cực cũng có nói với bọn con. Ở đây bọn con cũng đã quen thuộc, nói gì thì nói bọn con hồi nhỏ cũng thường xuyên ở đây làm phiền Iris mà.”

“Iris, cần bọn con phụ gì không?” Dickens hỏi.

“Không cần đâu, Thomas sẽ giúp bà. Các con cứ ngồi đi. Ăn điểm tâm do bà làm, các con sau đó về phòng mình nghỉ ngơi cho khỏe, vẫn là phòng lúc trước thôi. Còn phần Cốc Vũ, thì cứ ở phòng của Lãng, không thành vấn đề chứ? Con trai.” Câu sau là để hỏi Cốc Vũ.

Cốc Vũ vội vàng đứng dậy nói: “Dạ không sao ạ, bà ngoại.”

Sau đó, Iris ngồi với cả nhóm một chút, ăn một ít điểm tâm, để cho người giúp việc dẫn mọi người về phòng mình nghỉ ngơi.

Cốc Vũ được người giúp việc đưa đến phòng của Lãng Sóc, Cốc Vũ gửi một tin nhắn đến cho Lãng Sóc vẫn ngồi trên máy bay, sau đó tò mò nhìn căn phòng có chút trang nghiêm, cầm lên một khung ảnh được lau chùi sạch sẽ đặt trên bàn, trong hình là một cậu bé mặc đồ cưỡi ngựa đang ngồi trên một con ngựa trắng.

Cốc Vũ cười dịu dàng, ngón tay tinh tế nhẹ mơn man khuôn mặt cậu bé trong hình, đây là Lãng Sóc khi còn nhỏ sao, là bao nhiêu tuổi nhỉ? Bộ dạng ở trong hình nhìn giống như khoảng sáu hay bảy tuổi, thì ra, Lãng Sóc từ hồi nhỏ đã đẹp trai như vậy rồi.

Nằm ở trong chăn vẫn còn thoang thoảng mùi thơm, Cốc Vũ cọ cọ đầu trên gối mềm, mơ mơ màng màng lại nhìn thoáng qua người trong ảnh, thì thầm không thành tiếng, Lãng Sóc, em nhớ anh, anh đến nhanh lên. Sau đó ngốc nghếch nghĩ đến Lãng Sóc từng nằm trên chiếc giường này ngủ sẽ mơ thấy những gì?

68. Chương 68: Té Xuống Hồ

Sáng hôm sau, Cốc Vũ còn cuộn trong chăn chưa muốn dậy, thì nghe Jude gõ cửa và gọi.

“Sweety, em dậy chưa? Buổi sáng ở đây rất đẹp, anh định rủ em đi tham quan một chút.” Jude đứng trước cửa nói.

“Uhm, a, chờ... Chờ một chút, Jude, em ra ngay.”

Jude nghe thấy giọng nói mềm mại mang theo chút khàn khàn khi vừa tỉnh dậy của Cốc Vũ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khóa cửa trở nên sâu hút như đáy hồ, bàn tay trái nhét trong túi quần siết chặt lại thành nắm đấm, móng tay cắm sâu vào da thịt, phải dùng sự đau đớn để áp chế khát vọng muốn đẩy cửa vào trong.

Cốc Vũ dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào trong toilet làm vệ sinh cá nhân, ăn mặc chỉnh tề ra mở cửa, nhìn thấy Jude còn đứng bên ngoài đợi mình, mặc cỡ mỉm cười: “Jude, để anh phải đợi lâu rồi. Chúng ta đi thôi.”

“Cũng không lâu lắm.” Vừa nói, Jude quay người thông thả đi trước dẫn đường: “Buổi sáng ở đây rất đẹp, không khí rất trong lành, sương mù bao phủ khắp rừng Ngân hạnh cùng mặt hồ, đẹp như cảnh tiên. Hôm nay khí trời rất tốt, anh định để Sweety tận hưởng cảnh vật này một chút.”

“Vậy chờ một chút, em lấy máy chụp hình.”

Jude nhanh tay kéo Cốc Vũ lại, nói: “Sau này vẫn còn cơ hội mà, hôm nay chỉ nhìn thôi.”

“Cũng đúng.”

Cốc Vũ bị Jude kéo đi ra tận bên ngoài mới phát hiện tay mình vẫn còn bị Jude nắm, vội vàng định rút ra, nhưng thử hai lần, hình như Jude không để ý đến hành động của cậu, kéo cậu đi thẳng ra cái hồ đằng sau trường đua ngựa trên đồi.

Cốc Vũ nhìn cánh tay bị Jude nắm một chút, lại nghiêng đầu nhìn vào khuôn mặt Jude.

Một bên khuôn mặt của Jude có vẻ tâm tình rất tốt, bên dưới sống mũi cao thẳng là một nụ cười nhẹ hiền lành.

Có thể là vì ánh mắt Cốc Vũ quá tường tận, Jude hơi quay đầu, liếc mắt nhìn vào trong đôi mắt trong veo có chút mơ hồ của Cốc Vũ, hỏi: “Sao vậy? Trên mặt anh dính gì à?”

“Dạ không.” Cốc Vũ hơi quay đầu đi, cảm giác bị phát hiện làm cho cậu mắc cỡ cúi gầm mặt, cậu chậm chạp nên tạm thời cũng quên khuấy chuyện phải rút tay mình ra khỏi tay Jude, cho nên, cũng không có nhìn thấy một tia vui mừng len lén chợt lóe lên rồi vụt tắt trong mắt Jude, cùng đấu tranh.

Trên cửa sổ lầu ba có hai người đang đứng, có thể nhìn thấy bóng dáng, đó là Ryan cùng Dickens đều đứng sau khung cửa sổ nhìn Jude vừa nói vừa cười kéo Cốc Vũ đi trên bãi cỏ càng lúc càng xa.

Khuôn mặt của hai người cũng rất trầm tư, ánh mắt phức tạp, hoặc phải nói là ngay cả bản thân hai người, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Trong màn sương mờ ảo, bóng dáng của Jude cùng Cốc Vũ cũng trở nên mờ lung, tiếng kêu ngạc nhiên cùng tiếng cười trong trẻo của Cốc Vũ vang lên lạnh lạnh, giống như là hình ảnh của tinh linh đang vui đùa trong rừng.

“Woah! Đẹp quá.” Cốc Vũ dang rộng hai tay chạy về phía bờ hồ, cậu không tìm được từ nào để có thể diễn tả lại được cảnh đẹp đang hiện ra trước mắt, giống như tất cả từ ngữ giờ đây đều tự động biến thành “Đẹp quá.”

Giống như thiếu nữ thẹn thùng ẩn hiện trong rừng Ngân hạnh, vừa tỉnh dậy trong tiếng chim hót véo von, lại còn phủ thêm một lớp voan mỏng, làm cho người ta muốn tiến lại gần cô, khám phá sự huyền bí của cô.

Làn gió như có như không mang theo hơi sương lướt qua gương mặt, khiến cho tóc mai lẫn khóe mắt đều trở nên ướt át.

Cỏ non xanh biếc dưới chân, những ngọn cỏ vươn cao, sương đêm đọng lại trong veo lấp lánh tựa ngọc trai.

Bên bờ hồ được phủ đầy hoa dại không rõ tên, màu hồng, màu trắng, màu vàng, màu đỏ... Trong sương mù mờ ảo từ từ hé nở.

Những tia nắng vàng óng xuyên qua rừng Ngân hạnh rơi xuống đất, phủ xuống mặt hồ, một chú chim lao vút trong ánh sáng vàng, mổ chim cắm thẳng vào trong mặt hồ, rồi lại nhanh chóng bay vút lên, trong mổ nó đã ngậm theo một con cá.

Trong nháy mắt, càng lúc càng nhiều tia nắng phủ xuống mặt hồ; trong rừng Ngân Hạnh, có thêm rất nhiều chim chóc tỉnh giấc, vang lên âm thanh sôi động.

Bầu không khí thơm hương cỏ xanh, ẩm ướt, lạnh lạnh, Cốc Vũ cảm giác buồng phổi giống như được gột rửa, vô cùng dễ chịu.

Đứng trên cầu phao được làm bằng gỗ trắng trên hồ, Cốc Vũ chỉ vào con thuyền nhỏ được cột gần đó: “Jude, cái thuyền này còn dùng được không? Nó dùng để làm gì vậy?”

Jude lộ ra một ánh mắt hoài niệm, cười nói: “Khi còn nhỏ, anh cùng Ryan, Dickens và Lăng rất thích đến đây chèo thuyền ra giữa hồ câu cá, nhưng đa phần đều giành nhau chèo thuyền đến mức vật lộn với nhau, cuối cùng thì làm thuyền bị lật luôn. Thật ra thuyền này là Thomas thường dùng, chủ yếu là để câu động vật trong hồ.

“Thật à? Tình bạn của các anh tốt thật, em thật là hâm mộ.”

“Bây giờ em cũng là một thành viên của mọi người mà.”

“Dạ, được quen các anh em rất vui. Ất — xì!” Vừa nói, Cốc Vũ vừa ôm tay rừng mình một cái, ngay lúc đó, cánh mũi tự nhiên cũng rất ngứa, liền hắt xì hơi.

“Xin lỗi, anh quên nói em mặc thêm áo khoác, tuy nói bây giờ là mùa hè, nhưng ở đây buổi sáng cũng vẫn lạnh, bởi vì trong sương mù mang theo rất nhiều hơi nước.” Thật ra Jude biết mình vốn là cố ý không nói cái này, nếu không, làm sao có cớ cởi áo khoác mặc cho Cốc Vũ chứ?

Hai tay Cốc Vũ kéo lại vạt áo khoác vẫn còn mang theo hơi ấm của Jude vừa mới khoác lên người cậu, quay đầu nhìn Jude chỉ còn mặc áo sơ mi, hỏi: “Anh đưa áo cho em rồi, anh không lạnh sao? Hay em trả lại cho anh rồi mình đi về.”

Jude cười nhẹ nhàng rồi hơi đè vai Cốc Vũ lại, ngăn cản hành động muốn cởi áo khoác ra của cậu, “Sweety, là lỗi của anh mà, hơn nữa người em cũng chưa khỏe hẳn, nếu em bị cảm lạnh, Lãng đến, anh còn không bị cậu ta mắng cho chết sao?”

“Át — xì! Vậy em không khách sáo nữa.” Cốc Vũ móc khăn tay ra lau lau mũi, xấu hổ nói, quay người đi xuống cầu phao bằng gỗ trắng, “Mình đi ra ngoài cũng lâu rồi, Dickens với Ryan còn có bà ngoại có thể đang tìm đây, từ từ quay về thôi.”

“Ừ.” Khi Jude thấy Cốc Vũ đi đến bậc cầu thang thì đưa một tay ra, mang theo tâm tư riêng nói: “Đi chậm một chút, bậc thang này rất ẩm ướt, đừng đi giống như hồi nãy đi xuống, thiếu chút nữa thì bị trượt, cẩn thận té...”

Đáng thương cho Jude còn đang nói, Cốc Vũ đã bị trượt chân, cả người nghiêng qua một bên, mà bên cạnh chính là mặt hồ.

Cánh tay đang dìu Cốc Vũ của Jude cảm thấy bị giật mạnh, cũng ngã xuống hồ cùng với Cốc Vũ.

“Ầm ầm” hai tiếng, phá tan mặt hồ yên tĩnh, cũng phá vỡ sự tĩnh lặng của buổi sớm mai, hình như cũng khiến cho chim muông hoảng hốt.

Bên này Ryan cùng Dickens đi tìm Cốc Vũ cùng Jude về ăn sáng, vừa mới đi qua ngọn đồi chỗ trường đua ngựa liền nhìn thấy ở bờ hồ bên kia đồi, trong sương mù nhàn nhạt, Jude đang đè Cốc Vũ xuống đất mà hôn.

Trong đầu hai người nổ một cái đùng, phần nộ lao nhanh qua.

“Jude, cậu đang làm gì vậy!?” Ryan rít lên.

“Chết tiệt, Jude, cậu sao có thể làm như vậy hả?!” Dickens cũng rống lên.

Sau khi hai người chạy lại gần nhìn xuyên qua được lớp sương mù thấy được tình hình thực tế, phần nộ trong mắt liền tăng thêm một tầng cùng khung hoảng lo lắng.

“Khụ khụ —” Cốc Vũ ho lên, nôn ra mấy ngụm nước.

Cả người Jude run rẩy, không biết là do bị lạnh hay bị dọa, nhìn thấy Cốc Vũ rớt cuộc cũng đã tỉnh lại được, liền chụp lấy Cốc Vũ ôm chặt vào lòng, nước lạnh trên tóc mai nhỏ xuống khoeo mắt, nhìn qua giống như là nước mắt: “Tốt quá rồi, Sweety! Em không sao là tốt rồi. Anh bị em dọa đến đứng tim rồi.”

Cốc Vũ cũng đang rất sợ, cậu không biết bơi, trong khoảnh khắc bị rơi vào trong hồ, trong đầu đều trống rỗng, khi làn nước lạnh ngất tràn vào miệng mũi làm cho cậu không biết phải làm gì cả, đến khi nhớ ra phải vùng vẫy thì không khí ở trong phổi cũng đã bị nước ộc vào mũi ép hết.

Cốc Vũ yếu ớt nâng cánh tay, chậm chạp ôm Jude lại, giọng nói khàn khàn: “Xin lỗi, Jude, làm anh sợ rồi. Em không sao. Khụ khụ —”

Dickens cùng Ryan vừa vội vàng chạy đến vừa cởi áo, một người chạy đến bên cạnh Jude một người đến bên cạnh Cốc Vũ, vội vàng đem áo sơ mi không được dày lắm phủ lên hai người.

Nhìn Cốc Vũ mặt mũi tái nhợt, cánh môi tím tái, hàm răng cũng run rẩy liền đành đem những gì muốn hỏi đều đợi trở về lại trang viên rồi tính tiếp.

“Jude, cậu có thể đi không? Mau thả Sweety ra, để tôi bế em ấy đi.” Ryan nói.

Jude rất muốn để tự mình bế Cốc Vũ, nhưng mà cả hai người đều ướt nhẹp, cái này sẽ càng khiến cho Cốc Vũ không thoải mái, cho nên, thả Cốc Vũ ra, để cho Ryan bế, còn mình thì để Dickens kéo đứng dậy.

Bế Cốc Vũ nhẹ đến không thể tin được lên, Ryan đi nhanh như gió, vừa vào cổng liền gọi người chuẩn bị canh nóng.

Iris đang đi trên lầu xuống nhìn thấy Cốc Vũ ướt sũng được Ryan bế vào, trên mặt cũng đầy hốt hoảng, kéo váy bước nhanh xuống lầu, “A, lạ Chúa, xảy ra chuyện gì vậy?”

Sau đó Jude đi vào mặt mũi cũng rất khó coi, chỉ biết cười khổ nói: “Iris, con với Sweety nhìn thấy một mỹ nhân ngư, cho nên muốn bắt về cho mọi người xem, nhưng mà bọn con lại bị cô ấy bắt ngược lại, thiếu chút nữa thì không có đường về luôn.”

“Nói gì vậy hả. Mau đi tắm đi, ở đây buổi sáng rất lạnh, nước trong hồ càng lạnh hơn.” Iris nói, sau đó quay đầu lại dặn dò Thomas, “Thomas, gọi điện thoại kêu Hawker qua đây, người Cốc Vũ vốn yếu, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

“Sweety rất lạnh, con bế em ấy về phòng trước.” Ryan nói xong, bế Cốc Vũ đang cuộn chặt người trong lòng mình bước nhanh lên lầu.”

“Uh, đi nhanh đi, Jude, con cũng đi nhanh đi. Giường nóng này nọ bà sẽ để cho người giúp việc chuẩn bị ngay.” Iris hối thúc.

Ryan đem Cốc Vũ đặt ngồi tạm xuống toilet, dịu dàng nói: “Sweety, ngồi xuống, có nước nóng ngay đây.”

Cốc Vũ cảm thấy rất lạnh, lạnh đến mức hàm răng cậu cũng va vào nhau thành tiếng, nghe thấy Ryan nói, ngẩng đầu đang choáng váng cùng đôi mắt có chút mờ mịt, nói nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy: “Dạ, lạnh, lạnh,... lạnh quá.”

Sau khi nước đã nóng, xả đầy vào trong bồn tắm, Ryan quay người nhìn Cốc Vũ, nhìn quần áo ướt đầm bám chặt trên người Cốc Vũ, trong đôi mắt tối mịt thoáng xuất hiện một tia khó nghĩ.

“Sweety, em có thể tự mình cởi đồ không?”

Cốc Vũ mờ mịt nhìn Ryan, đầu óc hỗn loạn một lúc sau mới hiểu được lời Ryan nói, gật đầu: “Dạ, em... em... có thể, ắt — xì, ắt — xì, ắt — xì!” Một tràn hắt xì lại ủa đến, Cốc Vũ hắt xì liên tục đến ba cái.

“Anh ra ngoài lấy đồ cho em.” Ngoài miệng nói vậy, nhưng chân Ryan lại không có chuyển động, anh ta nghi ngờ, nếu như anh ta thật sự đi ra ngoài, Cốc Vũ có thể sẽ ngã vào trong bồn tắm, gây ra vụ án so với lần té vào trong hồ lúc sáng còn kinh khủng hơn.

Cốc Vũ dùng ngón trỏ dụi dụi mũi, tưởng Ryan đã đi ra ngoài lấy đồ cho cậu, liền nâng đôi tay đã nặng nề chẳng còn sức lên, dựa theo bản năng, chậm chạp cởi nút áo... Rồi vịn vào thùng đựng nước của Toilet đứng dậy, lơ ngơ cởi quần, lúc đó thì bàn chân trái bị kẹt trong ống quần, cả người hơi lảo đảo...

Trước khi cởi quần lót, Cốc Vũ không chịu được cơn lạnh đang thấm vào trong người, liền vội vàng chui vào trong bồn tắm đang chứa đầy nước nóng, ngồi hụp xuống bên trong chỉ còn chừa lại cái đầu, phát ra tiếng kêu dễ chịu.

Ryan cảm thấy lỗ mũi có chút ngứa, nhưng tuyệt đối không phải là muốn hắt xì giống như Cốc Vũ, mà là do nhìn thấy cơ thể trắng trẻo mảnh dẻ của Cốc Vũ mà cảm thấy máu cả người nóng lên, trên người Cốc Vũ, còn có thể nhìn thấy những dấu hôn nhàn nhạt, ngay cả những nơi kín đáo như ở đùi non cũng có, có thể thấy được sự điên cuồng của Lăng Sóc đối với cậu.

Ryan còn nhìn thấy dưới rốn Cốc Vũ một chút có một vết sẹo nhàn nhạt, anh ta nghĩ, đó có phải là vết mổ sau khi sinh Lăng Bảo Bảo còn sót lại phải không.

Ryan biết lúc này đáng lẽ phải tranh thủ khi Cốc Vũ chưa phát hiện mà đi ra ngoài, nhưng chết tiệt chính là chân của anh ta giống như bị dính chặt, đôi mắt tham lam nhìn chăm chăm vào cơ thể thuần khiết nhưng đầy mị hoặc đến không dứt ra được.

Trái tim trong ***g ngực bị thân thể của Cốc Vũ thấm ướt cũng đập liên hồi.

Ryan thậm chí còn cảm thấy máu trong người không chỉ chảy nhanh về mũi mà còn dồn dập chảy xuống thân dưới, sau đó, anh ta cảm thấy hô hấp của mình cũng trở nên hỗn loạn, nặng nề cùng nóng rực.

“Ryan, Sweety sao rồi?:

Bên ngoài phòng tắm vang lên tiếng của Dickens, giống như một chùy giáng vào đầu, trong nháy mắt khiến cho Ryan tỉnh táo trở lại.

Ryan vội vàng ngồi xổm xuống khóa nước trong vòi, đem Cốc Vũ ngồi trong nước nóng sắp ngủ gục tới nơi vớt lên, nói với Dickens ở ngoài phòng tắm đang định đẩy cửa vào: “Dickens, cậu đem đồ của Sweety vào với, em ấy ngủ thiếp đi rồi.”

Bóng người cạnh cửa phòng tắm dao động, rồi đi khuất.

Không lâu sau, lại nghe thấy tiếng bước chân, cửa phòng tắm bị đẩy ra.

Trong hơi nước ẩm áp, Dickens không nhìn thấy được vẻ mặt của Ryan, bởi vì sau khi nhìn thấy đôi mắt nhắm lại ngủ mơ màng của Cốc Vũ, anh ta không nhìn thấy được bất kì điều gì khác.

Cốc Vũ ngâm trong nước nóng đến cả người đỏ hồng được Ryan cùng Dickens bọc kín, cẩn thận đặt xuống giường, mở máy sưởi ở trong phòng.

“Sweety, em đỡ chưa? Còn lạnh lắm không?” Ryan cúi sát người Cốc Vũ hỏi.

Đôi mắt to vẫn còn mờ mịt của Cốc Vũ mở ra, cổ họng có chút đau, chậm chạp trả lời: “Dạ tốt rồi.”

Lúc này Thomas bừng nước gừng nóng qua, nói: “Để cho cậu Vũ uống chút canh gừng nóng trước, bác sĩ Hawker sẽ đến ngay đây.”

Ryan dìu Cốc Vũ ngồi dậy, để cho cậu dựa vào trong lòng mình, nhận lấy chén nước gừng nóng cẩn thận kê lên môi Cốc Vũ.

Cốc Vũ bị mùi cay nồng của gừng xộc vào mũi khiến cho mũi ngứa ngứa, vội vàng bảo Ryan lấy ra, đưa tay bịt mũi rồi hắt xì liên tục.

May mà Dickens nhanh mắt, vội vàng bưng lấy chén nước gừng trong tay Ryan, nếu không, Ryan lỡ làm đổ ra, thì đúng là rất phiền phức.

Nước gừng nóng mặc dù rất khó uống, nhưng sau khi uống xong, Cốc Vũ cảm thấy cả người như được sưởi ấm, khi cầm chén trả lại cho Thomas, mỉm cười nói: “Cảm ơn bác Thomas, con cảm thấy ấm hơn rất nhiều.”

Thomas nhận lấy cái chén không, nói: “Bác ra xem thử bác sĩ Hawker đến chưa.”

69. Chương 69: Sữa

Bác sĩ Hawker là bác sĩ riêng của Iris liền chạy đến, tiêm cho Cốc Vũ một mũi, kê đơn thuốc, dặn dò cần tránh ăn những loại thức ăn nào, rồi lại kiểm tra cho Jude, nói người Jude rất ổn, không hề có dấu hiệu bị sốt gì cả, nhưng vẫn dặn Jude chú ý, sau đó lại vội vàng lái xe đi.

Cốc Vũ sau khi uống thuốc thì ngủ thiếp đi.

Lăng Sóc gọi điện thoại qua Anh nhằm vào buổi trưa, kì lạ thấy vì sao điện thoại của Cốc Vũ mà Ryan lại nghe máy.

Sau nghi nghe Ryan nói rõ lí do, Lăng Sóc càng thêm lo lắng, cũng không nói gì cả, nói sẽ nhanh chóng đưa Lăng Bảo Bảo qua đó.

Thật là, không biết rốt cuộc Cốc Vũ cấu tạo từ cái gì mà ra vậy? Không chỉ rất dễ gặp trùng phùng toán, mà còn rất dễ đụng trúng chuyện xui xẻo, từ khi biết cậu cho đến khi kết hôn, Lăng Sóc đã chứng kiến mấy

chuyện lớn rơi xuống người Cốc Vũ, mỗi một lần đều rất kinh hoàng, làm cho tim người ta sợ muốn vọt hết ra ngoài.

Lăng Sóc cũng khó mà trách ba người Ryan không chú ý đến Cốc Vũ chu toàn, đây là chuyện ngoài ý muốn, ai cũng không ngờ đến được. Thật sự nếu có trách thì chỉ có thể tự trách bản thân, biết Cốc Vũ thuộc dạng rất dễ gặp chuyện không may nhưng lại không có ở bên cạnh cậu trông chừng thật kỹ.

Lăng Sóc nghĩ, có lẽ Cốc Vũ đang rất sợ hãi, anh muốn qua Anh với Cốc Vũ nhanh một chút, nhưng mà anh chỉ mới về đến Trung Quốc có mấy tiếng, cho nên, cho dù đi ngay lập tức, cũng phải đợi Lăng Bảo Bảo ngủ dậy, nếu không tên nhóc Lăng Bảo Bảo nếu không được ăn no ngủ kỹ kia nhất định sẽ nổi điên.

Lăng Sóc nói với mấy người Ryan, để ba người nhất định phải để ý chăm sóc Cốc Vũ, anh sẽ qua ngay.

Nhưng Lăng Sóc thật sự không thể ngờ, ba người bạn thân của anh tâm tình đều loạn hết cả lên vì Cốc Vũ.

Cốc Vũ bởi vì uống nước gừng cùng tiêm thuốc kịp thời, cho nên không có bị cảm lạnh, nhưng vẫn còn bị sợ hãi, tuy nhiên Cốc Vũ vẫn cẩn thận giấu đi, bởi vì cậu vốn là một người nhát gan, không thấy sợ thì mới là lạ.

Cốc Vũ vẫn còn bị ho, bởi vì khi cậu nôn nước ra chỗ nên cổ họng bị đau, bị viêm nhẹ, tiếng nói cũng không trong trẻo giống như bình thường mà hơi khàn khàn một chút.

Ba người Jude đẩy cửa đi vào, trên tay Jude bưng theo một chén súp, cười hi hi hỏi: “Sweety, em thấy đỡ hơn chưa? Đây là súp thịt bò bạc hà mà Iris nấu cho em đó, tác dụng giảm viêm họng rất hiệu quả.”

“Jude, em khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn mọi người, các anh không cần lo lắng cho em.” Cốc Vũ vừa nói vừa chống người ngồi lên trên cái ghế kê sát cửa sổ.

Jude đi vào trước vội vàng đặt chén súp xuống bàn, nhanh chóng đi qua đỡ Cốc Vũ ngồi dậy, chèn gối ra sau lưng, để cho Cốc Vũ có thể dựa vào, “Sweety, xin lỗi, làm em bị bệnh rồi. Nếu không phải tại anh nổi hứng đưa em ra hồ chơi, em cũng không bị té vào trong hồ. Em phải khỏe lại nhanh lên, xé chiều ngày mai Lăng sẽ đưa cục cưng qua rồi, nếu em còn chưa khỏe lại, không khéo lại lây bệnh cho cục cưng, lúc đó anh nhất định sẽ bị Lăng giết đó.”

Mắt Cốc Vũ sáng lên, không nghe thấy câu nói phía sau của Jude, trong đầu chỉ còn lại từ Lăng Bảo Bảo trong miệng Jude, vội hỏi: “Ngày mai cục cưng đến rồi sao? Thật tốt quá, em rất nhớ cục cưng, đã lâu không có gặp cục cưng rồi. Em có thể ra ngoài một chút không? Em muốn khỏe lại nhanh một chút.”

“Thật sự là nói gió tạo thành mưa, bây giờ tối rồi, gió lớn, mây mù cũng kéo đến, vẫn là không nên đâu, nếu không, người em hồi sáng bị nhiễm lạnh sẽ không chịu được, hơn nữa bây giờ cổ họng em còn bị đau mà... Nếu em thấy chán, bọn anh không phải đã lên chơi với em sao?” Ryan nói.

“Xin lỗi, làm các anh không nghỉ ngơi được rồi. Iris đâu?”

Dickens nói: “Bà làm súp bạc hà cho em xong, bây giờ hơi mệt, dù sao bà cũng lớn tuổi rồi, nhanh bị mệt lắm, cho nên về phòng nghỉ ngơi trước rồi, định nghỉ một hai tiếng rồi ăn cơm chiều luôn.”

Cốc Vũ lại nhìn chén súp đưa đến trước mặt, từ sáng đến giờ, cậu đã phải dùng không dưới năm chén súp các loại, chủ yếu đều là súp lỏng, nói là để tốt cho cổ họng, cậu dùng xong luôn muốn chạy vào toilet, nhưng hết lần này đến lần khác lại không thể từ chối lòng tốt của mọi người.

Cốc Vũ cảm thấy mình rất nhớ Lăng Sóc, đặc biệt là ở trong những lúc thế này. Mặc dù có mấy người Ryan ở bên cạnh cậu, nhưng mà cậu vẫn rất nhớ Lăng Sóc.

“À đúng rồi, Lăng Sóc gọi điện thoại đến lúc nào vậy?” Cốc Vũ đưa cái chén không qua cho Jude, hỏi.

“Gọi đến hồi trưa, lúc em uống thuốc xong rồi ngủ thiếp đi đó.” Ryan nói, cúi người đi đặt Cốc Vũ nằm lại xuống giường.

“Anh ấy nói gì vậy?” Cốc Vũ bị Ryan kéo nằm xuống, hỏi.

“Nói ít thôi, hình như cổ họng em vẫn còn viêm, giọng bây giờ cũng khàn hơn rồi.” Dickens nói.

“À, các anh qua đây có việc gì?” Cốc Vũ phản ứng siêu chậm hỏi lại. Không phải vậy sao, nói cổ họng cậu bị đau, không cho nói chuyện, vậy thì ba người bọn họ chẳng lẽ ở đây trợn mắt nhìn nhau hay là nhìn cậu ngủ sao.

Ryan, Dickens, Jude đều ngẩn người, thật lâu không biết nói cái gì.

May mà Jude có phản ứng lại nhanh chóng, nói: “Không phải là đem súp bạc hà lên cho em sao.”

“Các anh nếu có chuyện gì cần làm thì cứ làm đi, không cần để ý đến em đâu.”

“Việc của anh là chăm sóc Sweety mà.” Jude bất ngờ đứng dậy, cúi người nhẹ nhàng hôn lên trán Cốc Vũ, giống như là nụ hôn chúc mừng của một người bạn, không hề mang theo một chút tạp chất.

Khuôn mặt Cốc Vũ liền đỏ bừng, e thẹn nhìn Jude ở trên, cup mắt xuống nói: “Cảm ơn anh, Jude.”

“Tại anh làm em bị bệnh mà. Sweety, em phải khỏe lên nha.” Jude nói.

“Jude, cậu gian xảo quá nha, lúc sáng đã đưa Sweety đi dạo bên hồ rồi, bây giờ còn hôn Sweety. Anh cũng muốn hôn Sweety.” Ryan đẩy Jude ra, cúi xuống hôn lên hai bên má Cốc Vũ, hôn xong còn nói: “Mặt Sweety mềm quá đi, giống như là của cục cưng.”

Cốc Vũ liền bị hắc tuyết, khoe miệng co rút, nói da thịt cậu giống như bé con ở nhà, vốn là có ý gì hả?

Bất quá, Cốc Vũ nghĩ không ra, cũng không có thời gian nghĩ đến, mặt cậu hiện đang đỏ bừng, tại sao ba người Ryan hôn cậu giống như là đang giành nhau vậy? Đúng rồi, người nước ngoài thích ôm hôn, trong lúc hôn chạm nhẹ môi vào nhau cũng có nữa, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Sau đó, Cốc Vũ nhớ đến cái hôn của Diệp Đồng, đến bây giờ, cậu cuối cùng cũng đã hiểu rõ nụ hôn chỉ nên có giữa người yêu hoặc là vợ chồng với nhau. Nhưng cậu lại nghĩ đến Diệp Đồng hôn cậu chẳng qua chỉ là để luyện tập kỹ thuật hôn, cho nên có chút không biết nói cảm giác là gì, cũng không biết Diệp Đồng là có suy nghĩ như thế nào mà lại luyện tập kỹ thuật hôn cùng với bạn cùng giới, cậu ta nhất định là thích cô gái kia, cho nên mới muốn luyện tập kỹ thuật thật tốt để theo đuổi cô ấy.

Diệp Đồng à, sau này ngàn vạn lần bạn đừng để cho cô gái bạn thích phát hiện bạn đem tôi ra luyện tập kỹ thuật hôn nha, nếu không cậu với tôi đều xong đời đó. Cốc Vũ nghĩ thầm.

Cũng không trách Lăng Sóc nói Cốc Vũ là bé ngốc, căn bản sẽ không ngờ đến ba người Jude đối với cậu có suy nghĩ khác, cái đó cũng chỉ là bởi vì Cốc Vũ vốn là một cậu bé rất tự ti, cho dù bây giờ không còn tự ti như trước, nhưng mà Cốc Vũ cũng không hề có chút xú tự tin nào vào bản thân hết, chứ đừng nói đến tự hào, cho nên làm sao đoán ra được tâm tư của mấy người Jude chứ? Chỉ xem nụ hôn của mấy người đó là một loại hình thức xã giao của người nước ngoài.

Nhưng mà Cốc Vũ tuyệt đối không ngờ được, mấy người Jude thật ra chỉ lợi dụng kiểu tiếp xúc này để giải quyết tâm tư tâm tởm đang chuyển động ở nơi sâu nhất trong lòng, tất nhiên, cũng phải tranh thủ lúc không có Lăng Sóc ở đây, nếu không, bọn họ còn chưa lại gần được Cốc Vũ, thì đã bị Lăng Sóc đá đi.

Mấy người Jude cũng không biết tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này, từng ở trước mặt Lăng Sóc nói muốn theo đuổi Cốc Vũ, nhưng mà ngay từ đầu, không ai sẽ tin vào những lời nói đùa ấy, kể cả bọn họ.

Nhưng mà bây giờ, hình như trong tiếng cười giống như vui đùa này, một lần lại một lần tiếp xúc với Cốc Vũ, lời trêu đùa không dám nhắc trở lại, giống như là tránh đi lời trêu ghẹo chết người kia, giống như sợ hãi nó sẽ trở thành sự thật; nhưng sự tình đến như bây giờ thì cả ba đều bất tri bất giác sa vào trong sự dịu dàng thuần khiết của Cốc Vũ, không có đường ra.

Nhớ rõ hình như có ai đó đã nói thiện lương cũng không phải là yếu đuối, nó sẽ đưa bạn vượt qua thử thách.

Cốc Vũ cậu rất yếu đuối, nhưng cậu cũng rất lương thiện.

Cốc Vũ cậu rất nhát gan, nhưng cậu cũng rất cứng cỏi.

Cốc Vũ cậu rất tự ti, nhưng cậu cũng rất đẹp...

Cốc Vũ như vậy, trong những lúc lơ đãng luôn hấp dẫn người khác nhìn đến điểm tốt của mình. Nếu không, nhà họ Lăng cũng sẽ không dễ dàng chấp nhận Cốc Vũ như vậy.

Sau khi dùng cơm tối xong, Cốc Vũ nói chuyện cùng với Iris, sau đó được ba người Jude đưa về phòng.

Ba người Jude ngồi lại trong phòng vài phút, thấy Cốc Vũ cũng không có hăng hái, sau khi hôn Cốc Vũ chúc ngủ ngon, cười rất “thỏa mãn” đi ra.

Cốc Vũ sau khi mọi người đóng cửa đi ra ngoài, bộ dạng không có tinh thần nằm trong chăn lúc này liền tức chăn lên, bước xuống giường đi lại cái bàn, đem điện thoại đặt trong hộc bàn ra xem.

Gọi điện thoại về cho Lăng Sóc, Lăng Sóc liền vội vàng đặt Lăng Bảo Bảo xuống giường cho bé tự chơi.

“Vũ, em sao rồi? Có đỡ hơn chưa? Anh gọi điện thoại cho em, mấy người nói em bị té xống hồ, sao lại ngốc như vậy hả, đúng là bé ngốc mà!”

Cốc Vũ nghe thấy lời nói như là giận dữ lại càng giống như rất dịu dàng vang lên từ bên kia, cười không thành tiếng, nói: “Lăng Sóc, em nhớ anh lắm.”

Bên tai bất ngờ nghe tiếng thổ lộ trắng trợn, liền sững sốt, trong đôi mắt xanh lơ lóe lên tia dịu dàng, người liền dựa vào thành giường, đôi môi gợi cảm khoe cong lên, tay trái xấu xa đẩy Lăng Bảo Bảo đang cố quay người muốn đứng dậy trở về tư thế chống bốn vó lên trời.

Qua vài lần, Lăng Bảo Bảo nổi giận rồi, “Oa” một tiếng òa khóc, bé chẳng phải chỉ muốn đến bên cạnh cha nghe tiếng của daddy một chút thôi sao, làm gì nhỏ mọn dữ vậy, không cho bé nghe ké một chút sao? Cha đúng là kẻ đáng ghét mà!

Quả nhiên, Cốc Vũ ở đầu này của điện thoại nghe thấy tiếng khóc của Lăng Bảo Bảo, vốn đang ngọt ngào nói chuyện với Lăng Sóc, cậu liền hỏi ngay lập tức: “Lăng Sóc, sao em lại nghe thấy tiếng cục cưng khóc vậy? Có phải con đang ở đó không? Anh dỗ con đi, em không nói chuyện nữa.”

Lăng Sóc vội vàng ngồi thẳng người, bé Lăng Bảo Bảo đang khóc âm trời vào trong lòng, nói với Cốc Vũ: “Có thể là cục cưng biết mình đang nói chuyện điện thoại, cho nên muốn nói chuyện với Vũ đó.”

“Cục cưng mới hơn sáu tháng, làm gì biết nói chứ? Lăng Sóc, có phải là anh ăn hiếp cục cưng không?” Không phải Cốc Vũ rất nhạy cảm đối với những chuyện của Lăng Bảo Bảo, mà là cậu biết Lăng Sóc có đôi khi rất xấu xa, rất thích chọc cho Lăng Bảo Bảo khóc òa, lại còn đường đường chính chính nói là giúp Lăng Bảo Bảo luyện phổi. Mỗi lần đều làm cho Cốc Vũ nổi hắc tuyến đầy đầu.

Lăng Sóc cũng không hề chột dạ, ngược lại còn lên án Cốc Vũ: “Vũ, em không tin anh.”

Có mười Cốc Vũ cũng chẳng phải là đối thủ của Lăng Sóc, cho nên, Cốc Vũ liền vội vàng nói: “Lăng Sóc, em xin lỗi, em tin anh mà. À đúng rồi, mấy người Ryan nói mai anh và con sẽ đến, đi đường cẩn thận nha. Em sẽ cùng bác Thomas ra sân bay đón anh và con.”

“Không cần đâu, anh với cục cưng đi máy bay tư nhân, trực tiếp đến nhà bà ngoại ở trang viên Ngân Hạnh Lâm luôn. Được rồi, Vũ nghỉ ngơi đi, ngã vào hồ mà không có gì là mừng rồi, em đừng làm anh lúc nào cũng phải lo lắng là được. Không nói nữa, cục cưng bò lên giành điện thoại rồi.”

Trước khi Lăng Sóc cúp điện thoại, trong đầu Cốc Vũ liên tưởng đến một hình ảnh, Lăng Bảo Bảo không hề khóc mang theo khóe miệng dính nước miếng, cười hi hi giành điện thoại bên tai Lăng Sóc, nước miếng trong trong tràn ra khỏi miệng, rớt xuống cổ Lăng Sóc, sau đó Lăng Sóc mặt sẽ đen sì đến muốn giậm chân.

Nghĩ đến đó, Cốc Vũ một bên cất điện thoại, một bên cười khê, ngày mai là có thể gặp lại được cục cưng của cậu rồi, còn có thể ôm lấy cơ thể bé xinh mềm mại mũm mĩm của con.

Cốc Vũ trước khi lên giường nằm trở lại, bưng li nước trên bàn uống một ngụm cho thông cổ, mới vừa rồi không để cho Lăng Sóc nghe giọng của cậu bị khàn, chính là nhờ trước khi gọi điện thoại uống nhiều nước, tuy đã có chuẩn bị, nhưng bây giờ nói xong, cổ họng bởi hoạt động quá độ, cho nên hình như bị nặng hơn lúc đầu rồi.

Cốc Vũ sợ ngày mai Lăng Sóc phát hiện ra, quay người xuống giường giống như là quyết tâm tìm chết, cầm cái li không trên bàn, đi rót sữa mà cậu không thích uống nhất.

Cậu nhớ có lần mẹ nói, sữa thơm thơm, lại còn dễ uống, uống vào trong miệng, liền trôi ngay xuống dưới cổ, giống như làm cho cổ họng cũng được thông.

Cốc Vũ nhớ rõ những lời này, sau đó thì rất ghét uống sữa. Lúc đầu, cũng không phải Cốc Vũ thật sự ghét uống sữa, cậu cảm thấy mẹ nói rất đúng, sữa thật ra uống rất tốt. Mặc dù mùi sữa thoang thoảng, còn có chút mùi của bò, nhưng khi ngậm trong miệng, sữa tỏa ra mùi thơm nồng, vị ngọt, có chút giống như sữa mẹ.

Cốc Vũ quyết định ghét uống sữa, là bởi vì sữa rất ít, thường là do người khác cho, mà mẹ lại thích uống. Vì để dành cho mẹ uống, Cốc Vũ nói cậu ghét mùi sữa, sau này, từ chỗ giả bộ ghét lại trở thành thật sự ghét luôn.

Trong nhà bếp vẫn còn người giúp việc, nhìn thấy Cốc Vũ bưng cái li đứng trước cửa bếp rụt rè hỏi có sữa không, đều đồng loạt chớp mắt một cái dừng hết công việc trên tay, đồng loạt chỉ vào cái tủ lạnh lớn nói: “Ồ trong đó.” Sau đó có hai người giúp việc bỏ công việc trong tay ra, đi đến nói lấy giúp cậu.

Mọi người rất thích cậu bé phương Đông đáng yêu này, cậu rất lễ phép, chủ yếu là mọi người cảm thấy cậu rụt rè rất dễ thương. Xem ra, ở bất kì chỗ nào, người đẹp cũng đều được ưu ái.

Cốc Vũ đứng trước tủ lạnh cho dù đã có hai người giúp việc giúp cậu lấy sữa, nhìn thấy mọi người đang vội vàng sơ chế nguyên liệu nấu ăn, cảm thấy kì lạ nên hỏi: “Mọi người đang làm gì vậy ạ?”

“Đây là để dùng cho bữa sáng ngày mai, bởi vì cô Annie muốn qua đây dùng bữa sáng, mới rồi quản gia Thomas dặn dò chúng tôi chuẩn bị.” Người giúp việc rót sữa cho Cốc Vũ nói.

“Cô Annie?” Cốc Vũ nhận lấy sữa nóng, hai tay bưng li đưa lên miệng uống một ngụm, khó hiểu hỏi lại.

“Cậu Vũ không biết đâu, cô Annie vốn là cháu họ của phu nhân Iris, là một mỹ nhân rất quý phái, phu nhân Iris rất thích cô ấy.” Người giúp việc khác nói.

“Oh, cô ấy cũng đến dự sinh nhật bà ngoại à.” Vốn định rót sữa đem về phòng, nhưng mà Cốc Vũ nghe nói đến người phụ nữ tên là Annie kia, trong lòng tự nhiên nảy lên cảm giác bất an, giống như là sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Thành ra, Cốc Vũ miễn cưỡng ngồi xuống cái ghế người giúp việc mang đến, vừa đem li sữa nóng cầm trong tay, đôi môi ngậm lấy miệng li, khoe miệng nhỏ nhắn uống từng ngụm nhỏ, hình ảnh này khiến cho tất cả người giúp việc nước ngoài đều sững sờ nhìn chăm chăm vào cậu bé mắt đen đang kê môi vào li sữa.

Một người sắp hai mươi tuổi đã kết hôn và có con, lại còn là nam, nhưng hành động cậu bé này làm ra, một chút cũng không hề khiến cho người ta thấy kiểu cách giả tạo, ngược lại còn vô cùng dễ thương.

Ít nhất là đối với Jude đã về phòng rồi lại đi xuống định đem đá lên để uống rượu, đứng ở trong góc khuất bên ngoài cửa bếp, mãi đến khi Cốc Vũ nghe xong người giúp việc ở trong bếp nói chuyện phiếm đứng dậy quay trở về phòng, Jude đứng ở bên ngoài đi trước một bước.

70. Chương 70: Tụ Hạp

Sáng hôm sau Cốc Vũ tỉnh lại, cổ họng cũng đã bớt sưng rất nhiều, cậu liền cho rằng đó là nhờ mẹ ở trên thiên đường phù hộ cho mình, bởi vì mẹ cậu rất thích sữa, cái này chỉ là tác dụng tâm lí mà thôi.

Lúc cậu tỉnh dậy cũng không còn sớm nữa, đã sắp tám giờ sáng rồi, cũng có thể là do sữa có tác dụng giúp ngủ sâu, giúp cậu khi từ nhà bếp về phòng liền ngủ thẳng một giấc đến sáng.

Cốc Vũ có chút giận dữ mấy người Ryan sao lại không đến đánh thức cậu, lúc này đang làm khách ở nhà bà ngoại mà, nếu khách còn thức dậy trễ hơn so với chủ nhà, ăn sáng còn phải để cho chủ nhà chờ, như vậy thì quá thất lễ rồi.

Huống hồ, tối hôm qua lúc đi rót sữa uống còn nghe nói sáng nay có một người gọi là cô Annie sẽ qua đây.

Hi vọng lúc này cũng chưa trễ lắm. Nghĩ như vậy, Cốc Vũ nhanh chóng chải rửa mặt thay đồ.

Giống như sợ bị người khác phát hiện, Cốc Vũ vịn vào tay vịn cầu thang cố ý đi xuống thật chậm, lỗ tai còn hơi hướng về phía phòng khách dưới lầu, nghe thử xem có tiếng người nói chuyện hay không.

“Sweety, em đang làm gì vậy? Định đếm cầu thang có bao nhiêu bậc... Á á, em đi chậm thôi.”

Jude tối hôm qua bị mất ngủ vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Cốc Vũ đang ngập ngừng ở cầu thang định đi xuống dưới, cảm thấy Cốc Vũ như vậy ghẹo sẽ rất vui, không nhin được định ở sau lưng hù một chút, vậy mà thật sự khiến cho Cốc Vũ bị giật mình bước hụt chân.

Nếu không nhờ Cốc Vũ tay vẫn còn cầm lấy tay vịn cầu thang, cũng đã bước xuống bậc thang cuối cùng, nếu không nhất định sẽ bị té, lúc này ngược lại là Jude bị dọa run, vội vàng từ phía sau chụp được tay Cốc Vũ, thoát được một trận “tai họa”, liên tục hai ngày liền làm cho Cốc Vũ gặp chuyện không may, kiểu gì cũng bị Lãng chặt làm tám khúc.

Cốc Vũ bị đập vào trong ngực Jude, cái mũi đau nhức muốn rớt nước mắt.

Mấy người ngồi trong phòng khách nghe thấy tiếng động đứng dậy đi qua xem, nhìn thấy Jude cúi đầu hỏi Cốc Vũ đang ôm mũi, tưởng rằng Cốc Vũ lại bị làm sao, khiến cho Ryan, Dickens cùng Iris trừng mắt nhìn Jude đầy bất mãn.

Jude cười khan mất tự nhiên, giải thích: “Con thấy Sweety đi xuống cầu thang chậm rì như là sợ bị phạt, cho nên nói chuyện với em ấy từ phía sau, ai mà ngờ em ấy bị giật mình đâu, con không có cố ý mà.” Rõ ràng chính là cố tình.

Cốc Vũ ngẩng đầu, sống mũi thẳng tinh tế hơi đỏ, trong mắt còn có một lớp nước mỏng, mắc cỡ nói: “Không có liên quan đến Jude đâu, tại con nhất gan thôi.” Nhìn Iris nhỏ nhẹ nói: “Bà ngoại, chào buổi sáng, con bỏ lỡ bữa sáng chưa ạ?”

Iris vuốt tóc Cốc Vũ, cười hi hi hai tiếng, nói: “Đúng là bé ngoan, con đến vừa kịp lúc. Với lại, mọi người vẫn còn đang chờ Annie, cô ấy đến ngay đây.”

“Sweety, em không cần phải bao che cho Jude, có bọn anh ở đây mà.” Ryan ranh mãnh nói.

“... Ừc. Các anh sao không gọi em dậy? May mà em không có dậy muộn quá, nếu không thì rất thất lễ.” Cốc Vũ không thể làm gì khác hơn đành cứng ngắc nói ra sự thật, không hề có nửa ý chỉ trích ba người Ryan, ngược lại còn giống như là oán trách ba người.

“Hi hi, con trai, con thoát nhìn thấy tốt lắm. Là bà dẫn mấy đứa nó không đánh thức con đó, để con ngủ thêm một chút, sợ hôm qua con bị ngã xuống hồ người không khỏe ngủ không được ngon. Với bà sợ con bị lạ chỗ ngủ không được.” Iris nói.

“Tối hôm qua con ngủ ngon lắm, cảm ơn bà ngoại.”

“Vậy là tốt rồi, bà cũng yên tâm.” Iris thả bàn tay đang vuốt tóc Cốc Vũ xuống, dắt Cốc Vũ đi vào trong phòng khách: “Chúng ta ra phòng khách đợi Annie đi, đến lúc đó bà sẽ giới thiệu cô ấy cho con biết, cô ấy cùng Lãng và Ryan, Jude, Dickens là bạn hồi còn nhỏ đó.”

Ngồi trong phòng khách chưa đến vài phút, Thomas đã báo Annie đến rồi.

Annie mặc một bộ đầm hoa nhỏ, trên đầu đội một cái mũ rộng vành, trên cổ đeo sợi dây chuyền dài, bộ trang phục rất tươi trẻ.

Vừa vào cửa, liền cười nhàn nhạt đi về phía Iris, nói: “Bà cô, con đến rồi.”

Iris đứng lên, vẫn đứng tại chỗ, dang tay ôm lấy Annie vừa đi đến, nói: “Annie, con đến rồi, chỉ còn chờ con thôi.” Sau đó nắm tay Annie chuyển qua hướng Cốc Vũ, nói: “Annie, đây là Cốc Vũ, một cậu bé phương Đông đáng yêu.” Rồi lại giới thiệu Annie cho Cốc Vũ: “Cốc Vũ, đây là Annie, là cháu họ của bà.”

Cốc Vũ mỉm cười nhẹ nhàng, chìa tay về phía Annie: “Chào chị, rất vui được biết chị.”

Hàng mi được chuốt mascara dày của Annie hơi cụp xuống, nhìn bàn tay của Cốc Vũ đưa đến trước mắt cô ta, ngập ngừng một giây mới đưa tay ra, vừa chạm vào liền thả ra ngay, cười đầy giả tạo: “Cốc Vũ, rất vui được gặp cậu.”

Nhìn thiếu niên phương Đông tuyệt đẹp này, Annie có một loại cảm giác nguy cơ rất cao, chính cô ta cũng không hiểu vì sao, cô ta chỉ cảm thấy thẳng oắt con này là tình địch của mình.

Cái này không thể không nói, trực giác của phụ nữ, trong một khoảnh khắc nào đó, thật sự đáng sợ đến mức khiến cho người ta sợ hãi!

Cốc Vũ rất ít tiếp xúc với phụ nữ, lúc còn học trung học, không có cô gái nào để ý đến cậu, sau này biết chị Lăng Chỉ Ý ở nhà họ Lăng, chị hoàn toàn không hề có kiểu kênh kiệu ngạo mạn chảnh chọe của những cô gái nhà giàu, ngược lại còn tỏa ra khí chất hào sảng, anh tư của con nhà quân nhân, có sự kiên nhẫn của nữ cùng sự phóng khoáng của nam, vượt xa những người con gái bình thường, các chị có thể nói là mạnh mẽ như đàn ông.

Cho nên, Cốc Vũ ngốc nghếch không chỉ không biết được tâm tư của đàn ông, đối với tâm tư của phụ nữ, một chút cũng chẳng đoán được, hoàn toàn không biết được một cái liếc mắt kia của Annie, chính là coi thường đủ mười phần.

Cốc Vũ nhìn không ra, nhưng không có nghĩa là ba người Ryan ở bên cạnh nhìn không thấy, ngay cả Iris cũng nhận ra, trong lòng cũng bất mãn với Annie.

Jude nói: “Annie, hôm nay cô rất xinh đẹp nha.”

Annie liếc nhanh qua ba người họ, một tia thất vọng thoáng qua liền bị giấu đi ngay, nói: “Cảm ơn, các anh đến đây hồi nào, Lăng đâu?”

“Annie, cô sao lúc nào cũng chăm chăm nhắm vào Lăng vậy? Cậu ta đã là chồng...” Ryan đang nói bị Dickens ở sau lưng cắt ngang.

Chân mày của Annie nhíu lại, vô cùng nhạy cảm hỏi ngay: “Cái gì chồng...”

“Ha ha, không có gì, chính là nói đi ăn sáng thôi.” Dickens cười hi hi nói.

Annie nói nửa đùa nửa thật: “Hừ, đừng để cho tôi biết các anh có chuyện gì gạt tôi, nếu không tôi sẽ rất không vui đó.”

Iris có chút khó hiểu liếc mắt nhìn mấy người Dickens một chút, thấy lạ vì sao Dickens không để cho Ryan nói ra, nhưng lại nghĩ đến khi bà giới thiệu Cốc Vũ với Annie, cũng không có nói Cốc Vũ là bạn đời của Lăng Sóc, không phải bà cố ý không nói, mà bà sợ trong lúc Lăng Sóc không có mặt ở đây, Cốc Vũ đang “một mình” là bạn đời của Cốc Vũ, như vậy Cốc Vũ rất có khả năng sẽ bị Annie ám hại. Nói kiểu gì bà vẫn là bà cô của Annie, Annie là người như thế nào, trong lòng bà vẫn hiểu rất rõ.

Có lẽ biết Annie chính là một cô gái kiêu ngạo ngang ngược, đối với bản thân là con gái mà đâu không lại với một cậu bé, tự kiêu của cô ta có thể biết được sẽ bị đả kích đến mức nào, khi đó cô ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho Cốc Vũ.

Cho nên, trước khi Lăng Sóc đến đây, Iris cùng ba người Ryan đều cố gắng che dấu chuyện Cốc Vũ là bạn đời của Lăng Sóc.

Nhưng cô ta là người thế nào, khi ngồi ăn sáng, Annie nghe thấy Cốc Vũ gọi Iris là “bà ngoại”, liền cảm thấy nghi ngờ Cốc Vũ.

Annie xuất thân trong một gia tộc lớn, con mắt quan sát người cũng rất sắc bén, nếu không, làm sao có thể lừa dối được Iris thích cô ta như vậy, cho dù Iris biết rõ tính cách của cô ta xấu xa thế nào.

Annie dùng bữa sáng thịnh soạn sau khi nghe thấy Cốc Vũ xưng hô với Iris như vậy, mặt không hề đổi sắc, tiếp tục cúi đầu ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nói nói cười cười với những người xung quanh, nhưng cô ta không hề nhìn đến Cốc Vũ. Annie rất không hiểu tại sao bà cô của cô ta lại chấp nhận một kẻ vừa nhìn qua liền biết là một kẻ hạ đẳng ti tiện như vậy gọi mình là “bà ngoại”.

Thằng oắt con tên Cốc Vũ này đến quá đột ngột, trước đó, cô ta không hề thu được bất kì tin tức nào. Tất nhiên, cô ta cũng không biết khi nào Lăng Sóc sẽ đến đây, cô ta tranh thủ đến đây trước sinh nhật Iris vài ngày, đơn giản là muốn lừa Iris, để cho Iris có thể nói tốt cho cô ta khi Lăng Sóc đến.

Thật không ngờ vừa vào đã nhìn thấy ba người Ryan ngồi bên cạnh Iris, làm cho tâm trạng của cô ta vô cùng rộn ràng, tưởng rằng Lăng Sóc cũng đã đến rồi, bất quá, sau khi nghe thấy Lăng Sóc chưa đến, cô ta cũng chỉ hơi thất vọng một chút thôi, bởi vì cô ta chắc chắn rằng, Lăng Sóc nhất định sẽ đến.

Hơn nữa, dựa vào trực giác của phụ nữ, ba tên Ryan, Dickens, Jude này đối xử với thằng oắt đó rất tốt, hình như là ba tên đó đã biết thằng oắt này từ trước.

Cô ta nhận ra, ba người Ryan dùng ánh mắt tuy đã che giấu kĩ để nhìn thằng oắt này, nhưng mà, cô ta vẫn có thể nhìn thấy trong ánh mắt đó thấy được tia dịu dàng cùng chiều chuộng, thậm chí còn có yêu thích, giống như là ánh mắt cô ta dùng để nhìn Lăng Sóc.

Nếu như không phải nghe thấy thằng oắt này xưng hô với Iris, không chừng cô ta còn nghĩ rằng thằng oắt này là người yêu của một trong ba người Ryan, nhưng mà, bất kể ra sao, bọn họ không có khả năng thích thằng oắt này, cô ta cũng chẳng cần nói chuyện với kẻ hạ đẳng như vậy, đừng nói tới chuyện làm bạn!

Bữa sáng xem như là trôi qua trong hòa bình, Iris quay trở về phòng của mình, mà Annie thì kêu ba người Ryan cùng cô ta đi cỡi ngựa.

Ryan gọi Cốc Vũ đang đi về phía cầu thang: “Sweety, đi chung nào.”

Cốc Vũ đứng ở đầu cầu thang quay đầu lại, ba người Ryan cùng Annie đang nhìn cậu, Cốc Vũ rất nhạy cảm với những ánh mắt nhìn mình liền nhận ra tia khinh miệt cùng xem thường của Annie đối với cậu, cậu lắc đầu, nói: “Dạ thôi, em về phòng nghỉ một chút, các anh đi chơi đi.”

“Tôi cũng không đi, qua nay cũng thấy mệt mỏi.” Jude nói: “Nếu chúng ta đều ra ngoài, Sweety không có ai chăm sóc, nếu Lăng tới, sẽ đem chúng ta ra làm nhân bánh bao.”

“Hihi, Jude, anh là ăn xong không muốn đi.” Cốc Vũ sửa lại lời Jude, nói: “Thật ra em chỉ định về phòng đọc sách một chút thôi, mọi người không cần phải để ý em.”

“Tại sao cậu ta không đi còn sợ Lăng trách vậy?” Annie hỏi, trừng đôi mắt đẹp về phía Jude.

“Bởi vì Sweety là của Lăng mà.” Ryan nói giỡn giỡn.

“Oh ~” Annie một lần nữa dùng ánh mắt đánh giá quan sát thật kĩ Cốc Vũ đang đứng ở chân cầu thang, tự nhiên nở nụ cười, nói với Cốc Vũ: “Vậy Cốc Vũ đi chung đi, cậu đã là bạn của Lăng, như vậy cùng nhau đi đi. Mặc dù Lăng còn chưa có đến đây, nhưng mà là bạn từ nhỏ của Lăng, tôi có trách nhiệm của chủ nhân chứ, phải tiếp đãi vị khách từ phương Đông đến giúp bà cô của Lăng chứ.”

Annie thay đổi nhanh như vậy, tất cả mọi người ở đây đều không thể ngờ được. Thế nhưng chỉ có Cốc Vũ nghe không ra hàm ý ở trong câu nói của Annie.

Cốc Vũ sững sốt, có chút chần chờ, vốn là cậu không có ý định đi cỡi ngựa chung với mấy người Annie, bởi vì căn bản cậu không thể tham gia vào những hoạt động đầy khó khăn như cỡi ngựa của tầng lớp quý tộc, cậu cũng chỉ muốn về phòng nghỉ ngơi thật tốt, chờ Lăng Sóc đưa Lăng Bảo Bảo qua đây.

Cốc Vũ còn chưa kịp từ chối, Annie đã đi qua cầu thang, thân thiết kéo tay Cốc Vũ đi ra ngoài, ngoài miệng còn nói: “Cậu đừng nói là cậu không biết cỡi ngựa nha? Không có gì đâu, tôi nghĩ mấy anh trai ở đây sẽ rất vui lòng dạy cho cậu biết cách cỡi ngựa.”

Annie nói đến đây quả nhiên nhìn thấy Jude nói không muốn đi đứng ở phía sau lóe lên một tia thâm trầm cùng tính kế ở trong mắt.

Khi máy bay đưa Lăng Sóc cùng Lăng Bảo Bảo bay đến khuôn viên của trang viên thì Cốc Vũ đang cỡi một chú ngựa con được người giúp việc cầm cương dắt đi vòng vòng trong bãi đua ngựa, nghe tiếng quạt máy bay vang lên trên đầu, Cốc Vũ lập tức ngẩng đầu lên trời tìm kiếm.

Cốc Vũ vẫn còn cần có người dắt ngựa thì mới cỡi ngựa đi được rất chậm, may mà nhớ ra mình vẫn còn đang trên lưng ngựa, cho nên, vội vàng nói với người giúp việc đang đi phía trước, nói người đó dừng lại để cậu xuống.

Bởi vì Cốc Vũ ngồi xe điện đi qua, mấy người Ryan cùng Annie cỡi ngựa cùng nhau gần như đến cùng một lúc.

Nhìn Lăng Sóc bế Lăng Bảo Bảo bước xuống khỏi trục thăng, Cốc Vũ cảm thấy đã rất lâu rồi không được gặp Lăng Sóc, cũng không dám tiến lại gần.

Cốc Vũ không dám tiến lại, thì không có nghĩa là Annie đã sớm chờ trông Lăng Sóc không dám nhào tới.

Annie thuần thục nhảy xuống khỏi lưng ngựa cao to, đem roi ngựa giao lại cho người giúp việc, chạy nhanh về phía Lăng Sóc.

“Lăng, anh về rồi.” Annie hào hứng chạy lại nói.

Lăng Sóc bình thản liếc Annie một cái, sau đó, gật đầu với ba người Ryan một cái, rồi đem toàn bộ ánh mắt chuyển qua Cốc Vũ cũng muốn đi lại mà không dám, ngay cả Lăng Bảo Bảo trong lòng anh cũng chớp chớp đôi mắt xanh lam ngơ ngác nhìn Cốc Vũ.

Lăng Bảo Bảo thông minh đáng yêu nghĩ nghĩ, trên mặt daddy của bé rõ ràng có một cái vết đỏ đỏ mà, sao không thấy đâu nữa? Nhưng mà, daddy không còn cái vết đỏ nữa nhìn đẹp quá đi

Lăng Bảo Bảo giơ hai tay hướng về phía Cốc Vũ, nếu không phải Lăng Sóc giữ chặt, Lăng Bảo Bảo có thể bị rớt khỏi tay Lăng Sóc luôn rồi.

Annie nhìn thấy toàn bộ ánh mắt Lăng Sóc đều dành hết cho Cốc Vũ, nụ cười tươi tắn trên mặt liền cứng đờ, đôi mắt cũng tối sầm lại, nhưng rất nhanh lấy lại tự nhiên, đi bên cạnh Lăng Sóc, nhìn Lăng Bảo Bảo ở trong lòng Lăng Sóc rất giống Cốc Vũ, hỏi: “Lăng, cục cưng này là ai vậy?”

“Con tôi.” Lăng Sóc nói trong khi bước chân vẫn không hề giảm tốc độ đi về phía Cốc Vũ đang đứng trước chiếc xe điện, đem Lăng Bảo Bảo đang chồm về phía trước muốn nhào qua người Cốc Vũ đưa cho Cốc Vũ, một tay ôm eo Cốc Vũ, cúi đầu hôn lên khóe môi cậu, giọng nói lạnh ngắt nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng: “Anh thấy Vũ cũng không có bị ảnh hưởng chuyện ngày hôm qua, nhưng hình như mặt không được tốt.”

Cốc Vũ hoảng sợ cụp mắt xuống, hơi cười một chút, sợ Lăng Sóc nhắc lại chuyện cậu bị té xuống hồ, liền trức trắc đổi đề tài, nói: “Lăng Sóc, cục cưng đã lâu không có gặp em, nhưng cũng không có thấy lạ, mừng quá.” Sau đó, hơi nhắc Lăng Bảo Bảo lên cao một chút, hôn lên khuôn mặt Lăng Bảo Bảo, làm cho Lăng Bảo Bảo cười khúc khích vui sướng, bé ra sức ôm lấy cổ Cốc Vũ, trét nước miếng đầy mặt Cốc Vũ.

Annie khi thấy Lăng Sóc đưa Lăng Bảo Bảo qua cho Cốc Vũ, cơn ganh ghét liền trào lên khiến cho mặt cô ta liền đen sì, so với thái độ lạnh nhạt của Lăng Sóc dành cho cô ta lúc này còn sâu sắc hơn nhiều.

Nếu như đã nhìn thấy Lăng Sóc đối xử tự nhiên lại còn hôn lên môi Cốc Vũ như vậy mà còn không biết quan hệ của hai người kia như thế nào thì cô ta là con ngốc rồi. Hơn nữa, Baby kia lại giống Cốc Vũ đến như vậy, thế nhưng lại có một đôi mắt xanh lam giống y của Lăng Sóc, không khiến cho người ta nghi ngờ mới là lạ. Chỉ là, cái tên Cốc Vũ này nhìn kiểu gì cũng là con trai, tại sao giữa hai người họ lại có thể có Baby vậy?

Annie nghĩ kiểu gì cũng chẳng thể nghĩ ra, trên thế giới này, vẫn có người tuy là nam nhưng bên trong vẫn có tử cung của phụ nữ, có thể sinh em bé.

Ryan đi đến một chút, nói: “Lăng, chúng ta quay về nhà chính đi, chứ không Iris lại qua đây bây giờ.”

Lăng Sóc lạnh lẽo nói: “Lát nữa tính sổ với ba người các cậu sau, giao Vũ vô tay các cậu chưa tới ba ngày thì liền có chuyện, nếu không phải em ấy không có việc gì thì tôi nhất định sẽ chỉnh ba người tới chết.”

Cốc Vũ nhẹ nhàng kéo kéo áo Lăng Sóc, nói: “Lăng Sóc, em không sao mà. Có cơ hội, em sẽ đi học bơi, như vậy có té xuống hồ thì cũng không sợ gì nữa.”

Lăng Sóc áp vào tai Cốc Vũ nói xấu xa: “Anh rất thích dạy bơi cho Vũ.”

Hơi thở nóng rực phả vào tai làm cho tai Cốc Vũ liên đồ rực lên, cảm giác tê cứng từ tai nhanh chóng tỏa rộng ra khắp toàn thân, cơ thể dựa vào lồng Lãng Sóc cũng nhũn ra, mềm mại để cho Lãng Sóc nửa bế nửa ôm ngồi xuống xe điện, đi về phía nhà chính.

Dem Annie và mấy người Ryan vút lại ở phía sau.

Nếu nói Ryan Dickens cùng Jude đầy hâm mộ cùng suy nghĩ nhìn theo bóng dáng đi phía trước, thì con mắt Annie nhìn theo Lãng Sóc và Cốc Vũ là vừa yêu vừa hận.

Iris vừa nhìn thấy Lãng Bảo Bảo hoạt bát tràn đầy sức sống liền đứng bật dậy khỏi Salon đi đến trước mặt Cốc Vũ muốn giành phần bế Lãng Bảo Bảo.

Lãng Bảo Bảo tò mò nhìn quanh một vòng, hai cánh tay bé xinh ôm chặt lấy cổ Cốc Vũ, không chịu để Iris bế.

Lãng Bảo Bảo có thể xem như là không ngại người lạ, ai bế cũng được, nhưng điều kiện đầu tiên phải là Cốc Vũ không có ở trước mặt bé. Đối với một đứa trẻ mà nói, vài ngày không gặp một người thì sẽ cảm thấy lạ với người đó, nhưng Lãng Bảo Bảo hình như lại không có vấn đề này, hơn một tháng không có gặp Lãng Sóc cùng Cốc Vũ nhưng vẫn không hề cảm thấy lạ lẫm, không có Cốc Vũ ở gần, thì bé chịu cha Lãng Sóc xấu xa, nếu có Cốc Vũ, thì liền giống y như cha bám dính lấy Cốc Vũ không chịu thả ra, thói quen này hình như bắt đầu xuất hiện sau khi bị bệnh thì phải.

Cho nên, Iris muốn bế Lãng Bảo Bảo liền gặp chút khó khăn.

Hướng hồ, Cốc Vũ đã rất lâu không có gặp Lãng Bảo Bảo cũng không nỡ buông tay ra, ngoại trừ những lúc bị Lãng Sóc mạnh mẽ kéo vào thế giới riêng của hai người, Iris liền vui vẻ, nhưng mà bà cũng già rồi mà Lãng Bảo Bảo thì tràn trề sức lực khiến cho bà cũng nhanh bị mệt.

71. Chương 71: Tắm Tới

Annie luôn muốn tiếp cận Lãng Sóc, nhưng mà cô ta còn chưa kịp hành động thì đã bị ba người Ryan, Dickens hoặc Jude dùng các loại lí do khác nhau kéo đi chơi, ngay cả Iris cũng sẽ luôn tìm thời gian rảnh tâm sự với cô ta, dù sao, mọi người cũng chính là cố ý vô tình làm cho Annie tránh xa một nhà ba người của Lãng Sóc và Cốc Vũ.

Qua mấy lần, Annie cũng biết, hình như mọi người đều không muốn để cho cô ta tiến đến với Lãng Sóc.

Thật ra chính cả cô ta cũng biết, giữa Lãng Sóc và Cốc Vũ sẽ chẳng ai có thể chen vào được.

Nhưng cô ta không cam tâm, rất không cam tâm. Cô ta thích Lãng Sóc nhiều năm như vậy, từ lúc nhỏ đã thích Lãng Sóc rồi, luôn hi vọng lớn lên sẽ được làm vợ Lãng Sóc, làm cô dâu của Lãng Sóc, nhưng tại sao cô ta lớn lên, Lãng Sóc lại đi có người khác? Lãng Sóc không phải là đồng tính lại tình nguyện đi yêu một kẻ cùng giới tính, tại sao không hề quay đầu lại nhìn xem cô ta tốt đẹp đến thế nào? Rõ ràng cô ta có gia thế, xinh đẹp, bằng cấp,...

Cô ta hận không thể đem Cốc Vũ ở trong lòng Lãng Sóc xô xuống cái hồ bên đồi cho chết đuối luôn!

Annie cỡi ngựa đứng ở bên này sườn đồi mang theo ý nghĩ như vậy. Nhưng cũng biết đó là chuyện không có khả năng, cô ta bây giờ cũng chỉ có thể tranh thủ lúc ăn cơm mới có thể tiếp cận với Lãng Sóc cùng Cốc Vũ, những lúc khác, hừ, đừng tưởng là cô ta không nhìn thấy việc làm của Iris cùng mấy người Ryan.

Cho dù không tiếp xúc nhiều, nhưng chỉ cần nhìn đến những người này để ý đến Cốc Vũ như vậy, thì biết Cốc Vũ không phải là người cùng thế giới với bọn họ, Cốc Vũ giống như là một kẻ hạ đẳng đi lạc vào trong vũ hội của giới thượng lưu, trên người vẫn còn mang theo hơi thở đơn thuần cùng thiện lương tỏa ra.

Cho nên, muốn li gián tình cảm giữa Lãng Sóc và Cốc Vũ, để cho cô ta ở phía sau hưởng lợi, biện pháp có nhiều vô cùng.

Nhưng Annie không biết, bởi vì sự bá đạo cùng mạnh mẽ của Lăng Sóc đã sớm làm cho Cốc Vũ tin tưởng Lăng Sóc tuyệt đối, đó cũng là tình yêu vô thức của Cốc Vũ.

Điểm quan trọng nhất là Annie không biết Lăng Sóc cùng Cốc Vũ đã kết hôn. Cô ta không biết, đó là bởi vì tất cả mọi người cảm thấy chẳng việc gì phải nói chuyện này với cô ta.

Annie giật mạnh dây cương, quay đầu ngựa lại, dưới chân thúc mạnh, người hơi ngã về phía trước, điều khiển con ngựa phóng đi thật nhanh, giống như là muốn đem hình ảnh ám áp mình vừa thấy vứt bỏ ra đằng sau.

Bản thân Annie cũng biết, bất kể là phụ nữ hay là đàn ông, chỉ cần trong lòng ghen ghét hoặc không cam tâm thì đều trở nên xấu xa, kết quả đều là không thể chấp nhận. Nhưng dù là đã biết rõ như vậy, nhưng vẫn không thể ngăn cản cơn điên cuồng ở trong lòng.

Cốc Vũ cảm thấy cuộc sống này thật sự rất dễ khiến cho người ta nghiện.

Có Lăng Sóc cùng Lăng Bảo Bảo bên cạnh, sau khi Lăng Bảo Bảo ngủ, Lăng Sóc sẽ đưa cậu đến tất cả những nơi anh đã trải qua khi còn bé; khi Lăng Bảo Bảo tỉnh, cậu sẽ cùng Lăng Sóc bế Lăng Bảo Bảo đi dạo, hoặc là tâm sự cùng với Iris, ngắm bờ cầu trắng, ngắm hoa cỏ...

Nếu như không có Lăng Sóc bên cạnh, Cốc Vũ sẽ nhờ người giúp việc giúp, đem giá vẽ đi đến rừng Ngân Hạnh hoặc là bờ hồ vẽ tranh, tất nhiên, lúc này, Lăng Bảo Bảo nếu không buồn ngủ thì nhất định sẽ ở bên cạnh bình yên chờ, không ồn ào náo loạn, rất ngoan ngoãn.

Cứ như vậy, hôm nay đã đến sinh nhật của Iris.

Tiệc sinh nhật của Iris được tổ chức vào buổi tối, tiến hành dưới dạng tiệc nước BBQ, chỉ là tiệc gia đình, người không được mời đến căn bản không thể vào được trong trang viên Ngân Hạnh Lâm.

Lăng Sóc biết da mặt Cốc Vũ mỏng, trong tiệc rượu nếu như không có ai đặc biệt hỏi Cốc Vũ là ai, anh cũng sẽ không nói Cốc Vũ là người anh yêu, là bạn đời của anh.

Nhưng mà, những người tham dự tiệc đều là người tinh mắt, vừa nhìn qua thái độ của Lăng Sóc đối với Cốc Vũ, thì cần gì phải hỏi thêm nữa, đều cười hiểu ý, biết nhau cả mà.

Chỉ bất quá cũng có những người hiểu lầm một chút, tưởng rằng Cốc Vũ chỉ là người tình đồng tính của Lăng Sóc, không phải là bạn đời. Bởi vì bây giờ trong tầng lớp thượng lưu, có rất nhiều người bao tình nhân đồng tính, họ cho rằng đó là kiểu sành điệu, nếu không có, còn có thể bị người xung quanh chế nhạo. Chỉ có thể nói, đạo đức xã hội đã bị bóp méo.

Tay trái Annie cầm một cái ví nhỏ, tay phải cầm một li rượu trái cây đến đứng bên cạnh Lăng Sóc và Cốc Vũ, con mắt được tô vẽ cẩn thận nhìn Cốc Vũ thành thạo nướng thịt, chân mày liền cau lại khinh thường, rồi lại vội vàng dời mắt đi, nhìn Lăng Sóc đang bế Lăng Bảo Bảo trong lòng đang dùng đôi mắt xanh lam tròn xoe mà nhìn.

Động tác của Cốc Vũ rất nhanh, chỉ hơi thoáng ngẩng đầu lên cười khê chào Annie rồi lại cúi xuống, miệng hỏi: “Cô Annie, cô có muốn dùng một chút không?”

Bởi vì có Lăng Sóc bên cạnh, Annie cũng không nói chuyện gắt gỏng với Cốc Vũ, chỉ nói: “Không cần đâu, tôi mới ăn ở bên kia xong.” Đôi mắt đẹp nhìn Lăng Sóc, có chút oán hận, Lăng Sóc chẳng lẽ không nhìn thấy cô ta sao? Cô ta đã hạ mình đến như vậy rồi, tại sao trong mắt Lăng Sóc chỉ có thẳng oắt Cốc Vũ chẳng có chỗ nào so sánh được với cô ta? Hay là Lăng Sóc thích người mảnh dẻ? Nhưng eo của cô ta cũng rất nhỏ mà!

“Lăng, anh không qua cùng bà cô à?” Annie dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Lăng Sóc.

Lăng Sóc không hề động lòng, ánh mắt cũng chẳng thèm nhìn Annie, giống như Lăng Bảo Bảo đang được anh bế trong lòng, chỉ nhìn chăm chăm vào xâu thịt nướng đang cháy xèo xèo. “Bây giờ bà không rảnh, chúng tôi không qua đó làm phiền bà. Với lại, chúng tôi còn chưa ăn gì.” Sau đó, giữ hai tay dưới nách của Lăng Bảo Bảo nâng bé lên, nói với Lăng Bảo Bảo: “Cực cưng, con nói có đúng không?”

Cánh tay bé xinh mũm mĩm của Lăng Bảo Bảo quơ loạn xạ, khoe miệng dính nước miếng, cái lưỡi nho nhỏ liếm liếm, đôi mắt sáng rực nhìn xâu thịt nướng đã sắp chín, còn ê a trả lời lại cha xấu xa nhà mình: “A a a.”

Tay phải của Annie siết chặt li rượu trong tay, một nhà ba người này thật đúng là không để ai vào trong mắt mà! Khiến cho cơn oán hận trong lòng cô ta không ngừng bành trướng, nhưng cái gì cũng chẳng thể làm!

Hừ! Thật sự tưởng rằng cô ta cái gì cũng không thể làm sao?

Đôi mắt đẹp của Annie đảo quanh, đá lông nheo đầy gian xảo với Lăng Sóc, mặc dù là cộc đi tìm trâu, nhưng mà cũng không thể ngăn được tình yêu của cô ta với người đàn ông đẹp trai anh tuấn này.

Annie thấy ánh mắt của Lăng Sóc vẫn không rời khỏi Cốc Vũ, liền cụp mắt xuống, che giấu đi mất mát cùng không cam tâm trong đáy mắt, cười duyên nói: “Tôi giúp hai người đem đồ uống qua nhé, ăn thịt nướng mà không uống gì, sáng mai dễ bị đau họng lắm.”

Cốc Vũ tranh thủ ngắt đầu lên nói với Annie: “Cảm ơn cô.”

“Không có gì, Cốc Vũ cậu muốn uống cái gì?”

“Uống sữa là được rồi.” Cốc Vũ quay đầu lại hỏi Lăng Sóc: “Lăng Sóc, anh muốn uống gì?” Vốn có thể nhờ người giúp việc đem qua, nhưng nếu Annie đã có lòng mở miệng muốn đem qua giúp hai người, nếu còn từ chối thì hình như khách sáo quá. Cho nên, Cốc Vũ mới có thể đồng ý theo.

Annie gọi người giúp việc rót sữa đem qua, còn cô ta thì bưng lấy một li rượu chất trên mâm của phục vụ, trong lúc chờ sữa được đem đến, nhìn thấy Jude cùng Ryan đi về phía cô ta, không thấy Dickens đâu.

Annie cười trước, hỏi: “Hiếm khi thấy mọi người không đi cùng nhau nha, vốn các anh luôn cùng với Lăng mà, nhưng bây giờ Lăng cũng toàn bám lấy Cốc Vũ. Tôi tò mò chút nha, Lăng cũng đã có người bên cạnh rồi, tại sao các anh còn chưa có vậy? Có cảm thấy cô đơn không?”

Jude cười, nói: “Làm gì có, Lăng có người yêu cũng không phải sẽ nghỉ chơi với chúng tôi, nếu như cậu ta không nhỏ mọn, đừng có chiếm lấy Sweety thì còn tốt hơn.”

“Nói chúng tôi cô đơn, còn không phải là cô tự nói mình nha? Annie.” Ryan cười trêu trả lời lại giống như là mỉa mai.

Annie che miệng cười khê, nói: “Đúng vậy, Lăng là tôi chằm trúng trước, nhưng thật không ngờ bị một người đàn ông tối sau chiếm mất, làm sao không khiến tôi buồn phiền mấy ngày chứ.”

“Ha ha, Annie, tối nay cô rất đẹp, nhìn đâu ra cô có chỗ nào đang buồn bực vậy.” Jude nhướng nhướng mắt nhìn mặt Annie, nói.

“Hi hi, nếu như vậy, đợi lát nữa các anh phải ra nhảy với tôi đó nha?” Annie nói xong, đôi mắt nhìn thấy người giúp việc đã đem sữa nóng ở trong bếp ra, đem li rượu chất đặt lên trên mâm của người giúp việc, chỉ chỉ về phía một nhà ba người của Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, nói: “Anh đem qua đó đi, ở bên kia kia.”

Người giúp việc lễ phép nói: “Vâng ạ.”

Đợi chút, để chúng tôi đưa qua cho, vừa lúc định ăn chút gì đó. Tay nghề nấu ăn của Sweety rất tuyệt vời.” Jude gọi người giúp việc lại, nhận lấy cái mâm trên tay anh ta, “Anh làm gì cứ làm đi.”

Người giúp việc lơ đãng liếc Annie một cái, mà một tia sắc bén trong mắt Annie liền được hàng mi cong dày che đi, nói: “Ryan, Jude, hai người các anh tại sao lại để mất hình tượng đến như vậy? Tôi cũng chỉ định kêu người giúp việc đưa thức uống qua, nhưng hai người các anh lại cướp mất việc của người ta. Nếu

như các anh qua đó, tôi cũng muốn qua, tôi cũng muốn thưởng thức tay nghề của Cốc Vũ, có phải thật sự rất ngon như lời các anh nói hay không.”

“Cô nói như vậy ý là cô mới ở chỗ hai người qua đây à?” Ryan nói.

“Uh, đúng vậy, hai người họ với một Baby, rất đầm ấm khiến cho người khác không muốn quấy rầy. Cho nên, không thể làm gì khác hơn ngoài đi chỗ khác, tránh cho ai kia nói ra nói vào.” Annie nói ám chỉ, ai kia trong lời cô ta tất nhiên chính là tên đẹp trai Lăng Sóc chỉ đối xử tốt với duy nhất mình Cốc Vũ.

“Không sợ, thế này mới chính là lúc phải đi qua quấy rối hai người đó, làm gì có chuyện chúng ta ở đây cô đơn, mà hai người đó lại vui vẻ ngọt ngào.” Jude nói xấu xa.

“Jude, lời này của anh mới dễ nghe làm sao.” Annie vừa nói, vừa khoác tay Ryan, đi theo Jude đang bưng mâm thức uống đi về hướng gia đình Lăng óc, cười cười nói: “Đúng rồi, Dickens đâu? Mới lúc nãy còn thấy anh ta mà.”

“Cậu ta đang trốn người.” Jude nói có chút hả hê.

“Trốn người?” Annie hỏi, quay đầu nhìn ánh đèn màu nhấp nháy ở khuôn viên chính của bữa tiệc, không nhìn thấy ai đặc biệt cả, rất khó hiểu, “Dickens muốn trốn ai phải? Anh ta đặc tội ai hay là trêu chọc trúng ai à?”

Ryan cùng Jude cười rất chi là bí hiểm, cũng không nói gì.

Annie thấy hai người không nói, trong lòng cũng hiểu, cũng không hỏi tiếp nữa.

Nhìn thấy ba người đi đến, Lăng Sóc dừng động tác cho Lăng Bảo Bảo uống nước trái cây, mắt hơi nheo lại, lạnh giọng hỏi: “Các người không phải đang bận rộn sao? Tôi báo trước cho mà biết, những gì Vũ nướng các người đừng mong rõ tới!”

Cốc Vũ nghe Lăng Sóc nói xong, chỉ cười khẽ, hình như khi mấy người Ryan đến, Lăng Sóc liền trở nên trẻ con, nếu không phải trước khi sinh Lăng Bảo Bảo đã có dạng này, Cốc Vũ còn thật sự nghi ngờ Lăng Sóc có phải bị Lăng Bảo Bảo lây cho bệnh thơ ngây không nữa.

Cốc Vũ ngược mắt liếc Lăng Sóc một cái, nói: “Lăng Sóc, em nướng nhiều lắm, đủ phần anh mà.”

“Không được chính là không được!”

“Lăng, cậu ăn cho chết luôn đi!” Ryan nghiêng răng kèn kẹt nói.

“Ăn chết cũng không chia cho các cậu!”

Annie không biết nói gì, không biết phải mở miệng như thế nào.

Cốc Vũ dở khóc dở cười, Lăng Sóc cũng đã làm cha rồi, tạ sao lần nào đụng tới chuyện liên quan tới cậu cũng thay đổi thành ra như thế này?

“Lăng Sóc, ăn nhiều thịt nướng cũng không tốt cho sức khỏe, chia cho mọi người ăn với đi.” Cốc Vũ nhận được ánh mắt của Ryan với Jude, nói với Lăng Sóc.

Cho nên mới nói rất ghét mấy tên “chương mắt” này, lúc nào cũng đến quấy rầy thời gian bên nhau của anh với Cốc Vũ! Nếu như không phải bọn họ cố ý, cậu có can đảm leo lên đầu Lăng Sóc ngồi sao!

Jude đưa mâm qua cho Cốc Vũ nhìn: “Nhìn nè, Sweety, bọn anh đem đồ uống qua cho em nè.”

“Dạ, cảm ơn anh. Mọi người chờ ba phút nữa nha, em sắp nướng xong rồi. Đúng rồi, mọi người có muốn ăn cay chút không?” Cốc Vũ hỏi.

“Chỉ cần là do Sweety nướng, cái gì bọn anh cũng ăn được.” Ryan vì miếng ăn, liền nịnh bợ.

Đôi mắt Cốc Vũ nhìn chằm chằm xuống xâu thịt nướng, khoe miệng co rút, nói không nên lời; mà Lăng Sóc thì ánh mắt bén như dao chém qua Ryan cùng Jude, bắt quả hai tên kia đều không để vào mắt.

Giờ chơi, nếu mặt không đủ dày, làm sao có thể tiếp cận Sweety? Bây giờ Lăng đối với Sweety càng lúc càng bá đạo, còn thiếu chút nữa thì cột vào bên hông mang đi chung, nhưng cũng gần như vậy rồi; càng đừng nói tới bây giờ rất khó được ăn đồ ăn do Sweety tự tay làm. Ryan cùng Jude đồng thanh nói trong lòng.

Mấy người ở trong góc vừa ăn thịt nướng Cốc Vũ làm kèm salad, vừa cười giỡn, giống như đã quên mất bữa tiệc ngoài kia, nếu không phải Iris cho Thomas qua đây gọi, mọi người không không nổi đi.

Khi bánh kem được đem ra, Lăng Sóc bế Lăng Bảo Bảo đang nhắm mắt muốn ngủ cùng Cốc Vũ đứng ở bên trái của Iris, còn Annie thì đứng ở bên phải của Iris, cùng Iris thổi nến.

Khi Lăng Sóc cùng Iris khiêu vũ đầu tiên, Cốc Vũ nói bế Lăng Bảo Bảo về phòng cho bé ngủ, bởi vì Lăng Bảo Bảo vừa ăn được hai miếng bánh kem thì đã ngủ gục, lúc nào cũng bế ở trên tay bé cũng không thoải mái, cho nên vẫn đem về phòng thì tốt hơn.

Dưới lầu vẫn nói cười vui vẻ, trên lầu thì im ắng hơn rất nhiều.

Cốc Vũ cởi áo ấm của Lăng Bảo Bảo ra, đặt con nằm xuống giường, nhìn khuôn mặt như thiên thần say ngủ của con, Cốc Vũ cảm thấy mình cũng có chút buồn ngủ.

Cốc Vũ nghĩ, cậu ngủ một chút chắc cũng không sao đâu!

Vừa nghĩ đến đó, tay cũng tự động vén chăn ra, cởi giày, nằm xuống bên cạnh Lăng Bảo Bảo, ôm Lăng Bảo Bảo vào lòng, liền ngủ thiếp đi rất nhanh.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ chỉ vài phút, có lẽ là hơn mười phút, cánh cửa không khóa bị mở ra trong im lặng.

Một người đứng ở bên giường quay lưng lại với ánh sáng ngoài cửa, không nhìn thấy rõ là ai.

Người kia cúi đầu nhìn hai khuôn mặt lớn nhỏ tương tự nhau đang nằm ngủ bình yên, cúi người xuống, đưa tay đến vuốt ve cổ Cốc Vũ...

72. Chương 72: Bại Lộ...

Lăng Sóc đem cánh tay mũm mĩm vắt trên cổ Cốc Vũ kéo ra, cúi người đem Lăng Bảo Bảo bởi vì bị di chuyển mà muốn tỉnh lại, lại giống như là đang mơ thấy cái gì tốt đẹp nên bật cười bé lên.

Vừa nãy còn ôm Lăng Bảo Bảo, hàng mi đang nhắm chặt của Cốc Vũ liên rung động vài cái, đôi mắt mơ màng mở ra, nhìn không thấy rõ là ai, nhưng vì hơi thở vô cùng quen thuộc phả lên mặt, cho nên cậu lại an tâm nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Lăng Sóc bế Lăng Bảo Bảo đến phòng nhỏ sát bên cạnh, chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, trước khi đóng cửa lại, nhìn thật sâu vào Lăng Bảo Bảo đang ngủ bình an trong bóng tối, rồi mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khoảnh khắc này, Lăng Sóc thật sự rất muốn ôm lấy Cốc Vũ của anh, anh thật nhớ cơ thể mềm mại trắng mịn của Cốc Vũ, còn có cái nơi ấm áp chật chội kia cùng những nụ hôn ngọt ngào...

Cốc Vũ bị hành động của Lăng Sóc đánh thức, vừa mở mắt liền đón nhận sự cuồng nhiệt của Lăng Sóc.

“Vũ, em là của anh là của anh, là của Lăng Sóc này —!” Lăng Sóc vừa nói bằng chất giọng khàn khàn, vừa cắn nhẹ lên người Cốc Vũ, in lại những dấu hôn trên cơ thể Cốc Vũ.

Cốc Vũ cơ bản là không biết xảy ra chuyện gì lại làm cho Lăng Sóc kích động đến như vậy.

“A a, Lăng... Lăng... Sóc, uhm, anh sao vậy?”

Một câu nói trong cơn kích tình của Lăng Sóc, Cốc Vũ nói trong đứt quãng, cánh tay trắng nõn mảnh dẻ vuốt ve làn da đang ướt đầm mồ hôi của Lăng Sóc, thân người cùng ý thức rất muốn ngủ, nhưng mà bây giờ, cả hai thứ đó đều không có khả năng ngủ tiếp rồi.

“Vũ, em là của anh!!!”

Cốc Vũ sắp bị bao vây trong sóng tình khó khăn lắm mới giữ lại được một tia thanh tỉnh, đơn giản là giờ phút này Lăng Sóc đang dựa trên người cậu có những hành động rất bất an, cùng một tia phần nộ không rõ nguyên nhân, cho nên mới không thể hoàn toàn rơi vào trong biển tình.

Cốc Vũ cũng muốn hỏi cho rõ vì sao Lăng Sóc lại thấy bất an, nhưng mà Lăng Sóc lại không có nửa ý muốn trả lời cậu, chỉ ôm siết lấy cậu thật chặt, hôn cậu thật sâu khắp toàn thân, giống như là làm như vậy sẽ giải trừ được cơn bất an trong lòng.

Cốc Vũ không hề hỏi Lăng Sóc vì sao lại bất an, cậu vừa ôm lấy lưng Lăng Sóc, hai chân quấn chặt lấy eo anh, dùng giọng nói mang đầy hương vị tình sắc cùng hơi thở gấp gáp nói với Lăng Sóc: “A a... Lăng Sóc, Lăng Sóc... Em là của anh.”

Những lời này vừa nói ra, đối lấy chính là hành động càng thêm kịch liệt của Lăng Sóc, gần như là muốn đem cậu hòa tan vào trong vòng tay anh.

Cốc Vũ cảm thấy mình sắp chết chìm trong khoái cảm mà Lăng Sóc mang đến, càng cảm thấy tối nay chắc chắn cậu sẽ bị ngất xỉu.

Tuy nhiên, Cốc Vũ không có ngăn cản Lăng Sóc, mà mở rộng thân thể, để cho Lăng Sóc “muốn làm gì thì làm” với cậu. Nếu nói làm như vậy là bởi vì Lăng Sóc là chồng cậu, thì vẫn nên nói là cậu yêu người đàn ông đang ở trên người cậu! Chỉ là cậu vẫn không hề biết, vẫn chỉ hành động theo bản năng mà thôi!

Lăng Sóc cảm giác Cốc Vũ trong giấc ngủ đang dần dần “tĩnh” lại, nhưng ngược lại liền rơi vào trong biển tình do anh tạo ra, mở rộng thân thể vì anh, cùng anh một lần lại một lần đón nhận những cơn sóng tình không ngừng dâng cao.

Người nằm bên dưới, bé xinh, gầy gò, lại rất xinh đẹp, rất lương thiện, là người anh yêu, là gia đình của anh.

Cốc Vũ cũng đã là vợ của anh rồi, nhưng lại sao lại có nhiều người tơ tưởng đến Vũ của anh như vậy?! Chẳng lẽ tuyên bố chủ quyền của anh đối với Vũ còn chưa đủ rõ ràng và bá đạo sao? Hay nói là, anh không có “coi trọng” Cốc Vũ của anh, làm cho Cốc Vũ của anh trong lúc vô tình mà vướng trúng mệnh đào hoa?! Chết tiệt!

Vũ chỉ có thể là của anh! Đừng ai mong tơ tưởng đến!

Thật muốn đem Cốc Vũ của anh nhốt lại, không ai có thể gặp được! Như vậy, chẳng ai có thể phát hiện ra được những điểm tốt đẹp của Vũ!

Nhưng anh yêu Cốc Vũ, tất cả những chuyện khiến cho Cốc Vũ khổ sở, anh đều không muốn làm! Mặc dù Cốc Vũ nhất định sẽ không bao giờ phản đối bất kì quyết định nào của anh!

Chỉ có thể nói, muốn làm một người chồng tốt, một người đàn ông tốt, thì thật là khó khăn!

Hay nói cách khác thì Cốc Vũ của anh rất tốt, cho nên mới có nhiều người yêu thích như vậy. Vấn đề là anh một chút cũng không hề thích người khác yêu thích Vũ của anh, thế nên anh cứ có cảm giác kích động rất muốn giết người!

Nhưng mà, người yêu thích Cốc Vũ, hết lần này đến lần khác lại là...

Bỏ đi, hay là không nói nữa, anh tin tưởng bọn họ! Bọn họ cũng đã kềm chế thì không có lí nào anh lại đem chuyện xé to ra, cái đó cũng không phải sợ tổn thương tình cảm với họ, mà là sợ Cốc Vũ nếu biết thì sẽ không có cách nào tiếp tục thân thiết với bọn họ.

Anh thật ra cũng biết bọn họ đối xử với Cốc Vũ càng lúc càng khác, hay phải nói là, trong mấy ngày anh về nước đón Lăng Bảo Bảo đã xảy ra chuyện gì đó anh không biết, mới có thể làm cho tình cảm vốn đã chôn chặt của bọn họ không cẩn thận bị lộ ra ngoài, khiến cho Annie cũng nhận ra, cho nên mới lập ra kế hoạch ác độc một hòn đá ném chết hai con chim này.

Anh thật ra cũng biết tình cảm của Annie dành cho mình, nhưng ah đối với Annie nhiều lắm chỉ là tình cảm dành cho em gái, còn nói những tình cảm khác, xin lỗi, hoàn toàn không có. Loại con gái tâm cơ vừa sâu vừa nặng này, thật sự không phải là khẩu vị của anh. Chỉ có Cốc Vũ của anh mới mục tiêu duy nhất trong cuộc sống.

... Khi Lăng Sóc đem mầm mống kích tình bắn ra trong người Cốc Vũ, bao nhiêu khoái cảm mãnh liệt trong đầu đều chuyển thành hạnh phúc vô bờ, bởi vì khoảnh khắc ấy anh nghĩ đến Cốc Vũ là bạn đời của anh! Chỉ là của riêng anh!

Buổi sáng, khi Lăng Bảo Bảo ngủ dậy, thấy sao bé không có tỉnh dậy ở trong lòng daddy, mà lại là tỉnh dậy trên giường của em bé, bé vừa mở mắt liền gào lên.

Mà Cốc Vũ ở phòng bên cạnh được Lăng Sóc ôm ngủ, cũng theo tiếng òa khóc nức nở kia tỉnh dậy, Lăng Sóc hạ mắt nhìn Cốc Vũ trong lòng phủ đầy dấu vết ân ái, đôi mắt xanh thẫm liền tối lại, mắt thấy tiếng khóc ầm ĩ ở phòng bên cạnh càng lúc càng to có xu hướng đem Cốc Vũ đã mệt nhoài đánh thức, Lăng Sóc vội vàng nhưng vẫn rất cẩn thận buông tay ra, nhẹ nhàng bước xuống giường.

Cốc Vũ không phải không nghe thấy tiếng Lăng Bảo Bảo khóc, nhưng mà thân thể trải qua một đêm bây giờ đã đình công rồi, làm sao có thể nhúc nhích được? Ngay cả mí mắt còn không mở ra được, cũng không biết tối qua sau khi cậu bé Lăng Bảo Bảo về phòng, Lăng Sóc ở trong bữa tiệc đã xảy ra chuyện gì, làm hại cậu phải lãnh đủ!

Trong khi Cốc Vũ đang nhắm mắt vừa nghĩ vừa giận thì tiếng khóc của Lăng Bảo Bảo cũng đã ngừng lại, tưởng rằng Lăng Sóc đã bế bé qua bên này, nhưng một giây sau thì một tiếng hét còn kinh khủng hơn cả tiếng gào khóc của Lăng Bảo Bảo liền vang lên, đánh thức cả trang viên còn ngái ngủ trong ánh nắng sớm mai.

Cốc Vũ không thể không cố mở mắt ra, nhìn Lăng Sóc đang bế Lăng Bảo Bảo nước mắt nước mũi đầy mặt đứng ở cửa, muốn hỏi nhưng mà chẳng có tiếng nào thoát ra được khỏi cổ họng.

Mặt Cốc Vũ xuất hiện đầy hắc tuyến, tối hôm qua Lăng Sóc quá điên cuồng, giống như uống trúng thuốc kích thích không ngừng đem cậu lật qua lật lại làm tối làm lui!

Cốc Vũ hung hăng trừng mắt liếc Lăng Sóc, Lăng Sóc vừa bị liếc liền đọc ra được suy nghĩ của Cốc Vũ, đắc ý cong môi cười, anh thích nhất là tất cả cảm xúc vui buồn giận hờn của Cốc Vũ đều do anh nắm giữ, bao gồm cả cơ thể của Cốc Vũ, cảm giác này thật sự rất sướng!

Lăng Sóc bước nhanh về phía trước, đem Lăng Bảo Bảo đặt xuống bên cạnh Cốc Vũ, cúi đầu hôn thật sâu lên môi Cốc Vũ, sau đó mới nói: “Chỉ biết đổ thừa tại vì Vũ quá ngon lành, làm anh không thể dừng lại được.” Anh kiêu gì cũng chẳng nói lí do là bởi vì uống trúng li rượu bị pha thuốc được.

Lăng Sóc vừa nói chuyện vừa ngấm Lăng Bảo Bảo lúi vào chần chui vào lòng Cốc Vũ, liền hốt hoảng, vội vàng tóm lấy gáy Lăng Bảo Bảo, nhắc lên như nhắc mèo con đặt xuống dưới giường, giỡn hoài, Cốc Vũ nằm trong chăn chẳng có mặc cái gì. Cho dù là con có ngây thơ chẳng biết gì đi nữa cũng tuyệt đối không được nhìn!

Sau đó Lăng Sóc lại trả lời câu hỏi trong mắt Cốc Vũ, trong lòng vốn đã rõ là có chuyện gì mới xảy ra, nhưng vẫn nói: “Anh cũng không biết ai hét nữa, Vũ cũng đừng để ý, ngủ đi, anh bế cục cưng xuống dưới nhà, đợi lát nữa anh đem bữa sáng lên cho.” nói xong liền bế lấy Lăng Bảo Bảo đang run rẩy cổ đứng trên đôi chân nhỏ bám giường định leo lên.

Cốc Vũ nghĩ một chút gật nhẹ đầu đồng ý, cái này cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác, cả người vừa mới đau, nơi khó nói phía sau cho dù đã được bôi thuốc, nhưng bên cạnh cảm giác mát lạnh vẫn cảm

thấy nóng rất đau đớn. Về phần rốt cuộc tối hôm qua Lăng Sóc vì sao bị điên, làm cậu đến ngất xỉu cũng không chịu buông tha, đợi khi nào rời khỏi giường rồi hỏi lại cũng chưa muộn.

Đợi đến khi Cốc Vũ rời khỏi giường được cũng đã đến giờ cơm tối, ngay cả cơm trưa cũng bị bỏ qua vì ngủ.

Lăng Sóc bởi vì tối hôm qua được ăn đến no nê nên rất mỹ mãn, lại thêm chuyện xảy ra vào lúc sáng, trên khuôn mặt muôn đời không đổi sắc cũng xuất hiện chút tia đỏ cùng hắc âm trầm.

Cốc Vũ chậm chạp rời giường nói đầy khảng định: “Lăng Sóc, anh đang rất đặc ý.”

“Uh.” Mười ngón tay của Lăng Sóc đang lướt trên bàn phím rất nhanh, đôi mắt cũng nhìn chăm chăm những dòng chữ không ngừng xuất hiện trên màn hình máy tính, trả lời mà không ngắt đầu lên.

“Hồi sáng là ai hét vậy? Em thấy hình như là của Annie, cô ấy bị cái gì làm cho giật mình vậy?”

“Đúng thật là Annie. Nhưng đều do cô ta tự chuốc lấy.”

“Hử? Cô ấy lại thấy sâu hắc?” Cốc Vũ nhớ rõ cái ngày ở trong nhà kính trồng hoa của Iris, Annie nhìn thấy một con sâu xanh mập mạp béo tròn liên sợ đến mức hét lên thành tiếng, lúc ấy cô ta đứng bên cạnh cậu, tiếng hét đó làm cho màng nhĩ của cậu thiếu điều muốn rách luôn, còn tưởng có chuyện gì xảy ra, cũng khiến cho cậu bị giật mình, làm hại mu bàn chân trái của cậu cho tới bây giờ vẫn còn vết bầm nhàn nhạt do bị giày cao gót dẫm trúng.

Lăng Sóc có đôi khi đối với khả năng tưởng tượng của Cốc Vũ thật sự không còn gì để nói, có lẽ chỉ có người đơn thuần như vậy mới có thể nghĩ ra kết quả như thế.

Ngón tay sau khi lưu tài liệu, tắt máy, Lăng Sóc gấp laptop lại nói: “So với sâu còn đáng sợ hơn.” Giọng điệu này tuyệt đối mang theo sự hắc hê.

Cốc Vũ càng thêm thắc mắc, còn đáng sợ hơn cả sâu sao, vậy là cái gì ta?

“Vũ đi rửa mặt đi, đợi lát nữa rồi ăn cơm.” Lăng Sóc nói.

Nghe đến như vậy Cốc Vũ cũng không hỏi nữa, quay người đi vào phòng tắm.

Đến khi ra khỏi phòng tắm, Lăng Sóc đã bế Lăng Bảo Bảo trên tay. Lí do là vì lúc này Lăng Bảo Bảo được bác quản gia Thomas bế ra ngoài chơi.

“A á à a!” Lăng Bảo Bảo vừa thấy Cốc Vũ đến, liền cười toe toét giơ tay ra đòi bế.

Cốc Vũ có lòng nhưng chẳng có sức, eo vẫn còn rất mỏi, làm sao có thể bế được cục cưng hoạt bát hiếu động mười phần chứ, chẳng thể làm gì khác hơn là nhón chân lên, hôn lên má Lăng Bảo Bảo, an ủi Lăng Bảo Bảo: “Cục cưng ngoan, đợi lát nữa daddy bế con nha.”

Giống như là nghe hiểu, Lăng Bảo Bảo không nhào đến nữa mà dựa vào vai Lăng Sóc, đôi mắt xanh lam tròn xoe nhìn Cốc Vũ chăm chăm, chỉ sợ daddy của bé tự nhiên biến mất không chịu bế bé.

Khi một nhà ba người vui vui vẻ vẻ đi vào trong phòng ăn, trong phòng bầu không khí quỷ dị đến mức Cốc Vũ dù rất chậm tiêu cũng cảm giác thấy được, bước chân cũng chậm lại, tay cũng vô thức nắm lấy tay Lăng Sóc.

Cốc Vũ không thể nào mô tả được bầu không khí ở đây kì lạ ra sao, rõ ràng là những người ngồi xung quanh bàn ăn vẫn là những người mình đã biết, nhưng mà, khuôn mặt cùng ánh mắt của mọi người ai cũng mang theo sự phức tạp cùng mâu thuẫn bên trong.

Cốc Vũ cảm thấy đây cũng là lần đầu tiên không hề nhìn thấy nụ cười thường trực trên khóe miệng của Jude mà thay vào đó là ánh mắt trầm mặc buồn bã, làm cho cậu cũng phải lo lắng cho anh ta.

Khóe miệng Cốc Vũ giật giật, định cất tiếng chào nhưng vừa rơi vào trong bầu không khí này cũng không dám cất tiếng nói, chỉ hơi nhìn thoáng qua khuôn mặt ba người Jude, rồi đảo qua khuôn mặt nặng trĩu của Annie, cùng Lăng Sóc đi đến bên cạnh Iris im lặng ngồi xuống.

Iris ra hiệu với Thomas, nói bác có thể đưa thức ăn lên, nhưng ngoài miệng vẫn nói chuyện rất tự nhiên với Cốc Vũ: “Cốc Vũ, tối nay là thức ăn Trung Quốc đó, là Lãng dặn nhà bếp làm, con ăn nhiều một chút.”

Cốc Vũ cười với Iris một chút, dạ nhỏ, sau đó ngẩng đầu giữ cánh tay mũm mĩm của Lãng Bảo Bảo đang tính bốc đồ ăn trên bàn, nhưng lại vô tình nhìn thấy ánh mắt oán độc của Annie đang trừng trừng nhìn cậu, đang lúc cậu định nhìn lại cho rõ một chút thì trên khuôn mặt nặng nề của Annie đã nở ra một nụ cười quái đản, nói: “Cốc Vũ, mặt của cậu nhìn dễ chịu nhỉ.”

Bầu không khí quỷ dị lại đông đặc, Iris cũng cau mày nhìn Annie, nhưng mà nghĩ đến tiếng gào thét buổi sáng, Iris muốn nói nhưng cũng chẳng có sức để mà nói, người già đối với chuyện của tuổi trẻ thì bà cũng chẳng có sức để trông nom nữa, vốn bà còn định nói vài chuyện băng quơ để cho qua chuyện hồi sáng, nhưng mà hình như có người không biết ơn, thành ra, Iris không nói nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Tối ngày hôm qua, bà sau khi cắt bánh kem, nhảy hai bản thì cũng đã mệt, để bữa tiệc lại cho Lãng Sóc cùng mấy người Annie làm chủ, còn bà thì về phòng ngủ sớm.

Điều làm cho Iris tuyệt đối không thể ngờ tới được chính là Annie lại đi bỏ thuốc, mà đối tượng bị bỏ thuốc thì không chỉ có một mình Lãng Sóc, ngay cả ba người Jude cũng bị dính thuốc, Cốc Vũ bởi vì uống sữa bị pha thuốc sau khi ăn một miếng bánh kem về phòng liền ngủ ngay, mà ngay cả Annie cũng cố tình uống rượu có pha thuốc, nghĩ có thể cùng Lãng Sóc sau khi uống rượu hồ đồ một trận...

Chỉ tiếc, Annie không thể được như mong muốn, ngược lại sau khi tỉnh lại vào buổi sáng, người cùng nằm trên giường với cô ta lại là Jude.

Cho nên, tiếng hét muốn điếc tai hồi sáng là do Annie quá sợ mà hét lên.

Đây chính là diễn hình của chuyện đi ăn trộm gà mà còn bị mất luôn nắm gạo! Đó chính là dùng để nói những người như Annie.

Tất nhiên, cụ thể mọi chuyện như thế nào thì Iris cũng không rõ lắm.

Kết quả này vốn là do Annie tự mình làm ra, kể mà cô ta nên oán hận nhất chính là bản thân cô ta, nếu không phải vì sự tham lam của mình, cô ta có thể gặp chuyện trời xui đất khiến thế này sao?

Trong trang viên của mình xảy ra chuyện như thế này, Iris cảm thấy rất đau đầu, nhưng cũng thấy rất buồn cười, cũng may là sau mười giờ tối ngày hôm qua, những khách đến dự sinh nhật của bà đều đã về hết, không có ai ngủ lại.

Iris cũng rất phục Jude, sau khi bị tiếng hét kinh khủng của Annie đánh thức, vẫn bình tĩnh nói sẽ chịu trách nhiệm với Annie, ngay dưới ánh mắt của mọi người đang vây ngoài cửa phòng xem có chuyện gì quơ lấy drap trải giường quần vào người đi vào phòng tắm, chừa lại một mình Annie với khuôn mặt vắn vẹo méo mó đầy tức giận ở trên giường.

Cốc Vũ không biết trong lời nói của Annie mang theo châm chọc cùng ganh ghét, trên mặt ửng đỏ đơn giản là vì nhớ đến nguyên nhân khiến mình phải nằm cả ngày, thành ra chỉ biết cười cười xấu hổ, cố gắng thay đổi đề tài: “Cô Annie, sáng nay cô bị sao vậy?”

Sắc mặt Annie thoáng cái liền tối sầm, cảm thấy Cốc Vũ nhất định là đang cố tình hỏi như vậy, nụ cười quái đản trên mặt cũng tăng thêm, lạnh lùng nói: “Không liên quan đến cậu!”

Cốc Vũ sững sốt, không rõ vì sao Annie lại tự nhiên giận dữ, ngược mắt nhìn sang Lãng Sóc.

Lãng Sóc lạnh lẽo liếc Annie một cái, khi quay về nhìn Cốc Vũ ánh mắt lại trở nên dịu dàng cùng chiều chuộng, nói: “Vũ, ăn cơm đi, em chỉ cần để ý đến anh là được rồi.”

Annie nghe xong thiếu điều muốn bẻ gãy đôi đũa vốn đã dùng không quen trong tay. Cô ta thật không thể hiểu được, rõ ràng tối hôm qua cô ta đã cùng Lãng Sóc đi vào trong phòng ngủ, mà người đi vào phòng Cốc Vũ chính là Jude, tại sao sáng nay cô ta ngủ dậy thì người bên cạnh lại là Jude!

Chuyến này bị lật thuyền trong mương, cô ta sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu, cô ta nhất định sẽ đòi lại tất cả!

Hai ngày sau, Jude đưa Annie về nhà, còn nói với Cốc Vũ, đợi sắp xếp xong hết thì sẽ gọi cho cậu và Lăng Sóc đến tham dự hôn lễ của hai người.

Annie ngoan ngoãn theo Jude về ra mắt gia đình, ngoại trừ chuyện cô ta mua chuộc người giúp việc bị phát hiện mà khó có thể xử lý cho khéo, thì còn vì cô ta cũng muốn lợi dụng chuyện kết hôn với Jude để chui vào giữa bọn họ, lập kế hoạch phá hoại cặp đôi Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Cốc Vũ đối với chuyện Jude cùng Annie tự nhiên trở thành một cặp chuẩn bị làm đám cưới thì đầu óc liền mù mờ, chỉ cảm thấy hai người đó vốn là trai tài gái sắc, thật sự là duyên trời ban, khi tiễn hai người ra khỏi trang viên liền cười chúc mừng hạnh phúc cho cả hai.

Nhưng Cốc Vũ còn không biết, Jude cùng Annie đến với nhau, là chuyện họ hàng nhà anh ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng, với lại ngay cả chính Jude cũng sợ không kiềm giữ được khiến cho mình càng lúc càng lún sâu vào chuyện tình cảm với Cốc Vũ chẳng thể khống chế được rồi làm tổn thương tình cảm giữa mọi người, tiện thể đem Annie không hề biết an phận “cột” lại bên cạnh để coi chừng, không để cho cô ta làm Cốc Vũ bị tổn thương. Đây cũng là cách mà Jude yêu Cốc Vũ – âm thầm bảo vệ!

73. Chương 73: Gặp Mặt

Sau khi Jude cùng Annie đi một ngày thì Dickens cùng Ryan cũng có chuyện phải quay về Mỹ, trước khi lên xe, nhìn Cốc Vũ đang bế Lăng Bảo Bảo đứng bên cạnh tiễn hai người vẫn chưa nói gì, ánh nhìn sâu hút rơi vào trong mắt Cốc Vũ làm cậu tưởng hai người kia không nỡ đi.

Bốn người đã đi, trang viên Ngân Hạnh Lâm trở nên rất yên tĩnh, may mà còn có tiếng cười hờn hở của Lăng Bảo Bảo khuấy động. Chẳng thể trách Iris nói nơi này tĩnh mịch, tính hết toàn bộ người trong trang viên Ngân Hạnh Lâm kể cả người giúp việc thì chỉ khoảng mười người, mà bình thường, người giúp việc cũng luôn có việc để làm, cũng không nói nhiều.

Vốn Lăng Sóc cũng định về nước, bởi vì ông nội anh ngày nào cũng chẳng sợ tốn tiền liên tục gọi điện thoại qua hỏi về, nói cái gì mà đã lâu không gặp cháu cố đáng yêu dễ thương rồi, lại còn đã lâu ơ là lâu không có gặp cháu dâu ngoan ngoãn dễ thương, liền ra lệnh cho hai người Lăng Sóc phải về nước sớm lên, tổ chức lễ kết hôn bù.

Nhưng Cốc Vũ thương bà ngoại Iris, muốn ở lại thêm vài ngày, nói bây giờ đang nghỉ hè, ở lại chơi với bà nhiều một chút, dù sao bà rất thương Lăng Bảo Bảo, mặc dù bây giờ đi ra nước ngoài rất dễ, nhưng lần gặp tiếp theo thì cũng không biết là khi nào.

Với Lăng Sóc thì cũng không có gì, so lệnh của ông nội ở Trung Quốc xa xôi thì lời của Cốc Vũ thân ái nhà anh còn càng phải nghe hơn. Hơn nữa anh cũng biết ở đây so với ở nhà họ Lăng thì có ít người tranh giành sự chú ý của Cốc Vũ với anh. Ở đây, anh có thể đưa Lăng Bảo Bảo cho Iris hoặc quản gia Thomas, sau đó thì đưa Cốc Vũ đi dạo khắp nơi, cho dù là cùng Cốc Vũ ngồi bên bờ hồ về tranh cãi ngày, Lăng Sóc cũng thấy hạnh phúc.

Đến tháng tám, Lăng Sóc đưa Cốc Vũ cùng Lăng Bảo Bảo về nước, ở chơi với Iris cũng gần một tháng rồi, nếu không phải Lăng Tu Dương lúc này đang bận bù đầu vì vụ án của một bang phái xã hội đen thì đã nghe theo lệnh của ông nội bay qua Anh đón hai người.

Iris không nỡ xa Cốc Vũ cùng Lăng Bảo Bảo, nói với Lăng Sóc chuẩn bị lên máy bay: “Lăng, hay con về một mình đi, để cho Cốc Vũ cùng Lăng Bảo Bảo ở lại đây với bà thêm mấy ngày, không thì bọn con qua đây học luôn là tốt nhất.”

Bà biết bà hỏi cũng chỉ để hỏi thôi, cho dù Cốc Vũ cùng Lăng Bảo Bảo đồng ý ở lại thêm mấy ngày, thì vẫn phải về nước. Mấy ngày nay bà rất vui, không giống với cuộc sống bình thản với hoa cỏ chim muông, bởi vì có người mà cũng vui cười nhiều hơn.

Cũng không phải bà thấy cô đơn, mà là do bà thích cuộc sống yên tĩnh. Con cháu có cuộc sống của con cháu, bà chỉ mong muốn lúc còn sống, mỗi năm đều có thể nhìn thấy người thân đến trang viên Ngân Hạnh Lâm chơi với bà một chút là được, còn nếu ở lại lâu dài thì ngay cả bà cũng không chịu được.

“Iris, bà có thể cùng bọn con lên máy bay qua Trung Quốc chơi mà, sẽ không bị thất vọng đâu.” Lăng Sóc rất bình tĩnh trả lời đề nghị như thật như giả của Iris.

Quả nhiên, Iris vừa nghe xong lời Lăng Sóc nói thì mặt mũi liền trở nên rất mất tự nhiên, khóe miệng co rút, nghĩ thầm, thằng cháu ngoại này, từ nhỏ đến lớn chẳng dễ thương chút nào! May mà còn tìm được cho bà một đứa cháu dâu dễ thương, nếu không thì chẳng có khả năng để cho thằng cháu bà ở lại đây lâu như vậy, mà sẽ giống như lúc trước, “Đóng gói” thằng cháu thả đến Mỹ luôn.

“Bà ngoại, khi nào bọn con có thời gian sẽ qua thăm bà liền, bà nhớ giữ gìn sức khỏe.” Cốc Vũ đứng trong cabin máy bay nói chuyện với Iris. Đây mới là Cốc Vũ, chỉ biết nói những lời rất bình thường nhưng chứa đầy tình cảm.

Mọi người đã quen với chuyện trên mặt Cốc Vũ có vết bớt, vừa nhìn thấy Cốc Vũ bế Lăng Bảo Bảo đi vào nhà, mọi người ngồi trong phòng khách chờ đều vô cùng kinh diễm, có cảm giác không thể tin được, nếu không phải nhờ vào khí chất ôn hòa có phần nhút nhát giống trước kia, thật sự còn tưởng rằng đó là hai người.

Bởi vì Cốc Vũ ra nước ngoài là do bị thương, khi chữa trị xong lại qua bên trang viên của Iris ở, cho nên, lần này quay về, toàn bộ người nhà họ Lăng đều cố gắng về nhà, tiện thể thăm hỏi xem Cốc Vũ thế nào rồi.

Năm chị em gái nhà họ Lăng cũng hiếm khi tập trung đầy đủ, vừa thấy Cốc Vũ về liền nhào lên trước, nhiệt tình đến mức Cốc Vũ dừng lại muốn lùi ra sau luôn.

Lăng Bảo Bảo trong tay Cốc Vũ bị chị ba Lăng Chỉ Như bế đi, chị năm Lăng Chỉ Hồng không cướp được Lăng Bảo Bảo liền không chịu yên, đuổi theo Lăng Chỉ Như muốn đòi lại Lăng Bảo Bảo; ba người còn lại thì vây xung quanh sờ tay nắm chân Cốc Vũ, hoàn toàn chẳng hề có sự đứng đắn của quân nhân.

Chú tư Lăng Tu Dương chỉ vì đi vào phòng làm việc nhận một cuộc điện thoại mà đã chậm nửa bước, không thể trở thành người đầu tiên cướp được Lăng Bảo Bảo, cũng không có đi đến ôm chào Cốc Vũ trước được. Tất nhiên đây là vì Lăng Tu Dương rất xấu xa, chỉ vì muốn xem Lăng Sóc thay đổi sắc mặt, bất quá, bây giờ có một đồng người “ghẹo” cậu bé mà Lăng Sóc yêu hơn cả mạng sống, chú cứ an vị một bên xem trận chiến là được rồi.

Thế mà Lăng Sóc nhìn thấy Cốc Vũ bị mọi người trong nhà họ Lăng sờ soạng cũng chẳng nói gì, nếu như bỏ qua luồng khí lạnh đang tỏa ra từ xung quanh người anh.

Cốc Vũ rất nghi ngờ người nhà họ Lăng so với quân nhân còn có khả năng làm doanh nhân nhiều hơn, nếu không thì sao có thể thay đổi sắc mặt nhanh chóng đến như vậy chứ?

Chừng hơn mười lăm phút sau mọi người cùng ngồi xuống uống nước kể chuyện mấy tháng nay cậu sống ở nước ngoài ra sao, ngay sau đó ông nội liền quát Lăng Sóc.

Đơn giản là vì Lăng Sóc tự ý kết hôn.

Cốc Vũ cảm thấy mình là người lời nói không có trọng lượng, muốn biện hộ cho Lăng Sóc vài câu, nhưng lại không nói được lời nào, bao nhiêu lời đầy trong bụng không thể nói ra, không thể làm gì khác hơn là nhìn Lăng Sóc “ngồi nghiêm chỉnh” nghe ông nội “Giận dữ quát mắng”, đôi mắt xanh lam bình tĩnh không xao động, thật ra thì không biết đã sớm phiêu diêu đến tận nơi nào rồi.

Mọi người ngay trong lúc ông nội phát biểu liền bằng mọi cách dùng tốc độ nhanh nhất len lén trốn đi, mặc dù không phải mắng mọi người, nhưng mà uy nghiêm của ông nội làm cho mọi người đã sống với ông rất

nhiều năm tự nhiên tràn đầy cảm giác kính sợ, chỉ có Lăng Sóc có tính cách y chang ông thì chẳng cảm thấy có nguy hiểm ở chỗ nào.

Cốc Vũ chỉ có lần đầu tiên đến ra mắt nhà họ Lăng mới thấy Lăng Tập Trạo cố tình phô trương khí thế, sau đó thì chẳng còn thấy nữa, cho nên cũng thấy ông giống như những cụ ông bình thường.

Thật không ngờ cậu cùng Lăng Sóc kết hôn ở nước ngoài lại khiến cho ông nội giận như vậy.

Nhưng mà, Cốc Vũ vẫn luôn có cảm giác là ông nội đang kiểm soát. Hay là do cậu nghĩ nhiều quá, Lăng Sóc đâu có làm chuyện gì chọc ông nội giận đâu? Cốc Vũ làm sao biết, Lăng Tập Trạo chính là không ưa được cái bộ mặt lạnh lẽo muốn chết người của thằng cháu nhà mình.

Qua nửa tiếng sau, Lăng Sóc quay đầu nói với Cốc Vũ cũng đang ngồi trên ghế nghe Lăng Tập Trạo “mắng”:
“Vũ, em không quen bị lệch mũi giờ, về phòng nghỉ ngơi đi không thì mai lại mệt, cục cưng có mọi người chăm sóc rồi.”

“Em thấy cục cưng bây giờ cũng cần ngủ một chút rồi, đợi mấy chị bé con về rồi nghỉ luôn. Nếu con không ngủ được, sẽ quậy cho coi.” Cốc Vũ trả lời.

“Nếu con về anh sẽ bế cho, không cần lo lắng.” Lăng Sóc đẩy đẩy Cốc Vũ vẫn ngồi yên.

Lăng Tập Trạo thấy Lăng Sóc nói chuyện với Cốc Vũ như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẻ uy nghiêm trên mặt liền trở nên đen sì phiền muộn, ho lớn một tiếng, sau khi thu hút được sự chú ý của Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, nói: “Tiểu Sóc, con rốt cuộc có nghe không đó hả?” Tiếp tục giả nghiêm hình như cũng có chút khó khăn, thế là liền bỏ luôn uy nghiêm của người lớn, nhìn ngược qua phía Cốc Vũ, thoát cái liền trở thành lão ngoan đồng, nói tiếp: “Bỏ đi, ngày mai Tiểu Sóc qua phòng làm việc của ông. Tiểu Vũ, con về phòng nghỉ ngơi đi.”

Cốc Vũ nhìn Lăng Sóc một chút, rồi lại nhìn Lăng Tập Trạo một chút, đứng dậy gật đầu chào hai người, đi lên lầu về phòng.

Đợi Cốc Vũ đi rồi, Lăng Tập Trạo quả nhiên cũng tha cho Lăng Sóc, nhìn theo Lăng Sóc theo sau Cốc Vũ đi lên lầu, khỏe miệng Lăng Tập Trạo cũng co rút, than nhẹ một tiếng, chấp tay sau lưng đi xem mấy chậu cảnh của ông.

Trong phòng làm việc, Lăng Sóc tranh thủ lúc Cốc Vũ mang theo Lăng Bảo Bảo đi ra ngoài uống trà chiều với Lăng Tập Trạo không có nhà, hơi dựa lưng vào thành ghế, đôi mắt nhìn khung hình trên bàn, hỏi Lăng Tu Dương ở đầu dây bên kia: “Chú Tư, vẫn không tìm được người kia à?”

Lăng Tu Dương nói: “Ừ, không được, cũng đã lâu quá rồi, với lại, ông ta ở tù chưa được nửa năm thì đã vượt ngục, bởi vì việc này không được công khai, cho nên người ngoài cũng không có biết. Nghe nói người hỗ trợ ở bên ngoài chính là băng nhóm của Hồng bang có rất nhiều quan hệ dây mơ rễ má với băng Thanh Đạo.”

“Băng Thanh Đạo? Đó không phải là băng nhóm xã hội đen lớn nhất Châu Á sao? Cha của Vũ sao có thể có liên quan đến những người trong đó? Chẳng lẽ lúc trước khi ông ấy cùng người ta đi cướp ngân hàng còn có cái gì bên trong sao?”

Khi Lăng Sóc nghe được ba chữ “Băng Thanh Đạo”, người cũng ngồi thẳng dậy, chân mày nhíu chặt, đôi mắt cũng dừng lại trên khuôn mặt cười có chút nhút nhát của Cốc Vũ ở trong hình.

Nếu như cha của Cốc Vũ có quan hệ gì đó với xã hội đen, như vậy, anh cùng chú Tư tìm rất lâu cũng không thấy người cũng không phải là chuyện vô lí, nhưng nếu là như vậy, Cốc Vũ muốn gặp lại cha cũng sẽ rất khó khăn. Đây cũng là lí do anh chưa đưa Cốc Vũ đến tỉnh G, bởi vì người đàn ông kia, căn bản đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu cả.

“Đúng vậy. Mặc dù đó là băng xã hội đen lớn nhất châu Á, nhưng bên trong cũng có người của chú, chỉ là trong lúc điều tra, lúc nào cũng bị đánh lạc hướng, nhưng bên kia cũng không có ý hại người, chỉ giống như là không muốn để cho bọn chú điều tra thôi.” Lăng Tu Dương ở đầu dây bên kia cũng cau chặt mày.

“Chúng ta cũng có thể phán đoán, có khả năng bên kia thật sự đã thu nhận cha của Vũ, hơn nữa còn biết là ai đang tìm ông ấy?”

“Cái này cũng không chắc lắm. Nhưng cha của Tiểu Vũ có quan hệ với băng Thanh Đạo là chuyện có thể khẳng định chắc chắn, phải biết họ là băng xã hội đen lớn nhất châu Á thì cũng chẳng phải loại ăn không ngồi rồi, bọn chú điều tra trên đầu họ, họ chỉ đánh lạc hướng, không có giết người diệt khẩu này nọ là đã rất nể mặt chúng ta rồi.”

“Vốn con còn định tìm ông ấy sớm một chút, như vậy Vũ sẽ không phát hiện ra cha em ấy thật ra đã sớm bỏ trốn mà vẫn còn ở trong tù thụ án. Lúc ấy lấy ảnh hưởng của nhà họ Lăng mình, cho dù cha của Vũ có bị chung thân, cũng có thể làm cho ông ấy đến uống một li rượu mừng với Vũ, huống chi ông ấy là chỉ ngồi tù có thời hạn, trước kia ông ấy cũng không có giết người, phải vậy không?”

“Là đồng bọn của ông ấy giết hai người bảo vệ cùng hai nhân viên ngân hàng cùng một công nhân vệ sinh, cha của Vũ chỉ phụ trách lái xe thôi.”

“Nếu như không phải trong băng cướp có kẻ quá tham lam, kéo dài thời gian, lúc ấy cả nhóm đã có thể trốn thoát, cũng sẽ không bị bắt rồi kết án tù để rồi sau đó vượt ngục. Hình như lúc đầu tính luôn cha của Tiểu Vũ thì có tổng cộng bốn người đi cướp, chỉ có hai người vượt ngục thành công sau đó có người nhìn thấy họ ở Nhật Bản mấy lần, nhưng không lâu sau thì lại có người phát hiện thi thể của họ, phương pháp ra tay rất tàn nhẫn.”

“Nếu không phải Vũ muốn gặp lại cha, con cũng không muốn bỏ quá nhiều sức để tìm kiếm. Vũ có con là đủ rồi.” Lăng Sóc nói đầy lạnh lẽo cùng bá đạo, “Ông nội định trong mấy ngày trước khi hết kì nghỉ hè thì sẽ tổ chức lễ kết hôn cho con với Vũ, bởi vì lo lắng cho Vũ, lúc đó sẽ không mời quá nhiều khách đến tham dự, cũng chỉ là người nhà cùng ăn một bữa cơm với nhau thôi. Nếu như lúc này vẫn không có tin tức của cha Vũ thì bỏ đi, con sẽ nói rõ với Vũ luôn.”

“Hi vọng Tiểu Vũ sau khi biết chuyện sẽ không quá lo lắng. Sau khi Tiểu Vũ sinh cục cưng, Vạn Hoa có nói không thể để Tiểu Vũ bị áp lực tâm lí, nếu không người Tiểu Vũ sẽ không kham được, hơn nữa Tiểu Vũ ở trường đã phải trải qua một lần chết hụt, người lại càng yếu, phải cẩn thận chăm sóc mới được.”

“Con biết.” Lăng Sóc vừa nói vừa dùng ngón tay mơn man lên đôi mắt của Cốc Vũ trong hình, cho dù hoàn cảnh có khó khăn thế nào, đôi mắt ấy vẫn trong veo trước sau như một, anh sẽ dùng kết sức bảo vệ sự thuần khiết ấy, để cho nó cả đời chỉ chứa bóng dáng của anh.

“Chú cũng không nói nữa, có tin tức gì chú sẽ gọi điện thoại cho con.” Lăng Tu Dương nói.

“Cực cho chú rồi, chú Tư.”

“Muốn cảm ơn chú thì dễ lắm, gần đây chú hơi mất ngủ, con để Tiểu Vũ hầm súp cho chú đi... Tít... Tít...”

Nói còn chưa xong, bên kia đã vang lên tiếng điện thoại bị cắt cuộc gọi.

Lăng Tu Dương cầm điện thoại nhìn một chút, chớp mắt cúp điện thoại, trong lòng gào thét, đồ ích kỉ! Chẳng hiểu cái gì gọi là nói giỡn sao? Hừ, con cho rằng con không đồng ý thì chú đây sẽ không có cách nào sao? Lúc nào đó gặp Tiểu Vũ làm bộ vô tình nhắc một hai câu, chú cũng không tin thẳng cháu keo kiệt của chú có thể quản được Tiểu Vũ, chú cùng mọi người trong nhà đều biết, thật ra đừng nhìn Tiểu Sóc cường thế, thật ra Tiểu Vũ cũng có những lúc rất kiên cường.

Lăng Sóc ở bên này bình tĩnh ngắt cuộc gọi rồi đứng dậy, cầm lấy chùm chìa khóa xe trên bàn đi ra ngoài đón mấy người Cốc Vũ.

Cốc Vũ mở vòi nước, thấm một ít nước vào khăn rồi lau sữa dính trên áo do Lăng Bảo Bảo làm đổ.

Sau khi lau hết sữa thì phần áo trước ngực cũng bị thấm ướt, thật sự là rất khó coi, nhưng khăn cũng đã bị ướt, muốn dùng nó thấm khô cũng không được.

Chưa biết phải xử lí tình huống này ra sao thì bên cạnh có một cái khăn tay chìa ra.

Ngón tay cầm khăn rất dài và trắng, có thể nhìn thấy chỉ tay mờ mờ trong lòng bàn tay, trên cổ tay có đeo một chuỗi phật châu làm từ ngọc đen.

Nhìn theo bóng cánh tay ở trong gương liền thấy một người đàn ông tuấn tú khá gầy, không đoán được tuổi, có lẽ là hai mươi mấy tuổi, cũng có lẽ là ba mươi mấy tuổi, trong vẻ chín chắn hơi phản phất sát khí ngoan lệ.

Khi người đàn ông thình lình đưa khăn tay đến Cốc Vũ cũng không có bị giật mình, nhưng sau khi nhìn thấy rõ người đàn ông lại tự nhiên rất hết hoảng, cả người bất giác mà nghiêng qua một chút, nói nhỏ: “Cảm ơn nhiều, tôi không cần đâu.”

Nói xong, lướt qua người đàn ông, vội vàng mở cửa Toilet đi ra.

Mãi đến sau khi trở lại phòng trà, Cốc Vũ vẫn còn cảm thấy máu huyết trong người sôi trào khi lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, có chút giống như lần đầu tiên tỉnh dậy sau lúc hôn mê nhìn thấy cục cưng mới sinh ra, vừa kích động lại vừa xúc động.

Người đàn ông kia, bộ dạng rõ ràng là một người rất thân thiện nho nhã, nhưng mà ánh mắt của ông ấy, rất dịu dàng, thậm chí còn lộ ra một tia cưng chiều kì lạ.

Đúng vậy, chính là từ hình ảnh ở trong gương, thấy rõ sự cưng chiều mà người đàn ông ấy không biết là do cố ý hay vô tình để lộ ra, làm cho cậu rất khựng hoảng.

Một người đàn ông xa lạ, lần đầu tiên gặp nhau, tại sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu? Rất dọa người nha!

Càng đáng sợ hơn chính là Cốc Vũ cảm thấy hình dáng của người đàn ông này rất thân thuộc, giống như là bản sao của mình trong mười hai mươi năm sau.

74. Chương 74: Phùng Minh Nghị

Nhìn Cốc Vũ có chút bối rối đi vào trong phòng trà, Lăng Tập Trạo nói: “Tiểu Vũ, con sao vậy? Có phải có ai bắt nạt con không?” Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt liền trở nên sắc bén, giống như chỉ cần Cốc Vũ gạt đầu một cái, ông sẽ lập tức “Xử” cái tên dám “ăn hiếp” Cốc Vũ.

Lăng Bảo Bảo được Lăng Tập Trạo bế ngồi trên đùi nhìn thấy Cốc Vũ liền “A á à á” hưởng ứng, giống như cũng rất giận cái kẻ làm cho daddy của bé bị bối rối.

Cốc Vũ vội vàng lắc đầu, kéo ghế ngồi xuống, một bên rút khăn giấy lau ngực, thật ra là đang trấn an trái tim đang đập nhanh, nói: “Ông nội, con không có gì đâu, chỉ tại con đi nhanh một chút thôi.”

“Được rồi. Tiểu Vũ đồ con cũng bị ướt rồi, không thì mình khoan về, ghé trung tâm thương mại một chút, mua áo cho con thay trước, có gì mua thêm mấy bộ cho cục cưng, sắp đến tháng chín rồi, cũng phải mua đồ mùa đông.”

Lăng Tập Trạo tất nhiên nhìn thấy được Cốc Vũ cụp mắt xuống có ý né tránh, nếu Tiểu Vũ không muốn nói thì quên đi. Đợi lát nữa cho Tiểu Lâu đi thăm dò xem trong thời gian Tiểu Vũ đi Toilet lau quần áo đã xảy ra chuyện gì. Ở nơi này chắc là sẽ không đụng đúng mấy kẻ không biết điều đâu.

Lăng Tập Trạo biết tiệm trà này không phải là nơi ai cũng có thể vào được, tất nhiên cũng không phải dễ dàng truy ra được, mà đối phương cũng không để lại gì cho người khác có thể truy ra. Nếu không, Lăng Sóc cùng Lăng Tu Dương cũng chẳng bị đau đầu lâu như vậy mà cũng không tìm thấy người.

Ở Toilet bên này, trong đôi mắt của Phùng Minh Nghị mang theo tia đau đớn thoáng qua nhìn chằm chằm vào cánh cửa, siết chặt khăn tay, chậm chạp buông thông cánh tay đang giơ lên trong không khí, nhét khăn tay vào lại trong túi, hơi mím môi thở dài một tiếng.

Cha cho đến bây giờ cũng không thể ngờ được, lúc tỉnh mộng thì mọi thứ đã thành cảnh còn người mất.

Người kia của cha đã qua đời, đã sớm trở thành một nắm cát vàng; mà bảo bối cha thương đến thấu tim cũng đã lớn lên kết hôn có con, mặc dù bạn đời là nam, nhưng mà từ những âm thanh loáng thoáng bên tai cho biết con rất hạnh phúc.

Phùng Minh Nghị đã thỏa mãn, ít nhất, cha tưởng rằng mình đã thỏa mãn, tưởng rằng bản thân cha chỉ cần đứng từ xa nhìn bảo bối của cha là đã đủ rồi.

Nhưng vẫn không nhịn được muốn tiếp cận thêm, từng chút từng chút tiến lại gần hơn, cho dù cha ngay cả một câu xin lỗi cũng không thể lần không dám nói, bảo bối chỉ nhìn cha một cái nói với cha một câu khách sáo thì cha đã kích động đến tim cũng run rẩy đến phải cẩn thận kiềm nén.

Nhưng vẫn vô tình dọ đến bảo bối của cha.

Phùng Minh Nghị nhớ rất rõ, Tiểu Vũ của cha khi còn nhỏ xíu thì rất quần quít cha, lúc nào cũng dùng giọng nói mềm mại ngọt ngào gọi “Cha ơi, cha ơi”, dễ thương đến mức cha muốn đem cả thế giới này cho con.

Sau đó, Phùng Minh Nghị cẩn thận nhìn bóng người trong gương, bàn tay với các ngón tay được cắt tỉa sạch sẽ nâng lên, lau đi hơi nước dính trên mặt gương, như thế, bóng người trong gương càng thêm rõ ràng.

Ngay cả chính bản thân cha, cũng cảm thán khi nhìn thấy bóng mình trong gương, năm tháng hình như đã bỏ quên cha, cũng bởi vì cha đã đánh rơi thời gian, cái này tuyệt đối không phải là tự kỷ, mà là xuyên thấu qua “Cha”, gặm nhấm kí ức của mình đã đánh mất hơn mười mấy năm, bảo bối của cha đã lớn lên như thế nào.

Tuy nhiên, mỗi một lần có được tin tức từ đàn em thu thập về cuộc sống mà Tiểu Vũ đã trải qua, Phùng Minh Nghị lại vô cùng đau lòng cùng khổ sở.

Nếu Tiểu Vũ của cha không gặp được Lăng Sóc, cha không dám tưởng tượng Tiểu Vũ của cha sẽ phải giãy dụa để sinh tồn ra sao khi phải trải qua cuộc sống bần cùng dưới đáy xã hội.

Đến tận hôm nay, cha cũng rất oán hận bản thân.

Nhớ đến lúc xưa bỏ nhà trốn đi cùng chị họ, mặc kệ khổ cực cùng mệt mỏi ra sao, cha đều cảm thấy hạnh phúc nồng nàn, đến khi có được con, cha cảm thấy cuộc sống như vậy là quá đầy đủ, có vợ là người cha yêu, cùng con ngoan sắp ra đời, đối với một người đàn ông mà nói, còn cái gì là chưa đủ nữa?

Mặc dù sau khi bảo bối được sinh ra, cuộc sống càng trở nên nghèo túng vất vả, nhưng cha là đàn ông, khổ một chút mệt một chút thì có là gì? Dù sao về nhà có thể nhìn thấy vợ đẹp con ngoan, nhất là nghe thấy con chập chững chạy từ xa vừa gọi “Cha ơi” với cha, bao nhiêu bực dọc cùng mệt mỏi phải chịu đựng đều tan biến đi. Vì những người chờ đợi cha ở nhà thì tất cả đều rất đáng giá!

Nhưng ông trời sao lại quá ác nghiệt, rất thích đem người ta ra làm trò đùa, từ trên cao nhìn người khác phải trả những cái giá thật đắt cho những nỗ lực của bản thân.

Cha vẫn giống như thường lệ, ngồi xuống giang rộng vòng tay đón Tiểu Vũ đang chạy ồa tới, đứng bật dậy, tung Tiểu Vũ lên cao, nghe tiếng cười “Ha ha” cao vút của Tiểu Vũ, có biết bao nhiêu tốt đẹp.

...

... Cha chỉ hơi chóng mặt một chút, không, có lẽ chỉ là tay bị mỏi mà đưa ra chậm một chút, tóm lại, cha trong khoảnh khắc ấy, động tác của cha giống như ở trong phim về những người bị say nắng, cảm thấy khoảng cách đối với mọi thứ đều thật xa xôi, làm cách gì cũng không với tới được... Trơ mắt nhìn Tiểu Vũ sượt qua tay cha, nhìn Tiểu Vũ vẫn cười ha ha vươn cánh tay nhỏ bé, chờ cha chụp lại.

Cha thật sự chỉ chóng mặt một chút, nhưng trong mắt lại tràn đầy màu đỏ máu, bên tai ngập tràn tiếng kêu hoảng sợ của vợ...

Cho dù đến tận ngày hôm nay, quá khứ đã trôi qua nhiều năm, Phùng Minh Nghị vẫn nhớ như in cảm giác khủng hoảng cùng tuyệt vọng như trời sập xuống đầu lúc đó, lúc ấy trái tim cha như ngừng đập, thậm chí tưởng rằng mình sẽ có thể chết bất kì lúc nào.

Là tiếng khóc yếu ớt của Tiểu Vũ kéo thần chí của cha quay trở lại.

Vì tiền viện phí cho Tiểu Vũ, Phùng Minh Nghị dứt khoát chấp nhận lời đề nghị của người đàn ông kia, nếu như muốn mạng của cha, cha cũng sẽ đồng ý, huống chi chỉ là lái xe giúp người ta.

Phùng Minh Nghị biết người đàn ông kia có kế hoạch cướp ngân hàng, cũng là bởi vì biết, cùng với kỹ thuật lái xe rất tốt của cha liền bị người đàn ông kia nhìn trúng.

Nhưng mà Phùng Minh Nghị thật không ngờ, người đàn ông tuy quen biết không dài nhưng đối xử với cha rất tốt kia lại là một người đàn ông máu lạnh vô tâm vô tình, xem mạng người như cỏ rác, máu tươi nóng rực phun lên mặt cũng không hề chớp mắt lấy một cái.

Phùng Minh Nghị ở trên xe nhìn thấy hình ảnh kia cũng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến Tiểu Vũ ở nhà đang chờ điều trị, liền chẳng còn sợ gì nữa.

Lúc ấy, Phùng Minh Nghị tưởng rằng người đàn ông kia sẽ giết gã đồng bọn tham lam ngu ngốc làm chậm trễ thời gian, nhưng mà người đàn ông đó không làm gì cả.

Sau đó mới biết, người đàn ông đó không hề ngu ngốc, người đó vốn đã biết dù mình có bị bắt cũng không bị xử tử ngay, mà gã ta lúc vào tù liền giết luôn hai người kia.

Từ khoảnh khắc đó, Phùng Minh Nghị xem như đã hiểu, người đàn ông kia tâm cơ sâu đến mức nào, cũng không phải là một kẻ máu lạnh gặp ai giết đó, mà là một gã thợ săn đầy mưu mô xảo quyệt tính toán sâu xa.

Nếu như không phải năm ngoái gặp bão, trên đường lái xe về nhà bị nhánh cây gãy rơi xuống nóc xe, cũng khiến cho đầu của cha bị thương, Phùng Minh Nghị cảm thấy cha có khi cả đời cũng không thể ngờ, cái tên Phùng Minh Nghị của mình chỉ là cái tên được sửa sau khi vượt ngục – Tên thật của cha là Cốc Minh Nghị.

Phùng Minh Nghị còn nhớ rất rõ, khi cha tỉnh lại từ trong bóng tối trên giường bệnh, bên tai vang lên tiếng “tít tít” của các loại máy móc hỗ trợ, khoảnh khắc đó cha còn tưởng rằng mình đang trên đường vượt ngục gặp tai nạn ở biển rồi được cứu, nhưng ngay sau đó, cha cũng nhớ lại hết thấy, kể cả trí nhớ của mười mấy năm sau đó.

Cha hận người đàn ông kia!

Cha yêu người đàn ông kia!

Tình cảm mâu thuẫn bóp nát trái tim cha!

Phùng Minh Nghị không biết phải làm thế nào để đối mặt với người đàn ông kia.

Cho dù cha lặn lội trong xã hội đen mười mấy năm, cũng đã luyện được khả năng thông dong nhàn nhã trước tất cả mọi chuyện, về mặt không hề thay đổi, nhưng người đàn ông kia chỉ cần liếc mắt một cái thì cha đã bị nhìn thấu, đem cha đặt lên giường hung bạo cướp đoạt một trận, dùng lời nói ngoan lệ bá đạo cảnh cáo cha, nếu như cha có can đảm bỏ đi, thì cứ chuẩn bị tư tưởng cả đời này chỉ nhìn thấy một mình người đó đi.

Phùng Minh Nghị nghe thấy câu nói ấy, trái tim cũng nguội lạnh!

Cha cảm thấy tình cảnh của mình so với mấy bộ phim ba trợn trên phim còn muốn ba trợn hơn, thật vất vả mới khôi phục lại trí nhớ, thật sự nếu không thể quay về nhìn Tiểu Vũ của cha, cha tuyệt đối sẽ hận mình cho đến chết! Cha đã bỏ lỡ quá nhiều, nếu như đã nhớ lại mà vẫn tiếp tục làm sai, tốt hơn là đừng có nhớ lại!

“Reng — reng —”

Đôi mắt nhìn chăm chăm bóng dáng của mình trong gương của Phùng Minh Nghị dần dần lấy lại tiêu cự, thần sắc cũng trở nên ôn hòa xa cách.

Cha nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cầm ra nhìn qua, sau khi cha thấy số điện thoại gọi đến, chân mày hơi chút nhíu lại, ánh mắt ôn hòa cũng trở nên phức tạp.

Phùng Minh Nghị mặc kệ tiếng chuông, đem điện thoại nhét vào trong túi, mở vòi nước, mười ngón tay thon gầy cọ rửa dưới làn nước, động tác rất tao nhã, nhìn không giống như là đang rửa tay, mà giống như là đang làm một chuyện gì đó rất thần thánh, rất để tâm, rất chăm chú.

Điện thoại vẫn cố chấp đổ chuông đến mấy phút, cuối cùng hành động rửa tay chậm rãi của Phùng Minh Nghị cũng dừng lại.

Nhưng khi Phùng Minh Nghị móc cái khăn tay vốn định đưa cho Cốc Vũ lau tay ra, thì điện thoại di động lại đổ chuông một lần nữa.

Phùng Minh Nghị vẫn không để ý đến, cha biết là do ai gọi đến.

Khi vừa mới gặp được Tiểu Vũ của cha, cha một chút cũng không muốn nghe thấy giọng nói của người đàn ông kia.

Điện thoại đổ chuông lần thứ hai cũng chẳng được bao lâu thì đã ngưng lại, tuy nhiên chẳng quá vài giây sau, cửa Toilet bị đẩy ra, hai người đàn ông mặc đồ đen bước vào.

“Anh Phùng, ông chủ đợi anh ở bên ngoài!”

Nghe thấy lời uy hiếp lẫn trong giọng nói đầy cung kính của họ, đôi mắt ôn hòa của Phùng Minh Nghị cũng không hề thay đổi, chỉ là động tác lau tay cũng chẳng hề ngừng lại, vẫn rất chậm rãi.

Phùng Minh Nghị bình thản nói: “Cứ để anh ta chờ đi, tôi còn chưa uống trà xong.”

Nói xong, đem cái khăn dùng để lau tay cất lại cẩn thận, đi xuyên qua giữa hai người đàn ông, ra khỏi Toilet.

Mà hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Bọn họ là người hiểu rất rõ quan hệ giữa ông chủ cùng anh Phùng. Vốn ông chủ với anh Phùng đang rất tốt, có thể nói là tổ hợp cực mạnh cùng ăn ý nhất ở trong băng xã hội đen lớn nhất châu Á là băng Thanh Đạo này, cũng đúng thôi, là quan hệ giữa đại ca cùng quân sư mà. Tuy nhiên huynh đệ trong bang thì nói thành là “phu xướng phu tùy”, tất nhiên những câu nói sau lưng này thì không thể để cho anh Phùng biết được.

Bởi vì da mặt của anh Phùng rất mỏng, mặc dù cũng biết anh em trong bang phái nói với mình là gì, nhưng mà không trực tiếp nghe thấy thì cũng xem như chẳng có gì, nếu không, nhiều khi còn ra tay tàn nhẫn hơn cả ông chủ! Vậy mà một trận bão bất ngờ khiến xe bị tai nạn, làm cho anh Phùng nhớ lại tất cả... Cái này, nên nói cái gì mới tốt đây? Hối ông trời đi!

Đi đến trước cửa phòng trà bước chân của Phùng Minh Nghị dừng lại, không có đẩy cửa vào.

Cha đến đây, cũng là vì trà của tiệm này thật sự rất ngon, mỗi lần tâm tình không tốt cũng thích đến đây im lặng ngồi một hai tiếng. Nhưng lại thật không ngờ sẽ gặp Tiểu Vũ. Hoặc nói là, từ trong đáy lòng cha mong muốn có thể tình cờ gặp được Tiểu Vũ ở đây, bởi vì cha biết gia chủ của họ Lăng cũng là một người thích trà, thường những người thích trà trong thành phố này, cũng sẽ biết đến tiệm trà này.

Phùng Minh Nghị thật không ngờ tâm tình lại kém đi. Tiểu Vũ của cha sợ cha! Chính là từ hoàn cảnh sống mấy năm nay, mới có thể khiến cho tính cách của Tiểu Vũ trở nên nhu nhược nhất gan như vậy.

Phùng Minh Nghị cảm thấy rất đau lòng, chưa từng ngừng lại.

Nhưng lại thấy may mắn, may mắn là người đàn ông kia không giam cha lại, mà chỉ cần cha không bỏ đi, sẽ không hạn chế tự do của cha.

Bởi vậy, Phùng Minh Nghị mới có thể sau khi hồi phục trí nhớ, đứng ở xa xa mà nhìn Tiểu Vũ của cha.

Cho nên, bình thường, Phùng Minh Nghị căn bản không đoán ra được suy nghĩ của người đàn ông kia. Người đàn ông ấy, là thương cha sao? Hay là yêu!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Phùng Minh Nghị cũng trở nên ôn hòa hơn, ngay cả bước chân đi ra ngoài cũng vô thức trở nên nhanh hơn.

Nghe Lăng Tập Trạo nói xong, Cốc Vũ đặt Lăng Bảo Bảo lên xe nôi, đẩy bé đi ra ngoài, một bên nhớ ra lấy điện thoại trong túi gọi báo cho Lăng Sóc một tiếng, nói muốn đến trung tâm thương mại mua đồ.

Nhưng lục túi vài lần cũng không thấy bóng dáng điện thoại đâu, lúc này mới nhớ ra, lúc vừa đi thì đã đem điện thoại sạc pin.

Cốc Vũ nghĩ lại, ông nội cũng đã già, hơn nữa lại đưa cục cưng là trẻ con, đi dạo ở trung tâm thương mại cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian, Lăng Sóc không biết lúc nào cũng bận gì đó cũng sẽ không gọi điện thoại đến tìm cậu đâu, mọi người chỉ cần đi mua đồ xong rồi về ngay là được.

Trước khi Phùng Minh Nghị đi ra khỏi tiệm trà thì đã lấy kính râm ra đeo, che đi gần nửa khuôn mặt, cũng che đi tất cả tâm tình trong mắt của cha.

Khi cha đi đến chiếc Benley đen chờ cha trước cửa tiệm trà, Phùng Minh Nghị nghe thấy tiếng trẻ con ề ề không rõ vọng lên từ phía sau, thân người đang khom để bước vào xe cứng còng trong giây lát, đem khao khát được quay lại nhìn nén xuống.

Người đàn ông ngồi ở băng ghế sau không hề nhúc nhích, trong xe hơi tối, chỉ có thể nhìn ra khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của người đàn ông ấy, một đôi mắt sâu hút hẹp dài, nhìn chằm chằm Phùng Minh Nghị đang cúi người bước vào xe, “Em không nghe điện thoại của tôi.” Giọng nói trầm trầm từ tính vang lên, nhưng không hề mang theo cảm xúc, làm cho người ta không biết lời nói này là giận dữ hay là có ý gì khác, hay đây chỉ đơn giản là một câu tường thuật.

Phùng Minh Nghị ngồi bên cạnh người đàn ông, rút chân vào trong xe, lại không nhìn được mà nhìn về hướng tiếng trẻ con đang cười, bình thần nói: “Tôi bận.”

Người đàn ông biết Phùng Minh Nghị đang nói dối trắng trợn, nhưng đừng nói là sắc mặt thay đổi, ánh mắt cũng không dao động, chỉ nhìn theo ánh mắt Phùng Minh Nghị hướng ra ngoài, nói: “Bọn chúng rất dễ thương.”

Sắc mặt Phùng Minh Nghị tái nhợt, ngay cả con ngươi sau kính râm cũng co rút lại, quay phắt đầu trừng mắt nhìn người đàn ông, trong giọng nói nghiêng rầm rầm lợi mang theo sát khí tràn ngập: “Anh dám ra tay với chúng, tôi sẽ giết anh!”

“Tôi không làm chuyện thừa thãi!” Người đàn ông lạnh nhạt nói, sau đó ra hiệu cho gã mặc đồ đen đóng cửa lại, “Lái xe.”

Phùng Minh Nghị hé môi, đem lời muốn nói chặn lại trong cổ họng, thu ánh mắt đang nhìn chằm chằm người đàn ông lại, khi định quay đầu hướng ra ngoài kính xe, cằm đã bị người đàn ông kia giữ chặt, lời tức giận còn chưa kịp cất lên, đôi môi đã bị người đàn ông ấy chặn lại.

Cốc Vũ nghi hoặc nhìn chiếc xe màu đen vừa được một người cũng mặc đồ đen đóng lại, cậu hình như nhìn thấy người đàn ông cậu gặp trong Toilet, là ông ấy sao? Ông ấy là ai nhỉ? Tại sao lại giống cậu đến như vậy?

“Tiểu Vũ, con nhìn gì vậy?” Thấy Cốc Vũ sững sờ không lên xe mà nhìn về phía trước đến gần người, Lăng Tập Trạo liền hỏi, cũng qua xem thử, chỉ thấy một chiếc Benley chậm rãi chạy đi, còn người ở trong xe, thì hoàn toàn không nhìn thấy được.

“Dạ, không có gì đâu ông nội, chỉ là con thấy chiếc xe đó rất đẹp.” Cốc Vũ vội vàng bế Lăng Bảo Bảo lên xe ngồi xuống ghế.

Đẹp sao? Trong gara ở nhà chẳng phải cũng có sao? Khóe miệng Lăng Tập Trạo hơi co rút, bất quá cũng ghi nhớ chiếc xe kia trong lòng, không chừng người ở bên trong xe có liên quan đến bộ dạng bối rối của Tiểu Vũ lúc này.

Khi Lăng Sóc chạy đến tiệm trà đón người thì đã không còn ai.

Từ tiệm trà đi ra đứng trên bậc tam cấp nhìn mặt trời buổi trưa chói chang, Lăng Sóc hơi nhú mắt, nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, mặt không hề thay đổi đi đến xe của mình, khởi động xe, tìm chỗ quay đầu, chạy đến trung tâm thành phố.

75. Chương 75: Hiễn Nhiên

Có người nói, không có tình cờ, chỉ có hiển nhiên.

Lời này cũng không thể nói là không đúng, mặc kệ là tình cờ hay hiển nhiên, Cốc Vũ cũng gặp Diệp Đồng, nhưng mà Cốc Vũ còn gặp Lăng Sóc.

Bất quá Lăng Sóc đem sợi dây ràng buộc với Cốc Vũ nắm thật chặt trong lòng bàn tay kể cả trong tim; mà Diệp Đồng chỉ vì một lúc không cẩn thận, đã đem sợi dây kết nối với Cốc Vũ thả lỏng, cũng chẳng tìm lại được đầu dây còn lại, chỉ có thể nhìn Cốc Vũ càng ngày càng rời xa cậu ta, mãi mãi không còn đuổi kịp.

Chỉ bất quá bây giờ, Diệp Đồng vẫn còn chưa biết, vẫn chỉ dựa vào yêu cùng thích mà cật lực tìm cách lại gần Cốc Vũ!

Khuôn mặt Âu Dương Lạc hơi trầm xuống, vốn chuyện Diệp Đồng có thể vào được đại học A là chuyện rất đáng để ăn mừng, nhưng vừa nghĩ đến mục đích Diệp Đồng thi vào trong đó là vì để theo đuổi cậu bé tên Cốc Vũ kia thì Âu Dương Lạc kiểu gì cũng không thể vui được, trên đầu đối đầu hắc tuyết, sức mạnh tình yêu thật sự quá lớn, Diệp Đồng vì có thể rút ngắn khoảng cách với Cốc Vũ, hóa ra lại có thể không ngừng nỗ lực, dùng mười phần kiên trì mà tập trung học hành, cuối cùng là thi đậu vào đại học A hàng thật giá thật.

Sau đó Âu Dương Lạc lại nghĩ ngược lại, nếu Cốc Vũ là con gái thì tốt quá, lúc đó kẻ làm cậu là mình đây đối với chuyện Diệp Đồng theo đuổi Cốc Vũ sẽ thấy rất thành tựu, mà không phải như mấy năm nay lúc nào cũng phải thở dài thườn thượt, âm thầm “trù ẻo” thằng cháu nhà mình mau mau hết hi vọng với Cốc Vũ, lại càng hi vọng xuất hiện một đứa con gái có sức hút phi thường đem hồn thằng cháu nhà mình câu đi.

Âu Dương Lạc tuyệt đối không thừa nhận mình sợ Diệp Đồng nếu chống lại nhà họ Lăng, kẻ làm cậu này sẽ bị thằng cháu Diệp Đồng ngu ngốc khiến bị “liên lụy”, thật là oan uổng mà.

Được rồi, kẻ làm cậu này rất sợ Diệp Đồng bị thương.

Chuyện này rất rõ ràng, thằng cháu đầu óc ngu si tứ chi phát triển nhà mình tuyệt đối không phải là đối thủ của gã đàn ông thâm trầm sâu không thấy đáy mang tên Lăng Sóc kia! Cho dù tướng mạo, quyền thế, tài phú giữa hai người không hề phù hợp, nhưng vị trí của Cốc Vũ bây giờ là người đứng bên cạnh Lăng Sóc! Cái này ai cũng có thể nhìn thấy, chỉ có thằng cháu ngu ngốc nhà này là không chịu thua.

Thằng cháu ngu ngốc này vẫn tâm niệm niệm chạy lại gần Cốc Vũ, chắc chắn sẽ bị thương tổn!

Nếu nói về xót xa, vết thương do tình cảm cũng là một loại xót xa, loại đau đớn từ vết thương không thấy máu này đều thấu đến tận tim, nếu không tự mình rời khỏi thì có thể bị “Giết người vô hình”!

Kẻ làm cậu là mình đây đã có kinh nghiệm thực tế nha! Bạn gái của mình trước khi kết hôn một tháng, tự nhiên đem mình đá bay. Mà nguyên nhân, người bạn gái gom hết toàn bộ đồ đạc trước khi rời đi chỉ uất ức liếc nhìn mình một cái, rồi lại nhìn thoáng qua Diệp Đồng đang ngồi bên cạnh ăn cơm chiều như chẳng

có chuyện gì xảy ra. Không hề cãi nhau âm ỉ, cứ như vậy mà bỏ đi trong bầu không khí hòa bình, mình chỉ biết trốn mất sau đó đi tìm người kia rất nhiều lần, cả hai vẫn không thể quay lại với nhau, khiến cho mình đến lúc này vẫn không biết vì sao lại bị đá!

Bất quá bây giờ mọi chuyện cũng đã qua, rất xa xôi.

Bởi vì bây giờ mình chỉ muốn làm một điều gì đó để ngăn chặn hành động theo đuổi tình yêu của thằng cháu bỏ đi của mình.

Nhưng cứ nhìn bộ dáng kích động đầy hưng phấn của thằng cháu, lời khuyên của kẻ làm cậu này có tác dụng sao?

“Cậu Út, mặt của cậu như vậy là sao? Nếu như cậu không muốn đưa con đến đại học A, con có thể tự đi được, đừng nói gì mà lo lắng con đi một mình. Con đã lớn rồi, sẽ không bị dụ dỗ đâu.”

Diệp Đồng đem vali hành lí thật to bỏ vào trong cốp xe, “Rầm” một tiếng dập cốp xe lại, ngẩng đầu thì nhìn thấy mặt Âu Dương Lạc đen sì như không tình nguyện chở cậu ta đi nhập học đại học, bởi vì nghĩ đến chút xíu nữa thôi sẽ được gặp lại Cốc Vũ, nụ cười nơi khóe miệng của Diệp Đồng từ khi nhận được giấy báo đậu vào đại học A thì chưa từng biến mất, cho nên, cho dù nhìn thấy cậu Út không biết vì sao lại mất hứng, cũng chẳng hề ảnh hưởng đến nụ cười của cậu ta.

Điều này làm cho Âu Dương Lạc nhìn đến khuôn mặt tươi cười của Diệp Đồng mà càng thêm nhức răng, bất đắc dĩ đem tiếng thở dài nuốt ngược vào trong bụng, mở cửa bên ghế tài xế ngồi vào, nói: “Lên xe, ngày mai cậu còn phải quay về đây đi làm nữa.”

Diệp Đồng đi vòng qua ngồi xuống ghế phụ, vừa cúi đầu cài dây an toàn vừa nói: “Cậu Út, cậu nói hôm nay chúng ta có thể gặp Vũ không? Cậu ấy có thể ở trong đoàn đón tân sinh viên không? Cậu ấy nhìn thấy con thì có vui mừng cho con không? Con cũng không có gọi điện thoại báo với cậu ấy con cũng thi đậu vào đại học A, sau này có thể ở bên cạnh cậu ấy...”

“Im miệng! Cậu đang lái xe!” Mặt Âu Dương Lạc đen sì cắt ngang cơn hưng phấn của Diệp Đồng, nói: “Còn nữa, hai ngày nữa mới chính thức nhập học, Tiểu Vũ không có đi đón tân sinh viên đâu.”

“...” Diệp Đồng lặng đi một chút, nhìn chằm chằm vào một bên mặt của Âu Dương Lạc hết ba giây đồng hồ, nói: “Cậu Út, từ sau khi cậu bị đá, tính tình rất kì cục nha, có phải muốn đi tìm bất mãn không?”

“...!” Khóe miệng Âu Dương Lạc không kềm được mà co rút hai lần, bị Diệp Đồng nói cho chẳng còn nói được gì nữa, không thèm để ý đến Diệp Đồng, đem mắt nhìn chăm chú về phía trước, tập trung lái xe.

Diệp Đồng thấy Âu Dương Lạc chẳng chú ý đến mình cũng chẳng phiền lòng, rút điện thoại di động ra nhìn người trên màn hình mà cười khúc khích.

Hai tay Hà Thế Nho nắm vô lăng, ngón trỏ nhịp nhịp nhẹ lên vô lăng theo tiếng nhạc trong xe, trong miệng còn rên ư ử hát theo, thỉnh thoảng nghe thấy điện thoại để bên cạnh ghế ngồi đổ chuông, liếc vào gương chiếu hậu quan sát xung quanh thấy không có chiếc xe nào chạy quá gần, gã vội vàng chạy xe qua một bên, tiện tay tắt nhạc, nghiêng người cầm lấy điện thoại di động.

“Hoàng Tiểu Quỳnh!” ba chữ này hiện trên màn hình điện thoại sáng lập lòe, tâm tình mới vừa nãy của Hà Thế Nho còn rất tốt thoát cái liên thay đổi, rất muốn làm như không có nhìn thấy.

“Chuyện gì?” Hà Thế Nho bấm phím trả lời lạnh giọng hỏi.

Hoàng Tiểu Quỳnh từ đầu bên kia nói to, làm hại Hà Thế Nho hắc tuyến nổi đầy đầu.

“Hà Thế Nho, rốt cuộc anh là hội trưởng hội học sinh hay là tui hả? Tại sao anh không thể chăm chỉ hơn một chút cho tui nhờ? Mấy ngày nữa là phải đón tân sinh viên rồi, anh bảo bọn tui đến trường sớm một chút, tại sao ngay cả một cái bóng của anh cũng không thấy đâu hả?! Họp lúc mười giờ sáng, anh ngó xem bây giờ là mấy giờ?! Đã là một giờ chiều rồi!”

“Hôm nay là ngày mấy?” Hà Thế Nho nhẹ nhàng hỏi một câu chẳng hề ăn nhập.

Hoàng Tiểu Quỳnh sững sốt, vô thức trả lời: “Ngày 23.”

“Hoàng Tiểu Quỳnh, tôi nói cô kêu mọi người về đi, sáng ngày 24 gặp nhau ở phòng sinh hoạt của hội sinh viên. Xin cô lần sau nhìn ngày kĩ một chút rồi hãy quát tháo tôi. Bất quá, nếu bây giờ cô với mọi người đều đang ở đó, vậy thì cứ chuẩn bị hết mọi việc để đón tân sinh viên đi, ngày mai khỏi phải làm nữa.” Nói xong, trong mắt Hà Thế Nho hiện lên một tia gian xảo, mặc kệ Hoàng Tiểu Quỳnh còn đang sững sốt ở bên kia, liền tắt điện thoại.

Hoàng Tiểu Quỳnh nghiêng răng trèo trẹo nhìn màn hình điện thoại đã đen sì, có cảm giác kích động muốn chọi điện thoại xuống đất, cô cúi đầu xuống mang theo khóe miệng co giật mãnh liệt, khi ngẩng đầu lên thì đã là bộ dáng thân thiện dễ gần, thật ra thì ác ma trong lòng đang vung tay chữi Hà Thế Nho không dưới một trăm ngàn lần. Cô đối với cả nhóm đang chờ kết quả cuộc điện thoại của mình với hội trưởng hội sinh viên chỉ còn biết cười cười, chấp nhận số phận tiếp tục tiến hành cuộc “họp” vốn là của Hà Thế Nho phải chủ trì.

Hà Thế Nho ném điện thoại xuống bên cạnh ghế ngồi, vươn tay mở nhạc, nhưng mà tay chỉ vừa mới chạm vào nút điều khiển, thì đã có một tiếng rầm vang lên, cả chiếc xe chao đảo, người gã cũng bị đẩy nhào về phía trước, trán đập vào trong vô lăng.

Hà Thế Nho nhanh chóng phản ứng lại, lắc lắc đầu, xua tan cảm giác choáng váng đi, may mà gã vì nghe điện thoại nên chạy xe chậm, gã ngừng xe, ngẩng đầu nhìn vào trong kính chiếu hậu thấy chiếc xe màu đen đụng vào xe mình cũng đã ngừng lại.

Tài xế từ trong chiếc xe màu đen đi xuống, Hà Thế Nho liếc nhanh qua Copp xe, chỉnh chỉnh lại mắt kính bị lệch, trùng hợp che lại một tia sáng lóe lên trong mắt gã rồi biến mất.

Tài xế đầu tiên nhìn thoáng qua xe của mình, sau đó đi đến xem xe của Hà Thế Nho, trên mặt rất bình thản, nói với Hà Thế Nho: “Cậu muốn bao nhiêu tiền cho việc này?”

Khóe miệng Hà Thế Nho cong lên thành nụ cười xấu xa, nói: “Tôi không cần tiền gì cả, chỉ cần người ngồi trên xe anh mời tôi ăn bữa trưa là được, tôi còn chưa có ăn gì.”

Khuôn mặt bình thản của tay tài xế liền xệt qua một tia ngoan độc, đang định làm gì đó với Hà Thế Nho, thì cửa kính đóng chặt ở cửa sau chậm rãi hạ xuống một chút, nhưng vẫn không đủ để người ở bên ngoài nhìn thấy rõ người ngồi ở bên trong.

“Đừng làm chuyện thừa thãi! Cậu đụng vào người ta còn định làm gì nữa? Xin lỗi cậu ta đi!” Trong giọng nói hòa nhã mang theo mệnh lệnh tuyệt đối.

Tài xế vừa nghe xong, bộ dáng kiêu ngạo lập tức biến mất, “Rất xin lỗi anh.”

Hà Thế Nho không để ý đến lời xin lỗi của tài xế, đi thẳng đến cánh cửa xe chỉ hạ kính xuống một chút, đưa tay gõ gõ lên tấm kính chống đạn, nhìn thấy cửa kính được hạ xuống toàn bộ, nghiêng người đến cửa xe, đem đầu thò vào trong, cười hi hi chào hỏi hai người một anh tuấn lãng khốc một hòa nhã, nói: “Cha nuôi, chú Phùng, hai người sao lại đến thành phố A vậy? Nếu không phải lần tình cờ này, con còn không biết đó. A, xem ra xe của cha nuôi với chú Phùng bị “hư” rồi, không thì qua xe con đi, đi nào, con chở hai người.”

Người đàn ông lạnh lùng chỉ nhướng mắt liếc nhìn Hà Thế Nho một cái, rồi lại nhắm mắt lại.

Phùng Minh Nghị lại hòa nhã cười nói: “Tiểu Nho, lúc này có đụng trúng con không? Chú thấy đường này vắng, cho nên nói tài xế chạy nhanh một chút, ai mà ngờ con lái xe như rùa bò vậy đâu. Như vậy rất nguy hiểm đó.”

Cảm nhận được lời giáo huấn trong câu nói của Phùng Minh Nghị, Hà Thế Nho ngoan ngoãn tiếp thu, nói: “Chú Phùng, lần sau con sẽ chú ý hơn.”

“Vậy lên xe đi, xe con cứ để tài xế lái về, con lái chiếc xe này đi.”

“Ặc, dạ không cần đâu.” Hà Thế Nho biết bản thân gã thỉnh thoảng thì còn có can đảm nói chuyện ngang hàng với hai người này, nhưng nếu thật sự phải đi ăn cơm chung với cha nuôi chẳng khác nào cục băng di động, thì rất dễ ảnh hưởng đến chất lượng tiêu hóa a.

“Không phải con nói muốn bọn chú mời con ăn cơm sao?” Phùng Minh Nghị như cười như không nhìn Hà Thế Nho đang vói đầu vào cửa xe, nói.

“Con biết rồi.” Hà Thế Nho cảm giác gã đúng là tự vác đá ném vào chân mình rồi.

Tài xế cho đến lúc này cũng không biết ông chủ của mình có một đứa con nuôi, bởi vì gã gần một năm nay mới từ bên dưới được thăng tiến lên dựa vào vẻ mặt lúc nào cũng bình thản nhưng bên trong cực kì tàn nhẫn và sự trung thành. Bây giờ vô tình đắc tội con nuôi của ông chủ, tài xế rất bất an, rất sợ hãi sẽ bị trừng phạt bởi qui định của bang phái, thành ra, động tác lái xe của Hà Thế Nho đi cũng rất cẩn thận.

Nhìn chiếc xe bị tông móp phần đuôi được tài xế cẩn thận lái đi nhanh chóng, Hà Thế Nho không thể không đến ghé tài xế của chiếc xe bị tông móp phần đầu ngồi xuống, nhưng mà động tác cũng không hề nhanh, cứ chậm rì rì, tất nhiên là không tình nguyện rồi. Trong lòng nghĩ, biết vậy lúc này giả bộ không nhìn thấy kí hiệu bí mật trên cái xe kia là được rồi, thì bây giờ đâu có bị khó xử như vậy. Cứ việc giả bộ không thấy rồi không đi bắt chuyện, không nói thì không xấu hổ, sẽ không bị chú Phùng chính cho một trận.

Phùng Minh Nghị làm sao không biết Hà Thế Nho cố tình chậm chạp, giả bộ khó hiểu hỏi: “Tiểu Nho, con...?”

“Con...” Hà Thế Nho nhanh chóng cắt ngang câu hỏi của Phùng Minh Nghị, nhưng mới nói có một chữ, gã vẫn còn giữ cửa xe chưa chịu ngồi xuống nhìn thấy từ phía sau có một chiếc xe rất quen đang chạy đến, đây chẳng phải là xe của Lăng Sóc hay sao?

Hà Thế Nho vội vàng nói: “Chú Phùng, cha nuôi, đợi con một chút.”

Nói vừa xong, Hà Thế Nho đã lao ra ngoài đường, vẫy vẫy hai tay, không sợ chết mà đứng ngay giữa đường. Vốn gã cũng chẳng muốn làm ra hành động nguy hiểm như thế, nhưng vừa nghĩ đến nếu như gã mà dưng ngón cái lên làm động tác muốn đi nhờ xe, cái tên Lăng Sóc kia chắc chắn sẽ chẳng nể tình bạn học mà dừng xe lại đâu.

“Két. ——!” Tiếng thắng xe xé gió vang lên, chiếc xe của Lăng Sóc dừng lại vững vàng, khoảng cách giữa đầu xe với cái tên không sợ chết Hà Thế Nho chỉ có vài cm.

Hai tay Lăng Sóc nắm vô lăng, lạnh mặt nhìn Hà Thế Nho đang tùm tùm cười đứng chẵn ở trước, đôi môi mím chặt cho biết lúc này anh đang rất tức giận, lời nói ra khỏi miệng mang theo vô vàng lạnh lẽo: “Hà Thế Nho, anh muốn chết?”

Hà Thế Nho vẫn mặt dày tươi cười đi đến bên cửa xe, giống như là không nhìn thấy bộ mặt lạnh của Lăng Sóc, nói: “Tức giận thì mau già lắm, cẩn thận Tiểu Vũ chê cậu.” Mắt thấy mặt Lăng Sóc càng lạnh hơn, Hà Thế Nho đẩy đẩy mắt kính, chỉ vào chiếc xe màu đen chưa tắt hãm vào lề đường, vội vàng đem lí do cản xe lại nói ra: “Cậu xem, xe chúng tôi bị tông hư rồi, có thể cho đi nhờ một chút không?”

Chân mày Lăng Sóc khẽ nhướng lên, nhìn theo hướng Hà Thế Nho chỉ, vừa lúc cửa kính trên chiếc xe màu đen được hạ xuống, để lộ ra một khuôn mặt ôn hòa anh tuấn.

Mặc dù chỉ là phần dưới của khuôn mặt, nhưng trong chớp mắt, đồng tử của Lăng Sóc liền co rút lại, trong lòng thì không ngừng nổi sóng.

Nửa dưới khuôn mặt kia, rất giống với Vũ của anh. Nhưng khí chất thì lại kém Vũ của anh một trời một vực, nếu như nói Vũ của anh là người ôn hòa lương thiện hàng thật giá thật, thì người đàn ông đeo kính râm kia, thì là một người nội hiểm thâm trầm lại rất tàn nhẫn, cả người tuy rất nho nhã, nhưng lại mang theo hơi thở ngạo độc cùng máu tanh rất khó nói. Đây là một người đàn ông vô cùng đối lập, hay nói cách khác thì ông ta là một người đàn ông đáng kịch rất giỏi.

Một người đàn ông khác thì không thấy rõ khuôn mặt cho lắm, tuy nhiên, từ hơi thở lạnh lẽo tựa hàn băng tỏa ra trên người ông ta cũng như lệ khí nhân nhạ, làm cho Lăng Sóc biết rõ người này chính là một nhân

vật trời sinh đã sống trong bóng tối.

Chỉ vài giây ngắn ngủi, trong đầu Lăng Sóc đã có đánh giá đại khái về Phùng Minh Nghị và Lôi Quân Chi, rồi lại quay về nhìn đến Hà Thế Nho đang đứng bên ngoài cửa xe chờ câu trả lời.

Hà Thế Nho thấy Lăng Sóc quay về nhìn gã, nói: “Đừng ích kỷ vậy chứ, con đường này có rất ít xe qua lại, cậu nếu không cho chúng tôi đi nhờ một đoạn, chúng tôi phải phơi nắng đợi rất lâu đó.”

Về phần Phùng Minh Nghị và Lôi Quân Chi thì không có phản đối đề nghị đi chung xe với Lăng Sóc của Hà Thế Nho, tất nhiên là vì Phùng Minh Nghị kiên quyết muốn đi nhờ xe Lăng Sóc để có thể nhìn Tiểu Vũ bảo bối của cha, mà Lôi Quân Chi thì đối với những chuyện của con thế này đều để mặc cho Phùng Minh Nghị quyết định, thành ra, hai người họ ngồi trong xe cũng không có lên tiếng, chỉ chờ Lăng Sóc đồng ý thì cùng nhau xuống xe chuyển qua ngồi trên xe Lăng Sóc.

Lăng Sóc không thể đoán được vì sao chiếc xe màu đen kia lại bị tông, nhưng mà có thể đoán được Hà Thế Nho nếu không leo lên được xe anh thì sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

Âu Dương Lạc dừng xe lại, quay đầu nhìn thoáng qua đứa cháu ngoại đang vẫn còn im lặng, miệng giật giật, vẫn không lên tiếng.

Xuyên qua cửa xe, Diệp Đồng nhìn tiệm cơm nhỏ đang khóa cửa ở bên kia đường, đôi mắt cay cay, trong đầu hồi tưởng lại những hình ảnh của những ngày không biết đến lo âu —

Hình ảnh mẹ mặc một cái tạp dề dính đầy dầu mỡ cầm vá múc canh quơ theo nói cậu ta đi đứng cẩn thận; sau khi đóng cửa tiệm, bóng dáng của cha ngồi một mình giữa quán vừa uống rượu vừa nói chuyện sang sảng; những đêm giá lạnh, dưới ngọn đèn vàng ảm đạm, hình ảnh gầy gò của Vũ ngồi chồm hổm trước chậu rửa chén rửa chén ra sức cọ rửa...

Khuôn mặt mẹ nhận được món quà nhỏ cậu ta tặng cười đến hạnh phúc vô ngần; cha lên cơn quậy phá khi say xỉn; nụ cười yếu ớt đầy sợ hãi của Vũ...

... Cùng cuộc sống “Uy phong” ở trường với mấy người bạn học; cuộc sống trải qua trong vui vẻ...

Rõ ràng chỉ mới có vài năm, tất cả đều không quay trở lại được.

Nhìn tấm bảng “giải tỏa” treo trước tiệm cơm nhỏ, trong đầu Diệp Đồng cứ bị quay cuồng với những chuyện trước kia, tự nhiên, cảm thấy cả người phiêu nổi.

Thật lâu sau, Diệp Đồng nói có chút rầu rĩ: “Cậu Út, cậu có thể dừng lại đây một chút không? Con muốn xuống xem một chút, nếu chú không muốn ở đây chờ thì cũng có thể đến trên mấy dãy phố bán đồ ăn đồ uống tìm quán cà phê nào đó chờ con, con muốn vào nhà xem một chút.”

“Cậu đi với con.” Âu Dương Lạc nói.

76. Chương 76: Trở Về

Cốc Vũ ư một tiếng, chậm chạp mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh ướt át dần dần trở nên rõ ràng, chỉ là nơi khóe mắt vẫn lơ đãng để lộ ra một tia xuân tình mị ý còn sót lại của tối hôm qua.

Cậu đỡ eo bước xuống giường, luồng hơi mát lạnh từ máy lạnh phả lên người cậu, để lộ ra những màu sắc ấm muội khắp nửa thân trên.

Chủ nhân của bàn tay dày rộng vẫn thường quấn trên eo cậu đã dậy rồi, phần giường bên cạnh cũng đã lạnh, và hơi thở cũng đã nhạt.

Cốc Vũ miễn cưỡng quay đầu, nhìn về phía cửa sổ.

Rèm cửa bằng vải nhung dày chỉ hở một khoảng rất nhỏ, một tia sáng không phân biệt được là màu vàng hay trắng đang nhảy múa trong căn phòng hơi tối.

Cốc Vũ đoán thấy thời gian vẫn còn sớm, bởi vì Lăng Bảo Bảo còn chưa có nháo nhào đòi người bế bé qua đây.

Bởi vì trước khi đến trưa Lăng Bảo Bảo luôn đòi Cốc Vũ bế và hôn bé, đây là thói quen tập ra trong thời gian ở trang viên Ngân Hạnh Lâm. Tuy nhiên Cốc Vũ cùng Lăng Sóc sắp khai giảng rồi, Lăng Bảo Bảo tập một thói quen gì đó thì rất nhanh, nhưng mà để bỏ đi thì lại cần rất nhiều thời gian a.

Từ khi chung sống với Lăng Sóc, rồi dọn vào nhà họ Lăng ở cho đến bây giờ, Cốc Vũ phát hiện bản thân mình lười đi nhiều lắm. Cái này liên quan cực kì lớn đến chuyện nhà họ Lăng cưng chiều cậu.

Cốc Vũ bám vào tay vịn cầu thang thông thả đi xuống dưới lầu, tay còn lại rất không có hình tượng mà đỡ lên cái eo đang bủn rủn của mình.

Mặc dù trên mặt vẫn mỉm cười bình thản, nhưng mà trong lòng thì khổ không nói nên lời.

Đều tại Lăng Sóc, nói gì mà sắp khai giảng rồi, sau này cũng chẳng thể ngày nào muốn làm thì liền làm, cho nên, tranh thủ còn mấy ngày nghỉ hè, vừa đến buổi tối là anh lại hóa thành dã thú vô cùng điên cuồng, vô cùng nhiệt tình, vô cùng bá đạo, rõ ràng Lăng Sóc ban ngày bận không thấy bóng dáng ở đâu, nhưng đến tối lại có tinh lực lôi cậu ra ăn đến chẳng thừa lại một mẫu xương.

Điều này làm cho Cốc Vũ không thể không bội phục thể lực của Lăng Sóc. Chẳng lẽ làm chuyện này hoài thì cơ thể sẽ càng ngày càng khỏe sao? Nếu không cậu tại sao luôn bị Lăng Sóc quán lấy? Tất nhiên, nếu như cậu có gan chống đối lại thương yêu kịch liệt của Lăng Sóc, nhất định phải đem Lăng Sóc đuổi qua ngủ trên nền nhà trong phòng Lăng Bảo Bảo!

“Mợ chủ à, con ôm đi. Cậu chủ nhỏ vừa uống sữa xong, ồn ào đòi tìm mợ chủ này.” Bác Lâu bế Lăng Bảo Bảo đi từ phòng khách đến, nhìn thấy Cốc Vũ đang đi xuống lầu, liền dừng lại, chờ Cốc Vũ đi đến.

Cốc Vũ nhìn thấy Lăng Bảo Bảo “A a” vươn đôi tay bé xinh đợi bế ra, miệng liền cười thật tươi, chân Cốc Vũ cũng không tự giác bước nhanh hơn, giống như chỉ vừa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bé con nhà mình thì bao nhiêu bủn rủn trên người cũng chẳng còn nữa.

Hai tay Cốc Vũ đã luồn xuống dưới nách Lăng Bảo Bảo định bế qua, nhưng không ngờ bác Lâu lại nói một câu: “Mợ chủ à, con như vậy có bế được cậu chủ nhỏ không? Hay là cứ để bác bế đi.”

Tay Cốc Vũ cứng đơ, trên mặt cũng không khỏi nóng bừng, bây giờ cậu bế Lăng Bảo Bảo cũng không được, không bế cũng không được.

Nhưng Lăng Bảo Bảo thì không biết daddy của bé đang bối rối, giống như là khỉ con, đôi tay đã quàng lên cổ của Cốc Vũ, cọ cọ lên đầu hôn mờ mờ trên cổ Cốc Vũ cười “hi hi”

Cốc Vũ vội vàng bế Lăng Bảo Bảo đang đu trên cổ mình, để tránh né ánh mắt “sáng rực” của bác Lâu, phải làm bộ cúi đầu nhìn Lăng Bảo Bảo ở trong lòng, nghĩ định đánh trống lảng, nhưng khóe mắt lại nhìn thấy Lăng Sóc đang đi từ ngoài hành lang vào.

Trên người Lăng Sóc vẫn còn phủ một lớp mồ hôi mỏng cùng mùi thuốc súng, bởi vì anh ra sau núi tập luyện chiến đấu cùng bắn súng với binh lính ở ngoài đó.

Khuôn mặt tuần mi lãnh khốc của anh khi nhìn đến Cốc Vũ liền trở nên hiền hòa, bước chân cũng nhanh hơn, bế lấy Lăng Bảo Bảo ở trong lòng Cốc Vũ, giảm bớt gánh nặng cho Cốc Vũ, tay kia thì đỡ lên eo Cốc Vũ kéo cậu đi về phía phòng ăn, hỏi: “Vũ, sao không ngủ thêm chút nữa? Có phải cực căng đánh thức em không?”

“Dạ không phải tại cực căng. Tại em đói bụng nên tự tỉnh dậy thôi.”

“Vậy mình đi ăn sáng đi, ăn xong rồi anh về phòng tắm sau.”

Bác Lâu bị ngớ lơ rồi bỏ rơi ở phía sau chỉ biết sờ sờ mũi, lắc đầu vội vàng đi theo, ánh mắt bác nhìn theo một nhà ba người đang đi ở phía trước tràn đầy vui mừng.

Hoạt động đón tân sinh viên kiểu gì cũng chẳng đến phiên Cốc Vũ và Lăng Sóc, cho nên, hai người cũng không phải đến trường sớm, chỉ cần đến khi nhập học chính thức thì đến cũng chưa muộn.

Lăng Sóc bận rộn nhiều việc, lúc nào cũng vậy.

Cốc Vũ biết sơ sơ Lăng Sóc bận việc của công ti, còn cụ thể là chuyện gì trong công ti thì cậu không rõ lắm, Lăng Sóc cũng rất ít khi đem chuyện ở ngoài về nhà. Cốc Vũ cũng rất tâm lý không có hỏi. Từ trong bản năng cậu luôn tin tưởng người đàn ông sẽ bên cạnh cậu cả đời này; mỗi tối khi nhìn thấy Lăng Sóc mệt mỏi trở về nhà, cậu sẽ chờ anh với một chén súp ngon lành thanh đạm cùng nụ cười rạng rỡ.

Lăng Sóc bận rộn như vậy, vốn là bởi vì anh cùng Cốc Vũ ở lại trang viên Ngân Hạnh Lâm rất lâu, công ti của anh khi vừa khai giảng đã hoạt động rồi.

Công ti này không hề dùng đến một xu nào của gia đình, tuy nhiên vẫn dùng đến một ít những mối quan hệ trong nhà họ Lăng, đối với Lăng Sóc mà nói, có mối quan hệ mà không dùng thì mới là thẳng ngốc.

Hơn nữa mấy ngày nay để mấy người Đông Văn Thanh tập làm quen với các công việc của công ti, liền kéo sáu người vừa mới tận hưởng kì nghỉ hè còn chưa kịp lấy lại sức, nhưng dưới mấy tầng “*** uy” áp bức của Lăng Sóc, không thể không đến công ti Lăng Sóc làm trâu làm ngựa trước khi nhập học, lại còn không được chống đối dù chỉ một câu, không thể nào nói hết cái khổ trong lòng sáu người này, thê thảm không ai có thể tưởng tượng được.

Bữa sáng không còn sớm lắm trôi qua, Lăng Sóc hôn tạm biệt Cốc Vũ đang đứng ở cửa tiễn anh đi làm, rồi làm hôn lên đôi mắt xanh lam tròn xoe đang chớp chớp của Lăng Bảo Bảo được Cốc Vũ bế trong lòng, lái xe chạy đến công ti.

Cốc Vũ bế Lăng Bảo Bảo đứng nhìn một chút, đến khi Lăng Sóc chạy xe ra khỏi cổng, mới thu hồi tầm mắt, quay người đi vào trong nhà.

Cốc Vũ định quay về căn “nhà” kia nhìn một chút, từ lúc ở Anh về, cũng chưa có qua đó dọn dẹp, không biết đã bụi bặm tới mức nào nữa rồi.

Căn “nhà” kia, là cội rễ của cậu, là nơi cậu cùng mẹ ném trải tất cả khổ cực cùng vui sướng, là nơi của buồn và hạnh phúc; là nơi mà cha cậu có thể trở về.

Cốc Vũ luôn hi vọng, có một ngày đẩy cánh cửa cũ kĩ của căn nhà nhỏ ấy, cha của cậu sẽ bước ra từ bên trong nhà, nói với cậu: “Tiểu Vũ, cha về nhà rồi.”

Cậu biết, đây là chuyện không có khả năng. Bởi vì cha của cậu còn đang trong tù, mà cậu, một lần cũng chưa từng đến thăm.

Cậu rất rất rất muốn đi, nhưng mà hết chuyện này đến chuyện khác cản lại, không phải vì có thai thì là người gặp tai nạn, đợi đến khi thật sự có thời gian, bao nhiêu nhớ thương tràn ngập trong lòng cậu lại bị sự nhút nhát đánh bại.

Trong lòng cậu cực kì mâu thuẫn giữa chuyện muốn gặp lại cha cùng với sợ hãi. Cho nên mới vịn vào lí do đợi Lăng Sóc đưa cậu đi mà kéo dài đến tận bây giờ.

Có lẽ vào một ngày nào đó, có lẽ chỉ là ngày mai, cậu sẽ có can đảm để cho Lăng Sóc đưa cậu đi thăm cha ở trong tù.

Bây giờ để cho cậu về “nhà” xem qua một chút đi, dọn dẹp “nhà” thật tốt, chờ cha trở về.

“Ông nội, bác Lâu, hai người định ra ngoài à?!” Cốc Vũ có chút khó khăn khi bế Lăng Bảo Bảo đang loay hoay muốn xuống dưới đất bò, đôi mắt mở to, bởi vì có chút kinh ngạc, lúc này không nghe ông nội nói ông định đi ra ngoài mà.

Lăng Tập Trạo dẫn dò bác Lâu bưng theo một chậu hoa lan, nhìn thấy Cốc Vũ đi qua, lại nghe Cốc Vũ hỏi, liền chuyển mắt qua phía này, hỏi ngược lại: “Sao vậy Tiểu Vũ? Tiểu Sóc đi ra ngoài rồi?” Đưa tay đến dễ dàng bế lấy Lăng Bảo Bảo chơi với bé một chút.

Lăng Bảo Bảo quơ quơ cánh tay nhưng cũng không đòi xuống đất bò nữa, đôi mắt xanh lam liền nhìn trúng chậu hoa lan bác Lâu đang ôm cẩn thận, dưới ba đôi mắt, nhưng chẳng ai kịp ngăn cản cánh tay mũm mĩm của bé, hoa lan trong nháy mắt bị thắm nếm trải cái gọi là “lạt thủ tội hoa”, chỉ còn sót lại phần thân khô gầy.

Lăng Tập Trạo nhìn Lăng Bảo Bảo cười há há mà dùng hai tay vò hoa, màu sắc trên mặt thay đổi liên tục, cuối cùng thì dừng lại ở màu đen.

Vốn chậu hoa lan này là của một người bạn già thích chơi hoa của ông gởi lại, hôm nay ông đang muốn đưa qua cho ông bạn già đó, vậy mà cửa còn chưa ra được, chậu hoa lan bảo bối của ông bạn già đã bị bảo bối của nhà họ Lăng một tay “giết” mất rồi.

Hết lần này đến lần khác lại không thể đánh chẳng thể mắng với bảo bối của nhà họ Lăng được, cho dù Lăng Tập Trạo định nghiêm mặt hù dọa Lăng Bảo Bảo, nhưng Lăng Bảo Bảo chẳng biết sợ là gì, đã thể còn tưởng là ông cố của bé muốn chọc ghẹo bé.

Cái này làm cho Lăng Tập Trạo rất bất lực, rối rắm hiện ra cả trên mặt.

“Ông chủ, ông...? Tôi...?” Bác Lâu xấu hổ, nhìn sắc mặt Lăng Tập Trạo một chút, rồi lại nhìn Lăng Bảo Bảo thôi không vò hoa nữa mà đem hoa nhét vô miệng ăn, lại nhìn chậu hoa lan trụi lủi, cái gì cũng không nói được, cậu chủ nhỏ bây giờ đang trong giai đoạn hiếu kì, đối với cái gì cũng tò mò, quả thực thấy cái gì là chụp cái đó, nhưng bác cũng đã rất cẩn thận rồi, thế nhưng vẫn bị cậu chủ nhỏ bẻ trụi hoa lan, đây là lỗi của bác, như vậy thì làm sao ông chủ có thể giao hoa cho người bạn yêu lan thành si kia chứ?!

“Ông nội?” Cốc Vũ nhỏ giọng gọi một chút còn đôi mắt thì nhìn chăm chăm chậu hoa trụi lủi rồi nhìn sang Lăng Tập Trạo, dùng một giây, nói: “Xin lỗi ông nội, cục cưng không có cố ý đâu.” Vừa nói, vừa đem Lăng Bảo Bảo đã gây họa còn cười vui vẻ bế trở về, tuyệt đối không dám đề cập đến ý định nhờ hai người trông chừng Lăng Bảo Bảo, còn cậu thì quay về căn nhà cũ một chuyến.

Thật lâu sau, Lăng Tập Trạo tỉnh táo lại khỏi chuyện hoa lan bị bẻ, khuôn mặt rối rắm cũng phục hồi trở lại, nhìn thấy vẻ mặt Cốc Vũ gần như bị dọa khóc thay vì Lăng Bảo Bảo, vội vàng an ủi: “Không sao đâu không sao đâu, Tiểu Vũ đừng lo lắng.”

“Nhưng chậu hoa lan này không phải là ông Liễu nhờ ông nội mua dùm ở trong triển lãm hoa lan sao?” Cốc Vũ biết lai lịch của chậu hoa lan này nha. Liễu Phi Dương là bạn cũng là cấp dưới hồi xưa của ông nội, có một sở thích, đó là vô cùng yêu thích hoa Lan. Nếu không phải lúc đó ông đang ở nước ngoài về nước không kịp, thì chậu hoa lan này cũng không phải nhờ ông nội mua giúp.

“Thì cứ nói thẳng với ông ấy thôi. Ông ấy về nước cũng chẳng phải chỉ vì chậu hoa lan này, còn là vì để tham dự tiệc cưới của Tiểu Vũ và Lăng Sóc mà. Bây giờ mấy người đó không ở nhà chúng ta là vì thấy ở khách sạn của cấp dưới thì tiện hơn. Mặc dù đã nghe nói về cục cưng, nhưng mà chưa có gặp, quà tặng gặp mặt con lần trước còn chưa có đưa, ông nội sẽ hưng hăng chỉnh bọn họ cho biết.”

Cánh tay của Lăng Tập Trạo vung lên, đôi mắt sắc bén tràn đầy tia tính kế bạn bè, một chút cũng chẳng hề lo lắng đến chuyện hoa lan, hừ, chậu lan này sao có thể đáng giá bằng cháu cố của ông chứ?! Với lại Liễu Phi Dương lúc trước chỉ mới nói một câu, tiền mua hoa lan còn chưa trả nữa là.

“... Cái đó? Ông nội, ông Liễu với ông Gia và ông Lôi khi nào thì đến nhà? Con sẽ nấu cơm xin lỗi ông Liễu được không?” Chần chừ một chút, Cốc Vũ liền nói. Đây là biện pháp Cốc Vũ nghĩ ra để “giảm nhẹ tội” cho cục cưng nhà mình, dù sao mọi người đều không chê tay nghề nấu ăn của cậu, muốn ăn cơm cậu nấu.

Mắt Lăng Tập Trạo sáng rực, liền nói nhanh: “Được, ông muốn ăn súp, là loại súp con hay nấu cho Lăng Sóc đó, um, còn muốn ăn mấy món ngon ngon nữa. Tiểu Vũ, con phải nói rõ với Tiểu Sóc, cái này không phải là ông nội kêu con làm.”

Cốc Vũ bật cười: “Dạ, ông nội, con sẽ nói là tự con muốn làm.”

Chỉ có thể nói, mỗi tối khi Lăng Sóc đi làm về có súp hầm riêng để cho anh ăn đã làm ông nội kích động vô cùng, khiến cho ông nội rất ganh tị. Cái này cũng không thể trách cậu, ngày nào cậu cũng nấu đến mấy phần, nhưng ngoại trừ một phần cho Lăng Sóc, những phần còn lại lúc nào cũng không đủ để chia, mà Lăng Sóc lại không cho phép cậu nấu súp làm cơm này nọ cho người khác, cho dù “người khác” này chính là ông nội, cha, chú của hai người.

Bác Lâu không biết nói gì, ông chủ à, ông làm như vậy là làm khó cho đầu bếp ở trong nhà rồi?! Bất quá, đồ ăn mợ chủ nấu đúng là ăn ngon quá chừng, có mùi vị rất riêng, ở đây chẳng có ai nấu ra được như vậy cả, bác cũng không biết phải miêu tả mùi vị đó ra sao, chắc chỉ có chuyên gia ẩm thực sau khi nếm thật cẩn thận mới có thể kết luận được.

Thấy khuôn mặt nghiêm khắc của Lăng Tập Trạo cũng đã dịu xuống, Cốc Vũ lặng lẽ trừng mắt với Lăng Bảo Bảo ăn hoa xong lại phèo ra, quay mặt tránh đi bàn tay cầm hoa của Lăng Bảo Bảo định nhét vô miệng mình, Cốc Vũ ngắc đầu nói với Lăng Tập Trạo: “Ông nội, lát nữa con đưa cục cưng đi ra ngoài một chút.”

“Ừ, con để mấy người A Tùng đưa con đi, cẩn thận một chút.” Lăng Tập Trạo cũng không hỏi Cốc Vũ đưa Lăng Bảo Bảo đi đâu, Cốc Vũ vốn là người cẩn thận, mang theo em bé cũng sẽ không đến nơi đông người, không đi đến bên kia núi thì cũng chính là đến công viên bên này chơi một chút, thành ra Lăng Tập Trạo rất yên tâm. Hoa lan không còn, nhưng bạn già thì vẫn phải gặp.

“Dạ con biết rồi ông nội. Ông nội với bác Lâu cũng đi cẩn thận.” Cốc Vũ nắm bàn tay dính đầy nước hoa lan của Lăng Bảo Bảo vẫy vẫy chào tạm biệt Lăng Tập Trạo.

Cốc Vũ ở nhà bận rộn một lúc mới đi được, đầu tiên là Lăng Bảo Bảo quậy phá, sau đó cậu lại nhận được một cuộc điện thoại từ mĩ gọi qua, là của Jude, cũng không có việc gì, chỉ là hỏi thăm cùng nói chuyện.

Nói chuyện với Jude chừng mười phút mới xong, sau đó Cốc Vũ lên xe đi về con hẻm ở nhà cũ, đến đầu hẻm thì xe dừng lại.

Cốc Vũ bế Lăng Bảo Bảo bước xuống, vừa ngược mắt lên thì nhìn thấy tấm bảng đề hai chữ “giải tỏa” đỏ rực trên vách tường tiệm cơm nhỏ, trong lòng tự nhiên cảm thấy khó khăn cùng buồn phiền vô cớ.

“Cậu Vũ?” Nhìn Cốc Vũ đứng yên, A Tùng gọi nhỏ.

Cốc Vũ thu hồi suy nghĩ, nhíu mày quay đầu hỏi A Tùng với A Lượng: “Chỗ này sao bị giải tỏa vậy? Sao em không biết gì hết?”

“Không đâu, chỉ có cái tiệm cơm kia thuộc diện giải phóng mặt bằng để mở rộng đường thôi, mùa xuân năm sau là bắt đầu thực hiện.” A Tùng đem những điều mình biết ra nói cho Cốc Vũ.

Cốc Vũ sững sốt một chút, không hỏi gì nữa. Nếu như nơi này phải sửa đường, như vậy theo sau đó là sự thay đổi của cả khu này. Mặc dù kinh tế cùng hoàn cảnh sống sẽ tốt hơn, nhưng cậu sợ nếu như thay đổi như vậy. Sau này lỡ đâu thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, cha của cậu còn có thể nhớ rõ chỗ này không? Trong khoảnh khắc kia, hai chữ “giải tỏa” đỏ rực ở xa xa kia trở nên vô cùng đáng ghét. Cậu rất ít khi có tâm tình như vậy, nhưng không hiểu sao, cậu đứng là có cảm giác thấy ghét.

Con hẻm nhỏ dẫn đến nhà cũ cũng không có gì thay đổi kể cả mùi vị, mấy người A Tùng tự động đứng hết ở bên ngoài, như vậy, chỉ có Cốc Vũ bế Lăng Bảo Bảo vào trong nhà.

Mặc dù đã rất lâu không còn ở đây, nhưng mà Cốc Vũ khi rảnh thì đều qua đây dọn dẹp, với lại thời gian này không khí khô ráo, căn nhà cũ cũng không thấy có mùi ẩm mốc hay mùi vị gì khác lạ, chỉ có phủ một lớp bụi mỏng.

Cốc Vũ đặt Lăng Bảo Bảo đang tò mò nhìn xung quanh xuống, lấy chút nước đi đến trước bàn thờ của Thi Lệ, động tác lau khung hình của Thi Lệ rất chậm rãi, mãi đến khi Lăng Bảo Bảo không nhìn được mà ề a, Cốc Vũ mới lau xong khung hình đặt lại trên bàn thờ.

Khi Cốc Vũ định đem bát nhang xuống lau thì trong đó có ba chân nhang còn mới, là ai đã đến?

Cốc Vũ kích động thiếu chút nữa thì cầm bát nhang không vững, là cha sao?

Không đúng, chẳng lẽ là Lăng Sóc?

Khó trách cậu cứ cảm thấy trong nhà bụi không nhiều như cậu tưởng, thì ra là có người đã đến.

Cốc Vũ cảm thấy, người đến căn nhà này, ngoại trừ Lăng Sóc, chính là cha vẫn còn đang ở trong tù. Trong nhất thời, cậu thật không nghĩ đến được ai khác nữa cả, một người cũng có thể nói là quay trở về, một người mang theo tình yêu cuồng nhiệt theo đuổi đến tận đây tạo thành một hồi “nguy cơ trong hôn nhân”.

77. Chương 77: Cha

Cốc Vũ vẫn biết mình có chút nhạy cảm với ánh mắt xung quanh.

Nhưng mà mấy ngày nay, cậu rất nghi ngờ, rõ ràng lần nào cũng cảm thấy có người nhìn cậu từ phía sau, nhưng khi quay đầu lại thì chẳng thấy gì cả.

Cậu định nói cho Lăng Sóc biết về mối phiền toái vô hình này, nhưng lại cảm thấy là do mình nghĩ nhiều thôi, còn chưa có xác định được chuyện gì đã nói với Lăng Sóc, cái đó không phải sẽ càng khiến Lăng Sóc tăng thêm gánh nặng sao? Với lại Lăng Sóc cũng đã rất bận rộn với chuyện công ti rồi.

Cứ như vậy, Cốc Vũ nghi ngờ vu vơ vài ngày, cũng không cảm thấy ánh mắt tuy không ác ý nhưng đầy khó hiểu dõi theo ở sau lưng nữa. Xem ra, quả thật là do cậu nghĩ nhiều thôi.

Hôm nay, Cốc Vũ ôm một túi đồ đi từ tiệm bán văn phòng phẩm ra ngoài trạm xe bus gần đó, mới đi vài bước, cậu thình lình quay đầu lại, đứng trên đường dành cho người đi bộ nhìn chằm chằm vào phía sau bức tượng điêu khắc hình cái bút lông của tiệm văn phòng phẩm, giống như muốn dùng ánh mắt chăm chú của mình đục thủng một lỗ.

Qua một lúc lâu, Cốc Vũ nhìn thấy khách hàng ra vào cửa tiệm đó cũng không có gì khác lạ, chắc là cậu lại nghĩ nhiều nữa thôi.

Cốc Vũ thông thả quay đầu lại, bước chân tiến về phía trước.

“Ui... Đau quá!”

Đầu vẫn còn đang trong quá trình quay lại, bước chân tiếp theo cũng chưa có đi xong, Cốc Vũ đã bị đụng vào người khác, túi đồ cầm trên tay cũng rớt “bộp” xuống đất, đồ đạc mới mua đọng ở bên trong đều rơi hết ra ngoài.

“Sao lại không cẩn thận vậy? Có bị đau chỗ nào không?”

Cốc Vũ bùm mũi ngồi chồm hồm dưới đất nhặt đồ nghe có một tiếng đàn ông mang theo một chút bất đắc dĩ pha lẫn cưng chiều phát ra từ trên đầu mình.

Cốc Vũ ngẩng đầu, vì ngược sáng cho nên không nhìn thấy rõ mặt người đàn ông cho lắm.

“Uhm, không có gì. Xin lỗi, tôi không có nhìn đường.” Cốc Vũ hơi ngửa đầu ra nói với bóng dáng cao lớn kia.

“Tôi giúp cậu nhặt.” Phùng Minh Nghị cũng ngồi xổm, nhanh chóng giúp Cốc Vũ nhặt màu vẽ cùng cọ.

Phùng Minh Nghị thừa nhận, cha là cố ý sấn tới, chỉ có như vậy, mới có thể cùng nói chuyện với Tiểu Vũ thêm vài lời. Mấy ngày hôm nay, cha đều nhân lúc Cốc Vũ có một mình thì len lén bám theo, nhưng không ngờ cha là cao thủ theo dõi người khác, nhưng vẫn bị Cốc Vũ cảm nhận được, mỗi lần khuôn mặt khó hiểu lần ngờ vực của Cốc Vũ quay đầu ra sau nhìn thử, Phùng Minh Nghị đều tưởng rằng cha đã bị Cốc Vũ phát hiện ra chỗ ẩn nấp, làm hại huyết áp cha tăng lên không ngừng, lúc nào cũng cảm thấy bị lộ tới nơi.

Cốc Vũ không có ngăn cản đôi bàn tay rất đẹp kia giúp cậu nhặt đồ, bởi vì cậu vẫn còn ôm mũi xuýt xoa, trong lòng thầm nói, người đàn ông này nhìn gầy như vậy, nhưng tại sao thân người còn cứng hơn cả đá thế.

Khi Phùng Minh Nghị đưa túi đồ qua cho Cốc Vũ, đôi mắt Cốc Vũ mở to hơn bình thường, kinh ngạc kêu nhỏ: “Là ông!”

Phùng Minh Nghị dịu dàng cười, “Uh, lại gặp nhau.” Tại sao muốn gặp con của mình mà lại phải dùng phương pháp của những người xa lạ thế này chứ?! Phùng Minh Nghị buồn phiền nghĩ. Ngày đó ngồi trên xe của Lăng Sóc, trước khi lên xe, cha cảm thấy dường trong ánh mắt của Lăng Sóc nhìn cha trong một thoáng lóe lên một tia kinh hãi, nhưng Lăng Sóc đã bình tĩnh lại rất nhanh, sau khi mọi người lên xe ngồi, vẫn không nói thêm gì cả, cũng chỉ có một mình Tiểu Nho “chọc ghẹo” Lăng Sóc, hại cha chẳng thể thành công khi lợi dụng “gió đông” mang tên Lăng Sóc để tiếp cận Cốc Vũ.

Nhìn thật gần người đàn ông đang cười dịu dàng trước mặt, Cốc Vũ cảm thấy mình rất giống ông ta, cậu thậm chí còn nghĩ, người đàn ông này có phải là anh em (họ) chưa từng xuất hiện gì đó của cha mẹ hay không, nếu không sao lại giống nhau nhiều đến thế? Nhưng cậu chưa từng ngờ đến, người đàn ông này, chính là người cha mà cậu tưởng vẫn còn đang ở trong tù.

“Cảm ơn... Cảm ơn ông.” Cốc Vũ nhận lấy túi đồ, đứng nhanh dậy, cậu nghĩ nên tránh xa người đàn ông khiến cho trái tim cậu không ngừng loạn nhịp này nhanh nhanh một chút.

Nhưng do đứng dậy nhanh quá, cậu cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người cũng chao đảo theo, nhưng ngay một giây sau đó cậu đã được người đàn ông ấy đỡ lại.

“Chậm chậm thôi.” Phùng Minh Nghị vội vàng đỡ lấy Cốc Vũ, nhưng lời nói thì vẫn chứa đựng vô vàng cứng chiều. Cha biết, bởi vì bề ngoài của mình làm cho trong lòng Cốc Vũ luống cuống. Nói nhẹ hơn là tim đập loạn, nếu đối lại là một người qua đường nào đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy một người giống mình đến như vậy, đều sẽ cảm thấy nghi ngờ, sẽ đi tìm hiểu xem sao. Nếu Cốc Vũ là một người có tính tò mò như những người khác, Phùng Minh Nghị đã được Tiểu Vũ gọi là cha rồi.

Làm cho Phùng Minh Nghị khó hiểu chính là, Lăng Sóc kiểu gì cũng nhạy cảm hơn rất nhiều so với Cốc Vũ phải không? Tại sao Lăng Sóc sau khi nhìn thấy bộ dạng của cha cũng không hề phản ứng gì?

Phùng Minh Nghị tuyệt đối không nghĩ đến, Lăng Sóc đối với bề ngoài của cha không hề có phản ứng gì đó là bởi vì liên quan đến Hà Thế Nho. Lăng Sóc còn nghĩ, Hà Thế Nho từ khi anh cùng Cốc Vũ nhập học đã tìm cách tiếp cận, nhất định là bởi vì Cốc Vũ giống Phùng Minh Nghị, nhiệt tình đối với Cốc Vũ chỉ bất quá là kiểu đi tình biệt luyến hoặc là yêu ai yêu cả đường đi lối về. Tất nhiên, Lăng Sóc cũng nghi ngờ thân phận của Phùng Minh Nghị, cũng đã điều tra qua, nhưng thân phận của Phùng Minh Nghị vốn không phải là người ở thành phố này, lại thêm đã bị Lôi Quân Chi ngụy tạo vô cùng hoàn mỹ từ hồi nào, cho nên Lăng Sóc cũng chỉ nghi ngờ, chuyện không đủ cơ sở đảm bảo anh cũng không muốn nói với Cốc Vũ, chỉ sợ Cốc Vũ bị thất vọng rồi ảnh hưởng đến sức khỏe.

Bởi vậy có thể thấy được, Lăng Sóc cùng Cốc Vũ thật sự là vợ chồng, tâm linh tương ứng.

Cốc Vũ sụp mắt xuống, cảm muốn khuấy nhẹ li sinh tố, đá viên ở bên trong chạm vào thành li phát ra tiếng kêu lanh canh nho nhỏ.

Cậu cũng không rõ, tại sao lại đi theo người đàn ông chỉ mới gặp qua hai lần đến tiệm bánh ngọt, rõ ràng cậu rất sợ, nhưng rốt cuộc vì sao lại sợ người đàn ông này thì chính cậu cũng không rõ, nhưng trong lòng lại có một lời nói khác thúc giục cậu, hãy tiếp cận người đàn ông này. Giống như cậu và người đàn ông này được cột lại bởi một sợi dây vô hình, làm cho từ trong đáy lòng cậu muốn lại gần người đàn ông này. Bây giờ cậu còn không biết, cái này là ràng buộc của cha con.

Nghĩ đến đó, trong lòng Cốc Vũ rung mình. Nếu như bị Lăng Sóc biết cậu đi uống nước với một người đàn ông xa lạ, vậy thì hậu quả nhất định rất nghiêm trọng.

“Lạnh không? Có phải máy lạnh ở đây mở lớn quá không?”

Phùng Minh Nghị vẫn nhìn Cốc Vũ, bởi vậy khi Cốc Vũ rung mình cha cũng nhìn thấy, nghĩ định đưa tay sờ trán Cốc Vũ thử, nhưng mà động tác mới được một nửa thì đã dừng lại, quay về lại trên tách cà phê của mình.

Cốc Vũ lắc đầu, hơi nhắc móng tay ghế ra sau một chút, nhìn xuống dưới bàn tay, vừa đứng dậy vừa nói: “Cảm ơn ông đã mời tôi uống nước, tôi phải về rồi.” Vừa nói, vừa nhìn ra ngoài trạm xe bus bên ngoài vách kính, vừa vận nhìn thấy một chiếc xe bus đi về trường đang dừng ở trạm.

Phùng Minh Nghị thất vọng nhú mi, cha còn muốn nhân cơ hội này bồi dưỡng tình cảm với Cốc Vũ, vậy mà ngồi chưa được bao lâu, Tiểu Vũ của cha đã muốn đi rồi, hơn nữa, vẫn không hề hỏi cha điều gì cả.

Sợ hãi băng quơ không phải là tính cách của cha, cho nên, Phùng Minh Nghị hỏi thẳng với Cốc Vũ đang nhắc chân chuẩn bị đi: “Con không hỏi vì sao chúng ta lại giống nhau như vậy sao?”

Cốc Vũ dừng lại một chút, trong mắt hiện lên tia bối rối cùng phức tạp, hàm răng cắn nhẹ vào môi, cánh môi hồng cũng nhợt nhạt, nhìn vào khuôn mặt tà tà đang cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh của Phùng Minh Nghị, chậm chạp ngồi lại xuống ghế.

Phùng Minh Nghị cảm thấy bàn tay đang cầm tách cà phê của mình cũng chảy đầy mồ hôi, lần đầu tiên đối mặt với cảnh máu me cha cũng không cảm thấy sợ, nhưng mà khoảnh khắc này, cha vô cùng sợ hãi, sợ Cốc Vũ sau khi biết được thân phận của cha thì sẽ lạnh lùng xa cách cùng ánh mắt đầy oán hận chỉ trích.

Cốc Vũ nhìn khuôn mặt của Phùng Minh Nghị vài giây, đôi mắt lại yên lặng chuyển đến li sinh tố, nhìn chằm chằm hoa văn trên li, không biết đang nghĩ cái gì.

“Chúng ta rất giống nhau.”

Một lúc lâu, Cốc Vũ cố lấy can đảm chậm rãi nói.

Phùng Minh Nghị không có trả lời, có điều trong đôi mắt lóe lên ý cười nhàn nhạt.

“Ông cố ý tiếp cận tôi.”

Lại qua một lúc lâu, Cốc Vũ nói như thế.

Ý cười trong mắt Phùng Minh Nghị càng thêm rõ ràng. Thì ra, biện pháp tiếp cận sứt sẹo của cha đã bị Tiểu Vũ nhìn ra.

“Vậy con đã biết rõ tôi cố ý tiếp cận con, tại sao còn muốn đi đến đây với tôi?” Phùng Minh Nghị nhỏ nhẹ hỏi, lệ khí âm trầm được nguy trang hoàn mỹ có ý muốn tỏa ra ngoài, nghĩ đến nếu con cha dễ bị gạt như vậy, cha tuyệt đối sẽ làm thật đũa nào muốn gạt con cha, rồi sau đó sẽ cho con mình một bài học nhớ đời.

Nếu nói Phùng Minh Nghị thất vọng, Cốc Vũ làm sao không buồn phiền chứ? Lấy tính tình nhút nhát của cậu, tuyệt đối không có khả năng đi uống nước cùng với một người đàn ông xa lạ chỉ mới gặp qua hai lần, nhưng bây giờ, chết ở chỗ là cậu đã mặt đối mặt với người đàn ông lạ này rồi. Cậu thậm chí còn cảm nhận được khi mình định đi thì trong lòng lại kêu lên không muốn, cho nên giây phút khi người đàn ông mở miệng giữ người, cậu liền ngồi xuống.

“...” Cốc Vũ muốn nói cậu không biết, quả thật cậu cũng không biết, nhưng lời nói khi thoát ra khỏi miệng lại trở thành: “Bởi vì là ông, cho nên...” Cậu chỉ nói theo những gì đang nghĩ trong lòng. Cảm giác sau khi gặp người đàn ông này trong toilet của tiệm trà vẫn chẳng thể tiêu tan. Cậu không hiểu tại sao bản thân mình lại vì một người có khuôn mặt giống mình mà tối lại ngủ không ngon, nhân dịp gặp gỡ ngày hôm nay dứt khoát làm cho rõ luôn.

Thật là muốn hỏi cậu vì sao không thể hỏi ư, chẳng lẽ lại đi hỏi người ta rằng: này, ông là ai, tại sao lại giống tôi như vậy?! Cho cậu thêm mười lá gan cậu cũng chẳng dám hỏi bất lịch sự như vậy.

“Nếu như tôi nói, chúng ta là người nhà, con có tin không?” Phùng Minh Nghị không hề bỏ qua bất kì biểu hiện nào trên khuôn mặt Cốc Vũ, trong giọng nói mang theo chút bất an, đó là vì rất xúc động bởi một câu “Đó là vì ông” của Cốc Vũ.

Quả nhiên, Cốc Vũ sau khi nghe được những lời này của cha, liền ngẩng phắt đầu, trong đôi mắt mở to ngập tràn cảm xúc khó tin, còn kèm theo một tia kinh hỉ không hề che giấu.

“Họ tên đầy đủ của con là Cốc Vũ, sinh nhật là ngày mười tám tháng ba âm lịch; mẹ con tên là Thi Lệ đã qua đời...”

“Rốt cuộc ông là ai?!” Tia kinh hỉ mông như tơ trong mắt Cốc Vũ còn tiêu tán nhanh hơn cả pháo hoa, biết thành hốt hoảng, cánh môi run rẩy lạnh giọng cắt ngang những lời nói khiến cho người ta sợ hãi của Phùng Minh Nghị, cho dù người đàn ông này trước sau đều dùng vẻ mặt và lời nói rất dịu dàng.

Nếu như người đàn ông này thật sự là người thân của cậu, tại sao không tìm đến cậu sớm hơn một chút?! Huống hồ, mẹ cũng có nói, mẹ và cha vốn là bỏ trốn cùng nhau, đã sớm trốn khỏi gia tộc, vậy thì làm sao có khả năng có người thân? Người thân thiết nhất còn sót lại trên đời này của cậu chính là cha vẫn còn đang ở trong tù.

Nhưng mà sau khi người đàn ông nói rằng ông là người thân của cậu, Cốc Vũ không còn dám chắc chắn cha cậu vẫn còn ở trong tù nữa! Tuy nhiên, suy nghĩ này của cậu vừa mới lóe lên thì liền biến mất! Cậu cũng không biết vì sao lại nghĩ như vậy nữa.

“Tôi là... Tôi là...” Lời đến trên môi, Phùng Minh Nghị lại chần chờ, nếu cứ vậy mà nói ra, Tiểu Vũ sẽ tin tưởng cha sao? Cho dù là trước mặt Lôi Quân Chi, cha cũng rất ít khi có cảm giác khiếp hãi thế này, hết lần này đến lần khác đối với đứa con đã nhiều năm không gặp cha lại rất luống cuống.

Tiểu Vũ bây giờ rất tốt, có chồng có con, cho dù không có cha bên cạnh, hôm nay vẫn có người thay cha cho Tiểu Vũ tình thân cùng tình thương của cha. Nếu như trong một lúc xúc động nói ra thân phận của cha, có thể phá vỡ hạnh phúc hiện tại của Cốc Vũ hay không? Còn cha thì chỉ muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Cốc Vũ chứ không phải lại làm cho Cốc Vũ phải khóc thêm một lần nữa! Dù Tiểu Vũ là con ruột của cha, nhưng cha lại là một người cha không có trách nhiệm, cha không có tư cách đi “phá hoại” hạnh phúc của con!

“Ông là ai?!” Thấy người đàn ông chần chờ không nói, chỉ là trong mắt người này mang theo lo lắng cố giấu, khuôn mặt cũng đầy lo lắng bồn chồn, Cốc Vũ vội vàng hỏi dồn.

Tự Nhiên Cốc Vũ có một loại cảm giác, người đàn ông này có thể thật sự là người thân của cậu! Con mèo con mang tên hi vọng bị bóp chết ở sâu trong đáy lòng lại một lần nữa đội mồ sống lại. Nếu như đúng như trực giác của cậu đang nghĩ đến, người đàn ông này chính là...

Chưa nghĩ hết thì Cốc Vũ đã kích động rồi! Ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào đôi mắt Phùng Minh Nghị.

Nhìn sự chờ đợi cùng kích động trong mắt Cốc Vũ, Phùng Minh Nghị thầm than một tiếng, có lẽ là cha suy nghĩ miên man rồi, trong mắt Tiểu Vũ tuy lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn tuân theo thiên tính của cha con mà theo cha đến nơi này, cha còn phải sợ hãi điều gì nữa chứ? Tiểu Vũ thiện lương dịu dàng như vậy, nhất định sẽ tiếp nhận người cha như cha, cha và Cốc Vũ đều chảy chung một dòng máu, là quan hệ sâu sắc nhất trên thế gian này!

Phùng Minh Nghị hít sâu một hơi, cẩn thận nói: “Cha là cha con, Phùng Minh Nghị!”

“Cha? Cha?” Cốc Vũ ngốc nghếch lặp lại, bao nhiêu tủi hờn cùng oán giận trong chớp mắt đều trào ra, đôi mắt vốn đã mở to nay lại càng lớn hơn, cố gắng nhìn thật rõ người đàn ông này từng giây từng phút, nhưng mà bóng dáng của người đàn ông này sao càng lúc lại càng nhạt nhòa, dần dần, được thay thế bởi một khuôn mặt trẻ hơn, trên mặt vẫn còn mang theo chút ngây ngô. “Cha? Cha? Cha? Cha...”

Cha ngồi đối diện ngẩn ngơ nhìn Cốc Vũ lặng yên rơi nước mắt, trong lòng Phùng Minh Nghị đau thắt, không nhận được đưa tay đến, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ đọng trên khóe mắt Cốc Vũ.

“Xin lỗi, Tiểu Vũ, bảo bố của cha!”

Phùng Minh Nghị đang ôm Cốc Vũ im lặng rơi lệ cùng tiếng thút thít nho nhỏ tự nhiên cảm thấy sau có một luồng khí ập đến từ sau lưng, vốn có thể tránh đi rất dễ dàng, nhưng mà nếu như vậy, Tiểu Vũ rất vất vả cha mới có thể ôm được sẽ bị đụng trúng, cho nên, Phùng Minh Nghị không có nghiêng người tránh đi, mà chỉ quay đầu, ánh mắt lạnh như băng chém thẳng về kẻ đánh lén cha.

Theo sát đòn đánh lén là tiếng gào to đầy giận dữ: “Tên khốn, ông làm gì Vũ của tôi?!”

Cánh tay đầy gân xanh cách mặt Phùng Minh Nghị chưa đến một cm, nhưng mà chủ nhân của nắm đấm khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của Phùng Minh Nghị liền vội vàng kèm lại. Nếu như đây là võ lâm cao thủ như trong phim chiếu trên TV, phải cứng rắn dừng lại đòn tấn công mạnh mẽ thế này, thì nhất định sẽ hộc máu ngay lập tức.

Diệp Đồng không có nội thương học máu, nhưng mà bị hình dạng của Phùng Minh Nghị dọa đến mức há hốc miệng mồm.

“Ông... Ông... Là ai, tại sao lại giống Vũ như vậy?” Diệp Đồng chỉ ngơ ngác hỏi. Nhìn thấy nắm đấm của mình vẫn còn trước mặt của Phùng Minh Nghị, liền chột dạ rút trở về.

Trước thời điểm nhập học chính thức của đại học A Diệp Đồng không hề nhìn thấy Cốc Vũ ở trong trường, nếu không vì tập quân sự thì cũng đã sớm đi tìm người rồi. Thật vất vả trải qua được đợt tập quân sự bị chặt đứt hết toàn bộ phương tiện liên lạc, cậu ta vội vàng chạy đến lớp Cốc Vũ học để tìm người, nhưng ở đó mới biết, Cốc Vũ còn chưa có đi học lại; sau đó ra sức nghe ngóng, tên Lăng Sóc kia cũng chưa có đến trường. Gừ gừ, chắc chắn là tên khốn Lăng Sóc kia không cho Vũ của cậu ta đi học.

Diệp Đồng bị cơn ghen tuông cùng ghen ghét xông tới tận não, được rồi, cho dù không có ghen cùng ganh ghét, đầu óc đơn giản của cậu ta chỉ biết lao thẳng về phía trước, cũng chưa từng nghĩ lại khóa học của Cốc Vũ và Lăng Sóc còn chưa có bắt đầu, lại chẳng cần phải để ý đến những hoạt động ở trong trường, hoàn toàn có thể nhập học muộn.

Hôm nay là cuối tuần, Diệp Đồng vốn chỉ là cầu may, xem có thể bắt gặp Cốc Vũ ở ngoài hay không, mặc dù biết đây là mong ước xa vời. Không phải cậu ta không muốn trực tiếp đến nhà Lăng Sóc tìm Cốc Vũ, nhưng mà cậu ta cho dù làm việc có cảm tính đến đâu cũng nhớ rõ ông nội của Lăng Sóc là tướng quân Lăng Tập Trạo, cậu ta có tùy tiện cỡ nào cũng chẳng dám qua đó “quây”, nếu không để cho cậu Út biết, thì sẽ bị chửi cho sôi đầu, lại còn có khả năng bị nhéo tai rồi mắng cậu ta là thằng ngu!

Có thể nói, số của Diệp Đồng đúng là hên đến mức hù chết người, thật sự là trong lúc đi lang thang ở khu thương mại phía nam lại thật sự gặp được Cốc Vũ đang ngồi trong tiệm bánh ngọt.

Trước đó cậu ta cũng không nhìn thấy, cũng không nghe thấy hai người đó nói cái gì, nhưng mà cậu ta thấy người đàn ông ngồi xoay lưng về phía cậu ta hình như chọc cho Cốc Vũ khóc, đã thế còn dám chồm qua kéo Cốc Vũ đang lệ rơi đầy mặt ôm vào trong lòng “động tay động chân”, gã đàn ông chết tiệt, đúng là muốn đi tìm chết mà!

Sau đó, liền xuất hiện một màn như ở trên, cho nên khi Cốc Vũ ngược đôi mắt sưng đỏ phủ đầy nước mắt lên, Diệp Đồng cũng không có phát hiện có chỗ nào không đúng, đó là cái bớt trên mắt trái của Cốc Vũ đã biến mất. Cái này cũng thể hiện, Diệp Đồng thích Cốc Vũ, không hề để ý đến cái bớt có hay không.

78. Chương 78: Dẫn “sói” Về Nhà

Người trong tiệm bánh ngọt không không nhiều lắm, chỉ có mấy cô gái cười hi hi ha ha, các cô đều vừa ăn bánh ngọt vừa thì thầm nói chuyện với nhau, ngẫu nhiên sẽ liếc mắt qua nhìn Cốc Vũ yên lặng ngồi dựa vào cửa sổ cùng Phùng Minh Nghị, cũng không phải là có ý nghĩ YY gì, chỉ là đơn giản hai người giống nhau này đều là mỹ nam, nhìn vào thấy rất đẹp.

Khi Cốc Vũ khóc được Phùng Minh Nghị ôm vào trong lòng, rồi Diệp Đồng vọt vào, mấy cô bé liền ngừng nói chuyện, trong mắt lóe lên tia tò mò, bộ dạng y như là may mắn đến đây ăn bánh gặp được chuyện lạ.

Cốc Vũ ngơ ngác ngẩn đầu lên, hàng mi dài chớp chớp, hóa ra vẫn còn chìm đắm trong nỗi tủi thân cùng oán giận chưa có nhận thức lại, đôi mắt đen như mực ngọc được nước mắt tẩy rửa càng trở nên trong veo, lại càng thêm mê hoặc.

Qua một lúc lâu, Cốc Vũ mới phát hiện mình còn được ôm trong lòng của Phùng Minh Nghị, đôi má cậu liền đỏ ửng vì xấu hổ, vội vàng đẩy Phùng Minh Nghị ra, dùng tốc độ chớp nhoáng đứng lên, đi đến trước mặt Diệp Đồng.

“Diệp... Diệp Đồng?”

Đầu tiên Cốc Vũ hơi kinh ngạc một chút, kinh ngạc vì tại sao lại gặp Diệp Đồng ở đây, sau đó là vui mừng, nhưng bởi vì trước đó còn đang tủi thân, cho nên vẻ vui mừng trên nét mặt vừa hiện ra một chút liền biến mất, khóe môi hơi cong lên, đôi mắt đỏ hồng hơi cười hỏi.

Diệp Đồng lại cẩn thận nhìn thoáng qua Phùng Minh Nghị, đem đôi mắt ngốc nghếch nhìn trở về mặt Cốc Vũ, lại ngơ ngác hỏi: “Vũ, ông ta là ai vậy, sao lại giống cậu vậy?”

Cốc Vũ phát hiện ra mình vừa mới quên khuấy mất người đàn ông ở phía sau, cũng quên mất người đàn ông ấy nói cái gì, nhưng Diệp Đồng vừa hỏi lại, giống như là kéo cậu từ trong tâm trạng vui sướng vì gặp được Diệp Đồng trở lại trạng thái cũ, cảm giác tủi thân lại dâng lên mắt, lại thấy muốn khóc.

Diệp Đồng thấy nước mắt lại bắt đầu tụ tập trên mắt Cốc Vũ, cuối cùng cũng tỉnh lại khỏi cơn ngơ ngác, hoảng sợ giơ tay lên muốn lau đi nước mắt đang dần tràn ra của Cốc Vũ, nhưng mà dưới cái tròng mắt của Phùng Minh Nghị lại không dám làm cái gì, gấp đến mức không biết phải làm sao an ủi Cốc Vũ.

Cốc Vũ hít hít mũi, lấy mu bàn tay quẹt quẹt lên mắt, sau đó vô tình nhìn thấy mấy đôi mắt sáng rực của mấy cô bé ngồi ở bàn sau đang nhìn qua phía này, liền vô thức trốn ra sau lưng Diệp Đồng.

Động tác nhỏ này của Cốc Vũ làm cho Diệp Đồng có cảm giác trở lại giống như trước kia, trong ngực rất ngọt ngào. Trước kia khi đưa Cốc Vũ ra ngoài chơi, nếu như Cốc Vũ bị người ta nhìn chằm chằm, sẽ trốn ra sau lưng cậu ta, bởi vì cậu ta cao, đủ để ngăn cản ánh mắt của người khác.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Tâm tình Diệp Đồng rất vui vẻ, cánh tay cũng nhấc lên kéo Cốc Vũ đứng ở phía sau vào trong lòng, cũng không sợ cái tròng mắt lạnh lẽo của Phùng Minh Nghị nữa, liếc nhìn Phùng Minh Nghị đầy khiêu khích, cúi đầu ôm Cốc Vũ kéo ra khỏi cửa tiệm. Dù sao Cốc Vũ rất kích động vì người đàn ông này, đi sớm một chút là tốt nhất.

Phùng Minh Nghị làm sao có thể để cho Diệp Đồng đưa Cốc Vũ đi? Nếu không phải khi quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Đồng, cha thiếu chút nữa đã móc súng ra, dám đánh lén sau lưng cha, quả thật là tự tìm đường chết! Cha nhận ra mặt của Diệp Đồng là bởi vì từ trong tài liệu điều tra mà biết được, Tiểu Vũ trước kia mặc dù bị Diệp Đồng bắt nạt không ít, nhưng sau đó thái độ của Diệp Đồng đối với Cốc Vũ thay đổi rất lớn, cũng chỉ có Tiểu Vũ bảo bối ngốc nghếch của cha là không nhận ra tâm tư của Diệp Đồng, dù sao ngay cả cha chỉ đọc qua tài liệu báo cáo cũng đã có thể nhận ra Diệp Đồng thích Tiểu Vũ bảo bối của cha.

Ngoại trừ biết được thân phận của Diệp Đồng, nguyên nhân quan trọng nhất Phùng Minh Nghị không muốn để cho Diệp Đồng đưa bảo bối đi là vì cha đang đánh cược được ăn cả ngã về không nên quyết tâm thẳng thắn với Cốc Vũ, để có thể được nhận lại Cốc Vũ, nếu không phải Diệp Đồng xuất hiện quá bất ngờ, mà Cốc Vũ nhìn thấy Diệp Đồng thì kích động, làm sao có thể để cho Cốc Vũ lọt vào trong lòng của Diệp Đồng chứ?

Phùng Minh Nghị mất hứng rồi, chớp mắt liền đứng dậy, ôn hòa nhã nhận được nguy trạng trong mắt liền biến mất, thay vào đó là sự sắc bén, giọng nói lạnh thấu xương: “Thả ra!”

Diệp Đồng run rẩy, Cốc Vũ bị cậu ta ôm trong lòng dưới giọng nói lạnh lẽo của Phùng Minh Nghị cũng sợ đến phát run, đôi mắt đen nhánh ướt đầm nhìn về Phùng Minh Nghị khi quay đầu lại.

Phùng Minh Nghị thăm than không tốt, thiếu chút nữa thì bực lộ bản chất rồi, hù dọa ai cũng được hết, nhưng chính là không được dọa Tiểu Vũ bảo bối vốn rất nhút nhát.

“Ừc, Tiểu Vũ, cha không cố ý lớn tiếng như vậy đâu, cha chỉ nghĩ đây là người xấu, cho nên...” Nét mặt Phùng Minh Nghị nhanh chóng trở nên dịu dàng, trợn mắt nói dối.

Cốc Vũ không có nhìn thấy Phùng Minh Nghị thay đổi vẻ mặt, nhưng Diệp Đồng thì thấy được, gần như bị sát khí cùng khí lạnh mà Phùng Minh Nghị bắn ra trong chớp mắt làm cho đông lạnh luôn.

Cốc Vũ khẽ cắn môi, liếc nhìn Phùng Minh Nghị một cái thật sâu, đầu quay đi, kéo kéo vạt áo của Diệp Đồng, nói nhỏ: “Diệp Đồng, mình đi đi.”

Lúc này, Cốc Vũ hoàn toàn không biết phải làm sao để đối mặt với người đàn ông tự xưng là cha của mình, trong lòng cảm thấy rất hoảng loạn, cậu muốn về nhà nói với Lăng Sóc.

“Tiểu Vũ?” Phùng Minh Nghị làm sao không nhìn ra thay đổi trong mắt Cốc Vũ, chỉ thở dài gọi nhỏ một tiếng, không ngăn cản Diệp Đồng đưa người ra khỏi tiệm bánh ngọt.

Cốc Vũ nhanh chóng rời đi quay đầu lại nhìn Phùng Minh Nghị, nhìn bóng dáng cô độc của Phùng Minh Nghị đứng nơi cửa sổ thủy tinh yên lặng nhìn theo bóng dáng của cậu cùng với Diệp Đồng, hình như ánh mặt trời rực rỡ ban trưa cũng không thể xua tan hơi thở buồn bã vây quanh người ông ấy.

Bước chân Cốc Vũ vô thức chậm đi, trong mắt lộ ra tia đau lòng.

Người đàn ông kia, là cha của cậu! Rõ ràng là rất chờ mong cha, nhưng tại sao bây giờ lại chạy trốn chứ? Là bởi vì thái độ cẩn thận của người đàn ông này đối với cậu sao? Hay là vì cậu đang sợ hãi? Sợ đây không phải là sự thật.

Diệp Đồng thấy Cốc Vũ quay đầu lại, đôi chân mày rậm hơi nhíu lại, cậu ta không biết được cảm giác mình dành cho người đàn ông kia là như thế nào, người đàn ông kia rất giống Cốc Vũ, nói là anh em chắc cũng sẽ có người đồng ý, nhưng cậu ta biết chắc, Cốc Vũ không có anh em. Nếu như có anh em, nhà Cốc Vũ cũng sẽ không thể như vậy. Bởi vì quần áo người đàn ông này mặc trên người cậu ta vừa mới nhìn qua đều biết đó là những đồ hiệu xa xỉ.

Mắt nhìn thấy Cốc Vũ đối không đành lòng đối với người đàn ông kia nên đi càng lúc càng chậm, Diệp Đồng rất nghi ngờ, người đàn ông kia, rốt cuộc là có quan hệ gì với Cốc Vũ. Nhưng ngàn lần vạn lần dừng có là tình địch nha, chỉ một tên Lăng Sóc cậu ta đã đuổi đi không được rồi, còn để Cốc Vũ rơi vào trong ma chướng của Lăng Sóc, nếu lại lòi ra một người nữa, cậu ta có cần phải cầm theo một cây chổi, để chuyên môn quét tình địch đi hay không?!

Diệp Đồng đáng thương, cậu ta còn không biết, Cốc Vũ cùng Lăng Sóc đã đăng kí kết hôn rồi, mà cậu ta mới là kẻ mà Lăng Sóc cho là tình địch nguy hiểm nhất.

Phùng Minh Nghị còn đứng trước ghế ngồi nhìn thấy Cốc Vũ quay đầu lại, biểu tình trên mặt nhanh chóng trở nên cô đơn cùng khổ sở, dáng người đứng thẳng cũng rũ xuống, biết ngay Tiểu Vũ bảo bối của cha là người lương thiện nhất mà, nhất định sẽ quay đầu lại.

“Tiểu Vũ.” Phùng Minh Nghị đứng ở tại chỗ giống như là kẻ bị vứt bỏ, chờ người vứt bỏ cha quay đầu lại nhìn, chờ đến khi người vứt bỏ cha đã quay đầu lại thì liền lộ ra ánh mắt đáng thương nhất.

Phùng Minh Nghị không ngừng âm thầm dè bủ bản thân, để có thể nhận lại con, cái gì gọi là mặt mũi đều vứt hết. Cái này nếu như để cho anh em ở trong Thanh Đạo nhìn thấy, nhất định sẽ té nhào cả tập thể không gượng dậy được, ngay cả Lôi Quân Chi cũng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như thế này của cha.

“Tiểu Vũ?”

Cốc Vũ không có nghe thấy Phùng Minh Nghị gọi cậu, cậu chỉ cảm thấy khóe môi của Phùng Minh Nghị chuyển động, xem khẩu hình thì giống như là đang gọi tên cậu, nhưng mà bên tai cậu thì quả thật là nghe được hai chữ “Tiểu Vũ”, đó là do giọng nói không chắc chắn của Diệp Đồng gọi cậu.

Cốc Vũ suy nghĩ một chút, vẫn nói với Phùng Minh Nghị: “Ngày mai tôi đến bảo tàng mỹ thuật, nếu như ông...”

Ánh mắt Phùng Minh Nghị liền sáng lên, chạy đến vài bước, vịn lấy bờ vai của Cốc Vũ nói với: “Cha có thời gian, cha có thời gian mà. Không thì ngày mai cha đợi con ngoài cửa?”

Cốc Vũ nghiêng đầu hỏi: “Ông — biết tôi ở đâu?”

“... Ừc, dạo này con cùng Lăng Sóc ở căn hộ gần trường, cũng nói luôn, hiện tại cha đang ở căn hộ đối diện nhà con, căn hộ đó là Tiểu Nho cho cha mượn ở tạm. Oh, con cũng biết Tiểu Nho đó, là Hà Thế Nho, nó nói nó là bạn thân của con với Lăng Sóc.” Phùng Minh Nghị cẩn thận nói.

Diệp Đồng ở bên cạnh có cảm giác chẳng thể xen vào, không thể làm gì khác hơn ngoài nghiêng răng chịu đựng người đàn ông kia đang giả bộ dụ dỗ trước mặt Cốc Vũ, mặc ói hơn là, người đàn ông đó còn muốn tách Cốc Vũ ra khỏi cậu ta, cậu ta mới không để cho ông ta được như ý, cánh tay dưới eo Cốc Vũ liền gồng lên giữ chặt lại.

Tự nhiên Cốc Vũ cảm thấy trong lòng có chút buồn phiền, cậu nghĩ là cậu đang có chút tức giận, một tay ôm chặt túi đựng màu vẽ cùng cọ, tay còn lại giữ ống tay áo của Diệp Đồng, không còn quay đầu lại nữa mà chỉ để lại một câu nói mang theo chút giận dữ: “Ngày mai tôi muốn biết toàn bộ mọi chuyện!”

“Bây giờ cha có thể nói tất cả cho con, nếu như Tiểu Vũ cảm thấy có thể bình tĩnh để nghe cha nói hết.” Phùng Minh Nghị định nắm lấy cổ tay Cốc Vũ, nhưng lại bị Cốc Vũ nghiêng người tránh đi.

“Tôi phải về nhà nấu cơm, Lăng Sóc sắp về rồi.” Cốc Vũ cảm thấy mình lúc này rất lạnh lùng, ít nhất thì về mặt là như vậy, hoặc là đúng như thế, cậu không muốn nghe lúc này, cậu phải về nhà hỏi Lăng Sóc một chút, tại sao cha không còn ở trong tù, hay là Lăng Sóc cũng không biết chuyện cha không còn ở tù; hay có thể là Lăng Sóc biết cha không còn ở tù nhưng không nói với cậu. Đây không phải là giận Lăng Sóc giấu diếm cậu mà là trong lòng cậu lúc này vẫn còn ở trong trạng thái mù mờ.

Phùng Minh Nghị khẽ nhướng mắt, trong lòng thầm hận thằng nhóc Lăng Sóc kia sao có thể “lừa gạt” được Tiểu Vũ bảo bối của cha. Cha còn chưa có được ăn cơm do Tiểu Vũ nấu. Cha nhất định phải nhận Cốc Vũ lại nhanh nhanh, đến lúc đó cha muốn ăn cái gì là có thể ăn cái đó, theo như trong kết quả điều tra có nói, Tiểu Vũ bảo bối nhà cha có tay nghề nấu ăn rất cao, lúc trước chính bởi vì vậy cho nên mới bị thằng nhóc lạnh như băng Lăng Sóc “bắt cóc” mất.

Diệp Đồng nghe thấy Cốc Vũ nói câu này, trong lòng hận Lăng Sóc vô cùng, nghĩ đến nếu Lăng Sóc mà đứng trước mặt cậu ta lúc này, nhất định sẽ xông lên đánh cho một trận tơi bời, chứ chẳng phải ở đây mà học mấu vì Cốc Vũ không biết suy nghĩ trong lòng cậu ta.

Diệp Đồng giành lấy túi đồ trên tay Cốc Vũ, thông thả đi bên cạnh Cốc Vũ, mấy lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hồn lìa khỏi xác của Cốc Vũ thì bao nhiêu điều định nói đều nuốt trở về bụng.

Diệp Đồng không ngờ đến, cậu ta vô cùng hào hứng đến đại học A, nhưng Cốc Vũ nhìn thấy cậu ta lại không có vui vẻ như cậu ta tưởng tượng, cậu ta thậm chí còn cảm giác thấy giữa cậu ta và Cốc Vũ có khoảng cách, bầu không khí thân mật từng có trước kia hình như chẳng hề còn tồn tại ở giữa hai người.

Cậu ta nghĩ, cái này nhất định là có liên quan đến tên Lăng Sóc chết bầm kia, cũng có liên quan đến người đàn ông lúc này.

Tự nhiên, Diệp Đồng luống cuống.

Thời gian vô ưu vô lo ấy, những kỉ niệm gọi là đẹp khi nhớ lại là những kỉ niệm đã có với Cốc Vũ, hay phải nói là chấp niệm, mà đối với cha mẹ cậu ta, cho dù có cố nhớ lại thế nào, cho dù là cảm hình của hai người, cũng chỉ còn lại kí ức nhạt nhòa.

Hôm nay, chỉ có Cốc Vũ là cậu ta còn có thể chạm tay vào được, là người mà cậu ta đã quyết định dùng cả cuộc đời này để yêu thương từ rất lâu. Nếu như Cốc Vũ không phải là của cậu ta, vậy thì cậu ta còn lại cái gì đây chứ?! Tự nhiên, khuôn mặt Âu Dương Lạc xẹt qua trong đầu cậu ta, nhanh đến mức cậu ta còn tưởng đó là ảo giác.

Hai người yên lặng bước đi, yên lặng đến trạm xe bus, sau khi đi ra sau đuôi xe bus thì cũng ngồi xuống trong im lặng, lâu sau, một tiếng trẻ con cười “hi hi” làm cho Cốc Vũ đang ngẩn ngơ nhìn ra ngoài giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn về em bé đang đứng trên chân mẹ đạp đạp, nhớ đến cục cưng nhà mình, cười bình thản.

Cốc Vũ biết cậu nên làm cái gì rồi, bởi vì bây giờ cậu cũng đã làm cha.

Sau đó, Cốc Vũ đã nghĩ thông suốt mọi chuyện cười nói với Diệp Đồng: “Diệp Đồng, tối nay qua nhà tôi ăn cơm đi.”

Diệp Đồng sững sốt một chút, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Cốc Vũ, cười toe toét, gật đầu lia lịa, nói: “Được!”

79. Chương 79: Đối Mặt Rồi...

Khi Lăng Sóc cầm chìa khóa vào cửa, ngẩng đầu liếc mắt nhìn tấm thảm trải ở cánh cửa đối diện một cái, một tia sáng khẽ lóe lên trong đôi mắt sâu hút.

Mấy ngày nay, căn hộ đối diện có người đến ở, nhưng chỉ ru rú trong nhà, đã mấy ngày rồi, cũng không có qua chào nhau, làm cho anh nghi ngờ, người ở căn hộ đối diện có phải chỉ đến đây nghỉ hè vài ngày rồi đi hay không.

Tất nhiên, ai ở căn hộ đối diện cũng chẳng ảnh hưởng gì, dù sao có thể mua được nhà ở đây cũng không phải là người bình thường, cũng sẽ không tùy tiện gõ cửa nhà người khác, mà sẽ tìm một dịp thỏa đáng để ra mắt, để làm quen với hàng xóm mới.

Lăng Sóc cũng chẳng quản chuyện này, cũng không định nói với Cốc Vũ về căn hộ kế bên, không thì cậu lại mắc cỡ.

Mở khóa cửa, mũi Lăng Sóc đã nghe được mùi đồ ăn, một cảm giác về mùi vị gia đình dâng lên trong lòng. Anh cảm giác được, nơi nào có Cốc Vũ, nơi đó chính là nhà.

Nhưng mà lỡ tai Lăng Sóc nhanh chóng nhận ra một giọng nói không phải là của Cốc Vũ đang vang lên trong bếp, giọng nói đó khá nhỏ, như là đang nói gì đó với Cốc Vũ, sau đó, Lăng Sóc nghe được tiếng cười nhẹ nhàng của Cốc Vũ cùng tiếng nói chuyện.

Là ai?!

Lăng Sóc gần như ngay lập tức quét mắt qua tủ giày, quả nhiên có một đôi giày của nam đặt trong đó.

Anh dám chắc chắn, kẻ trong bếp đang nói chuyện với Cốc Vũ tuyệt đối không phải là chú Tư và Vạn Hoa, mà là một người đàn ông khác.

Rốt cuộc là ai?!

Lăng Sóc dùng tốc độ nhanh nhất đi về vào trong bếp, cặp táp cùng đồ ăn vặt mua trên đường cho Cốc Vũ cũng không kịp bỏ ra.

Vừa mới đến căn cửa bếp, giọng nói cũng rõ ràng hơn, cũng đã nhìn thấy Cốc Vũ cùng cái gã đàn ông có can đảm mò đến tận nhà, đập vào trong mắt là cảnh tượng hết sức chấn động, chớp mắt Lăng Sóc cũng quên mất tức giận, nhưng rất nhanh sau đó, anh bị cơn ghen chết người nhấn cho chìm ngấm, lửa giận đen sì bốc lên phừng phực nhanh chóng đi vào trong bếp, hung tợn giật hai người đang “ôm” nhau nói chuyện ra, nắm đấm mang theo lửa giận dội thẳng đến một bên khuôn mặt đang cười toe toét.

Lăng Sóc cũng biết không nên nổi điên như vậy, anh nên tin tưởng Cốc Vũ, dù cho Cốc Vũ đối với chuyện tình cảm có siêu cấp chậm tiêu đến mức nào, nhưng Cốc Vũ đúng là yêu anh.

Nhưng mà khi anh nhìn thấy cái kẻ giống như ôm Cốc Vũ từ phía sau chính là Diệp Đồng thì anh không thể giữ được bình tĩnh nữa, cũng không phải là kiêu mất bình tĩnh vì bực bội, mà là mất bình tĩnh vì muốn giết người.

Nhớ rõ hồi trước khi Diệp Đồng bị tai nạn giao thông phải nằm viện, anh đối với Cốc Vũ cũng chưa phải là yêu, thậm chí ngay cả hứng thú cũng không có, chỉ có ấn tượng với đồ ăn Cốc Vũ làm.

Nhưng mà lúc đó Lăng Sóc cũng đã biết rồi, Diệp Đồng thích Cốc Vũ, còn Cốc Vũ thì tin tưởng Diệp Đồng sâu sắc hơn rất nhiều người khác.

Cũng bởi vì như thế, anh mới cố ý ôm lấy Cốc Vũ rồi trêu chọc nói Cốc Vũ là của anh, bởi vì anh muốn biết, được một người toàn tâm toàn ý tin tưởng thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Bây giờ anh đã biết rồi, một người đàn ông có chút lãnh khốc lại có chút cao ngạo như anh được Cốc Vũ tin tưởng hoàn toàn, cảm giác sướng vô cùng! Cho nên anh căn bản không có lo lắng đến chuyện Cốc Vũ là nam, đều muốn đem Cốc Vũ trói lại với mình cả đời, làm làm người của Lăng Sóc anh.

Có lẽ lúc mới bắt đầu thì không có thêm để ý đến Cốc Vũ, hoặc là có để ý cũng chưa phát hiện ra, nhưng khi Diệp Đồng được cậu Út của cậu ta đón đi đến thành phố H thì trong lòng anh liền có cảm giác được thở phào.

Bây giờ đã bên cạnh Cốc Vũ được nhiều năm, ngoại trừ một hai năm đầu bởi vì quan hệ chủ nhà cùng người giúp việc nên quan hệ của hai người có chút “Lễ phép lạnh lẽo”, sau này thì cuộc sống tuyệt đối có thể dùng

từ gán bó như keo sơn để hình dung, có thể tùy tiện hỏi qua người ở nhà hay mấy người biết Cốc Vũ ở nước ngoài là biết ngay, Cốc Vũ từ trong ra ngoài đều được dán một loại keo dính mang thương hiệu “Lăng Sóc”.

Nhưng mà Lăng Sóc hiểu rõ, trong lòng anh luôn có một tia phiến muộn tiềm ẩn, đó chính là Cốc Vũ đối với Diệp Đồng không giống với người khác.

Cái này thật ra phải nói là, trong suy nghĩ của Cốc Vũ, Diệp Đồng mới là người đầu tiên chủ động trở thành bạn với cậu, về phần Lăng Sóc, anh là người mạnh mẽ đi vào trong thế giới của cậu.

Nói cách khác nếu không đem quan hệ giữa Cốc Vũ cùng anh và Diệp Đồng xử lý cho sạch sẽ, như vậy, Cốc Vũ đối với Diệp Đồng là cảm giác “chim non gặp mẹ”, Diệp Đồng có làm chuyện gì đối với Cốc Vũ thì cậu cũng không phản kháng; Cốc Vũ đối với Lăng Sóc anh là cảm giác mang ơn, bởi vì ở thời điểm Cốc Vũ khó khăn nhất thì không thể không tìm đến anh nhờ giúp đỡ.

Mặc dù Cốc Vũ rất ỷ lại anh, nhưng lúc nào cũng có chút cẩn thận, sau này khi chỉ có hai người Lăng Sóc mới cảm thấy Cốc Vũ tự nhiên hơn.

Đáng ghét nhất là, Diệp Đồng tại sao lại ở trong nhà của anh và Cốc Vũ? Cái này dùng đầu gối nghĩ cũng biết, nhất định là Vũ của anh đưa về rồi.

Chết tiệt, nếu không phải tại thời gian này anh bận quá, chuyện Diệp Đồng xuất hiện nhất định sẽ bị anh phát hiện ra trước, liền có thể tìm cách đuổi cậu ta đừng có lượn lờ xung quanh Cốc Vũ, chứ không phải như bây giờ, trái tim thiếu chút nữa thì bị cơn ghen đục thủng một lỗ, khuôn mặt Cốc Vũ thì vẫn còn ngơ ngác khiếp sợ nhìn anh, hỏi:

“Lăng Sóc, anh làm gì vậy? Đừng đánh nhau, bạn ấy là Diệp Đồng mà.”

Lăng Sóc nghe Cốc Vũ nói xong, liền muốn học máu, chân trượt một cái, nắm đấm sượt qua tóc Diệp Đồng rồi dội thẳng lên vách tường phía sau, phát ra tiếng động khiến người ta thót tim.

“Á? Đau không anh?” Cốc Vũ khó có khi phản ứng nhanh như vậy chạy đến nắm lấy bàn tay bị thương của Lăng Sóc, nhìn thấy da trên mu bàn tay anh đều đã bị tróc ra, đang rỉ máu, trong lòng liền xót xa, nước mắt tí tách rơi xuống mu bàn tay Lăng Sóc, hòa cùng với máu trên tay rơi xuống nền nhà trắng bóc.

Bởi vậy có thể thấy được, một đấm này của Lăng Sóc dùng bao nhiêu sức, nếu không phải lúc đó Cốc Vũ kêu lên, hàm răng Diệp Đồng chắc chắn tiêu rồi, mặt cũng sẽ biến dạng.

“Không đau.” Lăng Sóc rút tay ra khỏi tay Cốc Vũ, đi đến bồn rửa chén mở vòi nước xối lên chỗ da bị rách, còn không quên sẵn giọng trừng mắt nhìn Diệp Đồng.

Diệp Đồng vốn là đứng ở phía sau xem Cốc Vũ xào đồ ăn, nhìn từ phía sau thì thấy giống như là Diệp Đồng đang ôm Cốc Vũ, cũng chẳng thể trách vì sao Lăng Sóc hiểu nhầm.

Lúc Lăng Sóc ở phía sau giận dữ mà giật cậu ta ra, thì tay cậu ta đang định len lén thò ra bốc trộm miếng thịt gà, còn tưởng là bị Cốc Vũ phát hiện, cầm đũa xào đồ ăn khê tay cậu ta nữa chứ. Vậy mà quay đầu lại, liền nhìn thấy một nắm đấm “rừng rực lửa” đang xé gió lao đến, nếu không phải Cốc Vũ ở bên cạnh thỉnh thoảng lên tiếng, cái mặt của cậu ta đã gặp nạn rồi!

“Lăng —— Sóc!” Giọng của Diệp Đồng hầm hè bị ép xuống rất thấp, hai chữ giống như đi ra sau khi bị hàm răng nghiền trèo treo, trong mắt trào ra tất cả phần nộ khi thấy mọi thứ của mình bị cướp đi.

Chùi tay vào áo, Lăng Sóc quay đầu lại, có thể là nhờ nước lạnh xối lên làm cho tinh thần cũng tỉnh táo trở lại, lạnh lùng nói: “Sao cậu lại ở đây? Nhà của tôi và Vũ không có chào đón cậu! Mời cậu đi ngay cho!”

Bàn tay Diệp Đồng siết chặt thành nắm đấm, cổ họng không có nhào đến, nói: “Tôi cũng không phải đến đây vì cậu, chính là Vũ yêu cầu tôi đến, vì sao tôi phải nghe lời cậu?”

Lăng Sóc ghen hòng: “Đây là nhà của tôi với Vũ, tôi có quyền mời cậu ra ngoài!”

“Nằm mơ! Vũ còn cố tình mua đồ tôi thích ăn nhất để nấu.” Diệp Đồng hơi hất cằm, nói đầy đắc ý.

Cuối cùng Diệp Đồng cũng phát hiện ra, tại sao trước kia mỗi lần đều bị Lăng Sóc chọc cho đến tức điên người, thì ra, dùng ánh mắt trào phúng cùng giọng điệu châm chọc khi nói chuyện lại thật sự có thể làm

cho người ta tức giận từ trong tâm. Nhìn đi, chẳng phải bộ dáng Lăng Sóc là đang muốn bốc hỏa lại vì phải để ý đến Cốc Vũ mà phải nhẫn nại đến vậy sao? Thật sự là sướng vô cùng! Cậu ta cuối cùng đã tìm ra biện pháp đối phó với Lăng Sóc rồi, chỉ cần có Cốc Vũ ở đây, Lăng Sóc nhất định sẽ không dám xằng bậy! Diệp Đồng thế nhưng đã quên, khi có mặt Cốc Vũ, cậu ta cũng chẳng dám làm bậy!

“Bớt tự mãn đi, đó chưa chắc là những món cậu thích đâu.” Lăng Sóc cũng chẳng thể hiểu được tại sao anh là người tính cách rất lạnh khốc, nhưng chỉ cần đụng trúng Diệp Đồng thì lại trở nên ngây thơ như vậy, giống như là con nít không ngừng chửi mắng nhau, chẳng có cách nào bình tĩnh.

Lúc này, Cốc Vũ chẳng hề có chút lo lắng anh cùng Diệp Đồng sẽ thật sự cãi nhau rồi đánh nhau, mà là xót cho bàn tay bị thương của anh rồi lại cười hi hi, nói: “Lăng Sóc, Diệp Đồng, tình cảm hai người tốt ghê nha, em còn tưởng hai người lâu rồi mới gặp lại nhau sẽ xa cách chứ, thì ra tình cảm vẫn tốt như trước, vậy thì em an tâm rồi. Hai người ra ngoài ngồi đi, em đang xào sườn — á, sườn xào của em!” Cốc Vũ nhanh chóng tắt cái bếp điện từ đang nấu nồi sườn xào kêu xèo xèo, về mặt tiếc nuối, “Đều tại hai người, làm khét đồ ăn của em rồi.”

“Ai có tình cảm với cậu ta chứ!?” Mặt Diệp Đồng giống như là nuốt trứng ruồi, căm ghét nghiêng qua liếc Lăng Sóc một cái.

“Đúng vậy!” Lăng Sóc có cảm giác rất bó tay, Vũ của anh rốt cuộc là vì sao lại khẳng định anh với Diệp Đồng có quan hệ tốt chứ?! Hay là bởi vì hai người vừa nhìn thấy liền như “Kẻ thù đỏ mắt”, “Đối chọi gay gắt”?

Cốc Vũ vừa thêm nước để cứu chữa nồi sườn kho, vừa nói: “Em biết hai người hợp cạ, vậy thì đi ra ngoài hết đi. Diệp Đồng, cảm phiền bạn băng bó tay của Lăng Sóc giúp tôi với, hộp cứu thương để ở bên cạnh kệ TV ngoài phòng khách đó.”

Lăng Sóc cùng Diệp Đồng ở đằng sau nhìn Cốc Vũ chăm chăm, đều hết cách, lại liếc mắt nhìn nhau, một trước một sau đi ra khỏi nhà bếp.

Bữa cơm tối trôi qua rất hài hòa, ít nhất là trong mắt Cốc Vũ. Cậu hoàn toàn không cảm nhận được Lăng Sóc với Diệp Đồng đang âm thầm đấu đá với nhau, rất nhiệt tình nói chuyện dùng cơm với Diệp Đồng, gấp rau cho Diệp Đồng cũng không quên gấp cho Lăng Sóc, bởi vì tay của Lăng Sóc bị thương.

Lăng Sóc cùng Diệp Đồng chỉ buồn bực cúi đầu ăn cơm, chỉ sợ mở miệng ra lại bị Cốc Vũ hiểu nhầm thành quan hệ tốt.

Sau khi ăn xong, Cốc Vũ vào trong bếp đem trái cây đi ra, tự động ngồi xuống bên cạnh Lăng Sóc, vừa ngồi xuống đã bị Lăng Sóc bá đạo ôm eo, thị uy với Diệp Đồng ngồi ở ghế đối diện.

“Cậu đi đi.” Lăng Sóc lạnh lùng nói với Diệp Đồng.

Diệp Đồng đang ăn trái cây nhưng chỉ cảm thấy mùi vị cay đắng tràn đầy trong miệng, lan tràn xuống ngực, vừa đau vừa xót.

“Lăng Sóc, sao anh lại như vậy? Bây giờ còn sớm mà, Diệp Đồng còn chưa uống trà xong, sao có thể đuổi Diệp Đồng đi rồi? Khó lắm Diệp Đồng mới đến nhà mình chơi mà.”

“... Lúc này em có nói hình như cậu ta học sau chúng ta một khóa mà? Nếu như học chung một trường, sau này vẫn có nhiều cơ hội đến nhà mình. Vũ, em giữ cậu ta lại như vậy, nếu như cậu ta có hẹn với cô bé nào thì sao bây giờ?” Lăng Sóc nói nhỏ bên tai Cốc Vũ, bàn tay trên eo Cốc Vũ cũng không quên vuốt ve đầy tình sắc, cảm nhận được eo Cốc Vũ có chút cứng lên rồi lại nhũn ra, tâm tình Lăng Sóc tự nhiên tốt đến khó hiểu.

Cốc Vũ mềm mại dựa vào Lăng Sóc, cũng nói nhỏ: “Thật vậy à? Như vậy thì để bạn ấy uống trà xong rồi về.”

Lăng Sóc nghe nói như vậy, đôi mắt sâu hơi nheo lại, che giấu đi một tia đen tối vừa lóe lên rồi biến mất.

Nhìn hai người “Thân mật” không coi ai ra gì ngay trước mặt mình, đôi mắt Diệp Đồng buồn bã, ngay cả khuôn mặt cũng có chút nhợt nhạt.

Cốc Vũ hình như cảm nhận thấy Diệp Đồng im lặng, đang muốn ngẩng đầu lên, Lăng Sóc nói: “Vũ, điện thoại em để trong phòng hình như đang kêu kìa.”

“Dạ? Vậy à? Em vào nghe điện thoại.”

Nói xong, đứng dậy gật đầu chào Diệp Đồng, nói mình vào trong nghe điện thoại, để lại Lăng Sóc cùng Diệp Đồng trừng mắt nhìn nhau, cả phòng đều tóe lửa.

Là Lăng Tu Niên gọi điện thoại đến, cha mới xong một vụ án truy nã tội phạm từ nước ngoài về, được nghỉ ba ngày, nên ngày mai muốn đưa Lăng Bảo Bảo đi chơi, cho nên gọi điện thoại qua hỏi hai người Cốc Vũ có muốn đi cùng không.

Mấy ngày nay Cốc Vũ cũng chưa có gặp Lăng Bảo Bảo, thiếu chút nữa thì đồng ý, nhưng nhớ đến chuyện ngày mai, cho nên nói Lăng Tu Niên cứ đi chơi vui vẻ với Lăng Bảo Bảo, cậu có việc không đi được, nhưng cũng nói tối sẽ cùng Lăng Sóc về nhà.

Cốc Vũ nghe điện thoại xong đi ra thì không còn thấy Lăng Sóc với Diệp Đồng ở trong phòng khách nữa, Cốc Vũ nghiêng đầu nghĩ một chút, khoe miệng cong cong, bày ra một nụ cười trộm, hai người kia, thật sự là kì quặc, đã nói là quan hệ rất tốt mà, chắc chắn là lợi dụng lúc cậu về phòng nghe điện thoại đã kéo nhau ra ngoài tâm sự riêng rồi.

Đáng thương cho hai kẻ đang đánh nhau tới bởi trên sân thượng dưới ánh sáng của đèn đuốc hắt ra từ nhà cửa xung quanh, bị Cốc Vũ xem thành hai người có quan hệ thân thiết.

Thân thủ của Diệp Đồng so với Lăng Sóc đã trải qua huấn luyện chính qui thì cho dù kinh nghiệm đánh nhau có phong phú đến đâu thì cũng chẳng thể tránh được đòn đau, trên người Diệp Đồng đã phải ăn mấy đòn rất nặng của Lăng Sóc, đau đến nhe răng trợn mắt, thiếu điều muốn nhào tới cắn chết cái tên Lăng Sóc đáng ghét này.

Trong lòng Lăng Sóc biết rõ, Diệp Đồng có thể nhận được đòn của anh, nếu cũng giống anh được trải qua huấn luyện chính qui thì hai người sẽ là đối thủ rất tốt.

Nếu như Diệp Đồng không phải là tình địch làm cho anh đau đầu nhất, thì làm gì có chuyện dính vô chuyện đánh đấm mà anh rất coi thường này, nhưng ai bảo Diệp Đồng đã nhìn thấy anh cùng Cốc Vũ chung sống với nhau lại không hề biết sợ chết là gì tiếp tục nhào đến, như vậy thì đừng trách anh sao không khách sáo, không đánh cho cậu ta chạy trốn chết thì anh chẳng là Lăng Sóc nữa!

Thật ra Lăng Sóc cũng không rõ, tại sao Jude thích Cốc Vũ anh không sợ, duy chỉ có độc nhất Diệp Đồng lại cho anh cảm giác cậu ta là tình địch nguy hiểm nhất. Cái này có lẽ là do anh tin tưởng Jude có khả năng tự khống chế cũng như chừng mực; nhưng Diệp Đồng thì khác, Diệp Đồng rất cảm tính, thẳng thắn, cố chấp... Khi đã nhận định một cái gì đó thì sẽ giống như xe tăng cứ xầm xầm đi về phía trước, cho dù là bị đạn trúng đầu rơi máu chảy.

Lí do chính là vì Diệp Đồng đã nhận định Cốc Vũ, mà Cốc Vũ lại đối xử với Diệp Đồng không giống với người khác, Lăng Sóc mới có thể không giữ được bình tĩnh giống như khi phải đối mặt với tình địch như Jude.

Cảm giác không tự tin này làm cho Lăng Sóc bất an, mỗi đòn hướng đến Diệp Đồng đều dùng sức, đấm đá xé gió.

“Lăng —— Sóc!” Diệp Đồng hung hăng phun nước miếng có lẫn máu, nghiêng rằng trèo trẹo gào một tiếng, sau đó cong người tung sức, một lần nữa lao đến trước mặt Lăng Sóc, bổ nhào vào Lăng Sóc, dùng sức chặn Lăng Sóc lại, trên sân thượng diễn ra một hình ảnh hai người như hai đứa trẻ con không ngừng vật nhau xoay qua xoay lại.

Hai người nhào vô đánh nhau dính thành một đồng không phân biệt được ai với ai, ở sau cánh cửa dẫn ra sân thượng, trên trán Phùng Minh Nghị xuất hiện đầy hắc tuyến dựa vào trong lòng Lôi Quân Chi, thì thầm hỏi nhỏ: “Khó coi kinh khủng.”

“Vậy thì xuống thôi.” Lôi Quân Chi đứng phía sau Phùng Minh Nghị khẽ cắn nhẹ lên vành tai cha, bỏ đi lạnh lẽo, trong lời nói mang theo không biết bao nhiêu gợi cảm cùng cuốn hút.

“Không cần!” Phùng Minh Nghị nhanh chóng trả lời, nghiêng đầu muốn tránh khỏi hành động của Lôi Quân Chi đang làm trên tai cha, nhưng cả người đều bị gã ôm chặt trong ngực, trốn cũng chẳng thể trốn, hành động của cha càng làm cho gã đàn ông phía sau thêm động tình, ở giữa khe hông bị một vật cứng rắn nóng rực đâm vào, Phùng Minh Nghị hết hồn đến mặt cũng đen sì.

“Anh không ngại làm ở đây đâu, dù sao hai đứa ngoài kia đánh nhau rất tập trung, không nghe thấy đâu.” Lôi Quân Chi nói, bàn tay di chuyển xuống bụng dưới của Phùng Minh Nghị, động tác kéo khóa quần cực kì nhanh nhẹn, phủ tay lên đồ vật đã ngừng đầu một nửa của Phùng Minh Nghị qua lớp quần lót.

—

Về phần kết quả cuối cùng, Phùng Minh Nghị cùng Lôi Quân Chi cũng chẳng hề xem vào, Diệp Đồng ra sao Cốc Vũ cũng không biết được, nhưng mà sáng hôm sau khi Cốc Vũ nhìn thấy Lăng Sóc, liền hết hồn: “Lăng Sóc, tối hôm qua em ngủ mơ cào trúnng mặt anh sao? Có đau không anh? Xin lỗi, em không cố ý đâu.”

Lăng Sóc: “...”

80. Chương 80: Cha

Trước khi Lăng Sóc đi làm, nhìn đôi mắt có vẻ chờ mong cùng vẻ mặt muốn nói lại thôi của Cốc Vũ, trong mắt cảm thấy nghi hoặc, cúi đầu hôn lên môi Cốc Vũ, hỏi: “Có phải có gì muốn nói với anh không?”

Tối hôm qua Cốc Vũ ngồi trong phòng khách đợi một lúc lâu cũng không có thấy Lăng Sóc ra ngoài nói chuyện với Diệp Đồng về, cho nên ngủ quên trên ghế salon, khi tỉnh lại thì đã là sáng hôm nay, tiếp theo lại đi chuẩn bị bữa sáng, thành ra cũng quên khuấy mất chuyện về Phùng Minh Nghị định nói với Lăng Sóc.

Cốc Vũ im lặng một chút, đôi mắt trong veo đơn thuần hơi nhìn sang chỗ khác, nói nhỏ: “Lăng Sóc, hôm qua em gặp một người, ông ấy nói, ông ấy là... cha em, mình...”

“Em nói gì?!” Giọng của Lăng Sóc thình lình cao vút, không phải giận dữ, mà là quá mức khiếp sợ.

Cốc Vũ lại càng hoảng loạn, câu tiếp theo vì bị dọa cũng không nói được thành lời.

Lăng Sóc tất nhiên cũng cảm nhận được Cốc Vũ được anh ôm trong vòng tay đã bị dọa sợ rồi, vội vàng nhéo nhẹ vào eo Cốc Vũ để cậu có thể thả lỏng, dịu dàng nói: “Xin lỗi, Vũ, anh không có giận dữ với em. Chỉ là em nói làm cho anh ngạc nhiên quá thôi.”

Sau đó, trong đầu Lăng Sóc hiện lên hình ảnh người đàn ông đeo kính râm đi chung xe với anh ngày hôm đó, là người đàn ông kia sao? Chẳng lẽ lần đi nhờ xe đó là có “âm mưu”? Hoặc là, thật sự lần đó chỉ là tình cờ? Nếu như quả thật là cha của Vũ, tại sao vượt ngục lâu như vậy nhưng ông ta cũng không có quay về tìm Vũ và mẹ, để cho hai người phải trải qua cuộc sống cơ cực như vậy?!

Tự nhiên Lăng Sóc có cảm giác hơi hận người đàn ông kia, nhưng cũng cảm thấy may mắn, nếu như không vì người đàn ông kia không trở lại, anh có lẽ mãi mãi không có cảm giác thông cảm với Vũ rồi yêu Vũ. Bởi vì nếu có người đàn ông đó, Vũ cùng mẹ cậu tuyệt đối sẽ không trải qua cuộc sống khó khăn như vậy.

Nếu như có cái gọi là số phận, như vậy anh cũng nhất định sẽ gặp Vũ ở một hoàn cảnh khác, Vũ chỉ có thể là của anh.

Lăng Sóc mặc kệ chuyện gặp mặt một khách hàng lớn, ở trong lòng anh, Cốc Vũ vẫn là quan trọng nhất. Cốc Vũ bây giờ đang mù mịt, anh phải ở bên cạnh cậu.

Quan trọng nhất là, Lăng Sóc rất nghi ngờ người đàn ông kia, nếu như là nhìn đến thân phận hiện tại của Cốc Vũ mà muốn lừa gạt Cốc Vũ, như vậy Lăng Sóc anh, và cả nhà họ Lăng cũng sẽ không buông tha cho

người đàn ông đó, dám có can đảm lừa gạt người của anh ngay trước mũi anh, thì quả thật là đã ăn trứng gan hùm mật gấu rồi.

Với lại cũng có một nguyên nhân khác, Lăng Sóc nghĩ, nếu như người đàn ông kia thật sự là cha của Cốc Vũ, như vậy tại sao đến lúc này mới tìm về? Là nhìn thấy cuộc sống của Cốc Vũ bây giờ rất được, hay là vì bất kì nguyên nhân gì khác mà định “Uy hiếp” Cốc Vũ?! Vậy thì anh sẽ khiến cho người đàn ông đó có đi mà không có lối về!

Nhìn Lăng Sóc quay người đi vào nhà lại, Cốc Vũ hỏi: “Lăng Sóc, không phải anh đang vội đi làm sao? Sao lại không đi nữa? Lỡ đâu trễ thì sao?”

“Anh đến phòng làm việc gọi điện thoại, để cho Đông Văn Thanh đi, đợi lát nữa anh cùng em đi gặp người kia!” Lăng Sóc bình thản nói.

Nghe thấy Lăng Sóc nói như vậy, Cốc Vũ cảm thấy thật an toàn. Cậu thật ra không hề nghĩ đến người tự nhận là cha của mình là kẻ lừa gạt, chỉ là đơn giản cảm thấy có Lăng Sóc bên cạnh cậu thì không có gì đáng sợ cả, dù là tâm trạng bối rối khẩn trương hay tủi thân gì đó khi nhìn thấy người đàn ông kia cũng trở nên bình tĩnh, không cần phải để ý mặt mũi dựa vào lòng người khác rơi lệ ghen ngào.

“Này, Diệp Đồng, điện thoại của bạn kêu lâu rồi kìa, có cần nghe không?” Bạn học Giáp ở chung phòng nhón chân lên đưa tay kéo kéo Diệp Đồng đang trùm kín người ở trong chăn, nhưng mà Diệp Đồng ở bên trong hình như không có nghe thấy cậu ta nói, đã vậy còn kéo chăn trùm càng chặt hơn.

Trên mặt bạn học Giáp đầy hắc tuyến, có chút không hiểu được Diệp Đồng hôm nay bị cái gì nữa, tối hôm qua trước khi kí túc xá đóng cửa tắt điện một chút thì Diệp Đồng về, vừa về liền rúc vào trong toilet, hết lần này đến lần khác khi cả ba người bọn họ đều đã lên giường nằm ngủ, còn nói giỡn với nhau Diệp Đồng về trễ như vậy có phải là vì hẹn hò với bạn gái không.

Vậy mà sáng nay, Diệp Đồng vốn vẫn là người dậy sớm nhất phụ trách gọi người khác dậy lại còn dậy trễ hơn bọn họ, khi bọn họ gọi Diệp Đồng dậy đi học, Diệp Đồng trốn ở trong chăn lầm bầm nói không đi học, nhờ bọn họ xin nghỉ học dùm.

Cái này làm cho cả bọn nghi ngờ không biết có phải Diệp Đồng bị kích động vì thất tình không nữa. Bởi vì Diệp Đồng có tâm sự với bọn họ, cậu ta thi vào đại học A, vốn là bởi vì người cậu ta thích học ở đây, mặc dù đến lúc này bọn họ cũng không biết người Diệp Đồng thích tên gì cả.

“Không nghe!” Diệp Đồng bị bạn học Giáp gọi đến phát phiền, rầu rĩ nói vọng ra từ trong chăn. Mặt cậu ta sưng vù như mặt heo, ngay cả bản thân mình còn không đủ can đảm nhìn, bây giờ đã qua một ngày, chắc chắn càng đáng sợ hơn. Tên Lăng Sóc đáng ghét đáng ghét đáng ghét vô cùng đáng ghét kìa, cậu nhất định không để cho hắn yên đâu! May mà không có để cho Cốc Vũ nhìn thấy, nếu không sẽ dọa Cốc Vũ mất. Mà nếu quả thật Cốc Vũ nhìn thấy bộ dạng này của cậu ta, nhất định sẽ biết Lăng Sóc là một gã bạo lực khát máu, có khi vì thế sẽ tránh thật xa Lăng Sóc luôn!

Bạn học Giáp rút cuộc cũng dừng động tác kéo chăn, thật sự cậu ta nhón lên muốn nhúc nhúc hết chân, rút tay lại một chút, vì bạn học Diệp Đồng thất tình mà rơi một giọt lệ đồng cảm, đem điện thoại vẫn không ngừng vang lên nhét xuống dưới chăn, “Không ra khỏi chăn thì không ra khỏi chăn, nhưng điện thoại thì vẫn nghe một chút đi, hình như là của cậu Út cậu gọi đến đó. Tôi đi ra ngoài.”

Suy nghĩ một chút, Diệp Đồng đưa tay ra sau lưng mò lấy điện thoại đang rung.

“Alo?”

Trong giọng nói của Diệp Đồng mang theo một tia mệt mỏi cũng tức giận vì bị quấy rầy.

Vốn đã gọi đến vài cuộc điện thoại nhưng chẳng có ai nghe máy, cuối cùng Diệp Đồng cũng chịu nghe, trong lòng Âu Dương Lạc không khỏi thở phào một hơi, lại nghe thấy giọng nói rầu rĩ không vui của Diệp Đồng làm cho sưng sốt, cây bút không ngừng xoay trên tay, vội hỏi: “Tiểu Đồng, con vậy là sao hả? Là trong miệng đang ngậm đồ ăn, hay là đánh nhau vậy, tại sao tiếng nói lại như vậy hả?”

“...” Diệp Đồng không nói gì nữa.

Không thể không nói, Âu Dương Lạc vốn vô cùng hiểu Diệp Đồng, chỉ nghe một câu của Diệp Đồng đã có thể đoán ra được sự việc.

Diệp Đồng chán nản, cậu ta đã dùng âm thanh bình thường nhất để nói chuyện rồi, nhưng vẫn bị cậu Út phát hiện, nhất định sẽ bị ăn chửi một trận.

Tiếng của Âu Dương Lạc cất lên cao cao: “Tiểu Đồng, có phải con đánh nhau với Lăng Sóc không?”

“...”

“Não của con chứa nước sao? Rốt cuộc làm sao mà thi đậu đại học A vậy?...”

“Có lẽ người chăm cho con đậu trong đầu cũng chứa toàn nước.” Diệp Đồng bực mình nói.

“...” Khuỷu tay chống trên bàn làm việc của Âu Dương Lạc trượt đi một đoạn, khóe miệng co rút, thầm than một tiếng, dùng lời thăm thía: “Tiểu Đồng, cho dù Cốc Vũ có tốt thế nào, nhưng con gái vẫn tốt hơn mà, ôm vào rất mềm mại, chẳng lẽ con không thấy vậy sao?”

Âu Dương Lạc cảm thấy mấy năm nay mình cũng để tâm quá nhiều rồi, lúc đầu là muốn để cho Diệp Đồng đến ở chung với mình, sao không phải để cho cậu ta đến thành phố C ở chung với anh Hai chứ? Khiến cho mình bây giờ vốn rõ ràng là một thanh niên độc thân khỏe mạnh lại còn mệt hơn những người đã kết hôn lên chức cha.

“Hừ, con gái phiền phức chết được!” Diệp Đồng hoàn toàn chẳng hề ủng hộ lời nói của Âu Dương Lạc, khinh bỉ hừ một tiếng, “Nhìn thấy con trai đẹp một chút liền gào thét ôm tôi, đồ mê trai...”

Âu Dương Lạc không nhắc đến phụ nữ thì còn tốt, vừa nói đến thì Diệp Đồng liền cụt hứng, trong lòng cảm thấy chua lét, nghĩ đến cậu ta cũng rất dễ coi chứ bộ, muốn chiều cao có chiều cao, muốn thể thao thì cũng có thể đánh bóng rổ, nhưng mà từ tiểu học cho đến trung học, hai con mắt của mấy đứa con gái giống như là bị mù rồi, cứ xem cậu ta như là vi khuẩn có độc, vừa nhìn thấy cậu ta thì liền đi đường vòng hoặc là đứng từ xa chỉ chỉ trỏ trỏ nói cậu ta là học sinh quậy phá.

Cho nên, điều này làm cho cậu ta càng thêm xấu tính, tay lúc nào cũng ngứa ngáy muốn đánh người, kiểu ác tính tuần hoàn này làm cho cậu ta từ nhỏ đến lớn cũng chẳng có lấy nửa duyên với phụ nữ! May mà cũng có được mấy người anh em nghĩa khí, cùng với Cốc Vũ. Bởi vậy, cậu ta mới mặc kệ Cốc Vũ là nam hay nữ, ai kêu vào thời kì cậu ta rung động, trái tim lại rơi vào trong tay Cốc Vũ chứ.

“Con thích Cốc Vũ như vậy sao?” Âu Dương Lạc hỏi ra lời này, lông mi có chút nhú lại, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất không thoải mái, còn nguyên nhân cụ thể vì sao không thoải mái thì bản thân Âu Dương Lạc cũng không biết được, ngay cả nguyên nhân vì sao khó chịu cũng không nói được.

“Dạ, con thích cậu ấy.” ‘Con còn yêu cậu ấy’, Diệp Đồng cảm thấy lời này có chút buồn nôn, cho nên chỉ nói ở trong lòng.

“Vậy con cứ chờ Lăng Sóc tới đánh đi!” Âu Dương Lạc hực mình không thôi liền nói, nói ra mới thấy có hơi nặng, nhưng cơn tức ở trong lòng chẳng hiểu vì sao mà có càng khiến cho Âu Dương Lạc thêm bực bội.

Diệp Đồng bị quát đến ngẩn người, có chút không hiểu vì sao cả, vội vàng kiểm điểm lại xem mình đã nói những gì, chỉ sợ nói sai gì đó làm cho Âu Dương Lạc tức giận, nhưng mà nhớ lại một lần, cũng không thấy nói sai ở đâu, cậu ta trước giờ đều nói chuyện thẳng thắn với Âu Dương Lạc, cùng lắm chỉ có bởi vì mặt bị sưng vù cho nên nói chuyện không rõ thôi.

Nhưng Diệp Đồng không biết, cậu ta vô thức luống cuống, giọng nói mang theo chút cẩn thận cùng nịnh nọt mà ngay chính bản thân cậu ta cũng không biết gọi nhỏ: “Cậu Út?”

Âu Dương Lạc ném bút, nhẹ nhàng day day trán, đang định nói chuyện, có tiếng gõ cửa vang lên, miệng chỉ còn có thể nói: “Bây giờ cậu có việc rồi, có gì sẽ gọi điện cho con sau. Cậu báo trước, nếu con còn dám nghe điện thoại chậm như vậy nữa thì coi chừng cậu tịch thu điện thoại của con, dù sao con cũng không muốn nghe, vậy thì không cần dùng nữa!” Nói xong liền cúp máy, khôi phục khuôn mặt nghiêm túc lãnh đạm khi làm việc, bình thản nói: “Vào đi.”

Diệp Đồng nắm chặt điện thoại một chút, bĩu môi, cầm điện thoại nhét xuống dưới gối, sau đó tốc chân ra một chút, đôi mắt đảo quanh phòng kí túc xá một chút, nhìn thấy bạn cùng phòng đều đã ra ngoài hết, liền nhảy xuống giường, khóa cửa phòng lại, chạy vô trong toilet, nhìn bộ mặt quỷ trong gương mà đem Lăng Sóc ra nguyên rửa, quan trọng nhất là mắg Lăng Sóc rất có duyên với phụ nữ, tốt nhất là nhanh nhanh bị mấy đứa con gái thơm thơm mềm mềm bắt mất nhanh lên, như vậy, Cốc Vũ chẳng việc gì phải ở lại nhà họ Lăng nữa.

Lôi Quân Chi dè Phùng Minh Nghị vào cửa hôn tới tấp, mãi đến khi Phùng Minh Nghị không còn vùng vẫy mà yếu đuối dựa vào trong lòng gã mới buông tha cho đôi môi của Phùng Minh Nghị, lời nói trầm trầm lạnh băng chỉ có đối với duy nhất Phùng Minh Nghị là mang theo nhiệt độ vang lên: “Nghị, em không cần cứ dừng đến chuyện con em thì liền như bị chạm mạch, nếu bây giờ em đi qua gõ cửa nhà đối diện, chắc chắn sẽ bị thằng nhóc nhà họ Lăng đá ra khỏi cửa.”

“Nhưng mà em đã nói với Tiểu Vũ là em ở đây rồi, nếu như không qua gọi, Tiểu Vũ có thể giận không?!” Phùng Minh Nghị thở gấp hỏi nhỏ, nhớ đến hôm qua khi cha nói mình ở đây, Tiểu Vũ hình như rất giận.

“Không cho phép em lúc nào cũng nghĩ đến con em như vậy, anh mới là người đàn ông của em!” Lôi Quân Chi nói, ra sức hút lên hõm cổ của Phùng Minh Nghị ngay chỗ tối hôm qua gã đã không ngừng cắn mút, lưu lại màu sắc thật đậm.

Phùng Minh Nghị tức giận đẩy đầu Lôi Quân Chi ra, giận dữ nói: “Lôi Quân Chi, em còn phải ra ngoài!” Người đã mấy chục tuổi rồi, nếu như mang theo mấy dấu hôn trên cổ đi ra khỏi cửa, nhất định sẽ bị cười đến rụng răng.

“Em là của anh!”

“Ông đây chỉ thuộc về mình!” Gầm lên, liền nhắm vào chỗ nào đó nơi bụng dưới của Lôi Quân Chi đá thẳng đến, thuận thế thoát khỏi cục diện bị Lôi Quân Chi áp chế trên cánh cửa.

Khóe miệng Lôi Quân Chi cong lên, ánh mắt tràn đầy *** cùng cướp đoạt nhìn chăm chăm lên mặt Phùng Minh Nghị, gã yêu nhất là bộ dáng kiêu ngạo lẫn lạnh lùng này của Phùng Minh Nghị, thật muốn lập tức đem người này áp đảo trên giường, hung hăng làm tình.

Phùng Minh Nghị bị ánh mắt đó của Lôi Quân Chi khiến cho căng thẳng hết cả người, làm sao không biết trong đầu thẳng mọi này nghĩ cái gì chứ?!

“Lôi Quân Chi, anh nếu có can đảm làm vậy, tôi sẽ một phát bắn nát khúc thịt thừa của anh!” Phùng Minh Nghị tàn nhẫn nói, thản nhiên quay người, mở cửa đi ra. Đứng ở ngoài cửa đợi, chân mày của Phùng Minh Nghị nhẹ nhàng nhướng lên.

Bảo tàng mỹ thuật của thành phố A là một công trình kiến trúc tràn ngập hơn thở hiện đại, được thiết kế theo hình bông hoa đang nở, chia thành năm phần, khu trưng bày tranh trong nước, tranh quốc tế, nhiếp ảnh, khu vực cho du khách nghỉ ngơi, còn lại là khu vực hạn chế.

Tiệm trà trong khu vực dành cho du khách.

Phòng trà rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chậm vang lên quanh quẩn trong căn phòng kiểu cổ hòa cùng tiếng động nho nhỏ của nhân viên đang rửa li tách hay pha nước.

Về mặt của Phùng Minh Nghị vẫn rất bình tĩnh, nói đúng hơn là lời nói vẫn rất bình tĩnh, giống như là đang kể chuyện về một người khác...

Đôi tay Cốc Vũ giữ chặt lấy tách nước, đôi mắt nhìn chăm chú vào làn hơi nước mỏng bay ra khỏi miệng tách, suy nghĩ cùng tâm tình không ngừng xuống thấp theo những lời của Phùng Minh Nghị đang ngồi ở phía đối diện.

Thì ra, cả nhà cậu lại phải trải qua những chuyện ma xui quỷ khiến như vậy; thì ra, cha của cậu bị mất trí nhớ, khi cậu cùng mẹ phải vật lộn để sống còn, cha của cậu vì mất trí nhớ mà mờ mịt, không tìm thấy được

đường về nhà...

Mặt Lăng Sóc không chút thay đổi, lạnh lùng tựa hàn băng liếc Phùng Minh Nghị một cái, hơi quay đầu, cụp mắt xuống liền nhìn thấy bộ dạng khổ sở của Cốc Vũ, liền thấy hết cách, cũng chỉ có Vũ của anh mới có thể một chữ cũng không bỏ sót liền tin tưởng vào lời của người đàn ông này, nhưng mà đáng ghét ở chỗ là, anh rõ ràng cũng nghe thấy người đàn ông này đang nói bậy bạ, nhưng lại hết lần này đến lần khác không thể nói với Vũ đây là lời nói dối, nếu không, sẽ chỉ càng khiến cho Vũ thêm khó khăn. Hoặc là, người đàn ông này bởi vì biết anh sẽ không vạch trần lời nói dối của ông ta, cho nên mới dám chẳng để ý gì để cho anh ngồi bên cạnh nghe.

Bất quá, điều duy nhất anh tin tưởng chính là, người đàn ông đó đối với Vũ là thật lòng yêu thương, là tình thương tràn đầy không hề toan tính của một người cha.

Thế giới của Vũ rất đơn thuần, người đàn ông kia chỉ lơ đãng là đã để lộ ra hơi thở ngoan độc cùng khát máu liền khiến người khác không dám nhìn thẳng mặt, cũng chỉ có Vũ, suy nghĩ đơn giản mới hoàn toàn không nghĩ đến bóng tối sâu hun hút này.

Phùng Minh Nghị thì mặc kệ Lăng Sóc có tin tưởng lời cha nói hay không, cha chỉ muốn Cốc Vũ tin tưởng cha, bởi vì cha và Lăng Sóc đều là người yêu thương Cốc Vũ nhất trên đời, chỉ có điều một người là tình thương của cha, một người là tình yêu của bạn đời. Cho nên, đều biết phải làm thế nào cho Cốc Vũ cảm thấy hạnh phúc, mà không phải là làm cho Cốc Vũ lại cảm thấy khổ sở.

Phùng Minh Nghị đã sớm nhìn thấu lòng người, giữa những người bằng tuổi, Lăng Sóc là một người vô cùng ưu tú, nhưng đối với người đã quen nhìn đến cái xấu và chết chóc như cha, Lăng Sóc sau khi loại bỏ đi vẻ ngoài lịch lãm, vẫn đủ sức để bảo vệ Cốc Vũ, huống hồ còn có nhà họ Lăng, cũng vì như thế, cho nên khi vừa tìm lại được trí nhớ mới không mạnh mẽ đem Cốc Vũ về bên cạnh cha. Tất nhiên, cũng có liên quan đến con chó sói thú vị hoặc lúc nào cũng bám chặt bên người cha chẳng có cách nào đá ra.

Phùng Minh Nghị sau khi nói xong, im lặng chờ đợi, ánh mắt lóe lên rất ngắn, nhìn vào những sợi tóc mai mềm mại như tơ phủ xuống trán bên trái của Cốc Vũ, ở đó, từng có một cái bớt rất khó coi. Cha nhớ rõ, Tiểu Vũ khi mới sinh, cái bớt đó gần như che hết một nửa khuôn mặt bên trái của con, sau khi khuôn mặt nhỏ bé của Cốc Vũ lớn lên, cái bớt kia cũng nhỏ đi một chút, nhưng mà vẫn đem sự xinh đẹp của Tiểu Vũ che đi mất, làm cho người ta chỉ nhìn thấy sự xấu xí của cái bớt, mà không nhìn thấy được trái tim trong sáng lương thiện của Tiểu Vũ.

Phùng Minh Nghị rất đau lòng, trong mắt phủ một màn sương rất mỏng, xin lỗi, Tiểu Vũ, bảo bối của cha.

Không biết đã qua bao lâu, hương trà trong tách ba người cũng đã tản đi, Cốc Vũ ngẩng đầu lên, vừa vặn bên ngoài có người đem một khung tranh đi qua, ánh nắng mặt trời phản xạ rọi lên mặt Cốc Vũ, nhưng vẫn làm cho Phùng Minh Nghị ngồi ở phía đối diện vốn luôn nhìn Cốc Vũ thấy rất rõ, trong đôi mắt đen láy trong vắt của Cốc Vũ không hề có một tia lo lắng, giọng nói mềm mại mang theo một chút thăm dò cùng khao khát vang lên.

“Cha.”

81. Chương 81: Kết Thúc Chính Văn...

Chuông hết giờ học vang lên, Cốc Vũ vừa thông thả thu dọn tập vở, vừa gật đầu chào bạn học ở bên cạnh đang đứng dậy đi về, đợi đến khi sinh viên trong phòng đi gần hết, cậu mới xốc lại túi xách, đứng lên.

Cũng Văn Tinh ngồi ở phía trước cũng chậm rì rì xem thời gian trôi đi, nhìn Cốc Vũ đi ra ngoài liền vội vàng đứng dậy đuổi theo, giả bộ như cùng nhau ra khỏi lớp, đôi mắt liếc dọc theo hành lang, không có nhìn thấy Lăng Sóc, cũng không thấy Diệp Đồng thỉnh linh nhào ra “giết”, hỏi: “Cốc Vũ, bạn về một mình à? Sao mấy hôm nay không thấy Lăng Sóc qua đón bạn tan học? Mà Diệp Đồng kia cũng không thấy luôn.”

Cũng Văn Tinh hỏi vậy nhưng tuyệt đối không hề mang theo sự hả hê hay là ganh ghét gì cả, cậu ta biết rõ bản thân mình dù rất thích Cốc Vũ, nhưng cũng không thể nói ra, chỉ có thể lợi dụng danh nghĩa lớp

trường để tiếp cận Cốc Vũ, len lén thăm mền cậu, cẩn thận chú ý không để cho cái tên Lăng Sóc siêu cấp độc chiếm cường với Cốc Vũ phát hiện ra. Mặc dù có chút lừa mình dối người, nghĩ đến chút tâm tư ấy của mình đã sớm bị Lăng Sóc nhìn thấu, nhưng nếu Lăng Sóc không có cảnh cáo cậu ta, như vậy cậu ta cũng chẳng cần sợ Lăng Sóc mà xa lánh Cốc Vũ, có lẽ Lăng Sóc vốn không có xem cậu ta trở thành tình địch.

Cốc Vũ hơi nghiêng đầu, hàng lông mi cong vút khê chớp chớp, bình thần liếc nhìn Cung Văn Tinh, rồi lại quay đầu nhìn về phía trước, nói: “Lăng Sóc bận nhiều việc, tự tôi cũng có thể về mà. Diệp Đồng thì hình như được cậu Út bạn ấy đến công tác ở thành phố này, cần qua bên đó với cậu Út.”

Cung Văn Tinh nghe Cốc Vũ nói như vậy, trái tim đập thình thịch tay cũng đỏ đẫm mồ hôi, rất muốn nói: để tôi đưa bạn về. Nhưng mà bất kể thế nào cũng không thể nói ra. Cậu ta tự nhiệt mình, nếu như nói ra, cũng đừng mong có thể tiếp tục học ở trong trường này, Lăng Sóc có khả năng đó.

“Oh.” Đi ra khỏi khuôn viên trường, Cung Văn Tinh dừng bước, mỉm cười nói: “Tôi về kí túc xá trước, Cốc Vũ, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Vừa đi ra khỏi cổng trường, Cốc Vũ liền bị gọi giật lại.

Quay đầu nhìn, liền thấy hai người đàn ông đứng bên cạnh một chiếc xe, vẻ mặt Cốc Vũ rất phức tạp, vừa vui vẻ lại vừa sợ hãi.

“Cha.” Cốc Vũ gọi Phùng Minh Nghị, đôi mắt sợ hãi nhìn đến Lôi Quân Chi một cái rồi chuyển đi ngay, hai chữ “Chú Lôi” lên đến trên miệng vẫn không bật ra được. Không biết vì sao, cậu đối với uy nghiêm của ông nội cũng không có cảm thấy sợ, nhưng mà từ lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Quân Chi, liền cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng, giống như là chỉ cần liếc mắt nhìn Lôi Quân Chi nhiều một chút thì liền có cảm giác bị kéo vào vực sâu.

“Tiểu Vũ, không phải mấy hôm nay Lăng Sóc bận lắm sao? Hôm nay cha rảnh, cho nên qua đón con đi ra ngoài ăn cơm, ngày mai cha với chú phải đi rồi.” Phùng Minh Nghị biết con sợ người đàn ông ở bên cạnh, nhưng mà cha cũng có đôi lúc sợ người đàn ông này. Cho nên cũng không để ý khi thấy con không gọi người đó là “chú”, người đó cũng không để ý.

Đối với kẻ máu lạnh vô tâm vô tình như Lôi Quân Chi mà nói, gã rất ít khi để ý đến người, vật, việc khác ngoại trừ Phùng Minh Nghị, mà Cốc Vũ lại là con của Phùng Minh Nghị, nếu như không phải, ánh mắt của gã cũng chẳng nhìn đến; cũng bởi vì Cốc Vũ là con của Phùng Minh Nghị, cho nên gã vì yêu Phùng Minh Nghị nên chẳng thể đuổi Cốc Vũ ra khỏi thế giới của Phùng Minh Nghị, cứ như thế, nhanh chóng đưa Phùng Minh Nghị đi chỗ khác mới là thượng sách, dù sao mấy ngày nay trong bang phái bởi vì gã cùng Phùng Minh Nghị ra ngoài một thời gian nên “náo nhiệt” hẳn lên, đã lâu không có thấy máu rồi, chắc chắn chơi sẽ rất vui.

Cốc Vũ bất chấp việc mình rất sợ Lôi Quân Chi, đi đến ôm lấy cánh tay Phùng Minh Nghị, “Cha, cha phải đi đâu? Cha đi đến đâu? Sao cha không cùng con về nhà họ Lăng? Cha lại muốn bỏ con sao?” Ánh mắt trong lúc nói chuyện cũng đã ngấn nước.

Phùng Minh Nghị dở khóc dở cười, thật ra cha làm sao có thể bỏ lại được đứa con cha vừa nhận lại chưa bao lâu để đi chứ? Còn không phải vì người đàn ông ở bên cạnh phải vội vã trở về xem mấy lão già trong bang phái câu xé lẫn nhau, thưởng thức một màn tiệc đầy máu tanh. Nhưng Phùng Minh Nghị vẫn đoán ra được một lí do khác, người đàn ông kia đang ghen, lại ghen với Tiểu Vũ, có thể cũng cảm thấy xấu hổ, cho nên mới lấy cớ phải quay về bang phái “ép” cha trở về. Bất kể người đàn ông này trong mắt kẻ khác có ngoan độc khát máu đến mức nào, ít nhất, trong mắt Phùng Minh Nghị cha, người đàn ông này cũng có những điểm rất dễ thương! Ha ha.

Phùng Minh Nghị đưa tay kéo Cốc Vũ đi vào trong xe, nói: “Tiểu Vũ, cha không có bỏ con, là bởi vì công việc có mấy chuyện phải xử lí gấp thôi, nếu không làm sao có thể có tiền mua đồ ăn ngon cho Tiểu Vũ đây.”

Khóe miệng Cốc Vũ co rút, khóe mắt dù vẫn còn ngấn nước, nhưng cũng không cảm thấy khủng hoảng vì phải chia xa nữa, theo lực kéo của Phùng Minh Nghị ngồi xuống dưới băng ghế sau, hơi bĩu môi nói: “Cha,

con lớn rồi, cha đừng dùng cách nói chuyện với cục cưng để gạt con.”

“Nhưng Tiểu Vũ chính là bảo bối của cha mà.” Phùng Minh Nghị thấy khóe môi Tiểu Vũ mang theo ý cười, trong lòng liền thở phào một hơi, cha sợ nhất chính là Tiểu Vũ đánh mất nụ cười, nhưng hôm nay, Tiểu Vũ đã có cuộc sống của riêng mình, cha chỉ cần yên lặng đứng ở phía sau Tiểu Vũ, nhìn Tiểu Vũ hạnh phúc, cho dù bản thân cha có phải rơi vào vực thẳm của bóng tối cũng không có gì đáng sợ, huống chi, bên cạnh cha vẫn có một người đàn ông không phải giờ chia tách.

Hôm sau là thứ bảy, Cốc Vũ cùng Lăng Sóc về nhà đón Lăng Bảo Bảo cùng ra sân bay tiễn Phùng Minh Nghị cùng Lôi Quân Chi, Hà Thế Nho cũng đã đến rồi.

Trong đoàn người đưa tiễn, cũng chỉ có Cốc Vũ cùng Lăng Bảo Bảo là chẳng biết gì, Phùng Minh Nghị cùng Lôi Quân Chi tuy nói là đáp máy bay đến thành phố B, thật ra là sẽ từ nơi đó chuyển tiếp đến Nhật Bản.

Trên đường trở về, Cốc Vũ bế Lăng Bảo Bảo nói: “Cục cưng, tết nay ông nội con sẽ về rồi, tốt quá, ông không có bỏ lại chúng ta. Đến lúc đó chúng ta sẽ đi chùa, sẽ mua đồ ăn ngon cho cục cưng, cho nên, cục cưng phải ngoan nha con...”

“A a... U u...” Lăng Bảo Bảo vỗ vỗ cánh tay mũm mĩm bé xinh trả lời.

Hà Thế Nho xấu xa nhảy lên xe ngồi chung luôn có một ý nghĩ quái đản, ý nghĩ này từ khi lần đầu tiên nghe Cốc Vũ nhắc đến hai chữ cục cưng thì đã có rồi, không khí giữa Cốc Vũ cùng với em bé chưa đến một tuổi thật sự là rất... rất tình thương mến thương, thương đến mức làm cho gã có cảm giác em bé này là do Cốc Vũ sinh ra, hơn nữa bé còn rất giống hai người này, không khiến cho gã sinh nghi mới là lạ.

Hà Thế Nho như giỡn như thật hỏi Lăng Sóc đang tập trung lái xe: “Lăng Sóc, lúc này vốn không rảnh, bây giờ không giới thiệu tên con của cậu với Cốc Vũ một chút sao? Sau này nhìn thấy bé có cái tên cũng chẳng kêu được, chẳng phải để bé tưởng ông chú này là kẻ lừa đảo à.”

Bởi vì biết rõ Hà Thế Nho không phải là kẻ dai giống người bình thường, đôi môi mím chặt của Lăng Sóc rốt cuộc cũng chuyển động: “Lăng Thiệu Vũ.”

“Oa, Lăng Thiệu Vũ, một cái tên rất hay. Tôi còn tưởng bé tên là Lăng Sóc Vũ chứ.” Hà Thế Nho chính là điển hình của loại người vừa chiếm được tiện nghi lại còn ra vẻ thông minh, trước khi ánh mắt của Lăng Sóc chém về phía gã, gã liền vội vàng quay đầu cười đến rạn rở nói: “Thiệu Vũ, Thiệu Vũ, nhìn chú Hà nè.” Vừa nói, vừa rút lấy cái điện thoại trong túi ra với ý định thu hút sự chú ý của Lăng Bảo Bảo.

Đừng thấy Lăng Bảo Bảo chưa đến một tuổi mà lầm, bé rất thông minh, chỉ liếc mắt nhìn — cái điện thoại trong tay Hà Thế Nho một cái, khinh bỉ bĩu cánh môi nhỏ xiu, quay đầu lại tiếp tục chơi với Cốc Vũ, cười hi hi ha ha vô cùng vui vẻ, làm cho Hà Thế Nho tay cầm điện thoại phút chốc liền hóa thành tượng đá.

Hà Thế Nho thấy mình bị Lăng Bảo Bảo quăng cho cục lơ, oán hận nghĩ, tên nhóc con xấu xa nhày quả nhiên là con của Lăng Sóc mà, ngoại trừ có chút giống Cốc Vũ, nhưng mà cái tính cách ác liệt này không phải là di truyền từ Lăng Sóc mà ra sao? Cho nên, thằng nhóc xấu xa này không có khả năng là do Cốc Vũ “sinh” ra được, nhất định là do Lăng Sóc cùng người phụ nữ khác. Làm hại gã tưởng ông trời đem chuyện đàn ông sinh con như trong tiểu thuyết biến thành sự thật chứ, nhất định là vì tối hôm qua bị cha nuôi gọi vào phòng làm việc “xạc” cho một trận nên ngủ không ngon đây mà.

Bởi vì Hà Thế Nho còn có chuyện ở hội sinh viên, liền làm như đại gia vung chân múa tay đòi Lăng Sóc thả mình ở cửa Nam của đại học A.

Khi xuống xe, Hà Thế Nho vì tỏ vẻ vô cùng “cảm tạ” chuyện Lăng Sóc cho gã đi nhờ xe về trường, khi mở cửa xuống xe liền đem Lăng Bảo Bảo không để gã vào trong mắt ôm lại “sâm sỡ” một trận, ngay lúc Lăng Bảo Bảo vùng vẩy thân hình béo ú kháng nghị, Cốc Vũ từ trong xe bước xuống, cướp lại Lăng Bảo Bảo trong tay Hà Thế Nho, hôn lên hai má phúng phính của con trấn an thì mới qua chuyện.

Nhưng mà mọi chuyện lại rất đúng dịp, ngay lúc đó Diệp Đồng lại đưa Âu Dương Lạc đang đi công tác ở thành phố A đến khu nam của trường đi dạo, mắt Diệp Đồng sáng quắc vừa quét qua liền nhìn thấy Cốc

Vũ, cùng một Tiểu Cốc Vũ ở trong lòng Cốc Vũ, Diệp Đồng trong lòng vui sướng liền bỏ rơi Âu Dương Lạc, đi thẳng đến chỗ Cốc Vũ, cười lộ ra hai hàm răng, mừng rỡ gọi.

“Vũ!”

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tương tự nhau của Cốc Vũ cùng Lăng Bảo Bảo đều nghiêng đầu, đôi mắt Cốc Vũ hơi nheo lại, khi nhìn thấy rõ bóng dáng chạy đến là ai, dịu dàng mở nụ cười: “Diệp Đồng.” Nhìn thấy Âu Dương Lạc thong thả đi phía sau Diệp Đồng, hơi mắc cỡ gật đầu chào: “Chú Âu Dương.”

Âu Dương Lạc gật đầu chào lại, đôi mắt dừng trên khuôn mặt của Lăng Bảo Bảo trong lòng Cốc Vũ, một tia kinh ngạc thoáng lóe lên trong mắt Âu Dương Lạc rồi biến mất, đứa bé này, bề ngoài hoàn toàn là sự kết hợp giữa Lăng Sóc cùng Cốc Vũ, chỉ cần vừa nhìn đến bé, thì đều cảm giác được mối liên hệ giữa bé với Lăng Sóc và Cốc Vũ, bởi vì đôi mắt xanh lam cùng khuôn mặt xinh xắn đáng yêu kia, chính là được tạo ra từ Lăng Sóc cùng Cốc Vũ.

Diệp Đồng đưa ngón tay chơi đùa với Lăng Bảo Bảo, hỏi Cốc Vũ: “Vũ, đây là em trai mà người cha đã lâu mới gặp lại tặng cho cậu à?”

Cốc Vũ hắc tuyến; Lăng Sóc đang định xuống xe cũng nhướng mắt lên; Hà Thế Nho đứng bên cạnh chỉ biết lắc đầu; Âu Dương Lạc ôm trán xấu hổ.

Sinh viên đi lại chung quanh họ đều nhìn qua, không phải chỉ vì tổ hợp mấy người lớn cao to đẹp trai, mà còn bởi vì họ vốn là những nhân vật nổi tiếng trong trường.

Cốc Vũ ngại ngần không dám nói với Diệp Đồng Lăng Bảo Bảo là con cậu, bất kể là lúc trước hay bây giờ, cậu cũng không có can đảm nói ra, cậu rất sợ ánh mắt của người khác, mà Diệp Đồng, là người bạn rất và mới có được, nếu như bị bạn bè dùng ánh mắt sấm soi mà nhìn, cậu sẽ khổ sở đến chết mất.

“Là con của tôi với Vũ, tên Lăng Thiệu Vũ.” Lăng Sóc xuống xe, “rầm” một cái đập cửa xe lại, vòng tay qua vai Cốc Vũ, ngượng ngạo hất cằm lên, ngạo nghễ nói với Diệp Đồng.

Diệp Đồng ngẩn ngơ, nhìn Lăng Bảo Bảo một chút, rồi lại nhìn Cốc Vũ, rồi quay qua Lăng Sóc, sau khi nhìn đi nhìn lại mấy lần, cuối cùng cũng tiêu hóa được lời Lăng Sóc nói, khuôn mặt ngốc nghếch cũng thay đổi, ánh mắt hung ác như là muốn cắn xé người khác bắn về phía Lăng Sóc, nói: “Định lừa tôi hả, tôi mới chẳng thèm tin! Đây chắc chắn là cha của Lăng Sóc với một cô gái nước ngoài nào đó sinh ra, bây giờ chỉ nhờ hai người bé giúp.”

Nhưng trong đáy lòng lại hoảng hốt không hiểu vì sao? Diệp Đồng không rõ, bàn tay siết chặt được một bàn tay ấm áp ôn hòa nhẹ nhàng nắm lấy, làm cho trái tim cậu ta thoáng chốc cũng trở nên bình tĩnh. Hơi nghiêng đầu một chút, liền nhìn thấy khuôn mặt hiền hòa của cậu Út.

Lăng Sóc hình như là quyết tâm muốn làm cho Diệp Đồng mất hết toàn bộ hi vọng với Cốc Vũ, cánh tay ôm lấy bờ vai Cốc Vũ siết lại kéo Cốc Vũ vào trong lòng, không hề bận tâm đến chuyện Cốc Vũ sợ hãi ánh mắt người ngoài đang phải “nhấn nại chịu đựng” nhìn xuống không dám nói gì, anh cảm thấy lúc này, ngay lúc này, nói ra hết thì mới tốt cho cả ba người, nếu còn để cho Cốc Vũ tiếp tục chậm chạp, anh sẽ buồn phiền đến chết.

Cho nên, mang theo cái nhìn không hề mang theo vẻ đồng tình bình thản nói với Diệp Đồng: “Tôi và Vũ đã kết hôn hồi hè rồi.”

Diệp Đồng cảm giác mình bị đập vào đầu, hỏi lại đầy nghi ngờ: “Cậu nói cái gì?!”

Cốc Vũ nghe Lăng Sóc nói ra bất thành linh như vậy, trong đầu cũng âm một tiếng, cái gì cũng không nghĩ được nữa, chỉ ôm thật chặt Lăng Bảo Bảo ở trong lòng, đôi mắt cũng không dám ngước lên, chỉ sợ nhìn thấy những thần sắc khác nhau trong ánh mắt của Diệp Đồng, Hà Thế Nho cùng Âu Dương Lạc và của cả những người khác.

Tại sao? Tại sao Lăng Sóc lại muốn nói trước mặt Diệp Đồng? Tại sao?! Nếu không phải cha cậu có ý kiến chuyện cậu và Lăng Sóc sống chung, cậu cũng chưa từng có can đảm nói với cha sau khi hai người nhận lại nhau. Đối với cậu mà nói, càng thân thiết cậu càng để ý đến ánh mắt của người thân cùng bạn bè, càng

quan tâm đến ánh mắt của họ. Nếu như mọi người phản đối, vậy thì cậu phải làm cái gì bây giờ? Cậu cảm thấy cậu không thể rời bỏ Lăng Sóc được!

“Oa, a a, u u...” Lăng Bảo Bảo trong lòng vùng vẫy cơ thể nhỏ xinh, daddy làm sao vậy, sao ôm bé chặt quá làm bé khó chịu ghê?

Ánh mắt Lăng Sóc sáng rực, làm sao anh không biết Cốc Vũ muốn chui vào trong vỏ ốc chứ? Cho nên, anh cúi đầu, thì thầm với Cốc Vũ: “Vũ, anh đang bên cạnh em.”

Không hiểu sao, một câu rất bình thường ấy nhưng lại khiến cho trái tim Cốc Vũ cảm thấy vô cùng ấm áp. Đúng vậy, bất kể là chuyện gì, không phải luôn có Lăng Sóc ở bên cạnh cậu sao? Người đàn ông này yêu cậu! Cho dù là người thân hay bạn bè, nhưng mà người cậu cần để ý đến nhất không phải là Lăng Sóc hay sao? Nếu như bây giờ co mình lại hay là nói ra lời chối bỏ Lăng Sóc, vậy thì Lăng Sóc sẽ đau lòng đến mức nào?!

Sau đó, Cốc Vũ đang gục đầu sợ hãi ánh mắt mọi người hơi cong khóe môi, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhẹ làm cho người xung quanh ngỡ ngàng, đôi mắt trong veo như ngọc không ngừng tỏa ra ánh sáng hạnh phúc.

“Diệp Đồng, Lăng Sóc là...”

Nhưng mà, Diệp Đồng còn chưa đợi Cốc Vũ nói xong hai chữ còn lại thì đã vung nắm đấm hướng về phía Lăng Sóc, cú đấm đó mang theo tất cả giận dữ cùng cảm giác tuyệt vọng và đau lòng khi sắp mất đi một thứ thuộc về mình. Tại sao?! Cậu ta chỉ một lần bắt đắc dĩ buông tay với Cốc Vũ, tại sao lại bị mất đi vĩnh viễn như vậy?

Khi nhìn đến Cốc Vũ lộ ra nụ cười mong manh như gió, Diệp Đồng đã hiểu rõ, trong khoảnh khắc ấy, trái tim liền đập liên hồi, tiếp theo là đau đớn đến quặn thắt.

Hoặc nói là, tất cả tình yêu cùng theo đuổi đều nên chấm dứt ở đây.

Trong nụ cười rạng rỡ của Vũ tràn ngập hạnh phúc, như vậy là tốt rồi!

Mặc dù nói, người mình thương yêu thích người khác, chỉ cần anh ấy (cô ấy) được hạnh phúc, buông tay mới chính là cách thật sự yêu cô ấy (anh ấy)! Câu này thú vị lắm, cái người kêu thích đó là dạng “Di tình biệt luyện” hoặc là vẫn yêu người khác, đứng ngay tại chỗ nói rằng mình tình nguyện chỉ là để tự an ủi bản thân mà thôi.

Diệp Đồng cũng đã từng cười nghiêng ngả nhạo báng những lời này, nhưng bây giờ, cậu ta hiểu rồi, thì ra, nếu như không dùng đến nó để an ủi trái tim đã đánh mất tình yêu của mình, thì trái tim sẽ đau đến không thể thở được.

Nhưng mà —

Diệp Đồng vẫn cảm thấy phải hung hăng đập cho Lăng Sóc một trận, dù có thể sẽ phải tiếp tục nằm bẹp vài ngày không thể ra khỏi cửa gặp người khác!

Cậu ta sớm đã không ưa được Lăng Sóc rồi, bộ dạng lúc nào làm cho cậu ta nhức răng, lúc đầu thì cứ hờ hững là sai phách Vũ làm hết cái này đến cái nọ, nói Vũ là người giúp việc cho mình, so với cậu ta vì để hấp dẫn sự chú ý của Vũ mà “bắt nạt” Vũ rồi còn lấy đó làm kiêu ngạo!

Dù sao Vũ cũng đã biết tính tình của cậu ta, đối với chuyện cậu ta thành linh vung nắm đấm đánh người nhất định sẽ không quá ngạc nhiên.

“Lăng Sóc?”

Cốc Vũ vẫn có chút kinh ngạc, đơn giản là vì Lăng Sóc hoàn toàn không có tránh né, mạnh mẽ nhận một đấm của Diệp Đồng.

Nhưng rất nhanh, Cốc Vũ đang bế Lăng Bảo Bảo được Lăng Sóc đỡ qua đứng ở một bên, để cho Hà Thế Nho bảo vệ cẩn thận, sau đó dùng mu bàn tay lau ngang khóe miệng đang bị rách da ứa máu, lạnh lùng trừng mắt nhìn cái tên Diệp Đồng là nguyên nhân chính khiến cho anh có các loại tâm tình phập phồng không yên.

“Nếu như vậy có thể làm cho cậu chết hết hi vọng, tôi không ngại làm trò cười cho người xung quanh đem cậu ra đánh đến chính cậu cũng nhận không ra mình là ai!” Lăng Sóc độc địa phun ra một câu lạnh lẽo, “Tốt nhất là sau này cũng đừng có mà xuất hiện trước mặt tôi và Vũ!”

Diệp Đồng vùng nắm đấm, hung hăng nói: “Tôi sẽ thay mặt Vũ đánh cậu, nếu cậu dám đối xử với Vũ không tốt, tôi lúc nào cũng sẽ đến đánh cậu!”

Lăng Sóc nghe nói như thế, lông mi liền nhú chặt, khuôn mặt tuần tú cũng đen sì, chỉ cảm thấy Diệp Đồng này thật sự là thèm ăn đòn, cho nên, không để ý Cốc Vũ đứng bên cạnh đầy sốt ruột, liền cùng Diệp Đồng đứng ngay trước cổng trường học mà tung quyền cước nhào vô đánh nhau.

Chỉ một lát sau, ở cánh cổng khu nam liền bị tầng tầng lớp lớp sinh viên vây lấy, giáo viên cùng bảo vệ nghe thấy đánh nhau cũng chạy đến nhưng khi nhìn thấy đầu sỏ là Lăng Sóc cùng Diệp Đồng, tiếng hét “dừng lại” vừa mới ra tới miệng cũng phải nuốt ngược vào trong bụng, quay người cố gắng duy trì trật tự tại hiện trường.

Hai người đánh nhau hăng say không hề biết, Cốc Vũ bế Lăng Bảo Bảo đã bị Hà Thế Nho cùng Âu Dương Lạc “lừa” chạy đi chỗ khác.

Tác giả tâm sự: Tên của Lăng Bảo Bảo vốn là tổ hợp của Demetet cùng Anpeiyaye mà có, ke ke. Lăng Bảo Bảo cuối cùng cũng đã có tên rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-doat>